fantastica

SABIA shannara™

- 12 000 000 de cărți vândute
- 6 luni în topul New York Times

terry brooks

autorul romanului "Amenințarea fantomei", Războiul Stelelor episodul 1

MINERVA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROOKS, TERRY
Sabia Shannara / Terry Brooks ; trad.: Dora Fejes. - Bucureşti : Minerva, 2007
ISBN 978-973-21-0857-4

I. Fejes, Dora (trad.)

821.111-31=135.1

Copyright © 1997, The Sword of Shannara, Terry Brooks; Random House Publishing Group; a division of Random House, Inc.
Copyright © Editura Minerva, 2007
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii Minerva

MINERVA S.A.
Redacţia şi sediul social
B-dul Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, Bucureşti,
O.P. 82 – C.P. 38
Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09
www.edituraminerva.ro

Tipărit la MEGApress holdings S.A.

Terry Brooks

SABIA SHANNARA

Traducere de Dora Fejes

Colecţia FANTASTICA · 2007
Editura Minerva · Bucureşti

Coperta și ilustrația copertei: Victoria Argint

Redactor: Dan Sorin Manea
DTP: Carmen Diana Mateescu

I

Soarele începuse să se afunde în verdele viu al înălțimilor de la apus de vale; cele dintâi umbre cenușiu-roșietice ale globului incandescent porniseră deja să mângâie toate cotloanele ținutului la ora când Flick Ohmsford își începu coborâșul. Poteca șerpuia întortocheat pe versantul nordic, printre bolovani uriași presărați pe terenul accidentat în grămezi compacte, și dispărea în întunecimea codrului numai pentru a-și face din nou apariția, fugar, prin luminișuri și prin spațiile ceva mai golașe ale costișei împădurite. Flick cercetă din priviri bine cunoscuta potecă în vreme ce pășea ostenit, cu ranița petrecută lejer peste umăr. Fața rotundă, arsă de soare, părea indiferentă și inexpresivă; doar ochii cenușii, depărtați, trădau focul mocnit al nemărginitei vitalități dindărătul înfățișării netulburate. Era tânăr, dar statura îndesată, părul castaniu ușor înspicat și sprâncenele zburlite îl făceau să pară mult mai vârstnic. Purta straie largi caracteristice vălenilor, iar cele câteva ustensile din metal pe care le ducea în ranița se loveau una de alta cu clinchet stins.

Se răcorise puțin și Flick își adună reverele deschise ale cămășii de lână pe lângă gât. Călătoria care-i stătea înainte avea să-l poarte prin pădure și peste câmpii vălurite, care însă nu se zăreau din locurile pe care le străbătea el acum, printre copaci, unde umbra stejarilor înalți și a mohorâților hicori pornise a se înălța, amenințând

să copleşească şi să dovedească lumina cerului fără de nori. Soarele apusese de-acum, lăsând în urmă-i doar albastrul adânc al cerului spuzit de mii de stele ce clipeau blând. Copacii gigantici răpeau până şi lumina trimisă de stele, iar Flick se pomeni singur în mijlocul beznei tăcute, umblând pe cărarea bătătorită. Cum tânărul trecea adesea pe poteca asta, pe care o bătuse de sute de ori, băgă numaidecât de seamă strania nemişcare ce părea să se fi înstăpânit asupra întregii văi în această seară. Bâzâitul şi freamătul obişnuit al gâzelor care ar fi trebuit să zvonească în tăcerea nopţii, chemările acelor păsări care se deşteptau de obicei la căderea nopţii şi porneau în căutarea hranei – toate acestea lipseau. Flick ciuli urechea în căutarea vreunui semn de viaţă, dar auzul lui ager nu prinse nimic. Clătină îngrijorat din cap. Tăcerea profundă era de-a dreptul neliniştitoare, mai cu seamă acum, când apăruseră acele zvonuri despre înfricoşătoarea făptură neagră înaripată zărită în tăria cerului la miazănoapte de vale cu abia câteva zile în urmă.

Se sili să fluiere vesel şi să-şi întoarcă gândurile spre ziua de muncă abia încheiată într-un sat la nord de Shady Vale, unde trăiau câteva familii de fermieri care se ocupau de creşterea animalelor. Obişnuia să treacă pe la fermele lor în fiecare săptămână pentru a le procura diverse ustensile de care aceia aveau trebuinţă şi pentru a le aduce şi ceva ştiri despre cele ce se petrec în Shady Vale şi, uneori, chiar prin aşezările îndepărtate din adâncurile Southlandului. Puţini oameni cunoşteau mai bine ca el ţinuturile acelui tărâm şi încă mai puţini cei care s-ar fi aventurat departe de siguranţa părelnică a proprilor cămine din vale. În ziua de azi, cei mai mulţi se simţeau mulţumiţi să se aţină pe la casele lor, fiecare în obştea lui, restul lumii n-avea decât să se descurce cum putea mai bine. Dar lui Flick îi plăcea să iasă uneori din vale şi să călătorească prin

așezările împrejmuitoare, ai căror locuitori aveau nevoie de ajutorul lui și erau dispuși să-l plătească pentru osteneală. Iar tatăl lui Flick nu era omul căruia să-i scape bunătate de ocazie de unde puteau ieși ceva parale, așa că împrejurările păreau să le fie tuturor cu folos.

O creangă foarte joasă îi atinse capul și-l făcu pe Flick să tresară și să sară cât colo în lături. Mâhnit, se îndreptă de spate și aruncă o privire plină de năduf acelui obstacol înfrunzit, după care se așternu din nou la drum cu pas ceva mai zorit. Se afla de-acum în partea cea mai joasă a văii împădurite, unde crâmpeie firave de raze de lună izbuteau doar anevoie să-și croiască drum prin încrengătura deasă de deasupra pentru a-i lumina abia deslușit calea. Bezna era atât de adâncă, încât Flick ghicea cu greu drumul și, pe când cerceta din priviri terenul dinaintea lui, îi trecu din nou prin minte cât de stranie era tăcerea aceasta apăsătoare. Ai fi zis că toată suflarea pământului fusese cumva nimicită, lăsându-l pe el să scape cum știe din acel mormânt al codrului. Își aminti din nou zvonurile acelea ciudate. Îl năpădi fără voie neliniștea și aruncă în jur priviri înfiorate. Dar nicio mișcare nu se vădea pe poteca din fața lui sau în copacii dimprejur, așa că se simți ușurat și cumva rușinat.

Se opri o clipă într-un luminiș ca să admire splendoarea boltei cerești scăldate în lumina lunii, apoi își continuă cu grăbire drumul printre copaci. Mergea precaut, pășind cu mare grijă pe poteca șerpuitoare care se îngustase după ce trecuse de luminiș, iar acum părea să fi dispărut cu desăvârșire într-un adevărat zid de copaci și hățișuri. Știa prea bine că nu e nimic alta decât închipuire, dar nu se putu împiedica să nu arunce în jur priviri încărcate de temeri. O clipă mai târziu, poteca se lărgi din nou și mici petece de cer se iviră iar prin frunzișul des. Se afla acum aproape de fundul văii și la doar două mile de casă. Zâmbi și porni să fluiere un vechi cântec de

tavernă. Se concentrase într-atât asupra potecii din fața lui și a terenului deschis de la capătul ei, încât nici măcar nu observă umbra uriașă care se desprinse de după un stejar înalt din stânga lui și o porni cu mare iuțeală pe potecă spre a-i ține calea. Înainte ca Flick să-i simtă măcar prezența, silueta aceea înaltă, aidoma unei stânci enorme și întunecate ce amenința să zdrobească făptura lui neînsemnată, mai-mai să-l ajungă din urmă. Cu un strigăt de surpriză amestecată cu teamă, tânărul zvâcni cât colo, ranița-i căzu la pământ cu zgomot de metal, iar cu mâna stângă își smulse de la brâu un pumnal lung și subțire. Se ghemui în poziție de apărare, dar silueta din fața lui îl opri cu un gest energic al mâinii și i se adresă grăbit, cu glas autoritar, dar liniștitor în același timp:

– Așteaptă o clipă, prietene. Nu-ți sunt dușman și nu am de gând să-ți fac vreun rău. Am doar trebuință de ajutor și ți-aș fi recunoscător dacă m-ai călăuzi spre locul în care doresc să ajung.

Flick se destinse puțin și căută să deslușească ceva din chipul celui care-i vorbea, chinuindu-se să găsească o trăsătură din care să reiasă că ar fi o făptură omenească. Nu reuși să distingă nimic, așa că făcu precaut câțiva pași mai la stânga, să prindă în lumina lunii, umbrită de copaci, o trăsătură măcar din chipul acelei ființe întunecate.

– Fii pe pace, nu-ți voiesc răul, adăugă străinul, ca și când ar fi ghicit gândul văleanului. Nu am avut de gând să te înspăimânt, dar nu te-am zărit decât atunci când aproape m-ai ajuns din urmă și m-am temut că vei trece mai departe fără să mă vezi.

Străinul amuți și uriașa siluetă întunecată rămase acolo în tăcere, dar Flick simțea că ochii celuilalt urmăresc cum el se mișcă pe cărare în încercarea de a se așeza cu spatele la lumină spre a-și umbri propriii ochi. Încet-încet, lumina palidă a lunii prinse a învălui în razele ei trăsăturile

străinului, scoţând la iveală vagi contururi şi umbre albăstrui. Cei doi rămaseră un lung moment faţă în faţă cercetându-se reciproc, timp în care Flick se strădui să-şi dea seama cu cine are de-a face, iar străinul se mulţumi să aştepte liniştit.

Apoi uriaşa siluetă se aruncă fără veste asupra lui cu neînchipuită iuţeală şi mâinile ei puternice îl înşfăcară de încheieturi pe vălean, ridicându-l de la pământ şi ţinându-l aşa, suspendat, în vreme ce pumnalul îi cădea acestuia dintre degetele amorţite – şi atunci, vocea profundă a aceluia rosti, râzându-i batjocoritor în nas de dedesubt:

– Ei poftim, tânărul meu prieten! Mă întreb ce te mai faci acum? Mi-ar sta în putinţă să-ţi smulg inima din piept chiar în clipa asta şi să te las pradă lupilor, dacă aşa mi-ar fi voia, nu crezi?

Flick se lupta din răsputeri să scape din strânsoare, iar mintea îi era dominată de asemenea groază, încât nu se putea gândi decât în ce chip să se elibereze. Nu izbutea în ruptul capului să-şi dea seama ce soi de individ pusese stăpânire pe el, dar era fără îndoială mai puternic decât orice om de rând şi părea gata să-l ucidă pe Flick fără multă vorbă. Cel care-l capturase îl depărtă brusc de el, iar glasul batjocoritor deveni ca de gheaţă din pricina nemulţumirii.

– Ajunge cu toate astea, băiete! Am jucat de-acum micul nostru joc şi tot nu ştii nimic despre mine. Sunt obosit şi flămând şi n-am chef să mai zăbovesc pe această potecă de pădure în răcoarea nopţii până te dumireşti tu de sunt om sau fiară. Acum te voi lăsa jos iar tu mă vei călăuzi. Fii atent – să nu încerci cumva să fugi, căci va fi rău de tine.

Glasul autoritar îşi încheie fraza, apoi nemulţumirea dispăru, făcând loc tonului batjocoritor de mai-nainte, iar străinul râse scurt.

– Şi-apoi, tună silueta în vreme ce degetele-i ca de oţel slăbiră strânsoarea, iar Flick căzu înapoi pe potecă, s-ar putea să-ţi fiu mai bun prieten decât îţi închipui.

Străinul se dădu un pas înapoi, în vreme ce Flick se îndreptă de spate, frecându-şi încheieturile ca să-şi repună sângele în mişcare prin braţele amorţite. Ar fi vrut s-o ia la fugă, dar era sigur că acela l-ar ajunge din urmă cât ai clipi şi de data asta i-ar face felul fără nicio altă discuţie. Se aplecă apoi cu băgare de seamă, îşi culese pumnalul de pe jos şi şi-l încinse la brâu.

Flick îl putea vedea acum ceva mai bine pe străin şi o cercetare grăbită îl lămuri că aparţinea fără îndoială semin ţiei oamenilor, dar că era mai masiv decât orice om întâlnit vreodată de el. Avea cel puţin doi metri înălţime, dar era extrem de zvelt, deşi nu prea putea fi sigur de asta, pentru că silueta înaltă îi era învăluită într-o pelerină neagră cu falduri, cu o glugă strânsă cu grijă în jurul capului. Chipul smead era prelung şi brăzdat adânc de riduri, de aceea părea ca cioplit în piatră. Avea ochii depărtaţi şi acoperiţi aproape complet vederii de nişte sprâncene stufoase, care se uneau fioros deasupra nasului lung şi drept. O bărbuţă scurtă şi neagră încadra o gură largă, care părea un şnur pe chipul lui – iar şnurul acela nu părea să se mişte vreodată. Înfăţişarea lui era întru totul înfricoşătoare, întunecat şi masiv pe de-a-ntregul cum era, iar Flick se străduia din răsputeri să-şi învingă dorinţa tot mai aprigă de a o rupe la fugă spre liziera pădurii. Privi, cu un efort deloc neglijabil, drept în ochii adânci, necruţători ai străinului şi se chinui să-i adreseze un zâmbet timid.

– Am crezut că eşti un hoţ, murmură el şovăitor.

– Te-ai înşelat, veni calm răspunsul. Glasul se îmblânzi apoi: Va trebui să te deprinzi să deosebeşti prieten de duşman. Viaţa însăşi îţi va fi pusă uneori în cumpănă din această pricină. Ei, hai, să auzim care ţi-e numele.

– Flick Ohmsford.

Flick se codi un moment, apoi urmă cu ceva mai mult curaj:

– Tatăl meu se numeşte Curzad Ohmsford. Este stăpânul hanului din Shady Vale, ce-i la doar o milă sau două de-aici. Ai putea afla găzduire şi merinde acolo.

– Ah, Shady Vale! exclamă brusc străinul. Da, chiar într-acolo mergeam.

Se opri, meditând parcă la propriile spuse. Flick văzu cum îşi freacă bărbia aspră cu degetele strâmbe şi cum stă aşa, cu ochii pierduţi către liziera pădurii şi către câmpia vălurită de dincolo de ea. Tot într-acolo privea când rosti pe neaşteptate:

– Tu... ai un frate.

Nu fusese o întrebare, ci simpla afirmare a unui fapt. Şi afirmaţia fusese rostită cu detaşare şi calm, ai fi zis că străinul cel înalt nici nu aştepta vreun răspuns, încât Flick aproape nici nu o auzi. Apoi, înţelegând brusc înţelesul spuselor celuilalt, Flick tresări şi îşi întoarse iute privirile spre el:

– De unde...?

– Ei, lasă, răspunse acesta, parcă nu orice tânăr vălean ca tine are un frate pe undeva?

Flick clătină nedumerit din cap, fără a izbuti să priceapă ce voia celălalt să spună şi întrebându-se cam ce anume ştia el despre Shady Vale. Străinul îl privea întrebător, căci aştepta fără îndoială să fie călăuzit spre găzduirea şi merindele făgăduite. Flick se întoarse grăbit în căutarea raniţei azvârlite în pripă, o apucă şi şi-o petrecu pe după umăr, apoi privi din nou silueta care se înălţa deasupra lui ca un turn.

– Pe-aici, arătă el, şi amândoi se aşternură la drum.

Ieşiră din pădure şi drumul îi purtă peste dealurile vălurite, puţin înalte, pe care urmau acum să le străbată

până la cătunul Shady Vale, de la celălalt capăt al văii. Odată scăpați dintre copaci, noaptea se vădi senină; luna era un glob alb, strălucitor deasupra lor, iar razele ei luminau deslușit terenul și poteca pe care drumuiau cei doi. Poteca nu era de fapt decât o linie șerpuind peste dealurile înierbate și din ea se iteau doar ici și colo niște făgașe spălate de ploaie și niște petece de pământ care ieșeau anevoie la iveală de sub iarba deasă. Vântul se întețise ușor și repezea în cei doi scurte rafale care le umflau veșmintele și-i obligau să plece ușor capetele, ca să-și apere ochii. Păstrau amândoi tăcerea în vreme ce mergeau înainte, concentrați asupra locului pe care călcau, asupra fiecărei noi protuberanțe sau adâncituri care li se ivea sub picioare după fiecare nouă moviliță de care apucau să treacă. În afara acelui vaier al vântului, noaptea era calmă. Flick asculta cu atenție și i se păru chiar că aude la un moment dat un țipăt ascuțit undeva departe, spre miazănoapte, dar o clipă mai târziu sunetul dispăru și nu se mai făcu auzit. Pe străin nu părea să-l neliniștească tăcerea aceea nefirească. Căutătura îi era ațintită asupra unui punct, mereu altul, aflat undeva la vreo doi metri în fața lui. Nu-și ridică privirile și nu-și mai chestionă tânăra călăuză în legătură cu direcția călătoriei lor. Părea mai degrabă că știe exact încotro merge și păși încrezător alături de el.

De la o vreme, Flick ținu tot mai greu pasul cu bărbatul cel înalt, al cărui umblet rapid, săltat, îi părea mai măruntului Flick ca de uriaș. Văleanul se văzu silit aproape să alerge ca să nu rămână în urmă. O dată sau de două ori, celălalt își privise de sus tovarășul de drum și, văzând impasul în care se afla, încetinise pasul pentru ca Flick să meargă mai în voie. În sfârșit, dealurile începură să fie presărate de tufărișuri care vesteau apropierea unor noi păduri. Terenul începu să coboare lin și Flick recunoscu

cele câteva semne familiare din apropierea cătunului Shady Vale. Îl cuprinse fără voie un val de ușurare. Cătunul și propriul lui cămin plăcut erau la doi pași.

Străinul nu scoase o vorbă cât dură călătoria, iar Flick pregeta să lege o conversație. Se străduia în schimb să-l cerceteze pe uriaș, aruncându-i scurte priviri, fără a-l lăsa însă pe acela să observe asta. Îl încerca față de străin o spaimă lesne de înțeles. Chipul îngust, ca cioplit în piatră, adumbrit de bărbuța neagră terminată într-un cioc ascuțit, îi amintea de acei înfricoșători vrăjitori din poveștile depănate de bătrânii sobri în seri târzii, la lumina focului pe cale de a se stinge, pe când el era doar un copilandru. Cei mai înfricoșători erau ochii străinului, mai bine zis, peșterile adânci, neguroase, de sub sprâncenele stufoase, acolo unde ar fi trebuit să-i vezi ochii. Flick nu putea nici acum pătrunde cu privirea umbrele afunde care continuau să-i învăluie trăsăturile. Cu ridurile adânci care o brăzdau, fața lui părea tăiată într-o stâncă tare, așa cum era acum, concentrată și ușor aplecată spre poteca pe care o urmau. Pe când Flick cugeta la chipul acela impenetrabil, realiză brusc că străinul nu-și spusese numele.

Cei doi ajunseseră la intrarea în Vale, unde poteca, vizibilă acum, își croia drum printre tufe mari și dese care aproape tăiau cu totul trecerea. Străinul cel înalt se opri brusc locului și rămase absolut nemișcat, ascultând încordat. Flick se opri și el și așteptă în tăcere, ascultând la rândul lui, dar fără a izbuti să prindă vreun sunet. Și rămaseră astfel un timp care păru fără sfârșit, după care bărbatul cel înalt se întoarse grăbit către însoțitorul lui mai scund:

– Iute! Ascunde-te în tufărișul din față. Acum, fugi!

Apoi, mai împingându-l, mai îmbrâncindu-l înainte pe Flick, îl urmă cu iuțeală spre tufișurile înalte. Flick se repezi speriat către siguranța oferită de desiș, ustensilele de metal

se ciocneau amarnic între ele în vreme ce raniţa îl izbea în spinare. Străinul se năpusti asupra lui, îl smulse raniţa din spate şi şi-o vârî în pelerina-i lungă.

– Tăcere! şuieră el. Şi acum, fugi. Şi niciun sunet.

Alergară împreună vreo douăzeci de metri spre peretele de frunziş aflat în calea lor, bărbatul îl împinse cu mare grabă pe Flick printre crengile încărcate de frunze, îmbrâncindu-l fără menajamente până în mijlocul unui desiş, şi rămaseră amândoi acolo, abia trăgându-şi răsuflarea. Flick aruncă o privire tovarăşului său şi băgă de seamă că acesta nu se uită la terenul dimprejur, ci spre cerul nopţii, abia vizibil în peticele mici, ici-colo, printre frunzele dese. Urmări privirea încordată a celuilalt, dar văleanului cerul îi părea senin şi doar neschimbătoarele stele clipeau spre el, acolo unde stătea şi aştepta. Minutele trecură unul după altul; încercă la un moment dat să spună ceva, dar mâinile de fier ale străinului îl strânseră cu putere, poruncind tăcere. Flick rămase în picioare, cu ochii la noaptea din jurul lui, atent la posibile semne de primejdie. Dar nu auzi nimic, afară doar de propria lor respiraţie precipitată şi de o rafală domoală de vânt prin desişul în care îşi aflaseră adăpost.

Apoi, tocmai când Flick se pregătea să se aşeze ca să-şi odihnească picioarele ostenite, cerul fu acoperit de ceva enorm, negru, care plutea deasupra capetelor lor şi care dispăru curând din raza lor vizuală. O clipă mai târziu, acel ceva apăru din nou, zburând în cerc dar fără a părea că se mişcă, iar umbra sa căzu ameninţătoare asupra celor doi călători în ascunzătoarea lor, de parcă s-ar fi pregătit să se prăvălească asupra lor. Un simţământ neaşteptat de teroare oarbă puse stăpânire pe mintea lui Flick şi o prinse ca într-o capcană de fier, în vreme ce el se chinuia să scape de nebunia care-i sfredelea lăuntrul. Ceva părea să i se strecoare în piept şi să-i golească plămânii de aer şi se

pomeni deodată gâfâind din greu. Pe dinaintea ochilor lui înspăimântaţi trecu fugitiv, iute ca fulgerul, o imagine neagră cu două puncte roşii sinistre, cu aripi imense şi mâini terminate cu gheare crude, o fiinţă malefică într-atât, încât fie şi numai existenţa ei ameninţa firava lui viaţă. Preţ de o clipă tânărul crezu că va ţipa de spaimă, dar mâna străinului îl strânse de umăr, trăgându-l parcă înapoi de pe o buză de prăpastie. Apoi, la fel de brusc cum apăruse, uriaşa umbră dispăru, iar în urma ei nu rămase decât cerul liniştit al nopţii.

Mâna de pe umărul lui Flick slăbi uşurel strânsoarea, iar văleanul se prăbuşi greoi la pământ, unde trupul inert îi fu năpădit de sudoare rece. Străinul cel înalt se aşează în tăcere alături de tovarăşul lui, iar pe faţă i se ivi un zâmbet uşor. Aşează o mână lungă peste cea a lui Flick şi o bătu uşurel, cum procedezi când ai de-a face cu un copil înspăimântat.

– Ei haide, tânărul meu prieten, şopti el, eşti în viaţă, întreg şi nevătămat, iar cătunul se află chiar înaintea noastră.

Cu ochii măriţi de spaimă, Flick cercetă chipul impasibil al celuilalt şi clătină nedumerit din cap:

– Creatura! Ce a fost creatura aceea îngrozitoare?

– O umbră doar, răspunse celălalt degajat. Dar nu este nici locul, nici momentul cel mai nimerit acum pentru a ne ocupa de asemenea chestiuni. Vom vorbi despre asta mai târziu. Acum însă aş dori să mănânc şi să mă încălzesc la un foc, până nu-mi pierd definitiv răbdarea.

Îl ajută pe vălean să se ridice în picioare şi îi înapoie raniţa. Apoi, printr-un gest al braţului învăluit în pelerină, dădu de înţeles că e gata să fie călăuzit, dacă celălalt era gata să-l călăuzească. Părăsiră adăpostul tufişurilor, deşi nu fără anume temeri din partea lui Flick, care cercetă neliniştit bolta nopţii. Mai-mai să creadă că întreaga poveste nu fusese decât rodul unei închipuiri bolnave. Flick chibzui în

sinea lui la toată această pățanie și hotărî pe loc că avusese parte de peripeții prea îndeajuns pentru o singură seară: mai întâi uriașul fără nume, apoi umbra aceea înfricoșătoare. Își făgădui în sinea lui ca altă dată să cumpănească bine înainte de a-i mai trece prin minte gândul de a călători pe întuneric atât de departe de siguranța oferită de Shady Vale.

Câteva minute mai târziu, copacii și hățișurile începură să se rărească, iar lumina galbenă, tremurătoare a lumânărilor care ardeau în case începu să se distingă prin beznă. Când se mai apropiară, contururile nedeslușite ale clădirilor prinseră a se desena prin neguri ca niște coloși pătrățoși și dreptunghiulari. Poteca se lărgi, devenind un drum de țară care ducea drept în cătun, iar Flick zâmbi recunoscător luminilor care-l întâmpinau cu prietenie din ferestrele caselor tăcute. Nu se vedea nicio mișcare pe drum și, să nu fi fost luminile, te puteai întreba dacă afli măcar o suflare de om în tot cătunul. Dar acum Flick era departe de asemenea întrebări. El își făcea deja socoteala în sinea lui cât din cele întâmplate poate istorisi tatălui său și lui Shea, căci nu dorea să-i tulbure prea mult povestindu-le despre ciudatele umbre care puteau foarte bine să fi fost simple năluciri de-ale lui zămislite de întunericul nopții. Străinul care-i pășea alături ar putea arunca mai târziu ceva lumină asupra subiectului, dar până acum nu se dovedise limbut. Flick privi cu coada ochiului silueta înaltă care pășea alături de el. Și îl trecură iarăși răcorile la vederea tenebrosului personaj. Acesta părea să izvorască din pelerină și din gluga care-i acopereau capul plecat și mâinile lungi, spre a-i învălui parcă întreaga făptură într-o negură lipsită de contur. Oricine ar fi fost, Flick era încredințat că omul acesta putea fi un dușman primejdios.

Trecură încet printre casele cătunului, iar Flick vedea torțele care ardeau în casele cu ferestre largi, cu canaturi de lemn. Casele în sine erau, cele mai multe, scunde și

lungi, cu un singur nivel, peste care aveau un acoperiş uşor înclinat şi care, la cele mai multe dintre ele, acoperea şi o mică verandă susţinută de stâlpi groşi, înfipţi într-o prispă lungă. Casele erau durate din lemn, cu fundaţii de piatră şi, la câteva, cu prispe tot din piatră. Flick privi prin perdelele de la ferestre şi zări ici şi colo câte-un consătean, iar chipurile bine cunoscute îl linişteau pe el, cel aflat în bezna de afară. Avusese parte de o seară plină de spaime şi se simţea uşurat că se află din nou printre cunoscuţi.

Pe străin nu părea să-l intereseze toate astea. Nu se ostenise să arunce mai mult de o privire cătunului şi nu scosese o vorbă de când intraseră în Shady Vale. Lui Flick nu-i venea nici acum să creadă ce i se-ntâmplă, privind cum îl urmează celălalt. Nici nu părea că-l urmează pe Flick, dădea impresia că ştie foarte bine încotro se îndreaptă. Când se ivi o răspântie cu case aidoma pe ambele drumuri, bărbatul cel înalt nu întâmpină nicio dificultate în a alege drumul pe care s-o apuce, deşi nu-şi ridicase privirea nici spre Flick, nici spre drum. Flick se pomeni urmându-l acum el pe celălalt, care părea acum că-i slujeşte lui drept călăuză.

Cei doi ajunseră curând la han. Era o construcţie masivă, compusă dintr-o sală cu verandă şi două aripi lungi, care se întindeau lateral şi spre spate de o parte şi de cealaltă a sălii. Era construită din buşteni uriaşi, ciopliţi şi fixaţi pe o fundaţie înaltă de piatră, construcţia fiind învelită şi ea cu obişnuitul acoperiş de şindrilă roşie; clădirea aceasta era mult mai înaltă decât locuinţele din jur. Sala principală era bine luminată şi dinăuntru răzbăteau voci înăbuşite, amestecate din când în când cu hohote de râs şi strigăte. Aripile laterale erau cufundate în întuneric; acolo erau odăile unde puteai afla găzduire. În aer plutea miros de carne friptă; Flick îl conduse rapid pe celălalt pe scările de lemn ale verandei lungi, către uşile duble de la mijlocul hanului. Străinul îl urmă fără un cuvânt.

Flick trase ivărul greu de fier şi apăsă pe clanţă. Uşa cea mare din dreapta se deschise, dezvăluind privirii sala vastă, plină până la refuz cu laviţe, scaune cu spătar înalt şi mai multe mese lungi din lemn, aşezate de-a lungul peretelui stâng şi al celui din spate. Încăperea era luminată de lumânări înfipte în sfeşnice înalte aşezate pe mese şi în suporţi fixaţi pe pereţi, dar şi de focul din uriaşa vatră din mijlocul peretelui stâng; câteva clipe, Flick se opri, orbit, până ce ochii i se obişnuiră cu lumina puternică. Privi, mijindu-şi ochii, dincolo de vatră şi de mobilierul hanului, către uşile duble închise din fundul sălii şi către tejgheaua care se întindea de-a lungul peretelui din dreapta. Oamenii din han îşi ridicară privirile când cei doi intrară, iar pe chipurile lor se citi o uimire sinceră la vederea străinului înalt. Dar însoţitorul lui Flick nu părea să-i vadă, aşa că se întoarseră numaidecât la discuţiile şi la băuturile din faţa lor, mărginindu-se să arunce când şi când câte-o privire noilor sosiţi, ca să vadă ce au de gând. Cei doi zăboviră câteva clipe în pragul uşii, în vreme ce Flick scrută încă o dată chipurile celor prezenţi, ca să vadă dacă tatăl său era acolo. Străinul arătă cu un gest spre scaunele din stânga:

– Mă voi aşeza acolo în timp ce tu îţi cauţi tatăl. Poate vom cina împreună când te întorci.

Fără un alt cuvânt, porni cu pas uşor spre o măsuţă din fundul încăperii, se aşeză acolo cu spatele spre cei de la tejghea, cu capul uşor plecat, ferit de privirea lui Flick. Văleanul îl mai cercetă preţ de o clipă, apoi o porni în pas grăbit spre uşile duble din fundul sălii, le împinse în lături şi intră în încăperea alăturată. Tatăl lui se afla de bună seamă în bucătărie, unde lua cina împreună cu Shea. Flick traversă grăbit holul, trecând pe lângă mai multe uşi închise, până ajunse la cea care dădea spre bucătăria hanului. Când intră, cei doi bucătari care-şi făceau de lucru în fundul încăperii îl salutară cu voioşie. Tatăl lui şedea pe

o laviță lungă, în stânga. După cum ghicise Flick, tocmai era pe cale să-și termine cina. Flutură o mână musculoasă spre el, în semn de salut.

– Te-ai întors ceva mai târziu ca de obicei, fiule, mormăi el prietenos. Hai și îmbucă și tu ceva, până mai ai ce.

Flick se apropie ostenit, își lăsă ranița, care clincheti ușor când atinse podeaua, apoi se cocoță pe unul dintre scaunele înalte de bar. Tatăl își îndreptă spatele masiv, împinse farfuria din fața lui și își privi fiul întrebător, cu fruntea lată ușor încruntată.

– Am întâlnit astă-seară un călător pe drumul spre vale, îi spuse Flick șovăielnic. Dorește găzduire și cină. Și ne-a poftit să cinăm împreună cu el.

– Ei bine, dacă dorește găzduire, a venit chiar în locul potrivit, declară Ohmsford tatăl. Și nu văd de ce n-am lua cina împreună cu el – oricum, nu mi-ar prinde rău încă o porție.

Își ridică trupul masiv de pe scaun și le făcu semn bucătarilor că dorește să i se pregătească trei porții de bucate. Flick îl căută din priviri pe Shea, dar nu-l văzu nicăieri. Tatăl lui se duse la bucătari să le dea instrucțiuni privind bucatele anume pe care dorește ca aceia să le pregătească pentru micul grup, timp în care Flick se duse la ligheanul de lîngă rigola bucătăriei, ca să se curețe de colbul și glodul drumului. Când tatăl său veni din nou lângă el, Flick îl întrebă unde e Shea.

– Pe Shea l-am trimis eu cu niște treburi și trebuie să se întoarcă din clipă în clipă, îi răspunse tatăl. Și că veni vorba, cum îl cheamă pe străinul cu care ai venit?

– Nu știu. Nu mi-a spus, răspunse Flick ridicând din umeri.

Tatăl lui se încruntă, mormăi ceva despre străinii cu lacăt la gură și-și încheie observația înfundată cu făgăduiala de a nu mai primi la han niciun oaspete secretos. Apoi îi

făcu un semn fiului şi porniră împreună înapoi, pe uşa bucătăriei, umerii uriaşi ai tatălui aproape atingând pereţii atunci când o luă la stânga, spre sala principală. Flick îl urmă grăbit, cu faţa-i placidă boţită de frământare.

Străinul stătea la fel, în tăcere, cu spatele spre cei de la bar. Când auzi uşile din spate deschizându-se, se răsuci uşor pentru a le arunca o căutătură scurtă celor doi. Străinul cercetă din priviri marea asemănare dintre tată şi fiu. Amândoi erau de statură mijlocie, vânjoşi, cu o expresie placidă dar deschisă, aveau amândoi acelaşi păr castaniu înspicat. Cei doi ezitară o clipă odată ajunşi în prag, apoi Flick indică printr-un gest silueta întunecată. Consternarea era uşor de citit pe chipul lui Curzad Ohmsford în vreme ce îl măsură scurt înainte de a se apropia de el. Străinul se ridică politicos în picioare, dominându-i pe cei doi de la înălţimea lui formidabilă.

– Bun venit în hanul meu, străine, îi dădu binete Ohmsford-tatăl, căutând zadarnic să distingă ceva dincolo de gluga pelerinei care umbrea faţa smeadă a străinului. Numele meu, aşa cum de bună seamă ţi-a spus fiul meu, este Curzad Ohmsford.

Străinul îi apucă mâna întinsă, i-o strânse cu atâta putere, încât vânjosul hangiu se strâmbă uşor de durere, după care arătă cu capul spre Flick:

– Fiul tău a avut bunătatea să mă conducă la acest han deosebit de plăcut.

Pe chipul lui se ivi un zâmbet despre care Flick ar fi putut jura că exprimă batjocura.

– Nădăjduiesc că veţi cina şi veţi bea un pahar de vin împreună cu mine.

– Desigur, răspunse hangiul, apoi trecu pe lângă străin şi se aşeză greoi pe scaunul din faţa lui. Flick îşi trase la rândul lui un scaun şi se aşeză, fără a-l slăbi din ochi pe străin, care tocmai îi lăuda tatăl pentru frumosul han pe

care îl stăpânea. Lui Ohmsford-tatăl fața îi strălucea de plăcere și făcu o mișcare de satisfacție din cap în direcția fiului, apoi îi făcu semn barmanului să aducă trei cupe cu vin. Străinul nu-și lăsase încă pe spate gluga care-i ascundea chipul. Flick ar fi dorit să se uite spre umbrele de sub glugă, dar se temea că străinul va băga de seamă, or, data trecută când încercase asta, se alesese cu încheieturile mâinilor învinețite și cu un imens respect față de forța și temperamentul aprig ale uriașului. Așa că era mai prudent să rămână nedumerit.

Rămase liniștit pe scaunul lui, în vreme ce dialogul dintre tatăl lui și străin trecu de la aprecieri politicoase privind starea vremii la discuții mai concrete, despre locuitorii și întâmplările din Vale. Flick observă că tatăl lui, care oricum nu prea avea nevoie de multe îndemnuri pentru a-și da drumul la gură, vorbea aproape de unul singur, arareori întrerupt de cele câteva întrebări cu care intervenea când și când celălalt. Asta n-ar fi fost mare lucru, sigur, dar cei doi Ohmsford nu știau nimic despre străin. Nu le spusese nici măcar cum îl cheamă. Iar acum, el storcea de la credulul hangiu toate informațiile despre locuitorii cătunului. Toată întâmplarea îl necăjea din cale-afară pe Flick, dar nu prea știa ce ar putea face în privința asta. Își dorea nespus să-l vadă pe Shea venind, să afle și el ce se petrece. Dar din fratele lui nu se zărea nici urmă, iar când ușile duble de la intrare se dădură de perete și Shea se ivi în pragul lor din bezna de afară, mult așteptata cină fusese deja servită și mâncată.

Pentru întâia oară străinul cu fața ascunsă manifestă un interes mai mult decât vremelnic pentru cineva. Mâinile puternice apucară tăblia mesei, iar silueta întunecată se ridică, înălțându-se mult deasupra celor doi Ohmsford. Părea să fi uitat până și că cei doi se află acolo, sprâncenele stufoase îi coborâseră, iar chipul parcă cioplit în piatră

emana o intensă concentrare. Vreme de o clipă înfricoşătoare, Flick avu impresia că străinul era pe cale de a-l ucide pe Shea, apoi însă această impresie făcu loc alteia: străinul acela scruta mintea fratelui său.

Îl cercetă cu multă atenţie pe Shea, iar ochii lui adânci, adumbriţi, se plimbară rapid peste trupul zvelt şi constituţia firavă a tânărului. Băgă numaidecât de seamă trăsăturile pronunţat elfice ale acestuia – urechile uşor ascuţite de sub părul blond, ciufulit, sprâncenele delicate, desenate în unghi ascuţit şi pornind de la rădăcina nasului, în loc să fie drepte, deasupra ochilor, precum şi nasul şi bărbia atât de fine. Văzu inteligenţă şi loialitate pe chipul acela, iar acum, când îşi încrucişă privirea cu cea a lui Shea, aflat la capătul celălalt al încăperii, citi, când cei doi bărbaţi se priviră în ochi, hotărâre în ochii albaştri, pătrunzători – o hotărâre aşternută amplu, ca o îmbujorare, pe trăsăturile chipului tineresc. Shea ezită o clipă, intimidat de prezenţa aceea uriaşă, întunecată de la capătul celălalt al sălii. Se simţea, în chip de neînţeles, ca prins într-o capcană dar, împins de un nou val de hotărâre, porni către silueta ameninţătoare.

Flick şi tatăl lui urmăriră din priviri apropierea lui Shea, a cărui atenţie era fixată tot asupra străinului; apoi, ca şi când abia atunci şi-ar fi dat seama cine era noul sosit, cei doi se ridicară în picioare. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, timp în care se uitară toţi unul la celălalt, apoi cei trei Ohmsford începură să se salute simultan, într-o devălmăşie de cuvinte care-i ajută să treacă peste stinghereala iniţială. Shea îi surâse lui Flick, dar nu-şi putu desprinde privirea de silueta falnică din faţa lui. Shea era ceva mai scund decât fratele lui, de aceea părea încă mai mărunt în umbra străinului decât era Flick, dar pe el asta părea să-l neliniştească mai puţin. Curzad Ohmsford îi vorbea lui Shea despre treburile pe care fusese trimis să le facă la porunca sa, şi astfel, tot răspunzând la întrebările

insistente ale tatălui său, atenţia îi fu distrasă o vreme. Dar după câteva observaţii de început, Shea îşi întoarse iarăşi atenţia asupra străinului.

– Nu cred că am făcut cunoştinţă; cu toate acestea, s-ar părea că mă cunoşti, iar eu am strania impresie că ar trebui să te cunosc la rândul meu.

Străinul încuviinţă uşor din cap, iar pe faţa lui smeadă se ivi din nou, pentru o clipă, de-acum cunoscutul lui zâmbet batjocoritor.

– Ar trebui, într-adevăr, să mă cunoşti, deşi nu e de mirare că nu-ţi aminteşti cine sunt. Eu, în schimb, ştiu prea bine cine eşti; da, te cunosc îndeaproape.

Shea rămase mut de uimire la auzul acestor cuvinte şi, negăsind nimic de spus, rămase acolo, cu ochii la străin. Acesta ridică o mână cu degete lungi, îşi frecă bărbuţa neagră care-i acoperea bărbia, cercetându-i din priviri pe cei trei bărbaţi, care aşteptau ca el să-şi urmeze vorba. Gura deschisă a mirare a lui Flick alcătuia deja întrebarea pe care o aveau în minte toţi cei trei Ohmsford, când străinul îşi ridică braţele şi-şi dădu pe spate gluga, lăsând vederii un chip oacheş, încadrat de păr lung şi negru care-i cădea până aproape de umeri şi îi umbrea ochii depărtaţi, care păreau tot nişte fante negre sub sprâncenele stufoase.

– Numele meu este Allanon, rosti el cu simplitate.

Se lăsă un lung moment de tăcere năucită, în care cei trei se holbară la el, nevenindu-le să-şi creadă urechilor. Allanon – călătorul enigmatic pe întreg cuprinsul celor Patru tărâmuri, cronicar al seminţiilor, cugetător şi dascăl şi, după cum spuneau unii şi alţii, practicant al ştiinţelor oculte. Allanon – omul care umblase pretutindeni, din întunecatul ţinut al Anarului până pe înălţimile munţilor Charnal. Numele lui era bine cunoscut chiar şi în cele mai răzleţe comunităţi din Southland. Iar acum, pe neaşteptate, iată-l în faţa familiei Ohmsford, ai cărei membri păşiseră

poate doar de câteva ori în viaţa lor în afara văii în care li se afla căminul.

Allanon le zâmbi pentru întâia oară cu căldură, deşi în sinea lui simţea o profundă milă faţă de ei toţi. Liniştea vieţii de care avuseseră parte până acum luase sfârşit şi, într-un anume fel, vina îi aparţinea.

– Ce te aduce la noi? îl întrebă Shea în cele din urmă.

Bărbatul cel înalt îşi coborî privirea spre el şi râse gros, înfundat, ceea ce îi luă pe toţi prin surprindere.

– Căutarea ta, Shea, murmură el. Am venit aici în căutarea ta.

II

A doua zi, Shea se trezi dis-de-dimineaţă, se dădu jos din patul cald şi se îmbrăcă zorit în răcoarea jilavă a zorilor. Se sculase atât de devreme, încât în tot hanul nu zăreai ţipenie de om – gazde sau oaspeţi. Din odaia lui modestă, aflată în partea din spate a clădirii principale, trecu fără zgomot prin holul tăcut până în sala cea mare, unde se apucă imediat să facă focul în vatra de piatră, cu mâini amorţite de frig. Chiar şi în cele mai călduroase anotimpuri ale anului valea era deosebit de friguroasă la ceasurile dimineţii, înainte ca soarele să atingă culmile dealurilor împrejmuitoare. Shady Vale era bine apărată nu doar de priviri indiscrete, dar şi de capriciile vremii din Northland. Ce-i drept, furtunile năprasnice ocoleau valea şi cătunul Shady Vale, dar frigul pătrunzător din primele ceasuri ale dimineţii se statornicea tot anul pe înălţimile deluroase şi ţinea până când dogoarea soarelui din crucea amiezii reuşea să-şi croiască drum pentru a alunga răcoarea aceea.

Flăcările prinseră a plesni şi muşca lemnele, iar în vremea asta Shea se aşeză tihnit într-unul din scaunele cu spătar înalt, pentru a chibzui la întâmplările din ajun. Se lăsă pe spate, tolănit în scaunul de lemn, şi-şi încrucişă braţele pe piept să şi le încălzească. De unde-l cunoştea oare Allanon? Shea fusese rareori plecat din cătun şi cu siguranţă nu ar fi uitat dacă l-ar fi văzut vreodată pe omul acela în timpul uneia dintre puţinele sale călătorii. Allanon

refuzase să adauge ceva pe tema cu pricina după acea primă afirmaţie. Îşi sfârşise cina spunându-le că discuţiile mai amănunţite vor trebui să aştepte până în dimineaţa următoare, după care redevenise personajul care-i intimidase în clipa în care Shea îşi făcuse apariţia la han. Odată cina isprăvită, ceruse să fie condus în odaia lui să se odihnească şi se retrăsese de îndată. Nici Flick, nici Shea nu izbutiseră să scoată măcar o vorbuliţă de la el despre călătoria făcută până în Shady Vale sau despre cauza interesului său atât de vădit pentru Shea. În noaptea aceea, cei doi fraţi discutaseră despre asta între patru ochi, iar Flick povestise cum se întâlnise cu Allanon, la fel şi întâmplarea cu umbra aceea înfricoşătoare.

Gândurile lui Shea reveniră la prima lui întrebare: de unde îl cunoştea oare Allanon? Se întoarse, pe-ndelete, cu gândul la tot ce se petrecuse până atunci în viaţa lui. Anii copilăriei erau învăluiţi într-o negură păcloasă. Nu ştia unde se născuse, deşi i se spusese la puţină vreme după ce fusese adoptat de familia Ohmsford că venise pe lume într-o mică obşte din Westland. Tatăl lui murise înainte ca el să fie destul de mare pentru a-l cunoaşte, iar acum nu şi-l mai putea aminti aproape deloc. O vreme locuise împreună cu mama lui şi îi reveneau în amintire, vag, clipe din anii petrecuţi împreună cu ea, când se juca laolaltă cu nişte copii elfi, înconjurat de întinderi de un verde profund. Avea abia cinci ani când, brusc, mama lui se îmbolnăvise şi se hotărâse să se întoarcă printre ai ei, în cătunul Shady Vale. Ştia, fără îndoială, că e pe moarte, dar grija dintâi fusese fiul ei. Călătoria spre sud îi secătuise puţinele puteri şi se sfârşise curând după sosirea în vale.

Toate rudele pe care le avusese în cătun şi pe care le lăsase în urmă după ce se măritase erau de mult răposate, mai puţin cele din familia Ohmsford, care erau doar veri îndepărtaţi. Curzad Ohmsford îşi pierduse soţia cu mai

puţin de un an în urmă şi îşi creştea singur fiul, pe Flick, ocupându-se şi de treburile hanului. Shea devenise un membru al familiei şi cei doi băieţi crescuseră împreună ca fraţi, purtând amândoi numele Ohmsford. Lui Shea nu-i spusese nimeni care-i este adevăratul nume – şi nici el nu se ostenise să-l afle. Familia Ohmsford era singura care însemna ceva pentru el, iar ea îl acceptase ca pe unul de-al ei. Uneori, faptul că obârşia lui era corcită îl stânjenea, dar Flick stăruia că acesta era un avantaj neîndoielnic, putând astfel beneficia de aptitudinile şi însuşirile a două seminţii.

Şi totuşi, de o întâlnire cu Allanon nu-şi putea aminti şi pace. Ai fi zis că o asemenea întâmplare nu avusese loc niciodată. Poate, de fapt, nici nu avusese loc. Se răsuci, privind fix flăcările din cămin. Ceva din înfăţişarea fiorosului pribeag îl speria. Poate că nu era nimic alta decât închipuirea lui, dar nu putea nicicum scăpa de sentimentul că omul acela putea cumva să-i citească gândurile, să-i vadă, oricând poftea, tot lăuntrul. Părea cu neputinţă, dar gândul acesta nu-i dădea pace încă de la întâlnirea din sala hanului. Flick băgase şi el de seamă asta. Şi, mai mult: îi şoptise fratelui său, în întunericul din odaia în care dormeau, cu teama că spusele i-ar putea fi auzite de urechi neprietenoase, că, după părerea lui, Allanon era un om primejdios.

Shea îşi dezmorţi mădularele şi oftă din rărunchi. Afară începuse deja să se lumineze. Se ridică să mai pună lemne pe foc şi auzi vocea tatălui său pe coridor, bombănind aşa, în general. Suspinând resemnat, Shea îşi lăsă deoparte gândurile ce-l frământau şi dădu fuga la bucătărie, să ajute la pregătirea micului dejun.

Era aproape miezul zilei când Shea dădu cu ochii de Allanon, care rămăsese, de bună seamă, în odaia lui toată dimineaţa. Îşi făcu apariţia pe neaşteptate de după un colţ

al hanului, tocmai când Shea se odihnea la umbra unui copac uriaş din spatele clădirii, îmbucând la repezeală o gustare pe care şi-o încropise pentru sine. Tatăl lui avea ceva de lucru în han, iar Flick era plecat cu treburi. Străinul cel întunecat din seara trecută nu părea mai puţin ameninţător nici în lumina soarelui de amiază – era tot o siluetă sumbră, cu o înălţime copleşitoare, deşi, ce-i drept, îşi lepădase pelerina neagră, înlocuind-o cu una cenuşie. Chipul prelung îi era uşor plecat spre cărarea din faţa lui în vreme ce se apropia de Shea; se aşeză apoi alături de el pe iarbă, cu privirea rătăcită spre grebenele colinelor care se conturau deasupra copacilor din cătun. Ambii rămaseră câteva lungi minute în tăcere, până când Shea nu mai putu îndura.

– De ce ai venit în Shady Vale, Allanon? De ce mă cauţi?

Chipul smead se întoarse spre el şi un surâs slab îi jucă pe trăsăturile uscăţive.

– Este o întrebare, tânărul meu prieten, care nu-şi poate afla răspunsul atât de lesne pe cât ai dori. Poate cel mai bun răspuns ar putea veni dacă ţi-aş pune eu mai întâi câteva întrebări. Ai citit vreodată despre istoria Northlandului?

Se opri o clipă, apoi urmă:

– Despre Regatul Craniilor?

Shea încremeni la auzul acestui nume – căci echivala cu cele mai terifiante lucruri din viaţă, fie ele adevărate, fie închipuite, un nume de care se foloseau oamenii pentru a-i băga în sperieţi pe copiii care se purtau rău, sau la a cărui pomenire, seara târziu, lângă tăciunii aproape stinşi ai vetrei, oameni în toată firea simţeau că îi trec răcorile. Era un nume care amintea de strigoi şi moroi, de perfizii mogâldani din codrii de la răsărit şi de uriaşii troli-stâncă din îndepărtatul nord. Shea aruncă o privire scurtă chipului

sumbru al celuilalt şi dădu încet din cap. Din nou, Allanon se opri o clipă înainte de a relua firul discuţiei:

– Eu sunt cronicar, Shea, între multe altele – dintre toţi cronicarii în viaţă sunt, foarte probabil, cel care a călătorit până pe cele mai îndepărtate meleaguri, căci puţini în afară de mine s-au încumetat vreodată să ajungă până în Northland în ultimii cinci sute de ani. Cunosc multe despre seminţia oamenilor, lucruri nici măcar bănuite în zilele noastre de vreun altul. Trecutul a devenit de-acum o amintire înceţoşată – şi poate e mai bine aşa; căci istoria oamenilor nu a fost tocmai glorioasă în ultimii două mii de ani. Oamenii de astăzi şi-au uitat trecutul; ei ştiu puţin şi despre prezent şi încă şi mai puţin despre viitor. Seminţia oamenilor se mulţumeşte să se ţină pe meleagurile Southlandului. Nu are habar despre existenţa Northlandului şi a popoarelor care vieţuiesc acolo, şi prea puţin despre Eastland şi Westland. Este un mare neajuns faptul că oamenii au îmbrăţişat principii atât de mărginite, pentru că ei au fost cândva seminţia cea mai clarvăzătoare dintre toate. Dar se mulţumesc acum să-şi ducă existenţa izolaţi de toate celelalte seminţii, departe de frământările din restul lumii. E drept însă că se mulţumesc cu asemenea existenţă numai pentru că frământările de care vorbeam încă nu i-au ajuns, dar şi pentru că teama de trecut îi face să nu dorească să scruteze cu prea mare luare-aminte viitorul.

Pe Shea îl supărară întrucâtva aceste învinuiri, aşa că răspunse plin de năduf:

– Spusele tale fac să pară nefastă dorinţa de a fi lăsat în pace. Ştiu destule despre istorie – nu, ştiu destule despre viaţă – ca să înţeleg că singura speranţă a oamenilor de a supravieţui stă doar în izolarea de celelalte seminţii, pentru a reclădi tot ceea ce au irosit de două mii de ani încoace. Poate abia astfel se vor dovedi îndeajuns de

înţelepţi să nu irosească totul şi a doua oară. Omul aproape s-a distrus pe de-a-ntregul în timpul Marilor Războaie, când s-a amestecat stăruitor în treburile altora şi a respins total neinspirat ideea de neamestec.

Chipul oacheş al lui Allanon se întoarse spre el.

– Cunosc foarte bine nenorocirile abătute asupra lumii de acele războaie – urmare a setei de putere şi lăcomiei pe care semiţia oamenilor şi-a atras-o asupră-şi prin acel amestec de inconştienţă şi gândire grozav de mărginită. Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă – dar ce s-a schimbat oare de atunci? Îţi închipui cumva că omul poate să o ia la capăt cum poftеşte? Ei bine, Shea, s-ar putea să te surprindă ideea că unele lucruri nu se schimbă nicicând şi că primejdia de a dori să acaparezi puterea pândeşte nebănuită, chiar în sânul unei seminţii care s-a distrus aproape cu desăvârşire. Marile Războaie ale trecutului se vor fi încheiat ele – bătălii ale seminţiilor şi naţiunilor, iar ultimele aceste războaie au cerut forţe invincibile, energii extraordinare. Dar ne confruntăm acum cu noi primejdii, iar acestea ameninţă mai amarnic vieţuirea seminţiilor decât cele de odinioară! Dacă îţi închipui cumva că omul este liber să-şi înfiripe o nouă viaţă în vreme ce restul lumii abia îşi duce traiul, se cheamă că nu ştii nimic dintr-ale istoriei!

Se opri brusc, cu mânie vădită aşternută pe toate trăsăturile chipului său auster. Shea îi întoarse sfidător privirea, deşi în sinea lui se simţea mărunt şi nevolnic.

– De ajuns cu toate astea, reluă Allanon, chipul i se îmblânzi, întinse mâna şi-i strânse umărul lui Shea în semn de prietenie. Trecutul a rămas în urma noastră, iar noi avem a ne îngriji de viitor. Şi acum, îngăduie-mi să-ţi primenesc cunoştinţele despre istoria Northlandului şi legenda Regatului Craniilor. Cum fără îndoială ştii, Marile Războaie au pus capăt evului în care seminţia oamenilor a fost unică

şi atotstăpânitoare. Seminţia oamenilor a fost aproape rasă de pe faţa pământului şi însăşi înfăţişarea tuturor celor ştiute de ei s-a schimbat cu desăvârşire, a fost cu totul altfel ordonată. Ţări, naţiuni, guvernări, şi-au încetat toate existenţa, iar ultimii membri ai seminţiei oamenilor au pribegit în mare grabă spre miazănoapte, ca să scape cu viaţă. Au trecut mai mult de o mie de ani până ce oamenii au izbutit să se ridice din nou peste nivelul animalelor pe care le vânau spre a se hrăni şi până şi-au reînfiripat o civilizaţie în curs de dezvoltare. Era o lume primitivă, fără îndoială, dar în ea exista o anume rânduială şi o idee de guvernare. Apoi oamenii au început să bage de seamă că lumea era de-acum populată şi de alte seminţii – făpturi care supravieţuiseră Marilor Războaie şi care-şi înfiinţaseră propriile naţii. În munţi se aflau uriaşii troli, vânjoşi şi fioroşi, dar foarte mulţumiţi cu viaţa lor. În ţinuturile deluroase şi împădurite se aflau fiinţele mici la stat şi pline de viclenie, cărora noi acum le spunem mogâldani. Multe au fost bătăliile purtate între oameni şi mogâldani în anii de după Marile Războaie în numele dreptului de a stăpâni pământuri, iar aceste bătălii au adus grave prejudicii ambelor seminţii. Dar ei luptau pentru supravieţuire, iar dreapta judecată nu-şi găseşte nicicând rostul în cugetul unei fiinţe care se luptă pentru a-şi salva viaţa. Oamenii au aflat, de asemenea, că mai fiinţa şi o altă seminţie – tot de oameni, dar care se ascunseseră sub pământ pentru a scăpa de urmările Marilor Războaie. Din pricina anilor mulţi petrecuţi în uriaşele peşteri de sub pământ, departe de lumina soarelui, înfăţişarea lor se schimbase. Erau mici de stat şi îndesaţi, cu braţe vânjoase şi piept lat, cu picioare groase şi tari, tocmai bune să se cţtere şi să depăşească obstacolele subpământene. Vedeau mai bine decât alte fiinţe pe întuneric, dar prea puţin la lumina soarelui. Ochii nu prea îi ajutau la început şi de aceea şi-au ridicat

aşezările în codrii deşi ai Eastlandului. Şi-au inventat propria limbă deşi, în anii care au urmat, au preferat să revină la folosirea vechiului grai al oamenilor. Când oamenii i-au întâlnit pentru prima oară pe aceşti noi fraţi ai lor, i-au numit gnomi, după o seminţie amintită într-o legendă din vremuri străvechi.

Allanon îşi încheie istorisirea şi rămase tăcut preţ de câteva minute, cu ochii pierduţi în depărtări, spre vârfurile deluşoarelor care se coloraseră într-un verde aprins în lumina amiezii. Shea chibzui adânc la spusele cronicarului. Nu văzuse niciodată vreun trol, iar mogâldani şi gnomi văzuse doar câţiva, şi nici pe aceştia nu şi-i putea aduce prea bine aminte.

– Dar cu elfii cum a fost? se interesă el în cele din urmă.

Allanon îi aruncă o privire îngândurată şi înclină uşor capul.

– A, da, nu-i uitasem. Admirabilă seminţie, elfii. Ei sunt, poate, cel mai măreţ neam dintre toate, deşi nimeni nu şi-a dat vreodată seama de asta pe deplin. Dar povestea elfilor va trebui depănată într-o altă zi; e de ajuns să ştii că ei vieţuiesc dintotdeauna în codrii cei falnici ai Westlandului, deşi au fost rareori întâlniţi în toată această perioadă de membrii celorlalte seminţii. Iar acum, să vedem cât de multe ştii despre istoria Northlandului, tânărul meu prieten. În vremurile noastre, în acel ţinut nu vieţuieşte aproape nimeni, afară doar de troli, căci este un ţinut sterp şi neprimitor, în care puţini membri ai celorlalte seminţii se încumetă să călătorească, darămite să-şi dureze cămin. Trolii au fost, firește, croiţi anume pentru a supravieţui în astfel de locuri. Oamenii locuiesc acum în climatul blând, călduţ şi plăcut din Southland, cu pământurile lui înverzite. Ei au dat uitării vremurile când Northlandul a fost, la rândul lui, populat de toate

seminţiile, nu doar de trolii din regiunile muntoase, ci şi de oameni, de gnomi şi de mogâldanii din ţinuturile de câmpie şi din păduri. Asta se întâmpla în anii în care toate seminţiile abia se apucaseră să reconstruiască noua civilizaţie, cu noţiuni noi, rânduieli noi şi o mulţime de noi culturi. Viitorul părea plin de făgăduieli, dar oamenii de azi au uitat că acele vremuri au existat măcar – au uitat că sunt mai mult decât o biată seminţie învinsă care se chinuie să trăiască departe de cei ce i-au învins şi le-au rănit orgoliul. Pe atunci lumea nu era împărţită în ţări. Pământul fusese renăscut, iar seminţiilor li se oferise, tuturor, o nouă şansă de a reface lumea. Cum era de aşteptat, ele nu au înţeles însemnătatea şansei ce le fusese oferită. S-au preocupat peste măsură să păstreze ceea ce considerau că le aparţine şi s-au închis, fiecare în mărunta sa lume. Fiecare seminţie era încredinţată că ea şi doar ea are menirea de a fi principala putere în anii care vor urma – precum un ciopor de şoareci păzind cu înverşunare o bucată de brânză sleită şi nenorocită. Iar oamenii, o, da, în epoca lor cea mai falnică mârâiau şi dădeau să muşte, nesocotindu-şi şansa, la fel ca toţi ceilalţi. Ştiai toate acestea, Shea?

Văleanul clătină încet din cap, nevenindu-i să creadă că tot ce-i fusese dat acum să audă chiar putea fi adevărat. I se spusese dintotdeauna că oamenii sunt un neam oropsit încă de pe timpul Marilor Războaie, un neam care se chinuise din răsputeri să-şi păstreze onoarea şi mândria şi să-şi apere puţinele ţinuturi de barbaria fără seamăn a celorlalte seminţii. Oamenii nu fuseseră nicicând asupritorii altora în acele bătălii; ei fuseseră întotdeauna cei asupriţi. Pe buzele lui Allanon apăru un zâmbet amar când băgă de seamă, cu satisfacţie răutăcioasă, impresia pe care o făcuseră spusele lui.

– Nu gândeai că aşa stau lucrurile, asta mi-e limpede. Dar nu contează – surpriza asta este neînsemnată în

comparație cu tot ce mai am încă a-ți spune. Oamenii nu au fost nicicând poporul măreț din propria-i imaginație. În acele zile de demult, oamenii s-au războit la fel ca toți ceilalți, deși sunt gata să recunosc că au avut, poate, un simț al onoarei și un țel mai bine conturat decât ceilalți în reclădirea lumii și au fost ceva mai civilizați.

Rosti acel ultim cuvânt cu o undă vădită, neîndoielnică de batjocură mușcătoare.

– Dar toate aceste povești au foarte puțină legătură cu subiectul principal al discuției noastre, pe care nădăjduiesc să ți-l deslușesc cât de curând. Tocmai în momentul în care seminții își descoperiseră propria identitate și se luptau din greu pentru putere, primul Sfat al Druizilor și-a deschis porțile la Paranor, în sudul Northlandului. Istoria nu oferă decât relatări vagi despre obârșia și țelurile druizilor, deși cei mai mulți socotesc că aceștia au fost un grup de reprezentanți ai tuturor semințiilor, care aveau vaste cunoștințe despre artele pierdute ale vechii lumi. Erau cugetători și vizionari, discipoli ai artelor și științelor, dar, mai mult decât atât, dascăli ai semințiilor lor. Au fost creatori de putere – dar puterea unei noi înțelepciuni a vieții. Se aflau sub conducerea unui elf pe nume Galaphile, cronicar și cugetător cum sunt și eu, iar el a chemat acolo cele mai luminate minți ale ținuturilor pentru a întruni un Sfat cu menirea de a întocmi planurile unei orânduiri bazate pe disciplină și pace. Galaphile s-a bizuit pe învățăturile lor pentru a îndruma semințiile, pe harul lor de a câștiga încrederea popoarelor. Druizii au reprezentat, în acei ani, o forță de necontestat, iar planurile mai-marelui lor păreau să se împlinească întocmai. Dar cu trecerea anilor s-a vădit că unii membri ai Sfatului erau înzestrați cu puteri mult mai mari decât alții, puteri care fuseseră îndelungă vreme abia adormite, iar acum dobândiseră o vigoare neașteptată în câteva minți de excepție, de o

inteligență remarcabilă. Ar dura prea mult și ar fi prea dificil să-ți explic în ce constau acele puteri, iar acum nu avem la dispoziție acest timp. Ceea ce-ți pot spune în acest moment este faptul că acei membri ai Sfatului, înzestrați cu scăpărătoare agerime a minții, au început să creadă că este menirea lor să dicteze soarta viitoare a tuturor semințiilor. În cele din urmă, aceștia s-au desprins de Sfat, și-au alcătuit propria grupare, au dispărut pentru o vreme și au fost dați uitării. Cam o sută cincizeci de ani mai târziu s-a declanșat un sângeros război între câteva popoare din seminția oamenilor, război care apoi s-a extins, devenind ceea ce cronicarii au numit Primul Război al Semințiilor. Pricina pentru care a pornit nu a fost nici atunci prea limpede, iar acum nici măcar nu se mai cunoaște. Pe scurt, ceea ce s-a petrecut atunci se poate rezuma la ideea că o mică grupare de oameni s-a răzvrătit împotriva învățăturilor Sfatului și și-a încropit o armată proprie, foarte destoinică și bine instruită. Scopul declarat al acestei mișcări a fost de a supune ceilalți membri ai seminției oamenilor sub o singură conducere, pentru a o face mai bună, mai mândră ca popor. Într-un final, aproape toate națiile de oameni s-au alăturat acestei noi cauze și au pornit asaltul împotriva celorlalte seminții, spre împlinirea, chipurile, a acestui țel. Personajul central aflat la originea acestui război a fost un om pe nume Brona – un cuvânt din graiul străvechi al mogâldanilor, care înseamnă „stăpân". S-a spus atunci că el ar fi fost conducătorul druizilor care se desprinseseră cândva din primul Sfat și se făcuseră nevăzuți în Northland. Nicio persoană de încredere nu a povestit că l-ar fi văzut sau că ar fi vorbit vreodată cu el, încât în cele din urmă s-a ajuns la concluzia că Brona nu a fost decât un simplu nume, un personaj născocit. Răzvrătirea, dacă o putem numi astfel, a fost înăbușită în urma efortului druizilor și al celor care li s-au alăturat din alte seminții. Știai toate acestea, Shea?

Văleanul dădu încet din cap, cu un uşor zâmbet pe buze.

– Am auzit de Sfatul Druizilor, de menirea lui şi de îndeletnicirile lui – toate sunt însă o istorie străveche, toţi cei din Sfat s-au prăpădit cu multă vreme în urmă. Am auzit şi despre Primul Război al Seminţiilor, deşi nu chiar aşa cum aud acum. S-ar putea ca tălmăcirea istoriei pe care o cunosc eu să fie, firește, părtinitoare. Războiul acela a fost o lecţie amară pentru seminţia oamenilor.

Allanon aşteptă răbdător, fără un cuvânt, în vreme ce Shea se opri să reflecteze asupra propriilor cunoştinţe despre trecut, urmând apoi:

– Ştiu că aceia din seminţia noastră care au supravieţuit războiului s-au refugiat la miazăzi şi acolo au rămas până în ziua de azi, pentru a-şi reclădi căminele şi aşezările pierdute, încercând să creeze vieţi noi, în loc să le piardă pe ale altora. Tu pari să crezi că această izolare a fost zămislită de teamă. Dar eu găsesc că a fost şi este şi acum cel mai bun fel de trai. Orânduirile centralizate au fost dintotdeauna cea mai mare primejdie pentru omenire. Acum nu mai există aşa ceva – micile comunităţi sunt calea cea nouă. De unele lucruri e mai bine să nu se atingă nimeni.

Bărbatul cel înalt izbucni în râs, un râs gros, înfundat, lipsit de veselie, care îl făcu dintr-odată pe Shea să se simtă nătâng.

– Ştii atât de puţine, deşi, sigur, spusele tale au un sâmbure de adevăr. Banalităţile, tânărul meu prieten, sunt urmaşi inutili ai înţelepciunii tardive. Ei, dar nu am de gând să aprofundez acum cu tine amănuntele reformei sociale, cu atât mai puţin pe cele ale activismului politic. Toate acestea vor trebui să aştepte un prilej mai nimerit. Spune-mi ce ştii despre creatura numită Brona. Poate... nu, aşteaptă. Vine cineva.

Vorbele abia îi ieşiseră de pe buze când silueta îndesată a lui Flick îşi făcu apariţia de după un colţ al hanului. Văleanul se opri locului când dădu cu ochii de Allanon şi se codi să înainteze, dar Shea îi făcu semn cu mâna. Se apropie fără grabă şi rămase în picioare, cu ochii la chipul smead, în vreme ce uriaşul îi zâmbi cu expresia aceea de nepătruns pe faţă.

– Începusem să mă întreb pe unde eşti, i se adresă Flick fratelui, dar nu vreau să deranjez...

– Nu deranjezi defel, răspunse Shea pe dată.

Dar Allanon părea a fi de altă părere:

– Conversaţia noastră era menită doar urechilor tale, se pronunţă el fără menajamente. Dacă fratele tău doreşte să rămână, el îşi va fi ales soarta în zilele ce vor urma. Îl sfătuiesc stăruitor să nu ni se alăture pentru restul discuţiei, mai degrabă chiar să dea uitării că ne-a văzut. Dar asta rămâne, totuşi, la alegerea lui.

Cei doi fraţi rămaseră o clipă muţi de uimire, privindu-se unul pe altul, nevenindu-le să creadă că uriaşul vorbea serios. Dar chipul grav al aceluia dădea de înţeles că nu le juca o festă şi la vederea lui amândoi pregetară un moment, neîndrăznind să spună ceva. În cele din urmă, Flick vorbi primul:

– N-am idee despre ce vorbeaţi, dar Shea este fratele meu şi ce se întâmplă cu unul se întâmplă şi cu celălalt. Dacă se află în vreun fel în impas, vreau să-i fiu alături – e alegerea mea, fără doar şi poate.

Shea îl privi consternat. Nu-l auzise nicicând pe Flick rostind ceva cu mai multă convingere. Se simţi mândru de fratele său şi îi zâmbi cu recunoştinţă. Flick îi făcu într-ascuns cu ochiul, apoi se aşeză alături de el, fără a privi în direcţia lui Allanon. Pribeagul cel înalt îşi mângâie bărbuţa neagră cu mâna lui cu degete lungi şi zâmbi pe neaşteptate.

– Hotărârea îţi aparţine, într-adevăr, şi prin cele ce ai spus ai dovedit că-i eşti cu adevărat frate. Dar faptele sunt cu totul diferite. S-ar putea ca în zilele ce vor urma să te căieşti pentru hotărârea ta...

Vocea i se pierdu în depărtare şi rămase dus pe gânduri câteva lungi momente, cu ochii la capul plecat al lui Flick, apoi îşi reîntoarse atenţia asupra lui Shea.

– Ei, nu pot să depăn acum totul de la început pentru fratele tău. Va trebui să urmărească şirul povestirii cum se pricepe mai bine. Deci, acum spune-mi ce ştii despre Brona.

Shea chibzui câteva clipe în tăcere, apoi înălţă din umeri.

– De fapt, nu prea multe. A fost doar un mit, cum spuneai mai înainte, conducătorul închipuit al răzmeriţei din Primul Război al Seminţiilor. Se spune că ar fi fost un druid care ar fi părăsit Sfatul şi s-ar fi folosit de puterile cu care era înzestrat pentru a înrâuri minţile discipolilor lui. Istoriceşte vorbind, n-a fost niciodată zărit, sau prins, sau ucis în ultima bătălie. El nici nu a existat.

– Istoriceşte vorbind, totul este, fără îndoială, absolut corect, îngână Allanon. Ce ştii despre prezenţa lui în cel de-al Doilea Război al Seminţiilor?

Shea zâmbi uşor la auzul întrebării.

– Păi, tot după cum spune legenda, el ar fi fost şi forţa conducătoare a acelui război, dar până la urmă s-a dovedit că totul a fost doar un mit. El ar fi fost, chipurile, una şi aceeaşi făptură cu aceea care ar fi condus armata seminţiei oamenilor în războiul de dinainte, numai că atunci ar fi fost cunoscut sub numele de Vrăjitorul Comandant, demonicul vrăjmaş al druidului Bremen. Se zice însă că Bremen l-ar fi ucis în timpul celui de-al doilea război. Dar toate astea nu sunt decât născociri.

Flick se grăbi să dea din cap spre a întări spusele fratelui său, dar Allanon nu răspunse. Vădit amuzat de

toată povestea, Shea aşteptă ca străinul să încuviinţeze în vreun fel cele auzite.

– De fapt, unde vrei să ajungi cu discuţia asta? se interesă după o clipă de gândire.

Allanon îşi întoarse atenţia spre el şi-i aruncă o privire aspră, cu o sprânceană neagră ridicată a mirare.

– Răbdarea ta are limite foarte mici, Shea. În fond, am discutat în abia câteva minute un mileniu de istorie. Dacă ai fi însă de acord să-ţi mai ţii limba în frâu câteva minute, cred că aş fi în măsură să-ţi făgăduiesc că întrebarea ta îşi va afla răspuns.

Shea încuviinţă din cap, simţindu-se foarte înjosit de mustrarea primită. Nu atât vorbele erau cele care răneau, cât felul în care le rostea Allanon – cu zâmbetul acela batjocoritor şi sarcasmul abia ascuns. Văleanul îşi veni însă iute în fire şi înălţă din umeri pentru a da de înţeles că e de acord ca celălalt să-şi urmeze povestea cum doreşte.

– Prea bine, consimţi cronicarul. Mă voi strădui să închei discuţia cât mai curând. Tot ceea ce ţi-am spus până acum se referă doar la nişte cunoştinţe de bază, spre a te ajuta să înţelegi mai temeinic ce-ţi voi spune de acum înainte – şi anume, cauza care m-a determinat să pornesc în căutarea ta. Aş dori să-ţi aminteşti cele petrecute în cel de-al Doilea Război al Seminţiilor – deocamdată, cel din urmă război din istoria lumii, care a avut loc în Northland cu mai puţin de cinci sute de ani în urmă. Seminţia oamenilor nu a luat deloc parte la acest război; ei erau învinşii războiului de dinainte şi vieţuiau în adâncurile ţinutului Southland – câteva comunităţi răzleţe care se străduiau din răsputeri să supravieţuiască ameninţării cu dispariţia totală. Acesta din urmă a fost un război al seminţiilor pline de măreţie: neamul elfilor şi cel al gnomilor s-au luptat din greu pentru a stăvili năvălirea neîmblânziţilor troli-stâncă şi a viclenilor mogâldani. După

încheierea Primului Război al Semințiilor, lumea, așa cum o știam noi, s-a împărțit în cele Patru tărâmuri, iar semințiile au conviețuit îndelungă vreme în pace. În tot acest răstimp, influența Sfatului Druizilor s-a micșorat în mare măsură, căci lumea avea impresia că ajutorul lor nu mai este atât de necesar. E drept însă că și pe druizii din acele timpuri nu i-a mai preocupat soarta celorlalți ca înainte vreme și, în câțiva ani, nou-veniții au dat uitării țelul dintâi al Sfatului, nu au mai luat seama la problemele semințiilor și și-au întors atenția spre niște probleme de ordin personal, consacrându-și viața mai degrabă studiului individual, izolat, și meditației. Neamul elfilor era cel mai puternic în acele timpuri, dar ei s-au retras pe tărâmul lor tainic din apus și s-au mulțumit să-și ducă traiul acolo într-o oarecare izolare – o eroare de care aveau să se căiască amarnic mai târziu. Celelalte neamuri s-au risipit care încotro și și-au organizat națiunile în comunități mai mici, mai puțin unite, mai cu seamă în Eastland, deși unii s-au stabilit și în unele regiuni din Westland și Northland, în zone de hotar. Cel de-al Doilea Război al Semințiilor s-a declanșat odată cu năvala unei imense armate de troli, sosită de peste munții Charnal, armată care a pus stăpânire pe întreg tărâmul Northlandului, precum și pe cetatea Paranor. Druizii au fost trădați din interior chiar de unii dintre ai lor, câștigați, cu făgăduieli și daruri, de partea comandantului dușman, al cărui nume era încă neștiut. Toți ceilalți druizi, în afara câtorva care au reușit să se salveze sau care la acea dată nu se aflau în fortăreață, au fost prinși, azvârliți în beciurile cetății și n-au mai fost niciodată zăriți. Cei care nu au împărtășit aceeași soartă s-au risipit pe cuprinsul celor Patru tărâmuri și s-au ascuns care pe unde a putut. Armata trolilor a pornit numaidecât împotriva neamului gnomilor din Eastland, cu intenția clară de a zdrobi cât mai rapid orice împotrivire. Dar gnomii s-au

retras în adâncul vastelor regiuni împădurile ale Anarului – cunoscute de ei şi de nimeni alţii la fel de bine – şi astfel au izbutit să supravieţuiască vreme îndelungată acolo, rezistând cu înverşunare forţelor trolilor năvălitori, în pofida ajutorului pe care trolii îl primiseră din partea câtorva triburi de mogâldani care li se alăturaseră. Raybur, regele gnomilor, a fost cel care a consemnat în istoria neamului său că a aflat adevăratul nume al vrăjmaşului şi că acela era chiar Brona, numele druidului rebel.

– Cum a putut regele gnomilor să creadă una ca asta? interveni pe dată Shea. Dacă aşa ar sta lucrurile, Vrăjitorul Comandant ar fi avut peste cinci sute de ani! Oricum, eu aş crede mai degrabă că vreun cărturar ambiţios i-a strecurat regelui o astfel de idee numai ca să reînvie un mit străvechi – poate ca să fie astfel mai bine văzut la curte sau ceva în genul ăsta.

– Posibil, se învoi Allanon. Dar dă-mi voie să-mi depăn mai departe firul povestirii. După multe luni de lupte îndârjite, trolii au ajuns să creadă că gnomii fuseseră înfrânţi şi şi-au îndreptat redutabilul atac împotriva temutului regat al elfilor. Dar în timpul lunilor în care s-au desfăşurat luptele dintre gnomi şi troli, cei câţiva druizi care scăpaseră din măcelul de la Paranor se adunaseră sub comanda lui Bremen, un venerabil şi faimos învăţat, care fusese un important membru al Sfatului Druizilor. Acesta i-a condus în regatul elfilor din Westland, pentru a înştiinţa acel popor despre noua primejdie ce-i pândea şi pentru a se pregăti cu toţii să înfrunte atacul aproape sigur al northlanderilor. În acel an, regele elfilor era Jerle Shannara, cel mai de seamă rege al lor, afară doar de Eventine. Bremen l-a prevenit pe rege în legătură cu atacul care se pregătea împotriva ţinutului său, iar conducătorul naţiunii elfilor şi-a pregătit în mare grabă armata spre a se împotrivi hoardelor de năvălitori troli care între timp

ajunseseră la hotarele lor. Sunt convins că ştii îndeajuns de multă istorie pentru a-ţi aminti cum s-a desfăşurat bătălia ce a urmat, Shea, dar aş dori să acorzi multă atenţie amănuntelor pe care ţi le voi dezvălui acum.

Atât Shea, cât şi Flick, care era cuprins de o mare curiozitate, încuviinţară din cap.

– Druidul Bremen i-a adus regelui în dar o sabie deosebită, ca să o folosească în bătălia cu trolii. Se spunea că mânuitorul acelei săbii era de neînvins – chiar într-o confruntare cu puterile formidabile ale Vrăjitorului Comandant. Când legiunile trolilor au pătruns în valea Rhenn, la hotarele regatului elfilor, s-au pomenit atacate şi prinse în capcană de armata elfilor, aflată pe terenul mai înalt împrejmuitor, şi au suferit mari înfrângeri în timpul primelor două zile de lupte crâncene. Elfii se aflau sub comanda druizilor şi a lui Jerle Shannara, care purta sabia dăruită de Bremen. Împreună, ei au luptat cu îndârjire împotriva armatei trolilor, despre care se spune că se bucura şi de ajutorul unor făpturi chemate din lumea nefiinţelor, aflată şi ea sub porunca Vrăjitorului Comandant. Dar neînfricarea regelui elfilor şi puterile neînchipuite ale sabiei au biruit groteştile fiinţe şi le-au adus sfârşitul. Când trolii rămaşi în viaţă au căutat să-şi găsească scăparea către Northland, gonind peste câmpia Streleheim, s-au pomenit prinşi între armata elfilor, pornită în urmărirea lor, şi o altă oştire, cea a gnomilor, care se apropia dinspre Eastland. S-a purtat atunci o bătălie sângeroasă, în timpul căreia oştirea gnomilor a fost aproape cu totul nimicită. În timpul acestei lupte, Bremen s-a făcut nevăzut împreună cu regele elfilor, care se angajase în confruntarea cu însuşi Vrăjitorul Comandant. Istoria consemnează că atât druidul, cât şi Vrăjitorul Comandant ar fi pierit în această confruntare şi n-au mai fost zăriţi de vreun muritor. Nici trupurile nu le-au fost vreodată găsite. Jerle Shannara a păstrat faimoasa

sabie până la moartea sa, care a survenit mulţi ani mai târziu. Fiul său a dăruit-o Sfatului Druizilor de la Paranor, iar acolo sabia a fost aşezată pe un bloc triunghiular din piatră şi dusă într-o galerie subterană a cetăţii druizilor. Sunt încredinţat că ştii prea bine legenda sabiei şi care îi este însemnătatea pentru toate seminţiile. Măreaţa sabie odihneşte acum la Paranor, cum o face de cinci sute de ani câţi s-au scurs de la acele vremuri. M-am exprimat îndeajuns de limpede spre a fi pe înţelesul vostru, vălenilor?

Flick dădu năucit din cap, prins încă în mrejele povestirii. Dar Shea decise pe loc că auzise de ajuns. Nimic din cele dezvăluite de Allanon despre istoria seminţiilor nu era nou – mai ales dacă se gândea la cele povestite încă din fragedă copilărie de către cei din propriul lui neam. Uriaşul nu făcuse decât să relateze o născocire copilărească, trecută din tată-n fiu de generaţii întregi. Ascultase răbdător tot ceea ce prezentase în chip fals Allanon drept adevăr despre seminţii, dar asta numai din respect faţă de reputaţia de care acesta se bucura. Dar toată povestea aceea cu sabia era ridicolă, iar lui Shea i se juca fără îndoială o festă.

– Dar ce au toate astea de-a face cu venirea ta în Shady Vale? stărui el, cu un uşor zâmbet ce-i trăda nerăbdarea. Ne-ai spus povestea unei bătălii care a avut loc cu peste cinci sute de ani în urmă – ba încă a unei bătălii care nici nu priveşte seminţia oamenilor, ci pe cele ale trolilor, elfilor, gnomilor şi nu mai ştiu ale cui, după spusele tale. Parcă era vorba şi de nişte făpturi din lumea nefiinţelor? Regret dacă-ţi par neîncrezător, dar toată istoria asta e cam greu de înghiţit. Povestea cu sabia lui Jerle Shannara este cunoscută prea bine tuturor seminţiilor, dar nu este decât o născocire, nu un adevăr – este o poveste împodobită ulterior cu mari fapte de bravură, o poveste plăsmuită de unii pentru a revigora devotamentul şi simţul datoriei în rândul membrilor seminţiilor care au fost parte a acestei

poveşti. Dar legenda Shannara e un simplu basm, pe care copiii trebuie să-l uite atunci când acceptă răspunderile vârstei mature. De ce ai irosit atâta vreme povestindu-ne acest basm pentru copii, când eu nu voiam decât un răspuns simplu la o întrebare simplă? De ce ai pornit în căutarea... tocmai a mea?

Shea tăcu brusc, băgând de seamă că trăsăturile chipului smead al lui Allanon se încordează de mânie, iar sprâncenele stufoase se lasă peste umbrele adânci care ascundeau ochii din care ţâşneau fulgere. Bărbatul cel înalt părea că se luptă din răsputeri să-şi stăpânească o cumplită furie lăuntrică şi, timp de o clipă, Shea avu impresia că mâinile uriaşe care se împreunau în faţa lui se pregăteau să-l strângă de gât, în vreme ce omul îl privea cu evidentă mânie. Cuprins de panică, Flick se dădu în mare grabă îndărăt şi se împletici în propriile picioare.

– Neghiob... Eşti un neghiob, se auzi şoapta gâtuită a uriaşului, încărcată de înverşunare abia reţinută. Ştii atât de puţine... eşti un copil! De unde ştie seminţia oamenilor care este adevărul – unde au fost oamenii în tot acest răstimp? În ascunzători, târându-se îngroziţi prin jalnicele lor adăposturi de prin regiunile cele mai afunde ale Southlandului, ca nişte iepuri înspăimântaţi? Şi ai îndrăzneala să-mi spui că înşir basme – tu, care n-ai avut parte de chinuri, vieţuind aici, în siguranţa oferită de mult îndrăgita-ţi vale! Am venit aici în căutarea unui urmaş de regi şi am găsit un copil care se ascunde în spatele unor scorneli. Nu eşti nimic alta decât un copil!

Flick îşi dorea cu ardoare nespusă să i se deschidă pământul sub picioare şi să-l înghită, sau poate să se facă nevăzut, când, spre deplina sa uluire, îl văzu pe Shea sărind în picioare în faţa uriaşului, cu chipul lui subţiratic îmbujorat de mânie şi cu pumnii strânşi, înfruntându-l pe celălalt. Văleanul era întărâtat într-atât, încât nu izbutea să

dea drumul cuvintelor, tremurând tot de turbare pentru acea umilire, cu fața la cel ce-i aducea acele acuzații. Dar Allanon nu se arătă câtuși de puțin tulburat, iar vocea lui adâncă se făcu din nou auzită.

– Așteaptă, Shea. Nu te vădi încă și mai neghiob! Ascultă cu atenție ceea ce am a-ți spune. Tot ce ți-am înșirat eu până acum a fost transmis tinerilor din generație în generație sub forma unei legende tălmăcite ca pentru cei din seminția oamenilor. Dar vremea basmelor a trecut. Ceea ce ți-am povestit eu nu este legendă, este purul adevăr. Sabia există aievea; ea odihnește astăzi la Paranor. Dar cel mai important lucru este că și Vrăjitorul Comandant există aievea și dăinuiește în Regatul Craniilor, care îi aparține!

Shea tresări, dându-și seama că omul nu îl înșela, totuși, cu bună știință – el nu socotea defel că toate astea erau basme. Se destinse și se așeză ușurel la loc, cu privirea ațintită mai departe asupra chipului întunecat.

– Vorbeai de un urmaș de regi... Cauți urmașul unui rege...?

– Ce spune legenda Sabiei Shannara, Shea? Care sunt cuvintele înscrise pe blocul triunghiular de piatră?

Shea era încurcat, nu izbutea să-și aducă aminte de legenda aceea.

– Nu știu... Nu-mi amintesc ce spune. Ceva despre data viitoare...

– Despre un fiul izbucni din senin Flick, din partea cealaltă. Când Vrăjitorul Comandant va poposi din nou în Northland, un fiu din neamul Shannara va apărea și va purta sabia împotrivă-i. Asta se spune în legendă!

Shea îi aruncă o privire fratelui său, amintindu-și acum ce spunea inscripția. Își întoarse din nou privirea spre Allanon, care-l fixa cu o căutătură scrutătoare.

– Și ce legătură are asta cu mine? întrebă el numai-decât. Eu nu sunt un fiu din neamul Shannara – nu sunt

nici măcar elf. Obârşia mea este amestecată, nu sunt elf şi cu siguranţă nu mă trag dintr-un rege. Eventine este descendentul neamului Shannara. Vrei cumva să spui că aş fi vreun fiu pierdut, vreun descendent rătăcit? Nu cred aşa ceva!

Îi aruncă o privire lui Flick în nădejdea că acesta îi va întări spusele, dar fratele lui părea cu desăvârşire buimac, privind cu ochii mari chipul lui Allanon. Bărbatul cel întunecat vorbi cu glas potolit:

– Ai, într-adevăr, sânge de elf, Shea, şi nu eşti fiul natural al lui Curzad Ohmsford. Dar acest lucru îţi este, fără îndoială, deja cunoscut. Iar Eventine nu se trage direct din linia Shannara.

– Am ştiut dintotdeauna că am fost adoptat, recunoscu văleanul, dar nu e cu putinţă să fiu urmaş de... Flick, spune-i tu!

Dar fratele se holba nedumerit la el şi nu izbuti să dea ascultare îndemnului. Shea amuţi brusc, mulţumindu-se să clatine neîncrezător din cap. Allanon încuviinţă dând şi el din cap.

– Eşti un descendent din neamul Shannara – dar numai pe jumătate, dintr-o linie foarte îndepărtată de cea directă, dar care este bine cunoscută tuturor de cinci sute de ani încoace. Te-am cunoscut pe când erai copil, Shea, înainte ca familia Ohmsford să te adopte. Tatăl tău a fost elf – un bărbat înţelept. Mama ta aparţinea seminţiei oamenilor. Au murit amândoi când erai foarte tânăr, iar tu ai fost încredinţat lui Curzad Ohmsford, sub cuvânt să te crească exact ca şi când ai fi fost fiul lui. Dar eşti un urmaş al lui Jerle Shannara, ce-i drept, un urmaş îndepărtat şi nu pe de-a-ntregul elf.

Shea clătină neîncrezător din cap auzind explicaţia uriaşului, cuprins şi acum de îndoială. Flick îşi privea fratele de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

– Ce înseamnă toate astea? îl întrebă el plin de neliniște pe Allanon.

– Tot ce ți-am spus eu acum îi este cunoscut și seniorului întunecimii, deși el încă nu are știință unde te afli sau măcar cine ești. Dar trimișii lui te vor găsi mai curând sau mai târziu și atunci te vor ucide.

Shea ridică brusc capul și-i aruncă o privire tematoare lui Flick, cu gândul la povestea pe care i-o spusese fratele său despre uriașa umbră zărită chiar în buza văii. Fratele lui fu scuturat la rândul său de fiori la amintirea acelui sentiment înfiorător de teroare oarbă.

– Dar de ce? exclamă Shea pe dată. Ce am făcut să am parte de așa ceva?

– Ai multe lucruri la care trebuie să cumpănești, Shea, înainte de a fi în măsură să pricepi răspunsul la această întrebare, răspunse Allanon, iar eu nu am acum destul timp să ți le spun pe toate. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că ești descendent al neamului Shannara, că ai sânge de elf în vine și că familia Ohmsford nu e familia ta naturală. Nu ai fost unicul descendent al acestui neam, dar ești unicul care a supraviețuit până în zilele noastre. Toți ceilalți au fost elfi pursânge și au fost lesne aflați și uciși. Acesta a fost motivul care l-a împiedicat pe seniorul întunecimii să te găsească până acum – nu a știut că în Southland viețuiește un fiu cu obârșia amestecată. Despre cei de neam elf a avut întotdeauna știință. Atâta să știi însă, Shea. Puterea Sabiei Shannara este nelimitată – și de nimic alta nu se teme Brona decât de ea, căci este singura putere căreia nu i se poate împotrivi. Legenda spune că sabia cuprinde în ea un talisman, care este în mâna seminților, iar Brona are de gând să pună capăt acestei legende. Și poate face asta doar prin nimicirea întregului neam Shannara, pentru ca niciun descendent de-al lui să nu poată purta cândva sabia împotrivă-i.

– Dar eu n-am ştiut de sabie, protestă Shea. N-am avut habar nici măcar cine sunt, nu am ştiut nimic despre Northland sau despre...

– Asta nu are nicio importanţă! i-o reteză brutal Allanon. Odată mort, îndoielile cu privire la obârşia ta se vor fi sfârşit.

Rosti ultimele cuvinte cu voce şoptită, cu un aer obosit, apoi îşi întoarse privirile spre crestele îndepărtate ale munţilor, dincolo de coroanele ulmilor înalţi din marginea văii. Shea se lăsă uşurel pe spate în iarba moale, iar ochii prinseră a-i rătăci pe întinderea albăstrie a boltei sfârşitului de iarnă, pe care se dantelau firişoare de nori spălăciţi şi subţiri, pogorâţi de peste culmile dealurilor înalte dimprejur. Preţ de câteva clipe plăcute, prezenţa lui Allanon şi ameninţarea morţii fură date uitării în toropeala călduţă a soarelui de după-amiază şi în mireasma proaspătă ce adia dinspre copacii înalţi de deasupra lui. Închise ochii şi se gândi la viaţa pe care o petrecuse în Shady Vale, la planurile făcute împreună cu Flick, planuri de viitor. Toate acestea ar fi pierdute pe vecie dacă tot ce aflase acum se adeverea. Rămase aşa în tăcere, cu gândul la toate astea, apoi se ridică în capul oaselor şi se propti în coate.

– Nu prea ştiu ce să cred, începu el şovăielnic. Aş avea atâtea întrebări să-ţi pun. Mă descumpăneşte gândul că aş fi altcineva şi nu un Ohmsford – şi încă un altcineva ameninţat cu moartea de către... un mit. Ce crezi că ar trebui să fac?

Pentru întâia oară Allanon îi zâmbi cu căldură.

– Deocamdată, nimic. Nu eşti în primejdie imediată. Cugetă la cele ce ţi-am spus astăzi şi vom discuta altă dată ce înseamnă toate acestea. Îţi voi răspunde bucuros atunci la toate întrebările. Dar nu vorbi despre asta cu nimeni altcineva, nici chiar cu tatăl tău. Poartă-te ca şi când

discuția asta nu ar fi avut loc, până vom avea prilejul să discutăm mai pe îndelete.

Cei doi tineri se uitară unul la altul și dădură din cap în semn de încuviințare, deși știau prea bine că le va fi greu să se poarte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Allanon se ridică în tăcere în toată înălțimea lui și-și dezmorți mădularele înțepenite. Cei doi frați se ridicară la rândul lor în picioare și păstrară tăcerea în timp ce Allanon îi privea de sus în jos.

– Legende și mituri care nu au existat în lumea de ieri vor prinde ființă în cea de mâine. Creaturi malefice, necruțătoare și viclene vor ieși din nou la iveală după o încremenire de secole. Umbra Vrăjitorului Comandant va începe curând să se întindă peste cele Patru tărâmuri.

Se opri brusc.

– Nu aș fi vrut să vă vorbesc cu asprime, adăugă el și, pe neașteptate, le zâmbi cu blândețe, dar dacă ăsta va fi lucrul cel mai grav din toate câte veți avea de înfruntat, vă veți putea socoti norocoși. Amenințarea care vă pândește există aievea, nu este nicidecum un simplu basm de care poți râde în voie și îl poți apoi lăsa deoparte. Nu veți merita nimic din toate acestea, dar veți afla multe lucruri urâte despre viață.

Se opri și rămase neclintit, aidoma unei umbre cenușii profilate pe verdele dealurilor din depărtare, cu pelerina înfășurată cu grijă împrejurul siluetei uscățive. Își întinse mâna uriașă și-l strânse de umărul firav pe Shea, și cei doi rămaseră așa o vreme, uniți ca și când ar fi fost o singură ființă. Apoi Allanon se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzut.

III

Planul lui Allanon de a continua discuțiile mai târziu nu se împlini. Îi lăsă pe cei doi frați șușotind înfrigurați între ei în spatele hanului și se întoarse în odaia lui. Shea și Flick își văzură în cele din urmă de treburile pe care le aveau de făcut, iar tatăl lor îi trimise de îndată cu ceva însărcinări, pentru care se văzură nevoiți să iasă din Shady Vale, spre miazănoapte. Când reveniră, se întunecase deja și cei doi intrară cu grabă în sala principală, nădăjduind că-l mai pot lua la întrebări pe cronicar, dar acesta nu-și făcu apariția. Tinerii cinară pe fugă, căci nu voiau să discute în prezența tatălui despre întâmplările acelei după-amiezi. După ce isprăviră de mâncat, rămaseră în salon încă vreun ceas, dar acela tot nu apăru și, într-un sfârșit, multă vreme după ce tatăl lor se dusese cu treburi în bucătărie, cei doi se hotărâră să-l caute pe Allanon în odaia lui. Flick se cam codea să pornească în căutarea străinului acela neguros, mai cu seamă din cauza felului în care se cunoscuseră deunăzi pe poteca din Shady Vale. Dar Shea stărui într-atât, încât până la urmă fratele se declară de acord, îmbărbătat măcar de gândul că de astă dată nu era singur.

Când ajunseră însă la odaia cu pricina, găsiră ușa dată de perete și nici urmă de pribeag. Odaia arăta de-ai fi zis că de o bună bucată de vreme nici n-ar fi fost locuită. Se porniră să caute înfrigurați prin tot hanul și primprejur, dar Allanon nu era de găsit. În cele din urmă, se văzură

nevoiți să tragă concluzia că, din neștiute pricini, acesta plecase din Shady Vale. Shea era vădit furios că Allanon pornise la drum fără măcar o vorbă de rămas-bun, dar în același timp se simțea cuprins de o neliniște crescândă, știind că nu se mai află sub aripa protectoare a cronicarului. Flick în schimb era ușurat să-l știe dus. Pe când ședea împreună cu Shea pe scaunele cu spătar înalt din sala mare a hanului, se tot străduia să-l încredințeze pe fratele lui că e mai bine așa. El oricum nu dăduse crezare pe de-a-ntregul poveștii aceleia năzdrăvane despre războaiele din Northland și Sabia Shannara, perora el, și chiar de aflai un sâmbure de adevăr în spusele cronicarului, era limpede ca lumina zilei că partea aceea despre descendența lui Shea și amenințarea care l-ar pândi din partea lui Brona era înflorită peste poate – un basm fără noimă, asta era.

Shea asculta în tăcere talmeș-balmeșul raționamentelor lui Flick, intervenind doar cu câte un gest afirmativ când și când, în vreme ce chibzuia în sinea lui ce ar trebui să facă de acum înainte. Se îndoia peste poate de adevărul spuselor lui Allanon. În fond, în ce scop venise cronicarul la el? Apăruse, aparent, pentru a-i destăinui lui Shea strania istorie a familiei lui și pentru a-l înștiința că se află în primejdie, după care se făcuse nevăzut, fără să sufle un cuvințel despre propriul lui interes în toată afacerea asta. Cum putea văleanul să fie sigur că Allanon nu venise la el cu vreun scop viclean, în speranța că se va folosi de el ca să scoată cine știe ce castane din foc? Prea erau multe întrebări aici care nu-și aflau răspuns.

În cele din urmă, Flick obosi tot povățuindu-l pe taciturnul Shea și amuți, mulțumindu-se să se lase pe spate în scaun și să se uite fix la focul ce ardea vâlvătaie în vatră. Shea chibzui mai departe la spusele lui Allanon, tot încercând să se dumirească ce are de făcut în continuare.

Dar după un ceas de străduinţe nerodnice, ridică din mâini a lehamite, căci se simţea la fel de nedumerit ca mai înainte. Ieşi pe tăcute din sală şi se îndreptă spre odaia lui, cu credinciosul Flick tropăindu-i statornic pe urme. Nu avea niciunul chef să mai discute despre chestiunea asta. Odată ajunşi în mica lor odaie de dormit din aripa răsăriteană, Shea se prăbuşi într-un jilţ şi se afundă într-o tăcere posomorâtă. Flick căzu greoi pe pat şi rămase cu privirile pierdute în plafon.

Cele două lumânări de pe măsuţa de la capul patului răspândeau o lumină slabă, iar pe Flick îl cuprinse curând o toropeală plăcută şi mai-mai să aţipească. Se trezi din starea aceea cu o tresărire şi, întinzând braţele deasupra capului, dădu peste o hârtie împăturită, strecurată, cu un colţ lăsat în afară, între saltea şi căpătâiul patului. Îmboldit de curiozitate, ridică hârtia înaintea ochilor şi văzu că îi era adresată lui Shea.

– Ce-o mai fi şi asta? mormăi el şi i-o trecu fratelui tolănit mai departe în jilţ.

Shea rupse pecetea şi parcurse grăbit răvaşul cu privirea. De cum citi primele slove, slobozi un şuier consternat şi sări în picioare. Flick se ridică la rândul lui de pe pat, înţelegând numaidecât cine lăsase misiva.

– E de la Allanon, întări Shea bănuiala fratelui său. Ascultă ce spune, Flick:

Nu am destul timp să pornesc în căutarea ta şi să-ţi lămuresc totul mai pe larg. S-a petrecut ceva de importanţă covârşitoare şi sunt nevoit să plec de îndată – s-ar putea să ajung şi aşa prea târziu. Trebuie să te încrezi în mine şi să fii convins că spusele mele sunt adevărate, deşi nu voi mai avea răgazul să mă întorc în vale.

Nu vei mai fi în siguranţă multă vreme în Shady Vale şi trebuie să fii pregătit să pleci numaidecât la nevoie. De te vei găsi cumva la vreme de mare cumpănă, vei afla

adăpost ferit de primejdii la Culhaven, în codrii Anarului. Voi trimite un prieten de nădejde să vă călăuzească. Încredeţi-vă în Balinor.

Nu împărtăşi nimănui taina discuţiilor noastre. Te afli într-o primejdie dintre cele mai mari. Am lăsat în buzunarul pelerinei tale cafenii de călătorie o mică pungă în care se află trei Nestemate Elfice. Ele îţi vor fi sprijin şi apărare atunci când orice altceva va da greş. Fii cu băgare de seamă – nestematele pot fi folosite numai de tine, Shea, şi doar dacă toate celelalte metode vor fi dat greş.

Însemnul Craniului îţi va da de ştire când trebuie să pleci fără clipă de zăbavă. Norocul fie cu tine, tânărul meu prieten, până ce ne vom revedea.

Shea îl privi cuprins de emoţie pe fratele său, dar neîncrezătorul Flick se mulţumi să clatine sceptic din cap şi să-şi încrunte adânc sprâncenele.

– Eu unul nu mă încred defel în el. Ce tot spune acolo – însemnul Craniului, pietre elfice? Nici n-am auzit de vreo aşezare numită Culhaven, iar codrii Anarului sunt la multe mile depărtare de aici – zile întregi de bătut cu piciorul. Nu-mi place nicicum toată povestea asta.

– Nestematele! exclamă Shea şi se repezi la pelerina lui de călătorie care atârna într-un cui, în dulapul lung dintr-un ungher al odăii.

Scotoci înfrigurat câteva minute printre straiele din dulap sub privirea neliniştită a lui Flick, apoi se dădu îndărăt cu grijă ţinând atent săculeţul de piele în palma mâinii drepte. Îl ridică pentru a-i simţi greutatea şi a i-l arăta fratelui său, apoi se grăbi să se aşeze pe marginea patului. O clipă mai târziu, trase de şnururi ca să desfacă punga şi-i deşertă conţinutul în palma deschisă. Trei nestemate azurii se rostogoliră din pungă, fiecare de mărimea unei pietricele, măiestrit şlefuite, strălucind viu în lumina slabă a lumânărilor. Fraţii priviră plini de interes nestematele, ca

şi când s-ar fi aşteptat ca acestea să înfăptuiască numai-decât ceva neînchipuit. Dar nu se petrecu nimic. Zăceau nemişcate în palma lui Shea, scânteind ca nişte steluţe albăstrii smulse din înaltul cerului nocturn, atât de limpezi, încât mai-mai că vedeai prin ele ca prin sticlă colorată. Într-un sfârşit, după ce Flick se încumetă să atingă cu degetele una dintre ele, Shea le dădu drumul înapoi în punguţa pe care şi-o îndesă în buzunarul cămăşii.

– Ei bine, cel puţin despre nestemate a spus adevărul, îşi dădu cu părerea Shea după o clipă.

– Poate că da, poate că nu, se încăpăţână Flick. De unde ştii? Ai mai văzut tu vreodată o Nestemată Elfică? Dar cu restul răvaşului cum rămâne? Nu mi-a fost dat în viaţa mea să aud de cineva pe nume Balinor şi nici de Culhaven n-am habar. Ar trebui să dăm uitării toată povestea – ba să uităm şi că am dat vreodată ochii cu Allanon.

Shea clătină şovăielnic din cap, negăsind un răspuns la întrebările fratelui său.

– De ce ne facem noi griji de pomană? Tot ce avem de făcut este să luăm aminte dacă apare vreun însemn al Craniului, orice-o fi însemnând asta, sau poate să aşteptăm să sosească trimisul lui Allanon. În fond, se prea poate ca nimic din toate astea să nu se întâmple.

Flick îi dădu înainte despre neîncrederea pe care i-o stârnea răvaşul şi cel care-l aşternuse pe hârtie, dar după câteva minute renunţă. Erau amândoi obosiţi, aşa că hotărâră să meargă la culcare. Ultimul lucru pe care-l făcu Shea înainte de a adormi fu să pună cu mare grijă săculeţul sub pernă, de unde simţea conturul micii umflături pe obraz. Orice ar fi gândit Flick, el era hotărât să păstreze nestematele asupra sa în zilele ce vor urma.

A doua zi se porni ploaia. Nori imenşi, negri şi groşi, se rostogoliră pe neaşteptate dinspre miazănoapte şi se statornicirăpeste valea întreagă, astupând orice urmă de

soare şi cer, şi din ei se revărsară adevărate torente care măturară toate cotloanele cătunului cu nemaivăzută sălbăticie. Munca la câmp încetă, iar deplasările dinspre şi către vale se amânară – mai întâi pentru o zi, apoi pentru două, apoi pentru trei zile întregi. Ploaia oferea privelişte formidabilă a unui potop nestăpânit de ape, fulgere orbitoare ce brăzdau cerul încărcat de nori negri şi tunete ce sfâşiau aerul cu trosnete ascuţite, asurzitoare, care se pierdeau treptat în huruieli ameninţătoare undeva către întunecimea de la miazănoapte. Ploaia turnă fără contenire trei zile la rând, iar în locuitorii cătunului începuse a încolţi teama că apele vor inunda întreaga vale şi le vor distruge iremediabil căsuţele şi roadele câmpului, lipsite toate de apărare. Bărbaţii se adunau în fiecare zi în hanul familiei Ohmsford şi vorbeau neliniştiţi la câte o halbă de bere, aruncând căutături încărcate de îngrijorare veritabilelor perdele de apă care cădeau fără contenire dincolo de ferestrele scăldate din belşug de ploaie. Cei doi fraţi priveau totul în tăcere şi luau aminte la discuţiile din jur, scrutând chipurile posomorâte ale vălenilor adunaţi în mici grupuri în sala ticsită. La început speraseră că vijelia va conteni, dar trei zile mai târziu încă nu se vedea vreun semn de înseninare.

Spre amiaza celei de-a patra zile, ploaia pierdu puţin din puteri şi se transformă într-o burniţă înăbuşitoare, amestecată cu o ceaţă deasă şi o căldură lipicioasă încărcată de umezeală, în care toată lumea se simţea nemulţumită şi nelalocul ei. Muşteriii de la han începură să se întoarcă la treburile lor, iar Shea şi Flick se pomeniră curând prinşi în tot felul de reparaţii şi altele asemenea. Furtuna smulsese obloane şi zburase şindrile de pe acoperiş, pe care le împrăştiase peste tot în jur. Prin pereţii şi acoperişul aripilor clădirii pătrunsese apa, iar micul şopron de scule din spatele terenului familiei Ohmsford fusese făcut aproape una cu

pământul de un ulm care se prăbuşise peste el, smuls din rădăcini de forţa viforului. Tinerii petrecură mai multe zile trebăluind la astuparea găurilor, dresul acoperişului şi înlocuirea şindrilelor şi obloanelor sparte sau luate de vânt. Erau treburi de mare migală şi timpul se târa anevoie.

Zece zile mai târziu, ploaia conteni cu totul, norii imenşi se risipiră, iar cerul întunecat se însenină, devenind acum de un albastru palid şi prietenos, brăzdat pe alocuri de norişori albi prelungi. Temutele inundaţii nu veniră, vălenii se întoarseră la muncile câmpului în soarele de-acum călduţ din înaltul cerului, iar pământul, din mlăştinos se făcu din nou solid, presărat pe ici pe colo cu băltoace stătute care se iţeau sfidător din pământul veşnic însetat. În cele din urmă, şi acestea secară, valea îşi recăpătă înfăţişarea de dinainte, iar vijelia rămase doar o amintire învăluită în ceaţă.

Shea şi Flick munceau la dregerea şopronului fărâmat – căci sfârşiseră de-acum toate celelalte munci la clădirea hanului – şi prindeau crâmpeie din discuţiile vălenilor cu ceilalţi muşterii despre ploaia aceea năvalnică. Nimeni nu-şi amintea ca o furtună de asemenea violenţă să fi lovit vreodată Shady Vale, mai cu seamă la acel timp al anului. Fusese aidoma acelor viscole de iarnă care luau prin surprindere călătorii neştiutori prin munţii înalţi de la miazănoapte, măturându-i din trecători şi de pe potecile povârnite, de nu se mai afla niciodată ce se alesese de ei. Iar faptul că un asemenea prăpăd se abătuse asupra lor îi făcu pe toţi cei din cătun să-şi plece mai mult urechea la zvonurile tot mai stăruitoare despre unele ciudăţenii petrecute pe meleagurile îndepărtate de la miazănoapte.

Cei doi fraţi ascultau cu luare-aminte toate aceste vorbe, dar nu aflară nimic demn de interes. Se sfătuiau adesea între ei pe şoptite despre Allanon şi nemaipomenita lui poveste despre descendenţa lui Shea. Flick, mai practic,

respinsese de mult toată istoria, găsind că nu e decât o nerozie sau un renghi deplasat. Shea îl asculta îngăduitor, însă el era mai puţin dispus decât fratele lui să respingă tot ceea ce auzise. Dar, deşi nu voia să respingă ideea, nici nu putea totuşi să o accepte. Simţea că multe îi erau încă tăinuite, că erau prea multe cele pe care nu le ştiau nici el, nici Flick despre Allanon. Până ce nu afla tot ce credea de cuviinţă, el unul se mulţumea să lase mai bine lucrurile în voia lor. Purta săculeţul cu Nestematele Elfice asupra sa tot timpul. În pofida bombănelilor pe care-i era dat să le audă de mai multe ori pe zi cu privire la neghiobia – zicea Flick – de a umbla cu nestematele după el şi de a da crezare oricăror spuse ale lui Allanon, Shea scruta cu multă luare aminte chipurile străinilor care se perindau prin Shady Vale şi scotocea întruna prin toate lucruşoarele lui, în căutarea vreunui însemn al Craniului. Dar zilele trecură una după alta, Shea nu observa nimic neobişnuit şi în cele din urmă se văzu nevoit să recunoască faptul că i se jucase o festă pe cinste.

Nu se mai petrecu nimic care să-i schimbe acest gând până într-o bună zi, după mai bine de trei săptămâni de la plecarea neaşteptată a lui Allanon. Fraţii fuseseră în ogradă toată ziua, ocupaţi cu meşteritul unor şindrile noi pentru acoperiş şi-şi isprăviseră treaba abia pe înserate. Tatăl lor şedea pe scaunul său preferat din capătul mesei de la bucătărie, cu faţa rotofeie aplecată deasupra unei farfurii aburinde cu mâncare. Flutură din mână spre fiii lui, în chip de salut.

– A sosit un răvaş pe când erai plecat, Shea, anunţă el şi îi întinse o foaie de hârtie împăturită. E din Leah.

Shea lăsă să-i scape un strigăt de surpriză şi întinse plin de nerăbdare mâna după răvaş. Dinspre Flick se auzi un mormăit deslușit.

– Ştiam eu, ştiam eu; era prea frumos să fie adevărat, mârâi el. Cel mai mare neisprăvit de pe tot cuprinsul

Southlandului a socotit că a venit vremea să ne mai canonim nițel. Fă hârtia aia bucăți, Shea.

Dar Shea desfăcuse de-acum pecetea răvașului și-i citea atent conținutul, fără a lua seama la cârtelile fratelui său. Acesta înălță scârbit din umeri și se trânti pe un scaun alături de tatăl lui, care între timp se plecase din nou asupra farfuriei.

– Vrea să știe unde-am dispărut în ultima vreme, râse Shea. Ne invită să-i facem o vizită de îndată ce putem.

– Da, sigur. A făcut iar vreo pocinoagă și n-are pe cine da vina. Ce-ar fi să ne azvârlim mai bine în vreo prăpastie? Doar ții minte ce-am mai pătimit când am fost ultima dată în vizită la Menion Leah? Am rătăcit în neștire zile întregi prin Black Oaks, mai-mai să ne sfâșie lupii! N-o să uit nicicând isprava aceea. Mai bine să mă înghită umbrele decât să-i mai fac eu vreo vizită!

Fratele lui izbucni în râs și-și petrecu brațul în jurul umerilor lați ai lui Flick.

– Te muncește invidia pentru că Menion e fiu de rege și-și poate duce traiul după pofta inimii.

– Într-un regat cât o băltoacă, veni numaidecât replica. Iar sângele regesc nu mai e la cine știe ce preț în ziua de azi. Cum e și cu tine, de...

Se opri tocmai la timp și-și astupă îndată gura cu palma. Amândoi aruncară o căutătură furișă tatălui lor, acesta însă nu părea să fi băgat ceva de seamă, preocupat în continuare de cina lui. Flick ridică spășit din umeri, iar Shea îi zâmbi încurajator.

– A venit cineva și a întrebat de tine, Shea, îl înștiință pe neașteptate Curzad Ohmsford, ridicând privirea spre el. A pomenit despre străinul acela înalt care a poposit la han cu câteva săptămâni în urmă. Nu l-am mai văzut până acum prin Shady Vale. Te așteaptă în sala cea mare.

Flick se ridică încet în picioare, cuprins de teamă. Pe Shea vestea îl descumpăni preţ de o clipă, dar îi făcu semn pe furiş fratelui său, care tocmai deschidea gura să spună ceva. Dacă acest străin avea intenţii ostile, era de preferat să afle cât mai curând cum stau lucrurile. Pipăi buzunarul cămăşii, ca să fie sigur că Nestematele Elfice erau la locul lor.

– Cum arată? întrebă el neliniştit, căci nu-i dădea prin minte cum putea să afle dacă poartă cumva însemnul Craniului.

– N-aş prea putea să-ţi spun, fiule, veni răspunsul înfundat, căci tatăl lui vorbea cu gura plină, cu faţa deasupra farfuriei. Poartă o pelerină verde de pădurean. Abia a sosit în cătun în după-amiaza asta – pe o mândreţe de cal. Părea foarte dornic să dea cât mai curând de tine. Ar fi bine să te duci chiar acum să afli ce pofteşte.

– Ai văzut cumva să poarte vreun însemn? întrebă înfrigurat Flick.

Tatăl lui se opri o clipă din mestecat şi-l privi nedumerit.

– Ce tot vorbeşti acolo? Oi fi vrând acum să-ţi desenez cu creta înfăţişarea lui? Ce te-a apucat?

– Nu, nimic, interveni grabnic Shea. Flick era doar curios să ştie dacă... dacă străinul aduce întrucâtva cu Allanon... Îţi aminteşti de el?

– Aha, se dumiri tatăl lui cu un zâmbet, în vreme ce Flick îşi înăbuşi un oftat de uşurare. Nu, nu am observat o asemănare prea mare, deşi, ce-i drept, şi străinul acesta e foarte înalt. Şi are pe faţă un semn întins de-a lungul obrazului drept – ca o cicatrice de tăietură.

Shea îi mulţumi cu un gest din cap, apoi îl trase iute pe Flick după el pe hol, îndreptându-se către sală. Se apropiară grăbiţi de uşile duble şi se opriră cu răsuflarea tăiată. Shea crăpă uşor una dintre uşi şi aruncă o privire în

sala ticsită de lume. În prima clipă nu văzu decât chipurile muşteriilor obişnuiţi şi ale călătorilor care poposeau de obicei în Shady Vale, dar după câteva momente se dădu îndărăt cu o tresărire, lăsă uşa să se închidă la loc şi se întoarse spre faţa neliniştită a lui Flick.

– E acolo, în partea cealaltă a sălii, lângă vatră. Nu-mi dau seama cine e sau cum arată; poartă o pelerină verde, întocmai cum a spus tata. Trebuie să mergem mai aproape de el.

– Înăuntru? făcu Flick pe un ton gâtuit. Ţi-ai pierdut minţile? Te-ar dibui de îndată dacă ştie cum arată cel pe care-l caută.

– Atunci, intri tu, porunci Shea cu hotărâre. Te prefaci că vrei să pui lemne pe foc şi-i arunci o privire pe furiş. Vezi dacă poartă vreun însemn al Craniului.

Flick făcu ochii mari şi dădu să plece de unde venise, dar Shea îl înşfăcă de braţ şi-l trase îndărăt, făcându-i vânt fără menajamente drept în sală, după care se retrase iute, ca să nu fie văzut. O clipă mai târziu crăpă una dintre uşi şi trase cu ochiul. Îl zări pe Flick traversând şovăitor salonul, ajungând în faţa vetrei, unde se apucă să zgândărească fără tragere de inimă cărbunii aprinşi, punând în cele din urmă încă un buştean peste ei. Văleanul nu se grăbea, părea că încearcă să ajungă într-un loc de unde să poată privi mai în voie chipul omului învăluit în pelerina verde. Străinul era aşezat la o masă aflată la câteva picioare depărtare, cu spatele la Flick, dar se întoarse abia perceptibil cu faţa către uşa după care se ascunsese Shea.

Deodată, chiar când Flick părea pe cale să părăsească încăperea, străinul se mişcă uşor pe scaunul lui, rosti câteva cuvinte pe un ton zorit, iar Flick înţepeni locului. Shea îl văzu pe fratele lui întorcându-se spre străin şi răspunzându-i, apoi aruncând o privire rapidă spre ascunzătoarea lui Shea.

Acesta se retrase şi mai adânc în umbrele coridorului şi lăsă uşa să se închidă la loc. Se dăduseră de gol, nu mai încăpea îndoială. Pe când chibzuia dacă n-ar fi mai bine s-o ia la sănătoasa, Flick intră în mare grabă pe uşă, cu teama întipărită pe chipul alb ca varul.

– Te-a văzut prin crăpătura uşii. Omul ăsta are ochi de şoim. Mi-a spus să te aduc la el.

Shea stătu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu descurajat din cap. În fond, unde puteau ei fugi fără a fi ajunşi din urmă în câteva minute?

– Poate nu ştie chiar totul, încercă el să-şi facă singur curaj. Poate îşi închipuie că ştim pe unde e dus Allanon. Fii cu băgare de seamă ce-i spui, Flick.

O luă înainte prin uşile largi, batante, străbătu sala, îndreptându-se spre masa la care stătea străinul. Se opriră amândoi când ajunseră în spatele lui şi rămaseră acolo în aşteptare, dar, fără a se întoarce spre ei, omul le făcu un gest larg cu mâna, invitându-i să ia loc alături de el. Se supuseră cam fără tragere de inimă poruncii nerostite, şi tustrei rămaseră câteva momente în tăcere, privind unul la altul. Nou-venitul era un bărbat înalt, voinic, deşi nu chiar de statura impozantă a lui Allanon. Pelerina îi acoperea întreg trupul, lăsând vederii doar capul. Avea trăsături aspre şi viguroase, dar plăcute privirii, afară doar de cicatricea care se întindea de sub colţul ochiului drept, peste faţa întreagă, până deasupra gurii. Ochii lui aveau o expresie care lui Shea i se păru neobişnuit de blajină în vreme ce-l cercetau pe tânărul vălean, de un azur curat, ce părea să spună că sub înfăţişarea aspră se ascunde un suflet blând. Părul auriu era tuns scurt şi cădea în dezordine peste fruntea înaltă, acoperindu-i urechile mici. Cu ochii la el, lui Shea îi venea greu să-şi închipuie că omul acesta putea fi duşmanul despre care Allanon îl prevenise că va veni în vale să-l caute. Chiar şi Flick părea să se simtă în largul lui.

– Nu este acum vremea nimerită pentru taine, Shea, rosti brusc nou-venitul, cu o voce blândă, dar marcată de oboseală. Rezerva de care dai dovadă este lăudabilă, dar eu nu port însemnul Craniului. Sunt prieten cu Allanon. Numele meu este Balinor. Tatăl meu se numește Ruhl Buckhannah și este regele ținutului Callahorn.

Cei doi frați îi recunoscură pe dată numele, dar Shea nu era dispus să rişte nimic.

– În ce fel pot eu să știu că ești cine spui că ești? întrebă el numaidecât.

Străinul zâmbi.

– În același fel în care eu știu cine ești tu. După Nestematele Elfice pe care le porți în buzunar – nestemate dăruite ție de Allanon.

Văleanul tresări abia perceptibil. Numai cineva trimis de cronicarul cel înalt putea avea știință de nestemate. Se aplecă ușor înainte:

– Ce s-a întâmplat cu Allanon?

– Nu prea știu, veni răspunsul calm al celuilalt. Nu l-am mai văzut și nu mai am nicio veste de la el de peste două săptămâni. Când l-am văzut ultima oară se îndrepta spre Paranor. Se auzise că s-ar pregăti un atac asupra cetății; se temea pentru soarta sabiei. M-a trimis aici să te apăr pe tine. Aș fi ajuns mai degrabă, dar m-au împiedicat ploile – și cei care ar fi vrut să mă urmărească pentru a ajunge la tine.

Tăcu, iar căutătura ochilor azurii deveni dintr-odată ca un oțel sfredelind sufletul tânărului Shea.

– Allanon ți-a dezvăluit cine ești cu adevărat și te-a prevenit cu privire la primejdia pe care o vei avea în curând de înfruntat. De i-ai dat crezare ori ba nu are nicio importanță în acest moment. Dar a sosit vremea – trebuie să fugi numaidecât din vale.

– Adică să dau așa, pe nepusă masă, bir cu fugiții? se indignă Shea. Nu pot să fac una ca asta!

– Ba poți, și chiar o vei face de îndată dacă ți-e dragă viața. Purtătorii de Cranii bănuiesc deja că te-ai putea afla în această vale. Peste o zi, poate două, te vor afla și-ți vor face de petrecanie dacă vei mai fi aici. Trebuie să pleci chiar acum. Să călătorești cu mare grăbire și fără poveri; aține-te pe potecile pe care le cunoști și la adăpostul pădurii dacă-ți va fi cu putință. Dacă va trebui s-o iei prin loc deschis, să mergi doar pe timp de zi, când puterea le este mai slabă. Allanon ți-a spus încotro să te îndrepți, dar trebuie să te bizui pe propria ta agerime pentru a ajunge acolo cu bine.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Shea se holbă o clipă la cel ce vorbea, apoi se uită la Flick, rămas mut de uimire în fața acestei noi întorsături a situației. Cum putea omul acesta să-și închipuie că o să-și ia așa, nitam-nisam, rănița-n spinare și o s-o ia la sănătoasa? Era de-a dreptul o prostie.

– Trebuie să plec, declară brusc străinul și se ridică în picioare, cu pelerina înfășurată bine împrejurul trupului voinic. Te-aș lua cu mine dacă ar fi cu putință, dar dușmanii sunt pe urmele mele. Cei care îți vor pieirea așteaptă să te dau în cele din urmă de gol. Te voi sluji mai bine de-i voi putea amăgi; poate se vor lua în continuare tot după mine, iar asta îți va îngădui ție să te îndepărtezi nebăgat în seamă. Voi mai călări o vreme spre miazăzi, apoi o voi lua pe căi ocolite spre Culhaven. Ne vom revedea acolo. Ține minte vorbele mele. Nu mai rămâne în Shady Vale – fugi acum, pe dată, chiar în noaptea asta! Fă precum te-a povățuit Allanon și păzește cu cea mai mare grijă Nestematele Elfice. Ele sunt o armă de temut.

Shea și Flick se ridicară la rândul lor în picioare și strânseră mâna ce le fusese întinsă, băgând abia acum de

seamă că brațul ieșit din pelerină era îmbrăcat într-o cămașă trainică, sclipitoare, de zale. Fără alt cuvânt, Balinor traversă în grabă încăperea și se făcu îndată nevăzut în întunericul de afară.

– Ei, și acum ce-o să facem? vru să știe Flick, prăbușindu-se la loc pe scaun.

– De unde vrei să știu eu? făcu Shea cu un aer obosit. Doar nu-s proroc. N-am habar dacă ce ne-a spus el e adevărat, cum n-am habar dacă e adevărat ce ne-a spus Allanon! Dacă însă e adevărat ce spune – și mă tem că măcar în parte spusele lui sunt reale – atunci, de dragul tuturor celor din jur, trebuie să plec numaidecât, să părăsesc valea. Dacă cineva se află pe urmele mele, atunci nu pot fi sigur că voi ceilalți, tu și tata, nu veți avea de suferit dacă eu rămân aici.

Aruncă o privire mâhnită în jur, prins cu desăvârșire în mrejele poveștii pe care o auzise, fără a se putea hotărî ce să facă mai departe. Flick îl privea în tăcere, știind prea bine că nu-i putea fi de mare ajutor, dar împărtășind îngrijorarea și nedumerirea fratelui său. În cele din urmă, se aplecă ușor și puse mâna pe umărul lui Shea.

– Vin cu tine, declară el răspicat.

Shea îi aruncă o privire stupefiată.

– Nu pot îngădui să faci așa ceva. Tata nu ar înțelege. Și de fapt, se prea poate să nu trebuiască defel să plec.

– Amintește-ți ce a spus Allanon – suntem amestecați amândoi în treaba asta, insistă Flick cu îndărătnicie. Și apoi, ești fratele meu. Nu te pot lăsa să pleci de unul singur.

Shea se holbă la el cu surprindere, apoi dădu din cap și îi zâmbi în chip de mulțumire.

– Vom vorbi mai târziu despre asta. Oricum însă nu pot să plec înainte de a mă hotărî ce trebuie să iau cu mine – asta, dacă e într-adevăr cazul să plec pe undeva. Trebuie

să-i las tatei un răvaș – nu pot să dau așa, pur și simplu, bir cu fugiții, indiferent ce-și închipuie Allanon și Balinor.

Se ridicară împreună de la masă și se duseră la bucătărie să cineze. Petrecură restul serii umblând de colo-colo prin bucătărie și sală, cu scurte vizite prin odaia de dormit, unde Shea răscoli de zor printre haine, făcu un inventar rapid al tuturor și puse una-alta deoparte. Flick îl urma peste tot în tăcere. Nu voia să-l lase o clipă singur, temându-se în sinea lui că fratele s-ar putea hotărî s-o pornească spre Culhaven fără a-i da de știre. Văzu cum Shea îndesă haine și obiecte de călătorie într-o raniță de piele, iar când își întrebă fratele de ce împachetează, acesta îi răspunse că e vorba doar de o precauție pentru cazul în care s-ar pomeni pe nepusă masă în situația de a fugi din vale. Shea îl încredință că nu va pleca fără a-i da de veste, dar spusele lui nu avură darul de a-l face pe Flick să se simtă mai încrezător, așa că îl urmări în continuare pe Shea cu multă luare-aminte.

Era un întuneric ca de smoală când Shea se deșteptă la atingerea unei mâini puse pe brațul său. Nu dormea adânc și atingerea rece îl trezi numaidecât, cu inima bătându-i nebunește. Se luptă din răsputeri, fără să vadă nimic în întunericul deplin, iar mâna liberă se întinse să-l înșface pe cel ce-l atacase pe nevăzute. Un șuier grăbit îi ajunse la urechi și recunoscu în sfârșit chipul rotund al lui Flick la lumina nedeslușită a stelelor învăluite în nori și a lunii noi abia răzbătând prin perdelele trase de la fereastră. Teama se risipi, făcând loc unui simțământ brusc de ușurare la vederea chipului familiar al fratelui său.

– Flick! M-ai speriat de...

Ușurarea îi fu de scurtă durată, căci palma puternică a lui Flick se încleștă peste gura deschisă și șuierul se auzi din nou în semn de prevenire. În negura și răcoarea nopții, Shea vedea spaima întipărită adânc pe chipul palid și supt

al fratelui său. Dădu să se ridice în capul oaselor, dar braţe puternice îl ţintuiră locului şi-i întoarseră faţa către fălcile încleştate ale lui Flick.

– Niciun cuvânt, îi auzi şoapta tremurătoare în ureche. La fereastră – şi fără zgomot!

Mâinile îşi slăbiră strânsoarea şi-l traseră cu blândeţe, dar grăbit, din pat, şi cei doi fraţi se târâră pe podea şi se ascunseră cu răsuflarea tăiată în umbrele odăii. Apoi, Shea se trase împreună cu Flick spre fereastra întredeschisă, ghemuiţi, neîndrăznind nici să respire. Când ajunseră acolo, Flick îl trase pe Shea mai la o parte, cu mâini tremurând de spaimă.

– Shea, lângă clădirea aceea – priveşte!

Înfricoşat peste poate, acesta îşi săltă încetişor capul deasupra canatului şi privi cu băgare de seamă în noapte. Văzu pe dată făptura – o siluetă uriaşă, înnegurată, pe jumătate ghemuită, târându-se în umbra clădirilor de peste drum de han, cu spinarea cocârjată înfăşurată într-o pelerină care se ridica şi se învolbura uşor, ca şi când ar fi fost împinsă şi îmboldită de ceva dinlăuntrul ei. Sunetul hâd al răsuflării ei gâfâite se auzea limpede chiar de la distanţa aceea, iar picioarele i se târâiau pe pământul cufundat în beznă cu un ciudat sunet scrijelitor. Shea strânse cu putere în mâini lemnul pervazului, cu ochii fixaţi asupra monstrului care se apropia tot mai mult şi, chiar cu o clipă înainte de a se piti grăbit sub fereastră, prinse cu privirea imaginea deslușită a unei podoabe de argint în forma unui craniu sclipitor.

IV

Shea se prăbuşi fără un sunet alături de silueta întunecată a fratelui său şi rămaseră amândoi aşa, în bezna deplină. Siguri de-acum că era prea târziu să dea ascultare poveţei lui Balinor, auzeau cum monstrul păşeşte înainte, însoţit de sunetul acela scrijelitor din ce în ce mai deslușit. Rămaseră acolo în aşteptare, fără a îndrăzni să rostească un cuvânt – sau să respire măcar. Lui Shea îi venea s-o rupă la fugă, chiar dacă era încredinţat că dihania de afară l-ar ucide dacă l-ar prinde din urmă, dar era şi îngrozit că, dacă ar mişca fie şi un deget, ar fi auzit şi sfâşiat pe loc. Flick şedea ţeapăn lângă el, dârdâind în boarea răcoroasă a nopţii care învolbura perdelele în jurul canaturilor.

Răzbătu brusc lătratul ascuţit şi îndârjit al unui câine, preschimbat mai apoi într-un mârâit răguşit de teamă învrăjbită. Cei doi îşi ridicară cu grijă capetele deasupra pervazului şi priviră afară, străduindu-se să distingă ceva în lumina difuză. Monstrul care purta însemnul craniului era ghemuit lângă peretele clădirii de peste drum, chiar în faţa ferestrei lor. La vreo zece metri de el era un uriaş câine-lup, care-i slujea unuia dintre văleni drept câine de vânătoare, iar câinele îl înfrunta pe nepoftit cu colţii albi dezgoliţi. Cele două siluete se aflau faţă în faţă în umbrele nopţii, monstrul cu respiraţia lui hârâită şi sacadată şi câinele care înainta precaut, pe jumătate ghemuit, mârâind ameninţător. Apoi, lătrând cu furie, uriaşul câine-lup se aruncă asupra străinului,

cu fălcile desfăcute, ţintind capul cel întunecat. Dar animalul fu surprins încă aflat în aer de un braţ aducând cu o gheară, care ieşi la iveală din pelerină, izbi nefericitul câine chiar în gâtlej şi-l aruncă grămadă la pământ, mort. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă, iar cei doi fraţi rămaseră uluiţi într-atât, încât mai-mai să uite să se lase la loc în jos ca să nu fie văzuţi. După câteva clipe auziră din nou scrijeleala cu care hidoasa creatură se mişca mai departe, de-a lungul peretelui de peste drum – dar sunetul slăbea din ce în ce, părând a se depărta de han.

Vreme de multe minute lungi cei doi rămaseră pe loc, cu răsuflarea tăiată, în umbrele odăii, cuprinşi de un tremur spasmodic. Tăcerea nopţii se aşternu grea împrejurul lor, iar ei îşi încordară auzul ca să înţeleagă cam pe unde se află făptura. În cele din urmă, Shea se încumetă să ridice din nou capul şi să privească pe fereastră, în bezna de afară. Când se ghemui la loc, Flick era îngrozit într-atât, încât era gata să se năpustească spre uşă, dar Shea îi făcu un semn grăbit din cap pentru a-i da de înţeles că monstrul se făcuse nevăzut. Porni atunci spre patul lui cald, dar rămase ţintuit locului, abia pe jumătate vârât sub cuvertură, când băgă de seamă că Shea începuse să se îmbrace în mare grabă pe întuneric. Dădu să spună ceva, dar Shea duse un deget la buze. Flick se îmbrăcă imediat la rândul lui. Orice avea Shea de gând să facă, Flick era ferm hotărât să-l urmeze. Când terminară, Shea îl trase pe fratele lui mai aproape şi-i şopti abia auzit în ureche:

– Toţi cei din vale se află în mare primejdie câtă vreme suntem aici. Trebuie să fugim chiar în seara asta – acum, de îndată! Mai vrei şi acum să vii cu mine?

Flick dădu din cap, neabătut în decizia lui, iar Shea şopti mai departe:

– Mergem la bucătărie să luăm ceva de-ale gurii cu noi – doar cât să ne ajungă câteva zile. Tot acolo o să-i las tatei un răvaş.

Fără vreun alt cuvânt, Shea luă cu sine raniţa pe care şi-o vârâse în dulap şi se făcu nevăzut în bezna coridorului care ducea spre bucătărie. Flick îşi urmă grăbit fratele, pe pipăite după ce ieşi din odaia de dormit. Era cu neputinţă să vezi ceva pe coridor şi avură nevoie de mai multe minute pentru a-şi croi drum pe lângă pereţi, pe la cotituri, până dădură de uşile largi ale bucătăriei. Odată intrat, Shea aprinse o lumânare şi-i făcu un semn lui Flick să adune ceva de-ale gurii, în vreme ce el aşternu la repezeală câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pentru tatăl lor şi ascunse răvaşul sub o halbă de bere. Flick isprăvi în câteva minute cu proviziile de drum şi veni lângă fratele său, care stinse îndată lumânarea şi porni către uşa din spate, unde se opri şi se întoarse spre celălalt.

– Când ieşim afară, să nu scoţi nicio vorbă. Ţine-te doar aproape de mine.

Flick dădu cam nesigur din cap, destul de agitat, cu gândul la ce i-ar putea aştepta dincolo de uşa închisă – ce i-ar putea aştepta ca să le sfâşie gâtlejul, cum se întâmplase cu bietul câine-lup cu doar câteva minute în urmă. Acum însă nu mai era loc de şovăială şi Shea deschise cu băgare de seamă uşa, aruncând o privire spre curtea luminată din plin de razele lunii şi mărginită de pâlcuri dese de copaci. O clipă mai târziu îi făcu semn lui Flick să-l urmeze şi ieşiră amândoi din clădirea hanului, închizând binişor uşa în urma lor. Odată afară, băgară de seamă că luna şi stelele scăldau ograda într-o lumină blândă, suficientă pentru a putea vedea împrejur şi, după ce dădură grăbit roată cu privirea locului, se convinseră că nu era nimeni prin preajmă. Mai era doar o oră sau două până în zori, când locuitorii cătunului aveau să se trezească. Cei doi fraţi rămaseră câteva clipe nemişcaţi lângă perete, ascuţindu-şi auzul să prindă vreun sunet care să le dea de veste că i-ar pândi vreo primejdie. Nu auziră nimic special,

aşa încât Shea o luă înainte şi cei doi traversară ograda şi se făcură nevăzuţi în umbra unei alte clădiri, de unde Flick aruncă o ultimă privire încărcată de alean căminului pe care poate nu avea să-l revadă vreodată.

Shea îşi alegea în tăcere şi cu multă luare-aminte drumul printre casele cătunului. Văleanul înţelesese că Purtătorul de Cranii încă nu era prea sigur pe cine vâna, altminteri i-ar fi făcut de petrecanie chiar atunci, la han. Dar nu era greu să-ţi dai seama că monstrul cam începuse să ştie de-acum că prada lui locuia pe undeva prin vale, aşa că o pornise, hoţeşte, prin aşezarea adormită spre a-l căuta pe descendentul cu obârşie amestecată al casei regale Shannara. Shea trecu în revistă din nou, în mare grabă, drumurile pe unde gândise că o va apuca. Dacă duşmanul aflase unde locuieşte, aşa cum le spusese Balinor, atunci toate potecile pe care puteau merge erau cu siguranţă vegheate. Mai mult, de îndată ce se va afla despre plecarea lui, va fi urmărit fără întârziere. Neîndoielnic, mai multe asemenea creaturi înfricoşătoare erau pe urmele lui şi pândeau fără doar şi poate prin întreaga vale. Şi el şi Flick trebuiau să folosească neapărat secretul în care era încă învăluită plecarea lor şi să se îndepărteze în cea mai mare grabă, într-o zi sau două, de vale şi de întreg ţinutul din jurul ei. Iar asta însemna marş forţat, cu foarte puţine ore de somn. Ceea ce se va dovedi foarte anevoios, dar necazul cel mai mare rămânea că nu ştiau încotro s-ar putea îndrepta. Peste câteva zile vor avea nevoie de merinde proaspete, or, călătoria spre Anar va dura săptămâni întregi. Ţinutul de dincolo de Shady Vale le era neştiut amândurora, afară doar de cele câteva drumuri mai umblate, care însă aveau cu siguranţă să fie pândite de Purtătorii de Cranii. Până una-alta, în situaţia în care se aflau nu puteau face altceva decât să aleagă direcţia în care se vor îndrepta. Dar pe unde oare s-o ia? Pe ce căi se aşteptau duşmanii cel mai puţin să-i vadă?

Shea cumpăni atent toate posibilităţile, deşi în sinea lui ştia foarte bine ce are de făcut. La apus de Shady Vale ţinutul era deschis, în afară doar de câteva sate, şi dacă apucau într-acolo se îndepărtau de Anar. Spre miazăzi de-ar fi mers, puteau ajunge curând la aşezări ceva mai mari, precum Pia sau Zolomach, unde s-ar fi aflat în mai mare siguranţă, căci acolo aveau rubedenii şi cunoscuţi. Dar într-acolo s-ar fi aşteptat oricine s-o ia cei doi în strădania lor de a scăpa de urmărirea Purtătorilor de Cranii, iar dihăniile aveau să pândească negreşit cu cea mai mare atenţie toate drumurile de la sud de Shady Vale. Ba mai mult, ţinutul de dincolo de pădurea Duln era un şes întins, iar fugarii, având foarte puţine locuri în care să se ascundă şi un drum lung până la prima aşezare, puteau fi lesne ajunşi din urmă şi ucişi. La miazăzi de Shady Vale, cum ieşeai din Duln, ajungeai la o întindere vastă străbătută de râul Rappahalladran, unde ai fi dat peste Rainbow Lake şi de unde călătorul era nevoit să ia la picior terenul povârnit şi accidentat care ducea spre regatul Callahorn. Purtătorii de Cranii pe acolo veniseră, fără doar şi poate, dinspre Northland. Prin urmare, acest drum le era mult mai cunoscut lor decât fugarilor şi aveau să stea la pândă acolo dacă bănuiau că acela fusese drumul urmat de Balinor la sosirea lui dinspre Tyrsis.

Anarul se găsea la nord-est de Shady Vale, ce-i drept, la mai multe mile de teren greu de străbătut, plin de oprelişti, cel mai nesigur drum din întreg Southlandul. Această cale lipsită de ocolişuri era cea mai primejdioasă, dar era şi calea pe care duşmanii nu s-ar fi aşteptat defel ca el s-o apuce. Drumul trecea prin codri întunecaţi, coborâşuri prăpăstioase, smârcuri dosnice şi multe alte pericole ascunse privirii, care aduceau în fiecare an pieirea multor călători neştiutori. Dar la răsărit de Duln mai era ceva de care cu siguranţă Purtătorii de Cranii nu aveau ştiinţă – protecţia oferită de ţinutul muntos Leah. Iar acolo,

cei doi puteau cere sprijinul lui Menion Leah, un bun prieten al lui Shea, singurul care, în ciuda rezervelor lui Flick, ar fi fost în măsură să-i călăuzească prin ţinuturile primejdioase care duceau spre Anar. Shea gândea că era alternativa cea mai nimerită.

Tinerii ajunseseră de-acum la ieşirea spre sud-est din aşezare şi se opriră, abia trăgându-şi răsuflarea, lângă un şopron de lemne, cu spatele lipit de şipcile zgrunţuroase. Shea privi neliniştit înaintea lui. N-avea idee pe unde o mai fi ajuns monstrul cu însemnul craniului în căutările lui. În noaptea pe sfârşite, lumina aruncată de luna învăluită în nori era încă tulbure. Undeva la stânga lor câţiva câini începură să latre cu furie, iar în casele din jur se iviră lumânări aprinse de locuitorii somnoroşi, care priveau nedumeriţi în bezna de nepătruns. Ceva mai mult de un ceas îi mai despărţea de lumina zorilor, iar Shea înţelese că vor fi nevoiţi să se expună primejdiei avântându-se în goană nebună spre buza văii, ca să ajungă cât mai repede la adăpostul pădurii Duln. Dacă lumina zorilor îi găsea tot în adâncul văii, dihania care-i pândea îi va vedea cu siguranţă urcând terenul deluros, lipsit de orice ascunziş; şi atunci încercarea lor de a scăpa n-ar avea sorţi de izbândă.

Shea îl bătu pe Flick pe umăr şi-i făcu un semn din cap, apoi mersul i se transformă într-o uşoară alergare şi se depărtă astfel de casele cătunului şi de protecţia pe care i-o ofereau ele, îndreptându-se spre copacii şi tufărişul de pe fundul văii. Îi învăluia tăcerea deplină a nopţii, întreruptă doar de sunetul înăbuşit al paşilor lor prin iarba înaltă, udă de roua primelor ore ale dimineţii. În goana lor dădeau peste crengi înfrunzite care-i plesneau usturător peste mâinile şi feţele expuse şi-i umpleau de rouă. Alergau cât îi ţineau puterile spre costişa răsăriteană domoală şi acoperită de tufăriş, croindu-şi drum printre stejari şi hicori înalţi, călcând peste cojile de nuci şi rămurelele căzute la

pământ şi împrăştiate pe sub coroanele lor largi, profilate pe bolta cerului profund. Ajunseră la costişă, unde începură de îndată urcuşul pe pământul înierbat, cât îi puteau purta picioarele de iute, fără să se uite în urmă şi nici în jos în întuneric, ci doar înaintea lor, spre terenul care le gonea nebuneşte în întâmpinare, pentru a se mistui apoi în urma lor, spre Shady Vale. Izbutiră într-un târziu să ajungă, după ce lunecaseră în nenumărate rânduri din pricina ierbii jilave, la buza văii, unde li se înfăţişă vederii imaginea limpede a întinselor văi dinspre răsărit, presărate pe alocuri cu bolovani lipsiţi de contur şi cu porţiuni de hăţiş, ca un meleag de hotar spre lumea de dincolo de vale.

Shea părea parcă anume croit pentru eforturi de acest fel, trupul lui subţire zbura, nu alta, peste pământul povârnit şi trecea sprinten printre hăţişurile şi bolovanii ce-i răsăreau în cale. Flick îl urma îndârjit, picioarele lui munceau din greu să-i poarte trupul voinic şi să ţină pasul cu silueta zveltă dinaintea sa. O singură dată se încumetă să privească în urmă, dar nu zări decât dantelăria nedesluşită de ramuri care se înălţau deja deasupra oraşului pe care-l ascundeau cu totul, cu contururi vag desenate în scăpărarea stelelor muribunde şi a lunii învăluite în nori. Îşi fixă privirea spre Shea, care alerga înaintea lui în salturi uşoare deasupra movilităţilor de pământ şi a bolovanilor, hotărât, pare-se, să ajungă neapărat la ţinutul împădurit de lângă poala răsăriteană a colinei de la ieşirea din vale, cam la o milă depărtare. Flick simţea că picioarele încep să-l lase, dar teama de creatura aflată undeva în spatele lor nu-l lăsa să rămână cumva în urmă. În sinea lui se întreba ce se va alege acum de ei, fugari din singurul cămin pe care-l cunoscuseră vreodată, hăituiţi de un duşman de o mişelie fără seamăn, care, de i-ar ajunge din urmă, le-ar curma cât ai clipi firul vieţii, aşa cum înăbuşi flăcăruia unei lumânări. Şi unde se puteau ei duce pentru ca aceia să nu-i afle?

Pentru întâia oară de când plecase Allanon, Flick își dori ca enigmaticul pribeag să-și facă din nou apariția.

Minutele se scurgeau cu repeziciune, păduricea se apropia văzând cu ochii, iar cei doi frați alergau chinuiți și tăcuți prin noaptea răcoroasă. Niciun sunet nu le ajungea la urechi, nimic nu mișca în întreg ținutul dinaintea lor. Părea să nu mai existe altă suflare de viață pe acel întins meleag, afară doar de stelele cele neadormite care clipeau solemn, într-o tăcere împăcată, deasupra capetelor lor. Bolta începea să se lumineze încet, pe măsură ce noaptea se pregătea, visătoare, să plece pe alte meleaguri, iar luminițele veghetoare ale stelelor se pierdeau încet, una câte una, în sclipirea dimineții. Cei doi alergau înainte, indiferenți la orice altceva în afara nevoii de a goni cu și mai mare iuțeală, ca nu cumva să-i ajungă din urmă lumina trădătoare a răsăritului aflat la doar câteva minute distanță.

Când ajunseră în cele din urmă în zona împădurită, se prăbușiră epuizați pe pământul acoperit cu crenguțe, lângă trunchiul unui hicori înalt, cu inimile bubuindu-le nebunește în urechi după efortul supraomenesc de a alerga atâta drum. Rămaseră nemișcați mai multe minute în șir, gâfâind din greu în liniștea împrejmuitoare. Apoi Shea se sculă cu greu în picioare și aruncă o privire înapoi, spre Shady Vale. Nimic nu mișca pe pământ sau prin aer și se părea că frații izbutiseră să ajungă până aici fără a fi fost descoperiți. Dar încă nu ieșiseră de tot din vale. Shea întinse o mână și-l săltă pe Flick cu de-a sila în picioare, apoi îl trase după el printre copaci, pe povârnișul abrupt al văii. Flick îl urmă fără un cuvânt, căci de-acum nici nu mai putea gândi, se străduia doar să-și concentreze puterea voinței spre a pune un picior înaintea celuilalt.

Poteca dinspre răsărit era abruptă și întreruptă de multe obstacole nevăzute, dădeau întruna peste bolovani, copaci doborâți, tufișuri spinoase și movile, făcând urcușul

anevoios şi îndelung. Shea pornise în frunte şi trecea peste toate opreliştile cât putea mai repede, iar Flick îi călca pe urme. Cei doi tineri se chinuiau cu mâinile şi picioarele să biruie urcuşul. Cerul începu să se lumineze, iar stelele se făcuseră nevăzute toate. Înaintea lor, dincolo de buza văii, soarele îşi trimitea prima rază palidă spre cerul noptatic, colorat în nuanţe de portocaliu şi gălbui, care desenau nedesluşit conturul orizontului îndepărtat. Shea obosise şi gâfâia sacadat, dar se împleticea tot înainte. Înapoia lui, Flick se chinuia să-şi târască trupul voinic în urma celui sprinţar al fratelui, cu mâinile şi braţele tăiate şi învineţite de tufişuri şi de pietrele ascuţite. Urcuşul părea fără de sfârşit. Înaintau în pas de melc pe terenul acesta abrupt şi doar teama de a fi descoperiţi îi făcea să-şi mişte mai departe picioarele ostenite. Dacă ar fi fost prinşi aici, la loc deschis, după atâtea strădanii...

Deodată, când biruiseră vreo trei sferturi din urcuş, Flick strigă ascuţit pentru a-şi preveni fratele şi se prăbuşi gâfâind pe cărare. Shea se întoarse imediat cuprins de teamă şi privirea i se opri numaidecât asupra obiectului negru uriaş care se înălţa lin din îndepărtatul Shady Vale – tot mai sus, în cercuri largi în lumina nelămurită a zorilor, ca o pasăre enormă. Văleanul se lăsă rapid la pământ printre pietre şi tufe şi-i făcu un semn grăbit fratelui său să se târască imediat într-un loc mai ferit, rugându-se cu ardoare ca duşmanul să nu fi apucat să-i zărească. Rămaseră amândoi nemişcaţi pe poteca muntoasă, timp în care temutul Purtător de Cranii se înălţa mereu mai sus, în spirale tot mai largi, pe o traiectorie tot mai apropiată de locul în care se ascunseseră cei doi fraţi. Un strigăt ascuţit şi fioros răzbătu dinspre monstru, şi sunetul acesta le stinse în suflet orice nădejde că ar putea scăpa cu viaţă. Se pomeniră prinşi în gheara aceleiaşi spaime oarbe, de neînţeles, care îl ţintuise locului pe Flick în seara în care

stătuse ascuns cu Allanon în tufişuri, sub umbra cea neagră a creaturii înaripate. De data asta însă nu era loc de ascuns. Spaimei îi luă locul imediat un început de groază când monstrul începu să zboare drept spre ei şi, în clipa aceea trecătoare, ştiură că erau pe cale de a pieri. Dar în secunda următoare, vânătorul neguros bătu din aripi, schimbă direcţia şi prinse a pluti spre miazănoapte, fără a se mai abate din acea direcţie, şi se pierdu curând dincolo de linia orizontului.

Vălenii rămaseră multă vreme înlemniţi, prăbuşiţi printre tufe sărăcăcioase şi pietre, temându-se că fiinţa aceea avea să fie purtată înapoi pe aripile vântului şi avea să-i prăpădească de se vor încumeta să facă vreo mişcare. Iar când izbutiră să se scuture de spaima aceea cumplită, nebunească, se ridicară tremurând în picioare şi, tăcuţi şi sleiţi de puteri, îşi reluară urcuşul către capătul văii. Mai rămăsese puţin până la marginea povârnişului, traversară apoi rapid terenul deschis, nu prea întins, de dincolo de el, punându-se la adăpostul pădurii Duln. Câteva minute mai târziu se pierdură printre arborii cei înalţi, încât soarele, când se înălţă şi-şi trimise în jos primele raze luminoase, găsi întreg ţinutul dinspre Shady Vale pustiu şi tăcut.

Tinerii încetiniră pasul după ce pătrunseră în Duln şi în cele din urmă Flick, care încă nu avea idee încotro se îndreptau, i se adresă lui Shea:

– De ce mergem în direcţia asta? vru el să ştie, iar vocea lui suna ciudat după atâtea ore de tăcere. Şi unde vrem să ajungem?

– Unde ne-a sfătuit Allanon să ajungem – la Anar. Cel mai bine e să apucăm pe unde se aşteaptă cel mai puţin Purtătorii de Cranii. Aşa că o luăm spre Black Oaks şi de acolo ne îndreptăm spre miazănoapte, în nădejdea că găsim ajutor pe drum.

– Stai puţin! se indignă Flick când înţelese ce voia celălalt. Vrei să spui că o luăm spre răsărit, prin Leah, în nădejdea că găsim ajutor de la Menion. Ţi-ai pierdut de tot minţile? N-ar fi mai bine să ne predăm monstrului şi gata? Am sfârşi-o mult mai repede aşa!

Shea îşi azvârli exasperat braţele în aer şi se întoarse spre fratele său.

– Nu avem de ales! Menion Leah e singurul căruia putem să-i cerem ajutorul. Cunoaşte ţinuturile de dincolo de Leah. S-ar putea să ştie cum putem trece de Black Oaks.

– Da, sigur, dădu posomorât din cap Flick. Uiţi că data trecută ne-a făcut pierduţi pe acolo? Nu am încredere în el nici cât distanţa la care l-aş putea azvârli, ba nici nu cred că l-aş putea ridica atât cât să-l pot azvârli!

– Nu avem de ales, repetă Shea. Iar tu unul nici nu erai obligat să vii în călătoria asta.

Îşi curmă brusc vorba şi îi întoarse spatele.

– Să mă ierţi că am vorbit cu mânie. Dar trebuie să facem asta aşa cum voiesc eu, Flick.

Se îndepărtă într-o tăcere întristată, iar Flick îl urmă necăjit, clătinând dezaprobator din cap. Ideea în sine de a da bir cu fugiţii fusese şi aşa destul de neplăcută, deşi ştia prea bine că făptura aceea monstruoasă scotocea valea în lung şi-n lat în căutarea lor. Dar să se ducă la Menion Leah era o idee încă şi mai proastă. Individul acela înfumurat şi bun de nimic avea cu siguranţă să-i atragă în vreo capcană, dacă nu cumva îi va face mai întâi rătăciţi prin pădure. Pe Menion nu-l interesa nimic alta decât Menion însuşi, marele aventurier, pornit mereu şi mereu în căutare de noi isprăvi nebuneşti. Ideea de a-i cere tocmai lui ajutorul era lipsită de noimă.

Flick recunoştea că părerea lui este părtinitoare. El nu era de acord cu nimic din ceea ce făcea şi reprezenta Menion Leah – şi aşa se întâmplase din clipa în care se

cunoscuseră, cu cinci ani în urmă. Fiu unic al unei familii care conducea de secole micul regat muntos, Menion își petrecuse întreaga viață dintr-o aventură plină de primejdii în alta. Nu muncise niciodată și, din câte-și putea da seama Flick, nu făcuse în viața lui nimic demn de respect. Își petrecea mare parte din timp la vânătoare sau luptându-se, ocupații considerate de vălenii cei muncitori drept pierdere de timp. Iar comportarea lui părea la fel de reprobabilă. Nimic din cele ce se petreceau în viața lui, în familia lui, în ținutul lui natal sau în țara lui nu părea să aibă vreo însemnătate pentru el. Munteanul părea a pluti prin viață ca un nor în înaltul unui cer pustiu, fără a lăsa vreo urmă în trecerea lui. Și tocmai această desăvârșită indiferență față de realitate fusese și motivul pentru care cei doi frați fuseseră cât pe ce să-și piardă viața cu un an în urmă, în pădurea Black Oaks. Dar Shea se simțea atras de el; și în felul lui descreierat, munteanul părea să-i răspundă cu o afecțiune de netăgăduit. Dar Flick nu fusese nicicând convins că s-ar putea bizui pe o asemenea prietenie, și, poftim, acum fratele lui avea de gând să-și încredințeze viața unui om care nu punea niciun preț pe ideea de responsabilitate.

Tot chibzui la asta în sinea lui, întrebându-se ce ar putea face oare pentru ca inevitabilul să nu se producă. În cele din urmă ajunse la concluzia că cel mai bine ar fi să-l supravegheze pe Menion cu cea mai mare atenție și să-l prevină pe Shea cât putea mai cu tact dacă acțiunile lor se vădeau nesăbuite. Dacă-și înstrăina acum fratele, n-ar mai fi avut nicio șansă de a-l convinge să nu urmeze sfaturile nefaste ale Prințului de Leah.

Când cei doi călători ajunseră în sfârșit la malul întinsului râu Rappahalladran, după-amiaza era deja pe sfârșite. Shea îl conduse pe fratele său încă vreo milă de-a lungul malului, până ajunseră într-un loc unde malul celălalt

era mai aproape iar râul se îngusta simţitor. Aici se opriră, privind spre pădurea de dincolo de râu. Soarele avea să asfinţească în vreo oră, iar Shea nu voia să-i prindă noaptea pe acest mal. S-ar fi simţit mult mai în siguranţă dacă ar fi ştiut că apa se află între ei şi urmăritori. Îi explică şi lui Flick ce-l frământa, iar acesta fu într-un gând cu el, aşa că se apucară să meşterească o mică plută, folosindu-se de securile şi cuţitele de vânătoare. Pluta era, firește, una foarte mică, deoarece singurul scop în care o meşteriseră era pentru a-şi aşeza pe ea raniţele şi veşmintele. Nu aveau timp să construiască o plută mai mare care să-i poată purta şi pe ei, erau prin urmare nevoiţi să înoate până la malul celălalt şi să împingă mica plută cu obiectele personale. Isprăviră treaba în scurt timp apoi se dezbrăcară, îşi legară raniţele şi veşmintele în mijlocul micii plute şi intrară în apele îngheţate ale Rappahalladranului. Curentul era destul de iute, dar nu atât cât să devină primejdios în acest anotimp, căci dezgheţul de primăvară, cu apele lui vijelioase, se sfârşise deja. Singura problemă rămânea aflarea unui loc nimerit unde să iasă după traversarea râului. Din întâmplare, tot chinuindu-se să împingă pluta care le îngreuna înaintarea, curentul îi purtă în aval vreo jumătate de milă, iar când terminară în sfârşit traversarea băgară de seamă că erau aproape de un golfuleţ îngust dinspre malul celălalt, de unde se putea ajunge cu uşurinţă pe uscat. Ieşiră în mare grabă din apa rece, tremurând în răcoarea serii şi, după ce traseră pluta după ei, se şterseră şi se îmbrăcară la repezeală. Toată povestea durase doar ceva mai mult de un ceas, dar soarele dispăruse de-acum dincolo de copaci, lăsând în urmă doar o purpură palidă, care lumina slab cerul înserării în puţinele minute rămase până la căderea deplină a nopţii.

Cei doi fraţi n-ar fi vrut să-şi încheie călătoria pe ziua aceea, dar Shea propuse să doarmă amândoi câteva ore ca

să mai prindă puteri şi abia apoi să-şi continue drumul, la adăpostul întunericului, spre a nu fi văzuţi. Golfuleţul părea destul de ferit privirilor, aşa că se ghemuiră în pledurile lor sub un ulm uriaş şi adormiră în câteva minute. Abia când se apropia miezul nopţii Shea îl deşteptă pe Flick scuturându-l uşor de un umăr şi cei doi îşi strânseră numaidecât raniţele şi se pregătiră să-şi continue drumul prin pădurea Duln. La un moment dat, lui Shea i se păru că ar auzi pe cineva pândindu-i de pe malul celălalt şi-l preveni pe dată pe Flick. Ascultară în tăcere mai multe minute, dar nu auziră nimic în întunecimea copacilor înalţi şi traseră în cele din urmă concluzia că Shea trebuie să se fi înşelat. Flick se grăbi să-i explice că oricum nu se putea auzi nimic din cauza zgomotului produs de râu, iar creatura cu însemnul craniului pândea de bună seamă în continuare în Shady Vale. Optimismul lui sporise considerabil, convins fiind, în mod eronat, că scăpaseră pentru moment de urmăritori.

Merseră tot înainte până la răsăritul soarelui, căutând să ţină calea tot spre est, dar fără a putea vedea mare lucru de unde erau ei, printre copaci. Orice imagine clară a stelelor era blocată în permanenţă de încrengătura de ramuri şi frunze de deasupra capetelor. Când se opriră în cele din urmă, încă nu ieşiseră din Duln şi nu aveau habar cât mai aveau de mers până la hotarele ţinutului Leah. Shea simţi o mare uşurare când soarele răsări drept în faţa lor; cel puţin se îndreptau în direcţia bună. Tinerii găsiră un luminiş protejat din trei părţi de tufărişuri dese, îşi azvârliră raniţele şi adormiră pe loc, sleiţi de oboseală după goana aceea nebunească. Se deşteptară abia după-amiază târziu şi începură să se pregătească pentru călătoria din noaptea aceea. Nu făcură focul ca să nu atragă atenţia, aşa că se mulţumiră să îmbuce nişte carne uscată de vită şi legume crude şi să încheie cu nişte fructe şi un pic de apă. În vreme ce mâncau, Flick aduse din nou vorba despre locul spre care se îndreptau.

– Shea, începu el circumspect, nu vreau să stărui prea mult în chestiunea asta, dar eşti sigur că decizia ta e cea mai bună? Chiar dacă Menion vrea să ne ajute, tot ne-am putea lesne rătăci prin smârcurile şi dâmburile de dincolo de Black Oaks, fără să mai ieşim vreodată de acolo.

Shea dădu încet din cap, apoi ridică din umeri.

– Fie urmăm această cale, fie mergem mai pe la miazănoapte, unde terenul oferă mai puţin adăpost şi-i e necunoscut chiar şi lui Menion. Crezi că avem o cale mai bună de urmat?

– Nu, de bună seamă, răspunse Flick nemulţumit. Dar mă tot gândesc la ce ne-a sfătuit Allanon – dacă îţi aduci aminte: să nu spunem nimănui nimic şi să fim cu băgare de seamă când e să ne încredem în cineva. A vorbit foarte serios când ne-a spus asta.

– Să nu începem din nou discuţia! se aprinse Shea. Allanon nu e aici, iar decizia îmi aparţine. Nu văd cum putem spera să ajungem la pădurea Anar fără ajutorul lui Menion. Şi pe urmă, el mi-a fost întotdeauna bun prieten şi e unul dintre cei mai buni mânuitori de sabie din câţi am văzut vreodată. Vom avea nevoie de experienţa lui dacă vom fi siliţi să luptăm.

– Şi vom fi cu siguranţă siliţi să luptăm dacă-l vom avea pe el alături, încheie Flick pe un ton răspicat. Şi apoi, ce şanse am avea noi împotriva cuiva de felul creaturii aceleia cu craniul? Păi, ne-ar sfâşia în bucăţi!

– Nu mai fi aşa sumbru, râse Shea, încă nu suntem morţi. Nu uita – avem şi protecţia Nestematelor Elfice.

Flick nu se arătă prea convins de asta, dar decise că e mai bine să lase baltă discuţia pentru moment. Trebuia să recunoască în sinea lui că Menion Leah era un om pe care era bine să-l ai alături într-o luptă, în acelaşi timp însă nu prea era sigur de partea cui ar lupta într-o astfel de situaţie un individ atât de fluşturatic. Shea avea încredere

în el datorită simpatiei pe care i-o inspirase involuntar acest aventurier superficial în timpul călătoriilor pe care le făcuse cu tatăl său în Leah în ultimii cinci ani. Dar Flick era de părere că fratele său nu îl cântărise cu destulă chibzuință pe prinț. În Leah ființa una din ultimele monarhii rămase în Southland, or, Shea se declara fățiș în favoarea unei guvernări descentralizate. Și totuși, se bucura de prietenia cu urmașul la tron al unui monarh – lucruri care, după părerea lui Flick, se băteau cap în cap. Fie credeai în ceva, fie nu – nu puteai să fii de ambele părți și să rămâi în același timp credincios unor principii contrare.

Își terminară cina în tăcere, pe când se lăsau primele umbre ale înserării. Soarele dispăruse deja de mult, iar razele lui aurii deveniseră cu încetul de un purpuriu intens, amestecat cu verdele crengilor înfrunzite ale uriașilor copaci dimprejur. Cei doi frați își împachetară iute lucrurile în raniță și purceseră în marșul lor anevoios către est, cu spatele la soarele în asfințit. Pădurea era neobișnuit de tăcută chiar pentru ora aceasta a înserării, iar vălenii, osteniți, înaintau într-o tăcere încărcată de neliniște prin negurile posomorâte ale pădurii noptatice, în care luna era farul călăuzitor ce le apărea doar pentru scurtă vreme printre crengile întunecate de deasupra. Liniștea nefirească a pădurii Duln îl neliniștea mai cu seamă pe Flick. Era o tăcere de-a dreptul neobișnuită pentru un codru de asemenea mărime și îi trezea vânjosului vălean amintiri foarte supărătoare. Se opreau uneori în întuneric și ascultau în liniștea deplină; dar, cum nu prindeau nimic cu urechea, își continuau marșul obositor, încercând să găsească locul acela unde pădurea se rărea și de unde pornea ținutul muntos de dincolo de ea. Lui Flick îi displăcea profund liniștea apăsătoare și se apucă la un moment dat să fluiere încetișor pentru sine, dar semnul rapid pe care i-l făcu Shea îl readuse la tăcere.

În primele ore ale dimineţii cei doi ajunseră la liziera pădurii Duln şi pătrunseră pe un câmp înierbat şi presărat cu tufe, întins pe mile întregi şi ducând spre ţinutul Leah. Soarele mai avea încă multe ore până să răsară, aşa că cei doi călători îşi continuară drumul spre est. Ambii răsuflau foarte uşuraţi că ieşiseră din Duln şi că erau acum departe de aerul închis al copacilor lui monstruoşi, departe de liniştea lui supărătoare. Se prea poate să fi fost la adăpost între umbrele dese ale pădurii, dar parcă le era mai la-ndemână să înfrunte orice primejdie care i-ar ameninţa aici, pe teren deschis. Începură chiar să stea de vorbă pe şoptite în vreme ce mergeau. Cam cu o oră înainte de răsăritul soarelui, făcură popas într-o văioagă năpădită de hăţişuri ca să îmbuce ceva şi să se odihnească puţin. Se zăreau deja contururile estompate ale ţinutului muntos Leah, către răsărit, cale de încă o zi de mers. Shea era de părere că, dacă porneau la răsăritul soarelui, puteau foarte bine să-şi încheie călătoria înaintea unui nou răsărit de soare. După care totul depindea de Menion Leah. Cu acest gând nerostit în minte, Shea adormi numaidecât.

Nu trecuseră decât câteva minute când se deşteptară amândoi. Nu ceva ce mişca îi făcu să se salte în capul oaselor, ci mai degrabă liniştea desăvârşită care se înstăpânise peste câmpie. Simţiră pe dată o prezenţă neîndoielnică în apropiere. Simţiră asta amândoi în aceeaşi secundă şi se ridicară ca unul în picioare, fără un cuvânt, cu pumnalele trase lucind slab în lumina vagă, în vreme ce aruncau căutături neliniştite din mica lor ascunzătoare. Nu mişca nimic. Shea îi făcu semn fratelui său să-l urmeze şi începu să se târască binişor printre tufe pe panta care ducea către câmpie, ca să ajungă într-un loc de unde puteau vedea mai departe. Rămaseră nemişcaţi în desiş, străduindu-se să distingă ce se afla la pândă acolo. Nu aveau nicio îndoială că pe câmpie se află o creatură

malefică. Şi era de-nţeles – avuseseră amândoi senzaţia aceea de la fereastra odăii lor. Acum aşteptau, abia îndrăznind să respire, se întrebau dacă făptura aceea chiar dăduse de ei şi se rugau din tot sufletul să-şi fi ascuns cu destulă grijă urmele. Nu era cu putinţă să fie descoperiţi tocmai acum, după atâta chin, era nedrept să-şi afle moartea tocmai în momentul în care siguranţa pe care le-o putea oferi ţinutul Leah era la doar câteva ore distanţă.

Apoi, cu un fâlfâit de aripi, conturul întunecat al unui Purtător de Craniu se înălţă fără sunet dintr-un şir lung de tufişuri de undeva de departe, din stânga lor. Forma greoaie păru că se ridică şi spânzură apoi anevoie deasupra pământului câteva lungi momente în lumina palidă a răsăritului nu prea îndepărtat de soare, ca şi când nu ar fi fost în stare să se mişte. Cei doi fraţi zăceau lipiţi de moviliţa de pământ, nemişcaţi ca şi tufişurile din jurul lor, şi aşteptau ca făptura să se mişte. Cum izbutise să le ia urma până aici – dacă asta făcuse – era dincolo de închipuirea lor. Poate doar o întâmplare a sorţii îi adusese pe toţi laolaltă aici, pe această fâşie însingurată de câmpie, dar era lucru limpede că vălenii erau o pradă căutată de duşmani, iar moartea lor devenise o posibilitate cât se poate de reală. Creatura rămase atârnată în aer, pe fundalul cerului, preţ de câteva secunde, apoi încet, leneş, îşi întinse largile-i aripi şi se îndreptă spre locul unde ei îşi aflaseră ascunzătoarea. Lui Flick îi scăpă un icnet de spaimă şi se afundă mai adânc printre tufele din jur, strângând cu mâna braţul subţire al lui Shea. Dar înainte de a ajunge la ei, când se afla la câteva sute de metri depărtare, creatura se lăsă într-un mic pâlc de copaci şi nu se mai zări. Cei doi aruncară priviri disperate prin lumina slabă, dar nu reuşiră să-şi zărească urmăritorul.

– Acum, şopti grăbit dar cu hotărâre Shea în urechea fratelui său, acum, cât creatura nu poate să ne vadă. Să fugim până la şirul de tufişuri de colo!

Lui Flick nu era nevoie să i se spună de două ori. Îndată ce monstrul întunecat isprăvea de cotrobăit printre copacii care-i atrăseseră atenţia, următoarea lui oprire avea să fie exact acolo unde se ascunseseră ei. Văleanul ieşi grabnic din ascunzătoare şi o porni mai în fugă, mai târâş prin iarba udă a zorilor, capul cu păr zbârlit îi tot zvâcnea în urmă, aşteptându-se din clipă în clipă să-l zărească pe Purtătorul de Cranii înălţându-se în zbor, ieşit dintre copaci, şi să dea cu privirea de el. Shea alerga imediat în urma lui, cu trupul zvelt aplecat aproape de pământ în vreme ce zorea tăcut pe câmpie în zigzag, în spatele siluetei masive a fratelui său. Ajunseră fără incidente în tufişuri, dar abia atunci Shea îşi aminti că uitaseră raniţele – raniţele care zăceau acum pe fundul văioagei de unde tocmai fugiseră. Creatura avea, fără doar şi poate, să dea de ele şi atunci vânătoarea se va fi sfârşit, căci nu mai rămânea îndoială în ce direcţie apucase prada. Shea îşi simţi stomacul strângându-i-se. Cum putuseră fi atât de nesăbuiţi? Disperat, îl apucă pe Flick de un umăr, dar fratele îşi dăduse la rândul lui seama ce greşeală făcuseră şi se prăbuşi greoi la pământ. Shea înţelese că trebuie să dea fuga fără întârziere după raniţele trădătoare, chiar dacă risca să fie văzut – nu avea de ales. Dar tocmai pe când se ridică nehotărât în picioare, umbra neagră a vânătorului înaripat îşi făcu din nou apariţia, suspendată în nemişcare pe cerul ce începuse a se lumina de zi. Nu le surâdea norocul.

Îi salvă însă din nou apariţia zorilor. În vreme ce Purtătorul de Cranii plutea în tăcere deasupra câmpiei, globul auriu al soarelui se desprinse din culcuşul lui de după dâmburile din est şi-şi trimise primele raze, emisari ai unei noi zile, spre a da lumină cerului şi pământului cu strălucirea lor caldă. Lumina soarelui se abătu asupra siluetei îndesate a creaturii nocturne care, când îşi dădu seama că vremea ei se sfârşise, se ridică fără întârziere în

aer, își fâlfâi aripile zburând în cercuri largi, tot mai largi. Cu o ură fără seamăn, făptura strigă a moarte, iar chemarea ei îngheță preț de o clipă toate sunetele blânde ale dimineții; apoi se întoarse spre miazănoapte și se îndepărtă în zbor. O clipă mai târziu se făcu nevăzută, iar cei doi văleni recunoscători, nevenindu-le să-și creadă norocului, rămaseră cu ochii țintă la cerul pustiu și îndepărtat al zorilor de zi.

V

În ultimele ceasuri ale acelei după-amiezi vălenii ajunseră în orașul muntos Leah. Zidurile din piatră și mortar care înconjurau așezarea le părură călătorilor frânți de oboseală bine-venite refugii de protecție, în pofida faptului că soarele fierbinte al după-amiezii făcea ca întreaga lor masă de un cenușiu posac să pară o bucată de fier încins. Însăși mărimea, grosimea zidurilor, le displăcea profund vălenilor, care se simțeau mai degrabă atrași de terenurile împădurite, ușor de traversat, din propriul lor ținut natal, dar osteneala goni curând din sufletele lor orice resentiment și intrară fără nicio ezitare pe poarta de la apus, pornind spre străduțele înguste ale orașului. Era o oră de activitate febrilă, când oamenii forfoteau grăbiți prin fața micilor magazine și prin piațetele care se înșirau dincolo de zidurile de la intrarea în oraș până aproape de reședința lui Menion, un palat maiestuos înconjurat de copaci și tufe care ascundeau privirii pajiști bine îngrijite și grădini înmiresmate. Celor din Shady Vale, Leah li se părea o mare metropolă, deși în realitate era o așezare destul de modestă dacă o comparai cu grandoarea măreților orașe ale Southlandului sau chiar cu orașul de frontieră Tyrsis. Leah era un oraș izolat de restul lumii, rareori îi treceau porțile călătorii. Se susținea din propriile resurse și nu avea altă menire decât să servească nevoile propriilor locuitori. Monarhia care conducea acest ținut era cea mai veche din întreg Southlandul. Era singura orânduire pe care o

recunoşteau supuşii ei – poate singura de care aveau trebuinţă. Shea nu fusese nicicând convins de asta, deşi muntenii păreau, în cea mai mare parte, mulţumiţi de orânduirea în care trăiau şi de modul de viaţă pe care aceasta le-o asigura.

În vreme ce vălenii îşi croiau drum prin mulţime, Shea se pomeni gândind la ciudata lui prietenie cu Menion Leah. Părea, fără doar şi poate, de necrezut, reflectă el dus pe gânduri, dat fiind că, la o primă vedere, ei doi păreau să aibă atât de puţine în comun. Unul vălean, celălalt muntean, fiecare având un trecut atât de diferit, încât sfida orice comparaţie cât de cât normală. Shea, fiul adoptiv al unui hangiu, încăpăţânat, practic, crescut în tradiţia unei vieţi de muncă. Menion, fiul unic al casei domnitoare Leah, moştenitor unic al tronului, născut pentru a-şi asuma responsabilităţile faţă de supuşi, responsabilităţi pe care le nesocotea făţiş, stăpânit de un soi de încredere nerušinată în propriile puteri, pe care se străduia, cu rezultate cam modeste, să o ascundă, dar binecuvântat cu un neobişnuit instinct de vânător, care-i atrăsese admiraţia, cam fără voie, chiar şi a unui critic atât de sever precum Flick. Părerile lor în domeniul politicii erau la fel de diferite pe cât le era trecutul. Shea era totalmente conservator, era un susţinător al modului tradiţional de viaţă, în vreme ce Menion avea convingerea că stilul tradiţional, vechi, se dovedise ineficient în rezolvarea problemelor cu care se confruntaseră seminţiile de-a lungul timpului.

Şi totuşi, în pofida tuturor diferenţelor de trecut şi de convingeri, între cei doi se legase o afecţiune trainică, întemeiată pe respect reciproc. Menion era de părere că micul lui prieten are uneori o gândire cam anacronică, dar îi admira consecvenţa şi hotărârea de care dădea dovadă. Văleanul, contrar părerii ades exprimate de Flick, nu era chiar orb la defectele lui Menion, dar vedea în Prinţul de

Leah ceva ce alţii treceau de multe ori cu vederea – un puternic, neabătut simţ al binelui şi răului.

În momentul de faţă, Menion Leah îşi trăia traiul fără să-l preocupe în vreun fel viitorul. Călătorea adesea, vâna prin pădurile ţinutului său muntos, dar cea mai mare parte din timp părea că şi-o petrece găsind metode tot mai ingenioase de a da de bucluc. Măiestria, însuşită din plin, de arcaş şi de cercetaş nu slujea niciunui ţel anume. Ba dimpotrivă, nu făcea decât să-l mâhnească pe tatăl său, care se străduia fără-ncetare, dar fără succes, să-şi atragă fiul – şi unicul moştenitor – spre treburile guvernării regatului. Menion avea, într-o bună zi, să devină rege, dar Shea se îndoia că prietenul său cel uşuratic se aplecase mai mult de o clipă trecătoare asupra posibilităţii respective. Era o atitudine extrem de nesăbuită, dar deloc surprinzătoare. Mama lui Menion se prăpădise cu mai mulţi ani în urmă, la puţină vreme după ce Shea îşi începuse vizitele în ţinutul muntos. Tatăl lui Menion nu era bătrân, dar moartea unui rege nu survenea întotdeauna din cauza vârstei înaintate şi mulţi suverani ai ţinutului Leah muriseră brusc şi fără veste. Dacă tatălui lui Menion i se întâmpla o nenorocire, pregătit ori ba, Menion avea să devină rege. Multe lecţii ar avea atunci de învăţat, zâmbi Shea fără să vrea.

Palatul, care aparţinea de generaţii familiei domnitoare Leah, era o clădire din piatră pe două niveluri, aşezată paşnic printre mai mulţi hicori înalţi şi mici grădini. Întreg terenul era ferit privirilor de un şir de tufişuri înalte. Chiar în faţa casei se întindea un parc vast, prin care trecea cărarea ce ducea spre intrare şi, pe când păşeau pe ea, cei doi văleni sleiţi de puteri văzură mai mulţi copii scăldându-se neastâmpăraţi într-un iaz aflat în mijlocul uneia dintre numeroasele poteci ale parcului. Încă era cald afară, iar oamenii treceau grăbiţi pe lângă cei doi, în drum spre întâlnirile cu prieteni sau spre casele şi familiile lor. Către

apus, cerul amiezii târzii începuse să se adâncească şi să capete o blândă nuanţă aurie.

Porţile înalte de fier erau întredeschise şi vălenii intrară cu grăbire, îndreptându-se spre uşa principală a casei, pe poteca şerpuitoare pietruită, mărginită de tufe şi gărduleţe aurite. Mai aveau doar câţiva paşi până la pragul de piatră de la intrare când uşa grea de stejar se deschise dinăuntru şi în prag apăru pe neaşteptate Menion Leah. Înveşmântat într-o pelerină multicoloră şi o vestă în nuanţe de verde şi galben pai, trupul lui subţiratic şi zvelt se mişca cu graţia suplă a unei pisici. Nu era un om masiv – era mai înalt, ce-i drept, cu câţiva ţoli decât cei doi văleni – era însă lat în umeri, iar braţele lungi îi dădeau un aspect cam deşirat. Dădu s-o apuce pe o potecă lăturalnică, dar îngheţă locului când privirea i se opri asupra celor două siluete zdrenţăroase, pline de colb, care se apropiau pe poteca principală. O clipă mai târziu făcu ochii mari.

– Shea! exclamă el numaidecât. În numele a tot... ce e cu tine?

Veni grăbit spre prietenul lui şi-i strânse cu căldură mâna subţire.

– Îmi pare bine să te văd, zâmbi Shea.

Munteanul se dădu un pas înapoi, iar ochii cenuşii îi cercetară ager pe amândoi.

– Nu m-aş fi aşteptat în ruptul capului ca răvaşul meu să aibă un rezultat atât de rapid...

Îşi curmă vorba şi cercetă cu atenţie chipul ostenit al celuilalt.

– N-ai venit din pricina răvaşului, nu-i aşa? Nu, nu-mi spune nimic – nu vreau să aud. Prefer să îmi închipui, de dragul prieteniei noastre, că ai venit doar să-mi faci o vizită. Ba l-ai adus cu tine şi pe suspiciosul nostru Flick. Asta zic şi eu surpriză.

Peste umărul lui Shea îi zâmbi lui Flick, care se încruntase, dar care îl salută cu un gest scurt din cap.

– Nu a fost ideea mea, de asta poţi fi sigur.

– Aş vrea din toată inima ca prietenia să fie singurul motiv al acestei vizite, oftă Shea din rărunchi. Aş vrea să nu fiu nevoit să te implic în toată povestea asta, dar mă tem că avem mari necazuri, iar tu eşti singura persoană care ar putea fi în măsură să ne ajute.

Menion schiţă un început de zâmbet, dar se răzgândi când prinse expresia de pe chipul supt al celuilalt şi dădu cu seriozitate din cap.

– Nu e nimic amuzant, nu-i aşa? Ei bine, o baie fierbinte şi o cină, cu asta trebuie să începem. Vom putea discuta ce v-a adus aici după aceea. Poftiţi înăuntru. Tata e plecat cu treburi în ţinuturile de hotar, dar eu sunt la dispoziţia voastră.

Odată intraţi, Menion porunci servitorilor să se ocupe de văleni, iar cei doi se lăsară conduşi într-o încăpere în care avură parte de o bine-venită baie, apoi îmbrăcară straie curate. Un ceas mai târziu, cei trei tovarăşi se reîntâlniră în sala principală, unde luară o cină care în alte împrejurări ar fi săturat un număr dublu de oameni, dar care în această seară abia dacă le ajunse pe o măsea. În vreme ce mâncau, Shea îi povesti lui Menion strania poveste care dusese la fuga lor din Shady Vale. Povesti întâlnirea lui Flick cu misteriosul pribeag Allanon şi istoria Sabiei Shannara. Era nevoit să facă asta în pofida ordinului primit de la Allanon de a păstra secretul, pentru că avea de gând să ceară ajutorul lui Menion. Relată apoi despre sosirea lui Balinor cu prevestirile lui succinte, despre cum scăpaseră ei ca prin urechile acului din ghearele întunecatei creaturi cu însemnul Craniului şi, în cele din urmă, despre fuga lor spre ţinuturile muntoase. Shea fu singurul care vorbi. Flick nu era dispus să se amestece în

discuție și rezistă tentației de a comenta rolul pe care îl jucase el însuși în evenimentele ultimelor săptămâni. Prefera să păstreze tăcerea pentru că rămăsese neclintit în hotărârea lui de a nu se încrede în Menion. Avea convingerea că era în interesul celor doi văleni dacă măcar unul dintre ei rămânea cu garda sus și cu gura ferecată.

Menion Leah ascultă în tăcere lunga relatare și nu se arătă surprins de nimic până când auzi fragmentul despre legăturile de sânge ale lui Shea, lucru care păru a-l încânta peste măsură. Fața lui oacheșă se păstră pe întreaga durată a povestirii ca o mască de nepătruns, afară doar de veșnicul lui zâmbet vag și de ridurile din colțul ochilor cenușii, ageri. Realiză destul de rapid de ce veniseră vălenii la el. Nu puteau nicicum spera să pornească din Leah, să străbată câmpia Clete și apoi Black Oaks fără ajutor din partea cuiva care cunoaște ținutul – și cineva în care puteau avea încredere. Deși nu era tocmai așa, zâmbi Menion pentru sine – mai degrabă, cineva în care Shea putea avea încredere. Știa bine că Flick n-ar fi fost în ruptul capului de acord dacă fratele lui nu ar fi insistat. Nu existase niciodată cine știe ce prietenie între el și Flick. Dar iată-i aici, dispuși amândoi să-i ceară ajutorul, oricare ar fi fost motivul, iar el nu-i putea refuza nimic lui Shea, chiar cu riscul propriei vieți.

Shea își încheie povestea și așteptă apoi răbdător răspunsul lui Menion. Munteanul rămăsese dus pe gânduri, cu ochii la pocalul de vin pe jumătate gol din fața lui. Când vorbi, vocea îi părea venită de departe.

– Sabia Shannara. N-am mai auzit povestea asta de ani de zile – și nici n-am crezut vreodată că ar fi adevărată. Iar acum își face din nou apariția ca din văzduh, dimpreună cu bunul meu prieten Shea Ohmsford pe post de moștenitor veritabil. Așa să fie oare?

Ridică dintr-odată privirea:

– E foarte posibil ca tu să nu fii decât un mijloc de diversiune, ceva oferit creaturilor din Northland spre a te

urmări și ucide. Cum poți fi sigur de ceea ce-ți spune acest Allanon? Din câte mi-ai povestit, el pare aproape la fel de primejdios ca și făpturile care te vânează pe tine – poate e chiar una dintre ele.

Flick tresări vizibil la auzul acestei idei, dar Shea scutură cu hotărâre din cap.

– Nu pot să cred așa ceva. N-ar avea nicio noimă.

– Poate că n-ar avea, urmă Menion, chibzuind în sinea lui la această idee. Poate că îmbătrânesc eu și devin cam bănuitor. Sincer să spun, toată povestea asta mi se pare cam greu de înghițit. Dacă e adevărată, ați avut mare noroc să ajungeți chiar și până aici fără vreun ajutor. Circulă multe povești despre Northland și despre creaturile malefice care viețuiesc în ținuturile sălbatice de dincolo de Câmpia Streleheim – aflate sub stăpânirea unor puteri dincolo de priceperea oricărui muritor...

Tăcu o clipă, apoi, dus pe gânduri, sorbi din pocalul cu vin.

– Sabia Shannara... însăși posibilitatea ca legenda să fie adevărată ar fi de ajuns să...

Clătină din cap și zâmbi larg.

– Cum aș putea oare să nu profit de ocazia de a afla adevărul? Veți avea nevoie de o călăuză până la Anar, iar eu sunt omul de care aveți nevoie.

– Știam eu că așa va fi.

Shea se întinse peste masă și îi strânse mâna în semn de recunoștință. Flick gemu încetișor, dar izbuti să schițeze un mic zâmbet.

– Ei, și acum hai să vedem cum stau lucrurile.

Menion preluă numaidecât conducerea discuției, iar Flick se mulțumi să soarbă din vinul lui.

– Ce e cu Nestematele acelea Elfice? Hai să le aruncăm o privire.

Shea scoase pe dată săculeţul din piele şi-i deşertă conţinutul în palma întinsă. Cele trei nestemate dădură o lucire vie în lumina sfeşnicelor, azuriul lor era adânc şi intens. Menion atinse uşurel una dintre ele, apoi o luă într-o mână.

– Într-adevăr, sunt nespus de frumoase, recunoscu el cu admiraţie. Nici că am văzut vreodată ceva mai minunat. Dar cum ne pot fi ele de ajutor?

– Încă nu ştiu, mărturisi văleanul încurcat. Ştiu numai ce ne-a spus Allanon – că menirea nestematelor este de a ne fi de ajutor doar la vreme de mare restriştе şi că au mare putere.

– Ei bine, nădăjduiesc că vorbea cu dreptate, pufni celălalt. Nu m-ar încânta deloc să aflu tocmai într-un ceas rău că s-a înşelat. Dar va trebui, fără îndoială, să avem în vedere că s-ar putea întâmpla şi aşa.

Amuţi o clipă, urmărind din priviri cum Shea îşi pune nestematele înapoi în punguţa de piele, pe care o vârî cu grijă în buzunarul din faţă al tunicii. Când văleanul termină cu asta şi se uită în sus, celălalt avea privirea fixată asupra pocalului de vin.

– Am auzit, într-adevăr, câte ceva despre acest Balinor, Shea. Este un soldat iscusit – greu i-am putea afla egal în întreg Southlandul. Poate ar fi mai bine să cerem sprijinul tatălui său. Te-ai putea bucura de mult mai bună protecţie din partea soldaţilor din Callahorn decât din cea a gnomilor ce-şi au sălaşul în codrii din Anar. Cunosc drumurile care duc spre Tyrsis şi pe toate se poate călători fără primejdie. Dar aproape toate căile spre Anar trec drept prin Black Oaks – iar acesta nu este locul cel mai ferit de primejdii pentru o călătorie prin Southland, după cum bine îţi aminteşti, fără îndoială.

– Allanon ne-a sfătuit să mergem în Anar, stărui Shea. Trebuie că a avut motivele lui şi până nu îl întâlnesc din

nou, nu cutez să fac altcum decât i-a fost povaţa. Şi-apoi, însuşi Balinor ne-a îndemnat să procedăm întocmai.

Menion înalţă din umeri.

– Proastă treabă, pentru că şi dacă izbutim să trecem de Black Oaks, nu cunosc prea multe despre ţinutul de dincolo de el. Aud că tot drumul până la Pădurea Anar trece printr-un ţinut destul de neprimitor. Cei ce sălăşluiesc pe-acolo sunt mai cu seamă southlanderi şi gnomi, iar aceştia nu se vor dovedi duşmănoşi. Culhaven e o mică aşezare lângă râul Silver[1], în Anarul de Jos – nu cred că ne va fi prea greu să dăm de ea dacă ajungem până acolo. Va trebui să trecem mai întâi de şesurile din Clete, iar asta va fi anevoie din pricina mlăştinirilor ce se formează după dezgheţul de primăvară, apoi urmează pădurea Black Oaks. Adică partea cea mai primejdioasă a călătoriei noastre.

– Nu am putea oare să găsim un drum care să meargă pe lângă...? întrebă Shea plin de speranţă.

Menion îşi turnă încă un pocal de vin şi-i trecu apoi carafa lui Flick, care o primi fără să clipească.

– Ar dura săptămâni întregi. La nord de Leah se află Rainbow Lake. Dacă apucăm într-acolo, vom fi nevoiţi să dăm ocol lacului către nord, trecând prin munţii Runne. Black Oaks se întind pe vreo sută de mile la sud de lac. Dacă încercăm să mergem pe la sud şi să cotim spre nord pe partea cealaltă, ne va lua pe puţin două săptămâni – şi tot ţinutul e descoperit. Nici pomeneală de vreun ascunziş. Va trebui să o luăm spre răsărit peste şes, apoi s-o tăiem prin pădure.

Flick se încruntă, căci îşi aminti cum Menion reuşise, în timpul vizitei lor trecute, să-i facă pierduţi zile întregi prin nenorocitul acela de codru, pradă foamei – şi tot acolo mai să fie sfâşiaţi de lupi. Abia scăpaseră cu viaţă.

[1] Argintiu (l. engl.)

– Flick, dragul de el, își amintește prea bine de Black Oaks, râse Menion când observă căutătura ursuză a aceluia. Ei bine, Flick, de astă dată vom fi mai bine pregătiți. E un ținut neprimitor, dar nimeni nu-l cunoaște mai bine ca mine. Și e greu de închipuit că se va încumeta cineva să ne urmeze acolo. Oricum, nu vom spune nimănui încotro ne îndreptăm. Ne vom mulțumi să-i înștiințăm pe ceilalți că pornim într-o călătorie mai îndelungată de vânătoare. Și așa tatăl meu are problemele lui – nici că-mi va simți lipsa. E obișnuit să mă știe plecat chiar săptămâni de-a rândul.

Se opri o clipă și se uită la Shea, încercând să-și dea seama dacă uitase cumva vreun lucru important. Văleanul surâse, încântat de entuziasmul fără margini pe care-l vădea munteanul.

– Menion, știam eu că ne putem bizui pe tine. Îmi pare bine să te avem alături în această călătorie.

Flick avea pe față o expresie de vădită lehamite; iar Menion, când o zări, nu putu scăpa ocazia de a-l lua pe celălalt puțin în răspăr.

– Cred că ar trebui acum să discutăm care este partea mea în toată afacerea asta, rosti el dintr-odată. Păi, eu cu ce mă aleg dacă vă călăuzesc pe drumuri ferite de primejdii până în Culhaven?

– Cu ce te alegi? se indignă Flick fără să stea pe gânduri. De ce să te alegi tu cu...

– Nu face nimic, interveni celălalt numaidecât. Te uitasem de tot, Flick, băiatule, dar nu-ți face griji; n-am de gând să iau nimic din partea ta.

– Ce tot vorbești acolo, om viclean? mugi Flick. Mie nici prin gând nu mi-a trecut să...

– Gata, ajunge! se răsti Shea aplecându-se înainte, cu fața aprinsă de mânie. Nu o puteți ține tot așa dacă e să călătorim împreună. Menion, trebuie să încetezi cu obiceiul de a-l atrage pe fratele meu în cursă ca să-l provoci și să-l înfurii; iar tu, Flick, trebuie să lași o dată pentru totdeauna

deoparte bănuielile astea fără noimă față de Menion. Trebuie să avem încredere unul în celălalt – și trebuie să fim cu toții prieteni.

Menion își lăsă cu prefăcută sfială privirile în pământ, iar Flick își mușcă încrâncenat buza de jos. Shea rămase tăcut și se lăsă pe spate în scaun, iar mânia îl părăsi.

– Înțelepte vorbe, recunoscu Menion după o clipă. Flick, iată mâna mea. Să încheiem un armistițiu, cel puțin de dragul lui Shea.

Flick se uită la mâna lui întinsă și i-o strânse cu reticență.

– Vorbele îți ies cu ușurință din gură, Menion. Nădăjduiesc că de rândul ăsta ești sincer.

Munteanul primi dojana cu zâmbetul pe buze.

– Un armistițiu, Flick.

Dădu drumul mâinii văleanului și trase o ultimă dușcă din pocalul lui de vin. Știa că nu-l convinsese câtuși de puțin pe Flick.

Se făcuse târziu de-acum, iar cei trei erau nerăbdători să-și vadă planurile puse la punct și să se ducă la culcare. Hotărâră pe dată că vor purcede la drum chiar a doua zi, dis-de-dimineață. Menion porunci să se pregătească pentru toți trei straie ușoare de călătorie, ranițe, pelerine de drum, merinde și arme. Scoase apoi la iveală o hartă a ținutului de la răsărit de Leah, dar aceasta conținea destul de puține amănunte, întrucât locurile erau în mare parte neștiute. Terenurile joase din Clete, care se întindeau de la munți, spre răsărit, până la Black Oaks, nu erau decât un smârc sumbru – harta indica în dreptul lor o simplă pată albă, fără nimic alta pe ea decât denumirea. Black Oaks se vedea deslușit, un codru des care se întindea de la Rainbow Lake către miazăzi ca un zid imens între Leah și Anar. Menion le împărtăși pe scurt vălenilor ce știa despre teren și despre vremea la care se puteau aștepta în acest anotimp. Dar, la

fel ca şi harta, şi cunoştinţele lui erau mărginite. Mare parte din împrejurările cu care se puteau confrunta cei trei călători avea să le fie necunoscută, iar necunoscutul se putea dovedi foarte primejdios.

Miezul nopţii îi găsi în pat, cu pregătirile pentru călătoria spre Anar încheiate. În odaia care îi găzduia pe el şi pe Flick, Shea se întinse ostenit în aşternuturile moi şi cercetă preţ de o clipă întunericul de dincolo de fereastră. Se înnorase, iar cerul se prefăcuse într-o negură compactă, aşternută ameninţător deasupra ţinutului muntos învăluit în ceţuri. Dusă era căldura zilei, purtată spre răsărit de boarea răcoroasă a nopţii, iar aşezarea era cotropită acum de o însingurare împăcată. În patul de alături, Flick adormise deja, respira profund şi regulat. Shea îl privi îngândurat. Îşi simţea capul greu şi trupul frânt de oboseală după efortul făcut ca să ajungă în Leah, dar somnul îl ocolea. Abia acum începea să realizeze pe deplin restriştea în care se află. Strădania de a ajunge la Menion fusese doar primul pas dintr-o călătorie care s-ar putea foarte bine să dureze ani întregi. Chiar de izbuteau să ajungă cu bine la Anar, Shea înţelegea că mai curând sau mai târziu va fi nevoit să fugă din nou. Va fi urmărit neîncetat, până când Vrăjitorul Comandant va fi ucis – sau până când Shea va fi mort. Iar până atunci, nu se putea înapoia în Shady Vale, la căminul şi la tatăl lui, la tot ce lăsase în urmă şi, oriunde s-ar fi aflat, va fi în siguranţă doar până când vânătorii înaripaţi îi vor fi dat iarăşi de urmă.

Adevărul era înfricoşător. În bezna aceea mută, Shea Ohmsford era singur cu spaima lui apăsătoare şi undeva în adâncul sufletului său se chinuia să oprească valul de groază cumplită ce începea să-i năpădească întreaga fiinţă. Trecu multă vreme până izbuti să adoarmă.

Ziua care îi întâmpină la sculare era posomorâtă şi fără pic de soare, umedă şi friguroasă, neplăcută simţurilor

omenești. Shea și cei doi tovarăși ai săi o găsiră lipsită de orice fărâmă de căldură și bucurie în vreme ce se așterneau la drum, către răsărit, prin înălțimile învăluite de ceață ale ținutului muntos și își începeau coborârea domoală spre șesul mohorât de dincolo de ele. Nu vorbeau între ei în vreme ce înaintau, unul după altul, pe cărarea îngustă care șerpuia întortocheat printre bolovani cenușii, masivi, și desișuri de tufe desfrunzite, informe. Menion mergea în frunte, ochii lui ageri aflau drumul care era adesea ascuns sau blocat; mergea cu pas mare, destins, aproape cu grație pe terenul din ce în ce mai povârnit. Pe spatele zvelt purta o mică raniță de care prinsese un arc lung din lemn de frasin și săgeți. Iar pe sub raniță, prinsă de trup cu o cingătoare lungă de piele, purta străvechea sabie dăruită de către tatăl său când ajunsese la vârsta maturității – sabia care aparținea de drept Prințului de Leah. Metalul sclipea slab cu o lucire rece și cenușie în lumina difuză; iar Shea, care îl urma la câțiva pași, se pomeni întrebându-se dacă sabia aceea semăna în vreun fel cu legendara Sabie Shannara. Ridică nedumerit din sprâncenele lui elfice în vreme ce căuta să străpungă cu privirea bezna locului care li se așternea înainte. Nimic viu nu părea să se afle prin preajmă. Era un ținut mort, potrivit numai pentru lucruri moarte, un loc în care cei vii păreau de prisos. Nu era un gând prea vesel; zâmbi slab în sinea lui și se sili să-și întoarcă gândul spre altele. Flick venea ultimul, purtând pe spatele voinic cea mai mare parte din proviziile care trebuiau să le ajungă până ar fi ajuns dincolo de șesul din Clete, în grandioasa pădure Black Oaks. Odată ajunși acolo – dacă izbuteau să ajungă – vor fi nevoiți să cumpere sau să facă troc ca să-și procure cele trebuincioase de la puținii locuitori ai acelor ținuturi sau, în cel mai rău caz, se puteau baza pe ceea ce le oferea natura, idee care nu-i surâdea din cale-afară lui Flick. Cu toate că în sinea lui se simțea ceva

mai liniştit ştiind că Menion voia într-adevăr să le fie de ajutor în această călătorie, tot nu era foarte convins că munteanul era în stare să le asigure cu adevărat protecţia. Întâmplările din ultima lor călătorie îi erau încă proaspete în amintire şi nu era amator de o nouă astfel de aventură de pomină.

Prima zi se încheie destul de repede, iar cei trei tovarăşi trecură dincolo de hotarele regatului Leah şi ajunseră înainte de căderea nopţii la intrarea în mohorâtele şesuri din Clete. Găsiră adăpost în noaptea aceea într-o mică vâlcea, sub coroanele cam firave ale celor câţiva copaci desfrunziţi şi ale unor tufişuri dese. Umezeala zilei le pătrunsese hainele până la piele, iar răcoarea nopţii îi înfioră. Încercară să aprindă un foc, ca să se bucure de un strop de căldură şi să se usuce, dar lemnul din jur era atât de jilav, încât nu izbutiră să-l aprindă. Se lăsară în cele din urmă păgubaşi şi se mulţumiră cu merinde reci, înfăşuraţi în păturile pe care le împachetaseră încă de la începutul călătoriei în aşa fel încât să nu se ude. Niciunul dintre ei nu se simţea prea amator de conversaţie, aşa că rostiră puţine vorbe în afara celor câteva cuvinte de ocară la adresa vremii în general. Nu răzbătea niciun sunet dinspre bezna din jurul locului în care stăteau ei, ghemuiţi în mijlocul tufărişului; se lăsase o tăcere copleşitoare, care le strângea inimile de o neliniştе subită, neaşteptată şi îi făcea să-şi ascută auzul ca să prindă vreun semn, cât de slab, de viaţă, care să-i liniştească. Dar erau înconjuraţi doar de tăcere şi beznă, nici măcar o boare trecătoare nu le mângâia feţele înfrigurate pe când zăceau acolo, înfăşuraţi în păturile lor. În cele din urmă, osteneala lungii zile de marş învinse şi, unul câte unul, aţipiră şi avură parte de un somn agitat.

A doua şi a treia zi au fost cu mult mai grele decât prima. A plouat întruna o ploaie rece, măruntă, neîncetată, care le pătrunse mai întâi prin haine, apoi le intră în piele

până la oase, atingând în cele din urmă şi centrii nervoşi, încât singura senzaţie pe care trupul ostenit o mai putea simţi era una de umezeală profundă şi supărătoare. Aerul era jilav şi rece în timpul zilei, devenind aproape îngheţat noaptea. Tot împrejurul celor trei călători părea biruit de acest frig ce adăsta pretutindeni; puţinele crânguri şi cei câţiva copaci înfrunziţi pe care îi întâlneau în cale erau toţi chirciţi, păliţi, ca nişte mormane diforme de lemn şi frunze veştede, aşteptând în tăcere să se prefacă în pulbere şi apoi să se mistuie cu totul. Nici om, nici animal nu vieţuia aici – şi cel mai mărunt rozător ar fi fost înghiţit pe de-a-ntregul şi măcinat de clisa absorbantă a acelui pământ îmbibat de umezeala rece a nenumăratelor zile şi nopţi lungi lipsite de soare şi de viaţă. Nimic nu mişca, nimic nu tresărea în vreme ce micul pâlc traversa ţinutul plat, îndreptându-se către răsărit, fără să aibă parte măcar de o potecă, fără să dea măcar de un semn că ar mai fi trecut vreodată sau va mai trece cândva picior de om pe acolo. Soarele nu li se arătă deloc tot timpul marşului şi nu-şi trimise nicio rază, cât de firavă, ca să le dea de veste că pe undeva, dincolo de acest ţinut mort şi uitat, fiinţa şi o lume a vieţii. Dacă ceaţa deasă, ori dacă norii grei, ori dacă şi ceaţa şi norii erau cei care acopereau complet cerul, era o întrebare ce rămânea fără răspuns. Singura lume pe care o ştiau ei era acel ţinut posac, de un cenuşiu de neîndurat, pe care îl străbăteau.

În cea de-a patra zi începură să se simtă descurajaţi. Deşi nu zăriseră nici urmă de vânător înaripat de-al Vrăjitorului Comandant şi părea că se renunţase la urmărire, gândul îi consola tot mai puţin pe măsură ce orele treceau, iar tăcerea devenea tot mai adâncă în ţinutul acela din ce în ce mai neprimitor. Chiar şi buna dispoziţie ce-l caracteriza îndeobşte pe Menion începu să se clatine, iar îndoiala prinse a-şi croi drum furişat prin mintea lui, de

obicei atât de încrezătoare. Începu să se întrebe dacă nu pierduseră cumva direcţia, dacă nu umblaseră cumva în cerc. Ştia că ţinutul nu le putea da niciun indiciu şi că, odată rătăciţi în acest nenorocit tărâm, erau pierduţi pe vecie. Shea şi Flick resimţeau chiar mai amarnic această spaimă. Ei nu cunoşteau defel ţinutul şi nu aveau instinctul de vânător al lui Menion. Se bizuiau întru totul pe el, dar începeau să-şi dea seama că ceva nu e în regulă, deşi munteanul anume nu le împărtăşea propriile temeri, ca să nu-i alarmeze. Orele treceau una după alta, iar frigul, umezeala şi insuportabila lipsă de viaţă a ţinutului rămaseră neschimbate. Simţeau cum încrederea unul în celălalt şi în ei înşişi începe să se risipească încetişor, agonizant. În cele din urmă, când cea de-a cincea zi a călătoriei se apropia de sfârşit, iar şesul se întindea, hidos, mai departe, fără umbră din mult aşteptatul Black Oaks la orizont, Shea, frânt de oboseală, ceru oprirea nesfârşitului marş şi se prăbuşi greoi la pământ, cu privirea întrebătoare fixată asupra Prinţului de Leah.

Menion înălţă din umeri şi privi distrat spre şesul cuprins de ceţuri din jurul lor; faţa frumoasă îi era palidă din pricina frigului.

– Nu vreau să vă mint, îngână el. Nu pot fi sigur că ne-am păstrat direcţia de mers. E posibil să fi mers în cerc; s-ar putea chiar să ne fi rătăcit fără putinţă de scăpare.

Flick îşi trânti iritat raniţa la pământ şi-i aruncă fratelui său privirea aceea care spunea: „Ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla". Shea îl privi, apoi se întoarse pe dată spre Menion.

– Nu pot să cred că suntem definitiv pierduţi! Nu putem să ne dăm seama cumva pe unde ne aflăm?

– Accept bucuros orice propunere.

Menion îi aruncă prietenului un zâmbet lipsit de veselie şi-şi întinse mădularele după ce-şi lăsă la rândul lui

raniţa la pământ, pentru a se aşeza alături de posomorâtul Flick.

– Care-i problema, Flick, băiatule? Te-am băgat iar în bucluc?

Flick îi adresă o privire încărcată de mânie; dar când se uită în ochii cenuşii, antipatia i se topi numaidecât. Căci în ochii lui Menion citea o îngrijorare sinceră, chiar o umbră de întristare la gândul că le trădase încrederea. Cu o afecţiune neobişnuită la el, întinse mâna şi-l strânse pe celălalt de umăr, dând în tăcere din cap. Shea sări brusc în picioare, lepădă la repezeală raniţa şi prinse a scotoci cu înfrigurare prin ea.

– Nestematele ne-ar putea veni în ajutor! izbucni el.

Ceilalţi doi se holbară o clipă nedumeriţi la el, apoi, când înţelesul spuselor lui ajunse la ei, săriră în picioare, cuprinşi de agitaţie. O clipă mai târziu, Shea scoase la iveală mica punguţă de piele cu valorosul ei conţinut. Îşi fixară cu toţii în tăcere privirile asupra punguţei, în nădejdea nerostită că Nestematele Elfice îşi vor dovedi în sfârşit folosul, că îi vor ajuta cumva să scape din acest nenorocit ţinut. Shea deschise cu nerăbdare săculeţul trăgând de şnururi, apoi deşertă cu grijă cele trei pietre mici, azurii în palma deschisă. Nestematele clipeau slab, în vreme ce călătorii stăteau şi le priveau.

– Ţine-le ceva mai sus, Shea, îl îndemnă Menion după o clipă de aşteptare. Poate au nevoie de mai multă lumină.

Văleanul dădu ascultare poveţei, ţintind neliniştit cu privirea pietricelele albastre. Nimic. Rămase aşa încă un moment, apoi îşi lăsă mâna jos. Allanon îl prevenise că poate apela la nestemate doar în situaţii extreme. Poate veneau în ajutor numai în cazuri cu totul excepţionale. Îl cuprinse deznădejdea. Oricum ar fi stat lucrurile, trebuia să accepte realitatea supărătoare că habar n-avea cum să se folosească de aceste nestemate. Privi pierdut spre prietenii săi.

– Ei bine, încearcă altceva! strigă Menion cu înflăcărare.

Shea prinse pietricelele între mâini şi le frecă, apoi le aruncă dinaintea sa ca pe nişte zaruri. Tot nimic. Se aplecă fără grabă şi le culese de pe pământ, apoi le şterse cu grijă de tină. Azurul profund părea să-l atragă în chip neînţeles şi el privi cu atenţie miezul limpede ca sticla, ca şi când dezlegarea enigmei se afla acolo.

– Poate ar trebui să le vorbeşti sau ceva de felul ăsta... i se adresă Flick nesigur.

Imaginea chipului oacheş al lui Allanon, aplecat şi intens concentrat, trecu clipelnic prin faţa ochilor lui Shea. Poate că taina Nestematelor Elfice se putea dezlega într-alt chip, gândi el pe neaşteptate. Ţinându-le din nou în palma ridicată, micul vălean închise ochii şi îşi concentră gândul asupra azuriului lor adânc, în căutarea puterii de care aveau atât de mare nevoie. Ceru în tăcere nestematelor să le vină în ajutor. Trecură câteva clipe care părură ore. Deschise ochii şi rămaseră toţi trei cu privirile fixate asupra pietrelor ce odihneau în palma lui Shea, de un albastru pal în lumina slabă şi umedă a şesului învăluit în ceaţă.

Apoi, cu o violenţă neaşteptată, nestematele dădură o scăpărare albastră orbitoare care-i făcu pe cei trei tovarăşi să dea îndărăt, apărându-şi ochii de scânteierea lor. Scăpărarea fusese atât de intensă, încât Shea, consternat, era cât pe ce să scape pietrele din mână. Strălucirea deveni din ce în ce mai puternică şi lumină ţinutul acela monoton dimprejur cum nici soarele nu o putuse face până atunci. Strălucirea crescu de la un albastru adânc la unul aprins, atât de năucitor, încât privitorii, uluiţi, rămaseră ca loviţi de trăsnet. Şi lumina aceea crescu, se adună, apoi se năpusti înainte ca spotul unui uriaş far, apucând la stânga lor, şi-şi croi cu uşurinţă cărare prin cenuşiul înceţoşat, spre a se odihni, într-un sfârşit, la câteva sute, poate chiar mii de metri mal

departe, pe trunchiurile înalte şi noduroase ale copacilor din Black Oaks. Lumina trimise o ultimă clipire, apoi se stinse. Ceaţa cenuşie se înstăpâni la loc, cele trei pietre mici şi albastre luceau iarăşi domol şi tăcut ca mai înainte.

Menion îşi veni numaidecât în fire şi-l bătu pe spate pe Shea, cu faţa luminată de un zâmbet larg. Cu un gest iute, îşi aburcă raniţa la loc pe spate, gata de drum, iar ochii cenuşii cercetau locul, acum ascuns privirilor, pe unde apăruse imaginea pădurii Black Oaks. Shea vârî grăbit Nestematele Elfice la loc în pungă, iar cei doi văleni îşi luară la rândul lor raniţele la spinare. Nu rosteau niciun cuvânt în vreme ce înaintau grăbiţi în direcţia indicată de far, ochii lor căutau cu încordare un semn că au dat de mult aşteptata pădure. Uitate erau necazurile pricinuite de cenuşiul şi burniţa rece a ultimelor cinci zile. Uitată era deznădejdea care îi cuprinsese atât de amarnic cu abia câteva minute mai înainte. Nu rămăsese decât convingerea că erau pe cale de a scăpa din aceste nesuferite şesuri. Nu se îndoiră şi nu puseră nicio clipă sub semnul întrebării viziunea ce li se arătase. Black Oaks era cea mai primejdioasă pădure din întregul Southland, dar în clipa aceea le părea un adevărat colţ de rai faţă de ţinutul Clete.

Timpul părea că nu-şi mai sfârşeşte scurgerea în vreme ce-şi continuau drumul. Câteva ore, sau poate doar câteva minute mai târziu, ceaţa tot mai albicioasă cedă cam fără voie locul unor imense trunchiuri acoperite de muşchi, care se înălţau ca nişte turnuri spre a se pierde în abureala boltei de deasupra. Cei trei călători, epuizaţi, se opriră, iar ochii lor osteniţi mângâiară bucuroşi uriaşii mohorâţi care se înălţau nepăsători, nesfârşiţi în faţa lor, ca un zid de netrecut din scoarţă umedă şi brăzdată de zbârcituri, înfiptă prin rădăcini adânci, care fuseseră implântate în acest loc din nesfârşite evuri ale lumii şi care aveau, foarte posibil, să rămână implântate aici până ce însuşi

pământul va fi pierit. Tabloul era impresionant chiar în lumina slabă a şesurilor înghiţite în ceaţă, iar cei trei călători simţiră, dincolo de orice îndoială, prezenţa unei forţe vitale în această pădure, care, prin însăşi incredibila sa vechime, impunea o preţuire deplină, chiar fără mare plăcere, pentru anii ei, lungiţi dincolo de orice închipuire. Era ca şi când ar fi păşit deodată într-un alt ev, într-o altă lume, iar tot ceea ce îi aştepta de acum înainte avea vraja unui basm captivant, dar peste măsură de primejdios.

– Nestematele au avut dreptate, îngână Shea cu voce scăzută în vreme ce un zâmbet uşor se aşternea pe faţa lui obosită, dar fericită.

Respiră adânc, apoi le adresă celorlalţi un surâs strengăresc.

– Black Oaks, declară Menion cu admiraţie.

– Şi aşa, o luăm din nou de la capăt, oftă Flick.

VI

Făcură popas în noaptea aceea într-un mic luminiş la adăpostul arborilor înalţi şi al tufişurilor dese din Black Oaks, care ascundeau vederii cenuşiul şesurilor din Clete pe care le lăsaseră în urmă, dar se aflau la abia cincizeci de metri spre apus. Ceaţa se risipise odată ce intrară în pădure, iar acum, când priveau în sus, spre cer, călătorii vedeau o desăvârşită îmbinare de crengi şi frunze la câteva sute de metri deasupra lor. Dacă pe şesul cel inert nu zăriseră nici urmă de viaţă, alci în schimb, printre stejarii uriaşi, întreaga noapte le ajunse la urechi, ca o şoaptă, zumzet de gâze şi forfotă de vieţuitoare. Semnele vieţii le bucurau auzul, iar cei trei tovarăşi se simţiră, pentru întâia dată după mai multe zile, în largul lor. Pe undeva însă, prin ungherele aducerii lor aminte, stăruiau zilele de odinioară, când călătoriseră prin pădurea aceasta ce părea să ofere doar pace şi protecţie, dar în care se rătăciseră multe zile la rând şi în care mai-mal să fie devoraţi de lupii flămânzi care hălăduiau în adâncurile acestui codru străvechi. Ba mai mult, istoriile înşirate de călătorii care încercaseră să treacă prin acest codru erau prea numeroase pentru a nu fi luate în seamă.

În pofida acestor toate, tinerii southlanderi se simţeau oarecum în siguranţă aici, la liziera pădurii Black Oaks, drept care începură să pregătească un foc. Se găseau lemne uscate din belşug. Se dezbrăcară la piele şi-şi atârnară straiele ude în faţa micului foc. Încropiră la iuţeală ceva de-ale gurii – de mai bine de cinci zile, era

prima oară când îmbucau ceva cald – şi totul fu înghiţit în câteva minute. Aici, în pădure, pământul era moale şi neted şi se putea dormi mult mai bine pe el decât pe cel îmbibat de apă de la şes. Rămaseră o vreme tăcuţi, întinşi pe spate, privind în sus, spre coroanele copacilor care se legănau în bătaia uşoară a vântului, iar în vremea asta flăcările portocalii se înălţau ca din altarul unui falnic templu. Lumina dansa şi scăpăra pe suprafaţa grunjoasă a trunchiurilor şi pe cea moale şi verde a muşchiului crescut ici şi colo pe scoarţa copacilor imenşi. Insectele pădurii zumzăiau mai departe mulţumite. Din când în când, câte una zbura în foc şi acolo îşi încheia scurta viaţă într-o bruscă explozie de lumină. O dată sau de două ori auziră forfotă ca de mic animal ce se aţinea în afara cercului de lumină şi îi urmărea din întunericul protector al pădurii.

După o vreme, Menion se rostogoli pe o parte şi îl privi plin de curiozitate pe Shea.

– Care o fi sursa puterii nestematelor ăstora, Shea? Pot ele oare să îndeplinească orice dorinţă? Încă nu-mi dau seama...

Tăcu, apoi clătină nedumerit din cap. Shea rămase câteva clipe nemişcat pe spate, cu ochii în sus, gândindu-se la cele petrecute în după-amiaza aceea. Îşi dădu atunci seama că niciunul dintre ei nu pomenise despre Nestematele Elfice din momentul în care li se arătase, cu extraordinară forţă, misterioasa viziune cu Black Oaks. Îi aruncă o privire lui Flick, care îi urmărea cu cea mai mare atenţie mişcările.

– Nu cred că deţin în vreun fel controlul asupra lor, spuse el pe neaşteptate. Aproape că am avut impresia că *ele* au hotărât singure...

Se opri o clipă, apoi adăugă cu un aer absent:

– Nu cred că le pot controla.

Menion dădu cu seriozitate din cap, apoi se lăsă la loc pe spate. Flick își drese vocea.

– Ce importanță are? Că doar ne-au făcut scăpați din pustiurile acelea, nu?

Menion îi aruncă lui Flick o privire pătrunzătoare și înălță din umeri.

– N-ar strica să știm când ne putem bizui pe acest fel de ajutor din partea lor, nu crezi?

Respiră adânc și-și împreună mâinile sub cap, iar privirea ageră i se aținti asupra flăcărilor de lângă picioare. Flick se foi neliniștit, uitându-se când la Menion, când la fratele lui. Shea nu răspunse, cu ochii pierduți în același punct nedeslușit, undeva deasupra lor.

Trecură câteva lungi momente înainte ca munteanul să redeschidă discuția.

– Ei bine, cel puțin am izbutit să ajungem până aici, anunță el cu voioșie. Iar acum, să ne pregătim calea pe mai departe!

Se ridică în capul oaselor și începu să deseneze în țărâna uscată o hartă a ținutului. Shea și Flick se săltară la rândul lor, privind în tăcere.

– Noi suntem aici, arătă Menion spre un punct care reprezenta pe harta de pe jos liziera pădurii Black Oaks. Cel puțin, aici cred eu că suntem, adăugă el numaidecât. Smârcurile Mist Marsh sunt la nord, iar dincolo de smârcuri este Rainbow Lake, și apoi râul Silver, care curge spre răsărit, spre codrii Anarului. Cel mai bine ar fi să o luăm mâine spre nord, până la intrarea în Mist Marsh. Apoi vom da ocol smârcurilor – arătă el printr-o linie – și ieșim de partea cealaltă a pădurii Black Oaks. De acolo putem călători tot spre nord, până dăm de râul Silver, și așa putem ajunge cu bine în Anar.

Își curmă vorba și le aruncă celorlalți o privire. Niciunul nu părea încântat din cale afară de ceea ce li se înfățișa.

– Care e problema? se miră el. Planul meu este să ocolim Black Oaks, ca să nu fim obligaţi să trecem prin adâncul ei, căci de acolo ni s-au tras necazurile data trecută când am fost prin zona asta. Să nu uităm că lupii aceia hălăduie şi acum prin pădure!

Shea dădu încet din cap şi încruntă din sprâncene.

– Problema nu e planul în sine, începu el şovăitor... dar smârcurilor Mist Marsh li s-a cam dus buhul...

Menion se plesni uluit peste frunte.

– Nu se poate! Doar nu vreţi să-mi îndrugaţi poveştile acelea de adormit copiii despre o Nălucă-a-Ceţii care se ţine pe la malurile mlaştinii şi-i pândeşte pe călătorii rătăciţi ca să-i devoreze! Să nu-mi spuneţi că voi daţi crezare unor astfel de basme!

– Asta e cam prea de tot, şi tocmai din partea ta, se mânie Flick. Ai uitat poate cine ne tot spunea, chiar înaintea drumeţiei trecute prin Black Oaks, că pădurea se poate traversa în deplină siguranţă!

– Bine, bine, făcu vânătorul cel zvelt pe un ton împăciuitor. Nu spun că e un ţinut lipsit de primejdii sau că nu ar sălăşlui făpturi ciudate prin acest codru. Dar nimeni nu a dat vreodată cu ochii de această aşa-zisă creatură a smârcurilor, în schimb, pe lupi i-am văzut chiar cu ochii noştri. Care din două ar trebui să ne fie alegerea?

– De bună seamă că gândul tău e cel bun, interveni grăbit Shea. Dar aş dori să tăiem cât mai mult spre răsărit când vom călători prin pădure, ca să ne ferim, dacă se poate, de o întâlnire cu această Nălucă-a-Ceţii.

– De acord, declară Menion. Dar asta s-ar putea dovedi greu după ce nu vom fi văzut soarele trei zile întregi şi nu vom avea cum să ne dăm seama încotro e răsăritul.

– Ne-am putea urca într-un copac, propuse Flick pe un ton degajat.

– Să ne urcăm în-într-un... se bâlbâi celălalt, fără a-şi ascunde uluirea. Ei, da, firește! Cum de nu mi-a venit şi mie

în cap una ca asta? Păi sigur, ce-ar fi să urc vreo şaizeci de metri de scoarţă umedă, alunecoasă, acoperită de muşchi, doar cu mâinile şi picioarele?

Clătină din cap, prefăcându-se surprins.

– Uneori mă năucești, zău aşa.

Îi aruncă o privire lui Shea, în speranţa că acela îl va înţelege, dar văleanul se repezise deja spre fratele său.

– Ai adus cu tine echipamentul de cățărat? întrebă el surescitat, iar când celălalt dădu afirmativ din cap, Shea îl bătu plin de entuziasm pe spatele lat.

– Botine speciale, mănuşi şi frânghie, îi explică el numaidecât Prinţului de Leah, care părea uimit peste măsură. Flick e cel mai bun cățărător din Shady Vale şi dacă există cineva care se poate cățăra până în vârful vreunuia dintre monştrii ăştia, el e acela.

Menion clătină din cap, tot nedumerit.

– Botinele şi mănuşile se îmbibă chiar înainte de cățărare cu o soluţie specială, care face ca scoarţa să devină îndeajuns de aspră pentru a te putea prinde bine chiar de copacii aceştia umezi şi alunecoşi. Se va sui într-unul dintre stejari mâine şi va afla poziţia soarelui.

Flick surâse cam plin de sine şi dădu din cap.

– Într-adevăr, minunea minunilor, clătină Menion din cap şi-i aruncă o privire văleanului cel îndesat. Chiar şi cei mai tari de cap încep în sfârşit să cugete. Prieteni, s-ar putea chiar să izbândim.

Când se deşteptară a doua zi de dimineaţă, pădurea era cufundată în bezna străpunsă doar pe alocuri de dâre firave de raze de soare, care se strecurau anevoie printre coroanele stejarilor falnici. O ceaţă subţiatică se furişase dinspre şesul care, atunci când se putea întrezări de la liziera pădurii, avea aceeaşi înfăţişare întunecată şi posomorâtă dintotdeauna. Era frig în pădure – dar nu frigul acela umed, dătător de fiori din ţinutul de şes, era mai

degrabă o răcoare şi o prospeţime ca într-o plimbare matinală prin orice pădure. Luară grăbiţi micul dejun, apoi Flick se pregăti să se cațere într-unul dintre uriaşii stejari. Îşi puse botinele cele grele, dar moi, apoi mănuşile, iar Shea le unse pe toate cu o soluţie scoasă dintr-un borcănaş. Menion privea cu luare-aminte, dar curiozitatea i se preschimbă numaidecât în stupefacţie când văleanul cel îndesat se prinse de trunchiul copacului şi, cu o dibăcie care nu părea potrivită nici staturii sale vânjoase, nici dificultăţii acelei acţiuni, începu a se cățăra cu mare iuţeală spre vârf. Membrele puternice îl purtară tot mai sus, prin încrengătura de ramuri grele, acolo cățărarea deveni ceva mai înceată şi mai dificilă. Odată ajuns chiar aproape de vârful copacului,dispăru preţ de câteva clipe, apoi îşi făcu din nou apariţia şi se grăbi să coboare de-a lungul scoarţei netede, spre a se alătura iar tovarăşilor săi.

Echipamentul de cățărat fu pus numaidecât la loc în raniţă şi micul pâlc porni mai departe înspre nord-est. Având în vedere poziţia soarelui pe care le-o indicase Flick, calea pe care o aleseseră trebuia să îi scoată la un loc aflat la marginea estică a smârcurilor Mist Marsh. Menion era de părere că întreaga călătorie prin pădure se putea încheia într-o singură zi. Porniseră în primele ore ale dimineţii, hotărâţi să încheie traversarea pădurii Black Oaks înainte de căderea nopţii. Aşa că înaintară cu pas măsurat, chiar grăbit pe alocuri, în şir indian. Menion cel cu privire ageră mergea în frunte ca să aleagă cea mai bună potecă, bizuindu-se cu totul, în lumina aceea slabă, pe simţul său de orientare. Shea îi călca îndeaproape pe urme, iar Flick venea ultimul şi arunca din când în când peste umăr priviri neliniştite în direcţia pădurii tăcute. Făcură popas doar de trei ori ca să se odihnească şi o dată pentru un prânz frugal, dar de fiecare dată îşi reluară numaidecât marşul. Vorbeau destul de rar, iar când o făceau, conversaţia era plăcută şi voioasă. Ziua se

scurse cu repeziciune şi curând se făcură simţite cele dintâi semne ale înserării. Dar pădurea încă se întindea înaintea lor, iar uriaşii arbori nu păreau să dea semne că s-ar putea rări în curând. Mai mult, o ceaţă grea, cenuşie începuse din nou să se strecoare primprejur şi părea că se îndeseşte cu fiecare clipă. Dar ceaţa aceasta era de un fel neobişnuit. Îi lipsea consistenţa celei de la şes; era aproape ca un fum pe care îl simţeau agăţându-li-se extrem de dezagreabil de trup şi de haine. Aveau ciudata senzaţie că sute de degete mici, umede şi reci îi prindeau în strânsoarea lor respingătoare ca să-i doboare la pământ, şi cei trei călători se cutremurau de scârbă la atingerea aceea neîncetată. Menion le spuse că negura fumurie venea dinspre Mist Marsh şi că erau foarte aproape de liziera pădurii.

În cele din urmă ceaţa se îndesi într-atât, încât celor trei le era cu neputinţă să vadă mai departe de un metru înaintea lor. Menion încetini într-atât pasul, încât abia dacă mai înaintau, pentru că vedeau tot mai puţin în jurul lor, aşa că mergeau strâns uniţi, ca nu cumva să se rătăcească unul de celălalt. Ziua aproape se sfârşise şi pădurea ar fi fost întunecată, chiar şi în lipsa ceţii; dar din pricina acestui nou neajuns cauzat de valul de umezeală grea, le era aproape cu neputinţă să găsească vreo potecă. Era ca şi când ar fi fost suspendaţi într-o lume plăsmuită, în care singur pământul ascuns privirilor, dar solid, pe care călcau paşii lor, stătea mărturie că totul e aievea. În cele din urmă deveni atât de greu să mai vadă ceva, încât Menion le ceru să se lege toţi trei între ei, ca să nu se despartă. Făcură asta neîntârziat şi îşi reluară anevoiosul marş. Menion ştia că e foarte posibil să se afle aproape de Mist Marsh şi căuta să străpungă cu privirea cenuşiul sumbru din faţa lui, în efortul de a afla unde-i e capătul.

Dar, cu toate aceste precauţii, când ajunse în cele din urmă la marginea smârcului ce mărginea spre nord

pădurea Black Oaks, nu-şi dădu seama ce se petrece decât după ce intră până la genunchi în mlaştina verzuie şi densă. Încleştarea rece şi aducătoare de moarte a mocirlei de dedesubt, dar şi surprinderea, îl făcură să se afunde încă mai mult, şi numai semnalul pe care izbuti să-l dea cu multă prezenţă de spirit îi salvă pe Shea şi Flick de aceeaşi soartă. Cei doi îi auziră strigătul şi traseră îndată de sfoara cu care se legaseră, salvându-şi prietenul din încleştarea mlaştinii şi de la moarte sigură. Apa murdară, posomorâtă a imensului smârc acoperea doar într-un strat subţire mlaştina fără fund de dedesubt, care nu-şi trăgea victimele la fel de rapid ca nisipul mişcător, dar care ajungea la acelaşi rezultat într-un timp ceva mai îndelungat. Orice făptură vie prinsă în strânsoarea ei era sortită unei morţi lente, sufocându-se într-un abis nemăsurat de adânc. Vreme de evuri nesfârşite, apa neclintită atrăsese fiinţe neştiutoare ce încercaseră să traverseze, sau să ocolească, sau să încerce doar adâncimea acelei ape ce nu oglindea nimic, iar trupurile lor putrezeau acum îngropate undeva departe sub suprafaţa netulburată. Cei trei călători rămaseră preţ de o clipă în tăcere la marginea smârcului cu privirile aţintite asupra lui şi înfiorati până în adâncul sufletului de tainele întunecate pe care le ascundea acesta. Chiar şi pe Menion îl trecură răcorile când îşi aminti scurta, dar stăruitoarea invitaţie care i se făcuse de a împărtăşi aceeaşi soartă de care avuseseră parte atâţia alţii înaintea lui. În clipa aceea în care rămaseră ţintuiţi locului, toţi cei morţi li se perindară ca nişte umbre prin faţa ochilor, apoi dispărură.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Shea pe neaşteptate, iar vocea îi sună asurzitor în tăcerea apăsătoare. N-ar fi trebuit să ne apropiem în ruptul capului de smârcuri!

– Am ieşit din pădure prea la apus. Va trebui să dăm ocol smârcurilor spre răsărit, până izbutim să ieşim din ceţuri şi din Black Oaks.

Tăcu, gândindu-se la ceasurile înaintate.

– Eu unul nu vreau să petrec noaptea aici, izbucni Flick cu tărie, căci își dădea seama ce gânduri îi umblau celuilalt prin cap. Prefer să merg mai departe toată noaptea și mâine toată ziua – și poate și poimâine!

Hotărâră în grabă să-și continue drumul de-a lungul malului smârcurilor Mist Marsh până vor ieși la loc deschis către est, și abia apoi să facă popas de noapte. Pe Shea îl neliniștea încă gândul că ar putea fi prins la loc deschis de către Purtătorii de Cranii, dar groaza pe care i-o insufla mlaștina aceea vicleană începuse să înăbușe până și această grijă, acum dorința lui cea mai arzătoare fiind să se îndepărteze cât mai mult de acest loc. Cei trei își legară mai trainic sfoara în jurul taliei și o porniră din nou în șir, de-a lungul malurilor pline de obstacole de tot felul, cu ochii ațintiți spre cărăruia îngustă din fața lor. Menion îi călăuzea cu multă băgare de seamă, atent la încrengăturile de rădăcini și plante care creșteau din belșug în apropierea apei și a căror formă încâlcită părea aproape vie în lumina palidă și stranie dată de fuioarele de ceață învârtejită. Pământul de sub picioarele lor devenea uneori o mocirlă apoasă ca însuși smârcul și trebuia ocolit. Alteori calea era închisă de copaci uriași, ale căror trunchiuri se aplecau, greoi, spre apa mohorâtă și placidă a smârcului și ale căror ramuri atârnau sumbre, nemișcate deasupra acesteia, în așteptarea morții care-i pândea la doar câteva picioare dedesubtul lor. Dacă șesurile din Clete erau un ținut muribund, mlaștina aceasta era însăși moartea care-i pândea – o moarte fără capăt, fără vârstă, ce nu dădea niciun semn, niciun indiciu, nu făcea nicio mișcare, ci se ghemuia, dosită chiar în ținutul pe care-l nimicise cu atâta silnicie. Simțeau și aici umezeala rece de la șes, dar acum se adăuga senzația de neînțeles că nămolul greu și stătut din apele smârcului pătrunsese și în negurile care-i

înconjurau şi că nămolul acesta îi prindea încet pe cei trei călători extenuaţi în încleştarea sa nemiloasă. Ceaţa se învolbura uşurel împrejur, dar nu se simţea nici urmă de vânt, nici cea mai mică boare care să înfioare iarba înaltă din smârcuri sau stejarii muribunzi. Totul era tăcere, era liniştea morţii permanente.

Mergeau deja de vreo oră când Shea începu să simtă că ceva nu era în regulă. Impresia nu avea o pricină anume; i se strecurase cu încetul în suflet până îi încordase toate simţurile, în forţarea de a afla din ce parte vine primejdia. Mergea tăcut între cei doi tovarăşi ai săi, cu auzul ascuţit, cu privirile aţintite mai întâi spre stejarii înalţi, apoi spre suprafaţa smârcurilor. Ajunse până la urmă, cu o convingere dătătoare de fiori, la concluzia că nu erau singuri – că mai era cineva în spaţiul nevăzut, ascuns privirilor de ceaţă, dar care îi putea vedea pe ei. Preţ de o clipă, gândul acesta îl îngrozi într-atât pe tânărul vălean, încât nu fu în stare să rostească un cuvânt sau să facă măcar un gest. Nu putea decât să meargă mai departe, cu mintea înlemnită, aşteptând să se petreacă ceva cumplit. O clipă mai târziu însă, cu preţul unui efort suprem de voinţă, îşi adună gândurile risipite şi-i opri pe ceilalţi doi.

Menion privi curios în jurul lui şi dădu să spună ceva, dar Shea îl opri ducându-şi un deget la buze şi arătând cu un gest spre smârcuri. Flick se uita deja într-acolo, căci un al şaselea simţ îl vestise deja că pe fratele său îl frământă ceva. Câteva lungi momente rămaseră nemişcaţi pe malul smârcului, cu văzul şi auzul concentrate la maximum asupra ceţii nepătrunse care se undula alene deasupra apelor moarte. Tăcerea era apăsătoare.

– Cred că te-ai înşelat, şopti Menion într-un sfârşit şi-şi slăbi vigilenţa. Uneori, când eşti foarte obosit, îţi poţi da lesne frâu liber imaginaţiei.

Shea clătină din cap şi-i aruncă o privire lui Flick.

– Nu ştiu, recunoscu acesta. Am avut într-adevăr senzaţia că simt o prezenţă...

– O Nălucă-a-Ceţii? îl luă Menion în răspăr cu un zâmbet.

– Poate că ai dreptate, se grăbi Shea să intervină. Sunt destul de obosit şi deja aş fi în stare să-mi închipui orice. Hai să pornim din nou şi să ne depărtăm cât mai degrabă de locul acesta.

Îşi reluară marşul monoton, dar în următoarele câteva minute rămaseră atenţi la orice putea fi ieşit din comun. Dar, cum nimic nu se petrecu, îşi lăsară gândurile să rătăcească în voie. Shea tocmai izbutise să se autoconvingă că închipuirea lui o luase razna din pricina lipsei de somn, când auzi strigătul lui Flick.

Shea simţi pe dată cum sfoara legată în jurul mijlocului se smuceşte brutal şi începe să-l tragă spre smârcul ucigaş. Îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ, fără să poată zări ceva prin neguri. Preţ de o clipă trecătoare i se păru că vede trupul fratelui său atârnat câţiva metri în faţa lui, deasupra mlaştinii, cu sfoara încă legată în jurul mijlocului. În secunda următoare, Shea simţi apa rece atingându-i picioarele.

Ar fi fost cu toţii pierduţi de n-ar fi fost Prinţul de Leah, cu reflexele lui rapide. Când simţise întâia smucire a sforii, se prinsese numaidecât de primul obiect solid din preajma sa, ca să rămână în picioare. Era un stejar uriaş care se scufunda încet, cu trunchiul înfipt atât de adânc în pământul mocirlos, încât ramurile de mai sus îi erau la îndemână, şi Menion îşi încolăci rapid braţul în jurul uneia dintre ele, în vreme ce cu cealaltă mână încercă să se agaţe de sfoara din jurul mijlocului şi să-i tragă pe fraţi înapoi. Shea, căruia apa mlaştinii îi ajunsese deja până la genunchi, simţi cum sfoara trage din direcţia lui Menion şi se pregăti să-l ajute. Flick ţipa ascuţit undeva în bezna de

deasupra mlaştinii. Menion şi Shea îi strigară amândoi cuvinte de încurajare. Brusc, sfoara care-i lega pe Flick şi Shea se lăsă moale şi din ceaţa alburie se ivi silueta voinică a lui Flick Ohmsford, care se zbătea amarnic, tot atârnat deasupra apei, cu mijlocul prins de ceva care aducea cu un tentacul verzui, înfăşurat în ierburi. În mâna dreaptă Flick ţinea pumnalul lung, de argint, care lucea ameninţător în vreme ce hăcuia fără încetare braţul care-l înhăţase. Shea trase cu putere de sfoara care-i lega între ei în încercarea de a-şi ajuta fratele să se elibereze şi izbuti în cele din urmă, căci, cu o şfichiuire, tentaculul se retrase îndărăt în negură, dându-i drumul lui Flick care încă se zbătea şi care căzu de îndată în apa mocirloasă de dedesubt.

Shea abia dacă apucă să-şi scoată fratele vlăguit de puteri din încleştarea mlaştinii şi să-l elibereze din sfori, ridicându-l în picioare, când mai multe tentacule verzui se repeziră spre ei din bezna învăluită în ceaţă. Acestea îl doborâră la pământ pe Flick, încă zguduit de încercarea prin care trecuse, apoi unul dintre ele se încolăci în jurul braţului stâng al lui Shea, prea năucit ca să apuce să se ferească. Simţi cum e târât spre apa smârcului şi-şi trase pumnalul, lovind cu furie tentaculul alunecos. În vreme ce se lupta, privirea lui prinse ceva uriaş înălţându-se din ape, cu trupul ascuns privirilor de întunecime şi smârc. Flick fu prins din nou, dintr-o parte, în strânsoarea altor două tentacule, iar silueta lui îndesată era trasă fără cruţare spre malul apei. Plin de curaj, Shea se eliberă de hidosul tentacul care-l înşfăcase, retezându-l dintr-o singură lovitură; apoi se luptă să ajungă lângă fratele lui, dar simţi cum un alt tentacul îl prinde de un picior şi îl doboară la pământ. Se izbi în cădere de rădăcina unui stejar şi-şi pierdu cunoştinţa.

Salvarea veni din nou de la Menion, a cărui siluetă zveltă se năpusti din întuneric, cu lunga lui sabie, care

sclipi slab în vreme ce se rotea larg, retezând dintr-o lovitură zdravănă tentaculul care-l apucase pe Shea, încă leşinat. O clipă mai târziu, munteanul era alături de Flick şi pornise să taie şi să hăcuiască braţele care se repeziseră brusc spre el din bezna înconjurătoare şi, printr-o adevărată ploaie de lovituri iuţi şi bine ţintite, îl eliberă şi pe celălalt vălean. Tentaculele dispărură pentru moment în ceaţa smârcului, iar Flick şi Menion se grăbiră să-l târască pe Shea, tot leşinat, mai departe de malul lipsit de apărare al apei. Dar înainte de a ajunge la adăpostul uriaşilor stejari, braţele verzui se năpustiră din nou din beznă. Menion şi Flick se postară fără preget în faţa prietenului lor nemişcat şi izbiră plini de curaj braţele ce-i înconjurau din toate părţile. Lupta se purta pe tăcute, se auzea doar respiraţia chinuită a celor doi bărbaţi care loveau întruna, fără încetare, tăind bucăţi – uneori hălci întregi – din tentaculele ce încercau să-i prindă în încleştarea lor. Dar toate vătămările pe care i le pricinuiau nu păreau să-l tulbure prea tare pe monstrul din smârc, care continua să-i atace cu tot mai multă furie după fiecare lovitură primită. Menion se blestemă pe tăcute că nu-i dăduse prin gând să târască după el arcul său lung ca să trimită o săgeată spre fiinţa vrăjmaşă care se afla undeva dincolo de ceţuri.

– Shea! strigă el deznădăjduit. Shea, vino-ţi în fire, altfel, în numele cerului, pân-aici ne-a fost!

Trupul din spatele lor se mişcă uşor.

– Scoală-te, Shea! îl rugă Flick cu voce răguşită. Braţele îi erau peste măsură de obosite după efortul nemaipomenit din confruntarea cu tentaculele.

– Nestematele! urlă Menion. Foloseşte Nestematele Elfice!

Shea se chinui să se ridice în genunchi, dar fu doborât din nou de ferocitatea luptei de lângă el. Îl auzi pe Menion strigând ceva şi întinse ameţit mâna după raniţă,

dar își aminti aproape numaidecât că o lepădase atunci când se repezise în ajutorul lui Flick. Dădu acum cu privirea peste ea, câțiva metri mai la dreapta, cu mai multe tentacule aplecate amenințător deasupra ei. Menion realiză situația în aceeași clipă și se năpusti spre raniță cu un strigăt sălbatic, croindu-i cu sabia lui latră calea spre raniță. Flick rămase alături de el, ținând în mână micul lui pumnal. Cu un ultim efort al puterilor aproape sfârșite, Shea sări în picioare și se repezi spre raniță în care se aflau neprețuitele Nestemate Elfice. Silueta lui subțire se strecură printre mai multe tentacule stăruitoare și se aruncă asupra raniței. Avea mâna înăuntrul ei, pipăind după pungă, când primul tentacul ajunse la picioarele lui lipsite de apărare. Shea lovea în toate direcțiile și se lupta din răsputeri pentru a-și păstra libertatea preț de câteva secunde – doar de atât avea trebuință pentru a găsi nestematele. O clipă i se păru că le pierduse din nou. Apoi mâna i se încleștă pe micuța pungă pe care o smulse din raniță. O lovitură neașteptată a tentaculelor care se zbăteau deasupra capului său mai să-l facă să scape punga, dar o ținu strâns lipită la piept și, cu o lentoare înnebunitoare, izbuti să-i dezlege șnurul. Flick fusese împins atât de mult înapoi, încât se împiedică de trupul căzut la pământ al lui Shea și căzu la rândul lui, iar tentaculele se întindeau acum deasupra amândurora. Între ei și uriașul atacator nu mai exista decât silueta zveltă a lui Menion, cu mâinile amândouă încleștate pe mânerul marii săbii Leah.

Aproape fără să-și dea seama, Shea apucă cele trei nestemate, eliberate în sfârșit din punga lor. Tânărul vălean se dădu împleticit înapoi, ridicându-se cu greu în picioare, apoi, cu un strigăt sălbatic de bucurie, ridică înaintea lui Nestematele Elfice albastre, ce sclipeau palid. Puterea încătușată înlăuntrul lor se aprinse numaidecât și inundă întunericul cu lumina aceea albastră năucitoare. Flick și

Menion săriră îndărăt acoperindu-şi ochii cu mâinile. Tentaculele se traseră şovăitor înapoi, iar când cei trei aruncară o scurtă privire într-acolo, văzură cum lumina strălucitoare a Nestematelor Elfice îşi croieşte cale prin ceaţa de deasupra smârcului, tăind vaporii precum tăişul unui pumnal. Călătorii o văzură năpustindu-se cu o forţă incredibilă şi izbind din plin masa uriaşă, terifiantă a făpturii care-i atacase şi care tocmai prinsese a se scufunda încet în adâncul apelor murdare. În acelaşi moment, strălucirea de deasupra monstrului ce cobora sub ape deveni atât de intensă, încât părea un mic soare, iar apa se înălţă ca o coloană de flăcări albastre spre cerul înnegurat. Strălucirea intensă şi flăcările se aflară acolo o clipă, pieriră în următoarea. Negura şi noaptea se instăpâniră la loc, iar cei trei tovarăşi se pomeniră din nou singuri în ţinutul mlăştinos.

Îşi puseră rapid pumnalele şi sabia la loc în teci, îşi ridicară ranițele căzute la pământ şi se retraseră fără zăbavă îndărătul uriaşilor stejari întunecaţi. Smârcul rămase tăcut, aşa cum fusese şi înaintea atacului neaşteptat, cu apele lui posomorâte ciudat de nemişcate sub ceaţa plumburie. Câteva clipe nu vorbi niciunul şi se prăbuşiră în tăcere, sprijinindu-se de trunchiurile copacilor groşi, gâfâind, recunoscători soartei că scăpaseră cu viaţă. Lupta durase foarte puţin şi fusese aidoma unei clipe scurte, cumplite dintr-un coşmar care se petrecuse însă aievea. Flick, care căzuse în apa smârcului, era ud până la piele, iar Shea era leoarcă de la brâu în jos. Dârdâiau amândoi în aerul răcoros al nopţii; după numai câteva clipe de odihnă, începură să se mişte de colo-colo, ca să scape astfel de frigul pătrunzător.

Menion înţelese că trebuie să se îndepărteze cât mai grabnic de smârc, aşa că îşi smulse trupul vlăguit din locul în care se odihnise până atunci, sprijinit de trunchiul aspru,

scorţos al unui stejar şi, dintr-o singură mişcare, îşi aruncă raniţa pe umeri. Shea şi Flick îi urmară numaidecât pilda, cu mai puţină însufleţire însă. Se sfătuiră scurt în ce direcţie ar fi cel mai bine să o apuce acum. Aveau destul de puţine căi de urmat: prima era să meargă mai departe prin Black Oaks şi să rişte să se rătăcească ori să fie atacaţi de haitele de lupi; iar a doua – să-şi continue drumul pe malul smârcului şi să fie, poate, nevoiţi să aibă parte de o a doua întâlnire cu Năluca-Ceţii. Niciuna din aceste două căi nu-i atrăgea din cale-afară, dar lupta cu creatura din Mist Marsh le era încă prea vie în amintire ca să rişte o a doua confruntare. Aşa că luară hotărârea să se ţină prin pădure, să încerce să urmeze un curs paralel cu malul smârcului, în nădejdea că vor ieşi, câteva ceasuri mai târziu, în câmpul deschis de dincolo. Erau în situaţia în care orele lungi de marş, la care se adăugaseră primejdiile întâlnite la tot pasul, le schimbaseră şi le spulberaseră planurile atât de bine puse la punct în aceeaşi dimineaţă. Erau frânţi de oboseală şi înspăimântaţi de această lume ciudată în care pătrunseseră în timpul călătoriei lor, iar unica raţiune limpede care mai sălăşluia în minţile lor amorţite era să scape din încleştarea acestei păduri înăbuşitoare, ca să se poată bucura de câteva ceasuri bine-venite de somn. Cu acest gând care le acaparase simţurile, scăpară din vedere vigilenţa de care aveau atât de mare nevoie şi dădură uitării precauţia de a se lega între ei.

Călătoria continuă ca mai înainte, cu Menion în frunte, Shea câţiva paşi în urma lui, iar Flick ultimul, înaintând cu toţii în pas egal, în tăcere, cu gândul fixat asupra ideii plăcute că în faţa lor se află câmpia deschisă, înierbată, scăldată în lumina soarelui, pe care aveau să păşească în curând, spre a ajunge la Anar. Ceaţa părea să se fi risipit întrucâtva şi, cu toate că silueta lui Menion abia se zărea, ca un fum, Shea o putea deslui atât cât să o

poată urma. Dar se întâmpla uneori ca atât lui Shea, cât şi lui Flick să le dispară din vedere cel care păşea chiar în faţa lor şi erau nevoiţi să-şi forţeze ochii ca să se menţină pe poteca pe care Menion o alegea pentru ei. Minutele se scurgeau cu o încetineală chinuitoare şi tuturor le scădea agerimea vederii, căci nevoia de somn devenea tot mai apăsătoare. Minutele se preschimbară apoi în ceasuri nesfârşite, iar ei continuau să păşească împleticit prin negurile fumurii ale uriaşei păduri Black Oaks. Le era de-acum cu neputinţă să-şi dea seama cât de mult călătoriseră sau câte ceasuri se scurseseră. Curând, li se păru că nimic din toate acestea nu mai avea importanţă. Umblau ca prin somn într-o lume a viselor abia pe jumătate visate şi a gândurilor neterminate, înaintau fără a-şi opri marşul trudnic şi fără ca trecerea monotonă, nesfârşită a trunchiurilor întunecate ce se perindau cu mille pe lângă ei să conteneasca. Singura schimbare fu o pală de vânt stârnită de undeva dinspre noaptea ascunsă privirilor, iar aceasta se strecură spre ei mai întâi ca o şoaptă domoală, apoi se porni tot mai puternic, cu un sunet ce punea stăpânire ca o vrajă pe minţile ostenite ale celor trei călători. Îi chema, le vorbea despre zilele care se sfârşiseră, despre cele care vor urma, despre cât sunt de scurte aceste zile, despre cât sunt ei de neînsemnaţi şi de muritori pe acest tărâm şi îi îndemna să se întindă şi să se dăruie unui somn aducător de pace. Cei trei auziră aceste vorbe de ispită şi li se împotrivira cu ultimele puteri, cu gândurile fixate neabătut asupra ideii de a pune un picior înaintea celuilalt, mereu, fără încetare. Umblau cu toţii în şir unul după altul; dar la un moment dat, Shea ridică privirile din pământ şi nu-l mai zări pe Menion.

La început nu putu accepta asta, dar mintea lui, de obicei ageră, era acum înceţoşată de nesomn, aşa că merse fără grabă înainte, căutând zadarnic din priviri silueta

învăluită în ceață a munteanului. Apoi, brusc, se îndoi de șale, realizând, cu o strângere de inimă, că fuseseră cumva despărțiți. Întinse mâna de îndată după fratele său și-l înșfăcă de tunica desfăcută, căci atunci când Shea se oprise, Flick, frânt de oboseală, se ciocnise de el. Flick îl privi fără să priceapă nimic, fără măcar să-i pese de ce se opriseră, singura lui speranță fiind că ar putea în sfârșit să se prăbușească la pământ și să adoarmă. Vântul din întunericul pădurii își chiuia acum bucuria sălbatică, iar Shea strigă deznădăjduit după prințul muntean, dar nu-i răspunse decât ecoul chemărilor sale zadarnice. Strigă neîncetat, de nenumărate ori, vocea i se preschimbă aproape în urlet de deznădejde și teamă, dar nimic nu se întoarse spre el, afară doar de sunetul propriei voci, înăbușită și schimonosită de șuierul aprig al vântului printre stejarii uriași, șerpuind și făcându-și loc printre trunchiurile și ramurile tăcute, strecurat printre frunzele foșnitoare. O dată i se păru că-și aude numele; răspunse cu înfrigurare, se târî și îl trase și pe Flick, vlăguit, după el prin încâlcitura de copaci spre locul de unde se auzise chemarea. Dar nu află pe nimeni. Se prăbuși pe covorul de frunze și strigă până când vocea i se frânse cu totul, dar numai vântul îi răspunse cu un râs batjocoritor, spre a-i da de știre că-l pierduse pe Prințul de Leah.

VII

Când Shea se deşteptă a doua zi, se apropia de crucea amiezii. Zăcea pe spate în iarba înaltă şi lumina puternică a soarelui îi intra, arzând ca focul, în ochii pe jumătate deschişi. La început nu-şi putu aduce aminte decât că el şi Flick fuseseră cumva despărţiţi de Menion în Black Oaks. Pe jumătate adormit, se ridică într-un cot, privi în jur cu ochi împăienjeniţi de somn şi observă că se află în câmp deschis. În spatele lui se înălţa ameninţătoare pădurea Black Oaks şi înţelese că izbutise cumva, după ce se rătăciseră de Menion, să iasă din pădurea înfricoşătoare chiar înainte de a se prăbuşi frânţi de oboseală. După ce se pierduseră de Menion, totul devenise o ceaţă nelămurită în mintea lui. Nu-şi putea imagina cum de găsise puterea de a merge mai departe. Nici măcar nu-şi aducea aminte momentul în care scăpaseră din pădurea aceea fără de sfârşit şi cum ajunseseră în câmpia asta acoperită cu iarbă, pe care o cerceta acum din priviri. Întreaga poveste i se părea acum, în vreme ce se freca la ochi, ciudat de îndepărtată şi ofta mulţumit în lumina călduţă a soarelui şi în aerul proaspăt. Pentru întâia dată după zile întregi i se păru că este posibil să ajungă totuşi în pădurea Anar.

Îşi aminti pe neaşteptate de Flick şi privi neliniştit în jur în căutarea fratelui. O clipă mai târziu îi zări trupul voinic cufundat în somn câţiva metri mai încolo. Shea se ridică încet în picioare şi-şi întinse în voie mădularele, apoi îşi găsi raniţa. Se aplecă şi scotoci înăuntru până dădu de

punguța cu Nestematele Elfice, liniștindu-se când văzu că acestea se află încă, nevătămate, în posesia lui. Își ridică apoi rănița, se duse lângă fratele adormit și-l scuturâ binișor de umăr. Flick se răsuci ușor, vădit nemulțumit că îi deranjează cineva somnul. Shea se văzu nevoit să-l scuture de mai multe ori până când acesta își deschise în cele din urmă, cam fără voie, ochii și privi în sus printre pleoapele îngustate. Când dădu cu privirea de Shea, se ridică în capul oaselor și se uită primprejur.

– Ei, ia te uită, am izbândit! exclamă el. Dar zău dacă știu cum. Nu-mi aduc aminte de nimic după ce ne-am pierdut de Menion, decât că am tot mers întruna de credeam că or să-mi cadă picioarele, nu alta.

Shea surâse, dădu din cap și-l bătu pe spate. Se simțea nespus de recunoscător soartei când se gândea la câte înfruntaseră împreună. Atâtea primejdii și atâtea necazuri, dar iată, Flick izbutea și acum să se înveselească pe seama lor. Se pomeni pe neașteptate năpădit de un val de iubire profundă față de Flick, un frate pe care, deși nu-i era rudă de sânge, îl simțea cu atât mai apropiat prin prietenia trainică ce-i lega.

– Am izbândit, ce-i drept, zâmbi el, ba chiar e posibil să străbatem și restul drumului dacă reușesc cumva să te ridic de la pământ.

– De necrezut de câtă răutate sunt în stare unii.

Flick clătină din cap făcând-o pe bosumflatul, apoi se ridică anevoie în picioare. Îi aruncă lui Shea o privire întrebătoare:

– Menion...?

– Pierdut... Nu știu unde...

Flick își întoarse privirea simțind că fratele lui era teribil de amărât, dar el nu era dispus să admită că situația lor nu era mai bună în lipsa prințului muntean. Instinctul îi spunea să nu aibă încredere în Menion, dar munteanul îi salvase viața acolo în pădure, or, Flick nu putea da uitării

asta prea uşor. Chibzui câteva clipe în sinea lui, apoi îl bătu uşurel pe spate pe fratele lui.

– Nu-ţi face prea mari griji pentru soarta neisprăvitului aceluia. Apare el... şi de bună seamă o va face în cel mai nepotrivit moment.

Shea dădu în tăcere din cap, iar discuţia se întoarse la drumul care îi aştepta de aici înainte. Căzură de acord că ar fi cel mai bine să călătorească spre miazănoapte până ajung la râul Silver, care se varsă în Rainbow Lake, iar de acolo să urmeze cursul râului în amonte către Anar. Cu puţin noroc, Menion va merge şi el de-a lungul aceluiaşi râu şi-i va ajunge din urmă în câteva zile. Priceperea lui de pădurean îl va ajuta fără îndoială să scape din Black Oaks şi să dea cât de curând de urmele lor, apoi să le urmeze până îşi va regăsi prietenii. Shea nu dorea să-şi părăsească prietenul, dar era îndeajuns de înţelept să înţeleagă că orice încercare de a-l căuta prin Black Oaks nu putea duce decât la situaţia nefericită de a se rătăci ei înşişi. Mai mult, primejdia care i-ar pândi dacă acei îndârjiţi Purtători de Cranii i-ar găsi ar fi mult mai serioasă decât orice obstacol de care ar putea da Menion, chiar în pădurea aceea. Nu le rămăsese nimic de făcut decât să meargă mai departe.

Cei doi străbăteau grăbiţi câmpia înverzită şi tăcută, în speranţa că vor ajunge la râul Silver înainte de căderea nopţii. Trecuse deja de mult de amiază şi nu aveau niciun mijloc de a afla cât erau de departe de apele râului. Acum vedeau soarele şi-şi puteau păstra direcţia de mers, se simţeau de aceea mult mai încrezători decât în negurile ceţoase şi închise din Black Oaks, unde fuseseră nevoiţi să se bizuie pe propriile lor instincte, nu tocmai grozave. Vorbiră mult, cu voioşia pe care le-o dădea soarele luminos de care nu avuseseră parte atâtea zile, dar şi sentimentul de nerostită fericire pentru că scăpaseră cu viaţă din înspăimântătoarea încercare prin care trecuseră în Mist

Marsh. În timp ce mergeau, mici animale şi păsări ţâşneau în mare grabă din calea lor. La un moment dat, Shea avu impresia că zăreşte în lumina tot mai slabă a după-amiezii târzii, undeva, spre răsărit, silueta scundă şi gârbovă a unui bătrân, îndepărtându-se fără grabă de ei. Dar într-o lumină atât de slabă şi de la o asemenea distanţă nu-şi putea da prea bine seama dacă ce vede el e aievea, iar peste o clipă nu mai văzu pe nimeni. Flick nu observase nimic, iar întâmplarea fu dată uitării.

La asfinţit, privirile lor întâlniră o panglică albastră, subţire, de apă şi recunoscură numaidecât faimosul râu Silver, ale cărui ape alimentau minunatul Rainbow Lake, despre care mii de poveşti se depănau la lumina focului de tabără. Umbla vorba că există un legendar Rege al râului Silver, ale cărui bogăţii şi a cărui putere erau dincolo de orice închipuire, dar a cărui singură grijă era să păstreze apa măreţului râu curată şi limpede curgătoare, spre a le fi de folos oamenilor şi animalelor deopotrivă. Era arareori văzut de călători, aşa grăiau poveştile, dar era pururi dornic să fie de ajutor oricui se afla la nevoie, sau pedepsitor cu cei care-i încălcau domeniul. La vederea râului, Shea şi Flick nu putură vedea alta decât că era minunat în lumina înserării, lucind argintiu, precum îi spunea şi numele. Când ajunseră în cele din urmă la mal, se înserase deja prea mult ca să vadă cât era apa de limpede, dar aflară curând că era îndeajuns de curată ca să poată fi băută.

Găsiră o mică poiană aşternută cu iarbă pe malul sudic al râului, la adăpostul a doi arţari înalţi şi bătrâni cu coroane largi, unde se putea înnopta de minune. Chiar scurta deplasare pe care o făcuseră în după-amiaza aceea îi sleise de puteri şi preferau să nu riste călătorind prea mult pe timp de noapte prin acest ţinut deschis. Aproape îşi isprăviseră merindele şi începând de a doua zi trebuiau să vâneze ca să-şi facă rost de ceva de-ale gurii. Iar acest

gând era cu adevărat descurajant, căci singurele lor arme de vânătoare erau pumnalele scurte şi prea puţin folositoare. Menion era cel care luase cu sine un arc lung. Îmbucară ultima raţie de merinde fără a face focul, care putea atrage atenţia asupra lor. Luna era în al doilea pătrar, noaptea era senină, astfel că miile de stele ale galaxiei nesfârşite străluceau cu o lumină albă ameţitoare, scăldând apele râului şi colorând ţinutul de dincolo de el într-un verde adânc. După ce-şi terminară cina, Shea se întoarse spre fratele său:

– Te-ai gândit vreodată serios la călătoria asta, la toată nebunia fugii noastre de acasă? vru el să ştie. Adică, la ce facem noi acum de fapt?

– Tocmai tu te-ai găsit să întrebi asta! i-o tăie scurt celălalt.

Shea zâmbi şi dădu din cap.

– Ai dreptate. Dar încerc să găsesc în sinea mea un temei, şi asta nu e deloc simplu. Înţeleg în bună parte ceea ce ne-a spus Allanon despre primejdia în care se află moştenitorii sabiei. Dar la ce ne va folosi să ne ascundem în Anar? Acest Brona trebuie că urmăreşte şi alte ţeluri în afara sabiei, ca să-i hăituiască pe urmaşii dinastiei Shannara cu atâta osârdie. Ce anume?... Ce-ar putea să fie...?

Flick înălţă din umeri şi azvârli o pietricică în apele iuţi ale râului ce clipocea în apropiere, dar mintea îi era înceţoşată, aşa că nu putu să dea un răspuns cât de cât inteligent.

– Poate că vrea să preia conducerea, îşi dădu el vag cu presupusul. Nu aşa li se întâmplă de obicei celor care pun mâna pe un strop de putere?

– Fără îndoială, consimţi Shea cam nesigur, gândind că tocmai acest soi de lăcomie adusese seminţiile în situaţia în care se aflau acum, după încheierea lungilor şi grelelor războaie care aproape stârpiseră viaţa pe pământ.

Dar se scurseseră mulți ani de la ultimul război, iar apariția comunităților izolate, fără legături între ele păruse că oferă un oarecare răspuns la îndelungata năzuință de a trăi în pace. Se întoarse din nou spre Flick, care-l urmărea cu atenție din priviri.

– Ce vom face după ce ajungem acolo unde vrem să ajungem?

– Allanon ne va spune, fu răspunsul șovăielnic al fratelui său.

– Allanon nu ne poate spune la nesfârșit ce avem de făcut, protestă imediat Shea. Și-apoi, nu sunt nici acum convins că ne-a spus întreg adevărul despre el însuși.

Flick dădu aprobator din cap, amintindu-și de acea înfricoșătoare primă întâlnire cu uriașul întunecat care îl scuturase ca pe o păpușă de cârpă. Lui Flick omul îi lăsase de la bun început impresia că are obiceiul de a pretinde să i se facă pe plac, și asta unde și când poftea. Îl trecură fiorii fără să vrea când își aminti de primul moment când aproape fusese descoperit de sinistrul Purtător de Cranii și se văzu confruntat cu realitatea că Allanon fusese cel care-i salvase atunci viața.

– Nu sunt prea sigur că vreau să aflu adevărul despre toată nebunia asta. Nici nu sunt încredințat că aș pricepe prea multe, îngână el încetișor.

Vorbele lui îl uluiră pe Shea și el își îndreptă privirea asupra apelor sclipind în lumina lunii.

– Ce-i drept, noi suntem lipsiți de însemnătate pentru Allanon, dar de acum înainte nu mai fac o mișcare fără să-i cunosc scopul!

– Poate așa e... pluti spre el vocea visătoare a fratelui său. Dar poate că...

Vorbele i se pierdură, încărcate de amenințări, în sunetele pașnice ale nopții și râului, iar Shea se hotărî să nu continue discuția pe această temă. Ambii se lăsară pe spate

şi adormiră numaidecât, iar minţile lor ostenite o apucară alene spre visurile strălucitoare, încărcate de culori, ale preaîngrăditei lumi a somnului. În acel univers mişcător al închipuirilor în care se simţeau în siguranţă, gândurile li se liniştiră, făcând ca temerile zilei de mâine să apară în orice fel le era lor voia, pentru ca acolo, în acest adăpost pentru sufletul omenesc, să poată fi înfruntate şi înfrânte de fiecare dintre ei. Dar cu toate acele sunete liniştitoare ale vieţii de peste tot împrejurul lor şi în pofida curgerii paşnice a sclipitorului râu Silver, care să le astâmpere temerile, năluca unei spaime de care nu puteau scăpa se strecura tainic în lumea viselor lor şi acolo, sub privirea veghetoare a sufletelor, năluca se ţea şi adăsta rânjind ameninţător, batjocoritor – căci cunoştea prea bine hotarele răbdărilor lor. Amândoi se frământau în somnul lor neliniştit, fără a izbuti să se elibereze de această fantasmă înfricoşătoare, implântată în adâncul fiinţei lor, mai mult gând decât prezenţă aievea.

Poate chiar umbra prevestitoare, care emana miasma inconfundabilă a spaimei, fu aceea care coborî brusc peste minţile agitate ale celor doi văleni şi-i făcu pe amândoi să se deştepte, cu o tresărire, în acelaşi moment, cu somnul dus într-o clipă de pe gene, în aerul îmbibat de acea spaimă dătătoare de fiori, care-i apucă strâns în ghearele ei şi prinse a le strivi inimile. O recunoscură numaidecât şi o panică surdă li se ivi în priviri în vreme ce stăteau nemişcaţi, ascultând atent noaptea mută. Trecură minute întregi şi nu se petrecu nimic. Dar ei rămaseră acolo încremeniţi, cu toate simţurile încordate la maximum, ca să prindă sunetele care ştiau prea bine că aveau să vină. Apoi auziră acel cumplit fâlfâit al imenselor aripi şi privirile li se înălţară îndată spre aerul de deasupra apelor râului, unde zăriră silueta masivă şi plumburie a Purtătorului de Cranii, care se abătea cu mişcări aproape mlădioase de deasupra câmpiei spre râu, către nord, îndreptându-se în plutire lină drept

spre locul în care-şi aflaseră ei ascunzătoarea. Vălenii înţepeniră de groază, nu mai erau în stare să gândească măcar, necum să facă vreo mişcare, cu ochii fixaţi asupra creaturii care se apropia clipă de clipă. Nu conta că monstrul încă nu-i zărise, că poate nici nu avea ştiinţă că ei se află acolo. Le va simţi cu siguranţă prezenţa în câteva clipe, iar cei doi fraţi nu mai aveau timp să fugă, nu mai aveau timp să se ascundă, nu mai aveau speranţă de scăpare. Shea îşi simţi gura uscată şi pe undeva, prin străfunduri de gânduri împrăştiate, avu o clipelnică aducere-aminte legată de Nestematele Elfice, dar mintea lui încremenise definitiv. Rămase acolo, îngheţat locului, aşteptând sfârşitul.

Surprinzător, acesta nu veni. Tocmai când părea sigur că slujitorul Vrăjitorului Comandant îi va afla, o sclipire de lumină de pe celălalt mal îi abătu atenţia. Monstrul bătu de îndată din aripi şi se îndreptă spre lumină, apoi însă clipi o alta, ceva mai departe, apoi încă una – era oare cu putinţă să se înşele? Zbura acum cu mare iuţeală, scrutând terenul cu atenţie, mintea vicleană îi spunea că cercetările i se apropiau de sfârşit, că avea să-şi găsească prada cât de curând după îndelunga vânătoare. Dar nu izbutea nicicum să dea de sursa acelei străfulgerări. Brusc, lumina clipi din nou, dar numai ca să se facă rapid nevăzută. Înnebunit de furie, monstrul coborî în zbor către ea, ştiind-o pe undeva, prin întunecimea de peste râu, pierdută printre miile de şanţuri şi vâlcele ale câmpiei. Tainica lumină clipea întruna, ba ici, ba colo şi de fiecare dată mai departe de apă, bătându-şi parcă joc de fiara întărâtată, provocând-o zeflemitor să o urmeze dacă îndrăzneşte. Pe malul celălalt, siluetele încremenite ale celor doi văleni rămaseră în ascunzătoarea lor în vreme ce ochii înspăimântaţi urmăreau umbra zburătoare îndepărtându-se de ei cu tot mai mare viteză, până nu se mai zări deloc.

Rămaseră nemişcaţi chiar şi după dispariţia Purtătorului de Cranii. Fuseseră iarăşi foarte aproape de ghearele morţii şi izbutiseră din nou să scape de atingerea lor fatală. Rămaseră tăcuţi, cu urechile ciulite, ascultând bâzâitul insectelor şi forfota animalelor de câmp care prinseseră din nou a se face auzite în liniştea nopţii. Se scurseră câteva minute şi cei doi începură să respire mai uşor, iar apoi trupurile ţepene li se destinseră şi vălenii se aşezară în poziţii ceva mai comode pe pământ, privind uluiţi unul la altul – realizau că monstrul plecase, dar nu puteau pricepe în ruptul capului cum se întâmplase asta. Dar înainte de a găsi timp să discute despre ce se petrecuse, tainica lumină ce sclipise dincolo de râu îşi făcu din nou apariţia pe o mică înălţime, la câteva sute de metri în spatele lor, se făcu nevăzută o clipă, apoi se aprinse din nou, mai aproape. Shea şi Flick priviră consternaţi cum se apropie de ei, uşor difuză.

Câteva secunde mai târziu, în faţa lor se afla silueta subţire a unui om foarte, foarte bătrân, adus de spate, înveşmântat în straie de pădurean, cu părul argintat de lumina stelelor şi cu chipul adumbrit de o barbă albă, lungă, îngrijit tunsă şi periată. Văzută de aproape, făclia stranie pe care o purta în mână părea să dea o strălucire violentă şi nu se zărea nici urmă de flacără în mijlocul ei. Strălucirea dispăru brusc, în locul ei în mâna noduroasă a bătrânului rămase un obiect cilindric. Străinul îi privi şi le zâmbi în chip de salut. Shea îi cercetă în tăcere chipul bătrân şi avu sentimentul ciudat că acest om este demn de respect.

– Lumina, rupse Shea tăcerea, cum se face că...?

– Jucărie a unor oameni morţi şi îngropaţi în vremi de mult apuse...

Vocea îi era o şoaptă potolită plutind în aerul răcoros al nopţii.

– ... dispăruţi în neant, precum creatura aceea ticăloasă de colo...

Amuţi şi arătă cu un gest spre locul unde dispăruse Purtătorul de Cranii, iar braţul subţire şi zbârcit părea să-i atârne în neguri ca un vreasc uscat şi fragil. Shea îi aruncă o privire mirată, neştiind ce să facă.

– Călătorim spre răsărit..., interveni Flick pe neaşteptate.

– Spre Anar, interveni cu blândeţe vocea, iar capul cărunt se plecă în semn că pricepe totul, iar ochii, întrezăriţi în lumina dulce a lunii în vreme ce-i cerceta pe cei doi fraţi, rând pe rând, vădeau inteligenţă.

O luă brusc pe lângă ei şi se îndreptă spre malul râului cu ape repezi, iar acolo se întoarse din nou cu faţa spre ei şi-i îndemnă cu un gest să ia loc. Shea şi Flick se conformară pe dată poruncii nerostite, fără a se îndoi o clipă de bunele intenţii ale bătrânului. Pe când se aşezau, trupurile le fură năpădite din senin de o oboseală profundă şi simţiră că nu-şi mai pot ţine ochii deschişi.

– Dormiţi în pace, tineri drumeţi, pentru ca potecile să vă fie astfel mai lesnicioase.

Vocea păru deodată că răsună mai limpede, mai poruncitoare. Iar ei nu se mai putură împotrivi moleşelii, atât de plăcute şi bine-venite, şi se lungiră supuşi pe pământul moale şi înierbat de la malul râului. Silueta din faţa lor prinse a se preschimba încet, şi ochii lor întredeschişi şi împăienjeniţi de somn mai zăriră cum bătrânul părea că întinereşte şi că nu mai poartă straiele dinainte. Shea începu să bolborosească ceva, încercând din răsputeri să rămână treaz, să priceapă ceva, dar o clipă mai târziu cei doi văleni adormiră.

Pe când dormeau, cutreierară, precum norii, printre amintirile fericirii pierdute a zilelor însorite din codrii ţinutului lor natal pe care îl părăsiseră cu atâtea zile în urmă. Paşii lor bătură din nou potecile frumoasei păduri Duln, iar trupurile lor înotară în apele răcoroase ale râului Rappahalladran, unde temerile şi grijile unei vieţi întregi

dispărură pe dată în curenţii iuţi. Trecură peste dealuri împădurite şi câmpii joase cu o libertate de care nu se bucuraseră nicicând până atunci. În visul lor atinseră, ca pentru întâia oară, fiece plantă şi animal, pasăre şi gâză cu o nouă înţelegere a importanţei existenţei sale, oricât ar fi fost de măruntă şi umilă. Plutiră şi se învârtiră ca vântul prin înalturi, simţind în nări mireasma proaspătă a ţinuturilor, iar de acolo putură vedea frumuseţea fără seamăn a vieţii pe care natura o aşezase pe pământ. Totul era un caleidoscop de culori şi miresme, iar la urechi le ajungeau doar sunete blânde – sunete ale aerului liber şi ale câmpiilor liniştite. Uitate erau lungile şi anevoioasele zile ale călătoriei prin ţinuturile înceţoşate din Clete, zilele lipsite de soare, când viaţa părea doar un suflet rătăcit fără speranţă printr-un ţinut muribund. Uitată era bezna din Black Oaks, nebunia uriaşilor copaci care îi lipseau de lumina şi căldura soarelui. Dusă era amintirea întâlnirii cu Năluca-Ceţii şi cu Purtătorul de Cranii care-i urmărea asiduu, neobosit. Tinerii văleni cutreierau printr-o lume lipsită de teamă şi de grijile lumii adevărate şi, în aceste câteva ceasuri, timpul se scurse în pace, cu splendoarea unui curcubeu ivit la sfârşitul unei neaşteptate furtuni vijelioase.

Nu-şi dădură seama câtă vreme hălăduiseră în această minunată lume a viselor şi nici ce se petrecuse în acest timp cu ei. Îşi dădură seama doar că, atunci când se treziră, cu încetul, nu se mai aflau pe malurile râului Silver. Şi înţeleseră cumva şi că timpul era altul, schimbat; era un simţământ tulburător, lipsit însă de teamă.

Deschizând încet ochii, Shea constată că erau mai mulţi inşi în jurul său, care-l priveau şi aşteptau. Se ridică uşurel într-un cot, iar ochii lui cercetară grupul de siluete scunde adunate în jur, aplecate cu îngrijorare asupra lui. De undeva din spaţiul neclar din spatele lor se ivi un bărbat înalt, impunător, înveşmântat în straie lejere, acesta se plecă spre el, punându-şi mâna puternică pe umărul lui firav.

– Flick! strigă Shea cuprins de neliniște, frecându-și cu o mână ochii împăienjeniți de somn și privi printre pleoapele mijite, încercând să distingă chipul celui care se apropiase.

– Ești în siguranță acum, Shea.

Vocea tunătoare părea să se rostogolească dinspre silueta neguroasă.

– Te afli în Anar.

Shea clipi rapid din ochi și se căzni să se ridice, dar mâna îl țintui cu blândețe la pământ. Privirea i se mai limpezi și prinse un crâmpei din trupul pe jumătate ridicat al fratelui său, care abia se deșteptase la rândul lui din somnul adânc. În jurul lor se zăreau siluetele scunde, îndesate ale unor bărbați pe care Shea îi recunoscu pe dată – erau gnomi. Privirea lui Shea se opri asupra chipului energic plecat asupra sa, apoi trecu la cămașa de zale care acoperea brațul și mâna cu care îl strângea ușurel de umăr. Și atunci înțelese că drumeția lor spre Anar luase sfârșit. Dăduseră de Culhaven și de Balinor.

Pentru Menion Leah, acea ultimă parte a călătoriei nu se desfășurase cu la fel de mult succes. Când își dăduse seama că se pierduse de ceilalți doi, îl cuprinsese panica. Nu se temea pentru el însuși, era îngrijorat de ceea ce li se putea întâmpla celor doi Ohmsford dacă se pomeneau în situația de a-și găsi de unii singuri drumul de ieșire din neguroasa pădure Black Oaks. Și el strigase așa cum făcuse și Shea, deznădăjduit, inutil, împleticindu-se orbește prin beznă, până i se frânsese vocea. Până la urmă fusese nevoit să recunoască în sinea lui că nu are niciun rost să-și continue căutările în astfel de condiții. Frânt de oboseală, înaintă prin pădure în ceea ce i se părea lui a fi direcția bună spre câmpie, consolându-se cât de cât cu făgăduiala făcută lui însuși că-i va găsi pe ceilalți doi a doua zi. Umblase prin pădure mai îndelungă vreme decât crezuse

şi nu izbutise să iasă din ea decât la crăpatul zorilor. Deşi nu o ştia pe atunci, ieşise din codru mai la sud de locul în care dormeau cei doi fraţi. Ajunsese deja la capătul puterilor şi adormise atât de rapid, încât nu-şi amintise mai apoi nimic după senzaţia de prăbuşire, mai mult o plutire, cu trupul uşor ca o pană, în iarba înaltă a câmpiei. I se păru că dormise foarte multă vreme, în realitate însă se trezise la doar câteva ore după ce Shea şi Flick porniseră către râul Silver. Închipuindu-şi că se află cu mult mai la sud de locul în care îşi propuseseră ei să iasă din Black Oaks, Menion hotărâse numaidecât s-o apuce spre nord, ca să le taie calea tovarăşilor săi încă înainte de a ajunge la râu. Dacă nu avea să-i găsească până atunci, ştia că avea să-l bântuie supărătorul gând că prietenii lui rătăceau încă prin pădure.

Munteanul îşi aruncă grăbit pe spate raniţa uşoară, îşi prinse pe umăr arcul cel lung şi la brâu Sabia Leah şi-şi începu fără zăbavă marşul spre nord. Puţinele ore care mai rămăseseră până la căderea nopţii se scurseră iute în vreme ce el mergea înainte, cu ochii ageri în căutarea oricărei urme a trecerii vreunui pas omenesc. Abia către asfinţitul soarelui dădu în sfârşit de nişte semne care indicau că cineva păşise pe acolo spre râul Silver. Constată că urmele erau vechi de câteva ceasuri şi putea fi destul de sigur că era vorba de mai mult de o singură persoană. Dar nu putea fi foarte sigur cine fuseseră drumeţii aceia, aşa că Menion merse înainte cu mare grăbire în lumina slabă a soarelui care stătea să apună, în nădejdea că-i va ajunge din urmă atunci când aveau să facă popas de noapte. Ştia că şi Purtătorul de Cranii se află pe urmele lor, dar lăsă teama deoparte, căci nu vedea niciun motiv ca acesta să ştie că vălenii ajunseseră tocmai pe-acolo. În orice caz, era un risc pe care şi-l asuma de bunăvoie, ca să le poată fi de ajutor prietenilor săi.

În scurtă vreme, chiar înainte ca soarele să dispară dincolo de linia orizontului, Menion dădu cu privirea de o siluetă care călătorea în direcţie opusă. Menion strigă îndată către celălalt, care păru uluit de apariţia neaşteptată a munteanului şi încercă să se îndepărteze în cea mai mare grabă. Menion se luă imediat după el, alergând şi strigându-i din goană că nu vrea să-i facă niciun rău. Îl ajunse din urmă câteva minute mai târziu pe străin, care se dovedi a fi un negustor ambulant care vindea ustensile de bucătărie familiilor ce locuiau prin aşezările din zona de câmpie. Negustorul, un individ temător, gârbovit, înspăimântat peste măsură de urmărirea neaşteptată, se îngrozi cu totul după ce dădu cu ochii de munteanul înalt, cu sabie la brâu, ivit în calea sa prin pustietăţile acelea şi chiar la căderea întunericului. Menion îl lămuri grăbit că nu are de gând să-i facă vreun rău, că era doar în căutarea a doi prieteni de care se rătăcise în timpul călătoriei prin Black Oaks. Acesta se vădi a fi lucrul cel mai neinspirat pe care i-l putea spune străinului sfrijit, care era de-acum convins că munteanul îşi pierduse minţile. Menion cântări în sinea sa ideea de a-l înştiinţa pe celălalt că are de-a face cu Prinţul de Leah, dar renunţă repede. În cele din urmă, negustorul mărturisi că văzuse mai devreme, în acea după-amiază, dar de la mare distanţă, doi drumeţi care se potriveau cu descrierea făcută celor doi văleni. Menion nu-şi dădea seama dacă omul îi spunea toate astea doar pentru că se temea pentru viaţa lui sau ca să-i facă pe plac, dar acceptă povestea şi-i dădu bineţe mărunţelului, care se arătă deosebit de încântat că fusese lăsat să scape doar cu atât şi se depărtă în mare grabă spre sud, la adăpostul întunericului.

Menion se văzu nevoit să accepte în sinea sa că era de-acum prea întuneric ca să mai poată călca pe urmele prietenilor lui, aşa că se uită împrejur după un loc potrivit în care să-şi petreacă noaptea. Găsi doi pini înalţi care-l puteau

ascunde foarte bine şi se aşează la umbra lor, cu privirile îngrijorate aţintite spre bolta cerească. Noaptea era îndeajuns de luminoasă ca să îngăduie oricărui monstru înaripat din Northland să dea cu uşurinţă peste călătorii adormiţi, iar el nădăjduia că prietenii lui avuseseră înţelepciunea să caute un loc bine adăpostit pentru a-şi petrece noaptea. Lepădă raniţa şi armele la umbra unuia dintre pini şi se târî sub crengile joase ale celuilalt. Înfometat după ultimele două zile de călătorie, înfulecă pe dată ultimele provizii pe care le mai avea şi se gândi că şi vălenii aveau să se confrunte în zilele următoare cu aceeaşi lipsă de hrană. Bombănind cu glas tare blesteme la adresa ghinionului care-i despărţise, se înfăşură nemulţumit în pătura lui uşoară şi adormi pe loc, cu marea sabie Leah scoasă din teacă şi aşezată alături, clipind vag în lumina lunii.

Fără să ştie nimic din cele petrecute în noaptea aceea în vreme ce el dormea dus la mai multe mile spre sud de râul Silver, Menion Leah se trezi a doua zi cu un nou plan. Dacă o apuca de-a dreptul spre nord-est, i-ar putea ajunge mult mai uşor din urmă pe văleni. Era convins că aceştia aveau să meargă de-a lungul râului Silver, care-şi croia drum spre est, către codrii Anarului, aşa că drumurile lor aveau cu siguranţă să se întâlnească undeva mai în amonte. Menion lăsă baltă urmele slabe lăsate de cei doi în ziua precedentă şi porni de-a dreptul peste câmpie, spre răsărit, cu gând că dacă nu dădea de vreun semn al trecerii lor când ajungea la malul apei, să meargă îndărăt, în aval. Şi mai spera să găsească şi ceva vânat, ca să aibă parte de nişte carne la cină. Fluiera şi fredona încetişor în timp ce mergea, cu chipu-i prelung destins şi voios la gândul reîntâlnirii cu tovarăşii pierduţi. Putea chiar să-şi imagineze grimasa incredulă a lui Flick când îl va revedea. Mergea degajat, cu paşi mari, săltăreţi, care parcurgeau distanţa rapid, constant, paşi legănaţi, de pădurean şi vânător experimentat.

Pe când călătorea, gândurile i se întoarseră la evenimentele ultimelor câteva zile și cântări în sinea lui importanța celor întâmplate. Știa prea puțin despre istoria Marilor Războaie și despre vremea dominației Sfatului Druid, despre misterioasa apariție a așa-numitului Vrăjitor Comandant și înfrângerea lui de către puterea armată unită a trei națiuni. Ceea ce îi stârnea o mai mare frământare era totala sa ignoranță privind legenda Sabiei Shannara, miraculoasa armă care, de atâția amar de ani, reprezenta un veritabil simbol al libertății cucerite prin curaj. Iar acum, sabia aceasta era un drept prin naștere al unui orfan necunoscut, jumătate om, jumătate elf. Ideea părea atât de smintită, încât îi era și acum peste putință să și-l închipuie pe Shea într-un asemenea rol. Își dădea instinctiv seama că lipsea ceva din această poveste – ceva atât de important în mozaicul istoriei măreței săbii, încât, necunoscând acest ceva, toți cei trei prieteni erau doar ca niște biete frunze în bătaia vântului.

Iar Menion știa și că nu ia parte la această aventură doar de dragul prieteniei. Flick avusese dreptate în privința asta. Nici acum nu știa foarte precis ce anume îl îndemnase să pornească în asemenea călătorie. Era conștient că nu era la înălțimea la care ar fi trebuit să se ridice în calitatea lui de Prinț de Leah. Era conștient că nu-l interesa decât superficial soarta oamenilor și nu-l interesase defel să-i cunoască prea bine. Nu încercase niciodată să înțeleagă importantele probleme ale unei guvernări înțelepte într-o societate în care cuvântul monarhului era singura lege. Și totuși, nu se simțea mai prejos ca orice bărbat din lume. Shea, cel puțin, era convins că Menion este un personaj demn de admirație. Se prea poate, gândi el vag, dar până în momentul de față viața lui fusese alcătuită doar dintr-un lung șir de experiențe și escapade primejdioase, care nu fuseseră nimănui de mare folos.

Terenul drept, acoperit cu iarbă, al câmpiei se schimbă, devenind acum povârnit şi golaş, ridicându-se abrupt în mici movile, care coborau la fel de abrupt într-un soi de văioage ca nişte şanţuri înguste, ceea ce îngreuna mersul, care era de-acum aproape poticnit pe alocuri. Menion se uită de jur împrejur în căutarea vreunui semn că s-ar afla prin apropiere un teren ceva mai drept, dar îi era cu neputinţă să zărească prea departe chiar de pe vârfurile micilor movile. Merse înainte, hotărât şi cu pas egal, fără să ia în seamă dificultatea terenului, dar blestemându-şi în sinea sa decizia de a apuca pe acolo. Îşi lăsă gândurile să rătăcească aiurea, apoi redeveni brusc atent, căci auzi sunet îndepărtat de voci omeneşti. Ascultă cu multă luare-aminte o bucată de vreme, dar nu mai auzi nimic şi nu se mai gândi la asta, zicându-şi că fusese doar susurul vântului sau rodul imaginaţiei sale. Dar o clipă mai târziu, murmurul se făcu din nou auzit, de astă dată însă părea a fi sunetul limpede al unei voci de femeie. Grăbi pasul, gândind uimit că auzul îi joacă o festă, dar în tot acest timp vocea suavă a femeii devenea tot mai puternică. Puţin după aceea, cântul ei fermecător umplu aerul cu o voioşie şi o naturaleţe de-a dreptul dezlănţuită, strecurându-se până în adâncurile cele mai nepătrunse ale gândurilor munteanului, îndemnându-l să-l urmeze, să se dezlănţuie precum cântul acela. Porni într-acolo ca în transă, cu un zâmbet larg iscat de imaginile pe care cântecul şăgalnic i le aducea în faţa ochilor. Se întrebă doar în treacăt ce oare putea să caute o femeie într-o câmpie, tocmai în pustietăţile acelea, departe de orice aşezare civilizată, dar cântul ei părea să-i risipească toate îndoielile ca pe un fum, preschimbându-le în calda încredinţare că izvorau din adânc de inimă.

Când ajunse pe culmea unei înălţimi ceva mai răsărite decât cele din jur, Menion o zări aşezată sub un mic

copac strâmb, cu ramuri lungi, noduroase care îl duceau cu gândul la niște rădăcini de salcie. Fata era tânără, nespus de frumoasă și cânta cu voioșie, simțindu-se în largul ei pe aceste întinderi, fără a părea preocupată că vocea ei ar putea atrage pe cineva. El nu-și ascunse prezența, ci se îndreptă direct spre ea, cu un zâmbet blând pe față la vederea siluetei proaspete și tinere. Ea îi întoarse zâmbetul, dar nu se ridică și nici nu-l salută, ci cântă mai departe aceeași vrăjită melodie. Prințul de Leah se opri la câțiva metri de ea, dar fata îi făcu numaidecât semn să se apropie și să se așeze alături de ea sub copacul acela cu formă ciudată. În clipa aceea, de undeva, din adâncurile ființei lui, îi dădu un mic semnal de alarmă un al șaselea simț al primejdiei, acel simț ce nu fusese încă fermecat cu desăvârșire de cântarea aceea răscolitoare și care prinse a-l înghionti, voind să știe cum se face că o fată tânără cheamă un străin să-i șadă alături. Șovăiala lui nu-și avea izvorul decât în neîncrederea instinctivă a oricărui vânător în fața acelor lucruri din natură care nu se potrivesc locului și momentului în care se află; dar, oricare ar fi fost pricina, munteanul șovăi. În clipa aceea, fata și cântarea se topiră ca apa preschimbată în aburi, iar Menion se pomeni față în față cu pomul acela ciudat pe înălțimea golașă.

Preț de o clipă, Menion ezită, nevenindu-i să-și creadă ochilor, apoi voi să se tragă grăbit îndărăt. Dar pământul afânat din jurul picioarelor lui se deschise chiar în clipa aceea și de acolo se înălțară niște rădăcini groase, noduroase, care se încleștară strâns în jurul gleznelor lui și-l ținură în loc. Menion se împiedică și căzu pe spate în încercarea de a se elibera. O scurtă clipă situația în care se găsea i se păru hazlie. Dar oricât se zbătu, nu izbuti să scape de rădăcinile care se agățaseră de el. Situația deveni imediat încă mai bizară – ridicându-și privirea, el văzu că ramurile aidoma unor rădăcini, care mai înainte erau

nemişcate, acum se apropiau din ce în ce, întinzându-se spre el cu mişcări lente, iar în vârful lor zări ace mici, dar aducătoare de moarte. Pe deplin conştient acum de primejdia serioasă în care se află, Menion îşi lepădă raniţa şi arcul dintr-o singură mişcare şi-şi trase marea sabie din teacă, realizând acum că fata şi cântarea ei nu fuseseră decât un vicleşug menit a-l ispiti lângă copacul ucigaş. Izbi de câteva ori rădăcinile cu sabia şi le tăie pe ici, pe colo, dar treaba asta mergea anevoie, căci erau atât de încâlcite în jurul gleznelor, încât nu putea risca lovituri mai largi. Îl cuprinse brusc panica, dându-şi seama că nu se va putea elibera destul de repede, dar se chinui să se stăpânească şi răcni sălbatic, într-un gest de sfidare la adresa plantei care aproape îl biruise. Lovi năprasnic crengile care se plecaseră îndeajuns ca să le poată el atinge şi tăie mai multe dintre cele care se străduiau să-l apuce, şi acestea se retraseră puţin, iar întreg trunchiul fu cutremurat de durere. Menion îşi dădu seama că următoarea lui lovitură va trebui să nimerească un centru vital dacă voia să aibă şansa de a o nimici. Ciudatul copac avea însă alte planuri; îşi adună ramurile, răsucindu-le, apoi îl izbi pe drumeţul prizonier cu ele una câte una, încât micile ace din vârful lor zburară către el. Multe dintre ele zburară departe, fără a-l atinge defel, altele se izbiră, fără să-l înţepe, de tunică şi de ghetele solide. Dar câteva îi atinseră pielea neacoperită a mâinilor şi capului, unde se implântară, producându-i o senzaţie de usturime. Menion încercă să şi le scoată în timp ce se apăra de alte atacuri, dar micuţele ace se frânseră şi-şi lăsară vârful înfipt în piele. Simţi cum îl cuprinde cu încetul moleşeala, iar unele părţi ale sistemului nervos începură să-i paralizeze. Realiză pe loc că vârfurile conţineau o substanţă menită să adoarmă victimele, să le facă astfel mai neajutorate şi mai uşor de înfrânt. Se luptă plin de înverşunare împotriva amorţelii ce i se strecura în vene, dar

curând se prăbuşi în genunchi, nemaifiind în stare să lupte, şi ştiu atunci că pomul era victorios.

Dar, surprinzător, arborele ucigaş păru să şovăie, apoi să se retragă precaut, ghemuit şi pregătit ca pentru un nou atac. Paşi rari şi grei răsunară în spatele prinţului prăbuşit la pământ, apropiindu-se cu multă băgare de seamă. Menion nu se putea răsuci să vadă cine este străinul, dar o voce joasă, guturală îi porunci scurt să nu facă nicio mişcare. Copacul îşi strânse ramurile, pregătit să lovească, dar o clipă înainte de a-şi trimite acele ucigaşe fu izbit cu o putere nimicitoare de o secure azvârlită peste umărul lui Menion, întins la pământ. Lovitura năuci definitiv ciudatul copac. Vizibil zdruncinat, copacul se chinui să-şi ridice ramurile ca să-şi continue lupta. În spatele lui, Menion auzi zbârnâitul tăios al unui arc şi o săgeată neagră şi lungă se înfipse adânc în trunchiul gros al arborelui. Imediat, rădăcinile care-l ţinuseră în încleştarea lor îşi slăbiră strânsoarea şi se afundară înapoi în pământ, mijlocul copacului se cutremură amarnic, iar crengile i se zbătură prin aer, împrăştiindu-şi pretutindeni acele. O clipă mai târziu se prăbuşi lent la pământ. După un ultim spasm, rămase nemişcat.

Încă ameţit de înţepăturile acelor, Menion simţi cum mâinile puternice ale salvatorului său îl înşfacă de umeri şi îl ridică viguros şi îl aşază în şezut, după care scoate din teacă un pumnal lung, cu care retează cele câteva rădăcini care îi erau încă încolăcite pe picioare. Cel din faţa lui era un gnom foarte voinic, înveşmântat în straie cafeniu cu verde, de pădurean, pe care le purtau cei mai mulţi din seminţia lui. Era înalt pentru un gnom, măsura ceva mai mult de un metru şi jumătate şi purta asupra sa, prins la brâu, un adevărat arsenal. Privirea îi coborî spre Menion, încă ameţit, apoi gnomul clătină bănuitor din cap.

– Trebuie să fii străin de părţile astea ca să faci asemenea prostie, îl mustră el cu vocea lui adâncă. Nimeni, un dram de minte dacă are, nu se apropie de o Sirenă.

– Sunt venit din Leah... din apus, izbuti Menion să îngaime răguşit, cu mare greutate, iar vocea păru propriilor lui urechi îngroşată şi străină.

– Muntean – ar fi trebuit să-mi dau seama.

Gnomul râse cu poftă.

– Nici nu e de mirare, e de-nţeles. Ei bine, nu-ţi face griji, o să-ţi revii în câteva zile. Otrava nu te va ucide dacă te tratăm cum se cuvine, dar câteva zile o să fii cam ameţit.

Râse din nou, apoi se duse să-şi ia înapoi securea implântată în copac. Cu ultimele puteri, Menion îl apucă de tunică.

– Trebuie să ajung... Anar... Culhaven, horcăi el cu greutate. Du-mă la Balinor...

Gnomul îi aruncă o privire piezişă, dar Menion se prăbuşise deja, lipsit de cunoştinţă. Bombănind de unul singur, gnomul culese armele sale şi pe cele ale munteanului leşinat. Apoi, cu o putere nebănuită, ridică trupul vlăguit al lui Menion, pe care şi-l aburcă pe umerii largi, cu grijă să-şi păstreze echilibrul. Mulţumit în cele din urmă că toate erau în bună regulă, o porni la pas, bombănind întruna, către codrii Anarului.

VIII

Flick Ohmsford şedea tăcut pe o laviţă lungă de piatră aflată la unul din nivelurile superioare ale somptuoasei şi minunatei Grădini Meade, din aşezarea gnomilor cunoscută sub numele de Culhaven. De unde se afla el, vedea întinzându-se întreaga grădină, în toată uluitoarea ei splendoare, în jos, pe dealul stâncos, pe mai multe niveluri tăiate ordonat în piatră, rotunjite cu multă grijă la capete, închipuind o apă ce se scurge domol la vale într-o cascadă nesfârşită. Amenajarea acestei grădini pe dealul cândva arid era o realizare cu totul excepţională. Pământ special fusese adus cu mare greutate din ţinuturi mai fertile şi aşternut pe dealul unde avea să fie amplasată grădina, de aceea mii de flori şi alte plante înfloreau tot timpul anului în climatul blând al Anarului de sud. Culorile lor erau de nedescris. Ar fi fost pur şi simplu nedreaptă o comparaţie între nenumăratele culori ale acestor flori şi culorile curcubeului. Flick se străduí să numere culorile, dar găsi că e cu neputinţă. Se lăsă repede păgubaş şi-şi îndreptă atenţia spre luminişul spaţios de la poalele grădinii, pe unde se perindau mai mulţi gnomi, în drum spre treburile pe care le aveau sau înapoi spre case. Lui Flick, gnomii îi păreau un neam ciudat, atât de neclintiţi cu toţii în obiceiurile lor de muncă şi în felul lor ordonat de viaţă. Tot ceea ce făceau era întotdeauna plănuit cu grijă de dinainte, gândit cu atâta meticulozitate, încât până şi un ins prudent ca Flick se minuna văzând cât timp petrec

gnomii cu preparativele. Dar erau cu toţii prietenoşi şi gata să ajute, trăsături foarte apreciate de cei doi văleni, care altminteri se simţeau foarte stingheri în acest ţinut straniu.

Se aflau deja de două zile în Culhaven şi tot nu izbutiseră să afle ce se întâmplase cu ei, cum ajunseseră acolo sau cât aveau să mai rămână în acea aşezare. Balinor nu le dezvăluise nimic, se mulţumise doar să le spună că nici el nu ştia prea multe şi că aveau să le afle pe toate când le va veni vremea, declaraţie pe care Flick o găsise nu doar melodramatică, dar şi agasantă. Nu se zărea nici urmă de Allanon, nimeni nu sufla o vorbă despre locul în care s-ar putea afla el acum. Dar cel mai rău era că tot nu se ştia nimic despre Menion, în continuare dispărut, iar celor doi fraţi li se interzisese cu desăvârşire să părăsească aşezarea gnomilor. Flick aruncă o privire spre poalele grădinii să vadă dacă paznicul lui personal era încă acolo şi îl zări îndată, mai într-o parte, cu căutătura fixată neobosit asupra văleanului. Pe Shea îl indignase această măsură, dar Balinor se grăbise să-i explice că trebuia să-i însoţească cineva clipă de clipă, pentru eventualitatea că vreuna dintre făpturile din Northland, veşnic la pândă, ar încerca să-i ucidă. Flick se declarase de acord pe loc, căci îşi amintea prea bine cele câteva ocazii în care fusese aproape de Purtătorii de Cranii şi abia scăpase cu viaţă. Îşi părăsi gândurile răzleţe când dădu cu ochii de Shea, care se apropia pe poteca şerpuitoare a grădinii.

– Vreo ştire? întrebă Flick neliniştit când celălalt ajunse lângă el şi se aşeză în tăcere alături.

– Nimic, veni răspunsul scurt.

Shea se simţea din nou vlăguit de puteri, deşi avusese parte de două zile întregi de odihnă după bizara aventură care-i adusese din căminul lor din Shady Vale până în codrii Anarului. Erau bine trataţi, chiar dacă uneori cu prea mare insistenţă, dar gnomii păreau cu adevărat

preocupaţi de bunăstarea lor. Nimeni nu şoptise însă o vorbuliţă despre ce se va întâmpla mai departe. Cu toţii, chiar şi Balinor, păreau să aştepte ceva, poate sosirea lui Allanon, dus de atâta vreme. Balinor nu izbutise să le explice în ce fel ajunseseră ei doi în Anar. Se luase după o tainică lumină sclipitoare şi aşa dăduse peste ei, cu două zile în urmă, adormiţi la malul râului, nu departe de Culhaven, apoi îi adusese aici. Nu ştia nimic despre bătrân sau despre felul în care călătoriseră ei atâta drum în amontele râului. Când Shea aduse vorba despre legendele cu privire la un Rege al râului Silver, Balinor înălţă din umeri şi declară, simplu, că orice e posibil.

– Nici o ştire despre Menion...? întrebă Flick şovăielnic.

– Doar că gnomii încă bat ţinutul în lung şi în lat în căutarea lui şi că asta ar putea să mai dureze o bună bucată de vreme, răspunse Shea potolit. Nu ştiu ce să mai fac.

Flick admise în sinea lui că această ultimă mărturisire reprezenta povestea întregii situaţii până în acel moment. Aruncă o privire spre partea de jos a grădinii, unde un mic grup de gnomi înarmaţi până-n dinţi se adunase în jurul siluetei impunătoare a lui Balinor, apărut brusc de undeva din pădurea de dincolo de aşezare. Chiar de la depărtarea la care se afla nivelul de sus, unde stăteau ei, vălenii îşi dădeau seama că purta şi acum cămaşa de zale pe sub pelerina lungă de vânătoare pe care o cunoşteau de-acum prea bine. Ţinu sfat cu multă seriozitate cu gnomii preţ de câteva minute, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Shea şi Flick ştiau foarte puţine despre Prinţul de Callahorn, dar locuitorii aşezării Culhaven păreau să-l preţuiască în mod deosebit. Şi Menion rostise vorbe alese despre el. Ţara lui de baştină era un regat aflat la graniţa nordică a Southlandului, pe toată întinderea ei. Ţinutul acela era cunoscut ca o regiune de hotar şi se afla chiar la graniţa de sud a Northlandului. Locuitorii Callahornului erau în cea

mai mare parte oameni, dar, spre deosebire de ceilalți, aceștia păstrau legături cu alte seminții și nu urmau politica de izolare. Legiunea de Hotar, care se bucura de un prestigiu enorm, era încartiruită în acel ținut îndepărtat – o armată profesionistă aflată sub comanda lui Ruhl Buckhannah, regele Callahornului, tatăl lui Balinor. De-a lungul istoriei, întreg Southlandul se bizuise întotdeauna pe Callahorn și pe Legiune, care înfruntau primul asalt din partea unei armate invadatoare, ceea ce oferea celorlalte ținuturi răgazul necesar pentru a se pregăti de luptă. În toți cei cinci sute de ani scurși de când Legiunea de Hotar fusese formată, nu suferise nicio înfrângere.

Balinor începu să urce încet spre banca de piatră pe care ședeau cei doi văleni, așteptându-l cu nerăbdare. Le zâmbi în chip de salut, căci înțelegea bine cât sunt de neliniștiți neștiind ce avea să se întâmple cu ei, dar și cât îi îngrijorează soarta prietenului lor dispărut. Se așeză aiături de ei și rămase tăcut preț de câteva minute, apoi prinse a vorbi.

– Știu cât vă e de greu să îndurați toate astea, începu el cu blândețe. Am poruncit ca toți gnomii războinici care pot fi aflați să pornească în căutarea prietenului vostru rătăcit. Dacă există cineva care-l poate găsi, ei sunt aceia – și nu se vor da bătuți, vă făgăduiesc.

Cei doi frați dădură din cap, arătând astfel că prețuiau eforturile depuse de Balinor ca să le fie de ajutor, în orice fel putea.

– Trăim vremuri pline de primejdii pentru acest popor, deși bănuiesc că Allanon nu v-a vorbit despre asta. Gnomii sunt amenințați de o invazie a mogâldanilor, care ar putea năvăli prin nordul Anarului. Au avut loc deja destul de multe mici hărțuieli de-a lungul hotarelor și se aude că pe undeva, mai sus de câmpia Streleheim, se concentrează o armată imensă. După cum vă puteți lesne închipui, toate aceste

întâmplări au o directă legătură cu existența Vrăjitorului Comandant.

– Asta înseamnă că și Southlandul e în primejdie? întrebă neliniștit Flick.

– Fără îndoială, încuviință Balinor. Aceasta este una dintre cauzele pentru care mă aflu aici – ca să pun la punct, împreună cu națiunea gnomilor, o strategie comună de apărare în cazul în care va avea loc o invazie masivă.

– Dar Allanon unde e? vru îndată să știe Shea. Va putea el să ajungă aici destul de repede ca să ne poată ajuta? Și ce are Sabia Shannara de-a face cu toate astea?

Balinor le cercetă o clipă chipurile nedumerite, apoi clătină încet din cap.

– Mă văd nevoit să mărturisesc că nu vă pot da răspuns la niciuna din aceste întrebări. Allanon este un om învăluit în mister, dar deosebit de înțelept și a fost întotdeauna un aliat de nădejde de câte ori am avut nevoie de sprijinul lui în trecut. Ultima dată când m-am întâlnit cu el, cu câteva săptămâni înainte de a vorbi cu voi în Shady Vale, am stabilit o dată la care să ne revedem în Anar. A întârziat deja trei zile.

Rămase o vreme tăcut, pierdut în gândurile lui, privind în jos, spre grădină și dincolo de ea, spre uriașii copaci ai codrilor Anarului, ascultând sunetele obișnuite ale pădurii și murmurul vocilor gnomilor care-și căutau de treburile lor în luminiș. Auziră apoi un strigăt dinspre un grup de gnomi de la poalele grădinii, la care se adăugară îndată chemări și strigăte venite de la alții, văzură și o învălmășeală de gnomi care tocmai ieșeau din pădurea de dincolo de Culhaven. Cei trei bărbați se ridicară nedumeriți de pe banca de piatră, privind în jur în căutarea vreunui semn de primejdie. Mâna puternică a lui Balinor se ridică și odihni pe mânerul sabiei late pe care o avea încinsă la brâu, pe sub pelerina vânătorească. O clipă mai târziu, un gnom se repezi pe potecă până la ei, strigând cât îl țineau puterile în vreme ce se apropia.

– L-au găsit, l-au găsit! exclamă el plin de surescitare şi mai să se-mpiedice în propriile picioare, atât se grăbea de tare să ajungă la ei.

Shea şi Flick se priviră consternaţi. Mesagerul se opri dinaintea lor cu răsuflarea tăiată, iar Balinor îl prinse emoţionat de umăr.

– L-au găsit pe Menion Leah? vru el să ştie numaidecât.

Gnomul dădu încântat din cap, în timp ce trupul lui scund şi îndesat încă tremura după efortul nemaipomenit pe care îl făcuse ca să le dea cât mai repede vestea cea bună. Balinor se repezi fără un cuvânt pe potecuţa care ducea spre locul de unde se auzeau strigătele, cu Shea şi Flick pe urmele lui. Ajunseră în câteva clipe la luminişul de jos şi o apucară pe drumul principal ce ducea către aşezarea Culhaven, aflată la câteva sute de metri mai departe. Auzeau strigătele surescitate ale gnomilor care îl felicitau pe cel ce dăduse peste munteanul rătăcit. Ajunseră în sfârşit la aşezare şi-şi făcură loc printre grupurile de gnomi care le stăteau în drum, îndreptându-se spre mijlocul acelei mulţimi agitate. Un lanţ de războinici care stăteau de pază se dădură la o parte pentru a le îngădui trecerea spre o curte mică, mărginită de două clădiri în dreapta şi stânga şi de un zid în spate. Pe o masă lungă de lemn zăcea trupul inert al lui Menion Leah, cu chipul palid şi aparent lipsit de viaţă. Un grup de vindecători gnomi stăteau aplecaţi, cu expresii serioase, asupra siluetei nemişcate şi păreau concentraţi să tămăduiască o vătămare. Shea scoase un ţipăt ascuţit şi dădu să se repeadă înainte, dar Balinor îl opri în loc cu braţul lui puternic şi se adresă unuia dintre gnomii din apropiere.

– Pahn, ce s-a petrecut aici?

Înveşmântat în cămaşă de zale, gnomul voinic, care părea să fi făcut parte din echipa plecată în căutare, grăbi spre ei.

– Se va face bine după ce va primi îngrijiri. A fost găsit încâlcit într-un Copac-Sirenă în câmpia Battlemound, la sud de râul Silver. Nu echipa plecată în căutare a dat de el. Hendel a fost cel care l-a găsit, tocmai se întorcea din aşezările de la sud de Anar.

Balinor dădu din cap şi privi în jur după salvator.

– A pornit spre sala de întruniri ca să dea raportul, răspunse gnomul întrebării nerostite.

Balinor le făcu un semn celor doi văleni să-l urmeze şi începu să-şi croiască drum prin mulţime, ieşi din curte şi porni pe strada principală spre o clădire înaltă. Acolo se aflau birourile celor ce guvernau aşezarea, precum şi sala de întruniri, iar acolo dădură de gnomul Hendel, aşezat pe o laviţă lungă şi mâncând cu foame de lup, în vreme ce un scrib aşternea pe hârtie raportul. Hendel îşi ridică ochii când cei trei se apropiară, îi cântări plin de curiozitate din priviri pe văleni, dădu din cap în chip de salut spre Balinor şi îşi văzu mai departe de înfulecat. Balinor îi făcu scribului semn să plece, apoi cei trei bărbaţi se aşezară de partea cealaltă a mesei, faţă în faţă cu gnomul total indiferent, care părea frânt de oboseală şi flămând din cale-afară.

– Ce neghiob, să lupte doar cu sabia cu un Copac-Sirenă, murmură el. Altfel, curajos, ce-i drept. Cum îi merge?

– Se va vindeca după ce va fi îngrijit cum se cuvine, răspunse Balinor, aruncând o privire vălenilor stingheriţi. Cum l-ai găsit?

– I-am auzit strigătele...

Celălalt vorbea, mestecând în continuare.

– ... A trebuit să-l car în spinare aproape şapte mile înainte să dau peste Pahn şi echipa lui, care-l căutau de-a lungul râului Silver.

Îşi curmă vorba şi-i măsură din nou din priviri pe cei doi văleni care-l ascultau cu cea mai mare atenţie. Gnomul

îi cercetă cu interes, apoi privirea i se îndreptă din nou, cu o sprânceană ridicată, spre Balinor.

– Prieteni cu munteanul – şi cu Allanon, îl lămuri Străjerul Hotarelor, plecându-şi cu subînţeles capul.

Hendel se mulţumi să le adreseze un gest energic de salut.

– Nici că aş fi avut habar cine e dacă n-ar fi pomenit numele tău, se adresă Hendel înaltului Străjer al Hotarelor. N-ar strica să-mi mai spună şi mie careva din când în când ce se petrece pe-aici – înainte de a se petrece, şi nu după.

Amuţi, iar Balinor, amuzat, le zâmbi celor doi văleni nedumeriţi şi înălţă din umeri, dându-le astfel de înţeles că gnomul era arţăgos de felul lui. Shea şi Flick se simţeau oarecum intimidaţi de firea aprigă a gnomului şi păstraseră anume tăcerea, deşi ambii ardeau de nerăbdare să li se povestească mai în amănunt cum fusese salvat Menion.

– Ce raport ai de prezentat cu privire la Sterne şi Wayford? îl iscodi Balinor în cele din urmă, referindu-se la cele două mari aşezări din Southland, aflate în imediata apropiere, la sud şi la vest, de Anar.

Hendel se opri din mâncat şi slobozi un hohot de râs.

– Oficialităţile acestor două comunităţi de nădejde vor lua chestiunea în discuţie şi ne vor trimite un raport. Comportament tipic de cârpaci aleşi la conducere de nişte cetăţeni indiferenţi, ca să le stea acolo până vor putea să paseze toate sarcinile neghiobului care le va urma. Mi-am dat seama cinci minute după ce am deschis gura că mă cred nebun de legat. Nu vede niciunul primejdia până ce sabia nu le va fi ajuns la gât – şi atunci vor ţipa să-i ajute aceia dintre noi care am văzut adevărul de la bun început.

Îşi curmă vorba şi mâncă mai departe, limpede dezgustat de situaţie.

– Ar fi trebuit, de bună seamă, să-mi închipui că aşa va fi...

Balinor părea cuprins de îngrijorare.

– ... Dar cum am putea oare să-i convingem că-i pândeşte asemenea primejdie? Nu au mai fost războaie de atâta amar de ani, încât nimeni nu vrea să creadă că ar putea avea loc tocmai acum.

– Dar nu asta e adevărata problemă, după cum bine ştii, interveni Hendel agasat. Ei îşi închipuie pur şi simplu că nu e treaba lor să se amestece în povestea asta. În fond, hotarele sunt apărate de gnomi, ca să nu mai vorbim de Callahorn şi Legiunea de Hotar. Apărarea hotarelor a fost până acum treaba noastră – de ce să nu fie şi de acum înainte? Sărmani neghiobi...

Îşi încheie gânditor spusa, căci terminase şi raportul, şi cina, şi era frânt de oboseală după lunga călătorie spre casă. Bătuse timp de aproape trei săptămâni oraşele din Southland, şi acum se părea că totul fusese în zadar. Se simţea profund dezamăgit.

– Nu înţeleg ce s-a petrecut, declară Shea cu glas potolit.

– Ei bine, nici eu, fu răspunsul plin de amărăciune al lui Hendel. Mă duc să mă culc pentru vreo două săptămâni. Ne vedem atunci.

Se ridică brusc în picioare şi părăsi încăperea, fără măcar un cuvânt de rămas-bun, cu umerii laţi lăsaţi de oboseală. Cei trei bărbaţi rămaseră în tăcere, privind silueta care se depărta până ce dispăru. Apoi Shea se întoarse şi privi cu uimire spre Balinor.

– Indiferenţa, Shea, poveste veche de când lumea...

Războinicul cel înalt oftă din rărunchi şi-şi întinse mădularele în vreme ce se ridica în picioare.

– ... Este foarte posibil să ne aflăm în pragul celui mai cumplit război din ultima mie de ani şi nimeni nu vrea să accepte asta. Toată lumea gândeşte la fel – lasă-i pe cei puţini să apere porţile cetăţii, în vreme ce restul populaţiei

își vede de propriul cămin. Devine un obicei – te bizui pe doar câțiva să aibă grijă de ceilalți. Apoi, într-o bună zi... cei câțiva nu mai sunt îndestulători, și te pomenești cu dușmanul în propria așezare – intrat prin porțile larg deschise...

– Și chiar o să fie un război? întrebă Flick, aproape speriat.

– Este întrebarea pe care ne-o punem cu toții, răspunse Balinor cu glas coborât. Singurul om în stare să dea un răspuns lipsește... întârzie.

În bucuria regăsirii lui Menion viu și sănătos, vălenii îl dăduseră pentru moment uitării pe Allanon, omul din pricina căruia se aflau ei în Anar de fapt. Întrebările, de-acum familiare, le dădeau ghes din nou, cu insistență, dar vălenii se deprinseseră să și le tot pună de câteva săptămâni încoace, așa că dădură încă o dată deoparte toate ezitările. Atenția le fu atrasă din nou de Balinor, care se îndreptase spre ușă, iar cei doi se grăbiră să-l urmeze.

– Să nu vă supărați pe Hendel, îi sfătui el în vreme ce mergeau. E țâfnos cu toată lumea, dar este unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-ați putea avea vreodată. Ani la rând s-a luptat din greu și s-a dovedit mai isteț decât mogâldanii din întreg nordul Anarului, în apărarea poporului său și a locuitorilor din acele așezări din Southland care au dat uitării cu atâta ușurință rolul pe care îl au gnomii în apărarea acelor hotare. Sunt absolut sigur că mogâldanii își doresc din tot sufletul să pună mâna pe el.

Shea și Flick rămaseră tăcuți, rușinați că și cei din propria lor seminție dădeau dovadă de atâta egoism, dar își dădeau seama și că fuseseră la rândul lor la fel de neștiutori în legătură cu situația din Anar înainte de a auzi totul din gura lui Balinor. Îi alarma ideea unor noi războaie între semințli, căci își aminteau bine lecțiile de istorie despre războaiele de demult și cumplita ură semănată în

acei ani plini de amărăciune. Posibilitatea izbucnirii unui al treilea război al semințiilor era dătător de fiori.

– Mergeți înapoi în grădină, îi sfătui Prințul de Callahorn. Vă voi trimite de veste îndată ce aflu despre vreo schimbare în starea lui Menion.

Cei doi frați se declarară, cam fără voie, de acord știau că, oricum, nu prea aveau de ales. În seara aceea, înainte de a se duce la culcare, se opriră în drum în fața odăii în care era culcat Menion, dar numai pentru ca santinela să le spună că prietenul lor dormea și nu trebuie deranjat.

Dar în după-amiaza următoare, munteanul se trezise și fusese vizitat de cei doi văleni îngrijorați. Până și Flick realiză, cam în silă, că se bucură să-l vadă pe celălalt bine sănătos, deși afirmă cu toată seriozitatea că el prevăzuse cât se poate de corect, cu multe zile înainte, pacostea care avea să-i lovească, și asta încă de când se hotărâseră să pornească la drum prin Black Oaks. Menion și Shea se amuzară amândoi pe seama veșnicului pesimism al lui Flick, dar nu adâncira subiectul. Shea îi povesti lui Menion cum fusese adus în Culhaven de către gnomul Hendel, apoi începu să-i istorisească felul ciudat în care el și Flick fuseseră găsiți lângă râul Silver. Menion rămase la fel de consternat ca ei și nu izbuti să găsească vreo explicație acelei întâmplări. Shea se feri să-i pomenească ceva despre legenda Regelui râului Silver, știind prea bine reacția munteanului când vine vorba despre un basm din vechime.

În cursul aceleiași zile, în primele ceasuri ale înserării, le ajunse la urechi vestea că Allanon se înapoiase. Shea și Flick tocmai se pregăteau să iasă din odaia lor ca să-i facă o vizită lui Menion, când auziră strigătele pline de entuziasm ale gnomilor care se repezeau prin fața ferestrei lor deschise către Sala de Consiliu, unde urma să înceapă un

sfat. Cei doi văleni, cuprinşi de nelinişte, abia dacă apucaseră să facă doi paşi afară din odaie, când se pomeniră înconjuraţi de o echipă de patru gardieni, care îi duseră iute prin mulţime, dincolo de uşile deschise, până într-o mică încăpere din apropierea sălii mari, unde li se spuse să aştepte. Gnomii închiseră fără un cuvânt uşile în urma lor, le zăvorâră bine şi se postară îndată de cealaltă parte a lor. Încăperea era luminată din belşug şi mobilată cu mai multe mese şi laviţe lungi, iar cei doi văleni, uluiţi, luară loc. Ferestrele erau închise şi, chiar fără să se uite, Shea înţelese că erau zăvorâte, ca şi uşa. Din sala mare de dincolo se auzea vocea adâncă a unui singur vorbitor.

Multe minute mai târziu, uşa dinspre curte se deschise şi Menion, părând foarte îmbujorat, dar altminteri sănătos, fu condus rapid înăuntru de doi gardieni. Odată rămaşi singuri, munteanul le povesti că gardienii veniseră să-l aducă şi pe el, ca şi pe cei doi văleni. Din câteva crâmpeie de vorbă auzite în drum, se părea că gnomii din Culhaven şi, de bună seamă, şi cei din întregul Anar, se pregăteau de război. Dar oricare or fi fost ştirile pe care le adusese Allanon, întreaga comunitate a gnomilor fusese aruncată într-o stare de haos desăvârşit. Prin uşile deschise ale Sălii de Consiliu i se păruse că îl zăreşte pe Balinor, în picioare în faţa clădirii, dar gardienii îl aduseseră prea repede şi nu putea fi sigur de asta.

Glasurile din sala mare se ridicară bubuitoare şi cei trei amuţiră în aşteptare. Trecură câteva clipe, iar vacarmul de voci continuă să umple aerul venind dinspre sală, de unde se răspândi în afară, fiind preluat de gnomii aflaţi acolo. Tocmai când răcnetele ajunseseră la un nivel asurzitor, uşa încăperii în care aşteptau cei trei se deschise pe neaşteptate şi silueta întunecată şi autoritară a lui Allanon îşi făcu apariţia.

Se apropie în grabă de cei doi văleni, le strânse mâinile şi îi felicită pentru că ajunseseră cu bine la Culhaven. Era înveşmântat la fel ca atunci când îl văzuse Flick întâia oară, cu chipul prelung pe jumătate ascuns în glugă, la fel de înnegurat şi de impunător ca întotdeauna. Îl salută politicos pe Menion şi se aşeză în capul celei mai apropiate mese, apoi le făcu semn şi celorlalţi să ia loc. Balinor intră la rândul lui în încăpere, la fel şi un mic grup de gnomi – conducători, pare-se, ai comunităţii, printre ei şi arţăgosul Hendel. Ultimii sosiţi erau doi inşi foarte firavi, aproape două umbre, înveşmântaţi în nişte straie ciudate, vânătoreşti; aceştia luară loc în tăcere alături de Allanon, în capul mesei. Shea îi vedea bine din celălalt capăt al mesei, unde era aşezat, şi, după ce îi cercetă câteva clipe, ajunse la concluzia că erau elfi din îndepărtatul Westland. Trăsăturile lor fine, de la sprâncenele desenate în unghi ascuţit până la urechile vârfuite, erau caracteristice seminţiei lor. Shea se întoarse şi-i surprinse pe Menion şi Flick privind când spre el, când spre cei doi elfi, părând a cerceta asemănarea lor izbitoare. Niciunul dintre ei nu văzuse vreodată un elf şi, cu toate că ştiau că Shea este pe jumătate elf şi auziseră destule descrieri ale celor din acel neam, nu avuseseră niciodată până acum ocazia să facă o comparaţie.

– Prieteni...

Vocea profundă a lui Allanon bubui, acoperind zumzetul şoaptelor celorlalţi, se ridică autoritar în picioare, dominându-i de la înălţimea lui de peste doi metri. În încăpere se aşternu pe dată tăcerea, toate feţele se întoarseră spre el.

– ... Prieteni, sunt nevoit să vă dau o veste pe care încă nu am dat-o nimănui. Am suferit o grea pierdere.

Amuţi, şi căutătura i se opri asupra fiecărui chip îngrijorat din faţa lui.

– Paranorul a căzut. O mică oştire de vânători mogâldani aflată sub comanda Vrăjitorului Comandant a capturat Sabia Shannara!

Preţ de câteva secunde se lăsă o tăcere adâncă, apoi gnomii săriră în picioare cu strigăte mânioase. Balinor se grăbi şi el să se ridice, străduindu-se să-i potolească. Shea şi Flick se priviră unul pe altul fără a le veni să-şi creadă urechilor. Singur Menion nu părea surprins de această veste, chipul lui prelung cerceta cu mare luare-aminte silueta întunecată a celui aflat în capul mesei.

– Fortăreaţa Paranor a fost trădată din interior, urmă Allanon după ce larma se mai potoli. Avem prea puţine speranţe cu privire la soarta celor care păzeau cetatea şi sabia. Am auzit că au fost cu toţii ucişi. Dar nu ştie nimeni cum s-a petrecut asta.

– Ai fost acolo? întrebă Shea pe neaşteptate, simţind însă aproape imediat că era o întrebare prostească.

– Am plecat în mare grabă de la voi, din Shady Vale, pentru că tocmai primisem vestea că urma să aibă loc curând o încercare de a fi cucerit Paranorul. Am sosit prea târziu ca să le mai pot fi de folos celor din cetate, ba era cât pe ce să fiu şi eu descoperit. Este una dintre cauzele care mi-au întârziat sosirea în Culhaven.

– Dar dacă Paranorul a fost cucerit, iar sabia luată... şopti Flick, şi vocea îi rămase suspendată rău-prevestitor în aer.

– Atunci ce mai putem face noi acum? încheie Allanon întrebarea, cu voce aspră. Tocmai asta este problema cu care trebuie să ne confruntăm noi acum, cea căreia trebuie să-i găsim pe dată răspuns – este motivul însuşi pentru care ţinem acest sfat acum.

Allanon părăsi pe neaşteptate capul mesei şi păşi prin încăpere până ajunse în spatele lui Shea. Puse o mână mare pe umărul lui firav şi-i privi pe cei care-l urmăreau cu atenţie.

– Sabia Shannara nu poate face nimic în mâinile Vrăjitorului Comandant. Ea nu poate fi ridicată decât de un descendent al dinastiei lui Jerle Shannara – şi este singurul motiv pentru care duşmanul încă nu a atacat. În loc de asta, a preferat să-i urmărească cu tenacitate şi să-i prăpădească pe toţi descendenţii acestei familii, unul câte unul, rând pe rând, chiar şi pe cei pe care am încercat eu să-i apăr – toţi cei pe care i-a putut afla. Acum ei sunt morţi cu toţii – toţi, în afara unuia singur, iar acesta este tânărul Shea. Shea este numai pe jumătate elf, dar este descendent în linie directă al regelui care a purtat măreaţa sabie cu atâţia ani în urmă. Acum este rândul lui să o ridice din nou.

Shea s-ar fi repezit pe uşă afară dacă nu era mâna puternică încleştată pe umărul lui. Privi înspăimântat spre Flick şi văzu că ochii fratelui său oglindeau aceeaşi spaimă ca şi ai lui. Menion nu se clintise din loc, dar părea vădit impresionat de această dură declaraţie. Ce aştepta Allanon de la el depăşea orice avea cineva dreptul să ceară.

– Ei bine, cred că l-am tulburat îndeajuns pe tânărul nostru prieten, râse pe neaşteptate Allanon. Nu te lăsa cuprins de deznădejde, Shea. Lucrurile nu stau chiar atât de rău cum ţi se pare în clipa de faţă.

Se întoarse brusc, se duse înapoi în capul mesei şi de acolo privi spre ceilalţi.

– Trebuie să redobândim sabia, cu orice preţ. Nu avem de ales. Dacă dăm greş în această misiune, toate ţinuturile vor fi aruncate în cel mai sângeros război pe care l-au dus vreodată seminţiile din vremile când viaţa a fost aproape nimicită, cu două mii de ani în urmă. Sabia este cheia. Fără ea, vom fi obligaţi să ne bizuim pe puterile noastre de muritori, pe măiestria noastră de luptători – pe un război purtat cu ajutorul armelor şi braţelor, iar asta nu poate duce decât la pieirea a nenumărate mii de suflete de ambele părţi. Puterea malefică este de partea Vrăjitorului

Comandant şi ea nu poate fi zdrobită decât cu ajutorul sabiei – şi al curajului câtorva inşi, şi nu puţini dintre ei trebuie aflaţi chiar în această încăpere.

Se opri din nou, pentru a studia impresia pe care o făcuseră spusele lui asupra celorlalţi. Se aşternuse o tăcere profundă în vreme ce el privea şirul de chipuri încruntate întoarse spre el. Brusc, Menion Leah se ridică în picioare şi-l înfruntă pe vorbitorul cel uriaş.

– Ce spui tu de fapt este că ar trebui să pornim acum în căutarea sabiei – spre Paranor!

Allanon încuviinţă încet din cap, un zâmbet slab îi juca pe buze în vreme ce aştepta reacţia celorlalţi, care ascultau acum în tăcere. Ochii lui depărtaţi sclipeau întunecat sub sprâncenele stufoase, fixaţi cu luare-aminte asupra celorlalte chipuri. Menion se aşează încet la loc, pe trăsăturile lui frumoase se citea o totală neîncredere, dar Allanon îşi reluă vorba.

– Sabia se află încă la Paranor şi este foarte posibil ca ea să rămână acolo. Nici Brona şi nici Purtătorii de Cranii nu o pot atinge – simpla ei existenţă este un adevărat blestem la adresa vieţii lor malefic prelungite în lumea muritorilor. Doar câteva clipe petrecute în prezenţa ei le produce nişte dureri insuportabile. Ceea ce înseamnă că orice încercare de a duce sabia la miazănoapte, în Regatul Craniilor, va putea fi înfăptuită numai cu ajutorul mogâldanilor care au pus stăpânire pe cetate. Eventine şi războinicii lui elfi au primit misiunea de a asigura paza fortăreţei druide şi a sabiei. Deşi am pierdut Paranorul, elfii stăpânesc în continuare partea de sud a câmpiei Streleheim, la nord de fortăreaţă, încât pentru orice încercare de a călători spre nord, către seniorul întunecimii, vor trebui înfrânte patrulele postate de elfi prin acele ţinuturi. Se pare că Eventine nu se afla în fortăreaţă când a fost cucerită şi nu am niciun motiv să cred că el nu-şi va da toată osteneala să obţină sabia sau

măcar să împiedice scoaterea ei din cetate. Vrăjitorul Comandant cunoaşte această stare de lucruri şi mă îndoiesc că îşi va asuma riscul să piardă arma poruncindu-le mogâldanilor să o ia de acolo. Va prefera să-şi menţină poziţia la Paranor până când oştirea lui va porni către miazăzi. Este posibil ca Vrăjitorul Comandant să nu se aştepte ca noi să încercăm să punem din nou stăpânire pe sabie. Ar putea chiar să creadă că întreaga dinastie Shannara a fost exterminată. Se va aştepta, de bună seamă, ca noi să ne concentrăm atenţia asupra poziţiilor defensive, pentru a rezista atacului iminent. Dacă acţionăm în cea mai mare grabă, un mic grup ar putea avea şansa să se strecoare neobservat în cetate şi să pună mâna pe sabie. O astfel de misiune ar fi extrem de primejdioasă, dar dacă există cea mai mică şansă de izbândă, merită întreprinsă.

Balinor se ridică în picioare şi dădu de înţeles că doreşte să le vorbească celor de faţă. Allanon dădu din cap în semn de încuviinţare şi se aşeză.

– Nu înţeleg în ce anume constă puterea sabiei împotriva Vrăjitorului Comandant – recunosc asta fără ocoliş, începu războinicul cel înalt. Dar înţeleg prea bine în ce constă ameninţarea care ne pândeşte pe toţi dacă oştirile lui Brona invadează Southlandul şi Anarul, după cum raportează mesagerii noştri că ar fi pe cale să facă. Ţinutul meu natal va fi primul care va trebui să înfrunte primejdia, iar dacă se poate face ceva spre a împiedica asta, mie nu-mi rămâne nimic altceva decât să plec în misiune alături de Allanon.

Gnomii săriră din nou în picioare, manifestându-şi prin strigăte entuziasmul faţă de idee. Allanon se ridică la rândul lui în picioare şi-şi întinse braţul lung, pentru a impune tăcerea.

– Aceşti doi tineri elfi de lângă mine sunt veri cu Eventine. Ei mă vor însoţi, căci primejdia care-i pândeşte

pe ei este la fel de mare. Balinor va veni de asemenea şi voi lua şi unul dintre conducătorii gnomilor – nu mai mulţi. Pentru ca misiunea noastră să fie încununată de succes, grupul trebuie să fie redus ca număr, format din vânători pricepuţi în luptă. Alegeţi-l pe cel mai bun dintre voi şi acela să vină cu noi.

Privirea i se îndreptă spre celălalt capăt al mesei, unde Shea şi Flick ascultau totul într-o stare de şoc amestecată cu totală dezorientare. Menion Leah chibzuia în tăcere, fără a se uita la cineva anume. Allanon privi răbdător spre Shea şi chipul aspru se mai îmblânzi când zări ochii plini de spaimă ai tânărului vălean – bătuse cale lungă, înfruntând atâtea primejdii până în acest loc unde crezuse că va putea fi în siguranţă, numai ca să i se spună că va fi obligat să îl părăsească spre a porni într-o călătorie încă mai plină de primejdii, spre miazănoapte. Dar Allanon nu avusese răgazul necesar ca să le dea vestea cea proastă într-un chip mai blând. Clătină şovăitor din cap şi aşteptă.

– Cred că eu trebuie să merg...

Declaraţia neaşteptată răsărise din gura lui Menion, care se ridică din nou în picioare, înfruntându-i pe ceilalţi.

– ... Am venit împreună cu Shea ca să mă asigur că va ajunge cu bine în Culhaven, şi aşa a fost. Datoria mea faţă de el s-a încheiat, dar am acum o datorie faţă de ţinutul meu natal şi faţă de poporul meu, trebuie să îi apăr în orice fel îmi stă în putinţă.

– Şi ce poţi tu să oferi grupului? întrebă Allanon cu asprime, uluit că munteanul se oferise fără a se sfătui mai întâi cu prietenii lui. Era limpede că Shea şi Flick erau năuciţi de brusca lui declaraţie.

– Sunt cel mai bun arcaş din întreg Southlandul, răspunse Menion fără să clipească. Şi, foarte posibil, şi cel mai bun cercetaş.

Allanon păru a ezita preţ de o clipă, apoi privi spre Balinor, care ridică în tăcere din umeri. Menion şi Allanon se priviră încă o clipă unul pe altul în ochi, ca şi când îşi măsurau unul altuia intenţiile. Menion îi zâmbi cu răceală primejdiosului cronicar.

– De ce m-aş supune eu dorinţelor tale? vru el să ştie.

Silueta înnegurată de la celălalt capăt al mesei se holbă la el cu o expresie ce aducea oarecum a curiozitate – şi o tăcere mormântală se aşternu în încăpere. Până şi Balinor făcu fără voie un mic pas înapoi, într-atât era de surprins. Shea îşi dădu pe dată seama că Menion era pe cale să intre în bucluc şi că, în afara celor trei prieteni, toţi cei din jurul mesei ştiau despre impunătorul Allanon ceva despre care ei nu aveau habar. Cuprins de spaimă, văleanul îi aruncă o scurtă privire lui Flick, care pălise la gândul unei confruntări între cei doi bărbaţi. Dorind cu disperare să evite necazurile, îşi drese vocea. Toate privirile se întoarseră spre el, iar el se zăpăci.

– Ai ceva de spus? îl repezi Allanon pe un ton ameninţător.

Shea dădu din cap, în vreme ce mintea îi lucra febril, căci ştia prea bine ce se aşteaptă de la el. Privi din nou spre Flick, care izbuti să dea abia perceptibil din cap, dându-i astfel de înţeles că îşi va susţine fratele, oricare i-ar fi hotărârea. Shea îşi drese încă o dată vocea.

– Valoarea mea pare să constea doar în faptul că sunt urmaş prin naştere al acelei familii, dar cred că cel mai bun lucru ar fi să duc treburile la bun sfârşit. Flick şi cu mine – şi Menion – vom merge la Paranor.

Allanon încuviinţă printr-un gest al capului şi chiar izbuti să-i adreseze un mic surâs, mulţumit în sinea sa de tânărul vălean. Shea, mai mult decât oricare altul, trebuia să se ţină tare. El era ultimul descendent al casei regale

Shannara şi atât de multe destine aveau să depindă de această măruntă, neînsemnată chestiune de descendenţă.

La capătul celălalt al mesei, Menion Leah se destinse uşurel în scaunul său şi un oftat abia perceptibil îi scăpă de pe buze în vreme ce se felicita pe tăcute. Îl provocase anume pe Allanon, obligându-l astfel pe Shea să intervină pentru a-l salva prin hotărârea sa de a merge la Paranor. Riscase nebuneşte pentru a-l forţa pe micul vălean să se alăture grupului. Munteanul fusese cât pe ce să declanşeze o confruntare cu Allanon, care i-ar fi fost fără îndoială fatală. Avusese noroc. Se întrebă în sinea lui dacă norocul avea să le surâdă lor, tuturor, şi în timpul călătoriei în care aveau să pornească.

IX

Shea rămase locului în întuneric, lângă ieşirea din Sala de Consiliu, unde boarea răcoroasă a nopţii îi răcorea faţa înfierbântată. Flick sosi îndată şi el, cu chipul rotund posomorât în lumina ceţoasă a lunii. Menion se rezemase degajat de un stejar înalt, câţiva metri mai la stânga. Întrunirea luase sfârşit, iar Allanon le ceruse să îl aştepte. Pribeagul cel înalt era încă înăuntru, unde cumpănea, împreună cu conducătorii gnomilor, în ce fel poate fi contracarată invazia, despre care credeau că avea să se declanşeze dinspre Anarul de nord. Balinor era şi el acolo, pentru a pune de acord acţiunile faimoasei Legiuni de Hotar din îndepărtatul Callahorn cu cele ale oştii gnomilor din Eastland. Shea se simţea uşurat să iasă din încăperea aceea înghesuită – să respire aerul curat al nopţii şi să chibzuiască mai pe îndelete la hotărârea lui pripită de a se alătura grupului care se va duce la Paranor. Ştia – şi, de bună seamă, şi Flick pricepuse acum asta – că nu aveau cum să rămână în afara conflictului care, fără îndoială, avea să izbucnească în jurul Sabiei Shannara. Puteau, firește, să rămână în Culhaven, trăind aproape ca în prizonierat, în speranţa că poporul gnom avea să-i apere de Purtătorii de Cranii. Puteau rămâne aici, în aceste ţinuturi ciudate, departe de toţi cei cunoscuţi, daţi poate uitării cu timpul de toţi în afară doar de gnomi. Dar o asemenea înstrăinare ar fi fost mai rea decât cea mai aprigă soartă pe care le-ar putea-o hărăzi duşmanii. Pentru întâia dată, Shea

realiză că trebuie să admită – o dată pentru totdeauna – că nu era doar fiul adoptiv al lui Curzad Ohmsford. Era un urmaş al casei regale Shannara, fiu de regi şi moştenitor al legendarei săbii şi, cu toate că şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, trebuia să accepte ceea ce îi hotărâseră sorţii.

Aruncă o privire fugară către fratele său, la rândul lui dus pe gânduri, cu privirile în pământ, şi simţi o împunsătură de amărăciune gândindu-se cât îi era acela de credincios. Flick era plin de curaj şi îl iubea, dar nici pe departe nu îşi imaginase că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură şi că se vor pomeni drept în inima teritoriului duşman. Shea nu dorea ca Flick să fie implicat în asta – nu era răspunderea lui. Ştia că văleanul cel voinic nu avea să-l părăsească în ruptul capului câtă vreme ştia că-i poate fi de folos, dar poate că Flick ar putea fi convins de data asta să rămână aici, poate chiar să se întoarcă în Shady Vale ca să-i explice tatălui ce pacoste se abătuse asupra lor. Dar chiar în vreme ce chibzuia cum să-i spună asta se lăsă păgubaş, ştiind prea bine că Flick nu va voi cu niciun chip să se întoarcă. Orice s-ar întâmpla, el avea să-i stea alături până la capăt.

– Pe vremuri, se auzi vocea calmă a lui Flick care îi curmă reflecţiile, aş fi putut să jur că îmi voi trăi viaţa întreagă în linişte şi pace, fără nimic ieşit din comun, în Shady Vale. Iar acum se pare că am nimerit în miezul unei adevărate zbateri pentru salvarea omenirii.

– Crezi că ar fi trebuit să iau o altă hotărâre? întrebă Shea, după ce cumpăni o clipă în tăcere.

– Nu, nu cred...

Flick clătină din cap.

– ... Dar poate îţi aminteşti ce discutam pe drum – despre unele lucruri a căror raţiune nu o cunoaştem, despre unele pe care chiar nu le pricepem deloc? Vezi şi tu ce puţine sunt acum acele lucruri a căror raţiune o cunoaştem, chiar dacă soarta noastră depinde de ele.

Tăcu şi-l privi pe fratele lui în ochi.

– Cred că hotărârea ta este cea bună şi, orice s-ar întâmpla, voi fi alături de tine.

Shea zâmbi larg şi puse o mână pe umărul celuilalt, gândindu-se că exact asta se aşteptase să spună Flick. Era, poate, un gest neînsemnat, dar pentru el era mai nepreţuit decât oricare altul. Simţi cum Menion se apropie din partea cealaltă şi se întoarse spre el.

– Mă crezi de bună seamă neghiob după ceea ce s-a petrecut în seara asta, începu Menion direct. Dar neghiobul ăsta e de aceeaşi părere cu prietenul Flick. Orice s-ar întâmpla, vom înfrunta primejdia împreună, fie ea venită din partea unor muritori sau a unor năluci.

– Ai provocat scena aceea anume, ca să-l obligi pe Shea să accepte să meargă, nu-i aşa? îl sfidă Flick, scos din sărite. A fost cea mai josnică faptă din câte mi-a fost dat să văd vreodată!

– Nu are nicio importanţă, Flick, interveni grăbit Shea. Menion a ştiut ce face şi a procedat bine. Oricum aş fi hotărât să merg – cel puţin aşa aş vrea să cred. Acum trebuie să dăm uitării trecutul, să ne lepădăm de vechile antipatii şi să ne stăm alături unul altuia, dacă vrem să scăpăm cu viaţă.

– Atâta vreme cât pot să stau într-un loc de unde să nu-l scap din priviri, mârâi fratele lui înverşunat.

Uşa Sălii de Consiliu se deschise pe neaşteptate şi silueta voinică a lui Balinor apăru luminată de sfeşnicele din încăperea din spatele lui. Acesta îi cercetă din priviri pe cei trei bărbaţi care aşteptau la câţiva paşi de el în întuneric, apoi închise uşa şi se apropie de ei, cu chipul luminat de un zâmbet blând.

– Mă bucur că v-aţi hotărât toţi trei să veniţi cu noi, declară el cu simplitate. Dar trebuie să mărturisesc, Shea, că fără tine călătoria n-ar fi avut nicio noimă. Fără moştenitorul lui Jerle Shannara, sabia nu e decât o bucată de metal.

– Ce ne poţi spune despre această armă magică? întrebă numaidecât Menion.

– Voi lăsa explicaţia pe seama lui Allanon, răspunse Balinor. Are de gând să vă vorbească peste câteva minute.

Menion clătină din cap, descumpănit de perspectiva de a-l întâlni încă o dată pe uriaş în seara aceea, dar şi îmboldit de curiozitate şi de dorinţa de a auzi mai multe despre puterea sabiei. Shea şi Flick schimbară o privire. Urma să li se explice în sfârşit tot ce se petrece în Northland.

– Dar tu de ce te afli aici, Balinor? întrebă Flick precaut, căci nu dorea să-şi bage nasul în afacerile personale ale Hotarnicului.

– Este o poveste destul de lungă – şi nu ar prezenta vreun interes pentru tine, fu răspunsul, aproape aspru, al celuilalt, ceea ce-l făcu pe Flick să bănuiască în sinea sa că mersese prea departe.

Balinor observă privirea amărâtă a celuilalt şi zâmbi liniştitor.

– Am avut unele probleme cu familia mea în ultima vreme. Am avut cu fratele meu mai tânăr o... neînţelegere şi mi-am zis că ar fi mai bine să plec o vreme din oraş. Allanon mi-a cerut să-l însoţesc până în Anar. Hendel şi ceilalţi îmi erau vechi prieteni, aşa că am fost de acord.

– Sună cunoscut, observă Menion sec. Şi eu am probleme de acest gen cu ai mei din când în când.

Balinor dădu din cap şi chiar zâmbi slab, Shea însă îşi dădea seama după expresia din ochii lui că pentru el chestiunea nu era deloc amuzantă. Nu ştia ce anume îl făcuse să plece din Callahorn, dar era fără îndoială o problemă mai gravă decât orice neplăcere pe care o putuse avea vreodată Menion în Leah. Shea schimbă numaidecât vorba.

– Ce ne poţi spune despre Allanon? Se pare că trebuie să avem în el o încredere nemărginită, dar nu ştim mare lucru despre domnia sa. Cine e, de fapt?

Balinor ridică o sprânceană şi zâmbi, amuzat de întrebare, în acelaşi timp însă nu prea sigur în ce fel să răspundă. Se îndepărtă, gânditor, câţiva paşi, apoi se întoarse brusc spre ei şi arătă cu un gest vag spre Sala de Consiliu.

– De fapt, nu ştiu nici eu prea multe despre Allanon, recunoscu el cu sinceritate. Călătoreşte mult, studiază toate ţinuturile şi notează date despre schimbările şi evoluţia aşezărilor şi locuitorilor. Este bine cunoscut de toate seminţiile – cred că a călătorit deja pretutindeni. Cunoştinţele lui despre lumea întreagă sunt absolut excepţionale – pe cele mai multe nici nu le afli în vreo carte. Este un personaj într-adevăr remarcabil...

– Dar cine este, de fapt? insistă Shea plin de curiozitate, în dorinţa arzătoare de a afla adevărata obârşie a cronicarului.

– Nu sunt nici eu foarte sigur, căci nu s-a destăinuit niciodată pe deplin nimănui, nici chiar mie, cu toate că îi sunt aproape ca un fiu, rosti Balinor încetişor, cu glas atât de stins, încât se aplecară cu toţii spre el ca să fie siguri că nu le va scăpa nimic din cele ce vor urma. Cei mai vârstnici dintre gnomi şi chiar cei din regatul meu susţin că este cel mai măreţ dintre druizii acelui Sfat aproape dat uitării, care a guvernat lumea cu peste o mie de ani în urmă. Se spune că este urmaş direct al druidului Bremen – poate chiar al lui Galaphile însuşi. Convingerea mea este că există mult adevăr în toate acestea, căci se duce adesea la Paranor şi rămâne acolo vreme îndelungată pentru a copia însemnările făcute de el în cărţile de seamă care se află acolo.

Se opri o clipă, timp în care cei trei ascultători ai săi se priviră unul pe altul, întrebându-se în sinea lor dacă negurosul cronicar chiar ar putea fi urmaşul druizilor şi se simţiră pătrunşi de smerenie la gândul secolelor de istorie

pe care le moştenise acest om. Shea bănuise încă mai înainte de asta că Allanon putea fi unul dintre acei cugetători şi dascăli cunoscuţi odinioară sub numele de druizi şi era limpede că acesta avea cunoştinţe mai vaste despre seminţii şi despre sursa pericolului ce-i ameninţa decât oricine altcineva. Se întoarse spre Balinor, care le vorbea din nou.

– Nu-mi pot explica foarte bine de ce, dar cred că alături de el vom putea birui orice primejdie mai sigur decât alături de oricine altcineva, chiar dacă ar fi să ne confruntăm cu Vrăjitorul Comandant însuşi. Deşi nu am nici cea mai mică dovadă în sprijinul spuselor mele, am convingerea că puterile lui Allanon depăşesc orice am văzut noi vreodată. Ar fi un duşman extrem de periculos.

– În privinţa asta, nu am nici cea mai mică îndoială, murmură Flick.

Câteva minute mai târziu, uşa Sălii de Consiliu se deschise, iar Allanon îşi făcu, tăcut, apariţia. În lumina slabă a lunii părea imens şi înfricoşător, aproape ca unul dintre Purtătorii de Cranii de care se temeau atât de mult, cu pelerina neagră fluturând uşor în urmă-i în vreme ce se apropia de ei, cu chipul prelung ascuns în gluga ce-i acoperea capul. Îl aşteptară fără o vorbă, întrebându-se fiecare în sinea sa ce avea să le spună şi ce urmări vor avea spusele lui pentru ei toţi în zilele ce vor veni. Poate că el le ghicea instinctiv gândurile în vreme ce se apropia de ei, dar privirile lor nu puteau zări nimic dincolo de masca de nepătruns a trăsăturilor lui aspre, care-l ascundea în adâncuri depline pe omul dinlăuntru. Îi zăriră doar scânteierea bruscă a ochilor când se opri înaintea lor şi îi cântări fără grabă pe fiecare, rând pe rând. Se înstăpâni o tăcere adâncă, încărcată de ameninţări, asupra micului grup.

– A sosit vremea să aflaţi întreaga poveste a Sabiei Shannara, să auziţi istoria seminţiilor, aşa cum nu o cunoaşte nimeni în afară de mine...

Vocea lui le ajunse la urechi şi-i atrase parcă irezistibil către el.

– ... Este deosebit de important ca Shea să înţeleagă şi, cum şi voi, ceilalţi, vă asumaţi acelaşi risc, trebuie ca şi voi să cunoaşteţi întreg adevărul. Ceea ce veţi afla în această seară va trebui tăinuit cu cea mai mare grijă până vă voi spune eu. Vă va fi greu să o faceţi, dar este absolut necesar.

Le făcu semn să-l urmeze şi se depărtă de luminiş, îndreptându-se spre întunericul oferit de copacii aflaţi ceva mai încolo. Când pătrunseră la mai multe sute de metri în adâncul pădurii, Allanon intră într-o mică poiană, ascunsă aproape complet vederii. Se aşeză pe un ciot uscat de copac şi le făcu semn şi celorlalţi să-şi găsească un loc. Se supuseră cu toţii numaidecât şi aşteptară în tăcere ca renumitul cronicar să-şi adune gândurile şi să le vorbească.

– Cu foarte multă vreme în urmă, începu el alegându-şi cu grijă cuvintele, înaintea Marilor Războaie, înainte de apariţia seminţiilor aşa cum ne sunt ele cunoscute în ziua de astăzi, pe pământ locuiau – sau aşa se credea pe atunci – numai oameni. Civilizaţia se dezvoltase vreme de mii de ani şi înainte de războaie – ani de muncă asiduă trudnică şi de studiu, care au adus seminţia oamenilor pe punctul de a desluşi tainele vieţii. Erau vremuri extraordinare, viaţa se desfăşura într-un ritm atât de trepidant, încât ar fi dincolo de înţelegerea voastră chiar dacă aş avea eu darul de a vă înfăţişa imaginea cea mai fidelă. Dar, deşi se străduiau din răsputeri să desluşească tainele vieţii, oamenii nu au reuşit să învingă fascinaţia copleşitoare pe care le-o insufla moartea. Ea reprezenta permanent o alternativă, chiar şi în mijlocul acelei atât de civilizate societăţi pe care o creaseră. În chip de neînţeles, catalizatorul care a înlesnit fiecare nouă descoperire a fost aceeaşi veşnică patimă – studiul ştiinţelor. Dar nu al ştiinţelor cunoscute

astăzi semințiilor – nu studiul animalelor, al plantelor, al pământului sau al artelor simple. Științele despre care vorbesc vizau mașinăriile și puterea și se împărțeau la rândul lor în nenumărate domenii de cercetare, toate având două țeluri primordiale – cum se poate trăi mai bine și cum se poate ucide mai repede.

Se opri și râse amar, ca pentru sine, apoi înclină din cap spre Balinor, care îl asculta cu multă luare-aminte.

– Dacă ne gândim bine, este într-adevăr ciudat că seminția oamenilor petrecea atâta vreme trudind întru atingerea acestor două țeluri atât de diferite. Și nici în ziua de astăzi nu s-au schimbat prea multe – după atâția ani...

Rămase tăcut o clipă, iar Shea își furișă privirea spre ceilalți, dar ochii tuturor erau ațintiți asupra povestitorului.

– Științele puterii fizice! exclamă brusc Allanon, făcându-l pe Shea să-și întoarcă pe dată din nou privirea spre el. Aceasta era soluția pentru orice problemă în acele vremi. Cu două mii de ani în urmă, înfăptuirile seminției oamenilor depășeau de departe orice alte realizări din întreaga lor istorie. Dușmanul dintotdeauna al omenirii, moartea, nu-i mai putea răpi de-acum decât pe cei care-și trăiseră întreg ciclul firesc al anilor ce le fuseseră hărăziți. Bolile fuseseră practic total eradicate și, dacă ar mai fi avut timp, oamenii ar fi reușit poate să prelungească și viața. Unii învățați erau de părere că tainele vieții le erau interzise muritorilor. Dar nimeni nu a izbutit vreodată să aducă mărturie că lucrurile ar sta așa. Poate ar fi izbutit până la urmă, dar vremea lor a luat sfârșit și aceleași elemente ale puterii care au scăpat omenirea de boli și infirmități aproape că au distrus-o cu totul. Au izbucnit Marile Războaie, care au pornit de la mici hărțuieli între câteva națiuni, apoi s-au răspândit fără-ncetare, cu toate că înțelegeau cu toții foarte bine ce petrece; apoi micile nemulțumiri au degenerat în uriașe ostilități, motivate de diferența de seminție sau

naţionalitate, de hotare, de credinţe... s-a ajuns la situaţia în care orice pricină era de ajuns. Apoi, cu totul surprinzător, atât de surprinzător, încât puţini şi-au dat seama ce se petrece, întreaga lume s-a pomenit sub un val de atacuri revanşarde ale unor ţări împotriva altora, şi toate puse la cale şi desfăşurate metodic. În câteva minute doar, ştiinţa acumulată în secole a culminat cu nimicirea aproape totală a vieţii pe pământ. Marile Războaie...

Vocea îi era plină de amărăciune, iar ochii întunecaţi sclipeau în vreme ce priveau cu multă atenţie chipurile celor ce-l ascultau.

– ... Nimerit nume. Forţa dezlănţuită în cele câteva minute de bătălie a reuşit nu doar să distrugă mii de ani de evoluţie a omenirii, dar a dus şi la producerea a numeroase explozii şi înălţări de teren, care au schimbat cu desăvârşire faţa pământului. Şocul iniţial a provocat cele mai mari distrugeri, atunci a fost ucisă toată suflarea omenească de pe mai bine de nouăzeci la sută din suprafaţa pământului, dar tot atunci s-au declanşat şi nenumărate alte efecte devastatoare, solul a fost pustiit, continente s-au deplasat, oceane au secat, pământul şi mările au devenit de nelocuit vreme de mai multe sute de ani. Ar fi trebuit ca acel moment să marcheze sfârşitul vieţii, poate chiar al pământului. Doar o minune a împiedicat asta.

– Nu pot să cred aşa ceva.

Vorbele scăpară de pe buze înainte ca Shea să se poată stăpâni, iar Allanon îi aruncă o privire, în vreme ce pe chip i se aşternea bine cunoscutul zâmbet batjocoritor.

– Iată istoria omenirii tale supercivilizate, Shea, şopti el încruntat. Dar pe noi ne interesează mai îndeaproape ceea ce s-a petrecut după. Câţiva oameni au supravieţuit acelor ani cumpliţi de după marea pustiire, mici grupuri refugiate în adăposturi izolate prin diferite locuri de pe glob, luptându-se amarnic cu natura pentru a supravieţui.

Așa a început formarea celorlalte seminții, așa cum sunt ele astăzi – oameni, gnomi, troli și, spun unii, elfi – dar aceștia au fost dintotdeauna acolo, iar povestea lor va trebui depănată cu altă ocazie.

Allanon le spusese același lucru despre neamul elfilor atunci când le vorbise fraților Ohmsford în Shady Vale. Shea ar fi dorit nespus să oprească povestirea în acest punct, ca să ceară lămuriri despre seminția elfilor și despre propria-i obârșie. Dar știa de-acum că nu e tocmai prudent să-l scoată din răbdări pe cronicarul cel înalt întrerupându-l, cum o făcuse de mai multe ori în timpul primei lor întâlniri.

– Puțini își mai aminteau tainele științelor care le asiguraseră modul de viață de dinainte de nimicirea lumii de odinioară. Puțini își mai aminteau. Cei mai mulți nu erau decât o șleahtă de făpturi aproape primitive, iar cei puțini își aminteau doar fragmente, pe ici, pe colo. Păstraseră însă hrisoave pline de învățături și acestea îi puteau lumina cu privire la tainele vechilor științe. Le-au ținut bine ascunse în primii cinci sute de ani, fără a fi în stare să se folosească de slovele din acele hrisoave, în așteptarea vremurilor când o vor putea face. Și în tot acest răstimp, își citeau prețioasele cărți, dar, pentru că începuseră să se fărâmițeze și nu aveau cum să le ocrotească sau să le copieze, cei care aveau aceste texte au început să le memoreze. Anii s-au scurs și cunoștințele acelor cărți au fost trecute cu cea mai mare grijă din tată-n fiu, fiecare păstrând informațiile în sânul familiei, păzindu-le cu strășnicie de cei care nu le-ar fi folosit cu înțelepciune, care ar fi construit o lume în care Marile Războaie se puteau dezlănțui iarăși. În cele din urmă, chiar și după ce a redevenit posibilă copierea acelor informații în cărți, oamenii care le memoraseră au refuzat să o facă. Se temeau încă de urmări, se temeau unul de altul și chiar de ei înșiși. Așa că au hotărât, fiecare pentru sine, să aștepte

cel mai nimerit moment pentru a-şi oferi cunoştinţele nou-formatelor seminţii. Astfel au trecut mulţi ani, iar noile seminţii au început încet, încet să depăşească modul primitiv de viaţă. Au început să se unească şi să formeze comunităţi, în încercarea de a-şi întemeia o viaţă nouă din cenuşa celei vechi – dar, după cum ştiţi de-acum, nu au reuşit. Au început între ei certuri înverşunate pentru pământ, iar aceste neînţelegeri meschine s-au transformat curând în confruntări armate între seminţii. Abia atunci, urmaşii celor care se constituiseră cu de la sine putere în păstrători ai tainelor vieţii din vechime, ai ştiinţelor de odinioară, şi-au dat seama că situaţia în lume se înrăutăţeşte şi redevine întocmai cum fusese atunci când dusese la distrugerea ei şi s-au hotărât să intervină. Un bărbat pe nume Galaphile şi-a dat seama ce se petrece şi a văzut limpede că, dacă nimeni nu face nimic, seminţiile aveau cât de curând să declanşeze un război în toată legea. Aşa că a chemat la sine un grup ales de bărbaţi – pe toţi cei despre care a putut afla, pe toţi cei care memoraseră ştiinţa cărţilor din vechime, şi a alcătuit un sfat la Paranor.

– Deci aşa a fost cu primul Sfat al Druizilor, murmură Menion Leah, uluit. Un sfat al tuturor cărturarilor din acea vreme, care şi-au folosit laolaltă cunoştinţele spre a salva seminţiile.

– Lăudabilă încercare de a descrie acel efort disperat de a evita nimicirea vieţii pe pământ, râse Allanon scurt. Sfatul Druizilor a fost format cu bune intenţii din partea celor mai mulţi dintre membri, poate chiar a tuturor la început. Ei au exercitat o influenţă enormă asupra seminţiilor, pentru că au putut contribui mult la îmbunătăţirea simţitoare a vieţii tuturor celorlalţi. Acţionau numai împreună, fiecare folosindu-şi cunoştinţele proprii întru propăşirea tuturor. Dar, deşi au izbutit să evite izbucnirea unui nou război mondial şi au păstrat o vreme pacea între

diversele seminţii, s-au lovit de probleme neaşteptate. Cunoştinţele pe care le aveau se alteraseră inevitabil odată cu transferul lor de la o generaţie la alta, încât multe din sensurile autentice ale acelor informaţii erau acum diferite de cele iniţiale. Iar ceea ce a complicat încă mai mult lucrurile a fost faptul că nu au reuşit să coordoneze toate acele înscrisuri, toate cunoştinţele acumulate din diferite ştiinţe. Mulţi dintre membrii sfatului deţineau cunoştinţe transmise din generaţie în generaţie, dar acestea nu-şi găseau aplicarea practică; multe păreau doar o adunătură de cuvinte în devălmăşie. Aşa că, deşi druizii – cum se autointitulaseră, după numele unui grup de oameni de odinioară care căutaseră să pătrundă tainele cunoaşterii – au fost în măsură să ajute seminţiile în multe feluri, nu au izbândit defel în efortul de a descifra destule texte pentru a pătrunde esenţa conceptelor extrem de importante pe care le memoraseră, concepte care ar fi ajutat ţinuturile să se dezvolte şi să prospere.

– Şi atunci, druizii au vrut să reclădească lumea după propriile lor idei, interveni Shea numaidecât. Au vrut să împiedice războaiele care au nimicit lumea înainte, dar şi să readucă pe pământ avantajele vechilor ştiinţe.

Flick clătină năucit din cap, fără să priceapă ce au toate astea de a face cu Vrăjitorul Comandant şi cu sabia.

– Aşa este, întări Allanon. Dar Sfatului Druizilor, în pofida vastelor sale cunoştinţe şi a bunelor intenţii, i-a scăpat conceptul de bază al existenţei omeneşti. Dacă există fie şi o singură făptură inteligentă înzestrată cu pornirea instinctivă de a-şi îmbunătăţi modul propriu de viaţă, de a descătuşa tainele progresului, ea va găsi calea de a înfăptui acest lucru – dacă nu într-un chip, atunci într-altul. Druizii s-au închis la Paranor, departe de seminţiile ce populau pământul şi au studiat, individual sau în grupuri mici, încercând să pătrundă tainele vechilor

ştiinţe. Cei mai mulţi s-au bazat pe materialele de care dispuneau, pe cunoştinţele fiecărui membru, folosite de Sfat pentru a reconstrui şi reface metodele din vechime de a stăpâni puterea. Dar unii nu erau satisfăcuţi de acest mod de abordare. Câţiva erau de părere că, decât să se încerce deslușirea slovelor şi cugetărilor din vechime, aceste informaţii ar trebui mai degrabă folosite şi dezvoltate în noi modalităţi, pentru scopuri diferite. Şi aşa se face că un mic număr de membri ai sfatului, sub conducerea unui om pe nume Brona, au început să studieze nişte vechi taine, înainte de a înţelege pe deplin vechile ştiinţe. Erau înzestraţi cu o inteligenţă ieşită din comun, chiar cu geniu în unele cazuri, şi erau dornici să reuşească, nerăbdători să stăpânească puterea care le-ar fi fost semințiilor de atâta folos. Dar, printr-o fatidică voie a sorţii, descoperirile şi progresele dobândite i-au îndepărtat tot mai mult de învăţăturile Sfatului. Ştiinţele vechi li se păreau de-acum cimilituri fără noimă şi au trecut la alte domenii de gândire, adâncindu-se încet şi asiduu într-un gen de învăţătură ce nu a fost nicicând însuşită de cineva şi pe care nimeni nu ar fi putut-o numi ştiinţă. Ceea ce prindeau ei a deslușI era de fapt puterea fără margini a misticismului – vrăjitoria! Au reuşit să-şi însuşească nişte taine ale misticismului, apoi au fost descoperiţi de Sfat şi li s-a poruncit să renunţe la aceste învăţături. A avut loc o înfruntare aprigă, în urma căreia Brona şi discipolii săi au părăsit Sfatul mânioşi, hotărâţi să-şi continue propria cale. Au dispărut şi nu au mai fost văzuţi de atunci.

Allanon se opri o clipă, cumpănind cum să le explice totul cât mai deslușit. Ceilalţi aşteptau cu nerăbdare.

– Ştim de-acum ce s-a petrecut în anii care au urmat. În timpul studiilor lui îndelungate, Brona a descoperit cele mai adânci taine ale vrăjitoriei, apoi şi le-a însuşit. Dar în acest timp şi-a pierdut şi propria identitate, chiar şi sufletul

până la urmă, dăruit pe de-a-ntregul puterilor pe care a căutat cu atâta patimă să le stăpânească. Uitate erau de-acum vechile ştiinţe şi ţelurile pe care acestea trebuiau să le slujească în lume. Uitat era Sfatul Druizilor şi rolul lui pentru o lume mai bună. Uitat era totul, în afara doar a nevoii nedomolite de a afla mai multe despre ştiinţele oculte, despre tainele prin care se poate pătrunde, prin puterea propriei minţi, în gândurile altora. Brona era obsedat de dorinţa de a-şi extinde dominaţia – de a subjuga oamenii şi lumea în care trăiau, cu ajutorul acestei înfricoşătoare puteri. Urmarea acestei ambiţii a fost Primul Război al Seminţiilor, de tristă amintire, când a pus stăpânire pe minţile slabe şi dezorientate ale oamenilor şi a împins acea seminţie nenorocită la luptă împotriva celorlalte seminţii, spre a le pune pe toate sub dominaţia omului care deja nu mai era om, care nu se mai stăpânea nici măcar pe sine.

– Şi discipolii lui? întrebă Menion încetişor.

– Victime ale aceleiaşi iluzii. Au devenit slujitori ai conducătorului lor, căzând cu toţii în sclavia ciudatei puteri a vrăjitoriei...

Allanon îşi curmă vorba părând a şovăi, de parcă ar fi voit să adauge ceva, dar nu era sigur de efectul pe care l-ar avea asupra celor ce-l ascultau. Se răzgândi şi îşi reluă povestirea:

– Însuşi faptul că acei nefericiţi druizi au dat peste ceva total opus năzuinţelor lor reprezintă o lecţie amară pentru seminţia oamenilor. Poate, dacă ar fi avut răbdare, ar fi găsit informaţiile lipsă din ştiinţele vechi şi nu ar fi dezlănţuit puterea cumplită a lumii spiritelor, care îşi trage seva din minţile lipsite de apărare, până le mistuie cu desăvârşire. Gândirea omului nu poate face faţă realităţilor lumii de dincolo de existenţa fizică, cea din alte tărâmuri. Niciun muritor nu poate îndura aşa ceva prea multă vreme.

Amuţi din nou, iar spusele îi rămaseră atârnate parcă în tăcerea ameninţătoare. Cei care-l ascultau înţelegeau acum sorgintea duşmanului pe care voiau să îl înfrângă. Se confruntau cu un om care nu mai avea nimic omenesc în el, ci era reflectarea unei forţe uriaşe, dincolo de înţelegerea lor, o forţă colosală, încât Allanon se temea că ar putea chiar să zdrobească minţile oamenilor.

– Cunoaşteţi de-acum restul povestirii, reluă Allanon cam brusc. Creatura numită Brona, care nu mai semăna de mult cu un om, a fost forţa conducătoare în ambele Războaie ale Semiţiilor. Purtătorii de Cranii sunt discipolii vechiului lor stăpân Brona, sunt druizi care au fost cândva oameni, cândva membri ai Sfatului de la Paranor. Nu pot scăpa de soarta lor, cum nu mai poate scăpa nici el. Chiar forma pe care o au acum reprezintă întruchiparea puterii malefice pe care o propovăduiesc. Dar – şi asta este încă mai important pentru ţelurile pe care le urmărim noi acum – ei reprezintă şi o nouă eră a omenirii, a tuturor celor ce populează cele Patru tărâmuri în acest moment. Vechile ştiinţe au dispărut în vâltoarea istoriei, uitate acum cu desăvârşire, cum sunt şi anii în care maşinăriile erau preţuite pentru viaţa uşoară pe care o ofereau, acum toate acestea au fost înlocuite cu vrăjitoria – o ameninţare mult mai primejdioasă pentru viaţa pe pământ decât oricare alta dinaintea ei. Nu vă faceţi iluzii, prieteni. Trăim în evul vrăjitorului, iar puterea lui ameninţă să ne absoarbă pe toţi!

Urmă un moment de tăcere. O nemişcare profundă se aşternuse, apăsătoare, în aerul nopţii, în vreme ce ultimele cuvinte ale lui Allanon păreau să reverbereze aspru în urechile celorlalţi. Apoi Shea rosti cu glas scăzut:

– Care este taina Sabiei Shannara?

Răspunsul lui Allanon se făcu auzit aproape ca o şoaptă:

– În timpul Primului Război al Semințiilor, puterea druidului Brona era destul de mărginită. Drept urmare, forțele reunite ale celorlalte seminții, laolaltă cu priceperea Sfatului Druizilor, au izbutit să-i înfrângă oștirea formată din oameni, obligându-l să se furișeze la loc în ascunzătoarea lui. Totul putea lua sfârșit atunci și întregul conflict să reprezinte nimic alta decât un nou capitol din istoria celor Patru tărâmuri – un război ca oricare altul între muritori – dar el a aflat taina prin care putea dăinui spiritual dincolo de clipa în care rămășițele sale trupești ar fi trebuit să se întoarcă în pământ și să se descompună. A reușit cumva să-și conserve spiritul cu ajutorul forțelor mistice pe care de-acum le stăpânea și acest spirit avea o viață proprie, diferită de cea a lumii materiale, de cea a muritorilor. Există două lumi – cea în care trăim noi toți și cea a duhurilor de dincolo, de unde Brona a chemat la sine spectrele întunecate ce zăcuseră de secole în adormire. El era de-acum capabil să facă o punte între aceste lumi, în așteptarea momentului de a ataca din nou. În vreme ce aștepta, a văzut cum semințiile se depărtează tot mai mult una de cealaltă, așa cum știa prea bine că se va întâmpla cu timpul, fără a-i scăpa nici felul în care puterea Sfatului Druizilor scade pe măsură ce interesul lor față de treburile semințiilor se diminuează. Cum fac întotdeauna forțele malefice ale acestei lumi, a stat în ascunzătoarea sa până ce ura, pizma, lăcomia – defecte aparținătoare tuturor semințiilor – au atârnat mai greu în balanță decât bunătatea și bunăvoința și abia atunci a atacat. A pus stăpânire cu ușurință pe trolii-stâncă din munții Charnal, primitivi și războinici de felul lor, le-a sporit rândurile cu creaturi din lumea neființelor pe care o slujea de-acum, iar nou-formata oștire a năvălit asupra semințiilor risipite. După cum știți, au măcelărit Sfatul Druizilor, i-au ucis pe toți – afară doar de cei câțiva care izbutiseră să se salveze la timp. Unul

dintre cei care au scăpat de soarta haină a druizilor a fost un vârstnic mag pe nume Bremen, care întrezărise de multă vreme primejdia în care se găseau cu toţii şi care încercase în zadar să îi prevină pe ceilalţi. Druid fiind, era prin natura lui cronicar şi cercetase îndeaproape istoria Primului Război al Seminţiilor, având astfel ştinţă şi despre Brona şi discipolii săi. Foarte alarmat de ceea ce încercaseră aceştia să facă şi bănuind că enigmaticul druid căpătase puteri dincolo de ştirea cuiva şi pe care era cu neputinţă să i le dovedească vreun om, Bremen a început la rândul lui să studieze misticismul, dar cu mai mare băgare de seamă şi luând în calcul puterea pe care ar putea-o descătuşa. După mulţi ani de asemenea studiu, a ajuns la convingerea că Brona era într-adevăr încă în viaţă şi că războiul următor împotriva seminţiilor avea să se dezlănţuie cât de curând, iar soarta acestuia va atârna de puteri oculte, de magie neagră. Vă puteţi lesne închipui ce răspuns a primit când şi-a expus părerile – a fost azvârlit practic pe uşă afară din Paranor. Drept urmare, şi-a început, pe cont propriu, strădania de a stăpâni ştiinţele oculte, de aceea nu a fost în cetate atunci când aceasta a fost cucerită de oştirea trolilor. Când a aflat că Paranorul a căzut, a înţeles că, dacă nu acţionează, seminţiile se vor afla curând lipsite de apărare în faţa puterilor pe care le dobândise Brona, puteri despre care sărmanii muritori nici habar nu aveau. Dar trebuia acum să afle răspunsul la întrebarea: cum era oare cu putinţă să înfrângi un duşman pe care nicio armă de-a muritorilor nu-l putea vătăma şi care supravieţuia de peste cinci sute de ani? S-a dus atunci la cea mai prestigioasă naţiune din acele vremi, la poporul elf, aflat sub comanda unui tânăr şi curajos rege pe nume Jerle Shannara – şi şi-a oferit ajutorul. Poporul elf îl preţuise dintotdeauna pe Bremen, ei îl înţelegeau mai bine chiar decât cei din ordinul druizilor. Bremen trăise printre

ei în anii dinaintea căderii Paranorului, pe când studiase magia.

– Nu înţeleg asta, interveni Balinor pe neaşteptate. Dacă Bremen era atât de bun cunoscător într-ale magiei, de ce nu l-a înfruntat el însuşi pe Vrăjitorul Comandant?

Răspunsul lui Allanon fu destul de vag:

– L-a înfruntat pe Brona în cele din urmă, pe câmpia Streleheim, deşi înfruntarea nu a putut fi zărită de ochii celorlalţi muritori, apoi au dispărut amândoi. Convingerea generală a fost că Bremen l-a învins pe împăratul spiritelor, dar cu timpul s-a dovedit că lucrurile stau altfel, iar acum...

Şovăi un singur moment înainte de a-şi relua grăbit firul povestirii, dar niciunuia dintre cei de faţă nu-i scăpă semnificaţia acestei scurte întreruperi.

– În orice caz, Bremen şi-a dat seama că era nevoie de un talisman care să slujească drept scut împotriva revenirii unei creaturi precum Brona în vremuri viitoare, când nu va mai exista nimeni pe faţa pământului cât de cât cunoscător al artei magiei pentru a-i ajuta pe celorlalţi. Şi astfel a conceput ideea unei săbii, o armă înzestrată cu puterea de a-l înfrânge pe Vrăjitorul Comandant. Bremen a făurit arma prin măiestria sa magică şi aceasta are nu doar simpla tărie a metalului de rând, ea este impregnată şi cu însuşirile proteguitoare pe care le are orice talisman împotriva supranaturalului. Sabia a fost creată în aşa fel încât să îşi tragă puterea din sufletele muritorilor pe care îi apără – puterea sabiei constă în însăşi năzuinţa lor de a-şi păstra libertatea, de a-şi da chiar viaţa pentru atingerea acestui ţel. Aceasta a fost puterea ce i-a îngăduit atunci lui Jerle Shannara să nimicească oştirea Northlandului aflată sub stăpânirea lumii spiritelor; şi este puterea care va trebui acum folosită spre a-l trimite pe Vrăjitorul Comandant înapoi în lumea nefiinţelor căreia îi aparţine de drept, spre a-l încătuşa acolo până la sfârşitul tuturor veacurilor şi spre

a-l opri cu desăvârşire să mai pătrundă vreodată în această lume. Dar câtă vreme sabia se află sub stăpânirea lui, îi rămâne posibilitatea de a împiedica folosirea ei pentru a-l zdrobi pe vecie, şi asta, prieteni, nu putem permite.

– Dar de ce numai un descendent al casei regale Shannara poate să...?

Întrebarea se formă pe buzele tremurătoare ale lui Shea, în vreme ce mintea îi lucra febril.

– Tocmai aceasta este cea mai mare ironie a poveştii! izbucni Allanon, înainte chiar ca întrebarea să poată fi rostită până la capăt. Dacă ai urmărit cu luare-aminte tot ce am relatat până acum despre schimbările petrecute în viaţa omenirii după Marile Războaie, despre felul în care vechile ştiinţe materiale au făcut loc celor din vremurile noastre, celor de sorginte magică, atunci vei înţelege ceea ce tocmai sunt pe cale să vă dezvălui – cel mai ciudat dintre fenomene. Dacă ştiinţele din vechime operau cu lucruri ce se puteau zări, simţi şi atinge, vrăjitoria din ziua de astăzi operează cu principii total diferite. Puterea ei se manifestă doar atunci când cel care o foloseşte are încredere în ea, căci ea îşi exercită înrâurirea asupra gândirii, care nu se poate vedea sau atinge cu ajutorul simţurilor omeneşti. Dacă gândirea nu găseşte un motiv pentru a crede în existenţa ei, magia nu se poate manifesta. Vrăjitorul Comandant a înţeles asta, iar credinţa, precum şi teama prezentă în gândirea muritorilor faţă de necunoscut, faţă de toate întâmplările cărora nu le pot afla înţelegerea prin simţurile mărginite de care dispun, îi oferă temelia foarte solidă pe care-şi întemeiază magia. S-a bizuit pe această premisă vreme de peste cinci sute de ani. În chip asemănător, Sabia Shannara nu poate fi o armă eficientă decât dacă cel ce o mânuieşte este pătruns de convingerea că are puterea de a învinge cu ajutorul ei. Când Bremen i-a dăruit sabia lui Jerle Shannara, a comis

greşeala de a i-o dărui direct regelui şi casei regale – nu a dăruit-o popoarelor celor Patru tărâmuri. Urmarea a fost că, din pricina unei înţelegeri eronate şi a consemnării incorecte în analele istoriei, s-a înrădăcinat în timp convingerea că sabia aparţine numai regelui elf şi că doar un urmaş din sângele lui o va putea ridica împotriva Vrăjitorului Comandant. Încât acum, dacă nu este mânuită de un descendent al casei regale Shannara, nicio persoană care ar atinge arma nu va putea avea deplina încredinţare că are acest drept. Tradiţia preluată din vremuri de demult, care spune că numai un asemenea moştenitor o poate mânui, îi va face pe toţi ceilalţi să pregete – iar aşa ceva nu este îngăduit, căci atunci arma nu va fi ceea ce este. Ea va deveni în mâinile oricui altcuiva doar o bucată de metal. Doar sângele şi convingerea unui moştenitor al casei regale Shannara vor putea invoca puterea latentă ce zace în măreaţa sabie.

Îşi încheiase relatarea. Îi urmă o tăcere gravă. Nu rămăsese nimic de spus din ceea ce putea el dezvălui celor patru ascultători. Allanon chibzui din nou, rapid, la ceea ce-şi făgăduise lui însuşi. Anume nu le spusese tot ce ştia, ţinuse pentru sine acel ultim mic amănunt care i-ar fi înfricoşat peste măsură. Îşi simţea sufletul sfâşiat între dorinţa de a le dezvălui totul şi conştiinţa tulburătoare a faptului că, dacă ar face aşa ceva, ar zdrobi orice sorţi de izbândă; iar izbânda avea o însemnătate dincolo de închipuire – şi doar el era pe deplin conştient de asta. Aşa că rămase acolo în tăcere, plin de amărăciune din pricina acestor gânduri tăinuite şi de mânie în faţa opreliştilor pe care el însuşi şi le impusese – oprelişti care-l împiedicau să dezvăluie totul celor care se bizuiau acum atât de mult pe el.

– Deci, Shea este singurul ce poate mânui sabia dacă... rupse brusc tăcerea Balinor.

– Numai Shea are dreptul prin naştere. Numai Shea.

Era o linişte atât de deplină, încât părea că până şi vieţuitoarele codrului îşi încetaseră forfota necontenită drept răspuns la răspunsul calm al cronicarului. Întreg viitorul se mărginea acum la această simplă mărturie de viaţă şi de moarte – a izbândi sau a fi nimicit.

– Şi acum, lăsaţi-mă singur, porunci Allanon pe neaşteptate. Dormiţi cât încă mai puteţi. Vom părăsi acest loc adăpostit la revărsatul zorilor şi ne vom îndrepta spre cetatea Paranor!

X

Zorile sosiră prea devreme pentru membrii micului grup, lumina slabă a noii zile îi găsi somnoroşi, ocupaţi cu pregătirile pentru lunga călătorie. Balinor, Menion şi vălenii aşteptau sosirea lui Allanon şi a verilor lui Eventine. Nimeni nu vorbea, în primul rând pentru că erau cu toţii încă pe jumătate adormiţi, deci nu din cale afară de bine dispuşi, dar şi pentru că se gândea fiecare în sinea sa la primejdioasa călătorie ce-i aştepta. Shea şi Flick se aşezaseră în tăcere pe o mică bancă din piatră, fără a se uita unul la altul, gândindu-se fiecare la spusele lui Allanon din seara trecută, cântărind ce sorţi de izbândă ar putea avea ei în încercarea de a pune mâna pe Sabia Shannara, de a o ridica împotriva Vrăjitorului Comandant pentru a-l nimici şi de a rămâne şi în viaţă pentru a se înapoia acasă. Shea, mai cu seamă, depăşise momentul în care teama era aceea care îl domina; nu mai simţea acum decât un fel de amorţeală care-i încleiase gândirea şi-l făcea să umble ca un robot, împăcat cu ideea că porneşte spre moarte. Şi totuşi, în pofida acestei resemnări în faţa călătoriei spre Paranor, pe undeva prin străfundurile gândirii lui dezorientate dăinuia un fir de nădejde că va izbuti să învingă toate aceste obstacole ce păreau de nebiruit. Simţea cum acest firişor slab de credinţă i se furişase în suflet şi adăsta acolo, în aşteptarea unui moment nimerit pentru a se ridica şi a se face auzit. În clipa de faţă însă, Shea se mulţumea să rămână tăcut şi să-şi accepte resemnat soarta.

Ca dar din partea gnomilor, vălenii purtau veşminte vânătoreşti, din care făceau parte şi pelerine călduroase până la genunchi, pe care le purtau şi acum, ca să se apere de răcoarea primelor ceasuri ale dimineţii. Aveau de asemenea asupra lor pumnalele scurte pe care le aduseseră din Shady Vale şi pe care şi le încinseseră la brâu. Raniţele erau, firește, mici, croite pe măsura celor doi văleni. În ţinuturile pe care urmau să le traverseze hălăduia cel mai bun vânat din aproape întreg Southlandul, iar în drum se aflau mai multe aşezări care îi tratau cu prietenie pe Allanon şi pe gnomi. Dar prin acele locuri sălăşluiau şi mogâldanii, duşmanii înverşunaţi dintotdeauna ai gnomilor. Nădăjduiau, ce-i drept, să păstreze taina călătoriei lor şi să evite astfel o luptă făţişă cu vânătorii mogâldani. Shea pusese cu multă grijă Nestematele Elfice în punguţa lor şi nu le arătase nimănui. Allanon nu-i vorbise deloc despre ele de când sosise în Culhaven. Shea nu-şi dădea seama dacă era doar o scăpare din partea lui Allanon, dar, oricum ar fi stat treburile, el nu avea de gând să se lipsească de singura armă cu adevărat eficientă pe care o avea, aşa că îşi vârâse punguţa, bine ascunsă, în tunică.

Menion Leah, câţiva paşi mai departe de cei doi fraţi, se plimba primprejur. Purta haine comode cu un aspect greu de descris şi un colorit ce se contopea perfect în cel al terenului, pentru ca misiunea lui de cercetaş şi vânător să fie cât mai puţin complicată cu putinţă. Încălţările îi erau din piele moale, întărită cu nişte uleiuri speciale, şi de aceea îi permiteau să păşească fără zgomot, dar şi să străbată cel mai accidentat teren fără a-şi vătăma tălpile. Sabia cea mare, vârâtă acum în teacă, îi era prinsă de spinarea zveltă, cu mânerul lucind palid în lumina slabă a zorilor, în vreme ce el umbla de colo-colo plin de neastâmpăr. Pe umăr avea petrecut arcul lung din lemn de frasin şi tolba cu săgeţi, armele lui favorite de vânătoare.

Balinor purta pelerina de călătorie de-acum cunoscută, înfăşurată cu grijă în jurul trupului înalt şi voinic şi cu gluga trasă. De sub pelerină i se zărea cămaşa de zale, care sclipea scurt de câte ori scotea un braţ din ascunzişul veşmintelor pentru a face câte un gest sumar. La cingătoare avea un pumnal lung şi cea mai gigantică sabie pe care o văzuseră vălenii în viaţa lor. Era uriaşă într-atât, încât ai fi zis că dintr-o singură izbitură a tăişului putea despica un om. În acel moment era ferită privirilor sub pelerină, dar cei doi fraţi îl văzuseră pe când şi-o prindea la brâu în vreme ce se apropiase de ei, ceva mai devreme.

Aşteptarea luă sfârşit în cele din urmă, căci Allanon se apropie de ei dinspre Casa Consiliului, însoţit de siluetele suple ale celor doi elfi. Fără a se opri, le dădu bineţe şi le porunci să se pregătească de plecare, adăugând cu asprime că, odată traversat râul Silver, câteva mile mai departe, unde aveau să se afle în ţinuturile stăpânite de mogâldani, să nu vorbească mai mult decât strictul necesar. Drumul îi va purta de la râu drept către miazănoapte, prin codrii Anarului, apoi în munţii de dincolo de ei. Era mai puţin probabil să fie observaţi dacă străbăteau aceste ţinuturi accidentate decât câmpiile ce se întindeau spre apus şi unde terenul era, ce-i drept, mult mai drept şi mai lesnicios. Păstrarea tainei călătoriei era cheia succesului. Dacă Vrăjitorul Comandant ar fi aflat în ce scop porniseră la drum, erau pierduţi. Urmau să meargă numai pe timpul zilei atunci când pădurea şi munţii îi puteau feri de priviri vrăjmaşe şi să călătorească noaptea, expuşi riscului de a fi observaţi de Purtătorii de Cranii aflaţi la pândă, numai atunci când vor fi obligaţi să traverseze câmpia care se întindea pe mai multe mile, către miazănoapte.

Mai-marele gnomilor îl desemnase să-şi reprezinte naţia în această călătorie pe Hendel, insul ferecat la gură care îl salvase pe Menion de Copacul-Sirenă. La ieşirea din

Culhaven, Hendel se postă în frunte în calitate de călăuză, căci el cunoştea cel mai bine aceste ţinuturi. Alături de el păşea Menion, care doar arareori deschidea gura, foarte atent să nu stea în calea arţăgosului gnom şi să nu-i atragă prea mult atenţia asupra sa, ceea ce gnomului i se părea absolut de prisos. Câţiva paşi în spatele lor păşeau cei doi elfi, siluetele lor zvelte păreau aproape două umbre în vreme ce se deplasau cu graţie şi uşurinţă şi îşi vorbeau cu glasuri melodioase şi potolite, care parcă linişteau temerile lui Shea. Purtau amândoi arcuri lungi, care semănau cu arcul lui Menion. Nu purtau pelerine, doar veşmintele acelea ciudate, mulate pe trup, pe care le purtaseră şi la sfat în seara precedentă. Shea şi Flick mergeau în spatele lor, iar în urma vălenilor – conducătorul taciturn al grupului, ai cărui paşi mari străbăteau cu uşurinţă terenul şi al cărui chip smead era concentrat asupra cărării pe care o urmau. Balinor venea ultimul. Atât Shea, cât şi Flick înţeleseseră numaidecât că fuseseră plasaţi în centrul pâlcului pentru a fi cât mai feriţi de primejdii. Shea ştia prea bine cât de important îl considerau ceilalţi pentru succesul misiunii lor, dar era în acelaşi timp dureros de conştient şi că ei nu îl credeau capabil să se apere în cazul unui atac.

Micul grup ajunse la râul Silver şi-l traversă într-un punct în care se îngusta şi unde, peste firul şerpuitor al apei sclipitoare, era aruncat un pod solid de lemn. Amuţiră cu toţii îndată ce traversară râul, privind cu nelinişte spre pădurea deasă din jurul lor. Drumul era în continuare destul de accesibil; terenul era drept, iar poteca, deşi cotind des şi brusc, îi ducea nesmintit, printre copaci, spre miazănoapte. Lumina puternică a dimineţii strălucea şi se prefira în raze lungi printre crengile groase, uneori cădea chiar pe poteca pe care mergeau şi pe chipurile lor, pe care le încălzeau preţ de câteva clipe în aerul răcoros al pădurii. Frunzele moarte şi crenguţele căzute erau îmbibate de

rouă, înăbuşindu-le paşii, care nu tulburau defel liniştea zilei. De peste tot dimprejur zvonea forfota obişnuită a vieţuitoarelor pădurii, deşi ei nu zăriră decât nişte păsări multicolore şi câteva veverite care săltau vioaie prin copacii de deasupra şi care, în săriturile lor de pe o creangă pe alta, îi acopereau uneori pe călătorii de dedesubt cu o adevărată ploaie de crenguţe şi alune desprinse de acolo. Copacii îi împiedicau pe membrii micului grup să vadă mare lucru în jur, căci trunchiurile aveau grosimi între unu şi trei metri, iar rădăcinile lor imense se întindeau dinspre trunchiuri ca nişte degete de uriaş scormonind neîncetat pământul codrului. Nu puteau zări nimic în nicio direcţie, aşa că nu le rămăsese decât să se bizuie cu toţii pe Hendel, care cunoştea bine aceste ţinuturi, şi pe Menion, cu îndemânarea lui de cercetaş, ca să păstreze direcţia în acest labirint de verdeaţă.

Prima zi trecu fără vreun eveniment surpriză şi îşi petrecură noaptea la adăpostul uriaşilor copaci, pe undeva la miazănoapte de râul Silver şi de Culhaven. Hendel părea să fie singurul care ştia cu precizie locul în care se aflau, dar Allanon stătuse şi el la sfat cu gnomul cel scump la vorbă despre direcţia şi calea pe care o urmau. Membrii grupului luară o cină rece, de teamă că un foc putea atrage atenţia asupra lor. Dar atmosfera era degajată şi discuţiile purtate erau plăcute. Shea profită de ocazie pentru a sta de vorbă cu cei doi elfi. Erau veri cu Eventine şi fuseseră aleşi pentru a-l însoţi pe Allanon în calitate de reprezentanţi ai regatului elf, spre a-l ajuta să caute Sabia Shannara. Erau fraţi, cel mai în vârstă se numea Durin, un westlander zvelt, tăcut, care lui Shea – şi lui Flick, aflat pururea alături de el – îi părea o persoană de nădejde. Fratele mai mic, Dayel, era timid, foarte plăcut la înfăţişare şi mult mai tânăr ca Shea. Farmecul lui tineresc era ciudat de atrăgător, mai cu seamă pentru membrii mai în vârstă ai grupului, cum erau

Balinor şi Hendel, care găseau că frăgezimea anilor lui şi prospeţimea cu care privea lumea erau pentru ei aproape ca o a doua şansă de a recâştiga ceva ce trecuse pe lângă ei cu mulţi ani în urmă. Durin îi explică lui Shea că fratele lui plecase de acasă cu doar câteva zile înainte de a se căsători cu una dintre cele mai frumoase fete ale ţinutului lor. Shea nu l-ar fi crezut pe Dayel destul de vârstnic pentru căsătorie şi i se părea de necrezut că cineva ar putea să-şi părăsească mireasa chiar în ajunul nunţii. Durin îl încredinţă însă că fratele său acceptase de bunăvoie această misiune, dar Shea îi spuse ceva mai târziu lui Flick că, după părerea lui, relaţia de rudenie cu regele jucase fără îndoială un rol important în hotărârea luată de vărul său. Aşa că acum membrii grupului şedeau liniştiţi şi vorbeau încetişor între ei, în afara singuraticului Hendel, care se învăluise în tăcere. Shea se întreba dacă tânărul elf nu-şi regreta cumva hotărârea de a-şi părăsi viitoarea soţie şi de a li se alătura în această călătorie plină de primejdie către Paranor. Se pomeni pe neaşteptate dorindu-şi ca Dayel să nu fi venit cu ei, ci să fi rămas la adăpostul aşezării lui.

Mai târziu, în cursul acelei seri, Shea se apropie de Balinor şi îl întrebă cum se face că lui Dayel i se îngăduise să vină într-o asemenea călătorie. Prinţul de Callahorn zâmbi auzind ce îl preocupă pe vălean şi-şi spuse că pentru el diferenţa de vârstă dintre Shea şi tânărul elf abia dacă se observa. I-a răspuns că, în vremuri ca acestea, când căminele atâtor oameni sunt sub asemenea ameninţare, nimeni nu-şi pune întrebarea de ce-şi oferă cineva sprijinul, faptul este acceptat doar ca atare. Fusese alegerea lui Dayel să vină, pentru că regele i-o ceruse şi pentru că s-ar fi simţit lezat în mândria lui de bărbat dacă sprijinul i-ar fi fost refuzat. Balinor îi explică apoi că Hendel era angajat de ani de zile într-o bătălie înverşunată împotriva mogâldanilor, în apărarea tărâmurilor lui natale. Această responsabilitate

îi revenise de drept, fiind unul dintre cei mai experimentați și iscusiți vânători și cercetași ai zonei de hotar din întregul Eastland. Avea o soție și copii acasă, îi văzuse o singură dată în ultimele opt luni și nu putea spera să-i revadă prea curând. Toți cei care luau parte la această misiune aveau mult de pierdut, declară el în încheiere, poate chiar mai mult decât știa Shea. Fără a detalia această din urmă afirmație, Hotarnicul cel înalt se îndepărtă ca să stea de vorbă cu Allanon despre alte chestiuni. Întrucâtva nemulțumit de sfârșitul cam abrupt al convorbirii, Shea se alătură din nou grupului format din Flick și cei doi frați elfi.

– Ce fel de persoană e Eventine? tocmai întreba Flick atunci când Shea ajunse lângă ei. Am auzit întotdeauna că e cunoscut drept cel mai măreț dintre toți regii elfilor și că se bucură de prețuirea tuturor. Dar cum e el, de fapt?

Durin zâmbi larg, iar Dayel râse din tot sufletul la auzul întrebării, căci o găsea amuzantă și oarecum neașteptată.

– Ce putem noi să spunem despre propriul nostru văr?

– Este, într-adevăr, un rege măreț, spuse Durin cu seriozitate după câteva clipe de gândire. Foarte tânăr pentru un rege, după cum ar putea spune unii monarhi sau conducători ai altor națiuni. Dar este extrem de perspicace și, lucrul cel mai important, rezolvă toate problemele înainte ca vremea acestora să fi trecut. Se bucură de dragostea și stima întregului popor al elfilor. L-ar urma oriunde, ar face orice le-ar cere, ceea ce ne este tuturor de mare folos în acest moment de grea cumpănă. Mai-marii sfatului nostru ar prefera să lase celelalte ținuturi în voia sorții și să rămânem izolați. Curată neghiobie, sigur, dar se tem de un nou război. Eventine este singurul care li se opune lor și politicii lor. Știe că singurul mod de a evita războiul de care te temi este să lovești primul și să tai

capul oştirii care ne ameninţă. Este şi motivul pentru care misiunea în care am pornit este atât de importantă – să încercăm oprirea invaziei înainte ca ea să se transforme într-un război total.

Menion, care se plimba agale de cealaltă parte a micii tabere, se apropie de cei patru şi se aşeză tocmai când Durin rostea fraza din urmă.

– Ce ştii despre Sabia Shannara? întrebă el plin de curiozitate.

– Foarte puţin de fapt, recunoscu Dayel, deşi pentru noi ea este istorie, nu legendă. Sabia a reprezentat dintotdeauna pentru poporul elf promisiunea că nu va mai fi nicicând nevoit să se teamă de creaturile din lumea nefiinţelor. S-a crezut tot timpul că această ameninţare a dispărut odată cu încheierea celui de-al Doilea Război al Seminţiilor, de aceea nu a tulburat pe nimeni faptul că toţi descendenţii casei regale Shannara au pierit de-a lungul timpului, în afară de câţiva ca Shea, de care noi nu am avut habar. Familia lui Eventine, familia noastră, a ajuns la domnie cu aproape o sută de ani în urmă – casa regală Elessedil. Sabia a rămas la Paranor, dată uitării de aproape toată lumea, până acum.

– Ce puteri are sabia? insistă Menion cam cu prea mult interes după părerea lui Flick, care schimbă cu Shea o privire plină de înţeles.

– Nu cunosc răspunsul la această întrebare, mărturisi Dayel după ce-i aruncă o privire lui Durin, care înălţă la rândul lui din umeri. Allanon pare a fi singurul care ştie.

Privirile li se îndreptară o clipă spre silueta înaltă a conducătorului lor, care discuta foarte serios cu Balinor, în partea cealaltă a locului de popas. Apoi Durin se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

– Suntem norocoşi să-l avem cu noi pe Shea, un descendent al casei regale Shannara. El va izbuti să

descătuşeze taina puterii acestei săbii odată ce va fi în stăpânirea noastră, iar cu ajutorul puterii ei îl vom putea lovi pe Seniorul Întunecimii înainte ca acesta să dezlănţuie războiul care ne-ar pustii ţinuturile.

– Dacă punem mâna pe sabie, mai bine zis, adăugă numaidecât Shea.

Durin acceptă observaţia cu un râs scurt şi un gest afirmativ din cap.

– Şi totuşi, ceva în toată istoria asta nu pare în regulă, declară Menion încetişor, apoi se ridică brusc în picioare şi se îndepărtă, în căutarea unui loc bun de dormit.

Shea îl privi din spate şi trebui să recunoască în sinea lui că e perfect de acord cu munteanul în privinţa asta, dar fără a-i da prin minte ce ar putea face spre a îndrepta lucrurile. În clipa de faţă, simţea că speranţa de izbândă în misiunea de a cuceri sabia era atât de slabă, încât nu se putea gândi decât cum să ajungă la Paranor. Nici nu voia să se gândească mai îndeaproape la ce urma să se întâmple după aceea.

Călătorii se deşteptară la revărsatul zorilor şi o porniră din nou pe poteca şerpuitoare, călăuziţi de veşnic precautul Hendel. Gnomul impusese un ritm rapid de marş printre arborii înalţi, cu frunze tot mai abundente pe măsură ce pătrundeau în adâncul Anarului. Cărarea începuse să urce în pantă domoală, semn că se apropiau deja de munţii ce străbăteau întreg Anarul mijlociu. Pe undeva mai spre miazănoapte urmau să traverseze piscurile care ocupau spaţii vaste, înainte de a ajunge la câmpia din apus, în drumul lor spre cetatea Paranor. Starea de spirit a celor din micul pâlc devenea tot mai tensionată pe măsură ce pătrundeau mai adânc în teritoriul mogâldanilor. Începură cu toţii să aibă impresia supărătoare că cineva îi pândeşte tot timpul, la adăpostul protector al codrului, în aşteptarea momentului cel mai nimerit pentru a-i ataca. Hendel era

singurul care nu părea încercat de acest presentiment – poate cunoașterea perfectă a ținuturilor îi liniștea temerile. Mergeau cu toții fără să scoată o vorbă, cercetând necontenit din priviri pădurea tăcută dimprejurul lor.

Când soarele ajunse pe la crucea amiezii, poteca începu să urce abrupt, iar călătorii o luară pieptiș. Copacii creșteau ceva mai depărtați unul de altul, iar coroanele li se subțiaseră binișor. Se întrezărea de-acum pe alocuri chiar câte un petec de cer, de un albastru adânc, netulburat de nici cel mai firav norișor. Soarele cald și luminos pătrundea cu curaj printre copacii rarefiați, pentru a scălda întreg codrul în lumina lui. Pe cărare își făcură apariția grămezi de pietriș mărunt, urcușul se înălța deja abrupt către piscurile înalte și crestele zimțate ce marcau începutul lanțului sudic al munților din Anarul mijlociu. Aerul prinse a se răcori în vreme ce urcau necontenit, iar călătorii respirau mai anevoie. Câteva ore mai târziu, micul grup ajunse la liziera unui brădet uscat, foarte des, atât de des încât nu puteai vedea nimic la mai mult de șase – șapte metri în față. De ambele părți ale potecii, pereți de stâncă se înălțau la sute de metri în tării, profilate pe fundalul albastrului fără pată al cerului după-amiezii. Pădurea se întindea de jur împrejur, până chiar în pereții de stâncă. La liziera pădurii de brazi, Hendel opri grupul și stătu de vorbă câteva minute cu Menion, arătând spre pădure, apoi spre stânci, părând a dezbate ceva. Allanon se alătură discuției, apoi le făcu celorlalți semn să se apropie.

– Munții pe care îi vom traversa fac parte din Wolfsktaag, un ținut neutru care nu se află nici în stăpânirea gnomilor, nici în cea a mogâldanilor, explică Hendel cu glas scăzut. Am ales acest drum pentru că pe aici este mai puțin probabil să dăm de patrule ale vânătorilor mogâldani, în care caz ar urma neîndoielnic o bătălie aprigă. Se zice că

în munţii Wolfsktaag bântuie făpturi dintr-o altă lume – bună glumă, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui? îl repezi Allanon.

– Ce vreau să spun, continuă Hendel, fără a părea câtuşi de puţin intimidat de întunecatul cronicar, este că am fost surprinşi cu vreo cincisprezece minute în urmă de unul, poate chiar de doi cercetaşi mogâldani. S-ar putea să fie mai mulţi prin preajmă – munteanul zice că a dat de urmele unei cete numeroase. În orice caz, acei cercetaşi vor raporta prezenţa noastră în zonă şi se vor întoarce foarte curând cu trupe, aşa că am face bine să iuţim pasul.

– Lucrurile stau chiar mai prost! interveni Menion numaidecât. Urmele pe care le-am descoperit arată că înaintea noastră sunt mai mulţi mogâldani – undeva printre copacii aceia, poate chiar căţăraţi în ei.

– Poate că da, poate că nu, muntene! interveni aspru Hendel. Brădetul se continuă la fel încă o milă, cu stânci înălţate de-o parte şi de alta a cărării, dar drumul se îngustează foarte mult la ieşirea din pădure, spre trecătoarea Noose, care e intrarea în Wolfsktaag. Pe acolo va trebui să o apucăm. Dacă încercăm să găsim o altă cale, pierdem alte două zile şi am da aproape sigur peste mogâldani.

– Gata cu vorbele, se răsti Allanon înverşunat. Pornim imediat. De partea cealaltă a trecătorii vom fi ajuns în munţi. Mogâldanii nu ne vor urmări acolo.

– Încurajatoare perspectivă, ce-i drept, mormăi Flick pentru sine.

Micul pâlc porni printre brazii deşi ai pădurii, unul după altul, în drum şerpuit printre trunchiurile aspre, crescute la-ntâmplare. Mormanele de ace de brad formau un covor gros pe pământ, pe care paşii lor călcau fără zgomot. Pomii cu scoarţă albă se înălţau înalţi şi subţiratici, coroanele lor scheletice, ca nişte pânze complicate de

păianjen, își proiectau modelele captivante pe albastrul curat al cerului. Călătorii înaintau prin labirintul de copaci și cioturi, călăuziți cu iuțeală și hotărâre de Hendel. Nu făcuseră mai mult de câteva sute de metri, când Durin îi opri pe neașteptate și le făcu semn să nu scoată un sunet, iscodind cu privirea împrejurul și părând a adulmeca aerul în căutarea unui semn.

– Fum! izbucni el brusc. Au dat foc pădurii!

– Eu nu simt miros de fum, anunță Menion după ce trase aer pe nări.

– Tu nu ai simțurile fine ale unui elf, i-o tăie scurt Allanon.

Se întoarse spre Durin:

– Îți poți da seama unde a fost aprins?

– Și eu simt miros de fum, interveni Shea distrat, uimit că are simțuri la fel de dezvoltate ca ale elfilor.

Durin se răsuci dintr-o parte în alta preț de un minut, încercând să afle de unde venea cel mai mult fum.

– Nu-mi dau seama, dar s-ar părea că a fost aprins în mai multe locuri. Dacă e așa, atunci pădurea va fi înghițită de flăcări în doar câteva minute!

Allanon șovăi o clipă doar, apoi le făcu semn să-și continue drumul spre trecătoarea Noose. luțiră simțitor pasul, căci voiau să iasă din capcana de foc în care fuseseră atrași. Un incendiu izbucnit în codrul acela uscat, odată extins de la o coroană la alta, le-ar tăia rapid orice șansă de scăpare. Pașii mari ai lui Allanon și ai Hotarnicului îi siliră pe Shea și Flick să alerge ca să nu rămână în urmă. La un moment dat, Allanon îi strigă ceva lui Balinor, iar silueta voinică a acestuia rămase în urmă și se pierdu printre copaci. Înaintea lor, Menion și Hendel aproape dispăruseră, iar din frații elfi nu se mai zăreau decât imagini fugare, săltând cu ușurință printre brazi. Alături de cei doi văleni rămăsese numai Allanon, care le strigă să

alerge mai repede. Nori denşi de fum alb începuseră să se strecoare printre trunchiurile dese ca o ceaţă apăsătoare, încât drumul era greu de distins, iar respiraţia mult îngreunată. Focul în sine nu era nicăieri de zărit. Încă nu era destul de puternic pentru a se răspândi prin coroanele încâlcite şi pentru a le tăia calea. În câteva minute, fumul se insinuă pretutindeni în jur, iar Shea şi Flick tuşeau amarnic la fiecare pas, în vreme ce ochii îi usturau şi li se înroşiseră. Brusc, Allanon îi opri. Stătură pe loc cam fără voie şi aşteptară ordinul de a alerga mai departe, dar Allanon părea să privească în urmă, cu chipul ciudat de palid în fumul alb şi gros. Curând, din pădurea din spatele lor îşi făcu apariţia trupul vânjos al lui Balinor, înfăşurat strâns în lunga-i pelerină vânătorească.

– Ai avut dreptate, sunt în urma noastră, îl anunţă el pe cronicar cu voce gâtuită în vreme ce se lupta să răsufle. Au dat foc întregii păduri în spatele nostru. Se pare că e o capcană menită să ne împingă spre trecătoarea Noose.

– Rămâi cu ei, îi porunci Allanon numaidecât, arătând cu un gest spre vălenii înspăimântaţi. Trebuie să-i ajung pe ceilalţi din urmă înainte ca ei să ajungă la trecătoare!

Cu o iuţeală greu de crezut pentru un om atât de masiv, conducătorul cel înalt al grupului se năpusti printre copacii din faţa lui şi se făcu nevăzut într-o clipită. Balinor le făcu semn celor doi văleni să-l urmeze şi porniră în goană în aceeaşi direcţie, străduindu-se cu mare greutate să vadă şi să respire în fumul înecăcios. Brusc, auziră trosnet înfricoşător de lemn arzând, iar fumul, aidoma unor imenşi nori fierbinţi şi alburii, prinse a se învolbura pe lângă ei. Focul îi ajungea din urmă. În câteva minute avea să-i cuprindă şi vor arde cu toţii de vii! Tuşind amarnic, cei trei alergau nebuneşte, se izbeau de brazi fără măcar să le pese, în încercarea disperată de a se elibera din iadul în care fuseseră prinşi. Shea aruncă din goană o privire în sus

şi zări, spre groaza lui, cum flăcările dansau sprinţar printre coroanele brazilor înalţi, croindu-şi drum tenace tot înainte şi arzând cu pălălaie trunchiurile, tot mai jos.

Apoi, printre copacii învăluiţi în fum, apăru pe neaşteptate un perete solid de stâncă, iar Balinor le făcu semn să o apuce într-acolo. Câteva minute mai târziu, în timp ce-şi pipăiau calea cu mâinile de-a lungul stâncii, dădură peste ceilalţi membri ai grupului, ghemuiţi într-un mic crâng dincolo de liziera codrului cuprins de flăcări. Înaintea lor se întindea o cărare ce şerpuia tot mai sus printre stânci, spre trecătoarea Noose. Cei trei se alăturară grăbiţi tovarăşilor lor în vreme ce pădurea întreagă era mistuită de flăcări.

– Încearcă să ne oblige să alegem: ori ne prăjim în brădet, ori încercăm să ajungem la trecătoare! strigă Allanon, pentru a acoperi trosnetele lemnului cuprins de flăcări, cu privirea aţintită plină de nelinişte spre poteca dinaintea lor. Ei ştiu prea bine că nu avem decât două căi de urmat, dar şi ei au aceleaşi două căi, aşa că şi-au pierdut avantajul asupra noastră. Durin, ia-o puţin înainte spre trecătoare şi vezi dacă mogâldanii ne-au întins cumva o capcană pe acolo.

Elful se repezi înainte fără un sunet, ghemuit şi aţinându-se pe lângă peretele de stâncă. Îl priviră depărtându-se tot mai mult pe poteca dintre stânci. Shea rămase ascuns alături de ceilalţi şi-şi dori să le poată fi cumva de ajutor.

– Mogâldanii nu sunt neghiobi, îi curmă Allanon firul gândurilor. Cei din trecătoare ştiu că li s-a tăiat orice legătură cu vânătorii care au dat foc pădurii, afară doar dacă ne învinge mai întâi pe noi. Nu şi-ar asuma cu niciun chip riscul de a se vedea siliţi să se retragă spre munţii Wolfsktaag. Mogâldanii fie dispun de trupe masive în trecătoare, lucru pe care Durin îl va băga fără îndoială de seamă, fie au cu totul alte planuri în ce ne priveşte.

– Orice planuri ar avea, le vor pune precis în aplicare în porţiunea de drum numită Nodul, explică Hendel. În acel loc, poteca este atât de îngustă, mărginită de pereţii de stâncă, încât nu se poate trece decât unul câte unul.

Amuţi şi căzu pe gânduri.

– Nu înţeleg cum ar putea să ne oprească, interveni grăbit Balinor. Pereţii de stâncă sunt aproape verticali – nimeni nu se poate căţăra pe ei decât cu foarte mare greutate, iar asta ar cere mult timp şi este foarte primejdios. Mogâldanii nu puteau avea timp să pregătească aşa ceva de când ne-au zărit!

Allanon încuviinţă din cap, căci era total de acord cu Străjerul Hotarelor şi nu-şi putea nici el imagina ce aveau mogâldanii de gând să facă. Menion Leah îi şopti ceva lui Balinor, apoi plecă brusc de lângă tovarăşii lui şi se îndreptă spre intrarea în trecătoare, în locul unde pereţii de stâncă începeau să se îngusteze, fixând atent cu ochii pământul. Căldura emanată de pădurea cuprinsă de flăcări devenise atât de intensă, încât se văzură cu toţii nevoiţi să se tragă ceva mai aproape de gura trecătorii. Nici acum nu se putea vedea mare lucru din pricina vălătucilor de fum alb ce se rostogoleau dinspre codrul muribund şi se risipeau apoi leneş în aer. Trecură câteva clipe grele în care cei şase aşteptară întoarcerea lui Durin şi a lui Menion. Încă îl zăreau pe munteanul zvelt, care se lăsase într-un genunchi şi cerceta cu luare-aminte pământul de la intrarea în trecătoare, cu silueta ca o umbră învăluită în fum. În cele din urmă, acesta se ridică şi se alătură din nou grupului, urmat aproape numaidecât de elful care se întorcea la rândul lui.

– Se văd mulţime de urme, dar niciun alt semn de viaţă în trecătoare, raportă Durin. Nu pare să fie nimic în neregulă până în locul ei cel mai îngust. Dincolo de acel loc nu m-am dus.

– Mai e ceva, interveni grăbit Menion. La intrarea în trecătoare am găsit două perechi clare de urme care duc spre ea şi două care ies din ea – picioare de mogâldani.

– Trebuie să se fi strecurat înaintea noastră şi să fi ieşit din nou în vreme ce noi ne buluceam în mijloc, exclamă Balinor mânios. Dar dacă ei au ajuns acolo înaintea noastră, atunci ce anume...?

– Nu vom afla nimic stând şi deliberând aici! conchise Allanon cu dezgust. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul. Hendel, preia din nou conducerea împreună cu munteanul şi fii cu băgare de seamă. Voi, ceilalţi, înşiruiţi-vă ca mai înainte.

Gnomul cel vânjos o luă înainte împreună cu Menion, cercetând atent, cu ochii lor ageri, şi cel mai obişnuit bolovan de pe cărarea cotită ce se îngusta în drum spre trecătoarea Noose. Ceilalţi îi urmau câţiva paşi mai în spate, cu privirile pline de nelinişte îndreptate spre pereţii abrupţi care-i înconjurau. Shea se încumetă să arunce o privire scurtă în urmă şi-l văzu pe Allanon chiar în spatele lui, dar Balinor nu era de găsit. Se pare că Allanon îl trimisese din nou pe Hotarnicul cel înalt să le asigure paza din spate, la ieşirea din codrul ce ardea pălălaie, să supravegheze apropierea inevitabilă a vânătorilor mogâldani, care, fără îndoială, stăteau la pândă undeva, dincolo de foc. Shea îşi dădea seama din instinct că erau prinşi într-o capcană pregătită cu multă grijă de mogâldanii cei vicleni şi nu le rămăsese altceva de făcut decât să afle care este aceea.

Cărarea din faţa lor urcă vreo sută de metri, apoi deveni dreaptă, dar se îngustă într-atât, încât nu îngăduia decât unei singure persoane să treacă printre pereţii de stâncă. Trecătoarea nu era decât o despicătură într-o stâncă ale cărei creste erau înclinate spre interior până aproape se atingeau undeva deasupra lor. Dinspre cerul albastru nu pătrundea mai mult de un firicel firav de lumină, care

izbutea să ajungă până la ei și să lumineze anemic cărarea șerpuitoare, înțesată de bolovani. Încetiniră pasul în vreme ce călăuzele încercau să găsească vreo capcană întinsă acolo de mogâldani. Shea nu putea ști cât de departe ajunsese Durin în cercetarea terenului, dar se pare că nu se avântase până în locul pe care Hendel îl numea Nodul. Acum înțelegea prea bine de unde-i venea numele. Îngustimea drumului crea impresia neplăcută că ești atras spre nodul unei spânzurători și că urmează să împărtășești soarta unui condamnat. Auzi de undeva din spate respirația chinuită a lui Flick și simți la rândul lui senzația ametitoare de sufocare pe care ți-o dădeau pereții atât de apropiați unul de altul. Membrii micului grup mergeau încet înainte, ușor aplecați ca să nu se frece de ascuțișurile ieșite în afară ale stâncii.

Brusc, ritmul înaintării încetini încă mai mult și se îngrămădiră toți unul într-altul. În spatele lui, Shea auzi vocea adâncă a lui Allanon, care mormăia furios și voia să știe ce se petrece, cerând apoi cu nerăbdare să i se îngăduie să o ia înainte. Dar în locul acela atât de îngust le era cu neputință să se dea la o parte. Shea aruncă o privire înainte și zări o rază de lumină răzbătând de dincolo de cei aflați în fruntea grupului. Se părea că poteca se lărgea în sfârșit. Aproape scăpaseră de trecătoarea Noose. Dar tocmai când Shea era încredințat că se vor afla în siguranță la celălalt capăt, se auziră exclamații sonore și întreg grupul se opri. Glasul lui Menion, din care răzbăteau surpriza și furia, sfâșie semiîntunericul, și, la auzul lui, Allanon blestemă furios pe sub mustață și le porunci celorlalți să meargă înainte. Preț de o clipă nimeni nu mișcă. Apoi grupul se puse greoi în mișcare și pătrunse într-un luminiș larg, înconjurat din două părți de pereții de stâncă deschiși brusc, spre a dezvălui privirilor cerul de sineală.

– Este exact de ce mi-era teamă, bombăni Hendel în vreme ce Shea ieșea în urma lui Dayel din trecătoare.

Sperasem însă că mogâldanii n-au apucat să pătrundă atât de adânc într-un ţinut care le-a fost dintotdeauna interzis. Ei bine, muntene, s-ar părea că ne-au cam prins în capcană.

Shea ieşi la lumină pe lespedea solidă de stâncă, pe care ceilalţi membri ai grupului stăteau deja de vorbă cu glasuri şoptite, din care răzbăteau furia şi dezamăgirea. Allanon apăru aproape în aceeaşi clipă şi cercetară amândoi tabloul ce se înfăţişa privirilor. Lespedea de stâncă pe care se aflau era de fapt o prelungire a unei protuberanţe pornite din interiorul trecătorii, iar aceasta dispărea brusc într-o genune ce se căsca enormă dedesubtul lor, adâncă de sute de metri. Chiar în lumina puternică a soarelui, fundul prăpastiei nu se zărea. În spatele lor, pereţii de stâncă se căscau spre în afară, formând un semicerc în jurul prăpastiei, apoi se înclinau cu întreruperi şi făceau loc unei păduri, câteva sute de metri mai încolo. Forma genunii, care părea un joc al naturii, aducea izbitor cu marginile zdrenţuite ale unui nod de funie. Nu era chip s-o ocoleşti. De cealaltă parte a hăului spânzurau rămăşiţele a ceea ce fusese cândva un pod din lemn şi frânghie, care slujise drept unică posibilitate de traversare pentru călători. Opt perechi de ochi cercetară pereţii abrupţi ai stâncii în căutarea vreunei metode de a se căţăra pe ei. Era limpede însă că singura cale de a trece dincolo era de-a dreptul peste prăpastia ce se căsca dinaintea lor.

– Mogâldanii au ştiut foarte bine ce fac când au distrus podul! făcu Menion fierbând de mânie, fără a se adresa cuiva anume. Ne-au lăsat aici, prinşi în capcană între ei şi acest hău fără fund. Nici n-au nevoie să vină după noi. N-au decât să aştepte până murim de foame. Cât am fost de neghiobi...

Vorbele îi rămaseră suspendate în aer, încărcate de

mânie neputincioasă. Înţelegeau acum cu toţii cât fuseseră de nesocotiţi lăsându-se atraşi într-o capcană atât de simplă dar sigură. Allanon se apropie de marginea genunii şi privi atent spre fundul ei, după care căutătura ageră i se îndreptă spre partea cealaltă, în căutarea unui mijloc de a trece dincolo.

– Dacă ar fi fost ceva mai îngustă sau dacă aş fi avut mai mult loc să-mi iau avânt, poate aş fi reuşit să sar până dincolo, spuse Durin.

Shea îşi zise că distanţa dintre cele două extremităţi era de peste zece metri. Clătină cu îndoială din cap. Şi să fi fost Durin cel mai bun săritor din lume, tot era greu de crezut că putea face un salt la aşa o distanţă şi în asemenea condiţii.

– la staţi puţin! strigă pe neaşteptate Menion, ajungând într-un suflet alături de Allanon şi arătând spre miazănoapte. Ce ziceţi de copacul de colo, care atârnă chiar la marginea prăpastiei de partea cealaltă, spre stânga?

Toate privirile se îndreptară pline de speranţă într-acolo, dar nimeni nu pricepu ce vrea munteanul să spună. Copacul despre care vorbea creştea înfipt chiar în apropierea peretelui de stâncă din stânga lor, la vreo sută de metri depărtare de ei. Trunchiul lui cenuşiu se profila mohorât pe fundalul cerului senin, cu crengile desfrunzite şi golaşe, aplecate uşor înainte precum braţele ostenite ale unui uriaş istovit transformat în stană de piatră în plin mers. Era unicul arbore pe care-l puteau zări pe cărarea plină de pietriş care pornea de la prăpastie şi se pierdea apoi printre stânci, către pădurea de dincolo. Shea privi la rândul lui într-acolo, dar nu vedea în ce fel copacul i-ar putea ajuta.

– Dacă aş putea înfige în copacul acela o săgeată de care aş lega o funie, ar putea trece cineva foarte uşor

dincolo, prinzându-se cu mâinile de ea, şi ar putea lega acolo mai bine funia, ca să trecem şi noi ceilalţi, propuse Prinţul de Leah, cu o mână încleştată pe arcul cel mare din lemn de frasin.

– Ţinta se află la peste o sută de metri, îl repezi oţărât Allanon. Dacă pui la socoteală şi greutatea funiei prinse de săgeată, ar trebui să fii cel mai bun ţintaş din lume numai ca să faci săgeata să ajungă până dincolo, ca să nu mai vorbim şi că ar trebui să se înfigă în copac îndeajuns de adânc ca să poată susţine greutatea unui bărbat. Nu cred că e posibil aşa ceva.

– Ei bine, ceva tot trebuie să facem, altfel ne putem lua gândul de la Sabia Shannara şi de la orice altceva, mormăi Hendel, cu chipul aspru îmbujorat de mânie.

– Am o idee, se încumetă Flick pe neaşteptate şi făcu un pas înainte.

Îşi întoarseră cu toţii privirea spre spătosul vălean, de parcă atunci îl vedeau pentru întâia oară şi de parcă uitaseră cu desăvârşire că face parte din grupul lor.

– Ei bine, nu păstra ideea numai pentru tine! făcu Menion cuprins de nerăbdare. Ce propui, Flick?

– Dacă ar exista în acest grup vreun arcaş destoinic – aici Flick aruncă o privire ranchiunoasă spre Menion – ar putea înfige săgeata cu funia legată de ea chiar în podul care atârnă de partea cealaltă, ca să-l tragă la loc spre noi.

– Iată o idee pe care o putem încerca! se declară numaidecât Allanon de acord. Cine ar putea...

– Mă ocup eu de treaba asta, spuse numaidecât Menion, privind sarcastic în direcţia lui Flick.

Allanon dădu scurt din cap în semn de încuviinţare, iar Hendel scoase din raniţa sa o funie solidă, pe care Menion o prinse bine de vârful unei săgeţi, legându-şi celălalt capăt de cureaua lată de piele. Potrivi săgeata în arcul cel mare de frasin şi ţinti. Privirile tuturor se

îndreptară dincolo de hău, către podul de frânghii prins de partea cealaltă. Menion urmări cu vârful săgeții podul, tot mai jos, către adâncurile fără fund, până dădu de o bucată de lemn care spânzura la vreo douăzeci de metri mai jos, încă prinsă de frânghia tăiată a podului. Călătorii priviră cu răsuflarea tăiată cum încordează arcul cel mare de frasin, ţinteşte rapid şi neşovăielnic şi eliberează săgeata, care porni cu un zbârnâit ascuţit. Săgeata zbură peste genune şi se înfipse în lemn, cu funia atârnând moale de vârf.

– Bine ţintit, Menion, spuse Durin admirativ de lângă el, iar munteanul cel zvelt zâmbi.

Cu multă băgare de seamă, podul fu tras cu încetul spre ei, până ce izbutiră să apuce capetele tăiate ale frânghiei. Allanon căută în zadar ceva care să prindă mai bine podul, dar pinioanele care-l fixaseră înainte fuseseră aruncate de mogâldani. Până la urmă, Allanon şi Hendel se postară la marginea hăului şi ţinură bine podul cu mâinile, în vreme ce Dayel traversa agăţat în mâini prăpastia fără fund, cu o a doua frânghie legată peste mijloc. Trecură momente încărcate de teamă, în care uriaşul în pelerină neagră şi gnomul taciturn se încordară să-i susţină greutatea şi, în cele din urmă, Dayel ajunse cu bine de partea cealaltă. Balinor îşi făcu la rândul lui apariţia şi-i anunţă că focul începuse să se mai domolească şi că vânătorii mogâldani aveau să pornească şi ei cât de curând spre trecătoarea Noose. Frânghia pe care o purtase Dayel cu el fu azvârlită din nou spre ei, după ce îi fixase trainic capătul celălalt, iar membrii grupului o legară printre bolovanii de la intrarea în trecătoare. Toţi traversară prăpastia la fel ca Dayel, unul câte unul, agăţaţi cu mâinile de funie, şi ajunseră cu bine în partea cealaltă. Apoi tăiară frânghia şi o azvârliră în adâncul hăului, laolaltă cu rămăşiţele podului, ca să se asigure că nu-i va putea urmări nimeni.

Allanon porunci grupului să pornească la drum în tăcere, pentru ca mogâldanii să nu-şi dea seama că

scăpaseră cu bine din capcana pregătită de ei cu atâta grijă. Dar înainte de a porni la drum, cronicarul cel înalt se apropie de Flick, îi puse o mână subțire și smeadă pe umăr și-i zâmbi amar.

– Prietene, astăzi ți-ai câștigat dreptul de a face parte din acest grup – un drept ce se află de-acum dincolo de rudenia cu fratele tău.

Se întoarse numaidecât cu spatele și-i făcu semn lui Hendel să o ia înainte. Shea aruncă o privire spre fața îmbujorată și fericită a fratelui său și-l bătu cu căldură pe spate. Își câștigase, într-adevăr, dreptul de netăgăduit de a se alătura celorlalți – drept pe care Shea poate că nu îl avea încă.

XI

Micul grup mai merse cale de încă vreo zece mile prin munţii Wolfsktaag înainte ca Allanon să le îngăduie un popas. Trecătoarea Noose şi primejdia unui atac din partea mogâldanilor fuseseră de-acum lăsate în urmă şi călătorii pătrunseseră deja adânc în pădure. Călătoriseră în pas rapid şi cu uşurinţă pe poteci largi şi lipsite de piedici, iar terenul era drept, cu toate că se aflau la o înălţime de câteva mile în munţi. Aerul era răcoros şi proaspăt, ceea ce făcea mersul aproape plăcut, iar soarele cald al după-amiezii îşi trimitea razele luminoase asupra lor cu o strălucire care le înveselea sufletul. Păduri întâlneau destul de rar prin aceşti munţi, despărţite adesea de stânci şi creste golaşe, acoperite cu o cuşmă de zăpadă. Deşi aceste meleaguri fuseseră dintotdeauna interzise tuturor, chiar şi gnomilor, niciunul dintre membrii grupului nu află vreun semn că ar fi ceva nelalocul lui, rău-prevestitor. Toate sunetele firești ale pădurii erau prezente, de la bâzâitul sonor al gâzelor până la trilurile vesele ale nenumăratelor păsări multicolore de toate mărimile şi speciile. Se părea că aleseseră cu înţelepciune drumul de urmat pentru a se apropia de cetatea încă îndepărtată a Paranorului.

– Peste câteva ceasuri facem popasul de noapte, anunţă pribeagul cel înalt după ce îi adună pe toţi în jurul său. Eu însă vă voi părăsi în zorii zilei ca să cercetez ţinutul de dincolo de Wolfsktaag, să aflu veşti despre Vrăjitorul

Comandant şi discipolii lui. Căci după ce ne vom încheia drumul prin aceşti munţi şi printr-o scurtă porţiune din codrii Anarului, vom fi nevoiţi să traversăm câmpia de dincolo de Dragon's Teeth[1], la miazăzi de Paranor. Trebuie neapărat să aflu cât mai repede dacă monştrii din Northland sau complicii lor au ocupat drumul spre intrarea în cetate, ca să putem hotărî cât mai curând să apucăm pe un alt drum.

– Te vei duce singur? se interesă Balinor.

– Cred că este mai bine pentru toată lumea dacă mă duc singur. Primejdia va fi foarte mică pentru mine, în timp ce voi veţi avea, foarte posibil, nevoie să fiţi laolaltă când veţi ajunge din nou în codrii Anarului. Sunt absolut convins că vânătorii mogâldani vor sta la pândă în toate trecătorile care duc spre ieşirea din aceşti munţi, ca să fie siguri că nu veţi putea scăpa cu viaţă. Hendel vă va călăuzi printre toate aceste posibile capcane la fel de bine cum aş putea-o face eu, iar eu voi încerca să vă întâlnesc pe undeva pe drum, înainte de a ajunge voi la câmpie.

– Pe ce drum ai de gând să apuci? întrebă gnomul cel scump la vorbă.

– Prin trecătoarea Jade, care este cea mai ferită. Voi marca drumul cu bucăţele de pânză – cum am mai făcut şi cu alte ocazii. Roşu înseamnă primejdie. Urmaţi calea marcată cu pânză albă şi totul va fi bine. Iar acum, să ne continuăm drumul cât este încă lumină.

Îşi urmară călătoria prin Wolfsktaag până ce soarele coborî dincolo de piscurile munţilor dinspre apus şi poteca nu se mai putu desluşi. Era o noapte fără lună, deşi stelele ce împânzeau cerul aruncau o lumină stinsă peste ţinuturile povârnite. Micul grup îşi făcu tabără la adăpostul unei stânci zimţate, înaltă de câteva sute de metri, care părea să se repeadă ca o sabie imensă spre a despica în

[1] Dinţii Dragonului

două cerul întunecat. În partea cealaltă a taberei erau câțiva brazi înalți ce-i fereau de priviri și formau un fel de semicerc, fiind astfel protejați din toate părțile. Mâncară din nou merindele reci, căci nu doreau nici acum să rişte făcând un foc ce putea atrage atenția asupra lor. Hendel organiză rondul de noapte, postând santinele pe tot timpul nopții, o practică, în opinia lui, extrem de importantă pe aceste meleaguri neprimitoare. Călătorii urmau să stea de strajă cu rândul, fiecare câteva ceasuri, în vreme ce restul grupului dormea. După cină vorbiră destul de puțin, apoi se înfășurară cu toții în pleduri și adormiră aproape de îndată, osteniți după lunga zi de marș.

Shea se oferi să stea primul de strajă, nerăbdător să contribuie în vreun fel în calitate de membru al grupului, căci nici acum nu simțea că ar fi avut cine știe ce contribuție, în vreme ce toți ceilalți își puneau viața în joc pentru el. Părerea lui Shea cu privire la călătoria spre Paranor se schimbase radical în ultimele două zile. Începea să înțeleagă acum cât era de important să pună stăpânire pe Sabia Shannara, cât de mult depindeau de asta toate seminţiile celor Patru tărâmuri, pentru a fi apărați de Vrăjitorul Comandant. Înainte vreme fugise din calea Purtătorilor de Cranii și a primejdiei pe care o implica această calitate de descendent al casei regale Shannara. Acum alerga drept în brațele unei primejdii încă mai mari, a înfruntării unei puteri a cărei imensitate nu fusese nicicând hotărnicită – și nu avea de partea sa decât curajul a șapte muritori de rând. Dar chiar știind toate acestea, Shea simțea până în adâncul sufletului că, refuzând să meargă mai departe, lipsindu-i de puținul ajutor pe care era în stare să-l ofere, însemna să trădeze în chip mârșav însăși obârșia lui de om și de elf și să respingă cu nepăsare mândria de a contribui la apărarea și libertatea tuturor. Știa că, și dacă i s-ar spune acum că misiunea în care pornise

nu putea avea sorţi de izbândă, el tot ar voi să încerce măcar.

Allanon se culcă fără a spune o vorbă cuiva şi adormi în câteva clipe. Shea îi privi trupul nemişcat în cele două ore cât făcu de strajă, apoi se duse la culcare când Durin îi luă locul. Numai când Flick se sculă după miezul nopţii, când îi venise şi lui rândul, silueta înaltă a conducătorului lor se mişcă uşor, apoi se ridică dintr-o singură mişcare mlădioasă, înfăşurată ameninţător în pelerina cea neagră şi lungă, cum fusese şi atunci când îl întâlnise Flick pentru întâia dată pe drumul către Shady Vale. Rămase o clipă nemişcat, cu ochii spre călătorii adormiţi şi spre Flick, care stătea nemişcat pe un bolovan, mai într-o parte, în luminiş. Apoi, fără un cuvânt sau gest, se răsuci pe călcâie, o apucă spre miazănoapte pe o potecă şi se făcu nevăzut în bezna pădurii.

Allanon merse întruna tot restul nopţii, fără a face vreun popas în drumul lui spre trecătoarea Jade, spre Anarul mijlociu şi de acolo spre câmpia de la apus. Silueta lui întunecată trecea prin codrul tăcut cu iuţeala unei umbre fugare, atingând o clipă doar pământul înainte de a dispărea vederii. Trupul lui părea lipsit de formă solidă în trecerea-i clipelnică pe lângă micile vietăţi ale locului, care-l vedeau pentru scurt timp şi-l dădeau apoi uitării, rămânând în urma acestei întâlniri nici schimbate, dar nici precum fuseseră înainte de asta, căci trecerea lui lăsa o urmă de neşters undeva, în minţile lor lipsite de înţelegere. Allanon reflecta întruna la călătoria pe care o făceau cu toţii spre Paranor, cu gândul la ce-i era doar lui ştiut şi nu putea fi împărtăşit niciunei alte fiinţe, simţindu-se ciudat de neajutorat în faţa a ceea ce urma neîndoielnic să reprezinte dispariţia unui ev al acestei lumi. Ceilalţi bănuiau doar vag rolul pe care-l avea el în tot ceea ce se întâmplase până atunci, în tot ce avea să vină, dar lui singur îi era sortit

să îndure adevărul întreg al ursitei lui, dar şi a tuturor celorlalţi. Mormăi înciudat în barbă din cauza asta, ştiind însă prea bine că nu avea de ales. În trecerea lui însingurată prin codrii tăcuţi, chipul prelung şi smead, cu expresia lui neguroasă, era brăzdat de cutele adânci ale neliniştii, dar şi ale hotărârii lăuntrice nestrămutate menite a-l îmbărbăta atunci când îl cuprindeau îndoielile.

Revărsatul zorilor îl găsi mărşăluind printr-o pădure foarte deasă, care se întindea pe mai multe mile pe un deal înţesat de bolovani şi trunchiuri căzute. Simţi numaidecât că această parte a pădurii era neobişnuit de tăcută, de parcă un fel anume de moarte îşi pusese mâna înfiorată pe pământ. Poteca din urma lui fusese însemnată cu multă grijă cu bucăţele de pânză albă. Încetini pasul. Nimic din ce văzuse până atunci nu avusese darul să-l neliniştească, dar acum un al şaselea simţ se deşteptă în cotloanele minţii sale agere, dându-i de ştire că ceva nu era în regulă. Ajunse la o răspântie de unde porneau două cărări. Una dintre ele, mai largă, părea să fi fost cândva o rută principală şi cobora în stânga spre ceea ce era, de bună seamă, o vale imensă. Mai mult de atât era greu să presupui, căci copacii crescuseră pretutindeni şi ascundeau totul vederii după abia câteva sute de metri. A doua cărare era astupată aproape în întregime de tufărişuri dese. Pe acolo nu se putea merge decât unul după altul, afară doar dacă îşi croiau mai întâi un drum mai lat. Cărarea cea îngustă apuca în sus, către o înălţime care ducea lateral de trecătoarea Jade.

Brusc, cronicarul cel întunecat înţepeni, căci simţi prezenţa unei alte făpturi, o fiinţă neîndoielnic primejdioasă, ce se aţinea pe undeva prin valea ascunsă privirilor. Nu se auzea sunetul niciunei mişcări. Indiferent cine se afla acolo, prefera să stea ascuns, în aşteptarea victimelor ce se vor încumeta să pătrundă în valea de la capătul cărării care cobora. Allanon rupse în grabă două bucăţele de

pânză, una roşie, cealaltă albă, o legă pe cea roşie de un copac aflat pe cărarea cea largă ce ducea spre vale şi pe cea albă de unul aflat pe cărarea îngustă către înălţimi. După ce isprăvi cu treaba asta, rămase din nou nemişcat, în ascultare. Dar, deşi simţea şi acum prezenţa făpturii acolo jos, tot nu percepea nicio mişcare. Puterea acelei fiinţe nu se putea măsura nici pe departe cu a lui, dar se putea dovedi periculoasă pentru cei care-l urmau. După ce aruncă o ultimă privire celor două bucăţele de pânză, porni fără un sunet mai departe, pe cărarea ce ducea în sus, şi se făcu nevăzut printre tufişurile dese.

Se scurse aproape un ceas înainte ca fiinţa ce stătuse la pândă pe cărarea ce ducea spre vale să se hotărască să vină în cercetare. Era înzestrată cu multă inteligenţă, lucru pe care Allanon nici nu-l bănuise măcar, şi-şi dădea limpede seama că omul care trecuse pe acolo îi simţise prezenţa şi evitase anume s-o întâlnească. Şi mai ştia şi că omul acela avea puteri mult mai mari decât ale sale, aşa că rămăsese liniştită în vizuina ei, aşteptând ca acesta să plece. Acum aşteptarea se sfârşise. Câteva minute, monstrul cercetă cu luare-aminte furca drumului, unde cele două bucăţele de pânză fluturau vesel în boarea uşoară a pădurii. Ce neghioabe erau asemenea marcaje, gândi vicleana făptură, apoi porni cu paşi măsuraţi să-şi mişte trupul diform, uriaş şi hâd.

Lui Balinor îi venise rândul să stea ultimul de strajă în noaptea aceea şi, îndată ce zorii porniră a-şi revărsa rapid, de după munţii răsăriteni, razele de un auriu nespus de frumos, Hotarnicul cel înalt îi deşteptă cu blândeţe pe ceilalţi din somnul lor liniştit, spre a înfrunta răcoarea dimineţii. Se ridicară grăbiţi din culcuşuri, înghiţiră un mic dejun sumar în vreme ce se străduiau să se încălzească în aerul încă rece al zilei însorite, îşi puseră numaidecât toate lucrurile în raniţe şi se pregătiră să o pornească din nou la

drum. Cineva întrebă de Allanon, iar Flick răspunse cam somnoros că acesta plecase pe la miezul nopţii, dar că nu-i spusese nimic. Faptul că întunecatul cronicar plecase pe nesimţite nu păru a surprinde prea tare pe nimeni şi nu se discută pe tema asta.

În mai puţin de jumătate de oră, călătorii se aflau deja pe cărarea spre miazănoapte din pădurea din Wolfsktaag, înaintând în pas rapid, fără a vorbi prea mult între ei, înşiruiţi unul după altul, ca mai înainte. Hendel renunţase la rolul de călăuză în favoarea talentatului Menion Leah, care păşea cu graţie şi fără zgomot, ca o pumă, prin tufărişurile dese şi crengile încâlcite de pe pământul acoperit cu un covor de frunze moarte. Hendel încerca un soi de stimă faţă de Prinţul de Leah. Cu timpul, acesta avea să devină mai iscusit decât orice alt cercetaş. Gnomul ştia însă şi că munteanul, deşi plin de îndrăzneală, era lipsit de experienţă, iar pe aceste meleaguri numai cei precauţi şi experimentaţi scăpau cu viaţă. Dar singurul mod de a învăţa era practica îndelungă, aşa că gnomul îi îngădui, cam fără voie, tânărului cercetaş să-i călăuzească pe ceilalţi, el mulţumindu-se să cerceteze cu cea mai mare luare-aminte tot ce apărea pe cărarea pe care călătoreau.

Un amănunt important îi atrase aproape de la bun început atenţia gnomului, lucru care îi scăpă însă cu desăvârşire tovarăşului său. Pe potecă nu se zărea nicio urmă de-a bărbatului care călcase pe ea cu abia două ceasuri în urmă. Deşi cercetă cu cea mai mare atenţie pământul, Hendel nu izbuti să zărească nici cea mai slabă urmă de pas omenesc. Bucăţelele de pânză îşi făceau apariţia în mod regulat, întocmai cum le făgăduise Allanon. Dar niciun alt semn nu mărturisea trecerea lui. Hendel cunoştea prea bine poveştile ţesute în jurul misteriosului pribeag şi auzise că acesta avea puteri de neînchipuit. Dar nici nu visase măcar că acela era un cercetaş desăvârşit

într-atât, încât izbutea să-şi ascundă cu totul propriile urme. Gnomul nu pricepea în ruptul capului cum se putea aşa ceva, dar se hotărî să păstreze asta pentru sine.

La capătul celălalt al şirului, Balinor îşi punea la rândul lui unele întrebări despre enigmaticul om de la Paranor, despre cronicarul care ştia atât de multe din cele pe care alţii nici nu şi le puteau închipui, despre pribeagul ce călătorise pretutindeni, dar despre care se ştia atât de puţin. Se vedea cu Allanon din timp în timp de mulţi ani, încă din vremea copilăriei petrecute în regatul tatălui său, dar îşi amintea de el doar vag, ca de un străin întunecat care venea şi pleca fără veste, care se purtase dintotdeauna foarte blând cu el, dar care nu-şi dezvăluise niciodată trecutul învăluit în taină. Înţelepţii tuturor tărâmurilor îl socoteau pe Allanon un cărturar şi învăţat fără seamăn pe lume. Alţii îl ştiau doar ca pe un călător ce-şi plătea poliţele cu sfaturi înţelepte şi care dădea dovadă de un bun-simţ aspru, dar ireproşabil. Balinor învăţase multe de la el şi ajunsese să se bizuie pe el cu un soi de încredere aproape oarbă. Şi totuşi, nu putea să spună că-l înţelege cu adevărat pe cronicar. Chibzui o vreme la toate astea, apoi îşi dădu brusc seama, ca din întâmplare, că în toţi anii de când îl cunoştea pe Allanon, acesta nu părea să fi îmbătrânit câtuşi de puţin.

Cărarea prinse a urca din nou şi a se îngusta, iar copacii şi tufişurile se îndesiră în jurul lor ca nişte ziduri zdravene. Menion urmase conştiincios drumul marcat de bucăţelele de pânză şi nu se îndoia că se aflau pe calea cea bună, dar începu să fie tot mai atent pe măsură ce mersul devenea mai anevoios. Se apropia de crucea amiezii când se ivi răspântia, iar Menion se opri nedumerit.

– Ciudat. O bifurcaţie şi niciun semn – nu înţeleg de ce Allanon nu a marcat drumul.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva cu bucăţelele de pânză, oftă Shea din greu. Pe ce drum să o luăm?

Hendel cercetă cu mare grijă pământul. Pe cărarea ce urca spre înălțimi, crenguțele îndoite și frunzele căzute de curând trădau trecerea cuiva. Pe cea care cobora însă, existau urme de pași, dar foarte greu de deslușit. Gnomul își dădu seama instinctiv că îi pândește o mare primejdie pe una, dacă nu chiar pe ambele cărări.

– Nu-mi place deloc – ceva e în neregulă aici, bombăni el, fără a se adresa cuiva anume. Urmele sunt încâlcite – poate cu rea-voință.

– Poate că toate poveștile astea cu meleagul interzis nu sunt chiar basme, declară Flick pe un ton sec și se trânti pe un copac prăbușit.

Balinor se apropie și ținu un sfat scurt cu Hendel despre direcția în care se afla trecătoarea Jade. Hendel recunoscu că poteca ce cobora era calea cea mai rapidă și chiar părea a fi drumul principal. Dar nu se putea ghici pe ce cale o apucase Allanon. În cele din urmă, Menion ridică exasperat brațele și ceru să se ia o hotărâre.

– Știm cu toții că Allanon n-ar fi trecut pe aici fără să lase un semn în urma lui, așa că e limpede că s-a întâmplat ceva fie cu semnele, fie cu el însuși. Oricum, n-are niciun rost să întârziem aici în speranța că vom afla vreun răspuns. Ne-a spus că ne vom întâlni la trecătoarea Jade sau dincolo de ea, în pădure, așa că eu zic să o apucăm pe drumul care o ia în jos – calea cea mai rapidă!

Hendel se arătă din nou nedumerit de urmele lăsate pe pământ la intrarea pe cărarea care cobora și de senzația aceea ce nu-i dădea pace că-i pândea o primejdie prin preajmă, senzație pe care Shea le-o împărtășise încă de când ajunseseră aici și nu dăduseră de bucățelele de pânză. Balinor și ceilalți dezbătură cu însuflețire chestiunea preț de câteva minute și se declarară apoi de acord cu munteanul. Aveau să urmeze calea cea mai rapidă, dar cu

cea mai mare băgare de seamă, până se vor vedea ieşiţi din aceşti munţi învăluiţi în mister.

Alcătuiră din nou şirul, cu Menion în frunte. O luară în mare grabă pe panta care cobora uşor şi care părea să-i conducă spre o vale năpădită de arbori uriaşi, ale căror coroane se împleteau pe mile întregi, cât vedeai cu ochii. Lucru de mirare, drumul prinse foarte curând să se lărgească, arborii se mai răriră, iar panta deveni aproape teren plat. Temerile li se risipiră în bună parte, pe măsură ce înaintarea devenea mai uşoară; era limpede că odinioară, în vremi de mult apuse, drumul pe care călătoreau acum fusese o rută de mare importanţă pentru locuitorii acestor meleaguri. Merseră mai departe mai puţin de un ceas şi ajunseră în fundul văii. Era greu de ghicit pe unde se aflau acum faţă de lanţul munţilor care îi înconjura. Desimea codrului ascundea privirilor totul, în afara potecii din faţa paşilor lor şi a cerului albastru de deasupra.

După un drum scurt prin vale, privirea le fu atrasă de o construcţie de o formă neobişnuită, care se înălţa printre pomi ca o împletitură imensă. Puteai crede chiar că face parte din pădure dacă nu băgai de seamă că tulpinile creşteau ciudat de drepte. Călătorii ajunseră curând destul de aproape ca să-şi dea seama că e vorba de un mare număr de grinzi năpădite de rugină, care desenau pătrate uriaşe pe fundalul cerului. Membrii grupului încetiniră instinctiv pasul, privind precaut împrejur, ca să se asigure că nu e vorba de vreo capcană pregătită pentru călători neatenţi. Dar nu se simţea nicio mişcare, aşa că se apropiară mai mult, căci construcţia ce aştepta în tăcere înaintea lor le stârnise cel mai viu interes.

Drumul se sfârşi brusc, iar ciudatul edificiu li se înfăţişă în întregime privirilor, susţinut de stâlpi de metal ce se spulberau încet odată cu trecerea anilor, dar drept încă şi netulburat, părând la fel de solid ca în anii de mult apuşi

ai gloriei sale. Făcea parte din ceea ce fusese, fără îndoială, o aşezare de vază, construită cu atâta vreme în urmă, încât nimeni nu-şi mai putea aminti de ea, un oraş dat uitării precum valea şi munţii între care odihnea – un ultim monument al civilizaţiei unor făpturi de mult dispărute. Construcţia de metal era prinsă zdravăn într-o fundaţie uriaşă care părea din piatră, fărâmiţată şi mâncată de trecerea timpului şi de ploi. Pe alocuri se vedeau chiar rămăşiţe de ziduri. Multe dintre aceste clădiri muribunde erau adunate laolaltă, întinzându-se până departe de locul unde ajunseseră călătorii, până la liziera pădurii care marca punctul unde se sfârşea cotropirea naturii nepieritoare de către nişte biete făpturi omeneşti. Printre clădiri, la fel şi în interiorul lor, creşteau tufe şi copăcei – atât de mulţi, încât aşezarea părea mai degrabă sufocată decât măcinată de simpla trecere a timpului. Călătorii înlemniseră muţi de uimire la vederea acestei stranii mărturii a unor alte vremuri, a celor înfăptuite de oameni ca şi ei cu atâta amar de ani în urmă. Pe Shea îl năpădi sentimentul zădărniciei în faţa clădirilor triste care rugineau, obosite de moarte.

– Ce poate fi asta? întrebă el încetişor.

– Ce a rămas din vreo aşezare, înălţă Hendel din umeri, adresându-se tânărului vălean. De secole nu cred că a mai călcat cineva pe aici.

Balinor se apropie de prima clădire şi frecă grinda de metal cu degetul. Căzu o ploaie de firicele de rugină şi de praf, iar de dedesubt răzbătu cenuşiul palid al metalului, care demonstra cu certitudine că structura era încă puternică. Ceilalţi membri ai grupului îl urmară pe Străjerul Hotarelor, care începu să se preumble fără grabă în jurul construcţiei, cercetând cu multă luare aminte fundaţia ce părea a fi din piatră. O clipă mai târziu se opri la un colţ şi şterse cu mâna praful şi murdăria, dând la iveală o dată

care se putea citi încă pe zidul aproape prăbuşit. Se apropiară cu toţii să citească.

– Aşezarea asta a fost durată înaintea Marilor Războaie! exclamă Shea uluit. Nu-mi vine să cred – trebuie că e cea mai veche zidire de pe faţa pământului!

– Îmi amintesc ce ne-a povestit Allanon despre oamenii care au trăit prin partea locului, mărturisi Menion visător, stare de spirit rar întâlnită la el. Au fost vremuri extraordinare, aşa a spus, şi totuşi, n-a mai rămas nimic din ele. Nimic alta decât câteva grinzi de metal.

– Ce-ar fi să ne odihnim câteva clipe înainte să plecăm? propuse Shea. Aş vrea să arunc o privire la celelalte clădiri.

Lui Balinor şi Hendel li se părea că nu e prudent să întârzie prea mult în acest loc, dar se declarară de acord cu un mic popas, cu condiţia ca nimeni să nu se îndepărteze prea mult. Shea porni agale spre clădirea învecinată, însoţit de Flick. Hendel se aşeză, ţintind cu privirea nemulţumită structurile uriaşe, simţind cât îi e de nesuferită fiece clipă petrecută în această junglă de metal, atât de diferită de codrii meleagurilor sale natale. Ceilalţi porniră după Menion, de partea cealaltă a clădirii pe care citiseră data, şi dădură peste o denumire înscrisă pe o bucată prăbuşită de perete. Nu se scurseseră decât câteva minute şi Hendel se pomeni visând cu ochii deschişi la Culhaven şi la familia lui, după care îşi veni brusc în fire şi redeveni atent. Îi putea vedea pe toţi membrii grupului, dar Shea şi Flick se depărtaseră spre stânga oraşului mort, privind cu mult interes vestigiile lui în curs de prăbuşire, în căutarea unor urme ale civilizaţiei ce înflorise cândva aici. În acel moment, Hendel îşi dădu seama că, în afara vocilor înăbuşite ale tovarăşilor lui, asupra pădurii se înstăpânise o tăcere de moarte. Nici măcar o boare de vânt nu înfiora valea liniştită, nicio pasăre nu zbura deasupra ei, niciun bâzâit de

gâză nu se făcea auzit. Doar propria-i răsuflare gâfâită îi suna deslușit în auzul încordat.

– Ceva e în neregulă.

În vreme ce rostea aceste vorbe, mâna i se întinse instinctiv după securea grea de război.

În acel moment, Flick dădu cu ochii de ceva albicios, ascuns aproape în întregime de fundație, răspândit pe pământ într-o parte a clădirii pe care o cerceta împreună cu Shea. Se apropie cu băgare de seamă de obiectele care păreau niște bețe de diferite mărimi și forme împrăștiate în dezordine. Shea nu observă ce-l preocupa pe fratele său și se depărtă de clădire, privind captivat spre ce rămăsese dintr-o altă zidire. Flick se apropie și mai mult, dar nici de la doar câțiva pași nu putea pricepe ce erau bețele acelea albe. Abia când ajunse chiar lângă ele și le văzu lucirea slabă în țărâna întunecată îl trecură fiorii, căci își dădu seama cu oroare că erau oase.

Jungla din spatele văleanului cel voinic se despică pe neașteptate cu sunet bubuitor de brațe și picioare, dând tufișurile la o parte în devălmășie. Din bârlogul unde stătuse ascuns năvăli acum un monstru cenușiu cu mai multe picioare, de o mărime înspăimântătoare. Era o îmbinare de coșmar între mașinărie și făptură din carne și oase, cu mădulare strâmbe susținând un trup format pe jumătate din platoșe de metal, iar cealaltă jumătate din carne acoperită cu păr aspru. Un cap ca de insectă se bălăbănea convulsiv pe un gât metalic. Niște tentacule sfârșite cu gheare ascuțite se mișcau sub doi ochi sălbatici și niște fălci clămpănind înfometate. Creată de oameni din alte vremi spre a sluji nevoile stăpânilor săi, creatura supraviețuise nenorocirii ce-i distrusese pe aceștia, dar, spre a supraviețui și a-și păstra existența multiseculară, prinsese bucăți de metal de trupul muribund și se transformase cu timpul într-o monstruozitate diformă – și, mai rău, într-un carnivor.

Creatura se năpusti asupra victimelor paralizate de uimire înainte ca cineva să apuce să facă o mişcare. Shea se afla cel mai aproape de fratele său atunci când uriaşa făptură îl izbi pe acesta cu unul din tentacule, cu care îl aruncă şi-l ţintui apoi la pământ în vreme ce gâtlejul slobozea un şuier aspru, iar fălcile clămpănitoare se apropiau tot mai mult de el. Shea nu stătu o clipă pe gânduri; urlă sălbatic şi-şi trase din teacă pumnalul de vânătoare, după care năvăli, cu micuţa lui armă în mână, să-l salveze pe Flick. Monstrul tocmai îşi înşfăcase victima lipsită de cunoştinţă, când atenţia îi fu atrasă de celălalt om, care se repezea nebuneşte la atac. La vederea neaşteptatului asalt, pocitania şovăi şi dădu, precaută, un pas îndărăt, cu trupul uriaş pregătit să lovească încă o dată, cu ochii verzi, bulbucaţi, fixaţi asupra neînsemnatei făpturi omeneşti dinaintea sa.

– Shea, nu...! ţipă Menion înspăimântat, văzând că văleanul încearcă fără folos să lovească unul dintre picioarele strâmbe.

Un gâfâit de furie răzbătu ca un clocot din adâncurile trupului uriaş al monstrului care lovi cu un picior spre Shea pentru a-l ţintui şi pe el la pământ. Dar Shea făcu un salt şi izbuti să se ferească la abia câţiva centimetri din calea lui, apoi atacă din nou cu micuţa lui armă, dintr-o nouă poziţie. Imediat, în faţa ochilor plini de groază ai celorlalţi călători, arătarea de coşmar se năpusti asupra nefericitului vălean într-o devălmăşie de braţe şi picioare. Tocmai când Shea era pe punctul de a-l apuca pe Flick ca să-l tragă deoparte, creatura îl doborî şi pe el şi, pentru a doua oară, totul dispăru într-un nor de praf.

Totul se petrecu atât de rapid, încât nimeni altul nu apucă să facă ceva. Hendel nu văzuse în viaţa lui o creatură de asemenea mărime sau ferocitate, un monstru care vieţuia fără doar şi poate în munţii aceia de ani fără număr

şi îşi aştepta acolo victimele lipsite de apărare. Gnomul se afla cel mai departe de locul în care se ducea lupta, dar se repezi numaidecât în ajutorul vălenilor doborâţi la pământ. În acelaşi moment, ceilalţi se aruncară şi ei în luptă. În clipa în care praful se mai risipi şi se dezvălui privirilor capul hidos, trei arcuri zbârnâiră în acelaşi timp şi săgeţile se înfipseră adânc, cu zgomot înăbuşit, în trupul negru acoperit de păr. Monstrul şuieră de furie şi-şi ridică trunchiul, cu picioarele din faţă întinse înainte, în căutarea noilor săi atacatori.

Provocarea nu rămase fără răspuns. Menion Leah îşi lepădă arcul de frasin şi trase din teacă sabia cea mare, pe care o strânse cu ambele mâini.

– *Leah! Leah!*

Strigătul de bătălie, vechi de o mie de ani, izbucni din gâtlejul prinţului care se năpusti sălbatic, sărind peste fundaţia fărâmiţată şi peste moloz, ca să ajungă la monstru. Balinor îşi trăsese la rândul lui sabia din teacă, iar tăişul ei uriaş sclipi ameninţător în lumina puternică a zilei, în vreme ce Hotarnicul porni fără clipă de zăbavă alături de muntean. Durin şi Dayel trăgeau săgeată după săgeată spre căpăţâna fiarei enorme, care şuiera furioasă şi-şi folosea braţele ca să se apere de săgeţi şi să şi le smulgă din pielea groasă. Menion ajunse înaintea lui Balinor la hidoasa făptură şi, rotindu-şi sabia deasupra capului, tăie adânc piciorul care era cel mai aproape de el, iar mâinile lui simţiră lama izbind cu extraordinară putere carnea până la os. Monstrul dădu îndărăt şi-l izbi pe Menion, dându-l deoparte, dar tocmai atunci primi o lovitură zdravănă în cap; securea de luptă a lui Hendel îl izbise cu putere năucitoare. O clipă mai târziu, Balinor se propti drept în faţa uriaşului, cu pelerina-i vânătorească desfăcută şi fluturând în urma lui, dând la iveală cămaşa de zale. Cu mai multe lovituri iuţi şi puternice cu sabia lui cea mare,

Prințul de Callahorn izbuti să taie de tot unul dintre picioarele fiarei. Aceasta lovea la rândul ei cu furie, căutând, fără succes, să-l țintuiască pe unul dintre atacatori la pământ și să-l strivească. Cei trei bărbați slobozirăfiecare strigătul său de bătălie și loviră sălbatic, în încercarea disperată de a-l goni pe monstru de lângă victimele leșinate. Atacau cu multă precizie flancurile neapărate, întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă. Durin și Dayel se apropiaseră și continuau să abată o ploaie de săgeți asupra uriașei ținte. Multe dintre ele alunecau pe platoșa de metal, dar atacul continuă statornic și distrase atenția monstrului înfuriat. La un moment dat, Hendel primi o lovitură atât de puternică, încât rămase câteva clipe lipsit de cunoștință, iar hidoșenia aceea de coșmar o porni iute către el pentru a-l dovedi. Balinor însă, adunându-și toate puterile, îl lovi cu atâta putere și hotărâre, încât îl împiedică să ajungă la gnomul leșinat, pe care Menion îl readuse numaidecât în simțiri și îl ridică în picioare.

În cele din urmă, săgețile trase fără încetare de Durin și Dayel îi luară monstrului vederea ochiului drept. Sângerând abundent din ochiul lovit, dar și dintr-o duzină de alte răni serioase, monstrul își dădu seama că a pierdut lupta și că avea, de bună seamă, să-și piardă și viața dacă nu se retrage pe dată. Cu o fentă prefăcută spre atacatorul cel mai apropiat, făptura se răsuci cu surprinzătoare agilitate și se repezi spre adăpostul bârlogului său din pădure. Menion îl urmări câteva clipe, dar fiara se depărtă curând și se făcu nevăzută printre copacii înalți. Cei cinci salvatori își întoarseră imediat atenția asupra celor doi văleni care zăceau ghemuiți și nemișcați pe pământul răscolit de luptă. Hendel îi examină, căci el dobândise în decursul anilor oarecare experiență în tratarea rănilor. Cei doi aveau numeroase tăieturi și vânătăi, dar nu păreau să aibă vreun os rupt. Era greu de aflat dacă aveau vătămări

interne. Fuseseră amândoi împunşi de fiară, Flick la ceafă, iar Shea în umăr; plăgile urâte şi vineţii dovedeau că le fusese străpunsă pielea. Otravă! Cei doi rămaseră leşinaţi, în pofida numeroaselor încercări de a-i readuce în simţiri; răsuflarea le era greoaie, iar pielea palidă începuse să capete o nuanţă cenuşie.

– Nu-i pot vindeca de aşa ceva, anunţă Hendel cu îngrijorare. Trebuie să-i ducem la Allanon. El ştie câte ceva despre asta; va fi probabil în măsură să-i ajute.

– Sunt pe moarte, nu-i aşa? întrebă Menion într-o şoaptă abia auzită.

Hendel dădu uşor din cap în tăcerea îndurerată care se înstăpâni după aceste vorbe. Balinor preluă numaidecât comanda şi le porunci lui Durin şi Menion să taie nişte drugi de lemn ca să încropească o targă, în vreme ce el şi Hendel se vor ocupa de meşterirea unor hamace pe care să-i întindă pe cei doi văleni. Dayel urma să stea de pază pentru cazul în care făptura s-ar fi hotărât să revină pe neaşteptate. Un sfert de oră mai târziu îşi terminară lucrul, iar cei doi văleni leşinaţi erau întinşi pe targă, bine prinşi în hamace şi acoperiţi cu pleduri care să-i apere de răcoarea nopţii ce se apropia, după care micul grup fu gata de plecare. Hendel se postă în frunte, ceilalţi patru cărau tărgile. Călătorii trecură iute printre ruinele oraşului învăluit într-o tăcere de moarte şi găsiră după câteva minute o potecă ce ducea spre ieşirea din vale. Chipurile încruntate ale gnomului-călăuză şi ale celor patru care cărau tărgile încropite la repezeală, pe care zăceau bine prinse în chingi trupurile lipsite de cunoştinţă, aruncară o ultimă privire încărcată de mânie neputincioasă clădirilor ce se zăreau încă printre copaci. Îi cuprindea treptat sentimentul neputinţei. Sosiseră în vale ca un grup de bărbaţi puternici, hotărâţi, plini de încredere în ei înşişi şi în misiunea care îi adunase laolaltă. Iar acum, când o părăseau, păreau victimele descurajate şi doborâte ale unui destin neîndurător.

Ieşiră grăbiţi din vale spre panta ce urca domol către lanţul muntos din apropiere, pe şleaul larg ce şerpuia pe lângă copacii înalţi şi tăcuţi, cu gândul numai la răniţii pe care îi purtau cu ei. Sunetele obişnuite ale vieţii de pădure reveniră, ceea ce însemna că primejdia din vale trecuse. Niciunul dintre membrii grupului nu băgă asta de seamă în afara gnomului cel scump la vorbă, a cărui gândire bine antrenată în atâtea bătălii ajunsese să observe instinctiv asemenea schimbări în codrul din ţinutul său natal. Chibzui plin de amărăciune la hotărârile pe care le luaseră şi care îi duseseră în valea aceea şi se întrebă ce se întâmplase cu Allanon şi cu fâşiile de pânză pe care făgăduise să le lase în urmă. Aproape fără să stea pe gânduri ştiu fără umbră de îndoială că pribeagul cel înalt trebuie să fi pus pânzele înainte de a o apuca pe cărarea care urca şi că cineva, poate chiar monstrul cu care luptaseră, îşi dăduse seama la ce slujeau acele fâşiuţe de pânză şi le înlăturase. Clătină din cap, furios pe propria-i neghiobie şi pe neputinţa de a desluşi adevărul, apoi izbi cu mai multă putere pământul de sub picioare scrâşnind din dinţi de mânie, în vreme ce colbul şi pietricelele zburau în stânga şi-n dreapta.

Ajunseră la buza văii şi-şi continuară fără oprire marşul prin codrii care se întindeau înaintea lor într-o masă compactă de trunchiuri groase şi crengi bogate, încâlcite şi împletite între ele, ca pentru a ascunde total vederii cerul ţinutului muntos. Cărarea se îngustă din nou, încât se văzură nevoiţi să meargă din nou în şir unul după altul, cărând tărgile. Culoarea cerului după-amiezii se preschimba cu repeziciune din albastru adânc într-un amestec de roşu sângeriu şi purpuriu, care anunţa apropiatul sfârşit al zilei. Hendel calculă că nu se puteau aştepta la mai mult de o oră de lumină. Nu ştia cât de departe erau de trecătoarea Jade, dar era încredinţat că aceasta nu putea fi prea

departe de locul în care se aflau acum. Ştiau cu toţii că nu vor putea face popas la căderea întunericului şi că nu se puteau măcar opri să se odihnească în noaptea aceea sau următoarea, dacă voiau să salveze vieţilor vălenilor. Trebuiau să dea de Allanon cât mai repede, pentru ca rănile să le fie tratate înainte ca otrava să le ajungă la inimă. Nimeni nu-şi exprimă cu glas tare vreo părere şi nimeni nu simţi nevoia de a discuta pe tema asta. Aveau o singură alternativă şi o acceptară ca atare.

Când, o oră mai târziu, soarele se scufundă cu totul dincolo de crestele munţilor de la apus, braţele celor ce purtau tărgile osteniseră peste poate şi înţepeniseră cu totul după efortul extraordinar din lungul drum de la ieşirea din vale. Balinor porunci un scurt popas de odihnă, iar călătorii se prăbuşiră grămadă, sleiţi de puteri, gâfâind din greu în liniştea primelor ceasuri ale serii. La căderea nopţii, Hendel îi cedă poziţia de călăuză lui Dayel, care era de departe cel mai obosit după ce cărase targa pe care zăcea Flick. Vălenii zăceau în continuare lipsiţi de cunoştinţă, înfăşuraţi în pledurile ce fuseseră îndoite de câteva ori pentru a-i încălzi mai bine; în lumina slabă a înserării chipurile lor erau pământii, scăldate uşor în sudoare rece. Hendel le atinse încheieturile mâinilor şi abia-abia simţi zvâcnete slabe de viaţă în braţele lipsite de vlagă. Menion umbla de colo-colo prin locul de popas, cuprins de o furie sălbatică, făgăduind să se răzbune crunt pe tot ce-i venea în minte, cu chipul îmbujorat de lupta la care participase şi de dorinţa aprigă de a găsi ceva pe care să-şi poată vărsa mânia.

Călătorii se aşternură din nou la drum după numai zece minute de odihnă. Soarele dispăruse definitiv şi îi lăsase în întunericul punctat doar de sclipirea slabă a lunii subţiri, aflată în primul pătrar, şi a stelelor. În lipsa unei lumini mai bune, mersul era anevoios şi primejdios pe

cărarea şerpuitoare şi accidentată. Hendel îl înlocuise pe Dayel la capătul târgii lui Flick, în vreme ce elful se folosea de simţurile sale dezvoltate pentru a afla cea mai bună cale de urmat prin beznă. Gnomul se gândi cu părere de rău la bucăţelele de pânză pe care Allanon făgăduise că le va lăsa în urmă pentru a-i călăuzi spre ieşirea din Wolfsktaag. Acum, mai mult ca niciodată, ar fi avut nevoie de ele ca să le arate calea cea bună, nu atât de dragul lor, cât al celor doi văleni ale căror vieţi depindeau de viteza cu care mărşăluiau. Pe când mergea tot înainte, iar braţele încă nu simţeau oboseala pricinuită de povara târgii, se pomeni privind aproape distrat spre două piscuri profilate pe cerul nopţii, la stânga lui. Abia câteva minute mai târziu tresări, înţelegând că priveşte de fapt spre intrarea în trecătoarea Jade.

În aceeaşi clipă, Dayel îi vesti că poteca se desparte în trei. Hendel se grăbi să le spună că, dacă o urmau pe cea din stânga, vor ajunge la trecătoare. Îşi continuară fără oprire drumul. Poteca din stânga prinse a coborî uşor, ieşind din munţi, în direcţia celor două piscuri gemene. Încredinţaţi că se află pe drumul cel bun, grăbiră pasul, cu puterile împrospătate de speranţa că Allanon îi aştepta prin apropiere. Shea şi Flick nu mai zăceau nemişcaţi pe târgi, ci începuseră să zvâcnească, ba chiar să se zvârcolească haotic sub pledurile înfăşurate strâns în jurul lor. Se purta o bătălie aprigă în trupurile lor otrăvite între încleştarea tot mai puternică a morţii şi voinţa impetuoasă de a trăi. Hendel îşi zise că era un semn bun. Trupurile lor nu se dădeau bătute în lupta pentru supravieţuire. Gnomul se întoarse spre ceilalţi membri ai grupului şi văzu că aceştia priveau atent spre un fel de lumină ivită pe cerul neguros dintre cele două piscuri. Apoi auzul lor prinse zgomot îndepărtat de bubuit profund şi de zumzet potolit de voci venind dinspre locul de unde se zărea lumina. Balinor le

porunci să meargă înainte, dar îl atenţionă pe Dayel să cerceteze atent terenul din faţa lui şi să fie cu băgare de seamă.

– Ce-o fi asta? întrebă curios Menion.

– Nu-mi dau seama de la asemenea depărtare, răspunse Durin. Parcă ar fi bătăi de tobă şi voci de bărbaţi care cântă şi scandează ceva.

– Mogâldani, anunţă Hendel pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

Călătoriră încă o oră şi abia atunci reuşiră să-şi dea seama că sursa acelei lumini ciudate erau sute de mici focuri aprinse pe pământ, iar zgomotele erau, într-adevăr, produse de zeci de tobe care bubuiau şi de foarte mulţi bărbaţi care scandau. Hărmălaia era de-acum asurzitoare, iar piscurile care marcau intrarea în trecătoarea Jade se înălţau ca uriaşi stâlpi înaintea lor. Balinor era sigur că dacă făpturile acelea erau mogâldani, nu vor îndrăzni să pătrundă pe meleagurile interzise pentru a posta acolo santinele, aşa că erau oarecum în siguranţă până ce vor ajunge aproape de trecătoare. Sunetele tobelor şi ale scandărilor răzbăteau în continuare printre copacii deşi ai pădurii. Oricine erau cei care blocau intrarea în trecătoare aveau fără doar şi poate să rămână acolo vreme îndelungată. Câteva clipe mai târziu, micul pâlc ajunse la marginea trecătorii Jade, la mică depărtare de cercul de lumină format de focuri. Se depărtară în tăcere de potecă printre umbrele codrului, unde ţinură sfat.

– Ce se petrece acolo? fu întrebarea lui Balinor către Hendel, odată ajunşi la adăpostul proteguitor al codrului.

– Nu am cum să ştiu de la asemenea depărtare, poate numai dacă aş fi în stare să citesc în minţile altora, bombăni gnomul cu arţag. Scandarea sună ca aceea pe care o fac de obicei mogâldanii, dar nu le pot desluşi vorbele. Cred că aş face bine să mă duc în cercetare.

– N-ar fi deloc prudent, interveni grăbit Durin. E o treabă la care s-ar pricepe mai bine un elf decât un gnom. Pot umbla mai repede şi mai neauzit ca tine şi pot simţi din timp prezenţa oricărei santinele.

– Atunci, mai bine mă duc eu, se oferi Dayel. Sunt mai mic, mai uşor şi mai iute decât voi toţi. Mă întorc cât ai clipi.

Fără să aştepte răspuns, se depărtă printre pomi şi se făcu nevăzut înainte să apuce careva să protesteze. Durin blestemă pe tăcute, temându-se pentru viaţa fratelui său mai tânăr. Dacă cei din trecătoarea Jade erau într-adevăr mogâldani, aceştia aveau să ucidă fără multă vorbă orice elf pe care l-ar fi prins rătăcind în întuneric prin pădure. Hendel înălţă din umeri şi se rezemă de un copac, aşteptând întoarcerea lui Dayel. Shea începuse să geamă şi să se zvârcolească mai amarnic, azvârli cât colo pătura şi mai-mai să se rostogolească de pe targă. Flick se agita la fel, deşi cu mai puţină vigoare, bolborosea ceva şi era înfiorător de palid. Menion şi Durin se apropiară în cea mai mare grabă şi înfăşurară la loc pledurile în jurul vălenilor, prinzându-le de astă dată de trupurile lor cu fâşii lungi de piele. Gemetele continuară, dar călătorii nu se temeau că vor fi descoperiţi în vacarmul care răzbătea din partea cealaltă a trecătorii. Se aşezară şi-l aşteptară în tăcere pe Dayel, privind cu îngrijorare spre orizontul puternic luminat şi cu auzul încordat spre sunetul tobelor, dându-şi seama că vor fi nevoiţi să găsească o cale de a-i ocoli pe cei care blocau trecătoarea. Se scurseră mai multe minute lungi. Apoi Dayel apăru pe neaşteptate din beznă.

– Mogâldani? întrebă Hendel numaidecât.

– Sute şi sute, răspunse elful încruntat. S-au împrăştiat de-a latul intrării în trecătoarea Jade şi au aprins zeci de focuri. E vorba probabil de vreo ceremonie de-a lor, după cum bat din tobe şi scandează. Cel mai prost e că stau toţi

cu fața spre trecătoare. Nimeni nu are cum să intre sau să iasă din ea fără a fi văzut.

Amuți și căutătura i se opri scurt pe trupurile răvășite de suferință ale celor doi văleni răniți, apoi se întoarse spre Balinor.

– Am cercetat întregul teren din fața intrării în trecătoare și de ambele părți ale piscurilor. Nu există altă cale decât printre mogâldani. Suntem prinși în capcană!

XII

Raportul sumbru dat de Dayel produse o reacţie imediată. Menion sări în picioare, duse mâna la sabie şi declară că va lupta până la moarte pentru a trece printre mogâldani. Balinor încercă să-l potolească sau măcar să-l facă să vorbească mai încet, dar câteva minute la rând se dezlănţui un adevărat vacarm, căci munteanului i se alăturară şi alţii, cu acelaşi jurământ. Dayel, oarecum tulburat de ceea ce se petrecea, fu luat numaidecât la întrebări de Hendel, care voia să ştie ce anume văzuse la intrarea în trecătoare şi, după ce primi câteva lămuriri, păşi înainte, ridică vocea şi ceru să se facă linişte.

– Mai-marii mogâldanilor sunt cu toţii acolo, îl informă el pe Balinor, care izbutise în cele din urmă să-l potolească pe Menion atât cât să asculte spusele gnomului. Sunt cu ei toţi înalţii sacerdoţi, dar şi toţi locuitorii satelor din apropiere, ca să ia parte la o ceremonie importantă care are loc o dată pe lună. Vin la apusul soarelui şi îşi preamăresc zeii ca să-i apere de relele din ţinuturile interzise, din Wolfsktaag. Ceremonia o să dureze toată noaptea şi, dacă stăm aici până în zori, putem să spunem adio speranţei de a-i ajuta pe tinerii noştri prieteni.

– Minunat neam, mogâldanii ăştia! izbucni Menion. Se tem de năpastele din nişte ţinuturi, dar se aliază cu Regatul Craniilor! Nu ştiu ce aveţi voi, ceilalţi, de gând, dar eu unul nu mă dau bătut doar pentru că o mână de mogâldani descreieraţi s-au adunat să se tânguie de pomană unor zeităţi!

– Nu ne dăm bătuţi nici noi, Menion, interveni îndată Balinor. Vom ieşi din munţi în această seară. Chiar acum.

– Şi cum ai de gând să faci asta? vru Hendel să ştie. O tăiem prin mijlocul unei jumătăţi din naţia mogâldanilor, câtă s-a adunat acolo? Sau poate o pornim în zbor?

– Ia staţi o clipă! strigă deodată Menion şi se plecă asupra trupului leşinat al lui Shea, scotocind înfrigurat prin buzunarele lui, de unde scoase în cele din urmă la iveală punga de piele care adăpostea puternicele Nestemate Elfice.

– Nestematele Elfice ne vor ajuta să ieşim din situaţia asta, îi informă el pe ceilalţi, strângând punga în pumn.

– Şi-a pierdut cumva minţile? întrebă Hendel uluit, la vederea munteanului care le scutura fericit punga de piele prin faţa ochilor.

– Nu se poate, Menion, spuse Balinor cu glas coborât. Singurul căruia îi stă în putere să folosească nestematele este Shea. Dar Allanon mi-a spus cândva că ele pot fi folosite numai împotriva unor creaturi a căror putere se află dincolo de forma fizică, a unor primejdii care năucesc gândirea altora. Or, mogâldanii de colo sunt făpturi din carne şi oase, nu din lumea nefiinţelor sau a închipuirii.

– Nu ştiu ce tot spui tu, dar eu ştiu că nestematele au învins creatura aceea, Năluca-Ceţii, am văzut cu ochii mei...

Menion tăcu întristat, reflectând mai atent la ceea ce spunea de fapt, apoi mâna în care ţinea punga cu valorosul ei conţinut coborî încet.

– Ce rost are? Ai dreptate, de bună seamă. Nici eu nu mai ştiu ce spun.

– Trebuie să existe o cale! spuse Durin şi păşi înainte, privindu-i întrebător pe ceilalţi, în speranţa că se vor ivi ceva idei. Nu avem decât să găsim un mod de a le distrage atenţia preţ de cinci minute, ca să ne putem strecura pe lângă ei.

Menion se învioră la auzul ideii pe care o găsea demnă de atenţie, dar fără să-i dea prin gând în ce fel s-ar putea distrage atenţia câtorva mii de mogâldani. Balinor umblă câteva clipe încolo şi-ncoace, dus pe gânduri, în vreme ce toţi ceilalţi veneau ba cu o idee, ba cu alta. Hendel sugeră cu umor amar că poate ar fi bine să meargă chiar el în mijlocul mogâldanilor şi să se lase prins. Mogâldanii ar fi atât de încântaţi să pună mâna pe el, pe omul pe care încercau de atâta amar de vreme să-l ucidă, încât ar uita de orice altceva. Menion găsi ideea deloc de lepădat, fiind de părere că ar trebui ca ceilalţi să-l lase să şi-o pună în aplicare.

– Destul cu vorba! tună Prinţul de Leah în cele din urmă, căci îşi pierduse cu totul răbdarea. Avem nevoie de un plan care să ne scoată de aici imediat, înainte ca vălenii să nu mai aibă nevoie de vreun ajutor. Ce facem?

– Cât de lată este trecătoarea? se interesă Balinor distrat, în vreme ce umbla în continuare de colo-colo.

– Are vreo sută cincizeci de metri în locul în care s-au adunat mogâldanii, răspunse Dayel, evitând astfel o confruntare faţişă cu Menion.

Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi pocni din degete, căci îşi mai amintise ceva:

– În partea dreaptă, întreg terenul e descoperit, dar în stânga cresc nişte tufişuri şi copaci de-a lungul urcuşului. Am putea fi mai la adăpost pe acolo.

– Nu îndeajuns, interveni Hendel. Trecătoarea Jade e lată cât să poată trece şi o armată întreagă, dar să încerci să te strecori pe acolo la adăpostul firav al celor câteva tufişuri ar însemna curată sinucidere. Am văzut trecătoarea din partea cealaltă şi vă spun eu că orice mogâldan care s-ar uita într-acolo ne-ar vedea cât ai clipi!

– În acest caz, ar trebui să se uite în altă parte, mormăi Balinor în vreme ce un plan începea să i se contureze vag în minte.

Se opri brusc, îngenunche şi trasă cu bâtul pe pământ schema rudimentară a intrării în trecătoare, cu ochii spre Dayel şi Hendel, spre a afla dacă imaginea e corectă. Menion îşi încetă cârcoteala şi se alătură celorlalţi.

– Din acest desen reiese că putem rămâne la adăpostul copacilor, dincolo de cercul de lumină, până ajungem în acest loc, explică Balinor, arătând spre un punct de lângă linia care marca partea din stânga a intrării în trecătoare. Panta pare destul de domoală ca să ne putem menţine poziţia deasupra mogâldanilor, rămânând la adăpostul tufărişului. Urmează apoi un spaţiu descoperit de vreo douăzeci – douăzeci şi cinci de metri până la liziera pădurii de pe înălţimea mai abruptă de dincolo de trecătoare. Acela va fi punctul în care vom avea nevoie de o diversiune, pentru că acolo vom fi luminaţi din plin de focuri şi oricine ne va putea vedea perfect. Va trebui ca mogâldanii să se uite în altă parte când traversăm acel loc deschis.

Îşi curmă vorba şi privi chipurile neliniştite, dorindu-şi nespus să-i vină o idee mai bună, ştiind însă prea bine că nu avea timp să găsească altceva dacă voiau să aibă vreo şansă de salvare a Sabiei Shannara. Orice altceva ar fi fost acum în joc, nimic nu depăşea ca importanţă viaţa acestui vălean, care părea să atârne de un fir de păr, a acestui vălean care moştenise imensa putere a sabiei, singura şansă de a evita un război care ar pustii întreg pământul. Vieţile lor nu aveau cine ştie ce valoare şi puteau fi date destul de uşor în schimbul acelei unice şanse.

– Îl voi lua cu mine pe cel mai bun arcaş din întregul Southland, îi informă calm Străjerul Hotarelor. Iar acesta este Menion Leah.

Munteanul ridică privirea, surprins de afirmaţia neaşteptată, fără a-şi putea ascunde mândria.

– O singură săgeată va putea fi lansată, urmă Prinţul de Callahorn. Dacă nu îşi atinge ţinta, suntem pierduţi.

– Care ţi-e planul? interveni Durin curios.

– Când ajungem în locul unde se sfârşeşte adăpostul copacilor, Menion îl va alege pe unul dintre mai-marii mogâldanilor din partea cea mai îndepărtată a trecătorii. Cu o singură săgeată îl va ucide şi, în confuzia care se va isca, noi ne vom putea strecura pe lângă ei.

– Nu merge, prietene, mârâi Hendel. În clipa în care îl vor vedea pe unul dintre conducătorii lor lovit de săgeată, vor năvăli prin întreaga trecătoare. Ne vor găsi în câteva minute.

Balinor clătină din cap şi încercă un zâmbet slab, dar neconvingător.

– Nu ne vor găsi, căci vor urmări pe altcineva. În clipa în care mai-marele mogâldanilor se va prăbuşi, unul dintre noi se va arăta în partea cealaltă a intrării. Mogâldanii vor fi atât de furioşi şi de nerăbdători să pună mâna pe acea persoană, încât nu vor mai căuta pe nimeni altcineva, iar ceilalţi se vor putea strecura în deruta iscată.

Propunerea lui fu întâmpinată într-o tăcere deplină, membrii grupului se uitau unul la altul, cu neliniştea întipărită pe chipuri şi cu aceeaşi întrebare pe buzele tuturor.

– Toate bune şi frumoase pentru toată lumea, în afară celui care rămâne aici să se arate duşmanilor, rosti Menion fără a-i veni să-şi creadă urechilor. Cine capătă rolul de sinucigaş?

– Planul îmi aparţine, declară Balinor. Este, prin urmare, de datoria mea să rămân aici şi să-i conduc pe mogâldani spre Wolfsktaag până voi putea să mă întorc în cerc şi să dau mai târziu de voi la liziera codrilor Anarului.

– Eşti nebun dacă-ţi închipui că te las să rămâi aici şi să-ţi asumi tot meritul, afirmă Menion. Dacă eu trag săgeata, eu rămân să primesc şi aplauzele, iar dacă greşesc ţinta...

Își lăsă vorba în aer și zâmbi, apoi ridică nepăsător din umeri și-l bătu pe spate pe Durin, care-l privea consternat. Balinor era pe punctul de a se opune, dar tocmai atunci Hendel păși înainte și clătină din cap în semn că nu era de acord cu niciuna dintre propuneri.

– Planul în sine e bun, dar știm cu toții, cel care rămâne în urmă va avea după el mii de mogâldani care se vor strădui din răsputeri să-l găsească sau cel puțin să-l facă să iasă din ținuturile interzise. Cel care rămâne în urmă trebuie să fie cineva care-i cunoaște pe mogâldani, le cunoaște stilul, știe cum să lupte cu ei și cum să supraviețuiască. Iar în cazul de față, acela este nimeni altul decât gnomul care luptă împotriva lor de o viață întreagă. Adică eu. Și apoi, adăugă el cu amărăciune, v-am mai spus cât își doresc de mult să pună mâna pe mine. Nu vor lăsa să le scape ocazia după un afront de asemenea proporții.

– Iar eu v-am mai spus, stărui Menion, e săgeata mea și...

– Hendel are dreptate, interveni cu asprime Balinor.

Ceilalți îl priviră uluiți. Hendel însă știa foarte bine că hotărârea pe care o luase Hotarnicul, oricât ar fi fost de supărătoare, era hotărârea pe care ar fi luat-o și el dacă pozițiile lor ar fi fost inversate. Balinor continuă:

– Alegerea a fost făcută și va fi dusă la îndeplinire. Hendel are cele mai multe șanse de supraviețuire.

Se întoarse spre voinicul războinic gnom și îi întinse mâna lui mare. Celălalt i-o strânse cu putere câteva clipe, apoi se întoarse și porni cu pas mare pe potecă. Tovarășii lui ar fi vrut să-l petreacă din priviri, dar Hendel se făcu aproape îndată nevăzut. Bubuitul tobelor și scandările mogâldanilor se rostogoleau grav dinspre locul în care se vedeau luminile, către apus.

– Puneți-le vălenilor căluș la gură, să nu poată striga, porunci Balinor, iar pe ceilalți trei îi năuci asprimea ordinului neașteptat.

Menion nu făcu nicio mişcare, parcă prinsese rădăcini acolo, cu privirile pierdute spre cărarea pe care plecase Hendel cu câteva clipe în urmă, aşa că Balinor se întoarse spre el şi-i puse o mână liniştitoare pe umăr:

– Ia aminte, Prinţ de Leah, ca săgeata pe care o vei trage să fie demnă de sacrificiul pe care îl face pentru noi.

Legară strâns trupurile celor doi văleni, care încă se zvârcoleau, de tărgile lor, şi le înăbuşiră cu totul strigătele cu ajutorul unor bucăţi de pânză pe care li le îndesară în gură, bine prinse. Ultimii patru membri ai grupului îşi luară fiecare raniţa, apoi ridicară tărgile şi părăsiră adăpostul pădurii, îndreptându-se spre gura trecătorii Jade. Focurile aprinse de mogâldani ardeau văpaie, scăldând cerul nopţii în nuanţe strălucitoare, galbene şi portocalii. Tobele bubuiau în cadenţă neîntreruptă, sunetul lor devenea mai asurzitor pe măsură ce se apropiau. Scandarea deveni şi ea tot mai puternică, până le dădu senzaţia că întreaga naţiune a mogâldanilor se adunase acolo. Scena crea impresia unei irealităţi sinistre, ca şi când erau pierduţi în lumea rudimentară a unor vise abia pe jumătate visate de muritori şi năluci deopotrivă, prinşi cu toţii în ritualuri fără o noimă anume. Pereţii zimţaţi ai munţilor din jur se înălţau ca nişte intruşi îndepărtaţi, dar uriaşi, în scena lipsită de importanţă care se juca la intrarea în trecătoarea Jade. Stâncile sclipeau într-o cascadă de culori – roşu, portocaliu şi galben, amestecate toate pe fundalul verdelui adânc al pădurii, dansând şi lucind toate în lumina focurilor de tabără. Culorile vii se loviră de piatra aspră, apoi atinseră blând chipurile hotărâte ale celor patru care purtau tărgile, scoţând pentru o clipă la iveală teama pe care se luptau să o ascundă.

În cele din urmă, călătorii ajunseră chiar lângă intrare, puţin în afara cercului de lumină al mogâldanilor care scandau. Pantele se înclinau abrupt de ambele părţi,

cea dinspre nord nu oferea aproape deloc acoperire, în vreme ce partea sudică era năpădită de tufărişuri atât de dese, încât poteca părea sufocată în strânsoarea lor. Balinor le făcu celorlalţi semn să pornească urcuşul spre sud. Preluă chiar el conducerea şi căută cu atenţie drumul cel mai bun printre copacii care creşteau mai înalţi aici, pe munte. Le trebui ceva vreme să se pună la adăpostul pomilor, apoi Balinor îi îndemnă pe tăcute să o ia încet înainte, spre gura trecătorii. În vreme ce păşeau precauţi, Menion îşi arunca la răstimpuri privirea printre copaci şi tufe, ca să prindă câte-o imagine clipelnică a focurilor de dedesubt, aflate încă înaintea lor, cu strălucirea aproape astupată de sutele de siluete scunde, gârbovite, care se mişcau ritmic, scăldate în lumina flăcărilor, scandând laude adânci, tânguitoare, adresate spiritelor ţinutului Wolfsktaag. Îşi simţi gura uscată când îşi închipui ce li s-ar întâmpla dacă ar fi găsiţi şi se gândi plin de amărăciune la Hendel. Se simţi deodată teribil de îngrijorat de soarta gnomului. Tufişurile şi copacii începură a se rări pe măsură ce urcau, cei patru continuară să înainteze, dar mult mai încet, mai şovăielnic, căci Balinor privea cu luare-aminte spre mogâldanii de dedesubt. Durin şi Dayel păşeau cu mers ca de pisică, siluetele lor subţiri se mişcau fără cel mai mic zgomot printre frunze şi crenguţe uscate, confundându-se perfect cu terenul din jurul lor. Menion privi din nou cu teamă spre mogâldani, ceva mai atent de data asta, spre trupurile lor gălbejite dansând în ritmul tobelor, strălucind de sudoarea ceasurilor petrecute în scandări de laudă aduse zeităţilor lor, în rugi adresate munţilor.

Apoi cei patru ajunseră la capătul adăpostului pe care li-l putuse oferi natura. Balinor arătă cu un gest spre spaţiul deschis dintre ei şi codrii deşi ai Anarului, care se întindeau, întunecaţi, undeva departe. Era o distanţă lungă, iar până acolo nu aflai decât o mână de tufe împrăştiate pe

ici pe colo şi ceva iarbă pălită de soare. Chiar în faţa lor, scandând şi legănându-se în scânteierea focurilor, erau mogâldanii, care puteau vedea cu uşurinţă pe oricine ar fi încercat să treacă pe panta sudică, perfect luminată. Dayel avusese dreptate; era curată sinucidere dacă încercau să se strecoare pe lângă duşmani în asemenea condiţii. Menion îşi ridică privirea şi zări îndată că strădania lor de a continua urcuşul cu cei doi văleni răniţi era zădărnicită de o coastă abruptă de stâncă, înălţată semeţ către piscul ascuns vederii. Se întoarse şi cercetă spaţiul deschis. Şi i se păru chiar mai întins decât înainte. Balinor le făcu semn celorlalţi să facă un cerc strâns în jurul lui.

– Menion se poate apropia de marginea spaţiului ferit, şopti el abia auzit. După ce îşi alege ţinta, iar mogâldanul se va fi prăbuşit, Hendel va atrage asupra sa toată mânia celorlalţi de undeva, din interiorul trecătorii, de pe înălţimile din cealaltă parte. El este cu siguranţă deja pe poziţie. Când mogâldanii vor năvăli pe urmele lui, noi vom traversa cât mai rapid terenul deschis. Nu vă uitaţi în urmă, alergaţi doar înainte.

Cei trei dădură din cap în semn că au înţeles, apoi privirile tuturor se aţintiră asupra lui Menion, care îşi scoase arcul cel lung din lemn de frasin de pe umăr şi îi controlă coarda. Alese o săgeată neagră şi subţire pe care o cercetă din priviri, apoi şovăi o clipă, cu ochii îndreptaţi, de la adăpostul copacilor, spre sutele de mogâldani din vale. Realiză brusc ce aşteptau ceilalţi de la el. Era obligat să ucidă o făptură nu în bătălie sau în luptă dreaptă, ci dintr-o ascunzătoare, în taină, iar făptura aceea nu avea nicio şansă de a rămâne în viaţă. Şi îşi dădu seama instinctiv că nu poate face aşa ceva, că nu era nici pe departe un luptător încercat ca Balinor şi nu avea nici dârzenia calmă a lui Hendel. Era îndrăzneţ, chiar curajos uneori, gata să lupte cu oricine, dar ucigaş nu era. Aruncă o scurtă privire

în spate spre ceilalţi, iar ei îi citiră numaidecât gândul în ochi.

– Trebuie să o faci, şopti Balinor răguşit, iar ochii îi ardeau neînduplecaţi.

Chipul lui Durin, întors pe jumătate în lumina slabă, părea înlemnit şi exprima adâncă mâhnire. Dayel îl privea direct, cu ochii lui mari, pe Menion, înspăimântat de alegerea pe care-o putea face munteanul; chipul tânăr al elfului era pământiu şi fantomatic.

– Nu pot ucide o fiinţă în acest chip, declară Menion şi se cutremură singur la auzul vorbelor pe care le rostea. Nici chiar ca să le salvez lor vieţile...

Amuţi, dar Balinor continua să-l fixeze din priviri, de parcă aştepta şi altceva.

– Pot să-mi îndeplinesc misiunea, rosti deodată Menion după o clipă de gândire şi o nouă privire aruncată spre valea de dedesubt. Dar o voi îndeplini într-alt fel.

Fără vreo altă lămurire, porni înainte printre copaci şi se ghemui în tăcere chiar unde se terminau aceştia, aproape în afara adăpostului firav pe care îl ofereau. Privirea îi trecu grăbită peste trupurile mogâldanilor de dedesubt şi se opri în cele din urmă asupra unuia dintre mai-marii lor, aflat undeva în partea cea mai îndepărtată a trecătorii. Acesta stătea în faţa supuşilor săi, cu chipul gălbejit înălţat spre intrarea în Wolfsktaag. Menion scoase o nouă săgeată din tolbă şi şi-o puse dinainte. Apoi se lăsă într-un genunchi, se depărtă puţin de copăcelul în spatele căruia se adăpostise, potrivi săgeata în arc şi ochi. Ceilalţi trei aşteptau încruntaţi, cu răsuflarea tăiată, în ascunzătoarea lor înfrunzită, cu ochii fixaţi asupra arcaşului. Preţ de o frântură de secundă totul păru încremenit locului, apoi coarda întinsă la maximum fu eliberată cu un zbârnâit puternic, iar săgeata se avântă nevăzută în zbor către ţintă. Cu o mişcare ce părea înglobată în prima, Menion puse o a doua săgeată în arc, ochi şi trase cu o

viteză năucitoare, apoi se lăsă fulgerător la pământ, unde rămase nemişcat, la adăpostul celui mai apropiat copac.

Totul se desfăşură atât de rapid, încât niciunul dintre tovarăşii săi nu izbuti să urmărească totul de-a fir a păr, dar prinse fiecare câte-o imagine disparată a arcaşului şi a scenei pe care acesta o provocă în rândul mogâldanilor buimăciţi. Prima săgeată lovi pocalul lunguieţ din mâinile întinse ale mai-marelui, care aducea laude zeilor, iar vasul se făcu ţăndări şi zbură cât colo. Cărbunii aprinşi din pocal ţâşniră spre cer, apoi se împrăştiară, răspândind pretutindeni o ploaie de scântei. În clipa următoare, în vreme ce mai-marele era năucit de întâmplare, iar supuşii lui încremeniseră, cea de-a doua săgeată se înfipse dureros în partea posterioară pe jumătate expusă şi extrem de vulnerabilă a mogâldanului, care scoase un urlet agonizant ce putu fi auzit în tot lungul şi latul trecătorii Jade scăldate în lumină. Sincronizarea acţiunilor fusese desăvârşită. Totul se petrecuse atât de rapid, încât nefericita victimă nu avusese nici timpul, nici dispoziţia necesară să se intereseze de unde venise supărătorul atac sau cine putea fi perfidul duşman. Mai-marele mogâldan ţopăi câteva clipe încolo şi-ncoace de durere şi groază, în vreme ce supuşii lui aruncau împrejur priviri în care se citea un amestec de consternare şi teamă, stare de spirit care se transformă curând într-o alta. Ceremonia lor fusese curmată cu neruşinare, iar unul dintre conducătorii lor lovit în chip perfid dintr-o ascunzătoare. Fuseseră înjosiţi şi erau periculos de mânioşi.

La câteva secunde după ce săgeţile îşi atinseseră ţinta, înainte ca cineva să aibă timp să-şi vină în fire, o torţă apăru undeva departe, în interiorul trecătorii, pe colinele din partea nordică, iar torţa aprinse iarba uscată de pe o suprafaţă întinsă din jur şi focul se înălţă vâlvătaie spre cerul nopţii, de parcă însuşi pământul ar fi luat foc drept răspuns la strigătele mogâldanilor însetaţi de răzbunare.

Lumina focului scălda din plin faţa lată şi neclintită a gnomului Hendel, ale cărui braţe erau ridicate în semn de provocare şi care ţinea într-una din mâinile-i mari o secure în stare să sfarme şi piatra, ca pentru a-i ameninţa dispreţuitor pe toţi cei care-l priveau. Hohotul lui de râs se izbi de pereţii de stâncă şi ajunse la cei din vale cu un ecou asurzitor.

– Înfruntaţi-mă de puteţi, mogâldanilor – viermi ai pământului! tună el batjocoritor. Ridicaţi-vă şi luptaţi cu mine – doar e clar că nu vă mai prinde nimeni stând jos. Zeităţile voastre neghioabe nu vă pot apăra nici măcar de puterile unui gnom, necum de spiritele din Wolfsktaag!

Mugetul de furie care se înălţă din mulţimea mogâldanilor fu înfricoşător. Toţi, aproape până la unul, se năpustiră spre trecătoarea Jade să ajungă la silueta ce stătea rânjind batjocoritor pe colina de deasupra lor, hotărâţi să-i smulgă inima din piept drept pedeapsă pentru ruşinea şi ocara ce le-o adusese. Să loveşti un mai-mare de-al lor era oricum lucru grav, dar să le ocărăşti dintr-o suflare credinţa şi vitejia era de neiertat. Unii mogâldani îl recunoscură numaidecât pe gnom şi îi strigară numele, cerând să fie ucis pe loc. În vreme ce mogâldanii se repezeau orbeşte spre trecătoare, lăsând baltă şi ceremonie, şi focuri, cei patru bărbaţi aflaţi pe colină săriră în picioare, cu mâinile încleştate pe capetele târgilor pe care zăcea preţioasa povară şi, aplecaţi cât mai mult, o luară la fugă peste spaţiul deschis, lipsit de orice apărare, expuşi din plin luminii puternice a focurilor, umbrele lor părând uriaşe năluci desenate pe pereţii stâncii de deasupra siluetelor ce goneau nebuneşte. Niciunul nu întoarse capul să vadă încotro o iau mogâldanii furioşi; se repeziră doar cât îi ţineau picioarele tot înainte, cu privirile aţintite asupra codrilor Anarului, unde aveau să se afle în siguranţă.

În chip miraculos, ajunseră cu bine la adăpostul pădurii. Acolo se opriră gâfâind din greu, în răcoarea umbrelor aruncate de uriaşii copaci, cu auzul încordat să prindă zgomotele care răzbăteau dinspre trecătoare. Dedesubt, în fundul văii, se vedea un mic pâlc de mogâldani, unul dintre ei se îndeletnicea cu dureroasa operaţiune de ajutorare a comandantului, încercând să-i extragă săgeata. Menion chicoti în sinea sa şi un zâmbet larg i se răspândi încet pe chipul prelung. Acesta dispăru însă foarte curând când munteanul aruncă o privire spre colinele din partea nordică a trecătorii şi spre focul aprins de Hendel, care continua să ardă cu flăcări aprige. Mogâldanii înfuriaţi urcau panta din toate părţile, un talaz nesfârşit de trupuri scunde şi gălbejite, iar cei din frunte aproape ajunseseră la foc. Hendel nu se mai zărea, dar se pare că fusese prins în capcană pe undeva pe colină. Cei patru rămaseră un singur minut cu ochii într-acolo, apoi Balinor le făcu în tăcere semn să pornească mai departe. Trecătoarea Jade era de-acum în urma lor.

Codrul des deveni întunecos odată ce călătorii părăsiră zona luminată de focurile duşmanilor. Balinor îi încredinţă Prinţului de Leah conducerea, dându-i instrucţiuni să coboare panta sudică şi să găsească o cărare spre apus. Nu trecu multă vreme şi o aflară, iar micul grup se îndreptă spre Anarul central. Pădurea din jurul lor împiedica aproape cu totul lumina slabă a stelelor depărtate să ajungă până la ei, iar copacii înalţi se înălţau ca nişte ziduri negre de-a stânga şi de-a dreapta potecii pe care păşeau. Vălenii începuseră iarăşi să se zvârcolească cu violenţă pe târgile lor, iar gemetele lor de durere se auzeau chiar prin căluşurile zdravene îndesate în gură. Cei care purtau târgile începuseră să-şi piardă speranţa că vor putea salva vieţile tinerilor lor prieteni. Otrava li se insinua lent în trupuri, iar când o cantitate destul de mare avea să le ajungă la inimi,

moartea va sosi într-o clipă. Niciunul dintre membrii micului grup nu avea cum să ştie cât timp le mai rămăsese celor doi fraţi de trăit sau cât mai aveau de călătorit până într-un loc unde aceştia puteau fi îngrijiţi de vreun vindecător. Singura persoană care cunoştea Anarul central rămăsese în urmă, prins în capcană în Wolfsktaag, în luptă pe viaţă şi pe moarte cu duşmanii.

Apoi, cu o iuţeală care zădărnici orice încercare a călătorilor de a părăsi drumul şi a se ascunde, un grup de mogâldani îşi făcu apariţia dintre copaci, chiar pe cărarea din faţa lor. Preţ de o clipă rămaseră cu toţii încremeniţi, ţintuindu-se unii pe alţii cu privirile în lumina slabă. Îşi dădu seama pe loc fiecare cine este celălalt. Cei patru călători lăsară la pământ tărgile grele şi se postară grăbiţi de-a lungul potecii, formând un fel de scut în faţa acestora. Mogâldanii, vreo zece sau doisprezece la număr, se bulucira o clipă, apoi unul dintre ei se făcu nevăzut printre copaci.

– Au trimis după ajutor, le şopti Balinor celorlalţi. Dacă nu izbutim să trecem rapid de ei, vor aduce întăriri şi ne vor dovedi.

Vorbele abia îi ieşiseră de pe buze când mogâldanii slobozira un strigăt sălbatic de bătălie şi se năpustira asupra celor patru, cu săbii scurte şi nemiloase ce luceau ameninţător. Săgeţile trimise de Menion şi de fraţii elfi doborâră fără zgomot trei dintre duşmani înainte ca ceilalţi să îi încolţească precum o haită de lupi. Pe Dayel îl înconjurară mai mulţi atacatori şi dispăru în vâltoarea luptei, undeva mai în spate. Balinor rămase înfipt locului, iar sabia lui reteză dintr-o singură lovitură doi dintre nefericiţii mogâldani. În cele câteva minute care urmară se auziră din plin strigătele ascuţite şi gâfâielile luptătorilor de-a lungul potecii înguste; mogâldanii căutau să treacă de bărbaţii din faţa lor, în vreme ce apărătorii se poziţionau întruna în aşa

fel încât să se afle tot timpul între dușmani și tovarășii lor răniți. Într-un final, îi uciseră pe toți mogâldanii, care acum zăceau pe poteca însângerată ca niște mici grămezi, în lumina slabă a stelelor care priveau în tăcere. Dayel se alesese cu o tăietură destul de serioasă în regiunea coastelor și trebuise pansat pe loc, iar Menion și Durin fuseseră și ei răniți, dar nu grav. Balinor scăpase neatins, căci trupul lui fusese apărat de cămașa ușoară de zale pe care o purta pe sub pelerina sfâșiată.

Cei patru zăboviră numai cât să panseze rana lui Dayel, apoi ridicară de îndată târgile și porniră cu pas chiar mai grăbit pe cărarea pe care nu se mai afla nimeni. Acum aveau un motiv chiar mai serios să se grăbească. Vânătorii mogâldani aveau să pornească numaidecât pe urmele lor, odată ce dădeau de cei răpuși pe cărare. Menion se chinuia să ghicească ce oră este după poziția stelelor și după un calcul succint al duratei călătoriei de la apusul soarelui, când se aflau în munții din Wolfsktaag, dar nu izbuti decât să presupună că mai e puțin până la crăpatul zorilor. Munteanul simțea strecurându-i-se prin brațele îndurerate și mușchii încordați ai spatelui o epuizare totală în vreme ce pășea rapid în spatele siluetei voinice a lui Balinor, care preluase conducerea. Erau cu toții storși de puteri după lunga zi de marș, după lupta cu monstrul din Wolfsktaag și apoi cu mogâldanii. Se mai țineau pe picioare numai pentru că știau prea bine ce ar păți vălenii dacă s-ar opri. Dar, la o jumătate de oră după lupta cu mogâldanii, Dayel se prăbuși pur și simplu pe cărare – pierduse mult sânge și era vlăguit. Celorlalți le trebuiră câteva minute bune pentru a-l readuce în simțiri și a-l ridica în picioare. După acest episod, se văzură nevoiți să încetinească binișor ritmul.

Balinor îngădui un nou scurt popas la doar câteva minute după aceea, pentru a le da un răgaz de odihnă de care aveau atât de mare trebuință. Se ghemuiră în tăcere

pe marginea potecii şi ascultară cuprinşi de neliniştе gălăgia tot mai mare din jurul lor. Strigăte şi sunet înăbuşit de tobe, aflate încă departe, începuseră din nou să răzbată după lupta de mai înainte. Se pare că mogâldanii fuseseră de-acum alertaţi în legătură cu prezenţa lor şi chemaseră în ajutor un mare număr de vânători spre a le da de urmă. Părea că pădurile Anarului sunt înţesate de la un capăt la altul cu mogâldani furioşi care răscoleau codrii şi colinele ca să-i afle pe duşmanii ce se furişaseră printre ei şi doborâseră pe cărarea aceea peste zece luptători de-ai lor, scăpând astfel neprinşi. Menion îşi plecă privirea obosită spre tinerii văleni, spre chipurile lor palide şi scăldate în sudoare rece. Gemeau înăbuşit din cauza căluşurilor, membrele li se zbăteau în convulsii pe măsură ce otrava îşi croia drum, neîndurător, prin trupurile tot mai slăbite. Îi privea şi, brusc, munteanul simţi că-i trădase tocmai în clipa în care prietenii lui avuseseră cea mai mare nevoie de el, şi acum urmau să plătească preţul acestei trădări. Se mânie la culme când se gândi iarăşi la ideea asta nebunească de a porni spre Paranor pentru a pune mâna pe un obiect din alte vremuri, în speranţa că, poate-poate, acesta ar fi în stare să-i salveze – sau să salveze pe oricine altcineva – de un monstru ca Vrăjitorul Comandant. Dar, chiar pe când îşi încheia reflecţia asta, îşi dădu seama că e o prostie să pună acum sub semnul întrebării o misiune despre care consimţise de la bun început că era ceva foarte puţin probabil. Îl privi cu tristeţe pe Flick şi se întrebă de ce nu putuseră ei doi să se împrietenească.

O şoaptă bruscă a lui Durin îi făcu pe toţi să sară imediat în picioare şi să se bulucească rapid de pe cărare, cu tărgile incomode după ei, spre adăpostul copacilor înalţi, unde se lipiră la pământ şi rămaseră nemişcaţi, abia respirând. O clipă mai târziu, sunet de cizme grele răsună pe cărarea părăsită de ei şi, din direcţia din care veniseră,

o trupă de războinici mogâldani își făcu apariția de undeva din beznă și se îndreptă drept spre ascunzătoarea lor. Balinor își dădu seama pe loc că erau prea mulți ca să poată lupta cu ei și puse o mână pe brațul nerăbdătorului Menion, pentru a-l împiedica să facă vreo mișcare. Mogâldanii mărșăluiră aliniați pe potecă, chipurile lor gălbejite păreau împietrite în lumina stelelor, în vreme ce ochii depărtați aruncau priviri neliniștite în direcția pădurii întunecate. Ajunseră lângă locul unde micul grup de călători se ghemuise și își continuară drumul, fără a bănui că aceia pe care îi vânau se aflau la doar câțiva pași. După ce dușmanii se făcură nevăzuți și nu mai răzbătu niciun sunet al trecerii lor, Menion se întoarse spre Balinor.

– Suntem pierduți dacă nu dăm de Allanon. Nici măcar o milă nu vom mai putea face cărându-i pe Shea și Flick după noi în asemenea condiții, dacă nu primim ajutor!

Balinor încuviință încet din cap, dar nu răspunse. Știa foarte bine în ce situație se aflau. Dar mai știa și că, dacă se opreau acum, era mai rău decât dacă ar fi fost prinși sau dacă s-ar fi luptat din nou cu mogâldanii. Și nici nu-i puteau lăsa pe cei doi frați în pădure în speranța că-i vor regăsi mai târziu, după ce vor fi aflat ajutor – riscul era mult prea mare. Le făcu semn celorlalți să se ridice în picioare. Apucară fără o vorbă târgile și-și reluară marșul obositor pe drumeagul ce tăia calea prin codru, știind acum că mogâldanii se aflau și în urma, dar și înaintea lor. Menion se întrebă din nou ce se întâmplase oare cu viteazul Hendel. Părea cu neputință ca gnomul, oricât ar fi fost el de descurcăreț și versat în luptele montane, să fi putut scăpa prea multă vreme de toți acei mogâldani furioși. În orice caz, gnomul nu putea fi într-o situație mai proastă decât erau ei, rătăcind prin codrii Anarului cu răniții pe târgi, fără să știe când vor găsi ajutor. Dacă mai dădeau cumva peste

o trupă de mogâldani înainte de a se afla la adăpost, Menion ştia bine care ar fi rezultatul luptei.

Din nou, auzul fin al lui Durin prinse zgomot de paşi care se apropiau şi se repeziră cu toţii să se ascundă la adăpostul copacilor. Abia apucaseră să părăsească poteca descoperită şi să se lipească de pământ la umbra tufişurilor, când mai multe siluete îşi făcură apariţia printre copacii din faţa lor. Chiar în lumina slabă a stelelor, privirea ageră a lui Durin îl recunoscu pe dată pe conducătorul micului grup – un bărbat înalt cât un uriaş, înveşmântat într-o pelerină neagră ce-i flutura în jurul trupului zvelt. O clipă mai târziu îl recunoscură şi ceilalţi. Era Allanon. Dar un gest grăbit al lui Durin opri în loc exclamaţiile de uşurare gata să scape de pe buzele lui Balinor şi Menion. Îşi mijiră toţi ochii în întunericul din jur şi atunci văzură că siluetele mărunte, înveşmântate în alb, care-l însoţeau pe cronicar erau, fără doar şi poate, mogâldani.

– Ne-a trădat! şopti Menion încrâncenat şi mâna i se întinse instinctiv spre pumnalul lung, vânătoresc de la brâu.

– Nu, aşteaptă o clipă, porunci scurt Balinor şi le făcu semn tuturor să rămână nemişcaţi în vreme ce micul grup se apropia de ascunzătoarea lor.

Silueta înaltă a lui Allanon înainta încet pe potecă, fără a părea să se grăbească, ochii lui depărtaţi erau fixaţi drept înaintea sa. Sprâncenele negre erau adunate a profundă concentrare. Menion îşi dădu seama din instinct că aveau să fie găsiţi şi-şi încordă muşchii pentru a sări pe cărare să-l ucidă, dintr-o singură lovitură, pe trădător. Ştia că o a doua şansă nu va exista. Mogâldanii în alb îşi urmau ascultători conducătorul, fără a părea prea interesaţi de cele ce se petrec în jurul lor. Brusc, Allanon se opri cu o tresărire, ca şi când le simţise prezenţa. Menion se pregăti să facă saltul, dar o mână grea i se lăsă pe umăr, silindu-l să se lipească de pământ.

– Balinor, rosti pribeagul înalt pe un ton neutru, fără a se mişca nici înainte, nici într-o parte, privind doar de jur împrejur în căutarea Hotarnicului.

– Dă-mi drumul! îi ceru Menion furios Prinţului de Callahorn.

– Nu au arme! se auzi vocea lui Balinor, anunţ care domoli mânia lui Menion şi-l făcu să se uite din nou spre mogâldanii de lângă bărbatul cel înalt. Nu văzu nicio armă asupra lor.

Balinor se ridică încet în picioare şi înaintă spre micul luminiş, cu o mână încleştată pe mânerul sabiei. Menion venea în spatele lui şi prinse cu coada ochiului silueta zveltă a lui Durin undeva printre copaci, mai într-o parte, cu o săgeată încordată în arc. Allanon porni spre ei cu un suspin de uşurare şi-i întinse mâna lui Balinor, dar se opri numaidecât văzând umbra de neîncredere oglindită în privirea Hotarnicului şi indignarea făţişă de pe chipul munteanului. Păru descumpănit o clipă, apoi privi scurt spre siluetele mărunte care stăteau nemişcate alături de el.

– Nu, nu vă faceţi griji, exclamă el grăbit. Sunt prieteni. Nu poartă arme şi nu au gânduri rele în ce vă priveşte. Sunt vindecători, vraci.

Preţ de o clipă, nimeni nu se mişcă. Apoi Balinor îşi împinse la loc sabia cea mare în teacă şi strânse mâna pe care Allanon i-o întinsese în semn de bun găsit. Menion îi urmă exemplul, privind încă plin de neîncredere spre mogâldanii ce aşteptau pe potecă.

– Şi acum, spuneţi-mi ce s-a petrecut, porunci Allanon, preluând din nou comanda călătorilor sleiţi de puteri. Unde sunt ceilalţi?

Balinor îi depănă grăbit povestea celor petrecute în Wolfsktaag, alegerea cărării greşite la una dintre răspântii, bătălia care urmase cu fiara din ruinele aşezării, călătoria spre trecătoare şi felul în care trecuseră de mogâldanii

adunaţi acolo. Când auzi de rănile suferite de văleni, Allanon le vorbi îndată mogâldanilor veniţi cu el, apoi îl anunţă pe Menion, veşnic neîncrezător, că aceştia vor şti să trateze rănile prietenilor lui. Balinor îşi continuă relatarea, în vreme ce mogâldanii îmveşmântaţi în alb se apropiară grăbiţi de văleni răniţi şi se aplecară asupra lor cu vădită îngrijorare, apoi le turnară pe răni nişte alifii din nişte butelci pe care le purtau asupra lor. Menion îi privi neliniştit, întrebându-se cum se face oare că aceşti mogâldani sunt atât de diferiţi de ceilalţi. Când Balinor îşi încheie povestirea, Allanon clătină supărat din cap.

– Este vina mea, am calculat greşit, murmură el mânios. Aveam privirea aţintită prea departe în călătoria care mi se aşternea înainte şi nu am fost îndeajuns de atent la primejdiile imediate. Dacă aceşti doi oameni vor muri, întreaga călătorie nu va avea niciun rost!

Le vorbi din nou mogâldanilor care trebăluiau de zor pe lângă răniţi şi unul dintre ei o luă îndată la picior pe cărarea ce ducea spre trecătoarea Jade.

– L-am trimis pe unul dintre ei acolo să vadă dacă poate afla ceva despre Hendel. Dacă i s-a întâmplat ceva, vina îmi aparţine tot mie.

Le porunci vindecătorilor mogâldani să ridice tărgile cu văleni, iar micul grup porni mai departe pe cărare, cu purtătorii tărgilor în frunte şi călătorii epuizaţi abia mişcându-se în urma lor. Rana de la coaste a lui Dayel fusese tratată şi acum acesta era în stare să meargă singur, fără ajutor. În vreme ce-şi urmau drumul pe poteca însingurată, Allanon le explică de ce nu mai aveau să dea peste nicio trupă de duşmani prin partea locului.

– Ne apropiem de meleagurile storilor, neam din care fac parte şi aceşti mogâldani care mă însoţesc, îi anunţă el. Sunt vindecători, se ţin departe de ceilalţi din neamul lor şi de toate celelalte seminţii şi-şi petrec viaţa ajutându-i pe

toţi cei care au nevoie de adăpost sau îngrijiri medicale. Se guvernează singuri, nu se amestecă în certurile meschine ale celorlalte naţii – lucru pe care mulţi alţii nu l-au izbutit nicicând. Toţi locuitorii de pe aceste meleaguri îi tratează cu respect şi preţuire. Ţinutul lor, în care vom ajunge foarte curând, se numeşte Storlock. Este un tărâm inviolabil, pe care nu ar îndrăzni să pătrundă vreo trupă de războinici mogâldani decât dacă ar fi invitată. Şi vă asigur că invitaţiile sunt foarte greu de procurat în noaptea aceasta.

Le explică apoi că el este de mulţi ani prietenul acestor mogâldani inofensivi, că le împărtăşise tainele şi trăise alături de ei uneori chiar luni de zile la rând. Storii, îl asigură el pe Menion, îi vor vindeca pe tinerii văleni de orice vătămare vor fi suferit. Erau cei mai buni vindecători din lume şi nu întâmplător îl însoţiseră pe cronicar atunci când acesta se întorsese în codrii Anarului să îi găsească pe călători. De la un mogâldan care fugea înspăimântat pe o cărare de la hotarele Storlockului auzise despre nişte întâmplări ciudate, cum că spiritele tărâmului interzis năvăliseră dinspre acesta spre a-i nimici pe toţi, aşa că Allanon îi rugase pe stori să vină cu el în căutarea prietenilor săi, de teamă că puteau fi răniţi la trecătoare.

– Nici nu mi-aş fi putut închipui că făptura a cărei prezenţă am simţit-o în valea aceea din Wolfsktaag ar fi înzestrată cu destulă inteligenţă ca să înlăture după trecerea mea bucăţile de pânză, recunoscu el mânios. Dar trebuia să bănuiesc asta şi să las şi alte semne, ca să fiu sigur că veţi trece cu bine de locul acela. Mai rău încă, am traversat trecătoarea Jade la ceasurile amiezii, fără să-mi dea prin minte că mogâldanii aveau să se adune seara acolo ca să alunge spiritele munţilor. Se pare că am trădat încrederea pe care mi-aţi acordat-o.

– Vina ne aparţine şi nouă, afirmă Balinor, deşi Menion, care asculta în tăcere de cealaltă parte a cronicarului, nu era

la fel de dispus să-i dea dreptate. Dacă am fi fost cu toţii ceva mai atenţi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar cel mai important acum este ca Shea şi Flick să se vindece şi să încercăm să-l salvăm pe Hendel înainte ca vânătorii mogâldani să-l găsească.

Îşi văzură mai departe în tăcere de drum, un grup de bărbaţi prea extenuaţi ca să mai poată gândi prea mult la toate acestea, atenţi doar să pună un picior înaintea celuilalt până vor ajunge la adăpostul făgăduit al aşezării storilor. Cărarea părea că şerpuieşte la nesfârşit printre copacii codrilor Anarului, şi după o vreme cei patru călători pierdură cu desăvârşire noţiunile de timp şi spaţiu, cu gândurile paralizate de atâta epuizare, aproape adormiţi. Noaptea se scurse în cele din urmă şi primele raze ale zorilor se iviră pe neaşteptate la linia estică a orizontului; ei însă nu ajunseseră încă la destinaţie. Abia un ceas mai târziu văzură în sfârşit focurile de noapte aprinse în aşezarea storilor, reflectate în pomii din jurul călătorilor osteniţi. Se pomeniră apoi în cătun, înconjuraţi de storii care aduceau a năluci, înveşmântaţi cum erau în aceleaşi straie albe şi privindu-i pe cei patru cu feţe triste, împietrite, în vreme ce-i ajutau să intre pe uşa uneia dintre clădirile scunde.

Odată intraţi, membrii grupului se prăbuşiră fără un cuvânt pe paturile moi pregătite pentru ei, prea vlăguiţi ca să-şi mai schimbe sau măcar să-şi scoată veşmintele de pe ei. Adormiră cu toţii în câteva clipe, mai puţin Menion Leah, a cărui fire aprigă se împotrivi îmbrăţişării somnului odihnitor; privirea obosită îi rătăci prin odaie în căutatea lui Allanon. Când nu dădu de el, se ridică anevoie din patul moale şi se împletici până la uşa închisă, care, după câte îşi amintea în chip vag, dădea spre o a doua odaie. Se rezemă cu tot trupul de uşă, cu urechea lipită de o crăpătură, şi ascultă frânturi dintr-o discuţie pe care o purta

cronicarul cu storii. Pe jumătate adormit, auzi un scurt raport despre starea lui Shea și a lui Flick. Indivizii acestui ciudat neam mărunt erau de părere că cei doi văleni aveau să-și revină după ceva odihnă și leacuri. Apoi o ușă se dădu de perete și intrară câțiva stori, ale căror glasuri se amestecară într-un șir de exclamații de surprindere și stupoare. Vocea adâncă a lui Allanon interveni cu limpezime ca de gheață.

– Ce-ați aflat? vru el să știe. Este așa cum ne-am temut?

– Au prins pe cineva acolo în munți, veni un răspuns timid. Mi-a fost cu neputință să aflu pe cine sau ce înainte ca totul să se sfârșească. L-au rupt în bucăți!

Hendel!

Total buimăcit, chiar așa sleit cum era de puteri, munteanul se îndreptă de spate și se târî înapoi în pat, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Undeva, înlăuntrul lui, se deschise un pustiu imens. Lacrimi de furie neputincioasă se ridicară, dar nu izbutiră să ajungă la ochii uscați iască și rămaseră suspendate acolo până ce Prințul de Leah se prăbuși în sfârșit într-un somn odihnitor.

XIII

Când Shea deschise în cele din urmă ochii, era deja după-amiaza zilei următoare. Era culcat comod într-un pat lung, era bine învelit cu cearşafuri curate şi pleduri moi, iar veşmintele vânătoreşti îi fuseseră înlocuite cu un halat alb, încheiat pe gât. Pe patul de alături era culcat Flick, care dormea încă şi care nu mai era tras la faţă şi palid, ci îmbujorat şi liniştit, cufundat într-un somn odihnitor. Se aflau într-o odaie mică, zugrăvită în alb, cu tavanul susţinut de grinzi lungi de lemn. Pe fereastră, tânărul vălean văzu copacii Anarului şi albastrul strălucitor al cerului de după-amiază. Nu ştia câtă vreme zăcuse leşinat, ce se petrecuse în acel răstimp şi cum ajunsese în acest loc necunoscut. Dar îi era clar că fiara din Wolfsktaag aproape îi dăduse gata pe el şi pe Flick şi că-şi datorau viaţa celorlalţi membri ai grupului. Atenţia îi fu atrasă numaidecât de uşa care se deschidea la unul dintre capetele odăii şi de Menion Leah care intra pe acea uşă, cu o expresie neliniştită întipărită pe faţă.

– Ei bine, amice, văd că ai revenit în lumea celor vii.

Munteanul zâmbi larg în vreme ce se apropia de pat.

– Ne-ai băgat în sperieţi o bună bucată de vreme, dacă vrei să ştii.

– Am scăpat până la urmă cu viaţă, nu-i aşa? surâse Shea fericit la auzul glasului şugubăţ, ce-i era atât de familiar.

Menion încuviinţă din cap şi se întoarse spre trupul întins pe pat al lui Flick, care tocmai se mişca uşor pe sub pled, căci începuse şi el să se trezească. Văleanul cel lat în spate deschise încet ochii şi privi şovăielnic în sus, apoi căutătura îi căzu pe chipul zâmbitor al munteanului.

– Ştiam eu că e prea frumos să fie adevărat, gemu el îndurerat. Nici mort nu pot scăpa de el. E un adevărat blestem!

– Văd că şi dragul de Flick şi-a revenit pe deplin, râse Menion scurt. Nădăjduiesc că apreciază efortul pe care l-am depus ca să-i car povara trupului buclucaş tot drumul până aici.

– Când oi vedea că munceşti şi tu din greu o zi măcar, o să fiu surprins peste măsură, bombăni Flick, clipind ca să-şi limpezească vederea înceţoşată de somn.

Aruncă o privire spre chipul surâzător al lui Shea şi-i zâmbi la rândul lui, cu o scurtă fluturare de mână în chip de salut.

– Dar unde suntem de fapt? întrebă Shea plin de curiozitate şi se chinui să se ridice în capul oaselor. Se simţea foarte slăbit. Câtă vreme am fost leşinat?

Menion se aşeză pe marginea patului şi relată întreaga istorie a călătoriei lor după ce scăpaseră de monstrul din vale. Le vorbi despre marşul spre trecătoarea Jade şi despre mogâldanii care aşteptau acolo, despre planul pus la cale pentru a trece de ei şi despre felul în care îl puseseră în aplicare. Vocea îl lăsă de câteva ori atunci când ajunse să le povestească în ce fel Hendel se sacrificase pentru ceilalţi. Chipurile celor doi văleni încremeniră, şocate, la auzul veştii despre moartea înfiorătoare a viteazului gnom în mijlocul mogâldanilor furioşi. Menion trecu iute la restul istorisirii şi le spuse cum rătăciseră ei prin codrii Anarului până fuseseră găsiţi de Allanon şi de cei din neamul acesta ciudat care se numesc stori, care le vindecaseră rănile şi-i aduseseră unde se aflau acum.

– Tărâmul acesta se numeşte Storlock, încheie el. Locuitorii lui sunt mogâldani care şi-au dedicat viaţa îngrijirii celor bolnavi şi răniţi. E de-a dreptul uluitor de ce sunt în stare. Au o alifie care, pusă pe o rană deschisă, o fac să se închidă şi să se vindece în douăsprezece ore. Am văzut cu ochii mei cum s-a vindecat rana lui Dayel.

Shea clătină neîncrezător din cap şi era pe punctul de a cere lămuriri mai amănunţite când uşa se deschise din nou şi intră Allanon. Pentru întâia oară de când şi-l amintea, lui Shea i se părea că pribeagul cel întunecat este de-a dreptul fericit, iar pe chipul lui aspru se aşternuse un zâmbet sincer de uşurare. Allanon veni repede lângă ei şi dădu satisfăcut din cap.

– Sunt nespus de mulţumit să văd că v-aţi revenit de pe urma rănilor. Am fost teribil de îngrijorat pentru voi, dar se pare că storii şi-au făcut bine treaba. Vă simţiţi în stare să vă daţi jos din pat şi să vă plimbaţi puţin, poate chiar să mâncaţi ceva?

Shea privi întrebător spre Flick, apoi dădură amândoi din cap.

– Prea bine atunci, mergeţi împreună cu Menion şi puneţi-vă puterile la încercare, propuse cronicarul. Este extrem de important să vă întremaţi îndeajuns pentru a putea călători din nou în curând.

Fără vreun alt cuvânt, părăsi odaia pe aceeaşi uşă pe care intrase, închizând-o binişor în urma sa. Cei doi îl petrecură din priviri, întrebându-se de ce oare îi trata şi acum atât de rece şi convenţional. Menion ridică din umeri şi îi anunţă că se duce să le aducă veşmintele vânătoreşti care fuseseră între timp curăţate. Plecă şi se întoarse în grabă cu veşmintele, iar vălenii se ridicară anevoie din paturile lor şi se îmbrăcară, în vreme ce Menion le mai povestea câte ceva despre stori. Le spuse că la început nu avusese încredere în ei, pentru că erau mogâldani, dar temerile i se risipiseră pe dată când văzuse cum îi îngrijesc

pe cei doi văleni. Ceilalţi membri ai grupului se odihniseră pe cinste şi se treziseră abia în ceasurile târzii ale dimineţii, iar acum se împrăştiaseră prin sat, bucuroşi de scurtul răgaz de tihnă în călătoria spre Paranor.

Cei trei tovarăşi părăsiră odaia şi intrară într-o altă clădire, care slujea drept sală de mese pentru întregul cătun, iar acolo li se serviră porţii generoase de bucate calde ca să le potolească foamea. În pofida rănilor avute, văleni se pomeniră devorând mai multe farfurii pline cu bucate hrănitoare. După ce isprăviră, Menion îi însoţi afară, unde se întâlniră cu Durin şi cu Dayel, a cărui rană se vindecase deplin, şi amândoi erau încântaţi să-i vadă pe cei doi fraţi înzdrăveniţi. La propunerea lui Menion, cei cinci o porniră spre capătul sudic al cătunului, să vadă minunatul Iaz Albastru despre care îi povestiseră storii în cursul zilei. În doar câteva minute ajunseră la micul iaz şi se aşezară pe mal sub o uriaşă salcie plângătoare, cu privirile îndreptate spre suprafaţa calmă a apei azurii. Menion le povesti că storii preparau multe dintre alifiile lor cu apa acestui iaz, despre care se spunea că ar avea puteri vindecătoare cum nu afli nicăieri altundeva. Shea gustă apa şi o găsi diferită de orice altceva gustat vreodată, dar deloc neplăcută. Ceilalţi o încercară la rândul lor şi murmurară admirativ. Iazul Albastru era un loc atât de tihnit, încât preţ de câteva minute dădură uitării călătoria plină de primejdie, iar gândurile îi purtară înapoi spre căminele lor şi spre cei lăsaţi în urmă.

– Iazul acesta îmi aminteşte de Beleal, casa mea din Westland, surâse Durin şi-şi trecu un deget pe suprafaţa apei, ca şi când ar fi desenat ceva ce tocmai îi trecea prin minte. Acolo îţi poţi găsi pacea, ca şi aici.

– O să ne întoarcem cât de curând, făgădui Dayel, apoi adăugă cu un aer şăgalnic: Iar eu mă voi căsători cu Lynliss şi vom avea mulţi copii.

– Las-o baltă, făcu Menion brusc. Rămâi burlac şi fii fericit.

– Tu n-ai văzut-o, Menion, urmă Dayel cu însufleţire. Este o fiinţă cum n-ai întâlnit alta vreodată – o fată blândă, bună, la fel de frumoasă pe cât e iazul acesta de limpede.

Menion clătină din cap prefăcându-se exasperat, apoi îl bătu prietenește pe tânărul elf pe umăr şi zâmbi în semn că înţelege simţămintele adânci pe care acesta le nutrea pentru fata elfă. Rămaseră tăcuţi şi continuară să privească unda albastră a iazului, pierdut fiecare în gândurile lui. Apoi Shea se întoarse spre ceilalţi cu o sprânceană ridicată:

– Voi credeţi că e bine ce facem? Mă refer la călătoria asta. Vi se pare că merită efortul?

– Întrebarea mi se pare curioasă venind tocmai din partea ta, Shea, observă Durin, dus pe gânduri. Dacă nu mă înşel, tu ai cel mai mult de pierdut din treaba asta. La drept vorbind, tu eşti chiar motivul pentru care am pornit. Ţie ţi se pare că merită?

Shea chibzui o clipă, în vreme ce tovarăşii lui îl priveau în tăcere.

– Nu e drept să-i puneţi o asemenea întrebare, îi luă Flick apărarea.

– Ba e drept, i-o tăie Shea cu gravitate. Îşi pun toţi viaţa în primejdie de dragul meu, şi eu sunt singurul care pune sub semnul întrebării ceea ce facem, dar nu-mi pot răspunde propriei întrebări nici chiar în sinea mea, pentru că simt şi acum că nu ştiu prea bine ce se petrece. Nu cred că ni s-a înfăţişat întreaga situaţie.

– Înţeleg ce vrei să spui, se declară Menion de acord. Allanon nu ne-a spus totul despre ceea ce facem de fapt în călătoria asta. Ar fi mai multe de aflat despre Sabia asta Shannara decât ce ştim noi.

– A văzut careva dintre voi sabia? întrebă pe neaşteptate Dayel.

Ceilalți clătinară din cap.

– Poate că nici nu există, sugeră el.

– Sabia există, fără doar și poate, eu așa zic, interveni Durin. Dar după ce o dobândim, ce avem de făcut? Ce poate Shea să facă împotriva puterii Vrăjitorului Comandant, chiar înarmat cu Sabia Shannara?

– Cred că va trebui să avem încredere în Allanon, iar el ne va răspunde la această întrebare la momentul potrivit, rosti o altă voce.

Vocea venise de undeva din spatele celor cinci prieteni, iar aceștia întoarseră speriați capul, apoi răsuflară ușurați văzând că Balinor era cel ce vorbise. În vreme ce îl urmăreau din priviri pe Prințul de Callahorn care se apropia, Shea se minună în sinea sa că toți simțeau și acum o teamă nerostită de Allanon. Hotarnicul le zâmbi lui Shea și Flick în chip de salut și se așeză lângă ei.

– Ei bine, se pare că necazurile pe care le-am înfruntat în trecătoarea Jade au rămas în urmă. Mă bucur că v-ați însănătoșit.

– Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Hendel.

Vocea lui Shea suna stingheră chiar în propriile-i urechi, dar adăugă:

– Știu că ți-a fost prieten apropiat.

– Și-a asumat cu bună știință un risc care a fost necesar în situația aceea, răspunse Balinor cu glas scăzut. Știa ce face și ce șanse de supraviețuire are. S-a jertfit pentru noi toți.

– Și acum, ce se va întâmpla? întrebă Flick după un moment.

– Așteptăm ca Allanon să hotărască pe ce drum apucăm în această ultimă etapă a călătoriei, explică Balinor. Și vorbeam serios când spuneam că ne putem încrede în el. Este un om măreț, un om bun, deși uneori poate părea altfel. Ne spune ceea ce socotește el că

trebuie să ştim, dar, puteţi să mă credeţi, îşi face el destule griji şi pentru noi toţi. Nu vă grăbiţi să-l judecaţi.

– Îţi dai deci seama că nu ne-a spus tot ce ştie, declară Menion cu simplitate.

– Sunt convins că ne-a spus doar o parte din istorie, se declară Balinor de acord. Dar a fost singurul care a înţeles de la bun început ce primejdie ameninţă cele patru tărâmuri. Îi datorăm foarte mult, iar un strop de încredere este cel mai bun fel de a ne arăta preţuirea faţă de el.

Ceilalţi dădură încet din cap, mai mult din respect faţă de Străjerul Hotarelor decât pentru că spusele lui îi convinseseră. Şi asta mai cu seamă în ce-l privea pe Menion, care-l socotea pe Balinor un bărbat extrem de curajos, acel gen de om căruia Menion îi recunoştea superioritatea. Nu mai vorbiră despre asta, continuară să discute despre stori, despre istoria lor ca parte a naţiunii mogâldanilor, despre îndelungata şi trainica lor prietenie cu Allanon. Soarele scăpăta când cronicarul cel înalt îşi făcu pe neaşteptate apariţia şi li se alătură pe malul lazului Albastru.

– După ce terminăm discuţia, vreau ca cei doi văleni să se culce pentru câteva ceasuri. Nu v-ar strica nici vouă, celorlalţi, să dormiţi puţin. Vom pleca de aici pe la miezul nopţii.

– Nu e prea curând după ce şi-au revenit din boală Shea şi Flick? întrebă precaut Menion.

– N-avem ce face, muntene.

Chipul aspru părea înnegurat chiar în lumina slabă a soarelui-apune.

– Timpul ni se scurge printre degete. Dacă Vrăjitorul Comandant află cumva despre scopul misiunii noastre, sau fie şi despre simpla noastră prezenţă prin aceste părţi ale Anarului, va căuta să ducă numaidecât sabia în altă parte, iar fără ea, toată călătoria va fi fost de prisos.

– Flick şi cu mine vom putea porni la drum, afirmă Shea cu hotărâre.

– Pe ce cale vom apuca? se interesă Balinor.

– Vom traversa în această noapte câmpia Rabb, asta înseamnă un marş de vreo patru ore. Dacă norocul ne surâde, nu vom fi surprinşi la câmp deschis, deşi am convingerea că Purtătorii de Cranii ne mai caută şi acum pe Shea şi pe mine. Nădejdea mea este că nu au izbutit să ne ia urma tocmai până în Anar. Nu v-am spus asta până acum, aveaţi şi aşa destule pe cap, dar de fiecare dată când Nestematele Elfice sunt folosite, ele îi dau de veste lui Brona şi vânătorilor lui unde sunteţi. Orice creatură din lumea nefiinţelor poate simţi puterea vrăjită a nestematelor şi ele află astfel că o magie care se aseamănă cu a lor este folosită.

– Asta înseamnă că în Mist Marsh, când am folosit nestematele... începu Flick îngrozit.

– Le-aţi spus răspicat Purtătorilor de Cranii unde vă aflaţi, sfârşi Allanon fraza, iar pe chip i se răspândi zâmbetul acela enervant. Dacă nu v-aţi fi rătăcit în Mist Marsh, iar apoi în Black Oaks, v-ar fi răpus chiar atunci, pe loc.

Pe Shea îl trecu un fior rece amintindu-şi cât de aproape îşi simţise moartea în ziua aceea, când de fapt nici nu ştia cu adevărat ce teribil pericol îi pândea din partea fiinţelor de care se temeau cel mai mult.

– Dacă ştiai că folosirea nestematelor va aduce creaturile din lumea nefiinţelor pe urmele noastre, de ce nu ne-ai spus? vru să ştie Shea, cuprins de mânie. De ce ni le-ai dat să ne apărăm, când ştiai prea bine ce se poate întâmpla?

– Fusesei prevenit, tânărul meu prieten, mârâi Allanon, rostind cuvintele pe tonul acela coborât care dădea de obicei de ştire că era pe cale să-şi piardă răbdarea. Fără nestemate v-aţi fi înfruntat cu alte primejdii, la fel

de grozave. Şi apoi, nestematele vă pot apăra chiar şi împotriva înaripaţilor.

Făcu un gest cu mâna prin care le dădu de înţeles că nu vrea să mai răspundă la nicio altă întrebare şi că subiectul e încheiat, iar Shea se simţi din această pricină încă mai mânios şi suspicios. Durin, care-l scruta cu multă atenţie, băgă de seamă ce-l frământă şi puse o mână pe umărul tânărului vălean, apoi clătină din cap în semn de avertizare.

– Dacă putem să revenim la chestiunea despre care vorbeam, continuă Allanon pe un ton mai calm, îngăduiţi-mi să vă prezint mai pe larg calea pe care vom călători în următoarele câteva zile – şi fără întreruperi dacă se poate. După ce trecem de câmpia Rabb, vom ajunge la poalele munţilor Dragon's Teeth cam pe la revărsatul zorilor. Munţii ne vor oferi cea mai bună acoperire ca să evităm privirile iscoditoare ale celor care ne caută. Dar cea mai mare problemă rămâne traversarea munţilor până ajungem pe celălalt versant, în codrii care înconjoară cetatea Paranor. Toate rutele obişnuite care traversează Dragon's Teeth vor fi vegheate atent de slujitorii Vrăjitorului Comandant şi orice încercare de a trece prin munţi folosind vreuna din trecători se va solda cu pieirea a cel puţin jumătate din grup. Aşa că vom traversa prin altă parte, pe un drum care nu va fi vegheat.

– Ia stai puţin! exclamă Balinor uluit. Doar nu cumva ai de gând să ne duci prin Cripta Regilor!

– Nu avem de ales, dacă vrem să nu fim descoperiţi. Putem să pătrundem în Cripta Regilor la revărsatul zorilor, să traversăm munţii şi să ajungem la Paranor înainte de căderea nopţii fără ca pândarii să ne bănuiască prezenţa.

– Dar se spune că nimeni dintre cei care au intrat în Criptă n-a scăpat vreodată cu viaţă, sări repede Durin în sprijinul ideii lui Balinor de a nu urma un asemenea plan.

Niciunul dintre noi nu se teme de vreo făptură vie, dar în Criptă sălăşluiesc spiritele celor morţi şi numai cei morţi au liberă trecere fără a fi vătămate. Nicio fiinţă vie nu a izbutit vreodată să treacă pe acolo!

Balinor încuviinţă încet din cap, în vreme ce toţi ceilalţi se mulţumeau să asculte cuprinşi de tulburare. Menion şi cei doi văleni nu auziseră în viaţa lor de locul de care ceilalţi se temeau într-atât. Pe chipul lui Allanon se aşternu un zâmbet ciudat la auzul vorbelor lui Durin, sprâncenele i se încruntară deasupra ochilor întunecaţi, iar dinţii albi îi sticliră ameninţător.

– Spusele tale nu sunt pe de-a-ntregul adevărate, Durin, rosti el după câteva secunde. Eu am trecut prin Cripta Regilor şi mă pun chezaş că se poate trece prin ea. Ce-i drept, nu este o călătorie lipsită de primejdii. Acolo sălăşluiesc, într-adevăr, spiritele celor morţi şi pe asta se şi bizuie Brona când crede că nicio făptură vie nu va intra în acel loc. Dar puterea mea va fi îndestulătoare pentru a vă apăra.

Menion Leah nu-şi putea închipui în ruptul capului ce anume putea fi în Cripta aceea în stare să-l facă până şi pe un bărbat ca Balinor să şovăie dar, orice o fi fost acolo, el unul era de părere că existau pricini cu vârf şi îndesat să se teamă. Şi apoi, trecuse de mult vremea când se îndoia de adevărul celor pe care le numise cândva poveşti de adormit copiii şi legende neghioabe – mai ales după întâmplările din Mist Marsh şi Wolfsktaag. Ceea ce îl preocupa acum cu deosebire era de fapt ce fel anume de putere avea bărbatul care voia să-i călăuzească prin Cripta din Dragon's Teeth, ce soi de putere îi putea apăra de spiritele celor morţi.

– Călătoria, în întregul ei, a fost un risc asumat cu bună ştiinţă, reluă Allanon. Am ştiut cu toţii ce pericole vom înfrunta încă înainte de a porni la drum. Sunteţi oare

dispuşi să vă întoarceţi acum sau mergem împreună până la capăt?

– Te vom urma, rosti Balinor după o clipă de gândire. Ştiai că aşa va fi. Iar riscul merită asumat dacă izbândim şi punem mâna pe sabie.

Allanon zâmbi uşor, iar ochii lui depărtaţi se plimbară de la un chip la celălalt, îi privi adânc pe fiecare în ochi şi poposiră în cele din urmă asupra lui Shea. Văleanul îi întoarse netemător privirea, deşi, sub scrutarea neîndurătoare a acelor ochi ce păreau a-i pătrunde în cele mai lăuntrice gânduri, în suflet prinseră a se strecura fiori de spaimă şi nesiguranţă, căci omul din faţa lui părea că vede limpede toate îndoielile pe care se chinuia să le tăinuiască.

– Prea bine, dădu Allanon încruntat din cap. Mergeţi acum să vă odihniţi.

Se întoarse brusc pe călcâie şi porni înapoi spre cătunul storilor. Balinor grăbi pe urmele lui, poate pentru a-i mai pune câteva întrebări. Ceilalţi îi petrecură pe cei doi din priviri până se făcură nevăzuţi. Apoi Shea observă pentru prima dată că se lăsase înserarea, că soarele coborâse încet până aproape de linia orizontului, iar crepusculul era de-acum o sclipire blândă, albă, pe fundalul boltei purpurii. O clipă rămaseră cu toţii nemişcaţi, apoi se ridicară în tăcere şi se întoarseră în cătunul liniştit ca să se odihnească până la miezul nopţii, ceasul hărăzit plecării.

Lui Shea i se păru că abia adormise când simţi strânsoarea unei mâini puternice care îl scutura. O clipă mai târziu, strălucirea puternică a unei torţe aprinse juca prin odaia întunecată, iar el îşi mijì ochii pentru a le îngădui să se obişnuiască treptat cu această nouă lumină. Prin ceaţa somnului Shea zări chipul hotărât al lui Menion Leah, iar ochii lui încărcaţi de nelinişte îi spuneau că sosise ceasul să se aştearnă drumului. Se ridică încet în capul oaselor în aerul răcoros al odăii şi, după o clipă de

şovăială, începu să se îmbrace grăbit. Flick se trezise şi era deja pe jumătate îmbrăcat, iar vederea siluetei lui voinice îi bucură sufletul în liniştea neobişnuită a miezului de noapte. Shea se simţea complet înzdrăvenit, îndeajuns de puternic pentru marşul lung peste câmpia Rabb până la poalele munţilor Dragon's Teeth şi chiar mai departe dacă era nevoie – orice, numai să ajungă la capătul acestei călătorii.

Câteva minute mai târziu cei trei tovarăşi îşi croiau drum prin cătunul adormit al storilor pentru a se întâlni cu ceilalţi membri ai grupului. Casele cufundate în întuneric păreau nişte blocuri de piatră negre, pătrate, vag luminate de cerul nopţii fără lună, acoperit de un strat gros de nori care se mişcau greoi spre locuri neştiute. Era o noapte parcă anume făcută pentru a străbate nişte locuri deschise vederii, iar Shea se simţi îmbărbătat de gândul că mesagerii Vrăjitorului Comandant nu vor izbuti prea uşor să le dea de urmă. Când porniră la drum, băgară de seamă că urmele lăsate de picioarele lor încălţate în cizme uşoare abia dacă se desluşeau pe pământul umed. Totul părea în favoarea lor.

Când ajunseră la hotarul vestic al Storlockului, îi întâlniră pe ceilalţi, care-i aşteptau deja – erau toţi, mai puţin Allanon. Durin şi Dayel păreau două trupuri subţiri şi goale pe dinăuntru, aidoma umbrelor, pe când păşeau neauziţi de colo-colo, cu urechile ciulite la sunetele nopţii. Pe când trecea pe lângă ei, pe Shea îl izbiră din nou trăsăturile tipic elfice ale celor doi, ciudatele urechi vârfuite şi sprâncenele subţiri care se ridicau în unghi ascuţit către frunte. Şi se întrebă dacă oamenii îl priveau şi pe el aşa cum îi privea el pe cei doi fraţi elfi. Erau ei într-adevăr atât de diferiţi? Shea se gândi din nou la istoria poporului elf, istoria pe care Allanon o numise remarcabilă, dar pe care nu le-o relatase niciodată mai pe larg. Istoria lor era şi a lui însuşi; ştia acum ceea ce bănuise dintotdeauna. Îşi dorea

din tot sufletul să afle mai multe despre asta, fie şi numai pentru a-şi înţelege mai bine propria sorginte, precum şi povestea Sabiei Shannara.

Privi spre silueta înaltă, spătoasă a lui Balinor, care adăsta drept ca o statuie mai într-o parte, cu chipul învăluit în bezna nopţii. Balinor era, fără doar şi poate, cel mai liniştitor personaj al acestei călătorii. Hotarnicul avea în el o trăinicie de neclintit, ceva parcă indestructibil, pe care îl dăruia cu generozitate tuturor membrilor grupului, insuflându-le curaj. Nici chiar Allanon nu le inspira aceste simţăminte, cu toate că Shea îşi dădea foarte bine seama că acesta era de departe mult mai primejdios decât Balinor. Poate că Allanon, care părea să ştie atât de multe despre toate cele, era foarte conştient de efectul pe care Străjerul Hotarelor îl producea asupra celorlalţi şi îl adusese cu sine tocmai din această pricină.

– Întocmai, Shea.

Vocea şoptită se auzi atât de aproape de urechea lui, încât văleanul sări cât colo înfricoşat, în vreme ce pribeagul înveşmântat în negru trecu pe lângă el şi le făcu semn celorlalţi să se adune în jurul lui.

– Întregul drum va trebui parcurs la adăpostul întunericului. Mergeţi aproape unul de altul şi priviţi-l cu atenţie pe cel aflat înaintea voastră. Nimeni nu va vorbi.

Fără vreun alt cuvânt de salut, negurosul uriaş îi călăuzi spre codrii Anarului pe o potecă îngustă ce ducea la apus de cătunul Storlock. Shea porni în spatele lui Menion, cu inima încă bătându-i nebunește în piept după spaima prin care trecuse, iar gândurile i se întoarseră febril la toate discuţiile pe care le purtase vreodată cu acest bărbat straniu, întrebându-se dacă era adevărat ceea ce bănuise de la bun început. În orice caz, hotărî să-şi păstreze gândurile bine tăinuite de acum înainte ori de câte ori Allanon se va afla prin preajmă, chiar dacă îi va fi dificil să facă asta.

Pâlcul ajunse la liziera vestică a codrilor Anarului şi la câmpia Rabb mai curând decât se aşteptase Shea. În pofida cerului întunecat al nopţii, vălenii zăreau deja profilându-se în depărtare munţii Dragon's Teeth; se priviră unul pe altul în tăcere, apoi ochii li se îndreptară din nou, cu îngrijorare, spre bezna dinaintea lor. Allanon îi călăuzi de-a lungul câmpiei pustii fără nicio oprire şi fără a încetini pasul. Câmpia era întinsă ca-n palmă, lipsită cu desăvârşire de orice obstacol şi de semne de viaţă. Nu creşteau prin partea locului decât tufe şi câţiva pomi pitici, golaşi, aidoma unor schelete stinghere. Pământul era tare şi îndesat şi atât de secat pe alocuri, încât se vedeau crăpături lungi, zigzagate. Nimic nu mişca în jurul călătorilor care înaintau în tăcere, cu văzul şi auzul atente la orice putea părea cât de cât neobişnuit. La un moment dat, după ce mărşăluiseră deja vreo trei ceasuri prin câmpia Rabb, Dayel îi opri cu un gest prin care le dădea de ştire că auzise un zgomot undeva departe, în bezna din spatele lor. Se ghemuiră cu toţii în deplină tăcere, nemişcaţi, mai multe minute, dar nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, Allanon înălţă din umeri şi le făcu semn să se înşiruie din nou şi să-şi continue marşul.

Călătorii sosiră la poalele munţilor Dragon's Teeth puţin înainte de revărsatul zorilor, pe când cerul era încă învăluit în beznă şi înnourat, şi se opriră pentru o clipă în umbra uriaşelor piscuri ce le tăiau calea şi se repezeau spre înălţimi precum ţepii imenşi ai unor porţi de fier. Şi Shea, şi Flick se simţeau în putere şi după acest marş îndelungat, aşa că le făcură semn grabnic celorlalţi că erau gata să meargă mai departe fără a se odihni. Allanon părea şi el dornic să pornească numaidecât, ai fi zis că se teme să nu întârzie la o întâlnire. Îi duse drept în munţii care păreau foarte accidentaţi, pe o cărare plină de grohotiş, care şerpuia uşor în pantă domoală către ceva ce părea a

fi o scobitură în peretele stâncii. În vreme ce mergea, Flick se pomeni uitându-se în sus, spre piscurile care se înălțau de o parte și de alta a cărării, lungindu-și uneori gâtul ca să prindă câte-o imagine trecătoare a piscurilor zimțuite. Dragon's Teeth – Dinții Dragonului – părea un nume potrivit.

Înălțimile de pe ambele părți începură să se apropie deasupra capetelor lor pe măsură ce-și croiau drum spre scobitura din peretele stâncii. Dincolo de locul acela puțin adânc, călătorii prindeau pe ici pe colo câte-o imagine din munții de după el, care erau mai înalți și care, era limpede, nu puteau fi trecuți de vreo făptură care nu era în stare să zboare. Shea se opri la un moment dat, ridică o piatră de la picioarele sale și o cercetă curios în vreme ce mergea mai departe. Spre surprinderea lui, piatra era lucioasă, aproape sticloasă, de culoare neagră, aproape ca o oglindă, și-i amintea văleanului de cărbunele pe care-l văzuse folosit drept combustibil în unele comunități din Southland. Dar piatra aceasta părea mai rezistentă decât cărbunele, arăta de parcă ar fi fost îndesată și lustruită până ajunsese cum era acum. I-o trecu lui Flick, care o privi în treacăt, ridică nepăsător din umeri, apoi o aruncă.

Poteca prinse a șerpui mai abrupt printre bolovani prăvăliți, ceea ce îi făcu pe călători să piardă o vreme din priviri munții dimprejur. Urcară un timp printre pietre și stânci, în suiș neîntrerupt, spre scobitura aceea. Negurosului lor conducător nu părea să-i pese că nimeni altul nu știa încotro se îndreaptă. În cele din urmă, ajunseră într-un fel de luminiș de unde se zăreau îndeajuns înălțimile înconjurătoare ca să-și dea seama că pătrunseseră în scobitură și că erau în partea cea mai înaltă a cărării, de unde fie ar fi trebuit să coboare, fie s-o ia mai departe, la aceeași înălțime, în munți. În clipa aceea, Balinor rupse tăcerea cu un fluierat abia auzit, iar ceilalți se opriră.

Schimbă câteva cuvinte cu Durin, care rămăsese mai în urmă pentru a se apropia de Hotarnic, apoi se întoarse spre Allanon şi ceilalţi membri ai grupului, cu o expresie înfricoşată pe chip.

– Durin este convins că a auzit pe cineva urmărindu-ne pe cărare, mai în valel le explică el încordat. De această dată nu încape îndoială – cineva este pe urmele noastre.

Allanon privi grăbit spre cerul nopţii. Sprâncenele negre i se încruntară, chipul îngust exprima o adâncă îngrijorare la auzul acestei veşti. Îl privi nehotărât pe Durin.

– Sunt sigur că e cineva acolo pe undeva, confirmă Durin.

– Nu pot să mă opresc aici şi să mă ocup personal de asta. Trebuie să ajung în valea din faţa noastră înainte de revărsatul zorilor, rosti Allanon abrupt. Oricine ar fi pe urmele noastre, va trebui oprit până termin eu ce am de făcut – este ceva esenţial!

Shea nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta hotărâre despre ceva şi prinse cu coada ochiului expresia de totală stupefacţie de pe chipurile lui Flick şi Menion, care schimbară rapid o privire. Indiferent ce avea Allanon de gând să facă acolo, în vale, se pare că era decisiv să nu fie întrerupt până nu isprăvea.

– Rămân eu în urmă, se oferi Balinor şi-şi trase din teacă sabia cea mare. Aşteptaţi-mă în vale.

– Nu singur, în niciun caz, sări îndată Menion. Vin cu tine, în caz că e nevoie de doi oameni.

Balinor zâmbi şi-i făcu semn din cap munteanului că e de acord. Allanon îl privi o clipă de parcă ar fi avut de gând să se opună, apoi dădu scurt din cap şi le făcu celorlalţi semn să-l urmeze mai departe. Cei doi fraţi elfi se grăbiră pe cărare în urma înaltului lor conducător, dar Shea şi Flick rămaseră o clipă pe loc, nehotărâţi, până ce Menion le făcu semn să plece. Shea îi făcu un semn cu mâna, n-ar

fi dorit să-şi părăsească prietenul, dar ştia şi că-i putea fi de prea puţin folos dacă rămânea cu el. Aruncă o privire grăbită în urmă şi-i văzu pe cei doi bărbaţi postându-se printre stânci, de o parte şi de alta a potecii înguste, cu săbiile sclipind ameninţător în lumina slabă a stelelor, în vreme ce pelerinele vânătoreşti li se contopeau cu umbrele aruncate de stânci.

Allanon îi călăuzi pe ceilalţi patru membri ai grupului printre grămezile de bolovani din locul în care stânca se deschidea, pe panta mereu urcătoare, către ceea ce părea a fi buza enigmaticei văi. Câteva minute mai târziu, se aflau cu toţii, tăcuţi, la intrare, cu privirile uimite îndreptate spre ceea ce li se înfăţişa. Valea era o adevărată sălbăticie de bolovăniş şi de grohotiş zdrobit împrăştiat pe marginile şi pe fundul ei, negre şi sclipitoare precum piatra pe care Shea o cercetase pe cărare; valea era plină de acest fel de pietre. Nu se vedea nimic altceva decât un mic lac cu apă murdară, sclipind într-o nuanţă de verzui mohorât şi unduind leneş, de parcă avea o viaţă a lui. Pe Shea îl izbi numaidecât acea mişcare stranie a apei. Nu se simţea nici cea mai molcomă boare de vânt care să provoace unduirea de pe suprafaţa ei. Îl privi pe Allanon care stătea tăcut alături de el şi observă uimit cum chipul lui întunecat şi impunător radia o strălucire ciudată. Pribeagul cel înalt păru câteva clipe pierdut în gândurile sale în vreme ce privea în jos, către lac, iar vălenii sesizară chiar un alean nespus în privirea cu care acesta cerceta fără să clipească apele ce vălureau uşor.

– Aceasta este Valea Shale, este poarta către Cripta Regilor şi sălaşul spiritelor din toate timpurile.

Glasul adânc se rostogolea din străfundurile pieptului său lat şi Allanon urmă:

– Lacul se numeşte Hadeshorn – apele lui sunt ucigătoare pentru toţi muritorii. Veniţi cu mine până pe fundul văii, de acolo voi merge singur.

Fără să aştepte răspuns, porni în jos către fundul văii, cu pas sigur, călcând peste pietrele împrăştiate pretutindeni, cu privirile îndreptate spre lacul din depărtare. Ceilalţi îl urmară, tăcuţi şi pătrunşi de evlavie, căci îşi dădeau seama că acest moment avea să fie unul de cea mai mare însemnătate pentru ei toţi, că aici, mai mult ca oriunde în altă parte, Allanon era atotstăpânitor. Fără să-şi poată explica de ce anume, Shea era absolut sigur că pribeagul, cronicarul, cărturarul, magicianul, omul care îi condusese cu bine prin atâtea primejdii în călătoria aceasta nebunească, al cărei ţel final el singur îl cunoştea, omul misterios pe care îl ştiau sub numele de Allanon, sosise în sfârşit acasă. Câteva clipe mai târziu, când erau cu toţii adunaţi pe fundul văii, Allanon se întoarse din nou spre ei.

– Mă veţi aştepta aici. Indiferent ce se va petrece în continuare, nu mă veţi urma. Nu veţi mişca un pas din acest loc până nu termin. Acolo unde mă duc eu, numai moarte este.

Rămaseră încremeniţi locului în vreme ce el se îndepărta pe fundul pietruit al văii, în direcţia acelui lac ciudat. Călătorii priviră silueta lui înaltă, înveşmântată în negru, care înainta fără a iuţi sau încetini pasul şi fără a schimba direcţia, cu pelerina fluturând uşor în urma sa. Shea îi aruncă o privire rapidă lui Flick, a cărui expresie încordată vădea spaima de care era cuprins în aşteptarea celor ce aveau să se petreacă. Preţ de o clipă, lui Shea îi trecu prin minte să plece de-acolo, dar realiză pe loc că ar fi o hotărâre nesăbuită. Mâna i se încleştă instinctiv pe tunică şi se simţi îmbărbătat simţind mica pungă în care odihneau Nestematele Elfice. Prezenţa lor îl făcea să se simtă mai în siguranţă, chiar dacă se îndoia că i-ar putea fi de prea mare folos împotriva unor forţe dincolo de puterea lui Allanon. Privi neliniştit spre ceilalţi, care îl petreceau din priviri pe bărbatul ce se îndepărta, apoi îşi întoarse ochii

spre Allanon, care ajunsese la malul Hadeshornului, unde părea să aştepte ceva. O tăcere de moarte se instăpânise asupra întregii văi. Cei patru aşteptau cu privirile aţintite asupra siluetei întunecate ce stătea nemişcată la malul apei.

Încet, pribeagul cel înalt îşi ridică braţele acoperite de pelerină spre cer şi privitorii băgară uluiţi de seamă că lacul prinse a se învolbura furios, apoi a spumega, profund nemulţumit. Valea se cutremură din străfunduri ca scuturată de o fiinţă ascunsă ce zăcuse în adormire şi abia acum se trezea. Muritorii priviră îngroziţi în jurul lor, cuprinşi parcă de teama că aveau să fie înghiţiţi de fălcile de piatră ale vreunei făpturi de coşmar deghizată într-o simplă vale. Allanon rămase neclintit la mal, în vreme ce apele prinseră să fiarbă violent undeva, în mijlocul lacului, de unde un jet subţire se înalţă către bolta neagră cu un şuier ascuţit de uşurare că-şi regăsise eliberarea din adâncuri. Aerul nopţii se umplu de gemete adânci, de strigătele sufletelor întemniţate al căror somn fusese tulburat de omul care stătea acum pe malul Hadeshornului. Vocile, neomeneşti şi pătrunse parcă de răceala morţii, sfâşiară cu cruzime vălul sănătoasei judecăţi a celor patru privitori care tremurau la buza văii, apoi le chinuiră minţile înspăimântate, torturându-i până se păru că puţinul curaj ce le mai rămăsese avea să-i părăsească definitiv, lăsându-i cu totul lipsiţi de apărare. Nu mai erau în stare să se mişte, să vorbească, ba nici chiar să gândească limpede, stăteau acolo încremeniţi de teroare, în vreme ce zgomotele venite din lumea spiritelor le străbăteau gândurile şi le iscau prevestiri sumbre despre lucruri aflate dincolo de viaţa şi de înţelegerea lor.

Pe fondul urletelor care-ţi îngheţau sângele în vine, cu un huruit ce părea venit de undeva din fundul pământului, Hadeshornul se deschise drept în mijloc într-o învolburare nestăvilită şi din apele necurate se ridică spectrul unui

bătrân încovoiat de vreme. Silueta se înălţă pe de-a-ntregul şi păru să păşească pe suprafaţa apei, înaltă şi subţire ca o umbră fantomatică, vălurită precum apele de sub ea. Flick se făcu alb ca varul. Apariţia acestei ultime imagini înfricoşătoare îi întări convingerea că se apropiau cele din urmă clipe ale vieţii lor. Allanon rămase nemişcat pe malul apei, cu braţele lungi coborâte, cu pelerina neagră înfăşurată strâns în jurul trupului impunător şi cu privirile aţintite asupra arătării oprite în faţa lui. Cei doi păreau că stau de vorbă, deşi ceilalţi nu auzeau nimic în afara ţipetelor neomeneşti, exasperante, care sfâşiau aerul nopţii ori de câte ori duhul făcea vreun gest. Discuţia însă, oricum ar fi fost ea, nu dură mai mult de câteva minute şi se sfârşi când spectrul se întoarse pe neaşteptate spre ei, ridică un braţ scheletic şi arătă în direcţia lor. Shea simţi o răceală profundă pătrunzându-i trupul lipsit de apărare şi părând a-l lovi până la os şi ştiu atunci că preţ de o clipă simţise atingerea rece a morţii. Apoi spectrul se întoarse şi, cu un ultim gest de rămas-bun către Allanon, se scufundă încet înapoi în apele întunecate ale Hadeshornului şi dispăru vederii. După ce se duse, apele prinseră iar a spumega leneş, iar ţipetele şi gemetele se înălţară cu nouă putere înainte de a se stinge, cu o răbufnire finală de suferinţă. Lacul era din nou liniştit, cu ape line, iar călătorii erau singuri.

Când soarele tocmai apărea la linia orizontului, silueta înaltă, întunecată de la malul lacului păru să se clatine uşor, apoi se prăbuşi la pământ. Cei patru călători şovăiră, apoi, alunecând şi împiedicându-se de pietre, se repeziră la conducătorul lor leşinat. Ajunseră lângă el în câteva clipe şi se aplecară cu băgare de seamă asupra lui, nefiind prea siguri ce ar trebui să facă. În cele din urmă, Durin întinse o mână şi-l scutură uşurel de umăr, rostindu-i numele. Shea îi frecă mâinile mari şi observă că erau reci ca gheaţa şi îngrijorător de albe. Dar temerile li se risipiră

când, curând după aceea, Allanon se mişcă uşor, iar ochii depărtaţi se deschiseră. Îi privi fix câteva clipe, apoi se ridică încet în capul oaselor în vreme ce ei se ghemuiau neliniştiţi în jurul lui.

– Efortul a fost probabil prea mare, murmură el ca pentru sine, frecându-şi fruntea. Am leşinat după ce am întrerupt contactul. Îmi revin în câteva clipe.

– Cine era făptura aceea? îl întrebă numaidecât Flick, temându-se că spectrul ar putea apărea din nou.

Allanon păru a chibzui o vreme la răspuns, cu ochii pierduţi în depărtări şi chipul răvăşit de durere, apoi trupul i se destinse încetişor.

– Un sărman suflet chinuit, uitat de această lume şi de toţi cei ce locuiesc într-însa, rosti el cu amărăciune. S-a condamnat din proprie voinţă la o existenţă care nu este nici viaţă, nici moarte, iar existenţa aceasta s-ar putea să nu aibă sfârşit.

– Nu înţeleg, spuse Shea.

– Nu are importanţă în momentul de faţă, declară Allanon aspru, nedorind să răspundă la întrebare. Nefericitul spectru cu care am vorbit este al lui Bremen, druidul care s-a luptat cu Vrăjitorul Comandant. I-am vorbit despre Sabia Shannara, despre călătoria noastră la Paranor şi despre soarta acestui grup. Am aflat destul de puţine de la el, ceea ce înseamnă că soarta nu ne va fi hotărâtă în viitorul foarte apropiat, ci în zile ce ne sunt încă departe – soarta tuturor, mai puţin a unuia.

– Ce vrei să spui? vru să ştie Shea, după o scurtă ezitare.

Allanon se ridică cu greutate în picioare, privi în tăcere spre vale ca pentru a se asigura că întâlnirea cu duhul lui Bremen luase sfârşit, apoi ochii i se întoarseră spre chipurile tulburate ale celor ce aşteptau ca el să vorbească.

– Nu există vreun fel blând de a spune cele ce urmează, dar ați ajuns cu toții departe, aproape de sfârșitul călătoriei. V-ați câștigat dreptul de a ști adevărul. Spectrul lui Bremen a făcut două profeții despre soarta acestui grup, atunci când l-am chemat din lumea neființelor în care este întemnițat. El a făgăduit că după mai puțin de două răsărituri de soare vom dobândi Sabia Shannara. Dar el a profețit și că un membru al grupului nostru nu va ajunge la capătul celălalt al munților Dragon's Teeth. El va fi, însă, cel dintâi care va pune mâna pe acea desăvârșită sabie.

– Tot nu înțeleg, recunoscu Shea după câteva clipe de gândire. L-am pierdut deja pe Hendel. Poate despre el era vorba.

– Nu, te înșeli, tânărul meu prieten, suspină Allanon încetișor. Când a făcut această din urmă profeție, spectrul a arătat spre voi, cei patru care stăteați la buza văii. Unul dintre voi nu va ajunge la Paranor!

Menion Leah stătea ghemuit în tăcere la umbra bolovanilor de pe cărarea ce urca spre Valea Shale, în așteptarea ființei enigmatice care îi urmărea spre Dragon's Teeth. De partea cealaltă a potecii, ascuns în beznă, se afla Prințul de Callahorn, cu sabia sa lungă având tăișul îndreptat în jos și cu mâna mare odihnind degajat pe mâner. Menion apucă strâns propria-i sabie și privi spre cărare. Nimic nu mișca. Putea să vadă vreo zece metri, înainte ca o curbă să ascundă vederii cărarea ce continua dincolo de niște bolovani. Așteptau acolo de mai bine de jumătate de oră și încă nu se ivise nimic, în pofida asigurărilor lui Durin că îi urmărea cineva. Menion se întrebă la un moment dat dacă făptura care le luase urma nu era cumva vreunul dintre slujitorii Vrăjitorului Comandant. Un Purtător de Cranii ar fi putut zbura până acolo, pentru ca apoi să treacă de ei și să-i ajungă pe ceilalți. Ideea îl izbi

fulgerător şi era pe punctul de a-i face un semn lui Balinor, când un zgomot neaşteptat îi atrase atenţia pe cărarea de dedesubt. Se lipi numaidecât de pietre.

Se auzea deslușit cum cineva își croieşte cu încetul drum pe poteca şerpuitoare, printre bolovanii mari, în lumina slabă a răsăritului apropiat de soare. Orice sau oricine era, nu părea să bănuiască prezenţa lor acolo, sau poate nici nu-i păsa, căci nu făcea niciun efort să-şi înăbuşe paşii. Câteva clipe mai târziu, o siluetă vagă își făcu apariţia pe cărarea aflată chiar sub ascunzătoarea lor. Menion aruncă precaut o privire în jos şi, o clipă, trupul voinic şi mersul târşit al celui care se apropia îi amintiră de Hendel. Apucă strâns mânerul Sabiei Leah şi aşteptă. Planul atacului era simplu. Avea să sară în faţa intrusului ca să-i oprească înaintarea. În aceeaşi clipă, Balinor avea să-i taie retragerea.

Cu un salt iute ca gândul, munteanul ţâşni dintre bolovani şi se postă în faţa misteriosului străin, cu sabia ridicată, poruncindu-i să se oprească. Silueta din faţa lui se ghemui aproape de pământ şi un braţ puternic se ridică fără grabă, dând la iveală o uriaşă secure de metal, care sclipea slab. O clipă mai târziu, ochii celor doi luptători se întâlniră şi braţele lor coborâră, căci se recunoscuseră cu o tresărire, şi un strigăt de surpriză scăpă de pe buzele Prinţului de Leah.

– Hendel!

Balinor ieşi dintre umbre în spatele nou-venitului tocmai la timp ca să-l vadă pe Menion repezindu-se, extaziat la culme, să îmbrăţişeze trupul mai scund şi mai voinic al celuilalt. Prinţul de Callahorn împinse uşurat sabia la loc în teacă, zâmbind şi clătinând din cap la vederea munteanului beat de fericire şi a gnomului pe care-l crezuseră mort, şi care acum bombănea şi se zbătea să

scape din îmbrăţişare. Pentru întâia dată de când scăpaseră cu viaţă din Wolfsktaag, trecând de trecătoarea Jade, Hotarnicul simţi că succesul le era la îndemână şi că membrii grupului aveau cu siguranţă să ajungă împreună la Paranor şi să pună mâna pe Sabia Shannara.

XIV

Zorile rămaseseră suspendate deasupra culmilor şi înălţimilor impunătoare ale munţilor Dragon's Teeth cu o încăpăţânare rece şi cenuşie, nici veselă, nici bine-venită. Căldura şi strălucirea soarelui erau cu totul ascunse de norii joşi şi de o ceaţă densă, încremenită, care nu prevestea nimic bun şi care învăluise înălţimile. Vântul sufla violent peste stâncile golaşe, şfichiuia defileurile şi prăpăstiile abrupte, izbea din plin vegetaţia săracă, pe care o îndoia până aproape să o rupă, dar pe care – după ce se strecura sprinten şi rapid prin cortina de nori şi ceaţă – o lăsa ciudat, inexplicabil de nemişcată. Vuietul vântului aducea cu mugetul adânc al talazurilor care se sparg de ţărm pe plaja pustie a unui ocean, un sunet greoi şi rostogolit, ce învăluia înălţimile pleşuve într-un zumzet ciudat, care, după ce-ţi suna o vreme în urechi, crea, într-un anume fel, senzaţia de linişte. Câteva păsări se înălţau şi coborau în bătaia vântului, ţipetele lor erau purtate de colo-colo şi înăbuşite. Puţine animale întâlneai la asemenea înălţime – câteva turme răzleţe de capre de munte dintr-o rasă foarte rezistentă şi nişte şoareci mici, îmblăniţi, care-şi aveau sălaşul prin fundul crăpăturilor din stânci. Aerul era foarte rece, de-a dreptul îngheţat. Piscurile munţilor Dragon's Teeth erau acoperite de căciuli de zăpadă, iar schimbarea anotimpurilor nu avea cine ştie ce efect la o asemenea înălţime, unde temperatura rareori urca peste zero grade.

Aceşti munţi erau înşelători, înalţi, impunători şi incredibil de masivi. În dimineaţa aceea păreau stăpâniţi de o ciudată stare de aşteptare, iar cei opt membri ai micului pâlc pornit din Culhaven nu puteau să nu simtă tulburarea care le dădea târcoale în vreme ce înaintau fără oprire prin frigul şi cenuşiul locului. Şi nu era vorba doar de profeţia răvăşitoare pe care o făcuse Bremen sau de faptul că în curând vor încerca să treacă prin Cripta Regilor cea oprită muritorilor. Ceva îi aştepta, ceva răbduriu şi perfid, o forţă vitală ce adăsta pe locurile golaşe prin care treceau, ceva impregnat cu ură neîmpăcată împotriva lor şi care îi urmărea cum se chinuie să pătrundă tot mai adânc în munţii uriaşi care-i despărţeau de cetatea străveche a Paranorului. Cei opt îşi continuau anevoie drumul spre miazănoapte, în şir întrerupt, profilaţi pe fondul orizontului înceţoşat, înveşmântaţi în pelerine de lână pentru a se apăra de frig, cu capetele plecate din pricina vântului. Clinele şi deflleurile erau pline de pietricele, din cauza cărora alunecau întruna. Câte unul dintre ei aluneca la răstimpuri într-un nor de pietricele şi colb. Dar forţa aceea, ascunsă în însuşi sufletul locului, hotărî să nu se arate, mulţumindu-se doar să le semnaleze existenţa ei, să aştepte urmarea pe care asta o va avea asupra celor opt muritori, apoi să aştepte până ce rezistenţa lor se va fi epuizat. Şi atunci, vânătorii vor deveni vânat.

Nu dură prea mult. Îndoielile începură să dea târcoale cu încetul, cu insistenţă minţilor lor ostenite – îndoieli care se iţeau fantomatic, născute din temeri şi taine pe care fiecare le ascundea cu multă grijă înăuntrul său. Izolaţi unul de altul de mugetul vântului, fiecare se lupta singur cu propriile simţiri, iar această imposibilitate de a sta de vorbă unul cu altul nu făcea decât să le înteţească frământarea tot mai adâncă. Doar Hendel era imun la aşa ceva. Firea lui singuratică şi taciturnă îl întărise în lupta cu îndoielile faţă

de propria persoană, iar felul în care abia scăpase cu viaţă de furioşii mogâldani în trecătoarea Jade îi secătuise, cel puţin pentru o vreme, teama de moarte. Fusese foarte aproape de moarte, atât de aproape, încât în cele din urmă doar instinctul îl salvase. Mogâldanii îl încolţiseră din toate părţile, năvăliseră pe deal de pretutindeni, fără să le mai pese de nimic, atât de descreieraţi, încât numai şi numai vărsarea de sânge le mai putea domoli mânia. Hendel fusese iute de picior, se strecurase înapoi la intrarea spre Wolfsktaag, se lipise de pământ la adăpostul unor tufişuri şi rămăsese acolo nemişcat, aşteptând, cu sânge rece, ca mogâldanii să se împrăştie pe întreg terenul, până când unul dintre ei ajunsese în imediata lui apropiere. Nu-i trebuiseră mai mult de câteva secunde ca să-l doboare pe vânătorul ce nu bănuia nimic, să-şi îmbrace captivul în veşmintele lui de gnom, apoi să strige după ajutor. Pe întuneric, pradă patimii vânătorii, mogâldanii nu văzură decât veşmintele acelea. Îşi sfâşiară în bucăţi propriul tovarăş fără să-şi mai dea seama ce fac. Hendel rămăsese ascuns şi se furişase prin trecătoare a doua zi. Scăpase din nou cu viaţă.

Vălenii şi elfii nu aveau obiceiul lui Hendel de a se bizui într-atât pe propriile puteri. Profeţia transmisă de spectrul lui Bremen îi şocase. Cuvintele acelea păreau a se rosti din nou, la nesfârşit, purtate de şuierul sălbatic al vântului din munţi. Unul dintre ei avea să moară. Ei da, sigur, prezicerea sunase oarecum altfel, dar sensul era limpede. Era o perspectivă întunecată şi niciunul dintre ei nu putea în ruptul capului să o accepte. Vor găsi ei cumva o cale de a face ca profeţia să nu se adeverească.

Departe, în fruntea grupului, cu trupul masiv aplecat în lupta cu vântul, Allanon chibzuia în sinea lui la cele petrecute în Valea Shale. Cumpăni pentru a suta oară tot ce i se spusese în discuţia cu spectrul lui Bremen, bătrânul

druid care se condamnase singur la o existență de pribegie printr-o lume a uitării până ce Vrăjitorul Comandant avea să fie definitiv nimicit. Dar nu apariția duhului era ceea ce îl preocupa în mod special în aceste momente. Cea mai neliniștitoare era vestea pe care i-o dăduse acesta, o veste îngropată acum în sufletul său, laolaltă cu toate celelalte adevăruri întunecate care-l împovărau. Piciorul lui izbi o piatră, din cauza asta se împiedică ușor, luptându-se să-și păstreze echilibrul. Un șoim care se rotea în înălțimi țipă ascuțit, apoi țâșni din înalturi dincolo de o faleză, undeva departe. Druidul întoarse capul spre șirul subțire al călătorilor care se chinuiau să-l urmeze. Aflase mai mult de la spectru decât cuvintele acelei profeții. Dar nu le spusese și lor, celor care se bizuiau pe el, adevărul întreg, așa cum nu le spusese nici întreaga poveste a legendarei Săbii Shannara. Ochii depărtați îi ardeau de mânie din cauza situației imposibile în care se pusese singur nedezvăluindu-le totul, și la un moment dat vru să o facă. Se dăruiseră într-atât, trup și suflet, și acesta nu era decât începutul... O clipă mai târziu își smulsese însă din minte gândul acesta. Necesitatea era o zeitate mai puternică decât adevărul.

Cenușiul zorilor se transformă cu încetul într-un cenușiu al amiezii, iar marșul prin munții Dragon's Teeth continua. Culmile și pantele apăreau și rămâneau apoi în urmă, și semănau atât de mult între ele, încât membrii micului grup, deși osteneau fără preget, aveau impresia că nu înaintează defel. În fața lor, pe linia învăluită în ceață a orizontului se înălța un șir întunecat de culmi, care le dădea senzația că se îndreaptă direct spre un zid impenetrabil de stâncă. Apoi pătrunseră într-un defileu larg ce șerpuia abrupt, coborând în pantă, până ce deveni o potecă îngustă cu multe cotituri printre doi pereți de stâncă, pierzându-se undeva în ceața deasă. Allanon îi călăuzi prin negura învolburată, în vreme ce linia

orizontului se făcu nevăzută, iar vântul se domoli cu totul. Liniştea se lăsă brusc, pe neaşteptate, creând o senzaţie ca de şoaptă blândă ce pătrundea printre stâncile masive, rostind vorbe liniştitoare, calme, în urechile călătorilor ce-şi croiau anevoie drum. Apoi cărarea se lărgi uşor, iar ceaţa se transformă într-un simplu abur umed, prin care se dezvălui privirilor o deschidere ca de peşteră exact acolo unde se termina cărarea şerpuită.

Intrarea în Cripta Regilor.

Era un tablou înfricoşător, maiestuos, fantastic. De ambele părţi ale intrării negre, dreptunghiulare, se înălţau, pe fondul stâncii întunecate, două statui monstruoase din piatră cioplite chiar în rocă, înalte de peste treizeci de metri. Paznicii de piatră fuseseră sculptaţi ca nişte războinici în armură stând de veghe în negura adâncă, strângând fiecare în pumn mânerul unei săbii imense ce odihnea cu lama în jos, lângă picior. Feţele lor bătute de vânt, bărboase, erau atinse de trecerea timpului, de vânt şi de ploi, dar ochii păreau aproape vii, fixaţi cu atenţie asupra celor opt muritori aflaţi la intrarea în străvechiul domeniu pe care îl păzeau. Deasupra intrării largi erau cioplite trei cuvinte într-o limbă de mult uitată, avertizând că de aici încolo era domeniul celor morţi. Dincolo de intrarea larg căscată nu era decât beznă şi tăcere.

Allanon îi adună pe toţi strâns în jurul lui.

– Cu mulţi ani în urmă, înaintea Primului Război al Seminţiilor, a existat un cult religios de oameni a căror obârşie s-a pierdut în negura vremilor, iar membrii acestui cult slujeau ca preoţi ai zeilor morţii. Aceste peşteri au fost locuri de îngropăciune hărăzite regilor celor Patru tărâmuri dimpreună cu familiile, servitorii, obiectele lor preferate şi mare parte din bogăţiile pe care le adunaseră în timpul vieţii. Se zicea pe atunci că numai morţii puteau pătrunde

în aceste cripte şi numai preoţilor li se îngăduia să se ocupe de îngropăciunea regilor. Toţi ceilalţi care au cutezat să pătrundă pe aceste tărâmuri au dispărut fără urmă. Cu timpul, cultul nu a mai fost practicat, dar răul impregnat în Cripta Regilor a continuat să fiinţeze spre a-i sluji orbeşte pe preoţii ale căror oase au îngrăşat de mult ţărâna. Puţini oameni au trecut vreodată...

Se opri brusc, căci întrebarea nerostită se citea limpede în ochii tuturor celor ce-l ascultau.

– Eu am trecut prin Cripta Regilor – şi sunt singura fiinţă vie a acestui ev care a izbutit asta, iar acum o veţi face şi voi. Sunt druid, ultimul druid viu de pe acest pământ. Ca şi Bremen, ca şi Brona înaintea lui, am studiat magia neagră şi sunt vrăjitor. Nu am puterea Seniorului Întunecimii – dar vă pot călăuzi cu bine prin aceste peşteri până în partea cealaltă a munţilor Dragon's Teeth.

– Şi apoi? se auzi întrebarea lui Balinor, înăbuşită de ceaţă.

– O potecă îngustă, căreia oamenii îi spun Dragon's Crease[1], duce spre ieşirea din munţi. Odată ajunşi acolo, vom vedea deja Paranorul.

Se lăsă o tăcere lungă, stânjenitoare. Allanon ştia ce gândesc cu toţii; fără a ţine seama de asta, urmă:

– Dincolo de această intrare se află câteva săli şi coridoare, un adevărat labirint pentru cel ce nu cunoaşte calea. Unele sunt periculoase, altele nu. Curând după ce intrăm, ajungem la Tunelul Sfincşilor, nişte statui uriaşe ca şi aceşti paznici, dar sculptate jumătate în formă de oameni, jumătate în formă de flară. Dacă priviţi în ochii lor, vă transformaţi pe loc în stane de piatră. Aşa că veţi fi legaţi la ochi. Şi veţi fi legaţi cu o frânghie şi unul de celălalt. Trebuie să vă concentraţi asupra mea, să vă gândiţi numai la mine, căci voinţa lor, puterea minţii lor

[1] Muchia Dragonului

este destul de puternică pentru a vă face să doriți să vă smulgeți legăturile și să-i priviți în ochi.

Cei șapte bărbați se priviră unul pe altul cuprinși de îndoială. Începeau deja să pună sub semnul întrebării înțelepciunea raționamentelor care-i purtaseră spre acest loc.

– După ce trecem de Sfincși, urmează câteva coridoare neprimejdioase, care duc spre Culoarul Vijeliei, un tunel unde sălășluiesc niște făpturi invizibile numite Banshees, după legendarele Zâne ale Morții de odinioară. Ele nu sunt alta decât voci, dar aceste voci pot scoate din minți muritorii. Urechile vă vor fi astupate pentru a vă apăra, dar, din nou, esențial pentru voi este să vă concentrați asupra mea, să îngăduiți minții mele să le acopere pe ale voastre, pentru ca vocile acelea să nu vă poată afecta din plin. Va trebui să fiți relaxați și să nu încercați să vă împotriviți puterii mele. Ați înțeles?

Îi privi pe rând și primi de la fiecare câte o anemică aplecare a capului în semn de încuviințare.

– După ce trecem de Culoarul Vijeliei, vom pătrunde în Cripta Regilor. Va mai exista o singură opreliște după aceea...

Își curmă vorba și privirea i se îndreptă spre intrarea în peșteră. Păru a sta o clipă în cumpănă dacă să-și ducă sau nu gândul până la capăt, însă până la urmă se mulțumi să le facă semn să pornească spre intrarea întunecată. Călătorii stăteau între cei doi uriași de piatră, nu se simțeau la largul lor cu ceața care li se învolbura împrejur, cu pereții înalți de stâncă în stânga și-n dreapta lor și cu borta aceea neagră în defileu, căscată, gata să-i înghită pe de-a-ntregul precum ciocul deschis al unei păsări de pradă. Allanon dădu fiecăruia câte o bucată lată de pânză. Membrii grupului se legară bine între ei cu o frânghie groasă care slujea la cățărat. Durin, cel cu pas neabătut, se postă primul, iar Prințul de Callahorn preluă din nou ariergarda.

Călătorii se legară temeinic la ochi şi se prinseră unii pe alţii de mână, formând un lanţ. O clipă mai târziu porniră cu băgare de seamă spre intrarea în Cripta Regilor.

În peşteră domnea o tăcere tainică, sporită şi de faptul că suflarea vântului se potolise, iar paşii lor stârneau un ecou surd pe coridorul stâncos. Terenul era ciudat de lin şi drept, dar răceala care se adunase în piatra străveche li se strecură curând în trupurile încordate şi-i făcu să se înfioare şi să tremure. Nimeni nu vorbea, fiecare se străduia să se relaxeze în vreme ce Allanon îi călăuzea prin coridorul cu cotituri largi. Aflat undeva, pe la mijlocul şirului care înainta poticnindu-se, Shea simţea cum mâna lui Flick o strânge cu putere pe a sa în bezna care-i înconjura. Deveniseră mult mai apropiaţi decât înainte de fuga din Shady Vale, acum îi lega nu doar rudenia, dar şi primejdiile pe care le înfruntaseră împreună. Shea simţea că, orice li s-ar întâmpla de acum înainte, nu vor pierde nicicând această apropiere. Şi nici ceea ce făcuse Menion pentru el nu avea să uite vreodată. Se întoarse cu gândul o clipă la Prinţul de Leah şi se pomeni surâzând. Munteanul se schimbase foarte mult în aceste din urmă zile, aproape că devenise alt om. Menion cel de odinioară se simţea încă, dar prietenul lui căpătase parcă o nouă dimensiune, pe care Shea o putea cu greu defini. Dar la drept vorbind, şi Menion, şi Flick, şi el însuşi se schimbaseră în multe feluri mărunte, iar asta putea fi detectat numai dacă fiecare dintre ei era apreciat în întregimea sa. Shea se întrebă dacă Allanon simţise această schimbare în el – Allanon, care îl tratase dintotdeauna nu ca pe un bărbat în puterea vârstei, ci mai degrabă ca pe un băieţandru.

Se opriră cam cu poticniri, iar în tăcerea profundă care urmă, în urechea fiecăruia dintre ei se făcu auzită vocea adâncă, poruncitoare a conducătorului lor druid: *Amintiţi-vă cuvintele mele, îndreptaţi-vă gândurile spre*

mine, concentraţi-vă numai asupra mea. Şirul o porni apoi din nou înainte, iar cizmele lor stârneau un ecou surd pe lespezile stâncoase ale peşterii. Călătorii legaţi la ochi simţiră pe dată o prezenţă undeva înaintea lor, aşteptând răbdător, în tăcere. Minutele treceau, iar grupul îşi continua drumul tot mai adânc în interiorul peşterii. Toţi îşi dădeau seama că trec pe lângă nişte structuri înalte, zdravene din piatră, aflate în dreapta şi în stânga lor – erau statuile sculptate în stâncă, având chipuri omeneşti, dar trupuri de fiare inimaginabile. Sfincşii. În străfundul minţii lor, călătorii vedeau ochii aceia teribili care ardeau imaginea tot mai palidă a lui Allanon, iar concentrarea asupra uriaşului druid deveni o strădanie tot mai chinuitoare. Voinţa stăruitoare a hidoşeniilor de piatră îşi croia cu încăpăţânare drum prin minţile lor, se împletea şi le întretăia gândurile împrăştiate, îndreptându-se neostoit spre mult-aşteptatul moment în care ochii muritorilor vor poposi asupra celor lipsiţi de viaţă ai monştrilor. Toţi membrii grupului începură să simtă dorinţa tot mai nestăvilită de a-şi smulge bucata de pânză de pe ochi ca să scape de beznă şi să poată privi nestingheriţi desăvârşitele făpturi ce priveau în tăcere în jos, spre ei.

Dar tocmai în clipa în care se părea că necontenitele şoapte ale Sfincşilor vor zdrobi rezistenţa slăbită a muritorilor asediaţi şi le vor îndepărta definitiv gândurile de la imaginea tot mai slabă a lui Allanon, raţiunea lui de oţel sfâşie ca un pumnal aerul şi-i chemă la sine pe tăcute. *Gândiţi-vă numai la mine.* Minţile lor se supuseră instinctiv, smulgându-se din dorinţa aproape nestăvilită de a-şi ridica privirile spre chipurile de piatră de deasupra lor. Strania bătălie se purtă mai departe fără istov, în vreme ce bărbaţii, înşiraţi unul după altul, asudau şi gâfâiau în tăcere, înaintând prin devălmăşia de statui ascunse vederii, legaţi între ei cu frânghii în jurul taliei, mână în mână,

îndrumaţi de vocea poruncitoare a lui Allanon. Niciunul nu-şi pierdu capul. Druidul îi călăuzi cu pas statornic printre Sfincşi, cu ochii fixaţi cu hotărâre în pământ, în vreme ce voinţa lui îndărătnică lupta din răsputeri să păstreze dominaţia asupra minţilor protejaţilor lui, legaţi la ochi. În cele din urmă, chipurile cioplite în piatră începură treptat să dispară, până ce muritorii se pomeniră singuri în tăcere şi beznă.

Merseră mai departe şi traversară un lung şir de coridoare şerpuite. Apoi grupul se opri din nou, iar glasul adânc al lui Allanon se făcu auzit în beznă, poruncindu-le să-şi scoată legăturile de la ochi. Se supuseră încet şi se pomeniră într-un tunel îngust, în care stânca părea a avea o stranie strălucire verzuie. Feţele trase le erau scăldate într-o lumină ciudată, şi călătorii se priviră rapid unul pe altul, de parcă ar fi vrut să se asigure că erau cu toţii acolo. Silueta întunecată a druidului trecu fără zgomot de-a lungul şirului pentru a controla frânghia cu care erau legaţi între ei şi pentru a le da de veste că urmează Culoarul Vijeliei. Ca să se apere de sunetele pe care le scoteau fiinţele invizibile pe care Allanon le numise Banshees, îşi înfundară cu toţii urechile cu bucăţi de pânză şi le fixară bine cu ajutorul legăturilor pe care şi le scoseseră de pe ochi, apoi se prinseră din nou de mâini.

Călătorii înaintară încet prin lumina verzuie, slabă, a tunelului îngust, şi abia îşi auzeau propriii paşi din cauza urechilor astupate. Această bucată de drum avu ceva mai mult de o milă, după care se termină brusc, iar culoarul se lărgi şi fu învăluit într-o beznă totală. Pereţii de stâncă se căscară, iar tavanul se înălţă, până ce şi pereţii, şi tavanul dispărură cu desăvârşire, iar grupul se pomeni singur într-o beznă în care numai pământul de sub picioare dădea senzaţia liniştitoare că există ceva ce nu dispăruse fără urmă. Allanon îi călăuzi prin negură, fără a da vreun semn de ezitare.

Apoi, pe neașteptate, se porniră sunetele. Furia cu care izbucniră îi luă cu totul prin surprindere și, preț de o clipă, îi cuprinse panica. Sunetele se preschimbară în curând într-un asemenea muget, de parcă mii de vijelii izbeau laolaltă cu forța și furia lor înverșunată. Dar prin tot acest vuiet răzbătea un urlet înfricoșător de suflete chinuite, voci care țipau și-și croiau prin toate supliciile posibile un drum încărcat de nerostite suferințe, cuprinse de o disperare fără margini și o dorință feroce de mântuire. Mugetul deveni curând urlet ascuțit, atingând trepte atât de departe de înțelegerea sărmanilor muritori, cu mințile lor încercate din greu, încât rezistența lor începu să slăbească. Sunetele acelea înspăimântătoare se năpusteau asupra lor, exprimându-le propria deznădejde crescândă, pătrunzând tot mai afund în conștiința lor, pe care o jupuiau ca pe piele, până ce doar oasele rămâneau la vedere.

Totul nu durase decât o clipă. În următoarea, ar fi fost sortiți pieirii. Dar salvarea muritorilor de la o stare de demență totală veni, pentru a doua oară, de la Allanon, a cărui puternică înrâurire pătrunse prin sunetele exasperante pentru a-i apăra, calmându-le conștiința. Urletele și mugetul vântului părură a se mai domoli, până ce nu mai rămase din ele decât un bâzâit ciudat, iar chipul aspru, întunecat, apăru în șapte minți înfierbântate, însoțit de vocea liniștitoare, poruncitoare, care le transmise voința de fier: *Domoliți-vă cugetele – gândiți-vă numai la mine.* Călătorii se împleticiră înainte instinctiv prin bezna deplină a tunelului, mințile lor se agățau cu disperare de acel colac de salvare – sângele rece și statornicia – pe care druidul îl întindea fiecăruia dintre ei. Urletele repercutau în pereții coridorului, iar stânca peșterii se cutremura înfricoșător. Glasul Zânelor Morții se mai auzi o ultimă oară cu extraordinară intensitate, într-o încercare nebunească de a zdrobi zidul protector ridicat în subconștientul celorlalți de mintea puternică a druidului, dar

zidul nu cedă, iar glasurile malefice își sleiră puterile și slăbiră treptat, până se preschimbară în doar niște șoapte amenințătoare. O clipă mai târziu, coridorul se îngustă la loc, iar micul pâlc se văzu scăpat din Tunelul Vijeliei.

Vizibil afectați, cu fețele scăldate în sudoare, călătorii rămaseră înlemniți atunci când Allanon le făcu semn să se oprească. Se străduiră să-și revină cât de cât în vreme ce-și scoteau frânghia cu care se legaseră și bucățile de pânză cu care își astupaseră urechile. Se aflau într-o mică încăpere a peșterii, iar în fața lor se înălțau două uși enorme de piatră, ferecătuite cu zăvoare de oțel. Pereții stâncii din jurul lor aveau aceeași stranie lucire verzuie. Allanon așteptă răbdător până își reveniră toți pe deplin din șoc, apoi le făcu semn să pornească mai departe. Se opri în fața ușii de piatră. La o singură apăsare a mâinii sale lungi, ușile se deschiseră fără zgomot. Vocea adâncă a druidului abia se auzi în liniștea înconjurătoare.

– Cripta Regilor.

Vreme de peste o mie de ani, nimeni în afară de Allanon nu intrase în mormântul interzis. În tot acest răstimp, nimeni altcineva nu îl tulburase – o peșteră imensă, rotundă, cu pereții netezi și lustruiți, din al cărei tavan cobora o lumină verzuie asemănătoare celei pe care o emanau pereții tunelurilor prin care trecuseră deja. De-a lungul pereților rotunjiți ai peșterii se înșirau statuile de piatră ale regilor morți, având aceeași ținută trufașă pe care de bună seamă o avuseseră și în timpul vieții; statuile erau cu fața spre centrul încăperii, unde se înălța un altar ciudat, în formă de șarpe încolăcit. În fața fiecărei statui stăteau îngrămădite avuțiile celor morți, cufere și sipete pline cu metale prețioase și giuvaiericale, blănuri, arme, tot ce avuseseră ei mai de preț. În pereți, în spatele fiecăreia dintre statui, era câte o nișă dreptunghiulară cioplită în piatră, în care odihneau rămășițele pământești ale celor

morţi – regii, familiile lor, servitorii lor. Pe tăbliţele de deasupra criptelor zăvorâte se putea citi o scurtă cronică a vieţii regilor îngropaţi acolo, iar cronica era adesea într-o limbă neştiută călătorilor ce rătăceau acum prin faţa lor. Întreaga încăpere era scăldată în lumina aceea verzuie profundă. Metalul şi piatra păreau că absorb această culoare. Totul era acoperit de un strat gros de colb, o pulbere de piatră aşternută peste toate de-a lungul veacurilor şi pe care acum paşii celor ce-i tulburau lunga odihnă o stârneau în mici norişori. Vreme de o mie de ani nimeni nu profanase tihna acestei săli străvechi. Nimeni nu-i smulsese tainele şi nici nu încercase să deschidă uşa dincolo de care se găseau cei morţi şi avuţiile lor. Nimeni, afară doar de Allanon. Iar acum...

Shea fu cuprins de un tremur puternic, pe care nu şi-l putea explica. N-ar trebui să se afle aici; auzea o voce slabă, depărtată care-i şoptea că n-ar trebui să se afle aici. Şi nu pentru că această Criptă a Regilor ar fi fost inviolabilă sau interzisă. Ci pentru că era totuşi un mormânt – un mormânt al celor care muriseră cu multă vreme în urmă. Nu era un loc potrivit celor vii. Simţi ceva apucându-l de umăr şi văzu cu o tresărire mâna lui Allanon. Druidul se încruntă amarnic spre el, apoi îi chemă în şoaptă şi pe ceilalţi la sine. Se adunară în tăcere toţi în jurul lui, scăldaţi în lumina verzuie şi ascultând cu atenţie ce le spuse el cu glas scăzut:

– Dincolo de uşa de la capătul acestei încăperi este Sala Sfatului.

Privi spre partea cealaltă a peşterii rotunde, unde se zărea o altă uşă enormă, ferecătuită, apoi continuă:

– Nişte trepte largi coboară spre un bazin lung de apă, alimentat de undeva din adâncuri de munte. La picioarele acestor trepte, chiar în faţa bazinului, se află Rugul Funerar, pe care erau aşezaţi pe vremuri regii morţi şi pe care, în funcţie de rangul şi avuţia pe care o avuseseră, rămâneau

un număr de zile, chipurile pentru ca sufletele lor să aibă timp să evadeze în lumea de dincolo. Va trebui să trecem prin sala aceea pentru a ajunge la culoarul ce ne va duce spre Dragon's Crease, de partea cealaltă a munților.

Tăcu și respiră adânc.

– Când am trecut data trecută prin această peșteră, mi-am ascuns prezența de ochii făpturii lăsate aici spre a-i ucide pe oaspeții nepoftiți. Nu pot face asta și pentru voi. Există în Sala Sfatului o creatură a cărei putere s-ar putea să o depășească pe a mea. Deși ea nu m-a putut simți, eu am fost conștient că se ascunde acolo, în adâncurile apei din bazin. Dincolo de scări, de o parte și de cealaltă a bazinului, există niște poteci înguste care duc spre cealaltă parte a sălii și spre ieșirea în coridorul de dincolo. Aceste poteci sunt singura cale pe care se poate trece de bazin. Acolo, creatura care păzește Rugul Funerar ne va ataca. Îndată ce intrăm în sală, Balinor, Menion și cu mine o vom lua pe poteca din stânga. Prezența noastră va face ca monstrul să iasă din ascunzătoare. Când ne va ataca, Hendel vă va conduce pe voi, ceilalți, pe poteca din dreapta, spre ieșirea din sală. Nu vă opriți până la Dragon's Crease. Ați înțeles?

Încuviințară cu toții din cap. Shea se simțea, în chip de neînțeles, ca prins într-o capcană fără ieșire, dar nu putea rezolva nimic discutând despre asta acum. Allanon își îndreptă de spate trupul lui de peste doi metri înălțime, rânji amenințător și-și dezveli dinții ce sticliră primejdios. Micul vălean se simți scăldat în sudori și se bucură de zece ori mai mult ca înainte că vrăjitorul nu-i era dușman. Cu o mișcare ce părea lipsită de efort, Balinor, cu un sunet prevestitor de primejdie, își trase din teacă sabia cea lungă. Hendel o pornise deja spre sală, cu mânerul securii sale de luptă strâns în pumn. Menion dădu să pornească la rândul lui, apoi șovăi, cu privirile ațintite asupra grămezilor de avuții adunate acolo. Cui i-ar strica dacă ar lua câte ceva

cu el? Vălenii şi elfii porniseră deja în urma lui Hendel şi Balinor. Allanon stătea şi-l privea pe muntean, cu braţele încrucişate pe piept pe sub pelerină. Menion se întoarse şi-l privi întrebător pe vrăjitor.

– Eu unul nu aş face aşa ceva, îl preveni celălalt cu simplitate. Tot ce se află acolo a fost scufundat într-o soluţie otrăvitoare pentru pielea oricărei fiinţe vii. Atinge-te numai de ceva şi vei fi mort în mai puţin de un minut.

Menion se holbă la el fără a-i veni să-şi creadă urechilor, apoi aruncă iute o privire spre bogăţiile fără de seamăn adunate acolo şi clătină resemnat din cap. Traversase încăperea pe jumătate când îi veni o idee neaşteptată; smulse grăbit două săgeţi lungi şi negre din tolbă şi se apropie de unul dintre cuferele deschise, plin cu monede de aur. Întinse cu multă băgare de seamă cele două săgeţi şi le frecă vârfurile de metalul preţios, atent ca mâinile să nu atingă altceva decât de penele de la capăt. Rânji cu satisfacţie răutăcioasă şi se alătură din nou celorlalţi, la ieşirea din încăpere. Monstrul aflat în sala de dincolo de uşa de piatră va avea ocazia să verifice pe propria-i piele cât de bine rezistă la o otravă care era, pasămite, în stare să ucidă orice fiinţă vie. Membrii grupului se adunară strâns în jurul lui Allanon. Armele pe care le ţineau în mâini luceau cu scăpărare rece. În încăpere se instăpânise o tăcere grea, întreruptă doar de răsuflarea celor opt bărbaţi care aşteptau, adunaţi lângă uşă. Shea aruncă o scurtă privire îndărăt, spre Cripta Regilor. Cavoul părea netulburat, afară doar de urmele strâmbe lăsate în colb de paşii celor ce o traversaseră. O ceaţă slabă părea aninată în lumina verzuie din pricina pulberii pe care paşii lor o stârniseră, dar care acum se aşternea încet la loc, pe lespezile peşterii străvechi. Cu timpul, orice dovadă a trecerii lor avea să fie ştearsă cu desăvârşire, atunci când colbul va acoperi cu totul urmele paşilor lor.

La atingerea lui Allanon, uşile de piatră se dădură în lături, iar călătorii pătrunseră în linişte deplină în Sala Sfatului. Se aflau pe un podium înalt, care pornea înainte spre o firidă largă şi nişte scări vaste care coborau. Peştera de dincolo de scări era uriaşă – o grotă înaltă, stând şi acum mărturie nealteratei, sălbaticei măreţii a naturii ce o plăsmuise. Din plafon spânzurau stalactite colţuroase, ţurţuri de piatră formaţi de apă şi depuneri de minerale în decurs de milenii. Dedesubtul acestor adevărate lănci sculptate în stâncă se întindea un bazin lung, dreptunghiular, plin cu apă, cu suprafaţa netedă, ca de sticlă. Când cădea o picătură grea de apă din stalactitele din tavan, suprafaţa netulburată a apei dădea o singură unduire scurtă, apoi redevenea netedă. Membrii grupului înaintară cu băgare de seamă spre podium şi priviră în jos spre altarul înalt de piatră aflat la picioarele scărilor, chiar în faţa bazinului; stânca străvechiului altar era cioplită şi ciobită, pe alocuri începuse chiar să se fărâmiţeze. Grota era luminată slab de câteva raze ce se răsfrângeau pe ici pe colo pe pereţii de piatră, dând sălii o lucire stranie, fosforescentă.

Călătorii coborâră încet scările şi prinseră cu coada ochiului o inscripţie formată dintr-un singur cuvânt, săpat în stânca de la baza altarului. Puţini dintre ei cunoşteau semnificaţia acestei slove. *Valg* – era un cuvânt preluat din limba străveche a mogâldanilor. Însemna Moarte. Paşii lor iscau un ecou surd în grota uriaşă. Nimic nu mişca. Totul părea înfăşurat în giulgiul evurilor trecute şi al tăcerii. Când ajunseră la baza treptelor, călătorii şovăiră o clipă, cu ochii fixaţi asupra bazinului nemişcat. Nerăbdător, Allanon le făcu semn lui Hendel şi însoţitorilor lui să o apuce spre dreapta; apoi, cu Menion şi Balinor după el, porni grăbit pe poteca din stânga. Un singur pas greşit aici putea fi fatal oricăruia dintre ei. De partea cealaltă a bazinului, Shea îi

privi pe cei trei care înaintau în tăcere de-a lungul peretelui de stâncă, pe cât puteau de departe de spațiul deschis. Nu se simțea nicio mișcare dinspre apa calmă. Se aflau deja cam pe la jumătatea distanței, iar Shea începuse acum, pentru prima dată, să respire mai în voie.

Brusc, suprafața liniștită a apei se învolbură, iar din adâncurile ei se înălță o creatură de coșmar. Respingătorul monstru, care aducea întrucâtva a șarpe, păru că umple întreaga grotă când trupul lui masiv, slinos se ridică tot mai sus, zdrobind stalactitele străvechi. Urletul de furie hurui și copleși întreaga sală. Trupul enorm se răsuci și se învârteji în vreme ce se înălța deasupra apei. Picioarele lungi, terminate cu gheare încovoiate aducătoare de moarte, șuierau prin aer, fălcile uriașe clămpăneau cu sunet bubuitor, dezvelind dinții ascuțiți și înnegriți de pe marginea lor. Ochii roșii, holbați, ardeau ca flacăra pe capul hidos, acoperit de gâlme și coarne strâmbe. Trupul creaturii era acoperit în întregime cu piele ca de reptilă, de pe care se scurgeau acum picături de nămol și slin pe care trebuie că le adusese din abisurile cele mai afunde ale lumii neființelor din care sosise. Din bot i se prelingeau picuri de venin care, la atingerea cu apa, stârneau norișori de abur. Monstruoasa creatură se holbă la cei trei muritori de pe potecă și își șuieră ura fără margini. Cu fălcile căscate, răcni de bucuria apropiatului masacru și porni la atac.

Reacționară cu toții rapid. Arcul cel lung de frasin al lui Menion Leah zbârnâi sacadat în vreme ce săgețile otrăvite zburau cu precizie ucigătoare și se implântau adânc în carnea neprotejată din botul deschis al fiarei. Monstrul sări îndărăt, urlând de durere, iar Balinor se avântă îndată în luptă. Uriașul Hotarnic se apropie de marginea potecii și lovi cu putere antebrațul expus al creaturii. Dar, spre marea lui surprindere, sabia lui lungă nu

izbuti decât să zgârie pielea acoperită de solzi, după care alunecă pe slinoşeala în care aceasta era îmbibată. Cel de-al doilea antebraţ al monstrului izbi rapid spre atacator, dar nu-şi atinse ţinta, care sărise fulgerător într-o parte. Pe poteca din dreapta, Hendel se repezi spre coridorul de pe partea cealaltă a bazinului, împingându-i pe văleni şi pe fraţii elfi înaintea lui. Dar unul dintre ei atinse din greşeală un obstacol nevăzut, din care pricină o bucată grea de stâncă se prăvăli imediat pe potecă, blocându-le orice cale de ieşire. În disperare de cauză, Hendel încercă să-şi izbească trupul voinic de baricada de piatră, dar aceasta nu se clinti.

Atenţia şarpelui fu atrasă de zgomotul stâncii prăbuşite. Renunţă la atacul împotriva lui Menion şi Balinor şi se întoarse grăbit spre aceşti duşmani mai lesne de înfrânt. Le-ar fi sunat tuturor sfârşitul de n-ar fi fost reacţia rapidă a gnomului călit în lupte. Fără să mai ia aminte la obstacol şi fără a-şi face câtuşi de puţin griji pentru propria-i viaţă, Hendel se năpusti spre uriaşul monstru şi-şi azvârli securea grea de luptă drept în ochiul roşu, arzător, aflat mai aproape de el. Arma izbi cu atâta forţă, încât zdrobi cu totul orbita luminoasă. Şarpele se înălţă, cuprins de o durere sfâşietoare, şi se lovi zdravăn de stalactitele dinţate, în vreme ce trupul masiv i se zvârcolea dintr-o parte în alta. Bucăţi ascuţite de piatră se împrăştiau periculos prin întreaga grotă. Una dintre ele îl lovi pe Flick în cap şi el se prăbuşi leşinat. La capătul celălalt al bazinului, Hendel zăcea nemişcat, îngropat într-o adevărată ploaie de bucăţi de stâncă. Ceilalţi trei dădură înapoi şi se lipiră de bariera de piatră, în timp ce uriaşul atacator se îndrepta spre ei.

În cele din urmă, Allanon se alătură luptei disproporţionate. Îşi ridică ambele braţe, îşi întinse mâinile lungi, iar degetele părură a i se aprinde ca mici bulgări luminoşi. Trâmbe de flăcări albastre, orbitoare se lansară

din vârful degetelor lui şi izbiră căpăţâna fiarei înfuriate. Puterea acestui nou atac îl buimăci cu totul pe şarpele care nu se aşteptase la una ca asta şi care acum se zvârcolea sălbatic deasupra apei, urlând de durere şi mânie. Druidul înaintă câţiva paşi pe potecă şi izbi încă o dată, iar flăcările albastre plesniră din nou capul fiarei întărâtate pe care o răsuciră de tot. Această a doua lovitură zvârli îndărăt trupul acoperit de solzi, care se izbi de peretele grotei, unde, în zvârcolirea sa dezlănţuită, dădu la o parte bucata de stâncă ce le bloca celorlalţi trecerea. Shea, împreună cu fraţii elfi, abia apucară în timpul ăsta să-l tragă pe Flick de acolo, ca să nu fie zdrobit de trupul monstrului. Auziră cum obstacolul de piatră se prăbuşeşte cu zgomot bubuitor şi, văzând că drumul înainte le era deschis, strigară disperaţi către ceilalţi luptători. Balinor tocmai atacase din nou monstrul care se zvârcolea şi se apropiase iar de el, străduindu-se zadarnic să atingă capul ce se apleca din nou spre el, năucit încă de loviturile primite de la Allanon. Druidul îşi menţinea privirea aţintită asupra şarpelui şi Menion fu singurul care înţelese de ce ţipau ceilalţi, aşa că le făcu semne disperate să meargă înainte. Dayel şi Shea îl ridicară pe Flick şi-l cărară spre tunelul de dincolo de sală. Durin porni după ei, apoi ezită văzând trupul nemişcat al lui Hendel, încă îngropat sub bucăţile de stâncă. Elful se întoarse din drum şi se grăbi să ajungă la marginea bazinului, apucă unul dintre braţele fără vlagă ale gnomului şi se chinui în zadar să-l scoată dintre stânci.

– Ieşi afară! bubui Allanon care-l zări brusc pe elf lângă intrare.

Şarpele alese acest moment de neatenţie şi atacă din nou. Cu unul dintre braţele sale îngherate îl izbi cu putere pe Balinor, pe care-l azvârli cât colo de perete. Menion sări în faţa monstrului, dar acesta, în graba lui, îl dădu deoparte pe Prinţul de Leah, care dispăru în vâltoarea luptei. Şarpele,

îndurerat încă după nenumăratele răni, nu avea alt gând decât să ajungă la silueta înaltă înveşmântată în pelerină neagră şi să-i smulgă viaţa din piept. Fiara mai avea o armă în arsenalul său şi o folosi acum. Fălcile doldora de venin se căscară larg la vederea victimei sale, rămasă singură şi lipsită de apărare, şi flăcări arzătoare ţâşniră înainte, cuprinzându-l în întregime pe druid. Durin, care putea să vadă, de unde era, tot ce se petrece pe potecă, gâfâi sonor de surpriză. Shea şi Dayel, aflaţi chiar la intrarea în tunelul din partea cealaltă a sălii, priviră cu groază, în tăcere, cum flăcările îl cuprind pe vrăjitor. Dar o clipă mai târziu focul se domoli, iar Allanon era în continuare acolo, neatins, în faţa ochilor uluiţi ai privitorilor. Mâinile lui se ridicară şi flăcări albastre se lansară din degetele întinse, izbind cu nemaivăzută forţă capul şarpelui, azvârlind din nou îndărăt trupul acoperit de solzi. Din apele învolburate ale bazinului se înălţară aburi ca nişte nori uriaşi, amestecaţi cu pâcla densă provocată de colbul şi fumul luptei, până ce totul dispăru în această vâltoare.

Din pâcla aceasta de lângă Durin apăru apoi Balinor, cu pelerina sfâşiată şi ferfeniţită, cu cămaşa strălucitoare de zale ciobită şi îndoită şi cu chipul bine cunoscut scăldat în sudoare şi sânge. Cei doi îl smulseră pe Hendel de sub stânci. Cu unul dintre braţele sale puternice, Prinţul de Callahorn ridică trupul lipsit de cunoştinţă pe un umăr, apoi îi făcu semn lui Durin să o ia înainte spre coridor, unde Shea şi Dayel încă aşteptau nemişcaţi, cu trupul leşinat al lui Flick susţinut între ei. Uriaşul Străjer al Hotarelor le porunci să-l ridice pe vălean şi, fără să se mai uite dacă cei doi dau ascultare poruncii, se făcu nevăzut pe culoarul întunecat, cu Hendel aburcat pe umăr şi cu sabia cea lungă în mâna liberă. Fraţii elfi făcură precum li se spusese, dar Shea şovăi, căutându-l din priviri pe Menion. Sala Sfatului era distrusă, stalactitele zdrobite, potecile acoperite cu

pietre, pereţii crăpaţi şi ciobiţi, şi totul era ascuns vederii din cauza colbului şi aburilor care se înălţau din bazinul clocotitor. Într-o parte a grotei se zărea şi acum zvârcolindu-se în agonie, izbindu-se de pereţii crăpaţi, trupul masiv al şarpelui, acoperit de solzi şi sânge. Nici Menion, nici Allanon nu se zăreau. O clipă mai târziu însă, amândoi apărură din pâcla deasă. Menion şchiopăta uşor, dar strângea încă în mâini arcul său lung de frasin şi Sabia Leah. Pelerina neagră a lui Allanon era zdrenţuită şi plină de colb şi cenuşă. Fără un cuvânt, druidul îi făcu semn văleanului să o ia înainte şi cei trei se împleticiră apoi prin coridorul plin de obstacole.

Ce se petrecu după aceea rămase cam nedesluşit în amintirea tuturor. Mergând anevoie, greu încercaţii călători înaintau grăbit de-a lungul coridorului, cu cei doi bărbaţi leşinaţi după ei. Timpul se scurgea cu o încetineală agonizantă, apoi se pomeniră toţi afară, clipind des în lumina puternică a soarelui de după-amiază, pe marginea unei prăpăstii adânci. În dreapta lor se afla Dragon's Crease, care cobora spre terenul deschis al dealului de dedesubt. Dar, fără veste, întregul munte păru a li se cutremura sub picioare cu un huruit ameninţător. Allanon le porunci cu glas aspru să pornească pe poteca îngustă ce cobora de pe munte. Balinor o luă înainte, cu trupul leşinat al lui Hendel pe un umăr, urmat de Menion Leah câţiva paşi mai în urmă. Durin şi Dayel veneau în spatele lui, purtându-l pe Flick. După ei venea Shea, iar la urmă Allanon. Mişcările sinistre ale pământului continuară undeva în adâncul muntelui. Micul grup înainta încet pe cărarea îngustă. Drumul şerpuia printre stânci colţuroase ce atârnau deasupra capetelor lor şi printre prăpăstii ce li se căscau pe neaşteptate în cale, încât călătorii se vedeau adesea nevoiţi să se lipească de stânci, de teamă să nu-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească sute de metri în gol. Numele de

Dragon's Crease – Muchia Dragonului – era bine ales. Cotiturile bruşte şi zigzagurile potecii cereau multă concentrare, măiestrie şi atenţie ca să înainteze în siguranţă, iar necontenita clătinare a muntelui făcea sarcina încă şi mai anevoioasă.

Nu parcurseseră decât o scurtă distanţă pe cărarea atât de primejdioasă, când se auzi un nou sunet, un muget adânc, care-l acoperi cu totul pe cel produs de balansul pământului. Shea, aflat la capătul şirului, chiar în faţa lui Allanon, nu-şi putea da seama ce era până ajunse chiar la sursa zgomotului. Trecu de o cotitură, ajunse pe o terasă cu faţa înspre nord şi zări o cascadă uriaşă chiar în faţa locului unde se opriseră. Tone de apă se prăbuşeau cu zgomot asurzitor într-un râu aflat sute de metri mai jos, care şerpuia printre lanţurile muntoase şi se vărsa într-o mulţime de viituri care curgeau spre răsărit, către câmpia Rabb. Râul cel mare vuia chiar sub terasa pe care se aflau ei acum, apele lui albe se învolburau şi se izbeau de cele două baze ale piscurilor ce-i zăgăzuiau curgerea. Shea privi o clipă spre ape, apoi porni grăbit pe potecă, la porunca lui Allanon. Ceilalţi membri ai grupului erau deja binişor înaintea lor şi nici nu se mai zăreau printre stânci.

Shea se depărtase vreo sută de metri de terasă, când o cutremurare neaşteptată, mai puternică decât celelalte, scutură muntele până în adâncurile lui. Fără de veste, porţiunea de potecă pe care mergea el crăpă şi începu să lunece la vale, cu nefericitul de vălean cu tot. Acesta ţipă disperat şi se chinui să se oprească, văzând că alunecă spre o stâncă ieşită în afară, de unde ar fi avut parte de o cădere lungă, lungă, drept în apele sălbatice ale râului din vale. Allanon se repezi înainte în vreme ce văleanul aluneca tot mai rapid într-un nor de praf şi pulbere spre stâncă.

– Agaţă-te de ceva! urlă druidul. Apucă ceva!

Shea se chinuia zadarnic să se apuce de ceva pe faţa lustruită a stâncii şi, tocmai la marginea stâncii de deasupra cascadei, se prinse de o adâncitură din stâncă. Rămase lipit de stânca aproape verticală, neîndrăznind să încerce să se cațere înapoi, cu braţele aproape smulse din umeri în efortul de a se susţine.

– Stai acolo, Shea! îl îmbărbătă Allanon. Aduc numaidecât o frânghie. Nu mişca un deget!

Allanon strigă pe cărare după ceilalţi, dar Shea nu mai apucă să afle dacă ei i-ar fi putut fi de ajutor sau nu. Pe când druidul striga după ei, muntele fu zguduit a doua oară, îl deplasă pe ghinionistul vălean de pe bucata de stâncă de care abia se ţinea şi-l trimise grămadă dincolo de ea, înainte măcar să aibă vreme să se gândească să se mai agaţe de ceva. Cu braţele şi picioarele zvârcolindu-se bezmetic, căzu cu capul înainte în apele repede-curgătoare ale râului de dedesubt. Allanon privi neajutorat cum văleanul se izbeşte cu forţă nimicitoare de suprafaţa apei, cum se iveşte o clipă din nou deasupra apei, apoi este dus cu iuţeală spre răsărit, către câmpie, răsucit şi învârtejit în vâltoarea apelor ca un mic dop de plută, până se făcu nevăzut.

XV

Flick Ohmsford şedea tăcut la poalele munţilor Dragon's Teeth, privind în gol. Ultimele raze ale soarelui de după-amiază cădeau cu luciri slabe pe silueta-i vânjoasă şi-i aruncau umbra pe pietrele care se răceau în spatele lui. Asculta o clipă sunetele din jur, vocile înăbuşite ale câtorva dintre tovarăşii săi, ciripitul păsărilor din pădurea din faţa lor. Auzea încă în minte vocea hotărâtă a lui Shea, îşi amintea curajul uriaş de care dăduse dovadă fratele lui în toate primejdiile pe care le înfruntaseră împreună. Iar acum, Shea era dus, poate chiar mort, purtat de apele acelui râu necunoscut către câmpia de pe partea cealaltă a munţilor pe care se luptaseră cu atâta osârdie să-i treacă. Îşi frecă uşurel capul şi simţi umflătura şi durerea surdă pricinuite de bucata aceea de stâncă sfărâmată care-l doborâse şi-l împiedicase să-i fie de ajutor fratelui său tocmai când acesta ar fi avut cea mai mare nevoie. Fuseseră cât pe ce să dea ochi cu moartea în ghearele Purtătorilor de Cranii, cât pe ce să fie ucişi de săbiile mogâldanilor furioşi, chiar cât pe ce să fie biruiţi de ororile din Cripta Regilor. Dar ca totul să se termine din cauza unei simple mişcări a forţelor naturii pe o cărare îngustă de munte, când erau atât de aproape de reuşită, era dincolo de puterea oricui să accepte. Flick simţea o durere atât de ascuţită înlăuntrul său, încât ar fi vrut să-şi plângă cu glas tare amarul. Dar nu putea, nici chiar acum. Măruntaiele i se închirciseră de o mânie pe care nu o putea

controla şi nu putea simţi decât enormitatea pierderii suferite.

Parcă în contrast deplin cu atitudinea văleanului, Menion Leah umbla furios de colo-colo, la câţiva paşi mai într-o parte, cu silueta zveltă încovoiată într-un fel care ar putea fi descris cel mai bine ca o ghemuire agitată de fiară adânc rănită. Gândurile îi fierbeau de furie, genul acela de furie neputincioasă a animalului sălbatic prins în capcană, când nu mai are speranţă de scăpare şi când nu i-a mai rămas decât mândria rănită şi ura faţă de ceea ce i s-a întâmplat. Nu l-ar fi putut ajuta cu nimic pe Shea, ştia foarte bine. Dar asta nu-i uşura prea mult sentimentul de vinovăţie pe care-l încerca pentru că nu fusese de faţă atunci când stânca se prăbuşise şi văleanul fusese aruncat în viitura de dedesubt. Poate l-ar fi putut ajuta dacă nu l-ar fi lăsat pe Shea singur cu druidul. Ştia însă că nu era vina lui Allanon, el făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-l apere pe Shea. Menion umbla furios cu paşi mari, călcâiele ascuţite ale cizmelor lui săpau adânc în pământ. Nu voia cu niciun chip să accepte gândul că misiunea lor se sfârşise, că vor fi obligaţi să se recunoască înfrânţi tocmai când părea că Sabia Shannara era aproape în stăpânirea lor. Se opri şi chibzui o clipă la obiectul căutărilor lor. Munteanului tot i se părea că misiunea asta e lipsită de noimă. Chiar dacă puneau mâna pe sabie, ce putea face un bărbat abia trecut de vârsta copilăriei ca să fie în stare să se măsoare cu forţele unei făpturi cum era Vrăjitorul Comandant? Acum însă nu mai aveau să afle asta vreodată, căci Shea era mort, de bună seamă; chiar dacă nu era mort, nu mai era alături de ei. Nimic nu părea să mai aibă vreun rost, şi Menion Leah realiză brusc cât de mult preţuise prietenia aceea relaxată, sporadică, înfiripată între ei. Nu vorbiseră niciodată deschis despre aşa ceva, nu o recunoscuseră pe faţă, dar ea existase şi fusese dragă sufletului său. Iar acum

se sfârşise. Menion îşi muşcă buza, încărcat de aceeaşi furie neputincioasă, şi continuă să umble de colo-colo.

Ceilalţi membri ai grupului se adunaseră aproape de poalele Dragon's Crease, care se sfârşise la doar câţiva metri mai încolo. Durin şi Dayel vorbeau în şoaptă între ei, pe trăsăturile lor elfice delicate se aşternuse îngrijorarea şi priveau în pământ, fără a se uita unul la altul decât foarte arar. În apropierea lor, cu trupul voinic rezemat de un bolovan uriaş, se odihnea Hendel care, deşi fusese, ce-i drept, întotdeauna scump la vorbă, devenise acum de-a dreptul mohorât şi inabordabil. Avea un umăr şi un picior bandajate, iar chipul lat îi era zgâriat şi vânăt de pe urma luptei cu şarpele. Se gândi câteva clipe la tărâmurile lui natale, la familia care-l aştepta acasă şi-şi dori să mai vadă o dată verdele viu al Culhavenului înainte de a muri. Ştia însă că fără Sabia Shannara şi fără Shea care să o mânuiască, meleagurile lui aveau să fie cotropite de armatele Northlandului. Hendel nu era singurul care cugeta la asemenea lucruri. Balinor se gândea cam tot la asta, privindu-l pe uriaşul care stătea solitar, într-o mică dumbravă aflată nu prea departe de ceilalţi. Ştia că acum aveau de luat o hotărâre imposibilă. Poate aceea de a lăsa baltă misiunea în care porniseră şi de a se întoarce fiecare pe meleagurile lui, sau, poate, de a încerca să-l găsească pe Shea. Sau poate vor merge înainte spre Paranor pentru a lua Sabia Shannara în stăpânire chiar fără curajosul vălean. Era o hotărâre dificilă şi niciunul nu avea să fie foarte mulţumit, oricare ar fi fost aceea. Clătină trist din cap la amintirea înverşunatei dispute ce avusese loc între el şi fratele lui. Va avea şi el o hotărâre de luat când se va întoarce în oraşul Tyrsis – şi nu va fi una uşoară. Nu le vorbise celorlalţi despre asta, iar acum problemele lui personale erau prea puţin importante în comparaţie cu aceea pe care o aveau de înfruntat împreună.

Brusc, druidul se întoarse pe călcâie şi porni din nou spre ei, părând a fi luat o hotărâre. Ceilalţi îl priviră apropiindu-se, cu pelerina neagră fluturând uşor în urma lui şi cu o expresie de dârzenie pe chipul aprig chiar şi acum, după ce suferiseră o înfrângere atât de dureroasă. Menion înlemnise, cu inima bătându-i bezmetic în piept, în vreme ce aştepta înfruntarea ce ştia că va urma negreşit între ei, căci munteanul hotărâse deja ce avea să facă şi bănuia că Allanon nu va fi într-un gând cu el. Flick prinse sclipirea de teamă de pe chipul Prinţului de Leah, dar şi un curaj ciudat în vreme ce se pregătea de dispută. Toţi ceilalţi călători se ridicară şovăielnic în picioare şi se adunară în vreme ce silueta întunecată se apropia de ei, iar în minţile lor obosite şi deznădăjduite renăscu dorinţa arzătoare de a nu recunoaşte înfrângerea. Nu aveau de unde să ştie ce hotărâre luase Allanon, dar ştiau că bătuseră un drum mult prea lung şi sacrificaseră prea multe ca să renunţe acum la tot.

Druidul se opri dinaintea lor, cu ochii arzând de focul unor emoţii amestecate şi cu chipul adumbrit, asemenea unui zid de granit dătător de putere, deşi ostenit şi plin de cicatrici. Când le vorbi, glasul îi sună rece şi tăios în tăcerea din jur.

– Suntem, poate, înfrânţi, dar să ne întoarcem acum ar însemna să ne dezonorăm în propriii noştri ochi şi în ai celor care se bizuie pe noi. Dacă este să fim biruiţi de forţele malefice ale Northlandului, de făpturile ce-şi au sorgintea în lumea neflinţelor, atunci să le înfruntăm. Nu putem da îndărăt în speranţa că vreo minune va sta între noi şi ceea ce înaintează chiar acum, spre a ne încătuşa şi nimici. Dacă moartea va fi să vină, să ne găsească pe toţi cu armele ridicate şi cu Sabia Shannara în mână!

Rosti aceste ultime cuvinte cu asemenea rece neînfricare, încât până şi pe Balinor îl străbătu un uşor fior de entuziasm. Stăteau acolo cu toţii, pătrunşi de admiraţie

mută față de curajul neclintit al druidului și se simțiră pe neașteptate mândri că sunt alături de el, că fac parte din micul grup pe care-l alesese pentru această misiune primejdioasă și anevoioasă.

– Dar cu Shea cum rămâne? sări brusc Menion, poate puțin cam prea tăios, căci privirea pătrunzătoare a druidului se abătu asupra lui. Ce s-a întâmplat cu Shea, care a fost chiar motivul pentru care am pornit în această călătorie?

Allanon clătină încet din cap, cu gândul din nou la soarta văleanului.

– Nu am cum să știu mai mult decât tine. A fost dus spre câmpie de apele acelui râu de munte. Poate că este în viață, sau poate că nu, dar nu putem face nimic acum pentru el.

– Ce propui tu de fapt este să-l dăm uitării și să pornim după sabie – o bucată nefolositoare de metal în lipsa celui care are dreptul de a o mânui! strigă furios Menion, căci mânia pe care o ținuse până atunci în frâu se dezlănțui în cele din urmă. Ei bine, eu unul nu mai fac un pas până nu aflu ce s-a petrecut cu Shea, chiar dacă asta înseamnă să renunț la misiune și să-l caut până îl găsesc. Nu am de gând să-mi părăsesc prietenul!

– Ia seama, muntene, îl preveni glasul coborât, batjocoritor al vrăjitorului. Nu fi nesăbuit. Nu are niciun rost să mă învinuiești pe mine pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Shea, pentru că eu, mai mult decât oricine altcineva, nu îl doresc vreun rău. Ceea ce spui acum este lipsit de orice rațiune.

– Destul cu vorbele înțelepte, druidule! se dezlănțui Menion și păși înainte fără a-i păsa câtuși de puțin de ce i s-ar putea întâmpla, căci firea lui aprinsă îl împinsese dincolo de limitele prudenței de calmul cu care pribeagul cel înalt acceptase pierderea văleanului. Te-am urmat

săptămâni de-a rândul prin tot felul de meleaguri şi primejdii fără număr şi nu am pus o singură dată la îndoială poruncile tale. Dar pentru mine asta este deja prea mult. Sunt Prinţ de Leah, nu un simplu cerşetor care îndeplineşte fără cârteală tot ce i se spune, fără să-i pese decât de propria-i persoană! Poate că prietenia mea cu Shea n-o fi însemnat nimic pentru tine, dar pentru mine a însemnat mai mult decât o sută de Săbii Shannara. Şi acum, la o parte! Mă duc unde vreau de unul singur!

– Nesăbuit ce eşti, vorbeşti mai mult ca un măscărici decât ca un prinţ! tună Allanon, cu chipul transformat într-o adevărată mască a înverşunării şi cu mâinile-i mari făcute pumn şi adunate înaintea lui.

Ceilalţi păliră auzind cum se atacă cei doi cu vorba, cuprinşi de furie nestăpânită. Înţelegând că e pe cale să izbucnească o confruntare violentă, păşiră iute între ei şi începură numaidecât să le vorbească, de teamă că o dezbinare tocmai acum a călătorilor ar duce la pierderea oricărei şanse de succes. Flick era singurul care nu se mişcase din loc, cu gândul tot la fratele lui, dezgustat de ideea că nu era în stare decât să se simtă nelalocul lui. În clipa în care Menion vorbise, îşi dăduse seama că munteanul exprimă exact ceea ce simte şi el şi că nu avea nici el de gând să părăsească acest loc fără să afle ce se întâmplase cu Shea. Dar părea întotdeauna că Allanon ştie atât de multe, mai multe decât toţi ceilalţi membri ai grupului, şi că hotărârile lui sunt întotdeauna cele mai bune. Nu ar fi fost înţelept să nu se ia seama la vorbele druidului tocmai acum. Se mai luptă preţ de câteva clipe în sinea sa, încercând să-şi dea seama ce ar face Shea într-o asemenea situaţie, ce le-ar propune el celorlalţi. Apoi, aproape fără să se gândească, ştiu răspunsul.

— Allanon, există o cale, rosti el pe neaşteptate, cu vocea ridicată pentru a se face auzit în gălăgia din jur.

Privirile tuturor se îndreptară spre el, uimiți de hotărârea de pe chipul lat al văleanului. Allanon dădu din cap pentru a-i da de înțeles că e dispus să-l asculte.

– Tu ai puterea de a vorbi cu cei morți. Am văzut cum ai făcut asta acolo, în vale. Nu ai putea să-ți dai seama dacă Shea este în viață? Puterea ta e cu siguranță destul de mare pentru a-i căuta pe cei vii, dacă poți să-i aduci chiar și pe cei morți să-ți vorbească. Tu ai putea să-ți dai seama unde se află, nu-i așa?

Toate privirile se întoarseră spre druid, să vadă ce are acesta de gând să facă. Allanon oftă adânc, iar furia împotriva munteanului i se stinse pe dată, în vreme ce cumpănea la spusele lui Flick.

– Aș putea face asta, răspunse el spre stupefacția și profunda ușurare a celorlalți, dar nu o voi face. Dacă-mi voi folosi puterea pentru a afla unde este Shea și dacă este viu ori mort, prezența noastră va fi fără îndoială dezvăluită Vrăjitorului Comandant și Purtătorilor de Cranii. Vor fi astfel preveniți și ne vor aștepta la Paranor.

– Dacă mai mergem la Paranor, i-o tăie încruntat Menion, ceea ce-l făcu pe Allanon să se întoarcă mânios spre el cu furia, domolită pentru o clipă, reaprinsă acum.

Din nou, ceilalți săriră să-i despartă.

– Opriți-vă, opriți-vă! se oțări Flick. Asta nu ajută pe nimeni, în niciun caz pe Shea. Allanon, eu nu ți-am cerut nimic în toată această expediție. Nu aveam niciun drept să-ți cer ceva; a fost voința mea să vin. Dar acum am dreptul să-ți cer, pentru că Shea este fratele meu, poate nu frate de un sânge sau de o seminție cu mine, dar ne leagă lucruri mult mai puternice decât astea. Dacă nu-ți vei folosi puterea pentru a afla unde e și ce i s-a întâmplat, eu plec împreună cu Menion și îl vom căuta împreună până-l găsim.

– Are dreptate, Allanon, declară Balinor și dădu încet din cap ridicându-și mâna mare, pe care o așeză blând pe

umărul micului vălean. Indiferent ce ni s-ar întâmpla, aceşti doi oameni au dreptul să ştie dacă există vreo şansă ca Shea să mai fie în viaţă. Ştiu ce ar însemna să fim descoperiţi, dar eu zic că merită să riscăm.

Durin şi Dayel dădură cu putere din cap, dând astfel de înţeles că sunt de acord cu cele spuse. Vrăjitorul druid privi spre Hendel pentru a-i afla părerea, dar taciturnul gnom nici nu se clinti, mulţumindu-se să se uite drept în ochii negri ai celuilalt. Allanon îi privi pe toţi, rând pe rând, parcă pentru a le scruta adevăratele simţăminte, cu gândul la riscurile pe care şi le-ar asuma, chibzuind dacă valoarea sabiei merită pierderea celor doi membri ai grupului. Aruncă o privire distrată spre soarele care scăpăta, în vreme ce o seară timpurie se instăpânea încet asupra peisajului montan şi îşi trimitea întunericul în unduiri ce se amestecau încet cu roşul şi purpuriul zilei pe sfârşite. Călătoria fusese lungă şi grea şi nu se aleseseră cu nimic – doar cu pierderea celui pentru care făceau întreg drumul. Părea lipsit de noimă să continue – şi el respecta ezitarea celorlalţi de a continua drumul. Dădu din cap pentru sine, în semn că-i înţelege, apoi îi privi din nou şi observă că ochii li se învioraseră deodată, căci credeau că gestul lui înseamnă că e de acord cu cererea lui Flick. Fără a le adresa măcar un zâmbet de încuviinţare, pribeagul cel înalt clătină cu hotărâre din cap.

– Alegerea vă aparţine. Voi face precum doriţi. Îndepărtaţi-vă, nu-mi vorbiţi şi nu vă apropiaţi până ce nu vă chem eu.

Călătorii se îndepărtară, iar el rămase acolo în tăcere, cu capul plecat, concentrat, cu braţele lungi împreunate înaintea lui, cu mâinile mari ascunse în pelerină. Nu se auzeau decât sunetele îndepărtate ale înserării în întunericul tot mai adânc. Apoi druidul înţepeni şi o aură alburie se răspândi dinspre trupul lui încordat, o aură

orbitoare de lumină care-i făcu pe ceilalți să-și închidă pe jumătate ochii, apoi să și-i apere cu mâinile. Preț de o clipă, lumina aceea albă se răspândi peste tot împrejur, iar silueta întunecată a lui Allanon dispăru cu totul, apoi, cu o ultimă sclipire intensă, lumina se făcu nevăzută. Allanon stătea tot acolo, la fel ca mai înainte, nemișcat în beznă, apoi se prăbuși încet la pământ, apăsându-și cu putere fruntea cu mâna. Ceilalți ezitară un moment, apoi, fără a lua în seamă porunca pe care le-o dăduse mai devreme, se repeziră spre el, temându-se să nu fi suferit vreo vătămare. Allanon își ridică privirea, mâniat că ceilalți nu-i dăduseră ascultare. Citi apoi în ochii lor profunda îngrijorare pentru persoana lui. Se holbă, fără a-i veni să-și creadă ochilor, și înțelese totul brusc, în vreme ce se adunau cu toții tăcuți împrejurul lui. Se simți profund emoționat și o ciudată căldură i se răspândi în suflet când își dădu seama cât îi erau de devotați acești bărbați, care aparțineau unor semințiii, meleaguri și feluri de viață diferite, chiar și după tot ceea ce se petrecuse. Pentru întâia dată după pierderea lui Shea, Allanon fu cuprins de un sentiment de alinare. Se ridică încet în picioare, sprijinindu-se ușor de brațul puternic al lui Balinor. Rămase tăcut o vreme, apoi zâmbi slab.

– Tânărul nostru prieten este într-adevăr în viață, deși asta reprezintă o minune pe care nu mi-o pot explica. Am găsit flacăra vieții lui, ea se află de partea cealaltă a acestor munți, de bună seamă pe undeva pe lângă râul ce l-a purtat pe câmpia de la răsărit. Sunt și alții cu el, dar nu le-am aflat gândurile, căci pentru a le afla ar fi trebuit să fac cercetări mai extinse, ceea ce ar fi dat poziția noastră de gol și m-ar fi slăbit într-atât, încât nu v-aș mai fi putut fi de niciun folos.

– Dar e viu, ești sigur? vru să știe Flick, nerăbdător.

Allanon dădu din cap pentru a-l asigura de adevărul spuselor sale. Pe chipurile tuturor se răspândiră zâmbete

largi. Menion îl plesni pe spatele lat pe Flick, care era beat de fericire, apoi prinse a țopăi de fericire.

– Atunci, problema s-a rezolvat de la sine, jubilă Prințul de Leah. Trebuie să ne întoarcem dincolo de Dragon's Teeth și să-l găsim, după care să ne continuăm drumul spre Paranor și să punem mâna pe sabie.

Zâmbetul îi pieri de pe față și fu înlocuit de focul mocnit al mâniei la vederea lui Allanon, care clătina din cap. Ceilalți îl priviră perplecși, căci fuseseră convinși că tocmai asta ar fi propus și druidul.

– Shea este în mâinile unei patrule de mogâldani, le explică vrăjitorul pe un ton sarcastic. Este dus către miazănoapte, foarte posibil chiar la Paranor. Nu am putea ajunge la el decât luptând prin toate trecătorile bine păzite din Dragon's Teeth, bătând apoi toată câmpia plină ochi de mogâldani. Am întârzia zile întregi, poate chiar mai mult, iar prezența noastră ar fi observată numaidecât.

– Nu ne poate garanta nimeni că ei n-au aflat deja despre noi, strigă Menion furios. Chiar tu ai spus-o. La ce-i va folosi lui Shea dacă o să cadă în mâinile Vrăjitorului Comandant? La ce ne va folosi nouă sabia dacă nu-l avem cu noi pe cel care are dreptul să o mânuiască?

– Nu-l putem lăsa în voia sorții, vorbi Flick cu glas rugător și făcu un pas înainte.

Ceilalți rămaseră pe loc, ca să asculte în tăcere lămuririle pe care avea să le dea Allanon.

Muntele era deja cu totul învăluit în întunericul nopții, iar călătorii abia se puteau zări unul pe altul în lumina slabă; fața lunii era ascunsă de piscurile uriașe care se înălțau în spatele lor.

– Ați uitat cuvintele profeției, îi mustră Allanon, răbdător. Ultima ei parte spunea că unul dintre noi nu va vedea partea cealaltă a munților Dragon's Teeth, dar că acela va fi și cel dintâi care va pune mâna pe Sabia

Shannara. Iar acela ştim de-acum că este Shea. Mai mult, profeţia spunea şi că noi, cei care am trecut munţii, vom dobândi Sabia Shannara după mai puţin de două răsărituri de soare. Se pare că sorţii ne vor aduce din nou împreună.

– Pentru tine o fi bine şi aşa, dar nu şi pentru mine, declară Menion pe un ton sec, iar Flick îl aprobă dând energic din cap. Cum ne putem pune speranţa în făgăduiala unui spectru? Tu ne ceri de fapt să riscăm viaţa lui Shea!

Allanon părea că fierbe pe tăcute de furie, dar după un moment izbuti, cu un efort de voinţă, să-şi domolească firea aprigă, îi privi apoi calm pe cei doi şi clătină dezamăgit din cap.

– Nu aţi crezut voi oare de la bun început într-o legendă? întrebă el cu glas scăzut. Nu aţi văzut cu ochii voştri felul în care lumea spiritelor pătrunde în lumea voastră de carne şi oase, de ţărână şi piatră? Nu ne-am luptat noi cu făpturi zămislite de această lume neştiută, cu făpturi înzestrate cu puteri dincolo de cele ale muritorilor de rând? Aţi văzut cu ochii voştri puterea dezlănţuită de Nestematele Elfice. De ce aţi voi să întoarceţi tocmai acum spatele tuturor acestora în favoarea celor pe care vi le dictează bunul simţ – care este un proces zămislit de raţiune pe baza acţiunilor şi sentimentelor acumulate din lumea obişnuită, materială, care nu îşi găsesc locul într-o lume în care până şi cele mai firești idei sunt lipsite cu desăvârşire de înţeles?

Îl priviră amândoi cu ochii mari, dându-şi seama că are dreptate, dar deloc dispuşi să renunţe la planul lor de a-l găsi pe Shea. Întreaga călătorie fusese bazată pe jumătăţi de vis şi legende străvechi, nicidecum pe bun simţ, şi era absurd să se hotărască acum, brusc, să redevină pragmatici. Flick renunţase la pragmatism încă din ziua în care fugise, înspăimântat, din Shady Vale.

– Nu vă faceţi griji, tinerii mei prieteni, îi consolă Allanon, apărut pe neaşteptate alături de ei, cu câte o mână pe umărul fiecăruia, iar gestul lui părea chiar şi acum ciudat de liniştitor. Shea are la el Nestematele Elfice, puterea lor îl va apăra. Ele îl vor putea călăuzi şi către sabie, căci sunt atrase de magia acelui tăiş. Cu puţin noroc, îl vom găsi pe Shea atunci când vom găsi şi sabia la Paranor. Toate drumurile duc acum spre cetatea druizilor, iar grija noastră este să ajungem acolo pentru a-l putea ajuta pe Shea.

Ceilalţi membri ai grupului îşi adunaseră armele şi raniţele şi erau pregătiţi de plecare, siluetele lor păreau nişte umbre în lumina slabă a stelelor, linii subţiri profilate pe fundalul munţilor înnegurati. Flick scrută bezna pădurii ce acoperea câmpiile dinspre miazănoapte, de dincolo de Dragon's Teeth. Pe undeva în mijlocul lor se înălţau, ca un obelisc, colinele Paranorului, iar acolo, drept în vârful lor, era cetatea druizilor şi Sabia Shannara. Sfârşitul căutărilor. Flick rămase o clipă tăcut, cu privirile pierdute spre înălţimile acelea, apoi se întoarse spre Menion. Munteanul încuviinţă din cap, cam fără tragere de inimă.

– Vom veni cu tine, fu şoapta stinsă, abia auzită a lui Flick, în tăcerea deplină dimprejur.

Apele învolburate ale râului repede-curgător se izbeau nebuneşte de pereţii de stâncă ce-i zăgăzuiau trecerea în năvălirea lor furioasă, bubuitoare, către răsărit, purtând cu ele buşteni şi pietre căzute acolo în încleştarea lor neobosită. Se repezeau dintre lanţurile muntoase cu o viteză ameţitoare şi se rostogoleau sălbatic în jurul tuturor stâncilor netede din albie şi pe după cotiturile neaşteptate, îndreptându-se fără oprire către vărsarea în râuleţele liniştite ce traversau colinele de deasupra câmpiei Rabb. Omul a cărui curea se prinsese de un buştean fu azvârlit în cele din urmă pe uscat, leşinat şi aproape înecat, pe malul

mocirlos al unuia dintre aceste mici râuri cu ape liniştite. Veşmintele îi erau sfâşiate şi zdrenţuite, cizmele de piele pierdute, faţa udă îi era trasă şi însângerată de loviturile primite în trecerea prin viitura iute a apelor ce-l purtaseră până aici. Îşi veni în fire şi-şi dădu seama că se află, în sfârşit, pe pământ. Cu mâini tremurătoare se desprinse de buştean şi se târî în patru labe la mal, în iarba înaltă a unei coline joase. Instinctiv, mâinile învineţite i se duseră numaidecât spre punga de piele de la brâu şi constată, spre uşurarea lui, că aceasta se afla încă acolo, prinsă trainic în şnururile ei. O clipă mai târziu, toate puterile ce-i mai rămăseseră secară şi el se prăbuşi într-un bine-venit somn adânc.

Dormi dus în aerul călduţ şi blând al zilei până după-amiaza târziu, când şfichiuirea ierbii şi a aerului care începuse să se răcorească îl izbiră în faţă şi-l treziră. Şi mai era ceva ce dădea târcoale minţii lui de-acum odihnite, dându-i de veste că-l pândeşte o primejdie. Dar nici n-apucă să-şi ridice pe jumătate trupul moleşit când pe coama micii coline îşi făcu apariţia un grup de vreo zece sau doisprezece bărbaţi, care rămaseră încremeniţi dând cu ochii de el, apoi se repeziră la vale, să ajungă la el. În loc să se plece plini de grijă asupra lui pentru a-i îngriji rănile, îl doborâră pe dată la pământ, îi înşfăcară mâinile slăbite, pe care i le legară zdravăn la spate cu nişte cureluşe trainice de piele, care-i tăiau nemilos încheieturile dezgolite. Îi legară şi picioarele şi îl întoarseră într-un final cu faţa în sus, încât tânărul vălean izbuti să-i privească pe cei care îl luaseră prizonier. Şi temerile i se adeveriră. Siluetele strâmbe, gălbejite, înveşmântate în straie de pădureni şi înarmate cu săbii scurte erau lesne de recunoscut din cele ce-i povestise Menion despre întâmplările petrecute cu doar câteva zile în urmă în trecătoarea Jade. Privi temător în ochii aspri ai mogâldanilor care-i

examinau, la rândul lor, uluiți, trăsăturile pe jumătate de om, pe jumătate de elf și îmbrăcămintea zdrențuită de locuitor al Southlandului. În cele din urmă, conducătorul grupului se aplecă și prinse a-i scotoci prin buzunare. Shea se împotrivi din răsputeri, dar încasă câteva bobârnace puternice peste față, după care rămase nemișcat în vreme ce mogâldanul îi luă punguța de piele în care se găseau neprețuitele Nestemate Elfice.

Mogâldanii se adunară buluc, cuprinși de curiozitate, cu ochii pe cele trei pietricele azurii ce străluceau viu în palma șefului lor, în lumina caldă a după-amiezii. Avu loc o scurtă deliberare, pe care prizonierul nu o putu înțelege, despre cum se face că are asupra lui aceste nestemate și unde le-o fi găsit. În cele din urmă, hotărâră că prizonierul și nestematele trebuie duși în tabăra principală de la Paranor, pentru a consulta acolo șefii cei mari cu privire la ceea ce era de făcut. Mogâldanii îi tăiară legăturile de la picioare și începură să-l mâne spre miazănoapte, împungându-l în coaste atunci când încetinea, epuizat, pasul. Mergeau tot spre miazănoapte atunci când, de partea cealaltă a acelui obstacol cunoscut sub numele de Dragon's Teeth, conducătorul druid al unui mic pâlc de căutători hotărâți își încorda mintea pentru a afla pe ce drumuri umblă Shea Ohmsford cel rătăcit.

În primele ceasuri ale zorilor, învăluiți în pătura tăcută a întunericului, în umbra deplină a codrului des ce ascundea cu desăvârșire lumina alinătoare a lunii și stelelor, călătorii se aflau în sfârșit la poalele colinei Paranorului. Momentul avea să rămână pentru totdeauna în amintirea lor clipa aceea în care privirile li se îndreptară tot mai sus, de-a lungul pereților de piatră, fără a întâlni vreo potecă sau proeminență, dincolo de brazii și stejarii care păreau acum scunzi și care se sfârșeau acolo unde începea colina, mereu mai sus, spre edificiul construit de mâna

omului pe vârful colinei – Cetatea Druizilor. Construcţia era aidoma oricărui castel, cu ziduri străvechi ce se înălţau şi se terminau cu foişoare ascuţite şi creneluri spiralate care sfâşiau bolta cerului, ca într-o sfidare semeaţă. Era limpede că cetatea aceasta fusese construită spre a rezista atacului şi celei mai puternice oştiri şi fusese din vremuri imemoriale cămin şi fort al seminţiei celor aproape dispăruţi cu toţii şi care se numiseră druizi. Vreme îndelungată, între zidurile acestei citadele din piatră şi fier seminţiile îşi demonstraseră puterea de a izbândi în lupta cu forţele din lumea spiritelor, cetatea devenind apoi un adevărat simbol al curajului şi speranţei tuturor popoarelor din acele vremi de mult apuse, dat apoi uitării cu scurgerea veacurilor şi risipirea în neant a vechilor legende – precum cea a desăvârşitei Săbii Shannara.

Pe când stăteau toţi şapte cu privirile îndreptate spre cetatea druizilor, gândurile lui Flick rătăceau la cele întâmplate din amurg, de când micul grup părăsise Dragon's Teeth. Grăbiseră de-a lungul câmpiei deschise care-i despărţea de codrii ce împrejmuiau Paranorul şi ajunseseră acolo, la adăpostul întunericului, în doar câteva ceasuri, fără a întâmpina vreun neajuns. Odată ajunşi, Allanon le explicase ce urma să se petreacă. Pădurea, le spuse el, era de netrecut pentru toţi, în afară de cei ce ştiau să evite obstacolele gândite de Vrăjitorul Comandant pentru a opri pe oricine avea de gând să ajungă la cetatea druizilor. Prin codru hălăduiau lupi – nişte fiare enorme, în stare să ajungă din urmă orice făptură pe două sau pe patru picioare şi să o sfâşie cât ai clipi. Cei care ar fi izbutit să treacă de lupi ar fi dat apoi, de jur împrejurul colinelor de sub cetate, de un adevărat zid imposibil de trecut, alcătuit din ţepi îmbibaţi cu o otravă căreia nu i se aflase încă leacul. Dar atoateştiutorul druid era pregătit pentru toate acestea. Intrară numaidecât în codrii întunecaţi, fără

a se osteni să facă vreun ocol, ci mergând direct spre cetate. Allanon îi sfătuise să se aţină tot timpul foarte aproape de el, deşi, oricum, nimeni nu ardea de dorinţa de a se îndepărta. Doar Menion simţea imboldul de a o lua înaintea celorlalţi, dar munteanul îi se alătură imediat la auzul primului urlet al lupilor. Fiarele uriaşe, cenuşii, atacară la doar câteva minute după ce călătorii pătrunseseră în codru, cu ochii sângerii lucind în bezna dimprejur şi cu fălcile clămpănind de oarbă înverşunare. Înainte însă ca ei să ajungă la grupul cuprins de nelinişte, Allanon duse la buze un fluier ciudat şi suflă uşurel. Fluierul scoase un sunet atât de ascuţit, încât cei şapte călători nici măcar nu-l auziră, dar lupii fioroşi se împrăştiară care-ncotro urlând de groază, iar schelălăielile lor înspăimântate răzbătură multă vreme după aceea.

Lupii mai apărură de două ori în timpul călătoriei lor prin pădure, era însă cu neputinţă să-ţi dai seama dacă era aceeaşi haită sau o alta. Flick credea că era de fiecare dată altă haită, judecând după efectul pe care îl avea straniul fluier asupra lor. Se întâmpla la fel, fiarele se crispau de oroare şi fugeau, lăsând călătorii neatinşi. Micul pâlc ajunse fără vreun alt neajuns la zidul de ţepi. Dar încrengătura de spini otrăvitori părea într-adevăr cu neputinţă de trecut, chiar şi de către abilul Allanon. Dar el le reaminti că acestea erau meleagurile străvechi ale druizilor, nu ale Vrăjitorului Comandant. Îi călăuzi spre dreapta, de-a lungul ţepilor, până ce ajunse într-un loc de care păru mulţumit. Găsi un stejar, care lui Flick i se părea aidoma tuturor stejarilor de pe lumea asta, şi de la el druidul făcu rapid câţiva paşi şi însemnă un punct în pământ, apoi le făcu celorlalţi semn din cap că acesta va fi locul pe unde vor pătrunde spre cetate. Apoi, spre uluirea lor, aprigul vrăjitor păşi pur şi simplu spre zidul de spini ascuţiţi şi se făcu nevăzut printre ei, numai spre a-şi face o clipă mai târziu apariţia din nou,

viu şi nevătămat. Cu glas scăzut, îi lămuri că în acel loc obstacolul era fals şi lipsit de pericol, că era o trecere tainică spre castel. Mai erau şi altele asemenea, toate de nezărit pentru cel care nu ştia ce şi unde să caute. Încât grupul trecu prin tufărişuri, constatând că spinii erau, într-adevăr, lipsiţi de pericol, apoi se pomeniră într-un sfârşit în faţa zidurilor Paranorului.

Lui Flick faptul că se găseau în acest loc i se părea cumva neverosimil. Călătoria întreagă păruse nesfârşită şi nu fusese decât un şir interminabil de primejdii cu care se înfruntaseră şi pe care nu le învinseseră, schimbând doar una cu alta. Şi totuşi, acum se aflau aici. Nu le mai rămăsese decât să urce colina şi să pună mâna pe sabie, o treabă deloc uşoară, dar nu mult mai grea decât toate cele care se succedaseră până atunci. Ridică privirile spre parapetele cetăţii şi cercetă o clipă torţele aprinse din loc în loc pe metereze, ştiind bine că duşmanul păzeşte aceste ziduri şi sabia aflată între ele. Se întreba cine era acest duşman, ce era el. Nu la mogâldani sau troli se gândea, ci la adevăratul duşman – făptura aceea care aparţinea unei alte lumi, dar care năvălise într-a lor într-un mod de neînţeles, spre a-i înrobi locuitorii. Se întrebă, vag, dacă va afla vreodată motivul pentru care trecuse prin toate aceste aventuri, motivul pentru care se aflau acum cu toţii aici, vânând legendara Sabie Shannara, despre care nu ştia nimeni nimic, în afara vrăjitorului druid. Simţea că faptul în sine era într-un fel o lecţie, dar ce anume lecţie îi scăpa deocamdată. Pentru moment nu dorea decât să se sfârşească odată toate astea şi să scape cu viaţă.

Reflecţiile i se întrerupseră brusc atunci când Allanon le făcu semn să pornească mai departe, spre panta abruptă a colinei. Din nou, druidul părea să caute ceva anume. Câteva minute mai târziu se opri în faţa suprafeţei netede

a stâncii, atinse un punct anume și o ușă secretă se deschise, ducând spre un coridor tăinuit. Allanon păși o clipă înăuntru, apoi ieși de acolo cu torțe neaprinse pe care le împărți fiecăruia, după care le făcu semn să-l urmeze. Porniră toți în tăcere și se opriră preț de o clipă după intrarea îngustă, în vreme ce ușa de piatră se închidea fără zgomot în urma lor. Cu ochii îngustați în bezna aproape deplină, zăriră conturul nedeslușit al unor trepte de piatră care urcau, abia vizibile în lumina slabă a unei torțe singuratice, aprinsă undeva mai departe pe coridor. Urcară cu băgare de seamă treptele spre torța aceea, de la care fiecare și-o aprinse pe a lui pentru a avea lumina necesară urcușului spre cetate. Silueta neguroasă a călăuzei lor duse un deget la buze, dându-le astfel de înțeles că așteaptă de la ei o deplină tăcere, apoi se întoarse pe călcâie și începu să urce treptele umede de piatră, cu pelerina neagră fluturând ușor în urma lui, în vreme ce umbra ei umplea întreg coridorul. Ceilalți îl urmară în tăcere. Atacul asupra cetății druizilor pornise.

Scara urca neîncetat în spirale, șerpuită și plină de cotituri într-atât, încât de la o vreme niciunul nu mai știa cât înaintaseră. Aerul din coridor deveni mai cald și mai respirabil, iar umezeala dispăru treptat din pereți și de pe trepte, până se risipi cu totul. Cizmele lor grele vânătorești din piele făceau un zgomot slab pe piatră și stârneau ecou în tăcerea ca de peșteră. După ce, mai multe minute la rând, urcară câteva sute de trepte, membrii grupului ajunseră la capătul tunelului. O ușă masivă de lemn, ferecătuită cu zăvoare de fier, prinsă trainic chiar în stâncă, le tăia calea. Allanon dovedi iarăși că știa bine drumul. O simplă apăsare pe zăvoare făcu îndată ca ușa să se deschidă fără un sunet, îngăduindu-le să intre într-o încăpere vastă, de la care porneau numeroase coridoare, toate puternic luminate de torțe. O scurtă privire aruncată

împrejur dădu de ştire că nu se afla nimeni acolo, astfel că Allanon îi adună din nou pe toţi în jurul său.

– Ne aflăm chiar sub corpul principal al castelului, îi înştiinţă el într-o şoaptă abia auzită, în vreme ce se îngrămădeau cât mai aproape de el. Dacă izbutim să ajungem în încăperea unde se află Sabia Shannara fără să fim văzuţi, am putea să scăpăm fără a fi nevoiţi să luptăm.

– Ceva este în neregulă, îi înştiinţă Balinor scurt. Unde sunt paznicii?

Allanon clătină din cap, în semn că nu ştia răspunsul la această întrebare, dar ceilalţi băgară de seamă îngrijorarea ce i se citea în priviri. Ceva nu era la locul lui.

– Coridorul pe care o vom apuca duce către conducta principală de încălzire a castelului şi o scară dosnică spre sala centrală. Nu mai vorbiţi până ajungem acolo, dar ţineţi ochii bine deschişi!

Fără a aştepta vreun răspuns, se întoarse şi porni fără întârziere pe unul dintre coridoare, iar ceilalţi se grăbiră să-l urmeze. Coridorul urcă şerpuit o vreme şi, la un moment dat, călătorii avură senzaţia că se întorc pe propriile urme. Balinor lepădase după numai câţiva paşi torţa şi-şi trăsese sabia cea lungă din teacă, iar ceilalţi membri ai grupului îi urmaseră numaidecât exemplul. Lumina tremurătoare a torţelor prinse în suporţi de metal de pereţii de piatră aruncau pe zidurile opuse umbra siluetelor lor ghemuite, mişcându-se ca nişte făpturi furişate care încearcă să se ascundă de lumină. Se strecurau atenţi prin acele tunele străvechi – druidul, cei doi prinţi, văleanul, fraţii elfi şi gnomul – cu privirile roată, cuprinşi de surescitarea aceea stăpânită pe care o simţi la sfârşitul unei vânători îndelungate. Mergeau la distanţă unul de altul, împrăştiaţi, aproape de pereţii coridorului, cu armele la îndemână şi cu văzul şi auzul încordate la maximum pentru a prinde vreun semn de primejdie, tot înainte, în sus, din ce în ce mai

adânc spre inima cetății druizilor. Apoi tăcerea fu tulburată de un zgomot ca de gâfâit greoi, iar căldura deveni ceva mai intensă. În fața lor coridorul se sfârșea și în cale apăru o ușă de piatră cu mâner de fier, ale cărei contururi se deslușeau limpede, luminate de o strălucire puternică ce răzbătea din partea cealaltă a ușii. Sunetul misterios se intensifică și originea lui începu să fie mai ușor de înțeles. Era duduitul ritmic al mașinăriei instalate chiar în stânca de sub ei, pompând fără încetare. La porunca mută a lui Allanon, membrii grupului se apropiară cu teamă de ușa închisă.

După ce uriașul druid deschise ușa grea de piatră, pe călători îi izbi brusc un val de aer fierbinte ce li se furișă nemilos în plămâni și li se opri apoi drept în capul pieptului. Gâfâind, ezitară cu toții o clipă, apoi pătrunseră cam fără tragere de inimă în încăpere. Ușa se închise în urma lor. Înțeleseră pe dată unde se aflau. Încăperea era formată doar dintr-o margine ca o potecă îngustă, înconjurând de o parte și de alta o enormă groapă rotundă căscată sute de metri în jos, în stâncă. Pe fundul ei ardea un foc strălucitor, alimentat nu se știe de unde, iar flăcările lui roș-portocalii se prelingeau în sus, către buza puțului adânc. Groapa ocupa cea mai mare parte a sălii și lăsa pe marginile ei acea cărare îngustă, de vreun metru lățime, cu o balustradă scundă de metal. În plafon și pe pereți se vedeau conducte de tot felul, care duceau aerul cald spre diferite părți ale cetății. Un sistem ascuns de pompare controla cantitatea de aer cald produsă de furnalul deschis. Fiind noapte, sistemul de pompare fusese închis, iar temperatura pe potecă era suportabilă, în pofida căldurii intense degajată de groapa de foc de dedesubt. Când pompele funcționau la maximum, orice făptură omenească, dacă ar fi trecut prin încăpere, ar fi fost pe loc arsă de vie.

Menion, Flick și frații elfi se opriră la balustradă pentru a arunca o privire spre sistemul de încălzire. Hendel

rămase deoparte, simţindu-se nelalocul lui în mijlocul acestei construcţii de piatră, atât de respingătoare şi diferită de codrii care-i erau familiari. Allanon se apropie de Balinor cu care purtă o scurtă convorbire, privind plin de îngrijorare spre mai multe din uşile închise care dădeau spre încăpere, arătând apoi spre scara şerpuită care ducea la sălile de la etajele superioare ale castelului. În cele din urmă, cei doi părură a cădea de acord, dădură din cap şi le făcură semn celorlalţi să-i ajungă din urmă. Hendel se supuse bucuros. Menion şi fraţii elfi se depărtară de balustradă pentru a se apropia de ei. Doar Flick mai rămase acolo o clipă, fascinat în chip ciudat de flăcările intense de dedesubt. Această scurtă întârziere avu un rezultat neaşteptat. Pe când ridica ochii spre cealaltă parte a sălii, zări apărând ca din văzduh silueta întunecată a unui Purtător de Cranii.

Flick îngheţă locului. Creatura adăsta acolo, pe jumătate ghemuită, de partea cealaltă a gropii şi, în lumina pe care o răspândea focul, trupul îi era uriaş şi negru, cu aripile fluturând uşor în urma ei. Picioarele îi erau încovoiate şi se terminau cu gheare cumplite, care păreau în stare să despice şi piatra. Coborâte între umeri, capul şi faţa erau aidoma cărbunelui zgâriat. Ochii malefici se fixară asupra văleanului rămas fără grai, adâncimile lor îl chemau mai aproape de lucirea lor sângerie care ardea cu foc lăuntric, ca o invitaţie stăruitoare spre moarte. Cu paşi înceţi, târşiţi, monstrul începu să se apropie, şuierând la fiecare pas greu pe care îl făcea către Flick, căzut ca în transă. Văleanul ar fi vrut să strige, să fugă, să facă orice numai să nu rămână locului, ochii aceia ciudaţi îl ţineau însă nemişcat. Ştia că se terminase cu el.

Dar ceilalţi îi observară trupul paralizat; îi urmăriră privirea înspăimântată şi îl văzură pe Purtătorul negru de Cranii furişându-se fără zgomot pe marginile gropii. Într-o

clipită, Allanon sări în faţa lui Flick, pe care-l răsuci cu spatele ca să rupă vraja cu care ochii teribili ai creaturii îl ţinea locului. Ameţit, Flick se împiedică şi căzu în braţele lui Menion, care se repezise în ajutorul lui. Ceilalţi se postară în spatele druidului, cu armele pregătite. Monstrul se opri la câţiva metri în faţa lui Allanon, tot pe jumătate ghemuit, ferindu-şi – cu o aripă şi o mână îngherată – chipul hidos de căldura focului. Răsuflarea îi era înceată şi gâfâită, în vreme ce ochii nemiloşi se fixau asupra siluetei înalte care se aşezase între el şi micul vălean.

– Druidule, eşti nebun să mi te împotriveşti.

Vocea şuiera de undeva dinspre chipul ascuns al creaturii.

– Sunteţi cu toţii sortiţi pieirii. Aţi fost sortiţi pieirii din clipa în care v-aţi hotărât să veniţi după sabie. Stăpânul ştia că vei veni, druidule! *Ştia.*

– Pleacă până mai poţi, creatură respingătoare! porunci Allanon pe cel mai ameninţător ton pe care îl auziseră vreodată ceilalţi vorbind. Nu sperii pe nimeni dintre cei de faţă. Vom lua sabia, iar tu nu ne vei sta în cale. La o parte, slugă, lasă-l pe stăpânul tău să se arate!

Vorbele lui înflăcărară parcă aerul şi-l înţepară pe Purtătorul de Cranii ca nişte pumnale. Monstrul şuieră de furie, răsuflarea gâfâită se înteţi şi el mai făcu un pas, ghemuit încă mai mult, cu ochii înfricoşător de privit, căci ardeau de focul unei uri neîmblânzite.

– Te voi nimici, Allanon. Şi atunci nu va mai exista nimeni care să i se împotrivească Stăpânului! Tu ai fost de la bun început un simplu instrument, deşi nu ţi-ai dat seama de asta. Iar acum te avem aici, în ghearele noastre, laolaltă cu aliaţii tăi cei mai apropiaţi. Şi vezi bine ce ne-ai adus, druidule – ultimul descendent al casei regale Shannara!

Spre uriaşa uluire a tuturor, mâna îngherată arătă spre Flick, rămas năuc. Creatura nu părea să ştie nici că Flick nu

era descendentul, nici că îl pierduseră pe Shea în Dragon's Teeth. Preţ de o clipă, nimeni nu rosti un cuvânt. Focul ardea în groapă, iar flăcările lui se ridicară pe neaşteptate din adâncuri laolaltă cu o boare de aer fierbinte care ardea feţele lipsite de apărare ale muritorilor. Gheara monstrului părea să se întindă spre ei.

– Iar acum, neghiobilor, şuieră vocea încărcată de ură, veţi avea parte de acel fel de moarte pe care îl merită seminţia voastră.

XVI

După ce ultimele vorbe ale creaturii se mistuiră cu un şuier în aerul încins al încăperii, totul se petrecu parcă simultan. Cu o mişcare viguroasă a mâinii sale lungi şi cu o poruncă rostită pe un ton atât de aspru, încât îi făcu pe toţi să sară în sus ca fripţi, uriaşul druid îi împinse grămadă pe membrii tensionaţi ai grupului său în direcţia scării ce ducea spre sala principală a cetăţii. În vreme ce toţi cei şase călători se repeziră orbeşte spre scara şerpuitoare din spatele lor, Purtătorul de Cranii se năpusti asupra lui Allanon. Zgomotul bubuitor al ciocnirii dintre cei doi fu auzit până şi de cei şase fugari care începuseră de-acum să urce scările – toţi, în afară de unul. Flick ezita, dorea cu ardoare să se salveze, dar ceva parcă îl ţinea înlemnit acolo, fascinat peste măsură de lupta cu adevărat titanică dintre cele două fiinţe puternice care se înfruntau la doar câţiva centimetri de flăcările ce se înălţau din cuptorul dogorâtor. Văleanul rămase la baza scării şi de acolo auzi zgomotul tot mai slab al paşilor tovarăşilor lui care goneau spre sala de la nivelul superior. O clipă mai târziu, zgomotul paşilor se stinse cu totul, iar el rămase unicul martor al formidabilei încleştări dintre druid şi Purtătorul de Cranii.

Siluetele negre stăteau nemişcate la buza cuptorului, ca nişte statui încremenite în efortul supraomenesc al luptei, cu chipurile întunecate la doar câţiva centimetri unul de altul, braţele lungi ale uriaşului druid ţineau strâns membrele

îngherate ale ucigaşului din lumea spiritelor. Purtătorul de Cranii se opintea să-şi apropie ghearele ascuţite ca nişte pumnale de gâtul lipsit de apărare al vrăjitorului, pentru a smulge viaţa din el şi a sfârşi lupta fără întârziere. Aripile-i negre zvâcneau de efort, în neîntrerupta sforţare mânioasă să sporească forţa mişcărilor trupului, în această vreme suflarea lui gâfâită şi disperată sfâşia sacadat aerul dogorâtor. Pe neaşteptate, piciorul strâmb al făpturii din Northland se întinse şi-i puse piedică druidului, care căzu pe spate pe lespedea de piatră de la marginea gropii. Cât ai clipi, atacatorul tăbărî asupra lui şi-şi repezi mâna să-l ucidă. Victima era prea iute pentru aşa ceva şi se rostogoli cu agilitate, scăpând de gheara ucigătoare şi eliberându-se astfel din strânsoarea monstrului. Flick văzu cum izbitura northlanderului atinsese o parte din umărul druidului şi văleanul auzi sunetul inconfundabil de straie sfâşiate şi de sânge care începe să curgă. Flick icni de spaimă, dar o clipă mai târziu druidul se ridică din nou în picioare fără să dea vreun semn că ar fi fost rănit. Două flăcări gemene ţâşniră din degetele întinse ale mâinilor sale, care îl izbiră cu nemaivăzută forţă pe Purtătorul de Cranii – care tocmai se ridica la rândul său în picioare – şi-l azvârliră pe monstrul furibund până aproape de balustradă. Dar în vreme ce flăcările lansate de vrăjitor îl răniseră atât de grav pe şarpele acela în lupta din Cripta Regilor, aici nu făcură decât să-l întârzie câteva clipe pe northlander. Cu un răcnet de furie, acesta atacă la rândul lui. Flăcări sângerii ţâşniră din ochii arzători. Allanon îşi ridică pelerina cu o mişcare rapidă şi flăcările alunecară parcă pe lângă el lovind pereţii de piatră ai sălii. O clipă, făptura şovăi, apoi cei doi duşmani prinseră a se roti unul în jurul celuilalt, ca două fiare ale codrilor prinse în luptă pe viaţă şi pe moarte, din care una singură putea scăpa cu viaţă.

Pentru întâia oară Flick băgă de seamă că temperatura crescuse uşor. Odată cu apropierea zorilor, cei care

se îngrijeau de cuptor începuseră să se ocupe de încălzirea castelului ai cărui ocupanți tocmai se deșteptau. Fără să aibă habar de bătălia de pe poteca din sală, porniseră pompele din fundul cuptorului ca să mărească intensitatea focului, încât acesta să încălzească toate odăile din cetatea druizilor. Drept urmare, acum flăcările se iteau deja dincolo de buza gropii, iar temperatura creștea necontenit. Flick simțea cum sudoarea i se prelinge pe față și îi udă veșmintele groase vânătorești pe care le purta. Dar tot nu putea să plece de acolo. Simțea că dacă Allanon va fi înfrânt, vor fi cu toții sortiți pieirii, iar el voia cu tot dinadinsul să afle cum se va sfârși lupta. Sabia Shannara nu va mai avea nicio însemnătate pentru ei dacă omul care-i adusese în acest loc al bătăliei de pe urmă era ucis. Cu chipul lui lat încremenit în fascinație încordată, Flick Ohmsford rămase cu privirea fixată asupra acelei scene care putea foarte bine să reprezinte pecetluirea sorții tuturor semințiilor și tuturor meleagurilor, iar asta o hotărau chiar acum cei doi protagoniști ce păreau de neînfrânt, unul reprezentându-i pe muritori, iar celălalt pe Seniorului Spiritelor.

Allanon atacă din nou, îndreptând scurt flăcările lui albastre, orbitoare spre Purtătorul de Cranii, în încercarea de a-l sili pe acesta să facă o mișcare precipitată, să-l forțeze să alunece, să comită fie și o singură greșeală care l-ar trimite la moarte. Dar monstrul din lumea neființelor nu era un prost, era o forță malefică ce purtase sute de bătălii din care doar el ieșise victorios, în vreme ce victimele sale zăceau uitate undeva, dincolo de lumea celor vii. Se ferea și se răsucea cu o ușurință înspăimântătoare, după care se ghemuia din nou încordat, privind și așteptând momentul cel mai nimerit pentru a ataca la rândul său, cu aripile negre răsfirate; zburând în cercuri largi în jurul flăcărilor din cuptor, se lăsă fulgerător asupra siluetei înalte a lui

Allanon. Mâinile îngherate se repeziră în jos şi, preţ de o clipă, Flick fu convins că totul era pierdut. În chip miraculos, druidul prăbuşit la pământ izbuti să se ferească la timp de mâinile ucigaşe şi-l azvârli cu totul pe Purtătorul de Cranii de pe el, încordându-şi viguros braţele puternice. Nenorocita creatură zbură cât colo şi se izbi cu un zgomot asurzitor de peretele de stâncă de dincolo. Creatura se opinti să se ridice de îndată în picioare, dar forţa loviturii o ameţise uşor şi îi încetinise mişcările, aşa încât, ca să nu poată scăpa, uriaşul druid se năpusti asupra sa.

Cele două siluete întunecate se zbătură acolo, lângă perete, ca şi când ar fi fost legate una de alta, cu braţele şi picioarele înlănţuite precum crengile încâlcite ale unui copac. Când se ridicară din nou, Flick văzu că Allanon se afla în spatele Purtătorului de Cranii ce se zbătea avan, iar braţele vânjoase ale druidului erau încolăcite strâns în jurul capului monstrului, pe care îl apăsa cu putere, ca să i-l zdrobească. Aripile victimei se zbăteau bezmetic, braţele prinse la spate i se întindeau, căutând în zadar să se agaţe de ceva pentru a se elibera din strânsoarea nimicitoare. Ochii sângerii ardeau cu aceeaşi intensitate furioasă ca a gropii de foc şi lansau neîncetat flăcări roşietice care loveau pereţii de stâncă, lăsând în urma lor găuri enorme, înnegrite. Cei doi luptători se depărtară de perete şi se clătinară periculos spre cuptorul arzător din mijlocul încăperii până se lipiră de balustrada joasă de metal. O clipă, Flick, care privea cu ochii mari, crezu că îşi vor pierde amândoi echilibrul şi se vor prăbuşi în flăcările de dedesubt. Dar, cu preţul unui extraordinar efort, Allanon se îndreptă dintr-odată de spate şi-şi târî prizonierul câţiva paşi mai departe de balustradă. În urma acestei mişcări bruşte, care răsuci în loc creatura înfuriată şi înlănţuită, ochii ei încărcaţi de ură se opriră drept asupra văleanului doar pe jumătate ascuns. Agăţându-se de orice ocazie care

să-i distragă atenţia druidului ce-l ţinea strâns, fie şi doar pentru o clipă care i-ar îngădui să se elibereze de braţele acelea ce-l zdrobeau, Purtătorul de Cranii îl atacă pe Flick, care nu era nicidecum pregătit pentru una ca asta. Flăcări gemene sângerii ţâşniră din ochii arzători şi zdrobiră blocul de stâncă de deasupra scării, transformându-l în fragmente ascuţite care se împrăştiară în toate direcţiile ca nişte mici cuţite ascuţite şi ucigătoare. Flick se aruncă instinctiv din gura scărilor înapoi pe cărare, cu mâinile şi faţa pline de tăieturi, dar scăpat cu viaţă pentru că se mişcase rapid. Mai făcu un salt, ca să evite fragmentele de stâncă, iar în urma lui intrarea spre coridorul cu trepte se cutremură brusc şi fu acoperită în întregime de bolovani care se prăbuşeau ca o ploaie, umplând aerul cu un nor gros, învârtejit de praf.

În aceeaşi clipă, în vreme ce Flick zăcea înspăimântat şi zguduit, dar conştient, pe lespezile sălii cuptorului, iar flăcările se înălţau şi se împleteau cu praful venit dinspre intrarea blocată spre casa scărilor, strânsoarea lui Allanon slăbi doar cât să-i îngăduie agilei făpturi din lumea spiritelor să se elibereze. Aceasta se răsuci cu un strigăt de ură neîmblânzită şi-i dădu druidului, a cărui atenţie slăbise pentru o clipă, o lovitură puternică în cap, din pricina căreia pribeagul căzu în genunchi. Northlanderul se apropie de el ca să-i dea lovitura de graţie, dar vrăjitorul, chiar ameţit, izbuti cumva să se ridice iar în picioare şi flăcările albastre pornite din mâinile lungi se năpustiră din nou, violent, asupra capului lipsit de apărare al creaturii. Numeroşi pumni se abătură vârtos pe ambele părţi ale căpăţânii întunecate a monstrului, pe care-l răsuciră din nou cu spatele, în vreme ce braţele puternice ale druidului se încolăciră iarăşi, cu nimicitoare putere, în jurul pieptului acestuia, lipind strâns braţele şi mâinile îngherate de trupul ce se zvârcolea crâncen. Cu monstrul prins astfel, druidul cu ochi de oţel scrâşni furios din dinţii sclipitori şi-şi întări

strânsoarea. Flick, care zăcea în continuare pe lespezi în vreme ce luptătorii se opinteau la doar câţiva paşi deasupra lui, auzi un zgomot îngrozitor, ca de oase rupte, în trupul Purtătorului de Cranii. Apoi, după o nouă zvâcnire, cei doi se apropiară iarăşi de balustrada joasă de fier, unde feţele încordate le erau luminate din plin de flăcări şi unde bubuitul pârjolului din groapă se făcea auzit la fel de puternic ca urletul de agonie al victimei îndurerate, al cărei trup strâmb se cutremură brusc. Din străfunduri nebănuite de putere şi ură bine ascunse, Purtătorul de Cranii îşi chemă în ajutor ultimul strop de putere şi se aruncă dincolo de balustrada de fier, cu ghearele înfipte în atacatorul învesmântat în pelerina lui neagră, târându-şi astfel duşmanul cu el, apoi ambele siluete se făcură nevăzute în strălucirea orbitoare a flăcărilor înfometate.

Flick se ridică buimăcit în picioare şi pe chipul învineţit i se răspândi, cu încetul, consternarea. Şchiopătă clătinându-se spre gura cuptorului încins, dar căldura era atât de intensă încât se văzu nevoit să dea îndărăt. Mai încercă o dată, tot în zadar, să se apropie, în vreme ce sudoarea i se prelingea de pe frunte în ochi şi în gură, amestecându-se încet cu lacrimi de mânie neputincioasă. Flăcările se înălţau din groapă dincolo de balustrada de fier, încercând parcă să mistuie înfometate piatra, parcă revigorate de primirea celor două fiinţe pe care tocmai le devoraseră lacom. Prin ceaţa care-i acoperise ochii ce-i ardeau în orbite, văleanul privi fix spre groapa fără fund. Nu se zărea nimic dincolo de strălucirea sângerie a flăcărilor şi a dogorii de neîndurat. Strigă în zadar, deznădăjduit, la nesfârşit, numele druidului şi fiecare strigăt al său se izbea de pereţii stâncii şi pierea în căldura focului. Văleanul însă era singur acolo, în sala cea mare, singur cu mugetul focului, şi înţelese într-un sfârşit că druidul nu mai era.

Intră în panică. Dădu înspăimântat îndărăt din faţa gropii dogorâtoare. Ajunse la dărâmăturile din faţa scărilor şi abia atunci se dumiri că intrarea era blocată, apoi se împiedică de bucăţile de piatră şi se prăbuşi la pământ. Scutură din cap ca să-şi limpezească gândurile împrăştiate şi simţi uriaşa intensitate a flăcărilor. Realiză instinctiv că, dacă nu iese din sală în câteva minute, avea să ardă de viu. Se ridică în picioare şi alergă spre uşa de piatră cea mai apropiată, pe care începu să o scuture şi să o împingă cu disperare. Dar uşa nu se mişcă, iar el se opri în cele din urmă, cu mâinile însângerate din pricina efortului. Scrută peretele de piatră şi dădu de o a doua uşă. Se împletici până la ea dar, ca şi prima, era şi aceasta încuiată pe dinafară. Simţi cum speranţa i se topeşte văzând cu ochii, convins de-acum că e prins într-o capcană fără ieşire. Cu picioare ca de lemn, se chinui să ajungă la o a treia uşă. Cu ultimele puteri, trăgând şi împingând nebuneşte opreliştea încăpăţânată, atinse ceva ascuns în stâncă – un mecanism secret care-i îngăduia să se deschidă. Cu un strigăt de uşurare, văleanul însângerat şi învineţit se năpusti în coridorul de dincolo de uşă, apoi izbi cu un picior uşa de piatră care se închise în urma lui, după care se prăbuşi în semiîntuneric, departe de dogoarea şi moartea rămase în partea cealaltă.

Zăcu acolo, epuizat, mai multe minute în negura culoarului, răcorindu-şi trupul încins pe lespezile de piatră şi în aerul plăcut. Nu încerca să se gândească la ceva, nu voia să-şi amintească nimic, era cuprins doar de dorinţa de a se cufunda în liniştea şi pacea acestui tunel în stâncă. Într-un sfârşit, se chinui, cu preţul unui uriaş efort, să se ridice în picioare, după care se sprijini ameţit de perete aşteptând să-i revină puterile. Abia atunci îşi dădu seama că straiele îi erau sfâşiate şi mânjite mai-mai să nu şi le recunoască, iar faţa şi mâinile îi erau pârlite şi înnegrite de

dogoare. Se uită împrejur şi trupul voinic i se îndreptă în vreme ce se desprinse de perete. Lumina slabă a unei torţe aprinse pe un perete undeva mai în faţă arăta direcţia în care se îndrepta coridorul şerpuit, iar el se împletici până acolo şi izbuti să scoată făclia din suportul său de pe perete. Îşi târşi paşii tot înainte, cu torţa întinsă în faţa lui, pentru a-i lumina paşii. Undeva, înaintea lui, auzi strigăte; instinctiv, mâna liberă i se îndreptă spre pumnalul scurt de vânătoare şi scoase arma din teacă. Dar, câteva minute mai târziu, zgomotul păru a se îndepărta, apoi dispăru complet, iar văleanul tot nu vedea nimic. Culoarul cotea întruna prin stâncă într-un stil curios, Flick trecu prin faţa multor uşi, închise toate şi zăvorâte, dar coridorul nu ducea nici spre etaje superioare şi nici nu se bifurca. Din loc în loc, prin beznă se zărea lumina slabă a unei torţe aprinse în suporţi fixaţi în perete, iar lucirea ei gălbuie îi arunca umbra pe peretele opus, făcându-l să semene cu un spectru hâd furişându-se tainic prin întunecime.

Apoi coridorul se lărgi pe neaşteptate şi deveni mai luminos. Flick şovăi un moment, cu arma strânsă în mână; faţa îi era năpădită de sudoare şi cenuşă, dar pe ea, în lumina tremurătoare a torţei, se citea o hotărâre amarnică. Nu se auzea niciun zgomot în timp ce înainta cu mare încetineală. Ştia că pe undeva în drumul lui trebuie să se afle o scară spre sala principală a cetăţii. Căutările îi fuseseră până acum îndelungi şi fără rezultat şi era epuizat. Îşi dori, cam târziu, să nu fi rămas în urma celorlalţi şi să se pomenească despărţit de restul grupului. Acum era prins ca într-o capcană în labirintul acestor coridoare fără sfârşit din inima Paranorului. Ceilalţi puteau să fi păţit orice de atunci, gândi el deznădăjduit şi s-ar putea să nu-i mai găsească în veci prin labirintul ăsta. Mai merse puţin, cu muşchii încordaţi, după ce dădu un colţ şi privi atent lumina puternică. Spre surpriza lui, se pomeni la intrarea

într-o sală rotundă din care porneau numeroase alte coridoare. Vreo duzină de torțe ardeau cu lumină voioasă, atârnate de pereții circulari. Suspină ușurat văzând că în încăpere nu era nimeni. Apoi realiză că, în ce îl privește, situația nu era cu nimic mai bună ca înainte. Toate celelalte coridoare arătau exact ca acela prin care sosise el. Nu se zărea nicio ușă care să ducă spre alte odăi, nicio scară spre etajele superioare și niciun semn care să-i indice încotro ar fi cel mai bine s-o apuce. Privi nedumerit de jur împrejur, căutând disperat să facă vreo diferență între un coridor și altul, dar speranța îl părăsea cu fiecare clipă în care cercetările lui nu duceau la niciun rezultat. În cele din urmă, clătină descumpănit din cap. Se apropie de un perete, se sprijini de el obosit peste măsură, închise ochii și se străduí să accepte realitatea amară că se rătăcise cu desăvârșire.

La porunca lui Allanon, ceilalți membri ai grupului se repeziseră spre scări. Durin și Dayel se aflau cel mai aproape de coridorul de stâncă și, fiind și cei mai iuți de picior, ajunseseră deja pe la jumătatea treptelor înainte ca ceilalți să pornească măcar scurtul urcuș. Picioarele lor ușoare de elfi îi purtară pe scări în salturi sprintene, ca o plutire, abia atingând treptele. Hendel, Menion și Balinor grăbeau în urma lor, dar înaintarea le era întrucâtva îngreunată de armele numeroase și de propria lor greutate, mai mare decât a primilor. Se mai și fereau unul de altul, ca să nu cadă grămadă pe scările înguste, șerpuitoare. Goneau vijelios, în devălmășie, spre sala de deasupra și fiecare se străduia să ajungă la finalul lungilor căutări și să scape de înfricoșătoarea creatură din lumea spiritelor. În graba cu care se îndreptau spre aceste două țeluri, nimeni nu băgă de seamă absența nefericitului Flick.

Durin ieși primul în goana mare de pe casa scărilor și intră aproape pe brânci în sala cea mare a cetății druizilor,

iar silueta mai scundă a fratelui său se ivi aproape imediat în urma lui. Sala era de un lux impresionant, imensă, înaltă, cu lambriuri din lemn solid, care fuseseră lustruite până căpătaseră o magnifică strălucire în lumina gălbuie a torţelor aprinse şi a tonurilor roşietice aruncate de zorii ce-şi picurau lucirea prin nişte ferestre înclinate, undeva sus. Pereţii erau decoraţi cu picturi, cu sculpturi în piatră şi lemn aşezate pe socluri multicolore, şi cu tapiţerii lucrate manual, care atârnau în falduri până la marmura lustruită ce pardosea întreaga încăpere. Pe alocuri se zăreau statui enorme din fier şi piatră, sculpturi din alte vremi, păstrate de-a lungul a nenumărate secole la adăpostul acestui castel ce sfida timpul. Statuile păreau să stea de pază la uşile grele din lemn, minunat ornamentate, cu mânere de alamă şi prinse trainic în balamale de oţel. Câteva dintre aceste uşi erau deschise, iar dincolo de ele se putea vedea în celelalte odăi aceeaşi splendoare minuţios gândită, în lumina magnifică revărsată în raze proaspete pe geamurile înalte, odată cu sosirea noii zile.

Fraţii elfi nu prea avură timp să admire splendoarea veşnic tânără a Paranorului. O clipă după ce intrară în încăpere se pomeniră atacaţi de o trupă de străjeri mogâldani, care păreau că sosesc simultan de pretutindeni, trupurile lor gălbejite şi strâmbe se furişau din ascunzători, dindărătul uşilor, al statuilor, al pereţilor chiar. Durin întâmpină atacul cu pumnalul lui lung de vânătoare şi rezistă o clipă doar, apoi duşmanii îl copleşiră. Dayel sări în ajutorul fratelui său şi-i lovi cu arcul său lung ca şi când ar fi fost o sabie, risipindu-i care încotro pe atacatori, până ce arcul solid se rupse cu pocnet surd. Câteva secunde păru că aveau să fie sfâşiaţi în bucăţi înainte ca tovarăşii lor mai puternici să le poate veni în ajutor, însă Durin scăpă din mijlocul duşmanilor şi smulse o lance lungă şi ascuţită din mâna unui războinic din fier aparţinând unor vremuri

apuse şi împunse necontenit cu lancea aceea mogâldanii, pe care-i împrăştie plini de tăieturi din jurul fratelui său încolţit. Dar întăririle duşmanilor sosiră pe dată şi mogâldanii se pregătiră de un al doilea atac. Fraţii elfi se retrăseseră lângă un perete gâfâind din pricina efortului, plini de tăieturi şi de sânge. Mogâldanii se adunaseră într-un ciopor de trupuri galbene, cu săbiile scurte în faţă, hotărâţi să treacă de lancea cu care Durin îi ţinea la distanţă şi să-i sfârtece pe cei doi elfi în bucăţi. Cu un strigăt sfredelitor se repeziră la atac.

Din păcate însă pentru mogâldani, uitaseră să mai păzească scara deschisă în caz că elfii nu erau singuri. În clipa în care ei se repeziră asupra lui Durin şi Dayel, ceilalţi trei membri ai grupului năvăliră în încăpere şi se aruncară asupra atacatorilor, ceea ce îi luă cu totul prin surprindere. Mogâldanii nu văzuseră în viaţa lor bărbaţi pe măsura acestora. În mijloc se afla uriaşul Hotarnic din Callahorn, a cărui sabie sclipitoare trecea ca prin nimic prin săbiile lor mai scurte cu o asemenea ferocitate, încât mogâldanii se împiedicau unul de altul în graba cu care încercau să se ferească din calea lui. Într-o parte a lui dădură de securea grea ca o măciucă a puternicului gnom care-i izbea, iar din cealaltă parte aveau a se înfrunta cu sabia fulgerător de rapidă a munteanului sprinten şi agil. Rezistară câteva clipe în faţa celor cinci, care luptau ca smintiţii, apoi hotărârea le slăbi, în vreme ce călătorii atacau mai departe, iar în cele din urmă duşmanii se lăsară păgubaşi şi o luară la sănătoasa, abandonând orice dorinţă de a învinge. Fără un cuvânt, cei cinci luptători se repeziră spre celălalt capăt al splendidei încăperi sărind peste morţi şi răniţi, iar cizmele lor vânătoreşti iscau un ecou surd pe podeaua de marmură. Cei câţiva mogâldani care li se mai împotriveau şi le stăteau în cale fură doborâţi numaidecât şi se preschimbară în grămezi mute şi nemişcate zăcând pe

pardoseală. După câte suferiseră şi pierduseră, cei cinci rămaşi din micul grup nu mai acceptau în ruptul capului să le ia cineva victoria pe care şi-o doriseră cu atâta disperare.

În apropiere de capătul coridorului, plin de-acum cu trupuri de mogâldani morţi şi răniţi, acoperit cu tapiţerii sfâşiate şi pătate după bătălia crâncenă ce avusese loc, un grup de străjeri mogâldani se adunase în formaţie pentru o ultimă luptă disperată, chiar în dreptul unor uşi înalte, gravate, care fuseseră închise şi zăvorâte. Îşi ţineau în faţă săbiile scurte, formând un fel de zid de suliţe, şi se pregăteau să ducă o luptă pe viaţă şi pe moarte. Călătorii se repeziră chiar în centrul zidului ucigător, venind în spatele săbiilor lungi ale lui Balinor şi Menion, dar străjerii, călîţi în numeroase lupte, respinseră atacul după câteva minute de luptă înverşunată. Cei cinci se retraseră epuizaţi, gâfâind, cu sudoarea şiroindu-le pe faţă, plini de crestături şi vânătăi. Durin se prăbuşi într-un genunchi, căci fusese adânc tăiat la un braţ şi la un picior. Menion se alesese cu o tăietură pe frunte, iar sângele, de un roşu aprins, îi năvălea din rană. Dar munteanul nu părea să-şi dea seama că era rănit. Cei cinci atacară din nou şi, din nou, după minute lungi de luptă grea, corp la corp, fură respinşi. Numărul mogâldanilor se redusese la jumătate, dar pentru călători timpul era pe sfârşite. Nu se vedea nici urmă de Allanon, iar mogâldanilor le vor veni cu siguranţă în curând întăriri pentru a apăra Sabia Shannara, dacă aceasta se afla într-adevăr în încăperea în care se chinuiau ei cu atâta furie să pătrundă.

Apoi, într-o uluitoare explozie de adevărată bărbăţie, voinicul Balinor se repezi spre celălalt capăt al încăperii şi, cu un efort supraomenesc, răsturnă o coloană enormă din piatră, pe care era aşezată o urnă metalică. Acestea izbiră podeaua cu un zgomot care îi cutremură pe toţi până în

străfunduri, iar ecoul se împrăştie prin întreaga încăpere stropită din belşug cu sânge. Piatra ar fi trebuit să se sfarme, dar coloana rămase intactă. Cu ajutorul lui Hendel, uriaşul Hotarnic începu să rostogolească lateral acel berbece rotund spre grupul răsfirat în evantai al mogâldanilor şi spre uşa închisă care ducea în încăperea din spatele acestora; uriaşul berbece porni a se rostogoli tot mai repede cu fiecare rotaţie în drumul său bubuitor spre nefericiţii străjeri. Preţ de o clipă, mogâldanii gălbejiţi şi uscăţivi şovăiră, cu săbiile trase, în vreme ce stâlpul năvălea, cu greutatea-i zdrobitoare, spre ei. Apoi o luară la sănătoasa, încercând să ajungă undeva în siguranţă, fără strop din dărzenia de mai înainte; ştiau că pierduseră bătălia. Chiar şi aşa, câţiva nu izbutiră să se ferească destul de iute din calea berbecelui improvizat şi se pomeniră prinşi sub greutatea lui uriaşă, în vreme ce acesta se izbea cu putere de uşile zăvorâte, unde se opri într-o adevărată ploaie de pietricele şi aşchii de lemn. Uşile se cutremurară şi se clătinară sub forţa loviturii, lemnul scârţâi, iar balamalele de fier se mişcară cu un plesnet ca de bici, dar rezistară. O clipă mai târziu însă, uşa zbură din ţâţâni cu un trosnet nimicitor, sub greutatea Prinţului de Callahorn, care se opintise din răsputeri în ea, după care cei cinci călători dădură buzna în încăpere, ca să ia în stăpânire Sabia Shannara.

Spre totala lor stupefacţie însă, încăperea era pustie. Se vedeau ferestre înalte şi draperii lungi, în falduri, picturi măiestrit lucrate, chiar şi câteva piese mici, dar bogat ornamentate, de mobilier, aşezate cu multă grijă prin odaia aceea vastă. Nici urmă însă de mult căutata sabie. Fără a le veni să-şi creadă ochilor, cei cinci îşi plimbară încet privirile prin încăperea închisă. Durin se prăbuşi greoi în

genunchi, slăbit de pierderea de sânge, pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Dayel îi veni repede în ajutor şi sfâşie nişte bucăţi de pânză cu care-i legă rănile deschise, apoi îşi ajută fratele să se aşeze pe unul dintre scaune, pe care acesta se lăsă epuizat. Menion se uită de la un perete la celălalt, în căutarea unei alte uşi. La un moment dat, Balinor, care umbla de colo-colo cu ochii spre marmura pardoselii, scoase un uşor strigăt de mirare. O porţiune din pardoseală, chiar în mijlocul încăperii, era zgâriată şi decolorată, în pofida unor eforturi anemice de a ascunde faptul că acolo se aflase, vreme de mulţi ani, un obiect mare, unghiular.

– Blocul de piatră în trei colţuri! exclamă numaidecât Menion.

– Dar dacă a fost mutat, asta s-a petrecut recent, opină Balinor cu glas obosit, chinuit, în vreme ce îşi muncea mintea sleită să gândească raţional. Atunci, de ce s-au străduit mogâldanii cu atâta înverşunare să ne oprească...?

– Poate nu ştiau că piatra a fost mutată din loc, propuse Menion în disperare de cauză.

– Poate a fost o cursă...? interveni deodată Hendel. Dar de ce şi-ar irosi ei timpul cu o cursă, în afară de cazul...?

– În afară de cazul că ar fi vrut să ne ţină aici, ocupaţi cu lupta, pentru că sabia se află în cetate şi ei nu au izbutit încă să o scoată afară! sfârşi Balinor surescitat. Nu au avut încă răgazul să o scoată din cetate, aşa că au încercat să ne atragă pe noi aici într-o cursă! Dar unde se află sabia acum – în posesia cui este oare?

Rămaseră o clipă descumpăniţi. Chiar ştiuse Vrăjitorul Comandant că micul grup avea să sosească, aşa cum le

dăduse de înţeles Purtătorul de Cranii din sala cuptorului? Dacă atacul lor îi luase pe toţi prin surprindere, atunci ce se întâmplase oare cu sabia din momentul în care o zărise Allanon ultima dată în încăperea aceea?

– Ia staţi puţin! se auzi din partea cealaltă a odăii vocea slabă a lui Durin, care se ridică anevoie în picioare. Când eram pe scări se petrecea ceva pe o altă scară, undeva de cealaltă parte a sălii – se auzea ca şi când urca cineva pe trepte.

– În turn! strigă Hendel şi se repezi spre uşa deschisă. Au zăvorât sabia în turn!

Balinor şi Menion grăbiră pe urmele gnomului ce se făcuse nevăzut pe uşă, epuizarea fusese de-acum dată uitării. Încă era cu putinţă să pună mâna pe Sabia Shannara. Dayel şi Durin îi urmară ceva mai încet, căci acesta din urmă era încă slăbit şi se sprijinea greu pe umărul fratelui său mai tânăr, dar ochii le străluceau de lumina speranţei renăscute. O clipă mai târziu, în încăpere nu se mai afla nimeni.

Flick se ridică abătut în picioare după câteva minute de odihnă şi decise că nu avea altceva de făcut decât să aleagă unul dintre coridoare şi să-l urmeze până la capăt, în nădejdea că acesta avea să-l ducă la una dintre scările ce urcau la etajele superioare ale cetăţii. Se gândi în treacăt la ceilalţi, aflaţi pe undeva prin coridoarele din faţa lui şi care poate că puseseră deja mâna pe sabie. Ei nu aveau de unde să ştie cum căzuse Allanon şi nici care era propria lui situaţie, rătăcit prin coridoarele astea nesuferite. Nădăjduia că ei aveau să-l caute, dar realiza perfect că, dacă puseseră mâna pe sabie, nu vor avea timp de irosit cu căutările. Se vor vedea nevoiţi să încerce a se salva înainte ca Vrăjitorul Comandant să-şi trimită Purtătorii de Cranii să recucerească mult râvnita sabie. Se întrebă ce se întâmplase oare cu

Shea, dacă fusese găsit în viaţă, dacă scăpase. Ştia că Shea nu ar părăsi Paranorul în ruptul capului fără el; fratele lui nu avea însă de unde să ştie că nu pierise în sala cuptorului. Se văzu nevoit să recunoască în sinea sa că situaţia în care se afla era destul de nefericită.

În acel moment, într-unul dintre tunele se auzi un zgomot ca de zdrăngănit, urmat de bocănitul unor cizme pe podeaua de piatră, ca de oameni care alergau drept spre sala circulară în care se afla el. Văleanul traversă încăperea cât ai clipi şi se grăbi să se ascundă într-un alt coridor, iar acolo se lipi de perete, apărat de umbre. Se opri chiar la ieşirea din sala circulară puternic luminată şi trase din teacă pumnalul scurt vânătoresc. Câteva clipe mai târziu, o trupă de mogâldani năvăli în sală şi se făcu nevăzută pe un alt coridor, fără a-şi stăvili goana nebună. Sunetul tropăielii lor dispăru curând prin şerpuirea coridoarelor de piatră. Flick habar n-avea de ce sau spre ce alergau ei, dar voia să ajungă exact în locul de unde fugiseră. Căci era lesne de presupus că trupa venise dinspre odăile de sus ale cetăţii druizilor, iar văleanul chiar într-acolo se îndrepta. Pătrunse din nou cu băgare de seamă în odaia luminată şi o traversă către coridorul de pe care năvăliseră mogâldanii. O luă pe calea pe care veniseră ei şi dispăru în beznă. Ţinea pumnalul în mână şi-şi croia drum pipăind peretele slab luminat pe lângă care trecea, până la prima torţă aprinsă ce-i ieşi în cale. O scoase din suport şi pătrunse mai adânc în coridor în vreme ce privirile îi scrutau înfrigurate zidurile, în căutarea vreunei uşi sau scări. Nu înaintase mai mult de o sută de metri când o porţiune din zid se deschise fără veste chiar în faţa lui şi un mogâldan îşi făcu apariţia.

E greu de spus care dintre ei era mai surprins să-l vadă pe celălalt. Străjerul mogâldan se răzleţise cumva de grupul mai numeros care dăduse bir cu fugiţii în bătălia ce

avusese loc în sala de la nivelul superior, iar faptul că dădea peste un alt atacator în aceste coridoare îl năuci pe moment. Deşi mai scund decât văleanul, mogâldanul era puternic şi înarmat cu o sabie scurtă. Duşmanul atacă fără întârziere. Flick se feri instinctiv, încât sabia celuilalt lovi departe de ţintă. Văleanul se năpusti asupra mogâldanului înainte ca acesta să-şi fi revenit după atacul nereuşit, îl doborî la pământ şi se chinui fără succes să-i ia agilului său duşman sabia din mână, căci în focul luptei scăpase pumnalul. Flick nu se antrenase niciodată pentru lupta corp la corp, dar mogâldanul o făcuse, ceea ce îi dădea micului individ gălbejit un avantaj clar. El ucisese şi avea de gând să o facă din nou fără prea multă vorbă, în vreme ce Flick nu voia decât să-şi dezarmeze duşmanul şi să fugă. Se rostogoliră minute în şir pe podea, încleştaţi în luptă, apoi mogâldanul se smulse din strânsoarea celuilalt şi lovi sălbatic cu sabia spre capul văleanului, care abia apucă să se ferească. Flick se aruncă îndărăt, căutându-şi disperat pumnalul. Măruntul străjer se repezi din nou asupra lui, exact în clipa în care degetele i se încleştară pe mânerul de lemn al torţei pe care o scăpase în timpul primului atac. Sabia mogâldanului coborî, alunecă pe umărul lui Flick şi făcu o tăietură dureroasă în braţul lui dezgolit. În aceeaşi clipă, văleanul ridică torţa şi-l izbi pe celălalt cu extraordinară forţă. Lovitura îl doborî pe străjer la pământ, unde rămase nemişcat. Flick se ridică încet în picioare şi, după o scurtă căutare, îşi găsi pumnalul. Braţul îi pulsa de durere, sângele îi îmbibase mâneca tunicii vânătoreşti şi se prelinsese până în palmă, unde îl vedea limpede. I se făcu teamă că va sângera de moarte, aşa că îşi înfăşură în jurul braţului rănit bucăţi de pânză sfâşiate din tunica mogâldanului doborât, până ce sângerarea încetă. Luă sabia celuilalt şi se apropie de porţiunea deschisă în zid, ca să vadă încotro duce.

Spre uşurarea lui, zări o scară şerpuitoare care urca spre etajele superioare. Se strecură în culoarul îngust şi împinse cu braţul teafăr în bucata de stâncă până se închise bine în urma lui. Scările erau luminate de torţele de-acum bine cunoscute, şi el începu să urce încet, cu băgare de seamă. Era linişte în culoar, el urca necontenit, iar torţele prinse în suporţi dădeau destulă lumină cât să poată vedea unde calcă pe piatra neşlefuită. La capătul scărilor dădu de o uşă, iar acolo se opri să asculte, cu urechea lipită de crăpăturile din balamalele de fier. Nu se auzea decât tăcere. Împinse uşor uşa, cu multă grijă, apoi privirea i se opri asupra străvechii săli principale a Paranorului. Îşi atinsese ţelul. Deschise mai mult uşa şi păşi atent pe coridorul tăcut.

Apoi o mână lungă şi întunecată coborî şi-i prinse într-o încleştare de fier încheietura mâinii în care ţinea sabia, după care îl smuci drept în sala cea mare.

Hendel se opri ezitant la baza scărilor ce duceau spre turnul cetăţii druizilor, cu privirile aţintite în sus, spre bezna de acolo. Ceilalţi stăteau tăcuţi în spatele lui, privind insistent în aceeaşi direcţie. Scara nu era decât un şir de trepte înguste de piatră, urcând în serpentină, cu aspect primejdios, săpate pe marginea peretelui rotund, spiralat, al foişorului. Întreg turnul era cufundat într-o beznă mohorâtă, nu era luminat de torţe sau de vreo deschidere în pereţii întunecaţi de piatră. De unde se aflau, membrii micului grup nu puteau vedea decât primele câteva cotituri ale treptelor. Dinspre partea liberă a treptelor pornea un hău negru. Menion se duse până la marginea treptelor şi aruncă o privire în jos cu multă grijă, căci nu exista balustradă nici aici, nici altundeva în lungul treptelor. Azvârli o pietricică în hăul fără fund şi aşteptă să audă când atinge fundul. Urechea lui nu prinse niciun sunet. Aruncă din nou o privire spre scări şi spre bezna de deasupra, apoi se întoarse spre ceilalţi.

– Treaba asta îmi pare ca un fel de invitaţie făţişă într-o capcană, se pronunţă el cu tărie.

– Foarte posibil, se declară Balinor de acord şi făcu un pas înainte ca să arunce şi el o privire mai atentă. Dar trebuie să ajungem acolo sus.

Menion încuviinţă din cap, apoi înălţă nepăsător din umeri şi porni spre scară. Ceilalţi îl urmară fără o vorbă; Hendel porni chiar în spatele munteanului, Balinor fu următorul, iar fraţii elfi erau ultimii. Urcau cu multă băgare de seamă treptele înguste, cu ochii în patru după vreo capcană, cu umerii aproape lipiţi de perete, cât mai departe cu putinţă de marginea periculoasă către hău. Îşi croiră încet drum prin bezna jilavă. Menion cerceta fiecare treaptă, ochii ageri examinau toate crăpăturile din zid, în căutarea vreunui mecanism ascuns. Din când în când, arunca pietricele pe treptele din faţa lui, ca să verifice dacă există vreo capcană ce s-ar declanşa odată apăsate de o greutate. Dar nu se întâmplă nimic. Groapa de dedesubt era un hău negru, tăcut, decupat parcă în bezna grea a turnului, niciun sunet nu tulbura serenitatea lui înnegurată, în afara târşitului domol al cizmelor vânătoreşti ce urcau pe treptele tocite. În cele din urmă, lumina palidă a unor torţe străpunse bezna de deasupra lor, aruncând sclipiri vii, în adierea unui vânt de sorginte neştiută, adiind dinspre vârful foişorului. La capătul treptelor se zărea deja o mică podea dreaptă, iar dincolo de ea, forma nedesluşită a unei uşi enorme de piatră, închisă şi prinsă în balamale de fier. Turnul cetăţii druizilor.

Menion fu cel ce declanşă prima dintre capcanele ascunse. Un şir de suliţe ascuţite, ghimpate, ţâşniră din zidul de piatră, acţionate de greutatea trupului lui Menion care tocmai păşea pe treaptă. Dacă munteanul s-ar fi aflat deja pe treapta aceea, ţepii i-ar fi sfâşiat picioarele expuse, le-ar fi făcut ferfeniţă şi tânărul s-ar fi prăbuşit dincolo de

treptele înguste, direct în hăul cel negru. Dar Hendel auzise declicul arcului cu o frântură de secundă înainte ca acesta să declanşeze capcana. Cu o mişcare iute ca gândul, îl trăsese pe munteanul năucit îndărăt şi-l împinsese în braţele celorlalţi, pe care mai că-i azvârlise de pe trepte. Se poticniră cu toţii bezmetic în bezna profundă, la câţiva centimetri de sulițele ascuţite de oţel. Cei cinci îşi recăpătară echilibrul şi rămaseră lipiţi de perete, gâfâind din greu în întuneric. Apoi gnomul cel scump la vorbă zdrobi ţepii cu câteva lovituri bine ţintite ale securii sale de luptă şi calea le fu deschisă din nou. Hendel preluă acum conducerea, în vreme ce Menion, vizibil zguduit de întâmplare, se postă în spatele lui Balinor. Hendel dădu numaidecât de o a doua capcană de acelaşi fel, o declanşă, îi zdrobi ţepii şi porni mai departe.

Ajunseseră de-acum aproape de podeaua aceea de piatră şi se părea că aveau să ajungă acolo cu bine când, brusc, Dayel scoase un strigăt ascuţit. Auzul lui fin de elf prinsese ceva ce le scăpase celorlalţi, un declic slab care anunţa declanşarea unei alte capcane. Preţ de câteva clipe încremeniră cu toţii, în timp ce privirile lor cercetau cu atenţie pereţii şi treptele. Dar nu găsiră nimic şi în cele din urmă Hendel se încumetă să urce încă o treaptă. În chip surprinzător, nu se întâmplă nimic, aşa că precautul gnom urcă mai departe, până ajunse la capătul treptelor, în vreme ce toţi ceilalţi rămaseseră pe loc. Odată Hendel ajuns cu bine la capăt, tovarăşii lui se grăbiră să-l urmeze, până se aflară toţi cinci la capătul scărilor, cu privirile neliniştite aţintite în jos, spre treptele sinuoase şi spre hăul fără fund. Nu-şi puteau închipui în ruptul capului cum izbutiseră să scape de cea de-a treia capcană. Balinor era de părere că nu funcţionase cum trebuie din pricina anilor lungi în care nu fusese întreţinută, dar Hendel nu se lăsă

convins atât de uşor. Nu-l părăsea nicicum senzaţia că le scăpase ceva ce ar fi trebuit să le sară negreşit în ochi.

Turnul se înălţa în faţa lor precum o imensă umbră ce acoperea scara, cu pereţii de stâncă întunecaţi, friguroşi şi umezi la atingere, o îngrămădeală de blocuri enorme de piatră aşezate acolo în vremuri de demult, care rezistaseră cu încăpăţânare tuturor vitregiilor cu răbdarea pământului însuşi. Uşa uriaşă care se înălţa pe podeaua din piatră părea de neclintit, suprafaţa ei era zgâriată pe alocuri, iar balamalele de fier păreau la fel de zdravene ca în ziua în care fuseseră montate în piatră. Cârlige mari de fier fixau balamalele şi celor cinci care priveau spre uşă li se părea că numai un cutremur ar fi fost în stare să forţeze matahala de piatră să cedeze şi să se deschidă fie şi un singur centimetru. Balinor se apropie precaut de colosalul obstacol şi-şi trecu mâinile peste balamale şi zăvor, încercând să dea de vreun mecanism secret care să le deschidă. Apăsă atent clanţa de metal şi împinse uşa. Spre totala uluire a tuturor, stânca se deschise uşurel cu un tremur şi un scârţâit de fier ruginit. O clipă mai târziu, enigma turnului li se dezvălui, căci uşa se dădu de perete, pe care-l izbi cu un bubuit puternic.

Drept în mijlocul odăii circulare, montată în uriaşul bloc negru al pietrei în trei colţuri, cu lama în jos, încât se ridica dinaintea lor aidoma unei cruci din aur şi argint, legendara Sabie Shannara li se înfăţişă privirilor. Lama lungă sclipea intens în lumina soarelui ce scălda încăperea, răzbătând prin ferestrele înalte, închise cu drugi de fier, iar lumina lui se reflecta în piatra neagră şlefuită. Niciunul dintre cei cinci nu văzuse vreodată cu ochii lui faimoasa sabie, dar ştiură pe dată că sabia din faţa lor era chiar cea pe care o căutau. O clipă rămaseră cu toţii ca împietriţi în cadrul uşii, cu privirile aţintite asupra ei, fără a le veni să

creadă că în sfârşit, după atâtea eforturi, după marşurile nesfârşite, după acele lamentabile zile şi nopţi în care se ascunseseră – chiar aici, dinaintea lor, se lăfăia talismanul străvechi de dragul căruia riscaseră totul. Sabia Shannara le aparţinea! Se dovediseră mai dibaci ca Vrăjitorul Comandant. Intrară unul câte unul în încăperea de piatră, cu zâmbetul pe buze, fără să mai simtă nici epuizarea, nici durerea rănilor. Rămaseră aşa vreme îndelungată cu ochii spre ea, tăcuţi, smeriţi, recunoscători. Nu se puteau hotărî să înainteze şi să ridice din piatră comoara. Părea un obiect prea desăvârşit spre a fi atins de mâini omeneşti. Dar Allanon nu era cu ei, şi îl pierduseră şi pe Shea, şi unde...

– Unde e Flick? întrebă Dayel pe neaşteptate.

Pentru prima dată îşi dădură cu toţii seama că Flick nu era acolo. Priviră de jur împrejurul încăperii, apoi se uitară buimaci unul la altul în căutarea unui răspuns. Menion, care-şi întorsese din nou privirile spre strălucitoarea sabie, văzu petrecându-se imposibilul. Uriaşul bloc de piatră în trei colţuri şi preţioasa lamă pe care o găzduia prinseră a tremura şi apoi a dispărea din faţa ochilor lui consternaţi. În numai câteva clipe, întreaga imagine se preschimbă în fum, apoi într-o ceaţă deasă, până ce călătorii rămaseră singuri în odaia pustie, cu ochii în gol.

– O capcană! Cea de-a treia capcană! tună Menion după ce-şi reveni din şocul iniţial.

Dar în spatele lui puteau auzi deja cum enorma uşă de piatră începe să se închidă şi să-i prindă într-o închisoare din care nu exista scăpare, cu scrâşnete şi gemete de balamale ruginite apăsate de greutatea uriaşă a stâncii. Munteanul se năpusti din partea cealaltă a încăperii şi se izbi de uşă chiar în clipa în care aceasta se închidea ferm, cu un declic. Menion se lăsă încet să cadă pe lespezile uzate de piatră, cu inima bătându-i nebuneşte în

piept de furie şi înverşunare. Ceilalţi nu se urniseră din loc, încremeniseră, cuprinşi de tăcută disperare, cu privirile aţintite spre silueta zveltă a munteanului ghemuit lângă uşă, cu faţa ascunsă în mâini. Zvon de râs înăbuşit, dar limpede, le ajunse la urechi, iar ecoul stârnit de pereţii înfiguraţi îl repercuta în hohote îndelungi, ca pentru a lua în derâdere neghiobia şi înfrângerea lor amară, fatală.

XVII

Frigul mohorât al cerului din Northland atârna în fâşii înguste de negură cenuşie, desenate pe fundalul înălţimilor rotunjite ale muntelui solitar din acea beznă neînduplecată care era cetatea Vrăjitorului Comandant. În cele două părţi ale câmpiei ce înconjura Regatul Craniilor se înălţau, aidoma unor dinţi ruginiţi de ferăstrău, piscurile ştirbe ale Razor Mountains – Munţii Tăişului şi Knife Edge – Muchia Cuţitului, stavile de netrecut pentru muritorii de rând. Între aceste două înălţimi se afla muntele măcinat de vreme al Seniorului Spiritelor, masiv uitat de natură, izbit din plin de vitregiile anotimpurilor, degradându-se cu încetul. Giulgiul morţii care pusese stăpânire pe înălţimile sale se agăţa cu hotărâre nemiloasă de versanţii mâncaţi de vreme şi-şi împrăştia aura veninoasă pe întreg meleagul, cu o înverşunare neostoită împotriva celor câteva urme de viaţă şi frumuseţe ce izbutiseră cumva să dăinuie. Un ev blestemat adăsta tăcut în regatul din Northland al Vrăjitorului Comandant. Era acum la un ceas al morţii, când ultimele semne de viaţă se veştejeau şi se întorceau încet în ţărână, căci numai găoacea a tot ce fusese cândva atins de suflarea strălucitoare şi minunată a vieţii mai rămăsese.

În craniul muntelui solitar şerpuiau sute de peşteri străvechi, ai căror pereţi rezistenţi de stâncă nu erau nicicând atinşi de mângâierea soarelui şi reflectau acelaşi cenuşiu neschimbat ca al cerului de deasupra. Peşterile se

înşirau în unduiri întortocheate ca de şarpe, tăiate violent în inima stâncii. Numai tăcere şi moarte era în negura cenuşie a împărăţiei spiritelor, un aer mohorât, pătrunzător, care sugera stingerea oricărei speranţe, înmormântarea definitivă a bucuriei şi seninătăţii. Se simţea şi aici mişcare, dar ceea ce mişca aici era altfel decât orice le era cunoscut muritorilor de rând. Iar sursa acestei mişcări se afla în unica odaie întunecată din vârful muntelui, o încăpere hâdă, cu deschidere spre versantul nordic, spre lumina palidă a cerului mohorât de dincolo şi spre şiragul nesfârşit de piscuri uriaşe care formau poarta dinspre miazănoapte a împărăţiei. În această odaie găunoasă, cu pereţii mucezi din pricina frigului ce tăia ca un cuţit prin stâncă, mişunau servitorii, de culoarea cernelii, supuşi Vrăjitorului Comandant. Siluetele lor mărunte, întunecate şi lipsite de şira spinării se târau pe podelele încăperii tăcute, îndoite şi năruite de puterea îngrozitoare şi distrugătoare pe care o abătuse Stăpânul asupra lor. Până şi să poată merge drept ar fi fost pentru ei o fericire fără margini. Erau doar nişte spectre fără minte, ţinute acolo numai spre a-l sluji pe cel care le înrobise. Murmurau necontenit în vreme ce zoreau de colo-colo, cu mici ţipete şi plânsete ce înfăţişau povestea agoniei de neuitat pe care o îndurau. În mijlocul încăperii se înălţa un piedestal mare, pe care era aşezat un vas cu apă cu suprafaţa murdară, neclintită şi aducătoare de moarte. Din când în când, câte una dintre micile creaturi târâtoare se apropia zorită de marginea piedestalului şi arunca o căutătură speriată spre apa rece, cu priviri furişe de jur împrejur, aşteptând pline de speranţă. O clipă mai târziu se repezea înapoi cu un mic scâncet, să se ascundă în umbra protectoare a peşterii.

– Unde-i Stăpânul, unde-i Stăpânul? şopteau voci în negură în vreme ce micile vietăţi se agitau cuprinse de nelinişte.

– Va veni, va veni, va veni, răspundea ecoul înversunat.

La un moment dat, aerul păru a se mișca violent, ca și când s-ar fi eliberat dintr-o smucitură de spațiul în care se aflase până atunci, iar negurile se adunară laolaltă și se preschimbară într-o imensă umbră neagră, care luă cu încetul o formă concretă la marginea vasului cu apă. Negura se adună, se învârteji și deveni Seniorul Spiritelor, o siluetă uriașă, înveșmântată în pelerină, ce părea suspendată în aer. Mânecile se înălțară, dar sub ele nu se afla niciun braț, iar faldurile mantiei nu atingeau nimic altceva decât podeaua.

– Stăpânul, Stăpânul, se auziră vocile înspăimântate ale creaturilor și siluetele pocite se prosternară supuse la picioarele lui.

Gluga lipsită de chip se întoarse spre ele și privi în jos, iar servitorii văzură în bezna dinlăuntrul acesteia sclipirile micuțe ale flăcării care ardea acolo, încărcată de o ură satisfăcută ce se răspândea cu irizații verzui în adâncul de nepătruns al pelerinei. Apoi Vrăjitorul Comandant le întoarse spatele și-i dădu pe dată uitării în vreme ce privea țintă apa din vasul acela ciudat, așteptând să-i înfățișeze imaginile dorite. Câteva clipe mai târziu întunecimea apei dispăru, iar în locul ei apăru sala cuptorului de la Paranor, unde grupul lui Allanon se afla față în față cu înfricoșătorul Purtător de Cranii. Ochii aprigi din pâcla verzuie se ațintiră mai întâi asupra văleanului, apoi urmăriră bătălia dintre cele două siluete întunecate până ce ambele se prăvăliră dincolo de marginea gropii și se făcură nevăzute în flăcările de dedesubt. În acel moment, Seniorul Spiritelor auzi un zgomot slab în spatele lui, care-l făcu să se întoarcă ușor. Doi Purtători de Cranii se strecuraseră în încăpere, sosiți dintr-una din cavernele întunecate ale muntelui, și acum așteptau în tăcere să li se

acorde atenţie. Dar el nu era încă pregătit să o facă, aşa că îşi întoarse atenţia spre apa din vas. Aceasta se limpezise din nou şi îi înfăţişă imaginea turnului, unde membrii uluiţi ai grupului încremeniseră în fermecată excitare în faţa Sabiei Shannara. Aşteptă câteva clipe, căci îi făcea plăcere să se joace cu speranţele lor, să se ştie stăpân pe situaţie, în vreme ce muritorii se apropiau de sabie ca nişte şoareci care vin către capcana cu bucăţica de caşcaval. O secundă mai târziu, capcana se declanşă, iar el topi iluzia din faţa ochilor lor năuciţi şi privi cum uşa se trânteşte în spatele lor şi-i închide pe vecie în cetatea druizilor. În spatele lui, cei doi servitori înaripaţi simţiră hohotul de râs dătător de fiori care se rostogoli dinspre silueta lipsită de formă, în aerul peşterii.

Fără a se întoarce spre ei, Vrăjitorul Comandant făcu un gest scurt spre peretele deschis dinspre miazănoapte, iar Purtătorii de Cranii o porniră fără şovăire într-acolo. Ştiau fără să întrebe ce li se cerea. Urmau să zboare fără întârziere spre Paranor şi să-l nimicească pe descendentul întemniţat al casei regale Shannara, pe unicul urmaş care putea mânui dezgustătoarea sabie. Odată mort acest ultim membru al neamului Shannara şi cu sabia în posesia lor, nu mai aveau a se teme de nicio putere magică mai mare decât a lor. Chiar în acel moment, preţioasa armă era în drum dinspre cetatea Paranor către regatul Northlandului, unde avea să fie îngropată şi dată uitării o dată pentru totdeauna în străfundul peşterilor din Skull Mountain[1]. Vrăjitorul Comandant se întoarse uşor pentru a privi cum cei doi servitori înaripaţi ai săi se târăsc prin încăperea întunecată şi ajung la peretele deschis, unde se ridică greoi în aerul cenuşiu, după care cotesc spre miazăzi. Firește, regele elfilor, Eventine, va încerca să cucerească sabia, să o recâştige pentru poporul lui. Dar încercarea avea să dea

[1] Muntele Craniilor

greș, iar Eventine va fi luat prizonier – ultimul mare conducător al vreunei națiuni libere, speranța de pe urmă a semințiilor. Cu Eventine prizonier, cu sabia în posesia lui, cu ultimul descendent al casei Shannara mort și cu cel mai detestat dușman azvârlit în cuptorul de la Paranor, bătălia se sfârșea înainte de a fi început. În acest al Treilea Război al Semințiilor, nici vorbă nu va fi de înfrângere. Câștigase.

La un gest al mânecii pelerinei, apa din vas redeveni murdară, iar imaginea cetății druizilor și a muritorilor întemnițați dispăru. Apoi o pală ca de vânt se repezi împrejurul spiritului întunecat, iar silueta începu cu încetul să se facă nevăzută în negurile încăperii, până ce nu mai rămase acolo decât vasul cu apă și odaia pustie. Se scurseră câteva minute lungi în tăcere, apoi, în cele din urmă, servitorii chinuiți ai Vrăjitorului Comandant, siguri că Stăpânul plecase din mijlocul lor, se desprinseră dintre umbre, iar trupurile lor scunde și negricioase se târâră spre marginile vasului, priviră plini de curiozitate în el, plângând și văicărindu-și nefericirea spre apele-i netulburate.

În turnul înalt al Paranorului, în acea odaie îndepărtată din cetatea druizilor în care acum nu se mai putea pătrunde, cei patru membri osteniți și tăcuți ai micului grup pornit din Culhaven umblau încruntați de colo-colo prin închisoarea lor. Numai Durin ședea tăcut, rezemat de un perete al turnului, rana lui fiind de-acum prea dureroasă ca să mai poată umbla. Balinor se ridica din timp în timp în vârful picioarelor lângă câte una din ferestrele înalte, zăvorâte ale turnului, cu ochii pironiți spre razele palide ale soarelui ce pătrundeau, prelungi și prăfuite, pentru a lumina încăperea altminteri mohorâtă, așternându-se indiferente pe lespezi. Erau acolo de mai bine de o oră, întemnițați fără putință de scăpare în spatele ușii uriașe, prinsă trainic în balamale de fier. Sabia era pierdută și, odată cu ea, orice nădejde de izbândă. La

început, aşteptaseră cu răbdare, în speranţa că Allanon îi va găsi şi va zdrobi oprelişte a de piatră care le îngrădea libertatea. Îi strigaseră chiar şi numele, doar-doar îi va auzi şi va urma sunetul vocilor, spre turn. Menion le reamintise că Flick dispăruse şi că se rătăcise, fără îndoială, pe undeva prin Paranor, tot căutându-i. Dar în scurtă vreme speranţele lor păliră, apoi se năruiră cu totul, căci fiecare se văzu silit să recunoască în sinea lui – deşi nu o făcu niciunul cu voce tare – că nu-i va salva nimeni, că neînfricatul druid şi micul vălean fuseseră ucişi de Purtătorul de Cranii, iar Vrăjitorul Comandant câştigase bătălia.

Menion se gândi iarăşi la Shea şi se întrebă pentru a suta oară ce s-o fi întâmplat cu prietenul lui. Membrii grupului făcuseră tot ceea ce le stătuse în putinţă, dar nimic nu fusese de ajuns pentru a salva fie şi viaţa unei mici făpturi omeneşti, iar acum nimeni nu putea şti ce soartă îl ajunsese, aflat de unul singur în ţinuturile sălbatice ale câmpiei de la hotarele Eastlandului, nevoit să se descurce acolo cum o putea. Shea dispăruse, poate chiar murise. Allanon crezuse că-l vor găsi pe Shea atunci când vor afla sabia, dar sabia era pierdută şi nu era aici nici urmă de moştenitor rătăcit al acesteia. Iar Allanon era dus şi el, ucis de bună seamă în sala cuptorului din castelul druizilor, căminul ancestral al seminţiei lui – sau, dacă nu ucis, atunci luat prizonier şi încătuşat în vreun beci, aşa acum erau şi ei întemniţaţi în acest turn. Vor fi lăsaţi să putrezească sau poate li se vor întâmpla lucruri încă mai rele şi totul în zadar. Zâmbi cu amărăciune când cugetă la soarta lor şi-şi dori să aibă măcar şansa de a lupta cu adevăratul duşman, să-i dea o ultimă lovitură de sabie prea puternicului Vrăjitor Comandant.

Brusc, se auzi şuierul de atenţionare al veşnic atentului Dayel şi toţi ceilalţi înlemniră, cu privirile aţintite asupra uşii imense, cu auzul încordat spre sunetul slab al

unor paşi pe treptele de piatră de dincolo de ea. Menion îşi întinse braţul spre Sabia Leah care odihnea pe podea şi o trase fără zgomot din teacă. Uriaşul Hotarnic sosi alături de el, cu sabia lată deja dezgolită. Luară rapid cu toţii poziţie în faţa intrării. Chiar şi Durin, rănit cum era, se împletici chinuit într-acolo, ca să lupte alături de tovarăşii săi. Paşii ajunseră la lespedea de piatră din faţa uşii, unde se opriră. Urmă o clipă de tăcere încărcată de prevestiri rele.

Apoi uşa cea mare din piatră se deschise brusc către interior, iar balamalele de fier scrâşniră uşor sub greutatea stâncii. Din bezna de dincolo de uşă li se înfăţişară ochilor trăsăturile înspăimântate ale lui Flick Ohmsford, a cărui privire se plimba rapid prin încăpere, uluit să-şi vadă tovarăşii cu armele ridicate, gata să lovească. Săbii şi securi coborâră încet, ai fi zis că purtătorii lor erau jucării automate. Micul vălean pătrunse cam împotriva voinţei în lumina slabă a odăii, cu trupul umbrit aproape cu totul de silueta înaltă, întunecată din spatele lui.

Allanon.

Se holbară cu toţii în tăcere la el. Cu chipul scăldat în sudoare şi cu pelerina plină de cenuşă şi scrum, acesta intră grăbit în odaie, cu mâna lui mare aşezată cu blândeţe pe umărul scund al lui Flick. Zâmbi când le văzu reacţia.

– Sunt întreg şi nevătămat, îi asigură el.

Flick clătina şi acum din cap, încă uluit că fusese găsit de Allanon.

– L-am văzut cum se prăbuşeşte în foc... se căzni el să le povestească celorlalţi.

– Flick, sunt nevătămat, îi zise Allanon şi-l bătu liniştitor pe umăr.

Balinor se apropie cu un pas, de parcă ar fi vrut să se convingă că omul din faţa lui era într-adevăr Allanon şi nu cine ştie ce arătare.

– Am crezut că... te-am pierdut, izbuti el să îngaime.

Surâsul batjocoritor, bine cunoscut, se răspândi pe chipul prelung.

– Tânărul nostru prieten, aici de față, poartă toată vina neînțelegerii. M-a văzut prăbușindu-mă în groapa cuptorului împreună cu Purtătorul de Cranii și m-a crezut mort. Ceea ce nu știa el este faptul că acel cuptor are în interior niște cercuri de fier, care îngăduie lucrătorilor să coboare în groapă pentru reparații. Cum Paranorul a fost secole la rând căminul druizilor, eu știam despre aceste cercuri. Când am simțit că dușmanul mă trage după el dincolo de balustradă, am întins o mână și m-am prins de unul dintre ele, la câțiva metri de buza cuptorului. Firește, Flick nu mă putea vedea de unde era, iar bubuitul rugului mi-a înecat vocea în vreme ce îl strigam.

Se opri ca să-și scuture praful de pe faldurile pelerinei.

– Flick a avut norocul să scape din încăperea aceea, dar pe urmă s-a rătăcit pe coridoare. Bătălia cu Purtătorul de Cranii mă slăbise și, cu toate că mă bucur de o anume protecție în fața flăcărilor, mi-a trebuit ceva vreme până am izbutit să ies din cuptor. Am pornit în căutarea lui Flick, rătăcit prin labirintul coridoarelor subterane, l-am găsit și l-am băgat în toți sperieții când l-am smucit la lumină. Apoi am pornit împreună după voi, ceilalți. Acum însă trebuie să plecăm – și fără întârziere.

– Sabia...? făcu Hendel scurt.

– Dusă – a fost luată de aici cu câtva timp în urmă. Vom putea vorbi despre asta mai târziu. E periculos să mai întârziem aici. Mogâldanii vor trimite fără îndoială după întăriri ca să apere Paranorul, iar Vrăjitorul Comandant va porunci altor Purtători înaripați de Cranii să vină aici, pentru a fi sigur că nu îi veți mai pricinui vreun necaz. Dat fiind că are sabia, iar pe voi vă crede întemnițați în cetatea druizilor, își va întoarce numaidecât atenția spre planurile

de invazie a celor Patru tărâmuri. Dacă pune rapid mâna pe Callahorn şi pe ţinuturile de la hotare, restul Southlandului va cădea fără luptă.

– Atunci, am sosit prea târziu – suntem pierduţi! strigă Menion cu amărăciune.

Allanon clătină energic din cap.

– Duşmanul a acţionat doar cu mai mult vicleşug decât noi, dar nu ne-a înfrânt, Prinţ de Leah. Vrăjitorul Comandant este acum mulţumit crezând că a câştigat, că noi am fost nimiciţi şi nu mai suntem primejdioşi. Poate vom putea folosi asta împotrivă-i. Şi acum, veniţi cu mine.

Îi călăuzi grăbit prin uşa deschisă. O clipă mai târziu, odaia din turn era pustie.

XVIII

Mica trupă de mogâldani îl mână pe Shea spre miazănoapte până la apusul soarelui. Văleanul era epuizat încă de la începutul marşului, iar când mogâldanii făcură popasul de noapte, se prăbuşi numaidecât şi adormi chiar înainte ca duşmanii să termine a-i lega picioarele. Lunga călătorie îi purtase spre nord, de la malul acelui râu neştiut spre ţinuturile deluroase de la apus de codrii Anarului de sus, care mărgineau Northlandul. Mersul se îngreunase treptat, pe măsură ce terenul plat al câmpiei Rabb trecuse în deluşoare vălurite, neregulate. După o vreme, grupul se văzuse nevoit mai mult să se cţtere decât să umble şi începuse să dea ocol dealurilor, pentru a evita urcuşul. Meleagul era deosebit de pitoresc, covoare de iarbă moale, presărate ici şi colo cu câte un mic codru străvechi, cu copaci ale căror crengi se unduiau graţios în adierea slabă a vântului primăvăratic. Dar pe văleanul epuizat frumuseţea meleagului îl lăsa rece, el nu se putea gândi decât cum să pună un picior înaintea celuilalt, în vreme ce nemiloşii mogâldani îl împingeau înainte fără a-i îngădui răgaz de odihnă. La căderea nopţii, pâlcul pătrunsese adânc în inima ţinutului deluros şi, dacă Shea s-ar fi putut uita pe o hartă a zonei, şi-ar fi dat seama că făcuseră popas chiar la răsărit de Paranor. Dar el adormise atât de rapid, încât nu-şi mai aminti nimic mai târziu, decât cum se prăbuşise sleit de puteri pe pământul înierbat.

Energicii mogâldani îl legară bine, după care aprinseră focul ca să-şi pregătească modesta cină. Unul dintre ei trebuia să stea de strajă, mai mult din obicei decât de nevoie, căci aici, atât de aproape de meleagurile lor, nu simţeau o nevoie prea mare să se apere; un al doilea mogâldan primi însărcinarea de a-l ţine sub observaţie pe prizonierul adormit. Conducătorul lor încă nu realiza cine e văleanul şi nici importanţa Nestematelor Elfice, deşi era îndeajuns de deştept ca să-şi dea seama că aveau oarecare valoare. Planul lui era să-l ducă pe Shea la Paranor, unde se putea consulta cu superiorii atât cu privire la soarta tânărului, cât şi a nestematelor. Poate că ei cunoşteau importanţa acestor chestiuni. Singura preocupare a unui mogâldan era de a acţiona în conformitate cu ordinele pe care le primea, de a patrula prin zona dată, restul nu-l privea câtuşi de puţin.

În scurt timp aprinseră focul, iar mogâldanii mâncară frugal, nişte pâine şi carne uscată. Când isprăviră, se adunară bucuroşi lângă căldura focului şi cercetară plini de curiozitate cele trei Nestemate Elfice, pe care şeful lor le scosese la iveală la rugămintea subordonaţilor. Chipurile gălbejite, zbârcite se apropiară şi mai mult de flăcările jucăuşe şi de palma şefului, unde pietricelele sclipeau în lumina strălucitoare. Unul dintre subordonaţi, cuprins de prea mult entuziasm, întinse mâna spre nestemate vrând să le atingă, dar şeful îi trânti o palmă de-l trimise cât colo, dincolo de cercul de lumină, în umbre. Mai-marele mogâldanilor atinse cu interes pietrele şi le întoarse pe toate părţile în palma deschisă, în vreme ce toţi ceilalţi priveau captivaţi. În cele din urmă, căpetenia se sătură de privit, iar nestematele îşi regăsiră locul în punguţa lor de piele, pe care mogâldanul şi-o vârî în tunică. Indivizii deschiseră o butelcă de mied ca să se încălzească – dar şi ca să dea uitării osteneala şi necazurile pe care le aveau de înfruntat.

Butelca fu trecută de la unul la altul, iar soldăţeii gălbejiţi se veseliră până târziu, cu focul rămas aprins ca să se încălzească. Li se alătură şi străjerul, căci ştia prea bine că nu era nevoie să facă de pază. În cele din urmă, butelca de mied se sfârşi, iar vânătorii, obosiţi, se înveliră în pleduri şi se culcară în apropierea focului. Străjerului chiar îi trecu prin minte să azvârle un pled peste prizonierul adormit, în ideea că nu se făcea să ducă la Paranor un captiv zgâlţâit de friguri. Câteva minute mai târziu, toţi cei din trupă dormeau, mai puţin străjerul, care şedea cam somnoros în umbră, puţin în afara cercului de lumină aruncat de focul care se stingea cu încetul.

Shea dormi un somn chinuit de coşmaruri despre goana lui disperată împreună cu Flick şi Menion ca să ajungă la Culhaven şi despre nefasta călătorie spre Paranor. Retrăi în vis lupta cu Năluca-Ceţii şi-i simţi din nou tentaculele reci şi slinoase pe trup, încercă oroarea atingerii apelor ucigătoare ale mlaştinii, ce-i clipoceau la picioare. Deznădejdea i se strecură în suflet atunci când, în vis, se pomeni despărţit de ceilalţi în Black Oaks, de astă dată însă era singur în codrul uriaş şi ştia că nu are cale de scăpare. Avea să rătăcească în neştire până va pieri. Auzea urletele lupilor care se apropiau în vreme ce încerca să fugă prin labirintul nesfârşit al copacilor. O clipă mai târziu, scena se schimbă, membrii grupului stăteau printre ruinele aşezării din munţii Wolfsktaag. Priveau curioşi spre stâlpii de metal, fără să sesizeze primejdia care-i pândea în tăcere, din junglă. Numai Shea ştia ce e pe cale să se petreacă, dar când încercă să-i prevină pe ceilalţi, realiză că nu poate vorbi. Apoi zări uriaşa creatură care se strecurase din bârlogul său pentru a-i ataca pe bărbaţii ce nu bănuiau nimic, iar el nu se putea mişca din loc ca să le dea de veste că sunt în pericol. Ei nu păreau să înţeleagă ce se va petrece, iar monstrul atacă, tot numai colţi şi păr

negru țepos. Apoi Shea era din nou în râu, răsucit și împins fără milă în timp ce se chinuia fără succes să-și țină capul deasupra apelor repezi ca să tragă în piept aerul dătător de viață. Dar era mereu tras spre adâncuri și știa că e pe cale să se sufoce. Se lupta din răsputeri să supraviețuiască, izbind apele cu forță, dar era târât tot mai departe, la vale.

Se trezi apoi brusc și privirea îi căzu asupra celor dintâi raze palide ale zorilor; mâinile și picioarele îi erau înghețate și amorțite din pricina cureluşelor de piele care-i tăiau adânc în carne. Aruncă priviri neliniștite în luminiș, la focul care se stingea și la trupurile mogâldanilor ghemuiți și cufundați într-un somn adânc. Colinele din jur erau tăcute în lumina slabă, atât de tăcute încât văleanul își auzea propria răsuflare gâfâită și precipitată în aerul nemișcat. Mai într-o parte se zărea silueta însingurată a străjerului, trupul lui sfrijit semăna cu o umbră nedesluşită în marginea luminișului, lângă niște tufișuri dese. Făptura lui se zărea atât de vag, încât, preț de câteva clipe, Shea nici nu-și putu da seama dacă nu făcea cumva parte chiar din tufiș. Shea aruncă din nou o privire rapidă primprejur, se ridică anevoie într-un cot și-și scutură capul ca să alunge ultimele urme de somn. Se canoni o vreme luptându-se cu legăturile de piele, nutrind slaba speranță că va izbuti cumva să se elibereze și să fugă înainte ca mogâldanii să se trezească. După strădanii îndelungi, se văzu însă nevoit să renunțe la idee. Curelele erau prea bine prinse ca să poată fi slăbite cât de cât, iar el nu avea putere să le rupă. Privi o clipă în pământ cu un sentiment de neajutorare, încredințat că ajunsese la capătul drumului, că, odată ce mogâldanii aveau să ajungă la Paranor, îl vor preda Purtătorilor de Cranii, iar aceștia aveau să-i facă de petrecanie cât ai clipi.

Și atunci, auzi ceva. Nu era decât un foșnet slab venit de undeva din bezna de dincolo de poiană, dar de ajuns

cât să-l facă să ridice atent privirea, cu urechile ciulite după vreun alt zgomot. Ochii lui ageri de elf trecură iute prin tabără şi poposiră în treacăt asupra mogâldanilor, dar nimic nu i se păru neobişnuit. Îl află din nou, după câteva clipe, pe cel ce stătea de unul singur de strajă la marginea luminişului, dar acela nu se clintise din loc. Apoi o umbră uriaşă, întunecată, se desprinse din tufiş, paznicul fu acoperit de umbră şi se făcu brusc nevăzut. Shea clipi nevenindu-i să-şi creadă ochilor, dar nu se înşelase. Nu se mai zărea nimic în locul unde până mai înainte se aflase străjerul. Se scurseră alte câteva minute lungi, în care Shea aşteptă să se mai petreacă ceva. Soarele răsărise de-acum. Ultimele umbre ale nopţii se risipeau încet, soarele auriu al zorilor începuse să se înalţe de după piscurile îndepărtate dinspre răsărit.

Auzi dinspre stânga un sunet uşurel, şi văleanul se răsuci numaidecât într-acolo. Dintr-un mic pâlc de copaci din apropiere se ivi cea mai bizară imagine care-i fusese dat tânărului să vadă în viaţa lui. Era un om înveşmântat în stacojiu din cap până-n picioare, o fiinţă ce nu fusese nicicând întâlnită de cineva de prin Shady Vale. La început, văleanul crezu că e Menion, căci îşi aminti de nişte somptuoase straie roşii vânătoreşti pe care le purtase cândva munteanul. Dar curând se vădi că străinul nu era Menion – şi nici că i-ar fi semănat în vreun fel. Statura, portul, felul de a se mişca erau toate diferite. Îi era cu neputinţă să-i deslueşească trăsăturile în lumina slabă a zorilor. Ţinea într-o mână un pumnal scurt vânătoresc, iar în cealaltă un ciudat obiect ascuţit. Silueta stacojie se strecură cu agilitate mai într-o parte şi trecu apoi în spatele lui, înainte ca Shea să-i poată cerceta chipul. Pumnalul trecu în tăcere şi cu uşurinţă prin curelele de piele, eliberând prizonierul vălean. Apoi cealaltă mână i se propti drept în faţă, şi văleanul făcu ochii cât cepele, văzând că,

de fapt, omului îi lipsea mâna cu totul, iar în locul ei din mânecă se ițea o suliță de metal cu aspect de-a dreptul mortal.

– Nicio vorbă, îi șuieră în ureche o voce răgușită. Nu te uita, nu gândi, fugi doar spre copacii din stânga și așteaptă-mă acolo. Și acum, mișcă!

Shea nu mai stătu pe gânduri și nu puse întrebări, ci făcu rapid ce i se ceruse. Și fără să zărească fața salvatorului, era lesne de ghicit după vocea aspră și mâna lipsă că era mai cuminte să se supună poruncii. O luă la picior din tabără și alergă aplecat, fără un sunet, până ajunse printre copacii proteguitori. Acolo se opri pentru a-l aștepta pe celălalt dar, spre uluirea sa deplină, văzu că silueta stacojie se agita în tăcere printre mogâldanii adormiți, părând să caute ceva anume. Soarele se înălțase de-acum cu totul la răsărit, încât lumina îl învăluia pe străinul care se aplecase deasupra trupului ghemuit al mai-marelui grupului. Mâna lui înmănușată pătrunse cu băgare de seamă în tunica mogâldanului, cotrobăi o vreme acolo, apoi ieși cu punga de piele în care se aflau prețioasele Nestemate Elfice. Dar, în timp ce mâna îi rămăsese o clipă suspendată cu punga în ea, mogâldanul se trezi și-și întinse o mână ca să-l apuce pe străin de încheietură, iar cu cealaltă mână trase o sabie scurtă din teacă și izbi cu ea ca să-l dea gata pe hoț dintr-o lovitură. Dar salvatorul lui Shea era prea agil să poată fi ucis cu una cu două. Sulița de metal se înălță și opri lovitura de sabie cu un zăngănit puternic, apoi se repezi în jos, spre gâtlejul lipsit de apărare al mogâldanului. Străinul se ridică în picioare și se depărtă de trupul lipsit de viață chiar în clipa în care întreaga trupă se trezea la auzul zgomotului de luptă. Mogâldanii săriră toți în picioare cât ai clipi, apucară săbiile și se repeziră asupra musafirului nepoftit înainte ca acesta să se poată îndepărta. Salvatorul stacojiu se văzu nevoit să

rămână pe loc şi să se lupte, cu pumnalul în mână, împotriva unei întregi duzini de inamici.

Shea era încredinţat că omului îi sunase ceasul de pe urmă şi se pregăti să se repeadă dinspre copaci, pentru a încerca să-i dea o mână de ajutor. Dar teribilul străin respinsese primul atac al vânătorilor mogâldani de parcă aceia ar fi fost doar niscai şoricei, atacă la rândul lui adversarii dezorganizaţi şi lăsă doi dintre ei zvârcolindu-se la pământ, în agonia unor răni fatale. Apoi, pe când cel de-al doilea atac tocmai se pornea, dădu un strigăt ascuţit şi dintre umbrele din partea cealaltă a taberei năvăli o imensă siluetă neagră, purtând în mâini o măciucă uriaşă. Fără a-şi încetini pasul, nou-venitul se năpusti cu o furie de nedescris asupra mogâldanilor năuciţi şi-i împrăştie care-ncotro cu lovituri de măciucă, de-ai fi zis că are de-a face cu nişte frunze uşurele. În mai puţin de un minut, toţi mogâldanii zăceau morţi la pământ. Shea privi uluit peste măsură cum uriaşul se apropie de cel care-l salvase pe el cam aşa cum se apropie un câine credincios ce doreşte să-şi mulţumească stăpânul. Străinul îi vorbi uriaşului o vreme cu voce blândă, apoi o porni spre Shea, în vreme ce tovarăşul lui rămase acolo să se ocupe de mogâldani.

– Cred că asta ar cam fi tot, se auzi vocea siluetei stacojii, care se apropia de vălean cu punga de piele în mâna teafără.

Shea studie o clipă chipul omului, căci nu se dumirise încă cine putea fi binefăcătorul lui. După felul legănat în care umbla, lui Shea îi era clar că are de-a face cu un personaj arogant, a cărui neţărmurită încredere în propria-i persoană era egalată doar de extraordinara măiestrie de luptător. Faţa bronzată, obosită, era complet rasă, în afara unei mustăcioare bine îngrijite deasupra buzei de sus. Chipul lui era dintre cele ce nu-şi trădează vârsta; nu părea nici tânăr, nici bătrân, ci pe undeva pe la mijloc. Dar

umbletul îi era tineresc şi numai pielea uşor ofilită stătea mărturie că nu avea să vadă alţi patruzeci de ani pe acest pământ. Părul închis la culoare părea uşor înspicat, dar în lumina ceţoasă a zorilor era greu de spus cu precizie. Faţa îi era lătăreaţă, cu trăsături pronunţate, mai cu seamă gura mare, prietenoasă. Era un chip plăcut, atrăgător, dar Shea simţea instinctiv că nu era nimic decât o mască alcătuită cu multă grijă spre a-i ascunde adevăratul caracter. Străinul stătea nonşalant în faţa văleanului năucit, zâmbea şi aştepta să vadă ce atitudine va avea Shea faţă de salvatorii săi, căci nu era prea sigur de ce va avea acesta de spus.

– Doresc să-ţi mulţumesc, se grăbi să spună Shea. S-ar fi zis cu mine dacă nu ai fi...

– E-n regulă, e-n regulă. Salvarea oamenilor de la moarte nu e tocmai ocupaţia noastră de căpetenie, dar diavolii aceia ştiu că te-ar fi tăiat în bucăţi fie şi numai ca să se distreze. Şi eu sunt din Southland, să ştii. N-am mai trecut pe acolo de o bună bucată de vreme, dar acolo mi-e totuşi căminul. Tu tot din Southland eşti, bag seama. De prin vreo comunitate din dealuri poate? Ai, firește, şi sânge de elf...

Vorbele-i rămaseră suspendate în aer şi, preţ de o clipă, Shea avu impresia că omul ştie nu doar cine, dar şi ce anume este el şi că nu făcuse decât să cadă din lac în puţ. Tânărul aruncă o privire grăbită spre uriaşul care umbla printre mogâldanii doborâţi, vrând să se asigure că nu e un Purtător de Cranii.

– Cine eşti tu, prietene, şi de unde anume vii? vru să ştie pe neaşteptate străinul.

Shea îi spuse cum îl cheamă şi îl lămuri că era din Shady Vale. Îi povesti că pornise într-o expediţie de explorare pe un râu spre miazăzi, că i se răsturnase barca şi fusese luat şi dus de ape la vale până ce ajunsese, leşinat, pe un mal, unde fusese găsit de trupa de mogâldani.

Povestea pe care o născocise era îndeajuns de apropiată de adevăr pentru ca omul să îi poată da crezare, căci Shea nu voia să se încreadă în cei doi străini până nu afla ceva mai multe despre ei. Își încheie relatarea cu modul în care mogâldanii dăduseră peste el și se hotărâseră să-l ia prizonier. Omul îl privi lung câteva clipe, apoi pe chip i se răspândi un zâmbet larg, în vreme ce se juca distrat cu punguța de piele.

– Ei bine, mă îndoiesc că mi-ai spus întreg adevărul.

Râse scurt.

– Dar nu ți-o iau în nume de rău. În locul tău, nici eu nu i-aș spune unuia ca mine întreg adevărul. Vom avea destul timp pentru adevăr mai încolo. Numele meu este Panamon Creel.

Îi întinse mâna mare, cea teafără, iar Shea i-o scutură cu căldură. Pumnul străinului era ca de fier și văleanul se strâmbă fără să vrea de durere. Omul zâmbi ușor și-i eliberă mâna din strânsoare, apoi arătă spre uriașul întunecat din spatele lor.

– Amicul meu, Keltset. Suntem împreună de aproape doi ani și n-am avut nicicând prieten mai bun, deși poate aș fi dorit să am parte de unul ceva mai vorbăreț. Keltset e mut.

– De ce neam e? întrebă Shea plin de curiozitate, cu privirile îndreptate spre silueta enormă care se mișca fără grabă prin luminiș.

– Ești, fără doar și poate, străin de partea asta de lume, râse celălalt amuzat. Keltset e un trol-stâncă. Și-a avut căminul în Charnal Mountains până când propriul lui neam l-a izgonit. Suntem amândoi niște proscriși în această lume nerecunoscătoare dar, la urma urmei, viața dă fiecăruia ce are de dat, de bună seamă. N-avem de ales în privința asta.

– Trol-stâncă, repetă Shea mirat. N-am mai văzut niciodată până acum un trol-stâncă. Am crezut că sunt cu toţii nişte făpturi sălbatice, aproape animale. Cum poţi să...?

– Ţine-ţi limba-n frâu, amice, îl preveni celălalt cu asprime. Lui Keltset nu-i place să audă asemenea vorbe şi e îndeajuns de sensibil ca să te calce-n picioare dacă te aude. Problema ta e că te uiţi la el şi nu vezi decât un monstru, o făptură strâmbă care nu seamănă cu mine şi cu tine şi de aceea te întrebi dacă nu e cumva primejdios. Pe urmă eu îţi spun că e trol-stâncă şi eşti încă mai încredinţat că e mai mult animal decât om. Pun prinsoare că toate ideile astea nu sunt decât rezultatul cunoştinţelor tale mărginite şi al lipsei de experienţă. Ar fi trebuit să mă însoţeşti în aceşti ultimi câţiva ani – ha, ai fi aflat că şi un zâmbet prietenos ascunde adesea colţi ascuţiţi!

Shea îşi pironi privirea pe uriaşul trol-stâncă în vreme ce acesta se apleca fără grabă asupra mogâldanilor doborâţi, căutând ceva ce i-ar fi putut scăpa în amănunţita cercetare a veşmintelor şi raniţelor lor. Trupul lui Keltset semăna cu cel al unui om, purta pantaloni până la genunchi şi o tunică prinsă într-o curea verde. Gâtul şi încheieturile îi erau protejate de nişte manşete cu ţinte metalice. Cu adevărat diferită la el era pielea ciudată, aproape ca scoarţa de copac, care-i acoperea întreg corpul şi avea o culoare de friptură rumenită, dar nu arsă. Faţa întunecată avea trăsături nu prea bine conturate, şterse şi greu de descris, cu sprâncene groase şi ochi depărtaţi. Picioarele îi erau ca ale oamenilor, nu şi mâinile. Îi lipsea degetul mic la ambele, avea doar degetul mare şi alte trei degete puternice, groase fiecare cât încheieturile văleanului.

– Mie nu mi se pare câtuşi de puţin o persoană din cale-afară de blajină, afirmă Shea încetişor.

– Ei poftim! Un exemplu perfect de părere pripită şi total lipsită de fundament. Numai pentru că amicul meu

Keltset nu arată civilizat şi nu pare a fi cea mai isteaţă făptură de pe faţa pământului, spui numaidecât că-i animal. Shea, băiete, poţi să mă crezi când îţi spun că de fapt Keltset e un tip sensibil, că are acelaşi fel de simţăminte pe care le avem şi noi doi. A fi trol-stâncă este la fel de firesc în Northland pe cât e, de pildă, a fi elf în Westland şi aşa mai departe! De fapt, tu şi cu mine suntem străini prin partea locului.

Shea privi cu cea mai mare luare-aminte chipul lat şi liniştitor al omului, zâmbetul deschis ce părea să-i fie atât de firesc, şi îl cuprinse o neîncredere instinctivă. Aceste două personaje erau mai mult decât simpli drumeţi care-l văzuseră pe el la strâmtoare şi îi săriseră în ajutor doar aşa, din dragoste pentru un compatriot al unuia dintre ei. Urmăriseră cu dibăcie şi viclenie trupa de mogâldani şi, când fuseseră surprinşi, nimiciseră toată suflarea cu o eficienţă lipsită de remuşcări. Shea era încredinţat că, pe cât părea trolul-stâncă de periculos, Panamon Creel era de două ori pe-atât necruţător.

– Tu ştii cu siguranţă mai multe decât mine, recunoscu Shea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Sunt din Southland şi am călătorit foarte puţin în afara hotarelor ţinutului meu natal, aşa că nu cunosc prea multe despre locuitorii de pe aceste meleaguri. Vă datorez amândurora viaţa şi-i sunt recunoscător pentru asta şi lui Keltset.

Ciudatul străin zâmbi fericit la auzul acestei manifestări de gratitudine, extrem de satisfăcut de neaşteptatul compliment.

– Ţi-am mai spus, nu e nevoie de nicio mulţumire, zise el. Vino aici şi să ne aşezăm împreună până îşi isprăveşte Keltset treaba. Trebuie să stăm de vorbă mai pe îndelete despre ce te-a adus prin partea asta de lume. E foarte periculos să umbli pe-aici, mai cu seamă singur.

Porni spre copacul cel mai apropiat, se așeză acolo ostenit, cu spatele rezemat de trunchiul subțire. În mâna teafără ținea și acum mica pungă cu Nestematele Elfice, dar Shea simțea că încă nu sosise momentul să aducă vorba despre ele. Poate că străinul avea să-l întrebe dacă nestematele erau ale lui, iar el le va recăpăta și va putea porni mai departe spre Paranor. Ceilalți membri ai grupului îl căutau deja de bună seamă, fie la poalele munților Dragon's Teeth, fie pe undeva mai sus, în apropiere de Paranor.

– Ce caută Keltset la mogâldanii aceia? întrebă tânărul după un moment de tăcere.

– Păi, s-ar putea să găsească vreun semn care să ne spună de unde veneau și încotro se îndreptau. Poate au ceva merinde care ne-ar putea fi de folos în momentul de față. Și, cine știe? S-ar putea chiar să aibă la ei ceva de valoare...?

Vorbele îi rămaseră suspendate în aer și străinul privi întrebător spre Shea, ridică într-o mână punga de piele cu Nestematele Elfice și i-o flutură prin fața ochilor ca pe-o momeală prin fața vânatului. Shea înghiți cu greutate, apoi ezită, înțelegând că omul știuse de la bun început că nestematele erau ale lui. Trebuia să facă ceva imediat, altfel se va da de gol.

– Sunt ale mele. Punga și nestematele îmi aparțin.

– Chiar așa? rânji Panamon Creel cu viclenie. Nu văd numele tău înscris pe punguță. De unde le ai?

– Le-am primit în dar de la tatăl meu, minți Shea pe loc. Le am de ani întregi. Le port cu mine pretutindeni – sunt ca un fel de talisman care-mi poartă noroc. Când mogâldanii m-au luat prizonier, mi-au scotocit prin buzunare și mi-au luat punga și nestematele. Dar sunt ale mele.

Salvatorul în stacojiu zâmbi ușor și desfăcu punga, apoi deșertă pietrele în palma deschisă, în vreme ce punga

rămase agățată de sulița aceea cu aspect primejdios. Panamon își ridică mâna la lumină și admiră lucirea azurie a pietrelor. Apoi se întoarse din nou spre Shea, cu sprâncenele ridicate întrebător.

– Ce spui tu s-ar putea să fie adevărat, dar e posibil și să le fi furat de undeva. Nestematele astea par prea valoroase ca să fie purtate pe post de talisman. Cred că ar trebui să le țin eu până voi fi sigur că tu ești proprietarul lor de drept.

– Dar trebuie să plec – trebuie să mă întâlnesc cu niște prieteni de-ai mei, făcu Shea disperat. Nu pot să rămân cu tine până te convingi că nestematele sunt ale mele!

Panamon Creel se ridică încet în picioare și zâmbi în jos spre el, apoi își vârî punga cu conținutul ei în tunică.

– Nicio problemă. Spune-mi doar unde te pot găsi și-ți aduc eu nestematele după ce aflu dacă povestea pe care mi-ai spus-o e adevărată. O să trec prin Southland peste vreo câteva luni.

Shea era livid de furie și sări în picioare, cuprins de indignare.

– Atunci nu ești nimic mai mult decât un pungaș, un hoț la drumul mare! se răți el sfidător la celălalt.

Panamon Creel izbucni pe neașteptate într-un hohot nestăvilit de râs, ținându-se cu mâinile de burtă. Își reveni după o vreme, clătină neîncrezător din cap, cu lacrimi curgându-i pe obrajii lătărești. Shea îl privi perplex, pentru că nu se dumirea nicicum ce anume era atât de amuzant în acuzația pe care i-o adusese. Până și trolul-stâncă se oprise o clipă din trebăluit și-și întorsese spre ei fața calmă, întunecată și lipsită de expresie.

– Shea, mă văd nevoit să admir un om care spune ce gândește, declară străinul, care încă mai chicotea și acum, amuzat. Nimeni n-ar putea spune că-ți lipsește cumva spiritul de observație.

Văleanul, iritat, dădu să răspundă ceva, dar se răzgândi rapid, căci realitatea i se înfăţişă dintr-odată limpede în mintea obosită. Ce căutau, de fapt, aceşti doi indivizi prin Northland? De ce se obosiseră să-l salveze, în fond? Şi de unde ştiau măcar că era prizonierul micii trupe de mogâldani? Şi adevărul i se dezvălui într-o clipită; era atât de evident, încât îi scăpase cu desăvârşire.

– Panamon Creel, bunul salvator! se luă el singur în derâdere cu amărăciune. Nici nu e de mirare că remarca mea ţi s-a părut atât de amuzantă. Tu şi prietenul tău sunteţi exact ce am spus mai înainte. Sunteţi pungaşi, tâlhari, hoţi la drumul mare! Aţi vrut nestematele de la bun început! Cât de ticăloşi puteţi să fiţi...?

– Ţine-ţi limba în frâu, tinere!

Străinul stacojiu sări în faţa lui şi-i agită sulița de metal prin faţa ochilor. Figura lătăreaţă îi era cuprinsă de o furie neaşteptată, zâmbetul pe care îl avea în permanenţă pe buze exprima o răutate fără margini pe sub mustăcioară, în vreme ce ochii negri îi scăpărau de mânie fioroasă.

– Ai face mai bine să ţii pentru tine ceea ce gândeşti despre noi. Am trecut prin multe în viaţa asta şi nu mi-a dat nimeni nimic! Aşa stând lucrurile, nu dau voie nimănui nici să-mi ia ceva!

Shea dădu îndărăt dinaintea celuilalt, îngrozit că mersese prea departe cu cei doi ciudaţi tovarăşi. Salvarea lui fusese, fără doar şi poate, o idee care le venise aproape din întâmplare în cursul evenimentelor, căci ţelul lor principal fusese furtul Nestematelor Elfice de la vânătorii mogâldani. Panamon Creel nu era omul cu care puteai să te joci, iar vorbele nechibzuite rostite într-un asemenea moment îl puteau costa viaţa pe văleanu. Hoţul cel înalt îşi fixă prizonierul înspăimântat cu o privire încărcată de ură, apoi se îndepărtă încet, trăsăturile încrâncenate i se destinseră şi un zâmbet fugar aminti din nou de expresia binevoitoare de dinainte.

– De ce am nega adevărul, Keltset şi cu mine? zise el, preumblându-se de colo-colo cu mersul lui specific, legănat, după care se întoarse brusc spre Shea şi continuă: Suntem amândoi nişte drumeţi în căutarea norocului. Suntem nişte fiinţe care trăiesc din ce le aduce isteţimea şi viclenia – şi totuşi, nu suntem atât de diferiţi de alţii, poate doar prin metodele pe care le folosim. Şi poate prin dispreţul pe care-l avem pentru făţărnicie! Toată lumea fură într-un fel sau altul, noi o facem doar într-un gen de modă veche, mai pe faţă şi nu ne e ruşine de ceea ce suntem.

– Cum se face că aţi dat peste tabăra asta? întrebă Shea cam nehotărât, căci se temea să nu-l înfurie mai tare pe cel cu fire atât de aprigă.

– Am văzut focul aseară, nu mult după apusul soarelui, răspunse celălalt fără urmă de iritare în voce. M-am apropiat de marginea luminişului şi am băgat de seamă că amicii mei cei gălbejiţi se holbează la trei pietricele azurii. Te-am văzut şi pe tine, legat ca un pachet numai bun de prezentat drept cadou. Aşa că m-am hotărât să-l iau cu mine şi pe Keltset şi să dau o dublă lovitură – aha, îţi dai deci seama că nu te-am minţit când am spus că nu-mi place să văd un compatriot din Southland picat în mâinile diavolilor ălora!

Shea dădu din cap, mulţumit că fusese eliberat, dar nu prea convins că acum era într-o situaţie mai bună decât atunci când fusese prizonierul mogâldanilor.

– Nu-ţi mai face griji de pomană, prietene, zise Panamon Creel, căci surprinsese teama nerostită de pe chipul celuilalt. Nu avem de gând să-ţi facem niciun rău. Nu vrem decât nestematele – le vom putea vinde pe un preţ bun şi avem mare nevoie de bani. Tu eşti liber să te întorci când poftesti de unde ai venit.

Se întoarse pe neaşteptate pe călcâie şi se îndreptă spre Keltset, care aştepta supus lângă un morman de

arme, veşminte şi alte obiecte de tot felul pe care le adunase de la mogâldanii morţi. Trupul uriaş al trolului făcea ca silueta, altminteri corpolentă, a tovarăşului său să pară măruntă; din cauza pielii întunecate ca scoarţa de copac, imaginea celor doi era ca de pom noduros care-şi aruncă umbra asupra omului în stacojiu. Cei doi purtară o scurtă discuţie, Panamon îi vorbea cu glas coborât uriaşului său prieten, care îi răspundea gesticulând din mâini şi capul uriaş. Îşi îndreptară atenţia asupra mormanului de obiecte, apoi Panamon începu să răscolească grăbit printre ele, dând cea mai mare parte a veşmintelor deoparte, căci nu aveau nicio valoare. Shea îşi aţinti privirea asupra celor doi, descumpănit, neştiind ce să facă. Pierduse nestematele, iar fără ele era practic lipsit de orice apărare pe aceste meleaguri sălbatice. Îşi pierduse tovarăşii în Dragon's Teeth, singurii care i-ar sta alături, singurii care l-ar putea ajuta să-şi recapete nestematele. Ajunsese atât de departe, încât era de neconceput să facă acum cale întoarsă, chiar dacă ar fi putut călători în siguranţă. Ceilalţi membri ai grupului se bizuiau pe el şi nu-i putea părăsi în ruptul capului pe Flick şi pe Menion, oricâte primejdii ar fi avut de înfruntat.

Panamon Creel aruncă o privire peste umăr ca să vadă dacă văleanul se pregătea de plecare şi pe chipul lui frumos se aşternu o expresie de uşoară surprindere când băgă de seamă că tânărul rămăsese exact acolo unde-l lăsase.

– Ce mai aştepţi?

Shea clătină încet din cap, în semn că nu prea ştie nici el. Hoţul cel înalt îl mai urmări o clipă din priviri, apoi îi făcu zâmbind un semn să se apropie.

– Hai şi îmbucă şi tu ceva, Shea, îl invită el. Măcar atât să facem pentru tine înainte s-o porneşti înapoi spre Southland.

Un sfert de oră mai târziu erau tustrei aşezaţi în jurul unui mic foc de tabără şi aşteptau, învăluiţi în arome îmbietoare, ca fâşiile de carne uscată să se prăjească. Trolul cel mut şedea tăcut alături de micul vălean, cu ochii depărtaţi fixaţi asupra cărnii care scotea fum şi cu mâinile uriaşe împreunate copilăreşte, în vreme ce el se ghemuise în faţa focului. Shea avea o dorinţă ciudată de a întinde mâna şi a atinge neobişnuita făptură, să simtă sub degete pielea aspră ca scoarţa de copac. Trăsăturile lui Keltset erau placide şi imposibil de descris, chiar văzute de aproape. Nu se clintise din loc tot timpul cât aşteptase să fie gata mâncarea, stătuse doar perfect nemişcat, ca o stâncă de nezdruncinat, peste care trecuseră vremile şi anotimpurile fără să o schimbe. Panamon Creel îl privi pe Shea şi băgă de seamă cum Shea îl cercetează pe uriaşul său tovarăş. Zâmbi larg şi-l plesni pe umăr pe vălean, luându-l prin surprindere.

– Nu muşcă – atâta vreme cât îl hrănesc! Îţi tot spun asta de nu ştiu când, dar tu nici vorbă să asculţi. Aşa e tinereţea – năvalnică şi slobodă, nu are vreme să plece urechea la ce spun bătrânii. Keltset este exact ca şi mine şi tine, atâta doar că e mai mare şi mai tăcut, ceea ce, în meseria asta, este exact ce vreau la un coleg. Îşi face treaba mai bine decât orice om cu care am lucrat vreodată – şi am lucrat cu destui, crede-mă.

– Face tot ce-i spui tu, presupun, comentă Shea scurt.

– Sigur că da, sigur că da, veni pe dată răspunsul.

Insul în stacojiu se plecă mai aproape de chipul palid al celuilalt, iar sulița de metal se ridică spre a-i întări spusele.

– Dar nu mă înţelege greşit, băiete dragă, nu vreau să spun că ar fi cumva vreun soi de animal. La nevoie, gândeşte şi el foarte bine pe cont propriu. Dar eu i-am oferit prietenie atunci când nimeni altul nu era dispus să-i

arunce măcar o privire – nimeni! Este cea mai puternică ființă pe care am văzut-o în viața mea. M-ar putea zdrobi fără cel mai mic efort. Dar știi ceva? Eu l-am învins, iar acum mă urmează!

Își curmă vorba pentru a vedea reacția celuilalt, încântat să constate privirea plină de stupefacție și neîncredere a văleanului. Râse vesel și se plesni singur peste genunchi, într-o explozie exagerată de veselie, la vederea reacției pe care o provocase.

– L-am învins cu ajutorul prieteniei, nu al puterii! I-am arătat respect, l-am tratat ca pe un egal și, în schimbul acestui preț scăzut, mi-a dăruit loialitatea lui. Ha, am reușit să te surprind!

Chicoti la propria sa firavă încercare de glumă, ridică apoi carnea de pe foc și întinse țepușa pe care fusese înfiptă spre trolul mut, care luă câteva bucăți și începu numaidecât să le hăpăie cu poftă. Shea luă încet, la rândul lui, o bucată atunci când celălalt îi întinse țepușa și-și dădu brusc seama că era mort de foame. Nici nu-și amintea prea bine când mâncase ultima oară, așa că înfulecă pe nemestecate carnea gustoasă de vită. Panamon Creel clătină amuzat din cap și-i oferi văleanului încă o bucată înainte de a lua și el una. Cei trei mâncară în tăcere câteva minute, înainte ca Shea să înceapă din nou să pună întrebări despre viața celor doi.

– Ce v-a făcut să deveniți... hoți? întrebă el prevăzător.

Panamon Creel îi aruncă o privire grăbită și ridică surprins din sprâncene.

– Ce-ți pasă care au fost motivele? Ai cumva de gând să scrii povestea vieții noastre?

Se opri și se liniști brusc, apoi râse de propria sa fire supărăcioasă.

– Nu e nimic secret în toată povestea, Shea. Nu m-am priceput niciodată să câștig un ban cinstit, să fac munci de

rând. Am fost un copil şturlubatic, mi-au plăcut aventurile, aerul liber – şi nu am putut să sufăr munca. Pe urmă mi-am pierdut mâna într-un accident şi mi-a fost încă mai greu ca înainte să găsesc ceva de lucru care să-mi asigure o existenţă plăcută şi să-mi dea lucrurile la care râvneam. Trăiam pe atunci în Southland, locuiam în Talhan. Am avut nişte mici necazuri, apoi altele, mai mari. Şi aşa m-am pomenit la un moment dat rătăcind pe întreg cuprinsul celor Patru tărâmuri şi jefuind pentru a supravieţui. Iar partea cea mai curioasă este că mă pricep atât de bine la ceea ce fac, încât nu mă pot schimba. Şi-mi place – îmi place tot ce fac. Şi iată-mă-s acum aici, poate nu din cale afară de bogat, dar fericit, în floarea tinereţii – sau cel puţin a maturităţii.

– Nu te gândeşti niciodată să te schimbi? insistă Shea, nevenindu-i să creadă că omul era atât de cinstit cu el însuşi. Nu te apucă dorul să ai un cămin şi...?

– Ei lasă, băiete, hai să nu fim sentimentali, râse celălalt cu poftă. Ţine-o tot aşa şi o să mă aduci în stare să plâng şi să implor iertarea, prăbuşit în bătrânii mei genunchi osteniţi!

Izbucni în asemenea acces de veselie nestăpânită, încât până şi trolul cel tăcut îi aruncă o privire placidă înainte de a-şi vedea mai departe de mâncarea lui. Shea se simţi cuprins de un val de indignare care îl făcu să se îmbujoreze, după care îşi văzu mai departe de treabă, mestecând în continuare furios şi jenat. După câteva secunde, în care râsul i se preschimbă în chicoteli, hoţul clătină amuzat din cap, apoi se strădui să-şi înghită mai departe carnea. Apoi, fără veste, reluă cu glas ceva mai potolit.

– Povestea lui Keltset e cu totul diferită de a mea, vreau să-ţi spun asta de la bun început. Eu unul n-aveam niciun motiv să duc asemenea viaţă, dar el a avut toate motivele din lume. E mut din născare, iar trolilor nu le sunt

pe plac indivizii cu infirmităţi. Îi privesc, de bună seamă, ca pe o batjocură la adresa neamului lor. Aşa că i-au făcut viaţa destul de amară, îl loveau şi îşi băteau joc de el când erau furioşi pe ceva pe care nu-şi puteau vărsa direct mânia. Era obiectul tuturor glumelor, dar nu-i lovea niciodată, căci nu avea pe altcineva pe lume. Apoi s-a făcut mare, atât de mare şi de puternic, încât celorlalţi li s-a făcut teamă de el. Într-o seară, unii dintre cei mai tineri au vrut să-l lovească, să-l rănească grav ca să plece de-acolo, sau poate au vrut chiar să-i facă felul. Dar lucrurile n-au ieşit tocmai după voia lor. L-au împins dincolo de limita răbdării, a lovit la rândul lui şi a ucis trei dintre ei. Drept urmare, ceilalţi l-au gonit din aşezare, iar un trol proscris nu are niciun cămin dacă nu locuieşte alături de cei din propriul trib, sau cum or mai fi ei organizaţi. Aşa că a rătăcit de unul singur până l-am găsit eu.

Zâmbi uşor şi privi spre faţa lipsită de expresie, aplecată cu seriozitate asupra ultimelor bucăţi de carne pe care le înfuleca de zor cu mare poftă.

– Îşi dă seama ce facem, ştie fără îndoială că nu e o treabă tocmai cinstită. Dar e ca un copil care a fost tratat atât de nemilos, încât nu mai are niciun respect pentru ceilalţi, pentru că aceia nu i-au făcut niciun bine. Şi-apoi, noi ne aţinem pe meleagurile astea pe unde nu hălăduiesc decât mogâldani şi gnomi – duşmani fireşti ai trolilor. Nu ne apropiem prea mult de inima Northlandului şi nici prea la sud nu ne ducem. Ne descurcăm binişor.

Îşi văzu apoi mai departe de bucata lui de carne uscată, pe care o mesteca distrat în vreme ce se uita fix în focul pe care îl aţâţa cu vârful cizmei, stârnind scântei care se topeau în colbul din jur. Shea termină la rândul lui de mâncat fără alte comentarii, cumpănind în sinea lui în ce fel ar putea să-şi recapete Nestematele Elfice şi întrebându-se cam pe unde ar putea fi ceilalţi membri ai grupului său.

Câteva clipe mai târziu tustrei terminaseră de mâncat, iar hoţul în stacojiu se ridică brusc în picioare şi împrăştie cu un şut cărbunii aproape stinşi. Uriaşul trol-stâncă se ridică şi el şi rămase nemişcat în aşteptarea îndrumărilor prietenului său, iar silueta lui înaltă îl domina pe Shea. Văleanul se ridică ultimul şi privi cum Panamon Creel adună cele câteva mici obiecte, precum şi armele adversarilor şi cum le îndesă pe toate într-o raniţă pe care i-o trecu lui Keltset să o care. Apoi se întoarse spre micul prizonier şi dădu scurt din cap în direcţia lui.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Shea, eşti un tânăr interesant şi îţi doresc noroc. Când o să mă gândesc la pietrele din punguţă, o să-mi amintesc de tine. Păcat că nu s-a putut aranja ca să le poţi păstra, dar cel puţin ţi-ai salvat viaţa – sau, mai bine zis, eu ţi-am salvat-o. N-ai decât să consideri că nestematele sunt un fel de plată pentru serviciul pe care ţi l-am făcut. Poate aşa n-o să-ţi mai pară atât de rău că le-ai pierdut. Iar acum ai face bine să te aşterni drumului dacă vrei să ajungi în câteva zile la adăpostul meleagurilor tale din Southland. La sud-vest se află oraşul Varfleet, o să găseşti ajutor acolo. Vezi şi umblă tot la drum deschis.

Se întoarse să plece şi-i făcu semn lui Keltset să-l urmeze, făcu vreo câţiva paşi mari şi se uită peste umăr. Văleanul nu se clintise din loc, privea după cei doi, căzut parcă în transă. Panamon Creel clătină nemulţumit din cap şi mai făcu un pas sau doi, după care se opri din nou, enervat, şi se întoarse pe călcâie, dându-şi seama că acela stătea tot acolo unde îl lăsase.

– Ce-i cu tine? întrebă el furios. Să nu-mi spui că ai ideea neghioabă să ne urmăreşti şi să încerci să-ţi iei pietrele înapoi? Nu de alta, dar asta ar strica relaţia de prietenie dintre noi şi m-aş vedea silit să-ţi tai urechile – sau poate chiar mai rău! Şi acum, gata, ia-ţi tălpăşiţa!

– Tu nu înţelegi ce reprezintă pietrele astea! strigă Shea disperat.

– Ba cred că da, veni răspunsul numaidecât. Reprezintă faptul că pentru o vreme Keltset şi cu mine vom fi ceva mai mult decât nişte amărâţi de hoţi fără noroc. Reprezintă faptul că o vreme nu vom mai fi nevoiţi să furăm sau să cerşim. Reprezintă bani, Shea.

Deznădăjduit, Shea se repezi pe urmele celor doi hoţi, incapabil să se gândească la altceva decât că trebuie să-şi recapete nepreţuitele Nestemate Elfice. Panamon Creel privi uluit cum se apropie, convins de-acum că văleanul înnebunise de-a binelea şi că va îndrăzni chiar să-i atace faţiş numai ca să-şi recapete cele trei pietre albastre. Nu întâlnise în viaţa lui un ins atât de îndărătnic. Cruţase viaţa băiatului şi-i dăruise cu generozitate chiar libertatea, dar toate astea nu păreau îndeajuns ca să-l mulţumească. Shea se opri gâfâind la câţiva metri depărtare de cele două siluete înalte şi-i fulgeră prin minte gândul că viaţa lui nu mai făcea doi bani. Cei doi ajunseseră de bună seamă la capătul răbdării şi acum aveau să-i facă fără multă vorbă de petrecanie.

– Nu ţi-am spus adevărul mai înainte, rosti el anevoie. N-am putut... Nici eu nu ştiu chiar totul. Dar pietrele acelea sunt foarte importante – şi nu doar pentru mine, ci pentru toţi cei care trăiesc pe cuprinsul celor Patru tărâmuri. Chiar şi pentru tine, Panamon.

Tâlharul stacojiu îl privi cu un amestec de surpriză şi neîncredere, nu mai zâmbea, dar ochii nu îi erau mânioşi. Nu răspunse, rămase doar nemişcat, aşteptând ca exasperatul vălean să continue.

– Trebuie să mă crezi! strigă Shea vehement. Sunt mai multe lucruri în cumpănă decât crezi tu!

– Tu, cel puţin, aşa îţi închipui, admise celălalt pe un ton sec.

Îi aruncă o scurtă privire uriaşului Keltset, aflat alături de el, apoi înălţă din umeri în semn de neîncredere în ciudata purtare a lui Shea. Trolul-stâncă făcu o mişcare rapidă în direcţia lui Shea şi văleanul dădu îndărăt cuprins de groază, dar Panamon Creel îl opri pe vânjosul său tovarăş cu un gest al mâinii.

– Fă-mi doar o favoare, îl rugă Shea disperat, încercând să se agaţe de orice prilej pentru a obţine un mic răgaz de gândire. Ia-mă cu tine spre nord, la Paranor.

– Ţi-ai ieşit din minţi! strigă hoţul, uluit peste măsură la auzul cererii. Ce motiv ai putea avea tu să te îndrepţi spre cetatea aceea întunecată? E un ţinut extrem de potrivnic. N-ai rezista acolo nici cinci minute! Du-te acasă, băiete. Du-te înapoi în Southland şi dă-mi pace.

– Trebuie neapărat să ajung la Paranor, insistă celălalt. Într-acolo pornisem când m-au prins mogâldanii. Am prieteni acolo – prieteni care mă caută. Trebuie să mă întâlnesc cu ei la Paranor!

– Paranorul e un loc malefic, un tărâm prin care hălăduiesc creaturi din Northland pe care până şi eu m-aş teme să le întâlnesc! răspunse Panamon întârâtat. Şi-apoi, dacă ai prieteni acolo, ai probabil de gând să ne atragi pe mine şi pe Keltset în vreo capcană ca să pui mâna din nou pe pietre. Asta aveai de gând, nu-i aşa? Las-o baltă chiar în clipa asta. Urmează-mi sfatul şi porneşte spre sud până mai poţi!

– Ţi-e teamă, nu-i aşa? i-o trânti Shea mânios. Ţi-e teamă de Paranor şi ţi-e teamă de prietenii mei. Nu ai curajul să...

Vorbele îi rămaseră atârnate în aer, căci mânia explodă brusc în tot trupul hoţului stacojiu, în vreme ce faţa lată i se împurpura la auzul acuzaţiei. O secundă, Panamon Creel rămase nemişcat, tremurând din toate încheieturile de furie, cu ochii aţintiţi asupra micului

vălean. Shea nu dădu niciun pas înapoi, căci se hotărâse să riște totul cu această ultimă rugăminte.

– Dacă mă iei cu tine – doar până la Paranor – mai departe mă duc singur și mă descurc cum pot, făgădui el.

Se uită la ei să le vadă reacția, apoi urmă:

– Tot ce vreau e să ajung până la hotarele Paranorului. Nu vă cer să mă duceți mai departe; nu vreau să vă atrag în vreo capcană.

Panamon Creel clătină din nou uluit din cap, mânia îi dispăruse din ochi și un ușor zâmbet îi lărgise buzele strânse în vreme ce privirea i se întoarse o clipă de la vălean la uriașul trol-stâncă. Înălță apoi scurt din umeri și dădu din cap.

– De ce ne-am face griji, în fond? reflectă el batjocoritor. La urma urmei, în joc e chiar viața ta. Hai cu noi, Shea.

XIX

Cei trei ciudaţi tovarăşi de drum porniră pe terenul accidentat tot spre miazănoapte şi călătoriră până la ceasurile amiezii, când făcură un scurt popas ca să mănânce şi să se odihnească puţin. Terenul acestor meleaguri rămăsese neschimbat pe toată durata marşului din timpul dimineţii, un şir nesfârşit de mici coline şi văi care făceau drumul să fie deosebit de anevoios. Până şi vânjosul Keltset se vedea deseori silit să se cţtere şi să se poticnească împreună cu cei doi oameni, neizbutind nicicum să păşească în aşa fel încât să se ţină drept pe picioare. Terenul nu era doar plin de dâlme şi stâlcit, dar părea a fi chiar sterp şi ostil. Pe colinele acoperite cu iarbă zăreai pe ici pe colo ceva hăţişuri şi copăcei, dar creşteau într-o pustietate sălbatică şi despuiată, care stârnea nelinişte şi proastă dispoziţie. Iarba consta de fapt dintr-un soi de buruieni înalte, care îi plesneau peste picioare pe călători ca nişte bice, ridicându-se imediat la loc după ce erau călcate. După ce cizmele lor grele treceau peste ele, firele de iarbă rămâneau doar o clipă culcate la pământ, apoi ţâşneau la loc. Privind îndărăt, Shea nu văzu pe terenul din urma lor niciun semn că ar fi trecut cineva vreodată prin partea locului. Copacii răzleţi pe lângă care treceau erau strâmbi şi noduroşi şi păreau nişte prunci vitregiţi ai naturii, născuţi înainte de vreme şi lăsaţi acolo să supravieţuiască prin acele meleaguri cum puteau şi ei mai bine. Nu se zărea fir de plantă ori suflet de animal de

vreun fel şi, încă din zorii zilei, cei trei bărbaţi nu văzuseră şi nici nu auziseră vreo altă fiinţă vie.

Dar de conversaţie nu duceau nicidecum lipsă. Sincer vorbind, Shea îşi dori de mai multe ori ca Panamon Creel să obosească să-şi tot audă vocea fie şi pentru doar câteva minute. Toată dimineaţa, hoţul cel înalt purtă o conversaţie susţinută şi neîncetată cu cei doi tovarăşi de călătorie, cu el însuşi, ba uneori chiar şi fără a se adresa cuiva anume. Vorbi despre tot ce se poate imagina, chiar şi pe teme despre care părea că nu are câtuşi de puţin ştiinţă. Singura temă de conversaţie pe care o evita cu cea mai mare grijă era Shea. Se purta ca şi când văleanul îi era camarad de arme apropiat, un hoţ ca şi el, cu care putea vorbi fără oprelişti despre experienţele netrebnice prin care trecuse, fără a se teme de vreo mustrare. Dar evită să sufle vreo vorbă despre trecutul lui Shea, despre Nestematele Elfice sau despre ţelul călătoriei văleanului. Ajunsese, pare-se, la concluzia că modul cel mai bun de a trata chestiunea era să-l călăuzească pe buclucaşul vălean la Paranor cât mai curând cu putinţă, să-l ajute să-şi regăsească prietenii şi să-şi caute numaidecât de drum după aceea. Shea nu-şi dădea seama încotro avuseseră de gând cei doi să meargă înainte de a-l găsi pe el. Poate nici nu aveau o destinaţie anume. Asculta cu atenţie trăncăneala necontenită a hoţului şi intervenea doar rareori cu câte un comentariu atunci când i se părea nimerit sau când celălalt se arăta interesat de părerea lui. Dar în cea mai mare parte a timpului Shea se mulţumi să se concentreze asupra călătoriei şi a celei mai bune căi de a-şi recăpăta nestematele. Situaţia părea fără ieşire, oricât ar fi întors-o pe toate feţele; amândoi hoţii ştiau că el va încerca să pună din nou mâna pe pietre. Singurul lucru pe care nu-l ştiau era cum anume avea să procedeze. Shea avea convingerea că Panamon Creel, la cât era de abil, nu făcea decât să se

joace cu el, că încerca să-l lase în voia lui ca să afle cum plănuiește să le ia nestematele, după care, tot șugubăț, să strângă lațul de gâtul văleanului.

Pe când călătoreau și stăteau de vorbă, Shea arunca la răstimpuri câte-o privire spre trolul-stâncă cel tăcut și se întreba ce fel de ființă se ascunde în spatele înfățișării lui inexpresive. Panamon îi spusese că trolul era un proscris, o făptură izgonită chiar de ai lui, care se întovărășise cu năstrușnicul hoț pentru că omul îi arătase prietenie. Povestea putea foarte bine să fie adevărată, oricât de banală părea la prima vedere, dar ceva din ținuta mândră a lui Keltset îl făcea pe văl ean să pună la îndoială că era doar un biet exilat din propriul neam. Trolul se comporta cu o demnitate de netăgăduit, își ținea capul sus și trupul drept ca o scândură. Nu vorbea niciodată, pentru că se pare că era într-adevăr mut. Dar ochii depărtați oglindeau limpede o inteligență vie, ceea ce îi dădea lui Shea convingerea că de fapt Keltset era un personaj mult mai complex decât dăduse tovarășul lui de înțeles. Așa cum i se întâmplase și după convorbirile cu Allanon, după ce auzise povestea lui Panamon Creel, Shea simțea că acesta nu îi spusese întreg adevărul. Numai că, spre deosebire de druid, hoțul cel viclean era foarte probabil un mare mincinos, iar tânărul simțea că nu poate crede nimic din ce-i înșira acesta. Știa bine că nu aflase întreaga poveste a vieții lui Keltset, fie pentru că Panamon mințise, fie pentru că omul pur și simplu n-o cunoștea. Și mai știa și că aventurierul înveșmântat în stacojiu care îi salvase viața, pentru ca în clipa următoare să îi șterpelească fără scrupule prețioasele Nestemate Elfice, era mai mult decât un simplu tâlhar la drumul mare.

Terminară rapid cu masa de prânz. Keltset se apucă să adune ustensilele de gătit, iar Panamon îi explică lui Shea că ajunseseră aproape de trecătoarea Jannisson, la

fruntariile de miazănoapte ale ţinutului deluros. Odată depăşită trecătoarea, urmau să traverseze câmpia Streleheim spre apus, îndreptându-se spre Paranor. Acolo, declară hoţul apăsat, aveau să se despartă, iar Shea n-avea decât să dea de prietenii lui sau să meargă mai departe spre cetatea druizilor, după cum poftea. Văleanul încuviinţă din cap, fără să-i scape nerăbdarea vădită din glasul celuilalt, căci îşi dădea seama că cei doi se aşteptau ca el să încerce cât de curând să-şi redobândească pietrele. Dar nu spuse nimic şi nu lăsă să se observe că înţelege foarte bine că hoţii voiau să-l atragă într-o capcană, se mulţumi doar să-şi adune puţinele lucruri pe care le avea pentru a se aşterne din nou la drum. Cei trei înaintară încet pe la poalele dealurilor către munţii nu prea înalţi apăruţi în faţa lor. Shea era convins că munţii mai îndepărtaţi, din stânga, erau de fapt o prelungire a teribilului lanţ muntos Dragon's Teeth, dar aceşti noi munţi făceau de bună seamă parte dintr-o cu totul altă formaţie şi se părea că trecătoarea Jannisson era situată între cele două lanţuri muntoase. Erau deja foarte aproape de Northland şi pentru vălean cale de întors nu mai exista.

Panamon Creel începu din nou să povestească una din nenumăratele – pare-se – istorii ale propriilor aventuri. Dar, ciudat lucru, îl pomenea foarte rar pe Keltset, ceea ce lui Shea îi dovedea o dată în plus că hoţul ştie mai puţin despre trolul-stâncă decât pretinde. Lui Shea începu să-i fie clar că uriaşul trol era un mister la fel de mare pentru tovarăşul său pe cât era pentru vălean. Dacă umblaseră într-adevăr doi ani împreună, după cum pretindea Panamon, atunci măcar în unele dintre aventuri trebuia fără doar şi poate să fie prezent şi Keltset. Mai mult, iniţial trolul îi lăsase impresia că e doar un servitor care-l urma pe hoţul în stacojiu ca un câine credincios, acum însă, la o privire mai atentă, i se părea că trolul călătorea împreună cu

celălalt din motive cu totul diferite. Iar această bănuială îi fusese stârnită nu atât ascultând sporovăiala lui Panamon, cât cercetând conduita fără glas a trolului. Shea era profund impresionat de ţinuta lui mândră şi de atitudinea detaşată. Keltset îi ucisese pe mogâldanii aceia rapid şi feroce, dar acum, când îşi amintea întâmplarea, Shea aproape avea impresia că el acţionase astfel pentru că nu avusese încotro – nu pentru a-l mulţumi pe însoţitorul lui sau pentru a pune mâna pe nestemate. Lui Shea îi venea greu să priceapă din ce aluat era plămădit Keltset, dar începea să fie convins că nu era un biet exilat, un proscris alungat de propriii compatrioţi, condamnat să trăiască printre străini.

Ziua era extrem de călduroasă şi Shea începu să transpire abundent. Terenul nu devenise deloc mai drept, iar călătoria pe dealurile acelea mereu accidentate şi întortocheate era treabă anevoioasă şi zăbavnică. Panamon Creel turuia necontenit, râdea şi glumea cu Shea de parcă erau prieteni de-o viaţă, tovarăşi apropiaţi în drum spre neasemuite aventuri. Îi povesti despre cele Patru tărâmuri; el călătorise pe tot cuprinsul lor, le cunoscuse popoarele, le învăţase felul de viaţă. Lui Shea i se păru că Panamon are cunoştinţe cam vagi despre Westland şi se îndoia profund că hoţul ştie prea multe despre naţiunea elfilor, dar ajunse la concluzia că nu ar fi cuminte să dea glas acestor bănuieli. Se mulţumi să asculte conştiincios poveştile despre femeile pe care le întâlnise Panamon în călătoriile lui, iar una dintre aceste poveşti era cea atât de cunoscută despre preafrumoasa fiică de împărat pe care el o salvase de la moarte şi de care se îndrăgostise, numai pentru a o pierde mai târziu, când tatăl ei o trimisese undeva, prin ţinuturi îndepărtate. Văleanul oftă cu prefăcută compătimire, dar se amuză în sinea sa, în vreme ce zbuciumatul hoţ încheia relatarea cu mărturisirea că şi în ziua de azi el încă o caută

fără încetare. Shea își exprimă speranța că Panamon o va găsi într-o bună zi și că poate ea îl va convinge să renunțe la acest fel de viață. Celălalt îi aruncă o privire severă, apoi însă îi cercetă uimit chipul serios și rămase tăcut câteva clipe, pierdut în contemplarea unei asemenea perspective.

Ajunseră la trecătoarea Jannisson două ceasuri mai târziu. Aceasta era un defileu între două lanțuri muntoase, o potecă largă, ușor de traversat, care ducea spre câmpia mai vastă de dincolo de ea. Muntele cel înalt dinspre miazăzi era o prelungire a culmilor Dragon's Teeth, dar cel dinspre miazănoapte îi era necunoscut lui Shea. Știa că Charnal Mountains, căminul uriașilor troli-stâncă, se afla pe undeva mai la nord, iar ceea ce vedeau acum era de bună seamă partea lor cea mai sudică. Culmile golașe, pe care puțini se aventuraseră vreodată, rămăseseră de secole întregi meleaguri sălbatice pe care sălășluiau doar triburile războinice ale fioroșilor troli. Trolii-stâncă erau cei mai masivi dintre locuitorii acelei porțiuni din Northland, dar mai trăiau și alte feluri de troli pe acolo. Iar dacă acest Keltset era un exemplar cât de cât edificator de trol-stâncă, atunci Shea gândea că aceștia erau un popor mult mai inteligent decât bănuiau southlanderii. I se părea oarecum ciudat ca propriii lui compatrioți să fie atât de prost informați cu privire la o seminție cu care împărțeau același pământ. Chiar și în cărțile pe care le citise pe când era copil de școală stătea scris că națiunea trolilor era înapoiată și necivilizată.

Panamon ceru pe neașteptate un scurt popas la intrarea largă în trecătoare și făcu spre ea câțiva pași, cu privirile ațintite atent în sus, spre versanții de pe ambele părți, vizibil îngrijorat să nu fie surprins de careva dintr-acolo. După o scurtă cercetare, îi porunci vânjosului Keltset să scruteze mai cu luare aminte terenul, pentru a se asigura că pot înainta în siguranță. Uriașul trol porni

numaidecât şi se făcu nevăzut în câteva clipe printre stânci şi cline. Panamon îi sugeră lui Shea să se aşeze şi să aştepte şi pe faţă i se aşternu zâmbetul acela încrezut, prin care dădea de înţeles că se credea nemaipomenit de isteţ pentru că luase măsura aceea suplimentară de prevedere, pentru a evita cine ştie ce capcană pusă la cale de prietenii lui Shea. Se simţea mai în siguranţă având-l pe Shea lângă el, căci era destul de convins că acesta nu reprezenta de unul singur o ameninţare la adresa vieţii lui, dar îl îngrijora posibilitatea ca văleanul să aibă prieteni care să-i facă probleme dacă li se va ivi ocazia. În vreme ce aşteptau întoarcerea lui Keltset, gureşul aventurier se hotărî să se avânte într-o nouă poveste năucitoare despre una din escapadele tumultuoase pe care, chipurile, le trăise ca tâlhar de drumul mare. Shea găsi că şi aceasta, ca şi toate celelalte, era greu de crezut şi cam cusută cu aţă albă. Se părea că lui Panamon îi plăcea mai mult să povestească toate astea decât putea plăcea oricui să le asculte, şi le povestea ca şi când fiecare ar fi fost prima pe care o depăna, nu a cincisuta. Shea îndură vorbăria într-o tăcere stoică şi se strădui să pară atent, în sinea lui însă chibzuia la ceea ce îl aştepta. Trebuie că erau de-acum lângă hotarele Paranorului şi, odată ajunşi acolo, avea să fie lăsat în voia sorţii. Va trebui atunci să-şi găsească numaidecât prietenii dacă voia să rămână în viaţă pe aceste meleaguri neprimitoare. Vrăjitorul Comandant şi vânătorii lui încercau fără istov să-i dea de urmă şi dacă-l găseau înainte de a ajunge la Allanon şi ceilalţi, care îl puteau apăra, era un om mort. Dar poate ei pătrunseseră deja în cetatea druizilor şi puseseră mâna pe nepreţuita Sabie Shannara. Poate că victoria fusese deja obţinută.

Keltset apăru din nou în gura trecătorii şi le făcu semn să vină. Ceilalţi doi se grăbiră să i se alăture şi porniră mai departe. Un grup de atacatori ar fi avut destul de puţin loc

de unde să pândească, așa că, în mod cert, nu aveau să dea de niciun necaz pentru moment. Se zăreau câțiva bolovani răzleți pe ici pe colo și ceva movile joase, dar în dosul lor abia dacă se puteau ascunde unul sau doi inși. Trecătoarea era destul de largă, iar călătorii o traversară în întregime în mai puțin de un ceas. Mersul era plăcut și vremea trecu repede. Odată ajunși la capătul nordic al trecătorii, văzură câmpia și, dincolo de ea, tot spre nord, un alt lanț muntos care părea să se întindă spre apus. Călătorii ieșiră din trecătoare și păși pe terenul drept al câmpiei, care avea forma unei potcoave de cal, înconjurată din trei părți de munți și păduri și cu partea deschisă spre apus. Câmpia era acoperită de un covor subțire de iarbă de un verde palid, crescând în smocuri încâlcite pe pământul arid. Se zăreau și mici tufe, încovoiate și sfrijite, care-i ajungeau lui Shea până la genunchi. Această câmpie părea să nu fie – nici chiar primăvara – prea verde și nu existau decât foarte puține animale pe aceste meleaguri însingurate din apropierea Paranorului.

Shea își dădu seama că se apropiau de destinația finală a călătoriei atunci când Panamon își călăuzi micul grup spre vest, păstrând direcția generală la mai multe sute de metri nord de pădurea și munții din stânga lor, cu ochii în patru să nu cadă cumva victime vreunui atac neașteptat. Când văleanul își întrebă călăuza stacojie cât mai aveau până la Paranor, hoțul se mulțumi să surâdă cu viclenie și să-l asigure că erau aproape. Nu avea niciun rost să-i pună alte întrebări, așa că tânărul se resemnă să rămână neștiutor în privința direcției până când celălalt va hotărî că era momentul ca musafirul nepoftit s-o pornească mai departe de unul singur. Shea își îndreptă atenția spre câmpia dinaintea lor, căci pustietatea ei aridă i se părea southlanderului de-a dreptul fascinantă. Era o lume cu totul nouă pentru el și, cu toate că se temea, și pe bună

dreptate, pentru viaţa lui, era totuşi hotărât să nu-i scape nimic din cele ce vedea. Era odiseea fabuloasă pe care el şi Flick visaseră dintotdeauna că o vor trăi împreună într-o bună zi şi, deşi era foarte posibil ca la finalul ei amândoi să fie morţi, îngropaţi şi daţi uitării, cu ţelul călătoriei neatins şi cu sabia pierdută pe vecie, voia totuşi să se bucure de ea în timpul pe care îl mai avea, atât cât era.

Spre după-amiază, cei trei asudau din plin şi începuseră să-şi piardă răbdarea sub dogoarea câmpiei deschise. Keltset mergea ceva mai la o parte de ceilalţi, cu pas neabătut, cu chipul aspru lipsit de expresie, cu ochii întunecaţi şi neprietenoşi în lumina strălucitoare şi fierbinte a soarelui. Panamon încetase cu vorbăria şi părea interesat doar să încheie marşul din ziua aceea şi să se vadă scăpat de Shea, pe care începuse să-l considere de acum un fel de povară de prisos. Shea era obosit şi îndurerat, rezistenţa lui şi aşa scăzută slăbise mult în cele două zile de marş fără oprire. Cei trei umblau cu soarele arzător bătându-le drept în faţă, lipsiţi de orice apărare sau umbră pe terenul ca-n palmă, cu ochii mijiţi în lumina orbitoare. Le era din ce în ce mai greu să deslușească ceva înaintea lor pe măsură ce soarele cobora spre apus, încât Shea se lăsă curând păgubaş şi hotărî să se bizuie pe priceperea lui Panamon pentru a ajunge cu bine la Paranor. Călătorii se apropiau tot mai mult de lanţul muntos de la nord, din dreapta lor, şi se părea că acolo unde se terminau crestele munţilor se deschidea o câmpie nesfârşită. Era un loc atât de vast, încât Shea vedea linia orizontului acolo unde soarele scăpăta, lăsându-se spre pământul pârjolit. Când întrebă în cele din urmă dacă aceasta era câmpia Streleheim, Panamon nu răspunse numaidecât dar, după câteva clipe de gândire, dădu scurt din cap.

Nu se mai rosti niciun cuvânt despre locul în care se aflau sau despre intenţiile secrete ale lui Panamon privind

soarta lui Shea. Ieşiră din valea în formă de potcoavă şi înaintară spre hotarele răsăritene ale câmpiei Streleheim, un şes uriaş şi monoton care se întindea cât vedeai cu ochii spre nord-vest. Terenul aflat chiar înaintea lor, paralel cu înălţimile şi cu pădurea din stânga, era neaşteptat de movilit. Faptul nu fusese vizibil câtă vreme se aflaseră în vale, dar se văzu îndată ce păşiră pe câmpie. Se zăreau chiar mici crânguri de copăcei şi tufărişuri dese ceva mai încolo şi... şi încă ceva, ceva ce nu era de-al locului. Toţi trei observară asta în aceeaşi clipă şi Panamon le porunci cu glas aspru celorlalţi să se oprească, în vreme ce-şi aţinti suspicios privirea înainte. Shea îşi mijì ochii în lumina puternică a după-amiezii, apoi şi-i umbri cu o mână. Văzu mai mulţi stâlpi ciudaţi înfipţi în pământ şi, împrăştiate pe mai multe sute de metri împrejur, mormane de veşminte colorate şi ceva ce aducea a metal sau sticlă sclipitoare. Printre veşminte şi metale se observa, abia-abia, mişcarea slabă a unor obiecte mici şi negre. În cele din urmă, Panamon strigă cu voce tare spre cei care se puteau afla acolo. Spre totala lor surprindere, auziră zbaterea grăbită a unor uriaşe aripi negre, iar păsările care se înălţară în aerul luminos, nemulţumite că au fost deranjate din festinul lor cu stârvuri, se dovediră a fi de fapt nişte vulturi enormi. Panamon şi Shea rămaseră muţi de uimire, încremeniţi locului de parcă prinseseră rădăcini, în vreme ce uriaşul Keltset înaintă câţiva metri şi privi cu atenţie scena. O clipă mai târziu se răsuci în loc spre ei şi-i făcu nişte semne prietenului său, care-l privea cu luare-aminte. Hoţul stacojiu dădu cu gravitate din cap.

– A avut loc o bătălie de un fel sau altul acolo, declară el sec. Ce vedem noi de fapt sunt leşuri!

Cei trei porniră spre macabra scenă a luptei. Shea se aţinu mai în urmă, temător dintr-odată că trupurile hăcuite şi nemişcate ar putea să fie ale prietenilor lui. Ciudaţii

stâlpi începură să se distingă mai bine când cei trei se apropiară cu doar câțiva metri; erau lănci și stindarde de luptă. Obiectele care luceau în soare erau lame de săbii și pumnale, unele azvârlite de cei care încercaseră să fugă, altele încă în încleștarea mâinilor moarte ale luptătorilor. Mormanele de veșminte deveniră bărbați ale căror trupuri lipsite de viață, scăldate în sânge, zăceau la pământ și se coceau încet sub dogoarea neîndurătoare a soarelui orbitor. Pe Shea îl înecă miasma morții ce-i izbi nările și bâzâitul furios al muștelor care zburau de la un cadavru la altul. Panamon își întoarse privirea spre el și zâmbi strâmb. Își dădea seama că văleanul nu văzuse până atunci moartea atât de aproape și că era o lecție pe care nu o va da cu ușurință uitării.

Shea se luptă din greu cu senzația de greață care i se strecura în stomac și se sili să meargă împreună cu ceilalți pe câmpul de luptă. Mai multe sute de trupuri zăceau pe terenul accidentat, împrăștiate care-ncotro. Nu se zărea nicio mișcare; toți acești bărbați erau morți. După felul în care căzuseră luptătorii și pentru că nu erau grupați în vreun fel anume, Panamon ajunse în sinea sa la concluzia că lupta fusese lungă și grea, pe viață și pe moarte, că nimeni nu ceruse și nimeni nu dăruise îndurare. Recunoscu pe dată stindardele mogâldanilor, iar trupurile lor gălbejite și încovoiate erau ușor de identificat. Dar nu-și dădu seama decât la o cercetare mai atentă a trupurilor chircite că adversarii lor fuseseră vânători elfi.

Până la urmă, Panamon rămase nemișcat în mijlocul morților, neștiind prea sigur ce ar trebui să facă. Shea nu era în stare decât să se holbeze cu oroare la acest carnagiu, privirea lui năucită se plimba mecanic de la un chip încremenit în moarte la celălalt, de la mogâldani la elfi, de la rănile căscate la pământul îmbibat de sânge. Și, în acel moment, realiză ce înseamnă de fapt moartea și îl

cuprinse frica. Nu era nicio aventură în moarte, niciun sens al ţelului, nicio opţiune, nu era nimic altceva decât o senzaţie de repulsie îngreţoşată şi stupefacţie. Toţi aceşti bărbaţi pieriseră pentru cine ştie ce motiv lipsit de noimă şi poate că-şi pierduseră viaţa fără măcar să ştie pentru ce anume se luptaseră. Nimic nu putea justifica un asemenea masacru înfiorător – nimic.

O mişcare neaşteptată a lui Keltset îi întoarse din nou privirea spre cei doi tovarăşi ai săi şi văzu că trolul ridicase un stindard sfâşiat, rupt în două, cu pânza mânjită de sânge. Blazonul de pe flamură reprezenta o coroană aşezată deasupra unui copac înalt, cu ramificaţie bogată. Keltset părea foarte entuziasmat şi gesticula plin de însufleţire spre Panamon. Acesta se încruntă amarnic şi începu numaidecât să cerceteze chipurile elfilor din apropiere, depărtându-se într-un cerc tot mai larg. Keltset privi neliniştit în jur, apoi, brusc, se opri, în vreme ce căutătura ochilor depărtaţi poposi asupra lui Shea, fascinată, pare-se, de ceva ce vedea pe faţa micului vălean. O clipă mai târziu, Panamon se întoarse alături de ei, iar pe trăsăturile lui se aşternuse o expresie de îngrijorare, neobişnuită la el.

– Prietene Shea, avem de-a face aici cu probleme serioase, declară el cu un aer solemn, cu picioarele depărtate şi mâinile proptite în şolduri. Pe stindardul acesta este blazonul casei regale elfice Elessedil – garda personală a regelui Eventine. Nu-i găsesc trupul printre morţi, dar asta nu mă face deloc să mă simt mai bine. Dacă i s-a întâmplat vreo nenorocire regelui elfilor, va izbucni un război de proporţii nemaiîntâlnite. Toate cele Patru tărâmuri se vor mistui în foc!

– Eventine! strigă Shea, cuprins de teamă. Dar el păzea fruntariile de miazănoapte ale Paranorului, în caz că...

Amuţi îndată, temându-se că s-a dat de gol, dar Panamon Creel vorbea înainte şi nu părea să-l fi auzit.

– Nu văd nicio raţiune – mogâldani şi elfi să se războiască aici, în pustietatea asta. Ce-o fi căutat Eventine tocmai aici, atât de departe de ţinuturile lui? Trebuie să se fi luptat pentru ceva anume. Nu pot cu niciun chip să...

Îşi curmă vorba, cu gândul rămas neterminat. Se holbă apoi la Shea.

– Ce-ai spus? Ce ziceai de Eventine?

– Nimic, se bâlbâi speriat văleanul. Nu am spus...

Hoţul cel înalt îl înşfăcă pe nefericitul vălean de gulerul tunicii, îl apropie de el şi-l ridică cu totul de la pământ, până ce feţele aproape li se atinseră.

– Nu face pe deşteptul, micuţule!

Chipul îmbujorat de mânie părea enorm, ochii fioroşi erau îngustaţi de suspiciune.

– Tu ştii ceva despre toate astea – vorbeşte! Am bănuit de la bun început că ştii mai mult decât spui despre nestematele astea şi despre motivul pentru care mogâldanii aceia s-au ostenit să te ia prizonier. Acum, gata cu cimiliturile. Spune tot!

Dar Shea nu mai apucă să răspundă. Pe când atârna spânzurat în aer, zvârcolindu-se să scape din strânsoarea pumnului de fier al hoţului, asupra lor se lăsă pe neaşteptate o umbră uriaşă, apoi un trup enorm coborî, zbătând din aripile-i monstruoase, din cerul după-amiezii târzii. Namila neagră se lăsă încet, aproape cu graţie, pe pământ, în apropierea câmpului de bătălie, iar Shea simţi bine cunoscuta spaimă însoţită de fiori reci la vederea creaturii aducătoare de moarte. Panamon Creel, cuprins încă de mânie, dar şi de stupoare la apariţia neaşteptată a acelei făpturi, îl lăsă brusc pe Shea înapoi pe pământ şi se întoarse spre a-l înfrunta pe ciudatul nou-venit. Lui Shea îi tremurau genunchii, îi îngheţase sângele în vine, împietrit

de groază, şi ultimele rămăşiţe de curaj îl părăsiră. Creatura era unul dintre înfricoşătorii Purtători de Cranii ai Vrăjitorului Comandant! Nu mai avea timp să fugă; îi dăduseră, în sfârşit, de urmă.

Ochii sângerii şi cruzi ai monstrului trecură iute peste uriaşul trol, care rămăsese nemişcat, se opriră o clipă asupra hoţului stacojiu, apoi poposiră asupra micului vălean şi i se înfipseră în trup, căutând să-i afle gândurile împrăştiate. Panamon Creel, deşi şocat la vederea monstrului înaripat, nu era câtuşi de puţin înspăimântat. Se întoarse cu totul pentru a se afla faţă în faţă cu malefica fiinţă şi un surâs demonic i se răspândi pe chipul lat şi îmbujorat, în vreme ce ridica ameninţător un braţ spre celălalt.

– Orice soi de creatură vei fi fiind, rămâi unde eşti, îl preveni el cu asprime. Eu am ceva de împărţit doar cu omul acesta, şi nu cu...

Ochii arzători se aţintiră doldora de ură asupra lui şi Panamon îşi dădu brusc seama că nu mai poate vorbi. Se holbă uluit şi şocat la creatura aceea neagră.

– Unde este sabia, muritorule? hârâi vocea ameninţător. Îi simt prezenţa. Dă-mi-o!

Panamon Creel se holbă la negurosul vorbitor fără să priceapă nimic, apoi aruncă o privire rapidă chipului înspăimântat al lui Shea. Înţelese pentru întâia oară că, din neştiute pricini, făptura aceasta îngrozitoare îl duşmănea pe vălean. Situaţia era, în clipa aceea, foarte primejdioasă.

– Este inutil să tăgăduieşti!

Vocea stridentă pătrundea tăios în mintea descumpănită a hoţului.

– Ştiu că se află aici, printre voi, şi trebuie să o capăt. E inutil să mi te împotriveşti. Pentru tine lupta s-a sfârşit. Ultimul descendent al casei regale Shannara a fost luat demult prizonier şi ucis. Trebuie acum să-mi dai sabia!

Ca niciodată până atunci, Panamon rămăsese fără grai. Nu avea habar ce tot spune uriaşa creatură neagră, dar realiză că n-are niciun rost să-i spună asta. Monstrul înaripat era oricum hotărât să-i dea gata pe toţi, nu era timp de explicaţii. Hoţul ridică braţul stâng şi-şi trecu sulița aducătoare de moarte peste mustăcioară. Zâmbi plin de curaj, aruncându-i ca-n treacăt o privire siluetei nemişcate a uriaşului său tovarăş. Ştiau amândoi instinctiv că lupta urma să fie pe viaţă şi pe moarte.

– Lăsaţi prostiile, muritorilor! se auzi porunca şuierătoare. Nu-mi pasă de voi câtuşi de puţin – numai de sabie îmi pasă. V-aş putea nimici pe toţi – chiar şi ziua în amiaza mare.

Brusc, Shea simţi o slabă rază de nădejde strecurându-i-se în suflet. Allanon îi spusese cândva că puterea Purtătorilor de Cranii slăbeşte la lumina zilei. Poate că atunci când soarele strălucea pe cer nu erau de neînfrânt. Poate că cei doi hoţi călîţi în luptă aveau ceva şanse. Dar cum ar putea ei ucide o creatură nepământeană, care era doar spiritul unui suflet mort, spectrul unei vieţi fără moarte, care doar împrumutase o formă fizică? Preţ de câteva clipe nimeni nu se mişcă, apoi creatura făcu pe neaşteptate un pas înainte. Mâna dreaptă a lui Panamon Creel se încleştă numaidecât pe mânerul sabiei pe care o trase iute ca fulgerul din teacă şi hoţul se ghemui, gata de atac. În aceeaşi clipă, silueta uriaşă a lui Keltset înaintă câţiva paşi şi se preschimbă din statuie în maşinărie de luptă cu muşchi de fier, cu securea de luptă într-o mână, cu picioarele groase depărtate, pregătit de bătălie. Purtătorul de Cranii şovăi, ochii lui arzători se aţintiră pe faţa trolului-stâncă, pe care o cercetă abia acum cu atenţie. Şi ochii lui sângerii se măriră, uluiţi.

– Keltset!

Ceilalți doi nu avură la dispoziție decât o singură clipă ca să se întrebe cum se face că Purtătorul de Cranii îl cunoștea pe uriașul mut – o frântură de secundă de uluire fără margini în ochii monstrului, aceeași în ai lui Panamon Creel, după care uriașul trol porni cu o viteză ametitoare la atac. Securea zbură prin aer, azvârlită de mâna puternică a lui Keltset, și izbi neagra creatură drept în piept, cu un zgomot dezgustător. Panamon făcuse un salt înainte, sabia și sulița porniseră deja spre pieptul și gâtlejul făpturii. Dar monstrul ucigaș al Northlandului nu era ușor de ucis. Își reveni de pe urma loviturii de secure, respinse atacul lui Panamon cu o singură mână îngherată și-l trimise pe hoț cât colo la pământ. În clipa următoare, din ochii arzători începu să iasă fum și două flăcări sângerii țâșniră spre hoțul ametit. Acesta se aruncă numaidecât într-o parte și focul doar trecu pe lângă el, pârlindu-i ușor tunica stacojie și trimițându-l din nou grămadă la pământ. Înainte ca monstrul să-și găsească iar ținta, trupul uriaș al lui Keltset se năpusti asupra lui și-l doborî. Până și monstrul înaripat, cât era el de mare, părea scund pe lângă trupul masiv al trolului-stâncă în vreme ce se rostogoleau încleștați pe pământul scăldat în sânge. Panamon se ridicase în genunchi și-și scutura capul, încercând să-și revină din ameteală. Shea își dădu seama că trebuie să facă ceva, se repezi deci la hoțul năucit și-l apucă disperat de un braț.

– Nestematele! se rugă el exasperat de Panamon. Dă-mi nestematele și pot să vă ajut!

Chipul învinețit se întoarse spre el, apoi bine cunoscuta mânie îi reveni în priviri, iar hoțul îl îmbrânci fără menajamente pe vălean la o parte.

– Ține-ți gura și nu te băga, mugi el în timp ce se ridica anevoie în picioare. Fără șmecherii, amice. Stai doar locului!

Își apucă din nou sabia căzută din mână și se repezi în ajutorul uriașului său tovarăș, căutând zadarnic să-i dea o lovitură periculoasă Purtătorului de Cranii înveșmântat în pelerina lui neagră. Minute în șir cei trei se luptară cu ferocitate pe câmpul de luptă și se izbiră vârtos deasupra trupurilor neînsuflețite ale mogâldanilor și elfilor. Panamon nu avea nici pe departe puterea celorlalți doi, dar era iute de picior și extrem de rezistent, evita cu ușurință loviturile, se mișca de jur împrejur cu agilitate atunci când northlanderul încerca să lanseze flăcările sângerii spre el. Incredibila vigoare a lui Keltset se dovedea a fi chiar și pe măsura puterilor Purtătorului de Cranii, iar malefica făptură începuse să se înfurie. Pielea aspră a trolului era arsă și înnegrită în zeci de locuri de focul ce o atinsese, dar uriașul doar se scutura după ce era lovit de foc și continua lupta. Shea își dorea cu disperare să le poată fi de ajutor, dar nu avea nici pe departe statura și puterea celorlalți, iar armele de care dispunea erau ridicol de nepotrivite. Dac-ar putea pune mâna pe nestemate...

În cele din urmă, cei doi muritori începură să obosească după necontenitele atacuri ale creaturii din lumea neființelor. Loviturile pe care le dădeau nu-i provocau nicio rană gravă și începură să înțeleagă că puterile lor nu puteau, singure, să biruiască dușmanul. Aveau să piardă bătălia. Tocmai atunci, curajosul Keltset se poticni și căzu într-un genunchi. Purtătorul de Cranii se repezi pe dată cu gheara asupra lui, îi sfâșie pielea lipsită de apărare de la gât până la brâu și trolul se prăbuși pe spate. Panamon urlă de furie și lovi cu sălbăticie spre făptura nepământeană, dar loviturile îi erau blocate și, în graba cu care pornise la atac, lăsase garda jos, rămânând o clipă lipsit de apărare. Trimisul Vrăjitorului Comandant lovi cu ferocitate, dădu la o parte cu o mână brațul terminat în suliță al hoțului, iar ochii îngustați lansară

jeturile de foc drept spre pieptul celuilalt. Flăcările arzătoare pârjoliră faţa şi braţele nefericitului Panamon Creel şi-l trimiseră la pământ cu atâta putere, încât acesta îşi pierdu cunoştinţa. Purtătorul de Cranii l-ar fi ucis pe loc dacă Shea, uitând de propria teamă la vederea pericolului în care se aflau ceilalţi, n-ar fi cules de jos o suliţă şi n-ar fi azvârlit-o din răsputeri drept spre capul descoperit al monstrului. Mâinile îngherate se ridicară prea târziu spre a se apăra de lovitura năprasnică şi se încleştară furioase pe chipul negru, încercând să-şi revină. Panamon zăcea şi acum lipsit de cunoştinţă la pământ, dar rezistentul Keltset se ridicase din nou în picioare şi-l apucase pe monstru de gât, încercând cu disperare să i-l frângă.

Rămăseseră doar câteva secunde înainte ca monstrul ucigaş să se elibereze din strânsoarea trolului. Shea se repezi lângă Panamon Creel şi strigă la el să se trezească. Rănitul se chinui cu dârzenie supraomenească să se ridice, dar căzu la loc după o clipă, orbit de durere şi epuizat. Shea se rugă din nou de el, îl scutură să-şi vină în fire şi-l imploră să-i dea nestematele. Doar nestematele le mai puteau fi acum de folos! – striga văleanul deznădăjduit. Erau singura lor şansă de supravieţuire! Privirea i se îndreptă spre cei doi luptători şi văzu cu oroare că strânsoarea trolului începuse, treptat, să slăbească. Peste o clipă, malefica fiinţă se va elibera şi atunci îi va prăpădi pe toţi. Pe neaşteptate, mâna însângerată a lui Panamon îndesă punga de piele în cea a lui Shea şi acesta se află din nou în posesia nestematelor.

Micul văleanse îndepărtă cu un salt de hoţul prăbuşit la pământ, dezlegă iute ca gândul şireturile şi deşertă cele trei pietre în palma deschisă. În aceeaşi secundă, Purtătorul de Cranii se eliberă din strânsoarea puternică a lui Keltset şi se întoarse spre ceilalţi spre a pune capăt luptei. Shea strigă sălbatic, ţinu nestematele întinse spre monstru şi se

rugă ca puterea lor ciudată să-i vină chiar acum în ajutor. Strălucirea orbitoare albastră țâșni exact în clipa în care făptura se întorcea spre el. Purtătorul de Cranii îl văzu prea târziu pe descendentul casei regale Shannara dezlănțuind puterea Nestematelor Elfice. Ochii lui sângerii, cu focul mocnind amenințător în ei, se ațintiră prea târziu asupra văleanului. Scăpărătoarea lumină azurie îi pară și îi zădărnici definitiv atacul, sfâșie aerul cu o uluitoare vigoare în drum spre făptura întunecată. Lumina îl izbi cu trosnet asurzitor pe Purtătorul de Cranii, îl opri locului și stoarse spiritul întunecat din carapacea de muritor, iar monstrul se zvârcoli în agonie și urlă de furie împotriva puterii care îl nimicea. Keltset se ridică în picioare dintr-un salt, apucă o lance de pe jos, își trase brațul gros înapoi și, luându-și un avânt extraordinar, implântă lancea în spinarea învăluită în pelerină a celuilalt. Northlanderul se cutremură înfricoșător, se răsuci aproape cu totul, cu un ultim zbierăt, apoi se prelinse încet la pământ, unde trupul negru i se preschimbă în colb. Încă o clipă și monstrul se făcu nevăzut, lăsând în urmă nimic alta decât un morman de cenușă. Shea rămase nemișcat, cu nestematele întinse și cu lumina albastră abătută în continuare asupra pământului. Apoi cenușa răbufni ca de o pală de vânt și din mijlocul ei se înălță un nor negru, subțire, care se risipi încet ca un fum. Lumina azurie dispăru brusc, lupta luă sfârșit, iar cei trei muritori rămaseră ca niște stane de piatră în tăcerea și pustietatea câmpului însângerat de bătălie.

Preț de câteva minute lungi nu se mișcară din loc, uluiți și acum de finalul neașteptat al acelei lupte încrâncenate. Shea și Keltset rămaseră cu ochii pironiți pe micul morman de cenușă înnegrită de parcă s-ar fi așteptat să prindă din nou viață. Panamon Creel zăcea epuizat la pământ, proptit într-un cot, chinuindu-se, cu ochii îndureraţi de arsură, să înțeleagă ce se petrecuse de fapt.

În cele din urmă, Keltset înaintă cu băgare de seamă şi răscoli cu piciorul cenuşa Purtătorului de Cranii ca să vadă dacă nu cumva rămăsese ceva acolo. Shea îl privi în tăcere, puse cu degete tremurătoare nestematele la loc în punga lor, pe care şi-o vârî apoi în tunică. Îşi aminti atunci de Panamon şi se întoarse grabnic să îngrijească rănile hoţului, dar rezistentul southlander se canonea deja să se ridice în capul oaselor, în vreme ce ochii lui, de un căprui întunecat, îl priveau uluiţi pe vălean. Keltset se grăbi să se apropie de tovarăşul său, pe care-l ridică în picioare cu blândeţe. Hoţul era plin de tăieturi şi arsuri, avea faţa şi pieptul înnegrite, dar nu părea să aibă vreo fractură. Panamon se holbă câteva clipe şi la Keltset, apoi dădu la o parte braţul puternic care îl sprijinea şi şchiopătă spre Shea.

– Am avut dreptate deci în ce te priveşte, mormăi el respirând anevoie şi clătinând din cap. Ştiai într-adevăr mai multe decât ne-ai destăinuit – mai cu seamă cu privire la nestemate. De ce nu mi-ai spus adevărul de la bun început?

– N-ai vrut să mă asculţi, se apără Shea imediat. Şi apoi, nici tu nu mi-ai spus adevărul despre tine – şi nici despre Keltset.

Amuţi şi aruncă o privire în direcţia trolului masiv.

– Nu cred că ştii nici tu prea multe despre el.

Hoţul cu faţa învineţită îl privi câteva clipe cu ochii mari pe vălean, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, apoi zâmbetul larg se aşternu din nou pe trăsăturile chipului frumos. Ai fi zis că hoţul stacojiu văzuse brusc lucrurile într-o nouă lumină, care-l amuza nespus, dar Shea prinse şi nuanţa de respect care i se aprinsese cam fără voie în ochii întunecaţi la auzul acestei afirmaţii atât de sincere.

– S-ar putea să ai dreptate. Încep să cred că nu ştiu nimic despre el.

Zâmbetul i se schimbă într-un hohot sănătos de râs şi hoţul aruncă o privire spre faţa aspră, lipsită de expresie a trolului. Apoi se întoarse din nou spre Shea.

– Ne-ai salvat vieţile, Shea, iar asta e o datorie pe care n-o vom putea niciodată plăti cum se cuvine. Dar voi începe prin a declara că nestematele îţi aparţin. Nu voi mai pune niciodată asta la îndoială. Mai mult, ai cuvântul meu că, dacă vei avea vreodată nevoie de mine, sabia şi experienţa mea, aşa cum sunt ele, îţi vor sta oricând la dispoziţie.

Se opri obosit, să-şi tragă răsuflarea, căci era şi acum ameţit de loviturile încasate. Shea se repezi spre el să-l ajute, dar hoţul îl opri cu un gest şi clătină din cap în semn de refuz.

– Cred că vom fi buni prieteni, Shea, rosti el cu seriozitate. Dar nu putem fi cu adevărat prieteni câtă vreme avem secrete unul faţă de celălalt. Cred că-mi datorezi o explicaţie cu privire la nestematele astea, la creatura care a fost cât pe ce să pună capăt ilustrei mele cariere şi la blestemata asta de sabie, pe care n-am văzut-o în viaţa mea. În schimbul acestor destăinuiri, voi arunca lumină asupra câtorva, ăă, neclarităţi cu privire la persoana mea şi a lui Keltset. Te învoieşti?

Shea se încruntă suspicios, încercând să treacă dincolo de faţa învineţită, pentru a citi direct în sufletul lui Panamon. În cele din urmă, încuviinţă din cap şi izbuti chiar să zâmbească slab.

– Bravo, Shea, îl încurajă Panamon entuziasmat şi-l bătu pe umărul zvelt.

O clipă mai târziu, hoţul se prăbuşi, slăbit de pierderea de sânge şi ameţit pentru că încercase prea curând să se mişte. Ceilalţi doi se repeziră în ajutorul lui şi, cu toate că Panamon protestă, declarând că se simte bine, tovarăşii lui îl obligară să rămână culcat în vreme ce uriaşul

Keltset îi spăla faţa cu o cârpă înmuiată în apă, aşa cum face o mamă cu pruncul ei lovit la joacă. Shea era profund uimit de felul în care trolul se schimbase cât ai clipi dintr-un luptător fioros, aproape de neînvins, într-o dădacă grijulie şi blajină. Avea în el ceva absolut extraordinar, iar Shea era convins că, în chip ciudat, Keltset avea o anume legătură cu Vrăjitorul Comandant şi cu misiunea de căutare a Sabiei Shannara. Nu putea fi întâmplător faptul că Purtătorul de Cranii îl cunoştea personal pe trolul-stâncă. Cei doi se întâlniseră, fără îndoială, cândva – şi nu se despărţiseră ca buni prieteni.

Panamon nu îşi pierduse cunoştinţa, dar în mod vădit nu era încă în stare să ajungă prea departe pe propriile-i picioare. Încercă zadarnic să se ridice de câteva ori, dar Keltset, care îl veghea cu atenţie, îl împinse cu blândeţe înapoi. Arţăgosul hoţ blestemă amarnic şi porunci să fie lăsat să se ridice în picioare, dar toate astea nu-i folosiră la nimic. În cele din urmă, îşi dădu seama că aşa nu va ajunge nicăieri şi ceru să fie dus undeva mai la umbră şi lăsat să se odihnească puţin. Shea aruncă o scurtă privire peste câmpia deschisă şi ajunse la concluzia că nu aveau să găsească umbră nicăieri pe acolo. Singurul loc, aflat la o distanţă acceptabilă, unde se puteau apăra de dogoarea soarelui era spre miazăzi – codrul care înconjura cetatea druizilor, chiar la hotarul cu Paranorul. Panamon spusese la un moment dat că nu vrea defel să ajungă în apropiere de Paranor, dar hotărârea nu-i mai aparţinea acum pe de-a-ntregul. Shea arătă spre codrul de la miazăzi, la mai puţin de o milă de mers, iar Keltset dădu din cap în semn că e de acord. Rănitul observă ce propusese Shea şi strigă vehement că nu vrea să fie dus în pădurea aceea chiar dacă asta ar însemna să moară acolo, pe loc. Shea încercă să-l convingă şi-i promise că nu se vor afla în nicio primejdie dacă vor da cumva de prietenii lui, dar pe hoţ

păreau să-l preocupe mai degrabă zvonurile ciudate care-i ajunseseră la urechi cu privire la Paranor. Shea nu se putu abţine să nu râdă amintindu-şi poveştile pe care i le îndrugase Panamon despre aşa-zisele escapade tumultuoase din care, chipurile, abia scăpase cu viaţă. În vreme ce ei doi stăteau de vorbă, Keltset se ridicase încet în picioare şi cerceta din priviri terenul din jur, părând a chibzui la ceva. Shea încă vorbea cu Panamon când Keltset se aplecă spre ei şi-i făcu un semn grăbit lui Panamon. Hoţul tresări, se făcu alb ca varul la faţă şi dădu scurt din cap. Shea încercă să se ridice în picioare cuprins de nelinişte, dar mâna puternică a hoţului îl reţinu.

– Keltset tocmai a zărit ceva mişcându-se prin tufişurile de la sud de noi. Nu-şi poate da seama de aici ce e; dar e cam pe la marginea câmpului ăstuia de bătălie, pe la jumătatea distanţei dintre noi şi pădure.

Shea păli numaidecât.

– Pregăteşte-ţi nestematele în caz că avem nevoie de ele, porunci calm Panamon, ceea ce însemna că, după părerea lui, intrusul putea fi un alt Purtător de Cranii care se ascundea prin tufişuri aşteptând apusul soarelui şi ocazia de a-i lua prin surprindere.

– Ce facem? întrebă Shea temător, cu punguţa strânsă în pumn.

– Îl doborâm înainte să ne doboare el pe noi – ce altceva putem face? se oţărî Panamon şi-i făcu semn lui Keltset să-l ridice.

Uriaşul se aplecă ascultător, îl prinse cu multă grijă pe Panamon şi-l ridică în braţele-i vânjoase. Shea luă cu sine sabia lată a hoţului rănit şi porni încet în urma lui Keltset, care mergea cu paşi măsuraţi şi relaxaţi spre sud. Panamon vorbi fără încetare tot timpul, ba îl îndemna pe Shea să se grăbească, ba îl mustra pe Keltset pentru că şi-ar îndeplini, vezi bine, cu prea mare brutalitate datoria de a transporta

un rănit. Shea nu putea să fie la fel de relaxat şi îi părea bine că e ultimul, pentru că arunca în timpul mersului priviri furişe într-o parte şi-n alta, căutând zadarnic vreo mişcare, ceva care să indice pe unde s-ar putea afla primejdia. În mâna dreaptă strângea Nestematele Elfice, singura lor armă împotriva puterilor Vrăjitorului Comandant. Lăsaseră cu vreo sută de metri în urmă locul unde luptaseră cu Purtătorul de Cranii când Panamon ceru un scurt popas, căci se plângea de dureri la un umăr. Keltset îşi aşeză povara pe pământ şi se ridică.

– Umărul meu n-o să mai poată îndura în veci atâta nepăsare faţă de ţesuturile şi oasele lui, mormăi Panamon furios şi îl privi cu subînţeles pe Shea.

Văleanul pricepu imediat că aici va avea loc lupta şi mâinile îi tremurară când desfăcu şireturile pungii şi-şi deşertă nestematele în palmă. O clipă mai târziu, Keltset se postă dezinvolt, cu securea sa cea mare într-o mână, în faţa hoţului care bombănea în continuare. Shea cercetă grabnic împrejurul şi privirea i se opri asupra unui tufiş aflat chiar la stânga celorlalţi doi. Inima i se opri în piept când nişte crengi din tufiş se foiră uşurel.

Şi Keltset intră atunci în acţiune. Cu o mişcare iute se răsuci în loc, se năpusti drept în mijlocul tufişului şi se făcu nevăzut.

XX

A urmat un haos desăvârşit. Un urlet ascuţit şi pătrunzător izbucni din tufiş şi toată încrengătura i se scutură zdravăn. Panamon se strădui din răsputeri să se ridice în genunchi şi-i strigă lui Shea să-i arunce sabia lată pe care văleanul înspăimântat o ţinea şi acum în mâna stângă. Shea rămăsese încremenit, cu celălalt pumn strângea nestematele şi aştepta îngrozit atacul care avea, fără doar şi poate, să-l dezlănţuie necunoscuta creatură din hăţiş. Panamon se prăbuşi în cele din urmă epuizat la pământ, fără a izbuti să-i atragă atenţia lui Shea şi fără să poată ajunge până la el. Se mai auziră câteva ţipete dinspre tufişul des, care se mai scutură o vreme, apoi – linişte. O clipă mai târziu, puternicul Keltset apăru, cu securea sa grea în mâna coborâtă. Cu cealaltă ţinea de ceafă trupul cocârjat al unui mogâldan care se zbătea avan să scape din strânsoarea de fier a trolului. Trupul gălbejit şi încovoiat părea ca de copil pe lângă silueta enormă a celui ce-l capturase, braţele şi picioarele i se zbăteau care-ncotro ca nişte şerpi prinşi de coadă. Mogâldanul era unul dintre vânătorii pe care Shea îi ştia de-acum foarte bine – înveşmântat în tunică de piele, cu cizme de vânătoare şi centură de sabie. Nu avea sabie, încât Shea ajunse la concluzia corectă că lupta din tufiş constase în dezarmarea mogâldanului. Keltset se apropie de Panamon, care izbutise între timp să se ridice în capul oaselor, şi-i întinse conştiincios zbuciumatul prizonier spre examinare.

– Lasă-mă în pace, lasă-mă în pace, blestemat să fii! ţipă plin de venin mogâldanul care se zvârcolea întruna. N-ai dreptul să faci aşa ceva! N-am făcut nimic – nici nu sunt înarmat, pe cuvânt. Lasă-mă să plec!

Panamon Creel privi amuzat mica făptură, clătinând uşurat din cap. În cele din urmă, pe când mogâldanul se ruga în continuare de ei, hoţul izbucni în râs.

– Înfricoşător duşman, Keltset! Zău aşa, ne-ar fi făcut de petrecanie tuturor dacă nu-l prindeai. Trebuie că ai luptat pe cinste ca să pui mâna pe el! Ha, ha, nici nu-mi vine să cred. Şi noi care ne temeam de alt monstru negru şi înaripat!

Pe Shea nu prea îl amuza incidentul, îşi amintea foarte bine toate primejdiile de moarte pe care le înfruntaseră membrii grupului său atunci când avuseseră de-a face cu micile creaturi gălbejite în timpul călătoriei lor spre Anar. Erau nişte făpturi periculoase şi viclene – duşmani pe care el unul nu-i socotea câtuşi de puţin inofensivi. Panamon îi aruncă o privire şi, când zări seriozitatea întipărită pe chipul lui, încetă să-şi mai bată joc de prizonier şi-şi îndreptă atenţia spre Shea.

– Nu te supăra, Shea. E mai mult un obicei decât o prostie să fac haz de asemenea lucruri. Râd ca să-mi păstrez judecata sănătoasă. Dar ajunge cu asta. Ce facem cu micul nostru prieten aici de faţă?

Mogâldanul privi înfricoşat spre chipul de pe care dispăruse orice urmă de zâmbet, făcu ochii mari şi vocea i se preschimbă într-un soi de văicărit monoton.

– Vă rog, lăsaţi-mă să plec, se rugă el cu un aer supus. O să plec şi n-o să spun nimănui despre voi. Fac orice spuneţi, bunii mei prieteni. Numai lăsaţi-mă să plec.

Keltset îl ţinea şi acum pe nefericitul mogâldan de ceafă, cam la un metru deasupra pământului, cu faţa spre Panamon şi Shea, iar acela începuse să se sufoce din

pricina strânsorii viguroase. Panamon observă dificultatea în care se afla prizonierul şi-i făcu în cele din urmă semn trolului-stâncă să lase victima jos şi să-şi descleşteze pumnul. Hoţul cumpăni cu multă atenţie rugăminţile fervente ale mogâldanului, aruncă apoi o privire iute în direcţia lui Shea, îi făcu pe furiş cu ochiul, îşi îndreptă din nou brusc atenţia spre prizonier şi-i propti în gâtlejul galben sulița ce-i ţinea loc de mâna stângă.

– Nu văd niciun motiv să-ţi îngădui măcar să trăieşti, necum să pleci unde pofteşti, mogâldane, declară el pe un ton ameninţător. Cred că cel mai bine pentru toată lumea ar fi să-ţi tai beregata chiar în clipa asta. În felul acesta, nu ar trebui să ne mai facem griji în privinţa ta.

Shea nu credea că hoţul chiar vorbea serios, dar vocea îi suna ca şi când vorbea cu cea mai mare seriozitate. Mogâldanul, îngrozit, înghiţi cu greutate şi ridică braţele într-o ultimă pledoarie disperată, cerând îndurare. Atâta plânse şi se văicări, încât până la urmă Shea aproape că se simţi stânjenit. Panamon nu făcu nicio mişcare, rămase doar cu privirea pironită pe chipul îngrozit al nefericitului dinaintea lui.

– Nu, nu, vă implor, nu mă ucideţi, se ruga mogâldanul deznădăjduit, în vreme ce ochii verzi, ieşiţi din orbite de spaimă, se fixau când pe un chip, când pe celălalt. Vă rog, lăsaţi-mă să trăiesc – vă pot fi de folos! Vă pot spune despre Sabia Shannara! Vă pot chiar ajuta să puneţi mâna pe ea.

Shea tresări fără voie când auzi pomenindu-se de sabie şi puse o mână pe umărul lat al lui Panamon, ca nu cumva acesta să-l vatăme pe prizonier.

– Şi zici că ne poţi spune despre sabie, da?

Glasul ca de gheaţă al hoţului părea prea puţin interesat şi nu-l luă nici pe Shea în seamă.

– Ei bine, ce ne poţi spune?

Trupul gălbejit și sfrijit se relaxă ușor, ochii îi reveniră la dimensiunea normală și se plimbară de la unul la altul, în căutarea oricărei șanse de a scăpa cu viață. Dar Shea văzu și altceva în privirea lui, ceva ce nu putea să explice prea bine. Ceva ca un soi de viclenie încordată îi trecu mogâldanului peste față când se relaxă, dezvăluindu-și, preț de o frântură de secundă, simțămintele altminteri mascate. O clipă mai târziu însă, expresia aceea dispăruse de pe chipul lui, înlocuită de una de supușenie și neajutorare desăvârșită.

– Vă pot conduce la sabie dacă vreți, șopti el răgușit, de parcă s-ar fi temut să nu-l audă careva. Vă pot călăuzi spre locul unde se află – dacă mă lăsați să trăiesc!

Panamon retrase vârful ascuțit de metal al suliței de la gâtlejul mogâldanului încovrigat, iar pe pielea gălbejită rămase o mică pată de sânge. Keltset nu făcuse nicio mișcare și nu dădea de înțeles că l-ar interesa într-o măsură oarecare cele ce se petreceau. Shea ar fi vrut să-i explice lui Panamon cât de important putea fi mogâldanul acela dacă era în stare să-i ajute în orice fel la găsirea sabiei, dar se dumiri repede că hoțul voia ca mogâldanul să rămână nesigur pe soarta lui. Văleanul nu știa ce anume aflase Panamon Creel despre legendă; până acum nu dăduse dovadă că l-ar preocupa prea mult semințiile în general și nu părea la curent cu legenda Sabiei Shannara. Trăsăturile aspre ale hoțului se relaxară ușor și un zâmbet i se așternu pe buze în vreme ce îl cerceta din priviri pe prizonierul ce tremura și acum de teamă.

– Sabia asta e cumva de valoare, mogâldane? îl luă el la întrebări liniștit, aproape cu șiretenie. O pot vinde pe aur?

– E un lucru neprețuit pentru unii, îl asigură celălalt și dădu cu înfrigurare din cap. Sunt făpturi care ar plăti oricât, ar da orice numai să pună mâna pe ea. În Northland...

Își curmă pe neașteptate vorba, speriat că spusese deja prea mult. Panamon zâmbi răutăcios și dădu din cap spre Shea.

– Mogâldanul zice că putem lua bani pe ea, îi zise el batjocoritor, cu voce calmă, iar mogâldanul nu ne-ar minți, nu-i așa, mogâldane?

Căpățâna gălbejită se scutură cu putere.

– Ei, atunci ar trebui, poate, să te lăsăm să trăiești până dovedești că ai ceva prețios de dat la schimb pe viața ta neisprăvită. Că doar n-o să scap eu șansa de a câștiga ceva bani numai ca să-mi satisfac dorința înnăscută de a tăia gâtul unui mogâldan pe care am pus mâna. Tu ce crezi, mogâldane?

– Înțelegi totul perfect și știi bine cât valorează viața mea, se văicări individul, prăbușit la picioarele hoțului zâmbitor. Te pot ajuta, te pot îmbogăți. Bizuie-te pe mine.

Panamon zâmbea larg de-acum, cu trupul voinic relaxat și cu mâna sănătoasă așezată pe umărul pipernicit al mogâldanului, de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. Îl bătu pe celălalt de câteva ori pe umărul cocârjat, ca pentru a-l ajuta să se liniștească, și privirea i se plimbă câteva clipe de la mogâldan la Keltset, apoi la Shea și înapoi la prizonier.

– Spune-ne ce căutai pe aici de unul singur, mogâldane, îi ceru Panamon. Și că veni vorba, cum îți spune?

– Mă cheamă Orl Fane, sunt războinic din tribul Pelle din Anarul de sus, răspunse el plin de zel. Eram... tocmai plecasem cu o solie de la Paranor când am dat peste câmpul ăsta de bătălie. Erau morți, morți cu toții și nu am putut face nimic. Pe urmă v-am auzit pe voi și m-am ascuns. Mi-era teamă că sunteți... elfi.

Se opri și privi cu teamă spre Shea, căci observase cu groază trăsăturile elfice ale tânărului. Shea nu spuse nimic,

aşteptă doar să vadă ce va face Panamon. Acesta îl privi plin de înţelegere pe mogâldan şi-i zâmbi prietenește.

– Orl Fane – din tribul Pelle, repetă rar hoţul. Un trib grozav, ai cărui vânători sunt niște bărbaţi viteji.

Clătină din cap de parcă ar fi regretat ceva, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre mogâldanul uluit.

– Orl Fane, dacă e să ne fim de ajutor unul altuia, atunci trebuie să şi avem încredere unul în altul. Minciunile nu fac decât să pună piedici abia înfiripatei noastre colaborări. Pe câmpul de bătălie am dat peste un stindard al tribului Pelle din naţiunea mogâldanilor, din care faci parte. Trebuie că ai fost şi tu cu ei când a avut loc lupta.

Mogâldanul rămase fără grai, iar în ochii verzi şi alunecoşi prinse a i se strecura din nou un amestec de teamă şi îndoială. Panamon îi zâmbea în continuare plăcut.

– Uită-te şi tu la tine, Orl Fane, eşti stropit de sânge şi ai o tăietură urâtă pe frunte, chiar sub păr. De ce ne ascunzi adevărul? Doar e clar că ai fost acolo, nu-i aşa?

Vocea convingătoare îl făcu pe celălalt să dea iute din cap, iar Panamon izbucni într-un râs aproape vesel.

– Bineînţeles că ai fost acolo, Orl Fane. Iar când elfii v-au atacat, ai luptat până ai fost rănit, poate chiar ai leşinat, aşa e? Şi pe urmă ai rămas acolo până am apărut noi. Ăsta e adevărul, aşa-i?

– Da, ăsta e adevărul, se declară mogâldanul numai-decât de acord.

– Nu, nu ăsta e adevărul!

Se lăsă o tăcere încărcată de uimire. Panamon zâmbea încă, iar Orl Fane era cuprins de emoţii amestecate: o umbră de îndoială îi stăruia în ochi, dar un început de surâs i se forma pe faţă. Shea îi privi pe amândoi foarte curios, fără să priceapă prea bine ce se petrece.

– Ascultă-mă bine, rozător mic ce-mi eşti.

Zâmbetul dispăruse de pe chipul lui Panamon, iar trăsăturile i se înăspreau pe măsură ce tonul cu care vorbea devenea din nou rece și amenințător.

– Ai mințit de la bun început! Un războinic al tribului Pelle și-ar purta însemnul – tu nu porți nimic. N-ai fost rănit în bătălie; zgârietura de pe fruntea ta e o nimica toată! Nu ești decât un jefuitor de cadavre – un dezertor, nu-i așa? Nu-i așa?

Hoțul îl înșfăcase pe mogâldanul îngrozit de gulerul tunicii și-l scutura cu atâta putere, încât Shea îi auzea dinții clănțănind în gură. Prizonierul cel pirpiriu se chinuia din răsputeri să răsufle, năucit de această schimbare bruscă de atitudine.

– Da, da! recunoscu el în cele din urmă, iar Panamon îl azvârli cu o mișcare scurtă înapoi în strânsoarea veșnic atentului Keltset.

– Un dezertor din rândul propriului său neam, zise Panamon, aproape scuipând disprețuitor cuvintele. Dezertorul este cea mai abominabilă vietate umblătoare sau târâtoare pe acest pământ. Te-ai furișat pe câmpul de bătălie ca să jefuiești obiecte de preț de pe cadavre. Unde le-ai pus, Orl Fane? Shea, du-te și caută prin tufișurile unde se ascundea.

Când Shea porni către tufiș, mogâldanul care se zbătea în mâinile trolului lăsă să-i scape un asurzitor urlet de groază, ceea ce-l făcu pe tânăr să-și închipuie că, de bună seamă, Keltset îi sucea gâtul. Dar Panamon se mulțumi să zâmbească și să-i facă semn văleanului să meargă înainte, convins de-acum că mogâldanul ascunsese într-adevăr ceva în tufiș. Shea își croi drum printre crengile dese până în mijlocul hățișului, în căutarea comorii. Pământul fusese răscolit, iar crengile rupte de lupta dintre Keltset și mogâldan și nu se zărea nimic la o primă cercetare. Shea umblă o vreme de colo-colo fără să

găsească nimic. Tocmai era pe punctul de a se da bătut, când prinse cu coada ochiului o raniță pe jumătate îngropată sub frunze, crengi și pământ. Cu ajutorul pumnalului scurt de vânătoare și al mâinilor, Shea scoase curând la iveală raniţa în care se aflau mai multe obiecte care zăngăneau în vreme ce se chinuia să o descâlcească. Îi strigă lui Panamon că dăduse de ceva, drept care nefericitul prizonier se dezlănțui într-un nou val de văicăreli. După ce Shea izbuti în cele din urmă să scoată raniţa la lumina slabă a după-amiezii târzii, o aduse lângă ceilalți și o aruncă la pământ. Pe Orl Fane îl cuprinse un adevărat delir, încât Keltset se văzu nevoit să-și folosească ambele mâini numai ca să-l țină locului.

– Orice o fi acolo, e ceva foarte important pentru micul nostru prieten.

Panamon îi zâmbi lui Shea și întinse mâna după raniță.

Tânărul veni alături și se uită pe după umărul lat al lui Panamon, care desfăcu șireturile de la capăt și dădu să se uite înlăuntru. Dar hoțul stacojiu se răzgândi numaidecât, apucă sacul de fund și-i deșertă conținutul pe pământ. Ceilalți priviră curioși comoara, fiecare dintre obiectele din fața lor.

– Gunoaie, mârâi Panamon Creel după ce le cercetă câteva secunde. Mogâldanul e prea prost ca să-și bată capul cu obiecte de valoare.

Shea privi obiectele din raniță fără să răspundă. Doar o adunătură de pumnale, cuțite și săbii, unele încă în tecile lor de piele. Câteva podoabe sclipeau în lumina soarelui și mai erau acolo și câteva monede de-ale mogâldanilor, care nu aveau valoare decât pentru ei. Totul părea, într-adevăr, lipsit de însemnătate, dar plângăreţul Orl Fane era, neîndoielnic, de părere că ele aveau o anume importanță pentru el. Shea clătină din cap, cuprins de milă față de micul

mogâldan. Pierduse totul când dezertase și nu mai avea acum decât aceste câteva bucăți neînsemnate de metal și podoabe ieftine. Și acum se părea că avea să-și piardă și viața pentru că îndrăznise să-l mintă pe capriciosul Panamon Creel.

– Pentru nimic din tot ce-i aici nu prea merită să-ți pierzi viața, mogâldane, mârâi Panamon și-i făcu semn lui Keltset, care înălță securea cea grea pentru a-i da lovitura de grație nefericitului captiv.

– Nu, nu, așteaptă o clipă, te rog, țipă mogâldanul și din vocea lui răzbătea disperarea fără margini.

Îi suna ceasul, iar pledoaria aceasta avea să fie cea din urmă.

– N-am mințit cu privire la sabie – jur că n-am mințit! Vă pot duce la ea. Înțelegeți voi ce înseamnă Sabia Shannara pentru Seniorul Întunecimii?

Fără să gândească, Shea întinse mâna și și-o încleștă pe brațul masiv al lui Keltset. Uriașul trol păru să priceapă. Coborî încet securea și-l privi curios pe Shea. Panamon deschise gura furios și dădu să spună ceva, apoi însă ezită. Voia să afle adevărul despre călătoria lui Shea spre Northland, iar taina acestei săbii avea, evident, legătură cu toate astea. Rămase o clipă cu ochii asupra văleanului, apoi se întoarse din nou spre Keltset și înălță nepăsător din umeri.

– Putem să te ucidem oricând mai târziu, Orl Fane, dacă și asta se dovedește a fi o minciună. Shea, fii bun, ajută-mă să mă ridic și lasă-mă să mă sprijin de brațul tău, cred că așa o să fiu în stare să ajung până la pădure. Keltset o să-l păzească bine pe micuțul și istețul nostru dezertor.

Shea îl ajută pe rănit să se ridice în picioare și încercă să-l sprijine când acesta făcu încet, cu băgare de seamă, câțiva pași. Keltset îl legă pe Orl Fane și-i trecu o funie și în

jurul gâtului ca să-l poată trage după el. Mogâldanul se lăsă legat fără să protesteze, deşi era limpede că îl neliniştea ceva. Shea avea impresia că mogâldanul minţise şi atunci când se lăudase că ştie unde se află sabia şi că se chinuia acum cu disperare să găsească o cale de a se elibera din mâinile celor ce-l capturaseră înainte ca aceştia să afle că i-a tras pe sfoară şi să-i facă de petrecanie. Cu toate că Shea nu l-ar fi ucis cu mâna lui pe mogâldan şi nici nu s-ar fi învoit să o facă altcineva, nu putea totuşi simţi prea mare compasiune pentru vicleana creatură. Orl Fane era un laş, un dezertor, un jefuitor de cadavre – un mogâldan fără neam şi ţară. Shea era convins de-acum că toată văicăreala şi supuşenia de mai înainte a mogâldanului nu fuseseră decât o mască bine studiată, pentru a ascunde creatura prefăcută şi disperată dinlăuntru. Orl Fane le-ar tăia tuturor beregatele fără să stea pe gânduri dacă ar crede că o poate face fără a-şi primejdui propria viaţă. Shea aproape îşi dori ca trolul să le fi pus capăt grijilor dându-l gata pe mogâldan. S-ar fi simţit mai liniştit.

Panamon făcu semn că era gata să o pornească spre pădure, dar nu apucară să facă nici doi paşi că tânguielile lui Orl Fane îi opri. Nenorocitul de mogâldan refuza să meargă mai departe dacă nu i se îngăduia să-şi păstreze raniţa şi comorile din ea. Stârni un aşa tămbălău îndărătnic de vaiete, încât Panamon ajunse din nou la capătul răbdării, pe punctul de a-i zdrobi căpăţâna nesuferită şi gălbejită.

– Ce mai contează, Panamon? întrebă în cele din urmă Shea, sătul de atâtea văicăreli. Lasă-l să-şi păstreze nimicurile, dacă asta îl face fericit. Putem scăpa de ele mai târziu, după ce se linişteşte.

Panamon clătină exasperat din cap şi făcu în cele din urmă semn că se învoieşte. Se săturase deja până-n gât de Orl Fane.

– Foarte bine, accept, dar numai de data asta, căzu hoţul de acord. Dar dacă mai deschide gura şi mai face asemenea tărăboi, îi tai limba. Keltset, fii cu băgare de seamă, nu cumva să ajungă la raniţa aia a lui. N-aş vrea să-l văd că pune mâna pe vreuna dintre săbii ca să se elibereze şi să ne taie gâtul! Nu de alta, dar lamele alea tocite nu fac doi bani şi m-ar omorî rugina care mi-ar otrăvi sângele.

Shea pufni fără să vrea în râs. Erau, ce-i drept, nişte arme destul de puţin arătoase, deşi lui îi cam plăcuse sabia aceea zveltă pe mânerul căreia era gravată imaginea unei mâini care purta o torţă aprinsă. Dar şi aceea era cam stridentă, iar stratul aurit de deasupra începuse să se ciobească şi să se păteze pe la plăsele. Ca şi celelalte, era şi ea vârâtă într-o teacă de piele uzată, aşa că era greu de spus cât de bună îi era lama. Dar chiar şi aşa, se putea dovedi primejdioasă în mâinile vicleanului Orl Fane. Keltset îşi aburcă raniţa pe un umăr şi grupul îşi continuă drumul spre pădure.

Plimbarea fu destul de scurtă, dar, odată ajunşi în sfârşit la lizieră, Shea se simţi istovit după ce-l sprijinise atâta vreme pe rănit. Micul grup se opri la porunca hoţului; acesta îl trimise apoi pe Keltset, ca într-o doară, să le acopere urmele şi să lase nişte urme false care să-i încurce pe cei care ar fi vrut să-i urmărească. Shea nu se împotrivi, pentru că, deşi nădăjduia că Allanon şi ceilalţi îl căutau, exista totuşi şi pericolul ca vânători mogâldani aflaţi în cercetare sau, mai rău, vreun alt Purtător de Cranii să dea de urmele lor.

După ce-l legă pe Orl Fane de un copac, trolul-stâncă porni îndărăt spre câmpul de luptă ca să şteargă urmele trecerii lor. Panamon se prăbuşi istovit lângă un arţar cu trunchiul gros, iar văleanul, ostenit şi el, se întinse în faţa lui, cu capul rezemat de o moviliţă înierbată, cu privirile pierdute spre coroanele pomilor, respirând adânc aerul

răcoros al pădurii. Soarele cobora cu repeziciune, după-amiaza se apropia de sfârşit, iar înserarea începuse să-şi croiască drum pe cerul dinspre apus, în fâşii lungi de purpuriu închis şi violaceu. Rămăsese mai puţin de o oră de lumină, iar noaptea avea să-i ascundă mai bine de ochi neprieteni. Shea îşi dorea din tot sufletul să-i aibă acum alături pe cei din grupul lui, pe Allanon, cu înţelepciunea lui de conducător şi extraordinarele puteri de vrăjitor, pe vitejii Balinor, Hendel, Durin, Dayel şi pe aprigul Menion Leah. Dar cel mai mult şi-ar fi dorit să-l aibă alături pe Flick – omul de nădejde, cu statornica şi neobosita sa încredere în fratele lui. Panamon Creel era un aliat de nădejde, sigur, dar între ei nu exista nimic care să-i lege. Hoţul trăise prea multă vreme bizuindu-se doar pe vicleşuguri şi manevre ca să priceapă fie şi cele mai simple noţiuni de cinste şi adevăr. Şi cum rămânea cu Keltset – cel care era chiar şi pentru Panamon o enigmă în toată regula?

– Panamon, mi-ai promis mai devreme că o să-mi povesteşti despre Keltset, observă Shea cu voce calmă. Şi despre cum se face că Purtătorul acela de Cranii îl cunoştea personal.

O vreme nu se auzi niciun răspuns, iar Shea înălţă puţin capul ca să-şi dea seama dacă omul îi auzise întrebarea. Panamon îl ţintea în tăcere cu privirea.

– Purtător de Cranii? Se pare că tu ştii mult mai multe decât mine pe tema asta. Ce-ar fi să-mi povesteşti chiar tu despre uriaşul meu tovarăş, Shea?

– Când m-ai salvat de mogâldani nu mi-ai spus adevărul despre el, nu-i aşa? replică Shea. Nu e un biet exilat, alungat de ai lui. Nu i-a omorât pentru că au vrut să-l atace, nu-i aşa?

Panamon râse vesel, îşi ridică suliţa şi-şi scărpină cu ea mustăcioara.

– Poate că acesta e adevărul. Poate că toate astea chiar i s-au întâmplat. Nu știu. Mie unul așa mi s-a părut la început, că trebuie să i se fi întâmplat ceva foarte grav ca să se înhăiteze cu unul ca mine. El nu e hoț; și nici nu știu ce anume e. Dar prieten cu mine e – atâta lucru știu sigur. Nu te-am mințit când ți-am spus asta.

– De unde vine? se interesă Shea după o clipă de gândire.

– L-am întâlnit cu vreo două luni în urmă pe undeva, mai la nord de locul ăsta. Venea dinspre Charnal Mountains, rănit, zdrobit, abia mai răsufla. Nu știu ce i se întâmplase; nu mi-a spus din proprie voință, iar eu nu l-am întrebat. Avea tot dreptul să-și păstreze trecutul ascuns, cum o făceam și eu. Am avut grijă de el mai multe săptămâni. Cunoșteam întrucâtva limbajul semnelor, iar el m-a înțeles, așa că am putut comunica între noi. I-am aflat numele din niște semne. Am aflat câte ceva unul despre celălalt – puțin doar. Când s-a făcut bine, l-am rugat să vină cu mine și el s-a învoit. Ne-am distrat pe cinste, să știi. Păcat că nu e cu adevărat un hoț.

Shea clătină din cap și chicoti pe înfundate la auzul acestei ultime declarații. Panamon Creel nu avea, de bună seamă, să se schimbe vreodată. Nu înțelegea niciun alt fel de viață – și nici nu voia. Singurul gen de persoană pe care o înțelegea era cel care-i trimitea pe alții învârtindu-se când îi pica lui bine și care lua cu forța tot ce-i trebuia. Și totuși, prietenia este un bun la mare preț chiar și pentru un hoț și nu e ceva dat cu ușurință deoparte. Chiar Shea începuse să simtă un soi ciudat de prietenie față de impetuosul Panamon Creel, o prietenie greu de înțeles, caracterul și valorile care contau pentru ei fiind atât de diferite. Dar înțelegea fiecare ce simte celălalt, chiar dacă nu și de ce simte în acest fel, și, la urma urmei, luptaseră împreună împotriva unui dușman comun. Poate că de mai mult nici nu este nevoie pentru a înfiripa o prietenie.

– De unde să-l fi cunoscut oare Purtătorul de Cranii? insistă Shea.

Panamon înălţă cu simplitate din umeri, dând astfel de înţeles că nici nu avea habar, nici nu-i păsa. Văleanul, care-l urmărea cu multă atenţie, simţi însă că această din urmă sugestie nu era tocmai adevărată, că Panamon ar fi vrut şi el foarte mult să afle explicaţia apariţiei lui Keltset cu două luni în urmă. Trecutul lui învăluit în mister era într-un fel legat de faptul că monstrul îl recunoscuse. Ochii aceia plini de cruzime trădaseră spaima, iar Shea nu pricepea în ruptul capului cum era posibil ca o fiinţă muritoare să înspăimânte o creatură nepământeană precum puternicul Purtător de Cranii. Panamon observase asta şi trebuie că-şi punea la rândul lui aceeaşi întrebare.

Când se întoarse Keltset, soarele coborâse aproape cu totul dincolo de linia orizontului şi ultimele sale raze abia dacă mai răzbăteau prin cotloanele pădurii înnegurate. Trolul ştersese cu cea mai mare grijă toate urmele care le-ar fi putut trăda drumul pe care-l făcuseră de la locul luptei, apoi lăsase semne false care i-ar fi indus în eroare pe cei ce ar fi vrut să-i urmărească. Panamon se simţea suficient de bine ca să se poată deplasa singur, dar îi ceru lui Keltset să-l sprijine până ajungeau într-un loc mai potrivit pentru popasul de noapte, pentru că întunericul se lăsa prea rapid ca să mai poată călători departe. Lui Shea i se încredinţă sarcina de a-l duce de funie pe docilul Orl Fane, o misiune care nu-i plăcea din cale-afară, dar pe care o primi fără să se plângă. Din nou, Panamon dădu să lepede raniţa aceea ponosită şi conţinutul ei, dar Orl Fane nu vru nici în ruptul capului să fie despărţit de comoara lui. Se puse numaidecât pe urlat, încât hoţul porunci să fie legat la gură, iar nefericitul mogâldan nu mai putu emite decât nişte mormăieli înăbuşite. Când însă porniră la drum prin pădure, prizonierul se aruncă disperat la pământ şi

refuză să se ridice chiar și atunci când Panamon, ajuns la capătul răbdărilor, îl lovi dureros cu cizma. Keltset ar fi putut să-l care pe mogâldan și să-l sprijine în același timp pe Panamon, dar nu merita efortul. În cele din urmă hoțul, bombănind amenințări cumplite la adresa mogâldanului cel văicăreț, îi porunci lui Keltset să ia cu sine rania, iar cei patru se așternură la drum prin pădurea tot mai întunecată.

Când bezna se înteți într-atât încât nu se mai deslușea poteca, Panamon hotărî că sosise momentul să-și facă popasul de noapte într-un mic luminiș, între câțiva stejari uriași ale căror coroane se împleteau deasupra lor și formau un adevărat acoperiș proteguitor. Pe Orl Fane îl legară de unul dintre stejari, iar ceilalți se apucară să încingă un foc și să-și pregătească ceva de-ale gurii. Când mâncarea era gata, îi scoaseră lui Orl Fane legătura de pe gură atât cât să-i îngăduie să mănânce. Deși Panamon nu știa cu precizie unde se aflau, se simțea destul de apărat ca să îngăduie un foc mic, convins că nimeni nu le va lua urma pe timp de noapte. S-ar fi simțit mult mai puțin apărat dacă ar fi știut cât este de primejdioasă Pădurea de Nestrăbătut din jurul colinelor cuprinse de beznă ale Paranorului. Pentru că, întâmplător, cei patru se aflau în pădurea de la răsărit de ținuturile înțesate de pericole care înconjurau cetatea. Dar porțiunea în care făcuseră popas era destul de rar călcată de slujitorii Vrăjitorului Comandant, încât posibilitatea să se abată cineva pe acolo și să-i găsească era destul de mică. Mâncară în tăcere, căci erau cu toții istoviți și flămânzi după lunga zi de marș. Până și văicăreala pisălogului Orl Fane se domoli pentru moment, micul mogâldan devorând hămesit ceea ce primise, cu fața vicleană și gălbejită aproape de căldura focului, cu ochii plimbându-i-se de la un chip la altul. Shea nu îi acorda nicio atenție, el chibzuia în sinea lui ce avea să-i spună lui Panamon Creel despre el însuși, despre ceilalți din grupul

lui şi, mai cu seamă, despre Sabia Shannara. Încă nu se hotărâse când terminară cina. Legară prizonierul din nou de cel mai apropiat stejar şi i se îngădui să respire în voie după ce făgădui solemn că nu va începe din nou să plângă şi să se văicărească. Apoi Panamon se aşeză comod lângă focul pe cale de a se stinge şi-şi îndreptă atenţia spre văleanul care-l aştepta.

– A sosit timpul, Shea, să-mi spui ceea ce ştii despre povestea asta cu sabia, începu el cu un aer voios. Fără minciuni, fără jumătăţi de adevăr şi fără să laşi nimic deoparte. Am promis să te ajut, dar trebuie să avem încredere unul în celălalt – şi nu genul de încredere despre care i-am vorbit jalnicului dezertor de colo. Am vorbit deschis cu tine şi m-am purtat corect. Fă la fel în ce mă priveşte.

Iar Shea îi spuse tot. Nu avusese de gând să facă asta la început. Nu era prea sigur cât anume voia să spună, dar firul poveştii se tot depănă, de la una la alta se legară toate şi, până să se dezmeticească, povestea ieşi în întregul ei la lumină. Îi vorbi despre sosirea lui Allanon şi despre apariţia Purtătorului de Cranii, din cauza căruia el şi Flick fugiseră din Shady Vale. Îi povesti ce se petrecuse în timpul călătoriei spre Leah şi cum se întâlnise cu Menion, apoi despre goana aceea nebună prin Black Oaks până în Culhaven, unde li se alăturaseră ceilalţi. Trecu repede peste amănuntele călătoriei spre Dragon's Teeth, pentru că o bună parte din evenimente îi erau şi acum neclare. Încheie cu povestea căderii în râu şi a felului în care fusese dus de apele vijelioase până în câmpia Rabb, unde fusese luat prizonier de trupa de vânători mogâldani. Panamon îl ascultă fără a-l întrerupe, cu ochii măriţi de surprindere la auzul poveştii. Keltset se aşezase alături de el, învăluit într-o tăcere de nepătruns, cu ochii aspri, dar plini de inteligenţă, aţintiţi cu cea mai mare atenţie asupra micului vălean tot timpul cât acesta vorbise. Orl Fane se tot foia

neliniştit; mormăia şi bombănea nedesluşit, ochii i se plimbau de colo-colo prin luminiş, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă sosind din clipă în clipă pe însuşi Vrăjitorul Comandant.

– Este cea mai formidabilă poveste pe care mi-a fost dat să o aud vreodată, declară Panamon în cele din urmă. E atât de incredibilă, încât până şi mie mi-e greu să o cred. Dar te cred, Shea. Te cred pentru că am luptat şi eu cu monstrul acela negru înaripat acolo, pe câmpie, şi pentru că am văzut cu ochii mei puterea pe care o ai asupra Nestematelor acelea Elfice, cum le numeşti tu. Dar treaba asta cu sabia şi cu tine, care ai fi descendentul pierdut al casei regale Shannara – nu ştiu, zău. Tu crezi aşa ceva?

– La început, n-am crezut, mărturisi văleanul dus pe gânduri, iar acum nu mai ştiu ce să cred. S-au întâmplat atât de multe, încât nu mai pot să ştiu ce sau pe cine să mai cred. În orice caz, trebuie să-i regăsesc pe Allanon şi pe ceilalţi. S-ar putea ca ei să fi pus deja mâna pe sabie. S-ar putea ca ei să aibă răspunsul la toată ciudăţenia asta cu descendenţa mea şi cu puterea sabiei.

Orl Fane izbucni într-un râs strident şi frenetic la auzul acestor ultime cuvinte.

– Nu, ei n-au pus mâna pe sabie, zbieră el ca un nebun cuprins de propria-i sminteală. Nu, nu, numai eu pot să vă conduc la sabie! Eu vă pot duce la ea. Numai eu. N-aveţi decât să căutaţi în lung şi-n lat, dintr-un colţ al lumii în celălalt, ha, ha, ha – daţi-i drumul! Dar eu ştiu unde e! Ştiu cine o stăpâneşte! Numai eu!

– Cred că e pe cale să-şi piardă minţile, bombăni Panamon Creel, sâcâit, şi-i porunci lui Keltset să-l lege din nou la gură pe enervantul mogâldan. Vom afla noi mâine în zori tot ce ştie el de fapt. Dacă ştie într-adevăr ceva despre Sabia Shannara, lucru de care mă îndoiesc, o să ne spună, altfel o să-şi dorească să o fi făcut!

– Crezi că ştie cine o are în stăpânire? întrebă Shea cu gravitate. Sabia ar putea însemna atât de mult, şi nu doar pentru noi, ci pentru toate popoarele celor Patru tărâmuri. Trebuie neapărat să încercăm mâine dimineaţă să aflăm ce ştie cu adevărat.

– Îmi smulgi lacrimi, nu alta, cu pledoaria asta pentru popoare, îl luă Panamon peste picior. Din partea mea, n-au decât să se ducă toţi învârtindu-se. Că doar ei n-au făcut niciodată nimic pentru mine – doar când au călătorit singuri, neînarmaţi, cu pungi doldora de gologani la ei, iar asta nu s-a întâmplat prea des.

Ridică privirea spre chipul lui Shea, pe care se citea dezamăgirea, şi înălţă uşuratic din umeri.

– Sunt însă curios în privinţa sabiei, aşa că, poate, aş fi dispus să te ajut. În fond, îţi sunt foarte îndatorat, şi eu unul nu uit o asemenea datorie.

Keltset terminase de pus căluşul în gura limbutului mogâldan şi li se alătură lângă focul de tabără. Orl Fane se pornise să râdă şi să chicotească ascuţit şi nici chiar căluşul de pânză nu izbutea să-i înfunde definitiv bolboroselile fără şir. Shea privi cam neliniştit spre micul prizonier, al cărui trup gârbovit şi gălbejit se sucea şi se răsucea ca posedat de te miri ce diavol, cu ochii întunecaţi căscaţi, rostogolindu-se ca ai unui nebun. Panamon hotărî, mărinimos, să nu ia în seamă gemetele şi rezistă o vreme, în cele din urmă sări însă în picioare, trase pumnalul şi porni spre mogâldan ca să-i taie limba. Orl Fane tăcu mâlc şi o vreme îl dădură uitării.

– De ce crezi că monstrul acela din Northland şi-a închipuit că ascundem Sabia Shannara? întrebă Panamon după o vreme. Ciudat, nici măcar n-a pus asta la îndoială. A zis că simte că noi o avem. Cum îţi explici asta?

Shea chibzui un moment, apoi ridică nehotărât din umeri.

– Poate a fost din cauza Nestematelor Elfice.

– S-ar putea să ai dreptate, se declară Panamon de acord, vorbind rar, dus pe gânduri, frecându-şi bărbia cu mâna sănătoasă. Sincer să fiu, nu pricep o iotă din toate astea. Keltset, tu ce crezi?

Uriaşul trol-stâncă îi privi pe amândoi cu seriozitate, apoi făcu din mâini câteva semne sumare. Panamon îl privi cu atenţie, apoi se întoarse spre Shea cu o expresie de lehamite.

– Zice că sabia e foarte importantă şi că Vrăjitorul Comandant reprezintă un mare pericol pentru noi toţi.

Hoţul râse cu amărăciune.

– Mi-e de mare ajutor, n-am ce zice!

– Sabia chiar e importantă, întări Shea şi vocea i se pierdu în bezna din jur, în vreme ce se aşeza tăcut, îngândurat.

Ceasurile erau de-acum târzii, noaptea de dincolo de micul cerc de lumină roşietică răspândită de foc era de un negru de nepătruns. Pădurea părea un zid protector ce-i ascundea în micul luminiş, înconjuraţi de bâzâituri sonore de gâze, şi, arar, de ţipătul vreunei alte vietăţi, venit din depărtări. Bolta de deasupra se zărea pe alocuri printre crengile copacilor înalţi ca nişte pete de un albastru întunecat, presărate cu zgârcenie de stele sclipitoare. Panamon mai vorbi câteva minute cu glas monoton în vreme ce focul se stingea încet, iar cărbunii încinşi se transformau în cenuşă. Se ridică apoi, izbi cu piciorul cenuşa şi o împrăştie pe pământ, după care le ură tovarăşilor săi noapte bună pe un ton care spunea că de-acum discuţiile trebuiau să înceteze. Keltset se înveli în pledul lui şi adormi înainte ca Shea să-şi aleagă măcar un loc nimerit de culcuş pe pământul pădurii. Văleanul se simţea incredibil de obosit după lunga zi de marş şi după lupta cu Purtătorul de Cranii. Îşi aşternu pledul pe jos, se întinse pe el, îşi scoase

cizmele vânătorești și rămase așa, cu ochii pierduți în bezna de deasupra, în care abia dacă deslușea crengile copacilor și umbrele venite dinspre văzduhuri.

Shea cugetă la toate câte i se întâmplaseră și prin minte i se perindară din nou peripețiile din lunga, nesfârșita călătorie de când plecase din Shady Vale. Atât de multe lucruri erau încă învăluite în mister. Călătorise atât de mult, îndurase atât de multe suferințe și tot nu avea habar care era sensul tuturor acestora. Taina Sabiei Shannara, Vrăjitorul Comandant, propria lui descendență – nimic din toate astea nu-i erau mai limpezi acum decât îi fuseseră la început. Tovarășii lui erau pe undeva, în căutarea lui, sub conducerea misteriosului vrăjitor Allanon, singurul ce părea să aibă răspuns la întrebări fără răspuns. De ce oare nu-i spusese totul lui Shea încă de când porniseră în călătorie? De ce preferase să le dea celor din grup informații cu atâta zgârcenie, una câte una, veșnic ascunzând acel mic sâmbure de adevăr, păstrând pentru sine cheia înțelegerii depline a puterii neștiute încătușate în enigmatica Sabie Shannara?

Se întoarse pe o parte și privi prin beznă silueta cufundată în somn a lui Panamon Creel, aflat câțiva pași mai încolo. Din partea cealaltă a luminișului se auzea răsuflarea grea a lui Keltset, în armonie cu toate celelalte sunete ale pădurii pe timp de noapte. Orl Fane ședea rezemat cu spatele de copacul de care era legat, cu ochii strălucind ca ai unei pisici în întuneric, fixați fără să clipească asupra lui Shea. Văleanul îl privi o clipă, neliniștit de felul în care se holba mogâldanul la el, dar în cele din urmă se strădui să se întoarcă pe partea cealaltă, închise ochii și adormi în câteva clipe. Ultimul lucru de care-și aminti era că strângea la piept mica pungă cu Nestematele Elfice, bine ascunse în tunică, și se întreba dacă puterea lor îl va apăra și de atunci înainte, în zilele ce vor urma.

Pe Shea îl trezi brusc în lumina cenuşie a primelor ceasuri ale dimineţii un şir nesfârşit de invective şi blesteme înveninate exprimând surpriza şi furia şi slobozite de Panamon Creel cu voce tunătoare. Hoţul tropăia de colo-colo prin locul de popas, striga şi afurisea în toate felurile. Shea nu pricepu imediat ce se petrece şi trecură mai multe minute până ce se dezmetici şi se propti într-un cot, cu ochii mijiţi la lumina slabă. Se simţea de parcă ar fi dormit doar câteva minute, muşchii obosiţi îl dureau, mintea îi era înceţoşată. Panamon turuia înainte plin de mânie, în vreme ce Keltset îngenunchease lângă unul dintre stejarii înalţi. Abia atunci Shea realiză că Orl Fane nu era acolo. Sări în picioare şi dădu fuga spre ceilalţi, simţindu-se brusc năpădit de spaimă. O clipă mai târziu, cele mai mari temeri i se adeveriră; funiile cu care fusese legat mogâldanul cel viclean zăceau desfăcute la rădăcina copacului gros. Mogâldanul evadase, iar Shea pierduse o ocazie unică de a recupera sabia dispărută.

– Cum de-a scăpat? se răsti Shea, furios la rândul lui. Credeam că l-aţi legat şi l-aţi ţinut departe de orice obiect cu care-şi putea tăia legăturile!

Panamon Creel îl privi ca pe-un neghiob, pe chipul îmbujorat de mânie se citea o expresie de dispreţ suveran.

– Mă crezi cumva nebun de legat? Firește că l-am priponit departe de orice lamă. L-am legat de copacul ăsta nenorocit şi i-am pus şi căluş în gură, ca să fiu mai sigur. Ce, tu nu erai aici? Diavolul ăla mic nu şi-a tăiat frânghiile şi căluşul. Şi le-a ros!

Era acum rândul lui Shea să rămână consternat.

– Vorbesc foarte serios, te asigur, vorbi Panamon mai departe fierbând de furie. Frânghiile au fost roase cu dinţii. Micul nostru prieten rozător a fost mai dibaci decât mi-am imaginat.

– Sau poate mai disperat, adăugă văleanul dus pe gânduri. Mă întreb de ce n-a încercat să ne ucidă. Doar avea destule motive să ne urască.

– Foarte nemiloasă remarcă din partea ta, îl luă celălalt în răspăr. Dar dacă tot ai întrebat, îţi spun eu de ce. I-a fost teamă că va fi prins asupra faptului. Mogâldanul e un dezertor – un laş de cea mai joasă speţă. Nu i-a ajuns curajul decât atât cât s-o rupă la fugă! Ce s-a întâmplat, Keltset?

Uriaşul trol-stâncă se apropiase în tăcere de tovarăşul lui şi făcu mai multe semne cu mâinile, arătând spre nord. Panamon clătină dispreţuitor din cap.

– Şoarecele ăla netrebnic a dispărut încă de pe la miezul nopţii – de ore întregi. Mai mult, nebunul a pornit-o spre nord şi n-ar fi cuminte din partea noastră să-l urmărim într-acolo. E foarte posibil ca tocmai cei din propriul lui neam să-l prindă şi să-i facă de petrecanie. Doar n-or să primească un dezertor printre ei. Ei hai, gata, să-i dăm pace! Ne e mai bine fără el, Shea! Oricum mintea, de bună seamă, cu privire la Sabia Shannara.

Shea dădu cam cu îndoială din cap, nu putea crede că mogâldanul minţise chiar în tot ceea ce spusese. Oricât părea de bezmetic micul gălbejit, păruse totuşi convins că ştie unde se află sabia şi cine o are în stăpânire. Însăşi ideea că mogâldanul ştia o asemenea taină îl îngrijora nespus pe vălean. Şi dacă o pornise în căutarea sabiei? Dacă ştia într-adevăr pe unde se află?

– Dă toate astea uitării, Shea, exclamă Panamon resemnat. Mogâldanul se temea de noi ca de moarte; nu se putea gândi decât cum să scape cu viaţă. Povestea cu sabia n-a fost decât un vicleşug născocit ca să nu-i facem felul până găseşte vreo ocazie să fugă. Ia te uită! A luat-o la picior cu atâta grabă, că şi-a uitat până şi preţioasa raniţă.

Shea băgă de seamă abia acum raniţa ce zăcea deschisă la gură la capătul celălalt al luminişului. Era, într-adevăr, ciudat că Orl Fane îşi abandonase comorile după ce se străduise cu atâta ardoare să-i convingă pe cei ce-l luaseră prizonier să le care după ei. Nenorocita aceea de raniţă fusese atât de importantă pentru el şi totuşi, iat-o, zăcea acolo cu toate obiectele îngrămădite sub pânza ei ponosită. Shea se apropie curios şi o privi cu vădită suspiciune. Deşertă toate obiectele pe pământ, săbiile şi pumnalele, la fel şi podoabele, care clinchetiră când se împrăştiară pe jos. Shea se holbă la ele, simţind că trupul uriaş al lui Keltset se apropiase de el şi că faţa lui întunecată şi lipsită de expresie se aplecase lângă a lui, cercetând obiectele. Rămaseră amândoi acolo, pierduţi în contemplarea comorilor părăsite ale mogâldanului, de parcă ele ar fi ascuns cine ştie ce taină nebănuită. Panamon le cercetă la rândul lui câteva clipe, apoi începu să bombăne dispreţuitor, privind armele şi podoabele.

– Hai să ne căutăm de drum, îi îndemnă el cu voie bună. Trebuie să-i găsim pe prietenii tăi, Shea, şi poate, cu ajutorul lor, vom găsi sabia asta cam alunecoasă. Ce te tot holbezi acolo? Am mai văzut toate catrafusele astea inutile. Nu s-au schimbat cu nimic.

Şi atunci, Shea făcu descoperirea.

– Ba da, s-au schimbat, afirmă el, rostind rar cuvintele. A dispărut. A luat-o cu el.

– Ce a dispărut? se răsti Panamon enervat şi izbi cu piciorul grămada de obiecte. Ce tot vorbeşti acolo?

– Sabia cea veche în teaca de piele. Cea cu mâna şi cu torţa aprinsă.

Panamon îşi întoarse iute privirea spre grămăjoara de arme şi se încruntă, curios. Keltset se îndreptă brusc de spate şi îl ţintui pe micul vălean cu ochii aceia extraordinar de inteligenţi. Pricepuse la rândul lui adevărul.

– Şi ce dacă a luat o sabie? mormăi Panamon fără a se gândi la ce spune. Asta nu înseamnă că...

Îşi curmă vorba şi rămase perplex, cu gura căscată, şi-şi dădu ochii peste cap fără a-i veni să creadă.

– Nu se poate! Nu e posibil aşa ceva – e cu neputinţă. Vrei să spui că a luat cu el...?

Nu izbuti să-şi sfârşească vorba, se înecase cu propriile cuvinte. Shea clătină din cap, cuprins de mută disperare.

– Sabia Shannara!

XXI

În dimineaţa în care Shea şi noii săi tovarăşi de drum se confruntau cu acel cumplit adevăr legat de fugarul Orl Fane şi de Sabia Shannara, Allanon şi ceilalţi membri ai grupului său se confruntau la rândul lor cu greutăţi de altă natură. Scăpaseră cu bine din cetatea druizilor, călăuziţi de puternicul vrăjitor, cutreieraseră printr-un adevărat labirint de coridoare prin inima muntelui, către pădurea de dincolo de el. Nu întâmpinaseră cine ştie ce rezistenţă în goana lor, văzuseră doar câţiva mogâldani alergând în mare grabă pe coridoare – tot ce rămăsese din garda cetăţii care dăduse bir cu fugiţii mai devreme. Se apropia deja înserarea când micul grup scăpă din cetate şi porni spre nord prin pădure. Allanon era convins că mogâldanii scoseseră Sabia Shannara din cetate înainte de lupta lui cu Purtătorul de Cranii, dar era cu neputinţă de aflat când anume se întâmplase asta. Eventine patrula la nord de Paranor şi orice încercare de a transporta sabia trebuie să se fi lovit de rezistenţa acerbă a vânătorilor lui. Poate că regele elfilor pusese deja mâna pe sabie. Poate îl găsise deja pe Shea. Allanon era foarte îngrijorat în legătură cu soarta micului vălean, pe care se aşteptase să-l găsească în cetatea druizilor. Ştia că nu se înşelase atunci când mintea lui îl căutase în munţii Dragon's Teeth. Shea era împreună cu alţii şi se îndrepta spre nord, spre Paranor. Ceva îi făcuse să schimbe direcţia. Shea era însă un tânăr descurcăreţ şi purta cu sine puterea Nestematelor Elfice

care să-l apere de Vrăjitorul Comandant. Druidului nu-i rămăsese decât să spere în sinea lui că se vor reîntâlni fără alte complicaţii şi că, atunci, Shea va fi întreg şi nevătămat.

Allanon avea însă probleme mult mai presante care-i solicitau atenţia. Mogâldanii trimiseseră numeroase trupe de întăriri şi acestora nu le trebui prea mult să-şi dea seama că Allanon şi micul lui grup de intruşi părăsiseră castelul şi se aflau pe undeva prin pădurea plină de primejdii şi de nestrăbătut din jurul Paranorului. Mogâldanii, ce-i drept, nu aveau de unde să ştie pe cine anume caută; ştiau doar că cetatea le fusese călcată şi că intruşii trebuiau prinşi sau ucişi. Trimişii Vrăjitorului Comandant nu sosiseră încă, iar Stăpânul Regatului Craniilor nu ştia că mult căutata pradă îi scăpase din nou. El domnea mulţumit în întunecata sa împărăţie, convins că Allanon, care-i dăduse atâta de furcă, fusese ucis în sala cuptorului din Paranor, că descendentul casei regale Shannara şi însoţitorii lui erau prizonieri şi că Sabia Shannara era păzită cu străşnicie de slujitorii lui, în drum spre Northland, preluată deja de Purtătorul de Cranii trimis cu o zi în urmă, pentru a se asigura că valorosul tăiş nu avea să fie cumva recucerit. Aşa că mogâldanii nou-sosiţi porniră să cutreiere pădurea din jurul Paranorului în căutarea necunoscuţilor intruşi, crezând că aceştia aveau să încerce să se salveze fugind spre miazăzi, drept care trimiseră cea mai mare parte a trupelor într-acolo.

Allanon şi micul lui grup îşi urmară drumul tot spre miazănoapte, dar înaintarea le era încetinită de apariţia, la răstimpuri, a unei noi trupe de mogâldani patrulând zona respectivă a pădurii. Micul grup nu ar fi izbutit să treacă neobservat dacă ar fi pornit-o spre miazăzi, dar numărul duşmanilor era mult mai mic pe calea spre miazănoapte, aşa că se ascundea de câte ori trecea prin preajmă câte o trupă de mogâldani, pentru ca apoi să-şi continue drumul. Se

făcuse deja dimineaţă când ajunseră în sfârşit la liziera pădurii şi putură privi spre miazănoapte, spre întinsa câmpie Streleheim, cu mogâldanii lăsaţi deocamdată în urma lor.

Allanon se întoarse spre ei, chipul lui smead era istovit şi aspru, dar în ochi îi strălucea şi acum focul dârzeniei dintotdeauna. Tovarăşii lui aşteptară în vreme ce el îi cerceta pe fiecare, de parcă atunci i-ar fi văzut pentru prima oară. În cele din urmă le vorbi, rostind cuvintele rar şi cu tristeţe.

– Prieteni, am ajuns la capătul călătoriei pe care am făcut-o împreună. Drumul nostru spre Paranor s-a încheiat şi a sosit clipa ca grupul să se destrame şi să pornim fiecare pe drumul lui. Am ratat şansa de a obţine sabia – cel puţin pentru moment. Shea nu se mai află alături de noi şi nu ştim cât timp ne va lua să-l regăsim. Dar cea mai mare primejdie cu care ne confruntăm în acest moment este ameninţarea unei invazii pornite dinspre miazănoapte. Trebuie acum să ne apărăm pe noi şi să apărăm naţiile de la miazăzi, apus şi răsărit. Nu am văzut nici urmă din oştile lui Eventine, deşi ar fi trebuit să patruleze prin această regiune. Se pare că au fost retrase, iar asta nu se putea întâmpla decât dacă Vrăjitorul Comandant şi-a pornit armatele spre miazăzi.

– Înseamnă că invazia s-a dezlănţuit deja? întrebă scurt Balinor.

Allanon încuviinţă cu gravitate din cap, iar ceilalţi schimbară priviri stupefiate.

– Fără sabie nu îl putem înfrânge pe Vrăjitorul Comandant, vom încerca deci să-i oprim înaintarea. Pentru asta trebuie să reunim numaidecât toate naţiunile libere. Este posibil să fie deja prea târziu. Brona îşi va folosi armatele pentru a pune stăpânire pe întreg Southlandul central. Iar pentru a-şi atinge scopul nu are altceva de făcut decât să zdrobească Legiunea de Hotar a Callahornului.

Balinor, Legiunea trebuie neapărat să apere oraşele din Callahorn pentru a le da celorlalte naţiuni răgazul necesar să-şi reunească armatele şi să contraatace. Durin şi Dayel te vor însoţi până la Tyrsis, de acolo ei vor porni spre apus, spre meleagurile lor. Eventine trebuie să-şi aducă armatele peste câmpia Streleheim pentru a apăra oraşul Tyrsis. Dacă vom fi înfrânţi acolo, Vrăjitorul Comandant va izbuti să ne despartă armatele şi şansele de a le mai putea reuni după aceea ar fi minime. Mai rău, întreg Southlandul ar rămâne descoperit, lipsit de apărare în faţa duşmanului. Seminţia oamenilor nu-şi va putea forma o armată în timp util. Legiunea de Hotar a Callahornului este singura lor speranţă.

Balinor dădu din cap în semn că înţelege, apoi se întoarse spre Hendel.

– Cum ne vor putea ajuta gnomii?

– Oraşul Varfleet este extrem de important pentru întreaga zonă răsăriteană a Callahornului, cumpăni cu prudenţă situaţia Hendel. Poporul meu va trebui să se apere de un atac care ar putea veni dinspre Anar, dar ne-am putea lipsi de un număr destul de mare de războinici pentru a pune umărul la apărarea oraşului Varfleet. Tu însă vei fi nevoit să aperi de unul singur oraşele Kern şi Tyrsis.

– Armatele elfilor vă vor ajuta în partea apuseană, făgădui Durin grăbit.

– Ia staţi o clipă! strigă Menion fără a-i veni să-şi creadă urechilor. Dar cu Shea cum rămâne? L-aţi cam dat cu toţii uitării, nu vi se pare?

– Constat că îngădui şi acum vorbelor să o ia înaintea gândirii, i se adresă Allanon încruntat.

Menion se făcu stacojiu la faţă de furie, dar aşteptă să audă ce avea vrăjitorul de spus.

– Eu unul nu am de gând să abandonez căutarea fratelui meu, declară calm văleanul.

– Nici prin minte nu mi-a trecut că ar trebui să o faci, Flick, îi zâmbi acestuia Allanon. Tu, Menion şi cu mine vom continua căutarea tânărului nostru prieten şi a sabiei dispărute. Presupun că atunci când îl vom găsi pe Shea vom găsi şi sabia. Amintiţi-vă cuvintele spectrului lui Bremen. Shea va fi cel dintâi care va pune mâna pe Sabia Shannara. Poate a şi făcut-o deja.

– Atunci hai să continuăm căutarea, îl îndemnă Menion iritat, fără a-l privi în ochi pe druid.

– Vom porni imediat la drum, declară Allanon, dar adăugă cu un aer apăsat: Dar tu trebuie să-ţi pui frâu limbii cu mai multă prudenţă. Cuvintele rostite de un Prinţ de Leah ar trebui să fie încărcate de înţelepciune şi cumpătare, de îngăduinţă şi înţelegere – nu de mânie necugetată.

Menion încuviinţă din cap, cam fără voie. Cei şapte îşi luară rămas-bun unul de la altul, încercaţi de emoţii amestecate, apoi se despărţiră. Balinor, Hendel şi fraţii elfi o luară spre apus, dincolo de pădurea în care Shea şi însoţitorii lui îşi petrecuseră noaptea. Aveau de gând să înconjoare Pădurea de Nestrăbătut, să coboare apoi prin zona deluroasă de la nord de munţii Dragon's Teeth şi să ajungă în două zile la Kern şi Tyrsis. Allanon şi cei doi tineri însoţitori ai săi porniră spre răsărit, în căutarea vreunui semn al trecerii lui Shea. Allanon era convins că văleanul trebuie să fi mers spre nord, spre Paranor, şi că era, foarte probabil, prizonier într-una dintre taberele mogâldanilor din zona aceea. Nu le va fi uşor să-l salveze, dar teama cea mare a druidului era că Vrăjitorul Comandant va afla cine este prizonierul şi va porunci neîntârziat să fie ucis. Iar dacă se va întâmpla asta, Sabia Shannara nu mai avea să le fie de vreun ajutor şi nu le mai rămânea decât să se bizuie pe armatele răzleţite ale celor trei tărâmuri asediate. Nu era un gând tocmai încurajator, încât Allanon îşi

îndreptă repede atenţia asupra terenului din faţa lor. Menion o luase puţin înaintea celorlalţi, ochii lui ageri cercetau urmele celor care mai trecuseră pe acolo. Pe el îl îngrijora starea vremii. Dacă va ploua, nu vor mai găsi nicio urmă. Dar chiar dacă vremea va continua să fie senină, furtunile care se dezlănţuiau uneori din senin prin Streleheim ar avea aceleaşi urmări ca o ploaie, ştergând orice urmă a trecerii cuiva. Flick venea conştiincios la urmă şi păşea în tăcere, sperând cu disperare să-l găsească pe Shea, dar temându-se că nu-şi va mai revedea vreodată fratele.

Pe la crucea amiezii, câmpia aridă ardea sub dogoarea soarelui nemilos, iar cei trei călători se ţineau cât puteau mai aproape de liziera pădurii, ca să poată folosi micile pete de umbră aruncate de copacii înalţi. Singur Allanon nu părea deranjat de căldura arzătoare, chipul smead îi era calm şi relaxat în dogoarea ameţitoare, fără strop de sudoare pe el. Flick simţea că e gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta şi chiar rezistentului Menion începuse să i se facă rău. Ochii ageri îi erau uscaţi şi înceţoşaţi, iar simţurile îi jucau de-acum feste. Vedea lucruri care nu existau de fapt acolo şi percepea sunete şi mirosuri închipuite de mintea suferindă la vederea câmpiilor nesfârşite dinaintea lui.

În cele din urmă, cei doi southlanderi nu mai putură înainta şi călăuza lor făcu un scurt popas, conducându-i spre un loc aflat în umbra răcoroasă a pădurii. Mâncară în tăcere nişte pâine şi carne uscată fără niciun gust. Flick voia să-l mai chestioneze pe druid despre şansele lui Shea de a supravieţui de unul singur pe aceste meleaguri aride, însă nu se putu hotărî să dea glas neliniştii sale. Răspunsul era mult prea uşor de ghicit. Acum, că ceilalţi plecaseră, se simţea ciudat de stingher. Nu fusese niciodată prea apropiat de Allanon, îl frământa veşnic teama nedesluşită

de puterile ciudate ale druidului. Vrăjitorul rămânea un personaj învăluit parcă în umbre, misterios şi la fel de primejdios ca Purtătorii de Cranii ce-i urmăreau cu atâta perseverenţă. Druidul rămânea personificarea spiritului nemuritor al lui Bremen, care se înălţase din lumea nepământeană a văii Shale. Allanon avea o putere şi o înţelepciune dincolo de orice închipuire, părea să nici nu facă parte din lumea de muritori a lui Flick; făcea parte mai curând din lumea Vrăjitorului Comandant, din colţul acela negru şi înfricoşat al minţii unde teama este atotstăpânitoare, iar raţiunea şi judecata nu-şi au locul. Flick nu putea uita bătălia crâncenă dintre marele vrăjitor şi vicleana creatură Purtătoare de Cranii, bătălie care se sfârşise în focul dogorâtor de sub cetatea druizilor. Şi totuşi, Allanon se salvase; supravieţuise unei primejdii din care niciun alt muritor n-ar fi avut scăpare. Nu era doar ceva neobişnuit – era de-a dreptul înspăimântător. Balinor era singurul ce părea apropiat de uriaşul lor conducător, dar acum el plecase, iar Flick se simţea singur şi lipsit de apărare.

Menion Leah se simţea încă şi mai puţin în largul său. Nu se temea, în adevăratul sens al cuvântului, de puternicul druid, dar înţelesese foarte bine că uriaşul nu avea o părere grozavă despre el şi că îl luase în călătorie mai ales pentru că Shea îl vrusese alături. Shea avusese dintotdeauna încredere în Prinţul de Leah, chiar şi când Flick pusese sub semnul îndoielii motivele pentru care aventurierul li se alătura. Dar Shea nu mai era acum cu ei. Iar Menion avea senzaţia că de-l va mai mânia fie şi o singură dată pe aprigul druid, acesta îi va face de petrecanie fără prea multă vorbă. Aşa că se mulţumi să mănânce în tăcere, fiind de părere că deocamdată prudenţa era de preferat vitejiei.

Când terminară, în tăcere, de mâncat, druidul le făcu semn să se ridice. Se aşternură din nou la drum către

răsărit, pe lângă liziera pădurii, cu feţele sub dogoarea nimicitoare a soarelui şi cu ochii obosiţi plimbându-li-se neîncetat peste întinderile aride în căutarea lui Shea. De astă dată nu trecură decât vreo cincisprezece minute până să dea de ceva care nu părea în regulă. Menion descoperi primul urmele. Un mare număr de mogâldani trecuse pe acolo cu câteva zile în urmă, încălţaţi în cizme şi, fără îndoială, înarmaţi până-n dinţi. Cei trei bătură cale de vreo jumătate de milă pe urmele lăsate de trupa de mogâldani în pelerinajul lor către nord. Ajunşi în vârful unei mici coline, dădură peste trupurile mogâldanilor şi elfilor ucişi în bătălie. Cadavrele se descompuneau cu-ncetul acolo unde se prăbuşiseră, neatinse şi neîngropate, la mai puţin de o sută de metri de colina pe care se aflau ei. Călătorii coborâră încet spre cimitirul de oase înălbite şi carne în putrefacţie, miasmele cumplite le pătrunseră scârbavnic în nări. Flick nu mai putu înainta, rămase locului cu privirile aţintite asupra celorlalţi doi care umblu deja printre leşuri.

Allanon se plimba gânditor şi tăcut printre luptătorii doborâţi, privind cu multă luare-aminte armele căzute la pământ şi stindardele de luptă, se uita doar în treacăt la chipurile celor morţi. Menion descoperi aproape imediat urme proaspete şi începu să se învârtă prin câmpul de bătălie, cu ochii în pământul colbuit. Din locul acela mai îndepărtat unde rămăsese, Flick nu-şi dădea bine seama ce se petrece, dar părea că munteanul se tot învârte în loc, cercetând urmele, adumbrindu-şi cu mâinile subţiri ochii înroşiţi. În cele din urmă, se întoarse spre miazăzi, către pădure, şi porni fără grabă spre Flick, cu capul plecat, îngândurat. Se opri şi se lăsă într-un genunchi lângă o tufă unde părea să fi dat de ceva care-i trezise interesul. Împins de curiozitate, văleanul îşi uită pe moment dezgustul pentru câmpul de bătălie şi pentru cadavre şi se grăbi să se apropie de celălalt. Tocmai ajunsese lângă munteanul îngenuncheat,

când Allanon, ajuns chiar în mijlocul câmpului de luptă, lăsă să-i scape un strigăt de uimire. Cei doi bărbaţi încremeniră şi priviră spre silueta întunecată, care se uită încă o dată în jos, ca pentru a fi mai sigur, după care se întoarse şi o porni cu paşi mari spre ei. Chipul smead al vrăjitorului era îmbujorat de surescitare când ajunse lângă tovarăşii lui, care se simţiră uşuraţi să vadă că bine cunoscutul surâs batjocoritor se schimba încet într-un zâmbet larg.

– Uluitor! Cu adevărat uluitor. Tânărul nostru prieten este mai isteţ chiar decât mi-am imaginat. Am găsit mai încolo o grămăjoară de cenuşă – tot ce a mai rămas dintr-un Purtător de Cranii. Puterea care a nimicit creatura aceea nu a fost cea a unui muritor de rând; a fost puterea Nestematelor Elfice!

– Asta înseamnă că Shea a trecut pe aici înaintea noastră! exclamă Flick plin de speranţă.

– Nimeni altul nu are puterea de a folosi nestematele, îl asigură Allanon. Se văd urmele unei lupte încrâncenate, iar ele dovedesc că Shea nu era singur. Dar nu-mi pot da seama dacă cei care îl însoţesc îi sunt prieteni ori duşmani. Şi nu-mi dau seama nici dacă acea creatură de la miazănoapte a fost ucisă în timpul bătăliei dintre mogâldani şi elfi sau după aceea. Tu ce ai găsit, muntene?

– O grămadă de urme false lăsate de un trol foarte inteligent, răspunse Menion nemulţumit. Mi-e cu neputinţă să ghicesc prea multe după urmele astea, dar sunt convins că un trol-stâncă uriaş a trecut pe aici. A lăsat urme peste tot, dar ele nu duc nicăieri. Mai sunt nişte indicii că a avut loc o hărţuială aici, în tufişul ăsta. Vedeţi crengile îndoite şi frunzele căzute? Dar, ceea ce e mai important, se disting urmele unui ins mic de stat. S-ar putea să fie ale lui Shea.

– Crezi că a fost luat prizonier de un trol? făcu Flick temător.

Menion zâmbi când auzi ce-l îngrijora pe celălalt şi înălţă din umeri.

– Dacă i-a putut el veni de hac unui Purtător de Cranii, mă îndoiesc că ar fi avut cine ştie ce bătaie de cap cu un trol de rând.

– Nestematele Elfice nu apără de muritori, le atrase Allanon atenţia, făcând ca sângele să le îngheţe în vine. Se poate deduce încotro s-a îndreptat trolul?

Menion clătină negativ din cap.

– Se putea, dacă dădeam peste urmele astea imediat, ca să ne orientăm după ele. Dar a trecut cel puţin o zi de când au fost lăsate. Trolul ştia bine ce face când a plecat de aici. Am putea căuta în neştire şi tot n-am afla încotro s-a îndreptat.

Flick îşi simţi sufletul înnegurându-i-se la auzul acelor cuvinte. Dacă Shea fusese luat prizonier de făptura aceea misterioasă, atunci se părea că ajunseseră iarăşi într-un punct mort în căutările lor.

– Am aflat şi altceva, le dădu Allanon de ştire după o clipă. Am găsit un stindard rupt al casei regale Elessedil – stindardul personal al lui Eventine. Este posibil să fi participat la luptă. Poate a fost luat prizonier sau chiar ucis. Mogâldanii au căutat pesemne să fugă din Paranor cu sabia şi au fost surprinşi de regele elfilor şi războinicii lui. Dacă aşa stau lucrurile, este foarte probabil ca Eventine, Shea şi sabia să se afle în mâinile duşmanului.

– De un lucru sunt sigur, se grăbi să spună Menion. Urmele au fost lăsate de trol ieri şi tot ieri a avut loc şi hărţuiala din tufiş, în vreme ce bătălia dintre mogâldani şi elfi a avut loc cu mai multe zile în urmă.

– Da... da, ai dreptate, firește, se declară druidul de acord, dus pe gânduri. S-au petrecut mai multe evenimente, într-o înşiruire pe care nu o putem ghici după cele câteva lucruri pe care le cunoaştem. Mă tem că nu vom putea afla stând aici toate răspunsurile la această ghicitoare.

– Ce facem acum? vru să ştie Flick, cuprins de nelinişte.

– Se văd nişte urme care duc spre apus, peste câmpia Streleheim, spuse Allanon cu un aer preocupat, privind spre apus. Urmele sunt în parte şterse, dar este posibil să fi fost lăsate de supravieţuitori ai acestei bătălii...

Privi întrebător spre Menion Leah care stătea tăcut mai la o parte, cerându-i părerea.

– Misteriosul trol n-a luat-o într-acolo, declară Menion îngrijorat. Nu s-ar fi ostenit să plăsmuiască o mulţime de urme false numai ca să lase o urmă atât de clară când a plecat de aici. Nu-mi place povestea asta.

– Avem oare de ales? insistă Allanon. Singurele urme clare care pleacă de la acest câmp de bătălie se îndreaptă spre apus. Va trebui să le urmăm şi să sperăm că totul va fi bine.

Flick găsi lipsit de temei un asemenea optimism dacă luai în considerare situaţia de fapt, şi-apoi, vorbele liniştitoare rostite de druid nu-i prea stăteau în firea aspră. Se părea, totuşi, că nu aveau de ales. Poate cei care lăsaseră acele urme le puteau spune ceva despre Shea. Micul vălean se întoarse spre Menion şi dădu din cap, dându-i astfel de înţeles că e gata să urmeze povaţa druidului, deşi băgă de seamă uimirea ce se aşternea pe trăsăturile chipului prelung al munteanului. Era limpede că pe Menion nu-l mulţumea această decizie, convins fiind că existau şi alte urme ce le puteau dezvălui mai multe despre trol şi despre Purtătorul de Cranii nimicit aici. Allanon le făcu semn să-l urmeze şi o porniră în lungul marş peste Streleheim, către meleagurile de la apus de Paranor. Flick aruncă o ultimă privire spre câmpul întesat de morţii care putrezeau încet în arşiţa dogorâtoare, uitaţi de oameni şi de natură în egală măsură, căzuţi în numele unei cauze deşarte. Clătină din cap. Poate aşa vor sfârşi cu toţii.

Cei trei călători urmară tot restul zilei drumul spre apus. Nu vorbeau prea mult, pierduți fiecare în gânduri, cu privirile îndreptate aproape fără atenție spre urmele parțial șterse din fața lor; soarele strălucitor prinse a se înroși treptat în coborârea lui spre linia orizontului, după care dispăru cu totul, odată cu lăsarea serii. Când se făcu prea întuneric ca să poată merge mai departe, Allanon îi călăuzi spre pădurea din apropiere, unde făcură popas de noapte. Cei trei ajunseseră într-un loc din partea nordică a temutei Păduri de Nestrăbătut și erau din nou pândiți de pericolul de a fi descoperiți de patrulele de vânători mogâldani și de haitele de lupi. Dar neclintitul druid le spuse că, deși ar putea fi descoperiți, el credea că dușmanii abandonaseră căutarea intrușilor, având acum treburi mai urgente. Dar, ca măsură de precauție, nu vor aprinde niciun foc și vor sta toată noaptea de veghe ca să nu fie atacați de lupi. Flick spera în sinea sa că lupii nu se vor aventura atât de aproape de câmpia deschisă, ci se vor ține mai în adâncul întunecat al codrilor, pe lângă cetatea druizilor. Îmbucară în grabă ceva merinde lipsite de gust și se pregătiră de culcare. Menion se oferi să stea primul de strajă. Flick adormi cât ai clipi, dar i se păru că dormise doar un minut când munteanul îl trezi ca să preia paza grupului. Către miezul nopții, Allanon se apropie fără un sunet și-i porunci lui Flick să se culce la loc. Văleanul nu apucase să stea de pază decât vreun ceas, dar se supuse fără crâcnire.

Când Flick și Menion se treziră, se iviseră deja zorii. În lumina anemică, roșietic-gălbuie, a razelor care se prefirau prin cotloanele umbrite ale pădurii îl văzură pe uriașul druid odihnindu-se liniștit, cu spatele sprijinit într-un ulm înalt, privind spre ei. Silueta înaltă, întunecată, părea aproape parte integrantă din codru, cum stătea acolo nemișcată, cu ochii negri adânciți în orbite sub sprâncenele stufoase. Cei doi realizară că Allanon îi veghease

toată noaptea şi nu dormise deloc. Părea cu neputinţă ca el să fie odihnit şi totuşi se ridică uşor, fără să-şi întindă mădularele, cu chipul aspru degajat şi vioi. Mâncară câte ceva, apoi ieşiră din pădure, înapoi pe câmpia Streleheim. O clipă mai târziu însă rămaseră locului încremeniţi de uimire. Cerul era senin cât vedeai cu ochii, de un albastru palid, soarele se înălţa strălucitor deasupra lanţului muntos dinspre depărtările răsăritene. Dar spre miazănoapte, sub crugul cerului, se formase un zid gigantic, ameninţător, de beznă deplină, ca şi când toţi norii de furtună ai lumii se adunaseră şi se buluciseră acolo, unul peste celălalt, spre a forma un perete negru şi mohorât. Zidul se înălţa la nesfârşit, până se pierdea în linia rotunjită a orizontului şi acoperea întreg ţinutul accidentat al Northlandului, uriaş, întunecat, înfricoşător – iar centrul lui era exact deasupra meleagului aflat sub stăpânirea Vrăjitorului Comandant. Părea a vesti apropierea neîndurătoare, inevitabilă, a unei veşnice nopţi.

– Ce-o fi asta? abia izbuti Menion să îngaime.

Preţ de un minut, Allanon nu răspunse, chipul lui întunecat părea a oglindi bezna zidului nordic în vreme ce-l privea în tăcere. Fălcile i se încleştară sub bărbuţa neagră, iar ochii i se îngustară ca de profundă concentrare. Menion aşteptă în tăcere răspunsul la întrebare şi, în cele din urmă, druidul păru să-şi dea seama că văleanul îi spusese ceva şi se întoarse spre el.

– Este începutul sfârşitului. Brona a dat semnalul invaziei. Întunecimea aceasta înspăimântătoare va înainta odată cu oştirile lui spre miazăzi, apoi spre răsărit şi apus, până ce întreg pământul se va afla sub acoperirea ei. Când soarele va fi dispărut de peste toate tărâmurile, libertatea va fi murit şi ea.

– Suntem înfrânţi? întrebă Flick. Am pierdut bătălia? Chiar nu mai există speranţă, Allanon?

Vocea lui profund îngrijorată îl mișcă pe uriașul druid, care se întoarse spre el și privi liniștitor în ochii măriți de spaimă.

– Încă nu, tânărul meu prieten. Încă nu.

Allanon îi atenționă să fie cu ochii în patru și continuă, vreme de multe ceasuri, să-i călăuzească pe cei doi spre apus, aținându-se mereu aproape de liziera pădurii. Purtătorii de Cranii vor începe să zboare și în timpul zilei, nu doar al nopții; acum, că Vrăjitorul Comandant își dezlănțuise invazia, înaripații nu se mai temeau de lumina zilei și nu se mai străduiau să-și ascundă prezența. Pentru Stăpân, duse erau vremurile în care stătuse ascuns în Northland; acum pornise spre celelalte meleaguri și-și trimisese înainte slugarnicele spectre întrupate în uriașe păsări de pradă. Și le dăduse puterea de care aveau nevoie spre a îndura lumina soarelui – puterea pe care o adunase acolo, în zidul acela de beznă care-i întunecea regatul și care se va porni cât de curând să acopere toate tărâmurile de dincolo de ea. Zilele în care lumina fusese stăpână se apropiau de sfârșit.

Către mijlocul dimineții, cei trei călători cotiră spre miazăzi pe câmpia Streleheim, tot în apropierea lizierei vestice a codrilor din jurul Paranorului. Urmele după care se călăuzeau se uneau în acel loc cu altele, sosite dinspre miazănoapte și îndreptându-se de acolo tot spre miazăzi, către Callahorn. Urmele erau apăsate și la vedere; cei ce trecuseră pe acolo nu se obosiseră defel să ascundă nici numărul trupelor, nici direcția în care se îndreptau. După lățimea drumului pe care îl formaseră și după felul urmelor, Menion ajunse la concluzia că pe-acolo trecuseră mai multe mii de oameni cu câteva zile în urmă. Încălțările pe care le purtau păreau să fie de mogâldani și troli – foarte posibil trupe din hoardele invadatoare ale Vrăjitorului Comandant. Allanon era de-acum convins că undeva, pe

câmpia de deasupra Callahornului, se forma o armată uriaşă care avea să năvălească de acolo spre Southland şi să despartă între ele ţinuturile libere şi armatele lor. Urmele se amestecară într-atât după ce se vădi că noi trupe se alăturau acestei oştiri, încât ajunse cu neputinţă să-ţi mai dai seama dacă vreo grupare mai mică se despărţise cumva ca s-o apuce pe o altă cale. Shea sau sabia puteau fi duşi într-o altă direcţie, fără ca prietenii lui să bage asta de seamă, dacă mergeau mai departe pe urmele corpului principal al armatei.

Călătoriră tot restul zilei, cu rare pauze de odihnă, hotărâţi să prindă din urmă înainte de căderea nopţii uriaşa coloană de războinici care trecuse pe-acolo. Drumeagul bătătorit lăsat în urmă de armată era atât de vizibil, încât Menion arunca doar din când în când, mai mult din rutină, câte o privire spre pământul răscolit. Câmpiei aride a Streleheimului îi luă curând locul un şes înierbat. Lui Flick aproape i se părea că se află iarăşi pe tărâmul natal şi că dintr-o clipă în alta şesul se va înălţa şi va zări familiarele coline din Shady Vale. Vremea era tot călduroasă şi umedă, dar era deja mult mai plăcută. Nu ajunseseră încă prea aproape de Callahorn, dar era limpede că se îndepărtau de întunecimea Northlandului, spre căldura şi verdele acelui meleag. Ziua trecu repede şi între cei trei se reînfiripară discuţiile. La rugămintea lui Flick, Allanon le vorbi despre Sfatul Druizilor. Le povesti cu de-amănuntul istoria semin ţiei oamenilor încă de la Marile Războaie şi le explică felul în care rasa lor progresase până la orânduirea statală de astăzi. Menion vorbi puţin, mulţumindu-se să-l asculte pe druid şi să cerceteze cu multă luare-aminte ţinuturile prin care treceau.

Când îşi începuseră marşul, soarele strălucea şi-i încălzea, iar cerul era senin. Spre mijlocul după-amiezii vremea se schimbă brusc, soarele se ascunse după nori

negri de ploaie şi umiditatea tot mai mare din atmosferă părea să li se agaţe dezagreabil de pielea neacoperită de veşminte. Aerul părea lipicios şi ud, era limpede că se apropia o furtună. Se aflau de-acum la marginea de sud a Pădurii de Nestrăbătut, iar la orizontul întunecat dinspre sud se zăreau piscurile zimţate ale munţilor Dragon's Teeth. Dar de uriaşa armată care mărşăluia înaintea lor tot nu dăduseră, iar Menion începu să se întrebe cât de adânc pătrunsese aceasta în Southland. Nu erau prea departe acum de hotarele Callahornului, situat imediat la sud de Dragon's Teeth. Dacă oştirile Northlandului cuceriseră deja Callahornul, atunci chiar că se apropia sfârşitul lor, al tuturor. Lumina cenuşie a după-amiezii dispăru cu repeziciune, iar cerurile se închiseră, posomorâte.

Bubuitul ce răzbătea ameninţător din depărtări şi reverbera cu ecou din piscurile înalte din faţa lor se făcu auzit chiar în crepusculul înserării. Menion îl recunoscu pe dată – îl mai auzise şi în codrii Anarului. Era sunetul sutelor de tobe ale mogâldanilor, ritmul lor necontenit pulsa parcă în nemişcarea aerului umed şi umplea înserarea de un soi de încordare sinistră. Pământul însuşi se cutremura sub puterea bătăilor de tobă şi toate vietăţile din partea locului amuţiseră, copleşite de spaimă. Menion realiza limpede, după intensitatea sunetului, că acolo se aflau mult mai multe tobe decât fuseseră în trecătoarea Jade. Dacă armatele Northlandului puteau fi măsurate după intensitatea acelui sunet, atunci trebuie că numărau mii de războinici. Pe măsură ce călătorii înaintau, erau copleşiţi cu încetul de sunetul asurzitor al ecourilor cadenţate. Norii negri apăruţi mai devreme acopereau şi acum cerul nopţii, şi taciturnul druid îi călăuzi mai departe, cu extraordinară precizie, prin câmpia aflată la poalele Paranorului. Nu vorbea nimeni, păşeau toţi cu atenţia încordată, neliniştiţi

de sunetul de tobe al războinicilor mogâldani. Şi realizară că tabăra duşmană se afla nu departe, chiar înaintea lor.

Terenul se schimbă brusc, transformându-se din câmpia aceea joasă, presărată cu hăţişuri, în cline abrupte pline de bolovani şi prăpăstii care se căscau fără veste în cale. Allanon, cu pasul lui neabătut, merse înainte fără clipă de şovăială, silueta lui se distingea clar chiar şi în bezna aproape deplină, iar cei doi southlanderi îl urmară docil. Menion îşi spunea că ajunseseră la munţii mai scunzi şi la dealurile de la poalele Dragon's Teeth şi că Allanon decisese să ajungă acolo din acea direcţie ca să nu dea cumva peste vreo trupă din armata Northlandului. Din locul unde se aflau ei era însă cu neputinţă de ghicit unde anume îşi făcuse tabără oştirea duşmană; judecând însă după sunet, ar fi zis că sunt chiar în mijlocul ei. Cele trei siluete întunecate îşi croiră drum prin noapte cu multă precauţie şi li se părea că bat drumul mai bine de un ceas; pe alocuri orbecăiau în beznă deplină printre bolovani şi hăţişuri. Veşmintele le erau pătate şi sfâşiate, iar pielea, acolo unde nu era acoperită, era zgâriată şi învineţită, însă taciturnul druid nu-şi încetini pasul şi nu se opri să se odihnească. La capătul acelui ceas, el se opri brusc şi se întoarse spre ceilalţi, cu un deget la buze în semn de avertisment. Apoi îi călăuzi încet, cu mare grijă, spre o grămadă de bolovani. Câteva minute la rând cei trei se cătărară în tăcere. Văzură deodată nişte lumini în depărtare – sclipirile gălbui ale focurilor aprinse. Călătorii se furişară târâş până spre marginea bolovanilor şi-şi ridicară prevăzători capul spre a privi, cu răsuflarea tăiată, spre tabăra duşmană.

Era o privelişte deopotrivă grandioasă şi terifiantă. Cât vedeai cu ochii, pe mai multe mile în toate direcţiile, focurile armatei Northlandului ardeau în puterea nopţii. Mii şi mii de puncte aurii sclipitoare spuzeau bezna câmpiei şi,

printre umbrele lor, se agitau cu mare zor siluetele nedesluşite ale mogâldanilor sfrijiţi şi gârboviţi şi ale trolilor cu braţe şi picioare vânjoase. Erau mii de războinici adunaţi acolo, înarmaţi până-n dinţi, gata să năvălească în forţă asupra Callahornului. Menion şi Flick realizară că era cu neputinţă să existe vreo forţă – fie ea şi Legiunea de Hotar, cu toată faima ei – în stare să ţină piept unei asemenea armate. Ai fi zis că toate triburile mogâldanilor şi trolilor se adunaseră pe câmpia de dedesubt. Allanon izbutise să evite străjerii sau cercetaşii duşmanilor, pentru că se apropiase dinspre poalele munţilor Dragon's Teeth, dinspre partea lor apuseană, iar acum stăteau ascunşi într-o scobitură dintr-o formaţiune de stânci aflate cu multe sute de metri deasupra armatei ce-şi făcuse tabără pe câmpie. Din acest loc mai înalt, cei doi southlanderi priveau năuciţi întreagă acea forţă de o grandoare neasemuită adunată acolo ca să invadeze meleagurile lor slab apărate. Tobele mogâldanilor băteau în cadenţă tot mai sonoră în vreme ce ei se uitau în jos, plimbându-şi privirile siderate de la un capăt la altul al imensei tabere. Pentru întâia oară înţelegeau pe deplin cu ce aveau de-a face. Până atunci, doar cuvintele lui Allanon le descrisese felul în care va avea loc invazia; acum vedeau cu ochii lor duşmanul şi puteau judeca singuri situaţia. Acum îşi dădeau seama ce disperată nevoie aveau de misterioasa Sabie Shannara – singura forţă care putea nimici creatura diabolică ce adunase armata aceea formidabilă şi o pornise împotriva lor. Dar era deja prea târziu.

Multe minute lungi nimeni nu rosti niciun cuvânt, adânciţi cu toţii în observarea taberei duşmane. Apoi Menion îl atinse pe Allanon pe umăr şi dădu să spună ceva, dar druidul încleştă iute o mână peste gura munteanului încremenit de uimire, apoi arătă spre baza formaţiunii de stânci pe care stăteau culcaţi. Menion şi Flick priviră cu

grijă în jos şi observară, spre surprinderea lor, siluetele abia deslușite ale unor santinele mogâldane care patrulau chiar sub ascunzătoarea lor. Niciunul dintre ei nu-şi închipuise că dușmanul se va osteni să posteze santinele la asemenea depărtare de tabăra propriu-zisă, dar se pare că nu erau dispuşi să-şi asume niciun risc. Allanon le făcu celor doi semn să se retragă de pe stânci şi aceştia se grăbiră să se supună, urmându-l, pas cu pas, în jos pe pantă. Odată ajunşi la o bună distanţă de stânci, druidul se apropie de ceilalţi doi, cu gând să ţină un sfat serios cu ei.

– Trebuie să fim atenţi să nu facem vreun zgomot, se auzi şoapta lui încordată, dorind să-i prevină pe ceilalţi doi. De acolo, de sus, stâncile ar fi reverberat ecoul vocilor noastre, care s-ar fi auzit de pe stânci tocmai până jos, în câmpie. Santinelele mogâldanilor ne-ar fi auzit!

Menion şi Flick dădură din cap, în semn că înţelegeau.

– Situaţia este mult mai gravă decât mi-am închipuit, îşi reluă Allanon vorba, iar şoapta lui răguşită abia se auzea în întuneric. Se pare că întreaga armată a Northlandului s-a adunat aici ca să invadeze Callahornul. Brona vrea să zdrobească total şi fără întârziere rezistenţa Southlandului şi să despartă astfel între ele oştirile mai bine pregătite ale tărâmurilor de la apus şi răsărit, cu care vrea să lupte separat, într-un alt moment. Dușmanul a cucerit deja toate meleagurile de la miazănoapte de Callahorn. Balinor şi ceilalţi trebuie să afle ce se petrece!

Amuţi, apoi privi încordat spre Menion Leah.

– Nu pot pleca acum, exclamă Menion cu înflăcărare. Trebuie să te ajut să-l găseşti pe Shea!

– Nu avem acum timp să examinăm prioritățile momentului, declară Allanon pe un ton aproape amenințător, ridicând un deget ca pe un pumnal spre fața munteanului. Dacă Balinor nu află ce se petrece aici, Callahornul va cădea, iar restul Southlandului va urma cât de curând,

inclusiv ţinutul Leah. A venit vremea să începi să te gândeşti la propriul tău popor. Shea e unul singur şi în acest moment nu poţi face nimic pentru el. Dar poţi face ceva pentru miile de southlanderi care vor fi înrobiţi de Vrăjitorul Comandant dacă apărarea Callahornului va da greş!

Allanon vorbea cu atâta răceală, încât pe Flick îl trecură fiori pe şira spinării. Simţea cum Menion se încordează lângă el, cuprins de mânie şi teamă, dar Prinţul de Leah rămase tăcut la auzul usturătoarei mustrări. Druid şi prinţ, învăluiţi în negură, se priviră unul pe altul cu mânie nedisimulată minute în şir, care părură fără sfârşit. Apoi, brusc, Menion îşi feri privirea şi dădu scurt din cap. Flick respiră vizibil uşurat.

– Mă voi duce în Callahorn să-l previn pe Balinor, mormăi Menion cu voce încărcată de furie, dar mă întorc apoi să te găsesc.

– Faci ce pofteşti după ce îi găseşti pe ceilalţi, răspunse Allanon cu răceală. Dar dacă vei încerca să te întorci trecând printre toate trupele oştirilor duşmane, vei face un lucru cel puţin necugetat. Flick şi cu mine vom încerca să aflăm ce s-a întâmplat cu Shea şi cu sabia. Nu îi vom părăsi, muntene, ai cuvântul meu.

Menion îi aruncă o privire grăbită, aproape neîncrezătoare, dar ochii druidului erau limpezi şi sinceri. Nu mintea.

– Mergi tot pe lângă munţii mai puţin înalţi până treci de liniile santinelelor, îl sfătui uriaşul pribeag cu voce coborâtă. Când ajungi la râul Mermidon, în amonte de Kern, traversezi râul şi intri în oraş înainte de revărsatul zorilor. Cred că armata Northlandului va năvăli mai întâi asupra Kernului. După părerea mea, oraşul are şanse minime să reziste atacului unei forţe de asemenea mărime. Populaţia trebuie evacuată în Tyrsis înainte ca duşmanii să le taie retragerea. Tyrsis a fost construit pe un platou la

baza unui munte. Dacă este bine apărat, poate rezista mai multe zile împotriva oricărui atac. Durin şi Dayel ar avea atunci răgazul necesar să ajungă pe meleagurile lor şi să se întoarcă împreună cu armata elfilor. Hendel ar putea oferi ceva sprijin din Eastland. Callahornul poate fi apărat atât cât să permită armatelor din cele trei tărâmuri să se mobilizeze şi să se unească pentru a ataca oştirile Vrăjitorului Comandant. Este singura şansă de izbândă în lipsa Sabiei Shannara!

Menion încuviinţă din cap, se întoarse spre Flick şi îi întinse mâna ca să-şi ia rămas bun. Flick zâmbi slab şi i-o strânse cu căldură.

– Noroc bun, Menion Leah.

Allanon se apropie şi-şi aşeză mâna puternică pe umărul zvelt al munteanului.

– Nu uita, muntene, ne bizuim pe tine. Poporul din Callahorn trebuie prevenit că se află în primejdie. Dacă şovăie sau întârzie, este pierdut şi, laolaltă cu el, întreg Southlandul. Să nu dai greş.

Menion se întoarse pe călcâie şi porni ca o umbră printre stânci. Uriaşul druid şi micul vălean rămaseră tăcuţi, privind silueta zveltă care se strecura cu agilitate printre bolovani şi se făcea apoi nevăzută. Rămaseră acolo câteva clipe după plecarea lui Menion, fără să vorbească, apoi Allanon se întoarse spre Flick.

– Nouă ne revine misiunea de a afla ce s-a întâmplat cu Shea şi cu sabia.

Vorbea din nou cu voce coborâtă în vreme ce se aşeza, obosit, pe un mic bolovan. Flick se apropie de el.

– Şi mă îngrijorează şi soarta lui Eventine. Pe stindardul rupt pe care l-am găsit acolo, pe câmpul de bătaie, era blazonul lui personal. E posibil să fi fost luat prizonier şi, dacă aşa stau lucrurile, armata elfilor ar putea ezita să intre în acţiune până va fi eliberat. Poporul îl

iubește prea mult ca să-i rișteviața, fie și pentru a salva Southlandul.

– Vrei să spui că elfilor nu le pasă ce se întâmplă cu Southlandul? îl întrebă Flick, căruia nu-i venea să creadă una ca asta. Nu-și dau seama ce li se va întâmpla și lor dacă Southlandul capitulează în fața Vrăjitorului Comandant?

– Lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par la prima vedere, oftă adânc Allanon. Cei care îl urmează pe Eventine înțeleg pericolul care îi paște, dar există și unii care au părerea că neamul elfilor nu ar trebui să se amestece în treburile altor meleaguri decât dacă sunt ei înșiși atacați sau amenințați. În lipsa lui Eventine, decizia va fi dificilă, iar dezbaterile privind justețea și oportunitatea acțiunii ar putea întârzia orice mișcare a armatei elfilor, până va fi prea târziu să fie de vreun folos.

Flick clătină încet din cap și-și aminti de vremea, nu prea depărtată, când, în Culhaven, Hendel le spusese plin de amărăciune cam același lucru despre poporul din orașele Southlandului. Părea incredibil ca lumea să fie atât de nehotărâtă și confuză când se confrunta cu asemenea pericol. Și totuși, la fel fuseseră ei și fratele lui când li se vorbise pentru prima oară despre descendența lui Shea și despre Purtătorii de Cranii. Abia când văzuseră ei înșiși un asemenea monstru, târându-se în căutarea lor...

– Trebuie neapărat să aflu ce se petrece în tabăra aceea, se auzi vocea răgușită, hotărâtă a lui Allanon, care-l scoase pe Flick din reverie.

Rămase o clipă concentrat, privindu-l țintă pe micul vălean.

– Flick, tânărul meu prieten..., zâmbi el slab în bezna nopții. Cum ți-ar plăcea să devii pentru scurtă vreme mogâldan?

XXII

Shea fiind în continuare dispărut pe undeva pe la nord de Dragon's Teeth, iar Allanon, Flick şi Menion porniţi în căutarea vreunui indiciu care să le spună pe unde s-ar putea afla acesta, ceilalţi patru membri ai grupului de prieteni, răspândiţi acum care pe unde, se apropiară de marile turnuri ale oraşului-fortăreaţă Tyrsis. Le trebuiseră aproape două zile întregi de mers, iar primejdioasa călătorie îi purtase printre liniile de santinele instalate de armata Northlandului şi fusese îngreunată încă mai mult de stavila formidabilului lanţ muntos ce despărţea regatul Southlandului, Callahorn, de meleagul Paranorului. Prima zi de mers le păru lungă, dar se încheie fără probleme, iar cei patru călători porniră spre miazăzi prin codrii ce se învecinau cu Pădurea de Nestrăbătut, pe unde patrulau mogâldanii, îndreptându-se către câmpia de dincolo de ea, care era un adevărat prag spre giganticii munţi Dragon's Teeth. Trecătorile erau păzite cu străşnicie de vânătorii mogâldani şi păreau cu neputinţă de traversat fără luptă. Dar printr-un şiretlic simplu, ademeniră cele mai multe santinele în altă parte, departe de intrarea în înalta şi şerpuitoarea trecătoare Kennon, iar cei patru izbutiră să pătrundă în munţi. Călătorii duseră la bun sfârşit dificila sarcină de a ieşi din trecătoare la capătul ei sudic numai după ce uciseră pe tăcute mai mulţi mogâldani în partea de mijloc a trecătorii, unde aceştia îşi instalaseră o mică tabără, şi după ce băgară în sperieţi alţi vreo douăzeci,

făcându-i să creadă că toţi soldaţii Legiunii de Hotar a Callahornului puseseră stăpânire pe trecătoare şi se năpusteau asupra nefericitelor santinele, hotărâţi să le facă tuturor de petrecanie. Când pătrunseră în cele din urmă cu bine în codrii de la sud de trecătoarea Kennon, Hendel râdea cu atâta poftă, încât se văzură cu toţii nevoiţi să facă un scurt popas ca să-i lase timp să-şi vină în fire. Durin şi Dayel schimbară o privire uimită, amintindu-şi firea aspră şi taciturnă a gnomului de-a lungul întregii călătorii spre Paranor. Nu-l văzuseră până atunci râzând de ceva şi nici nu părea să i se potrivească. Cei doi clătinară din cap şi-l priviră întrebător pe Balinor. Uriaşul Hotarnic se mulţumi doar să înalţe din umeri. Era de multă vreme prieten cu Hendel şi firea capricioasă a gnomului îi era foarte cunoscută. Şi-i părea nespus de bine să-l audă râzând din nou.

Iar acum, în primele ceasuri ale înserării, în lumina roşietică difuză a soarelui ce scăpăta undeva spre linia îndepărtată a orizontului din câmpia apuseană, cei patru vedeau deja destinaţia călătoriei lor. Trupurile le erau ostenite peste măsură şi îndurerate, iar minţile, de obicei agere, le erau amorţite din pricina lipsei de somn şi a mersului fără oprire, dar se simţiră cuprinşi de o surescitare nerostită la vederea maiestuosului oraş Tyrsis. Se opriră o clipă la liziera pădurii care pornea la sud de Dragon's Teeth şi cuprindea întreg Callahornul. În partea ei răsăriteană se afla oraşul Varfleet, care străjuia singura trecătoare accesibilă prin munţii Runne, un mic lanţ care se înalţa deasupra faimosului lac Rainbow. Apele leneşe ale râului Mermidon îşi croiau drum prin pădurea din spatele lor, ceva mai sus de Tyrsis. Spre apus, pe acest râu ale cărui izvoare erau pe undeva, prin pustietatea de necuprins a câmpiei Streleheim, se afla micul oraş-insulă Kern. Râul era lat acolo, înconjurând oraşul peste tot şi formând o barieră naturală

în fața oricărui inamic, reprezentând astfel o apărare de nădejde pentru locuitorii insulei. Când debitul râului era normal, ceea ce se întâmpla în aproape tot cursul anului, apele lui erau adânci și repezi și nu se pomenise vreodată ca vreun inamic să cucerească orașul-insulă.

Dar, cu toate că atât Kernul, înconjurat de apele Mermidonului, cât și Varfleetul, cuibărit în munții Runne, păreau orașe puternice și bine apărate, străvechiul oraș Tyrsis era cel care găzduia Legiunea de Hotar – acea mașinărie de război de mare precizie care, nenumărate generații la rând, apărase cu succes hotarele Southlandului de invadatori. Legiunea de Hotar purtase greul tuturor atacurilor îndreptate împotriva seminției oamenilor, fiind prima linie defensivă în calea dușmanilor ce voiau să invadeze ținuturile de la sud. Tyrsis fusese orașul care înființase Legiunea de Hotar a Callahornului și, ca fortăreață, nu avea egal. Vechiul oraș Tyrsis fusese distrus în timpul Primului Război al Seminților, dar fusese reconstruit și se dezvoltase apoi an de an, devenind unul dintre cele mai mari orașe din Southland și fiind acum de departe cea mai bine apărată așezare din regiunea nordică a acestui tărâm. Orașul fusese construit ca o fortăreață în stare să reziste oricărui atac din partea dușmanilor – un bastion din ziduri enorme și metereze dințate, înălțat pe un podiș plăsmuit de natură drept într-o stâncă cu neputință de escaladat. Generație de generație, locuitorii orașului contribuiseră la construcția lui, spre a-l face încă mai grandios. Marele Zid Exterior fusese construit cu peste șapte sute de ani în urmă la marginea podișului, acesta lărgind fruntariile Tyrsisului atât de departe cât îi îngăduia natura pe stânca falezei. Pe pământurile fertile de sub fortăreață luaseră ființă ferme și plantații, care hrăneau locuitorii orașului, iar apele mărețului râu Mermidon dădeau viață și vigoare terenurilor în curgerea lor spre est

şi spre sud. Casele locuitorilor erau împrăştiate în tot locul pe meleagurile învecinate, pentru că ei se retrăgeau în spatele zidurilor proteguitoare ale fortăreţei numai în cazul unei invazii. Sute de ani după Primul Război al Seminţiilor, oraşele Callahornului respinseseră cu succes toate atacurile venite din partea vecinilor cu intenţii neprietenoase. Niciunul dintre cele trei oraşe nu fusese vreodată cucerit de vreo armată. Faimoasa Legiune de Hotar nu fusese până acum dovedită în luptă. Dar Callahornul nici nu se înfruntase vreodată cu o armată de proporţiile celei trimise împotriva sa de Vrăjitorul Comandant. Adevărata probă de curaj şi bărbăţie urma să aibă loc abia de acum înainte.

Balinor privi spre turnurile îndepărtate ale oraşului său natal cu sentimente amestecate. Tatăl lui fusese un rege măreţ şi un om bun, acum însă îmbătrânise. Comandase Legiunea de Hotar ani la rând în nesfârşitele bătălii împotriva atacurilor stăruitoare dezlănţuite de mogâldani dinspre Eastland. În numeroase rânduri se văzuse silit să lupte, cu grele pierderi de vieţi, cu uriaşii troli ai Northlandului, atunci când nişte triburi răzleţe de-ale acestora porniseră către meleagurile sale, hotărâte să-i cucerească oraşele şi să-i înrobească locuitorii. Balinor era fiul mai mare şi urmaşul firesc la tron. El îşi însuşise cu multă râvnă toată învăţătura necesară, sub îndrumarea atentă a tatălui său, iar oamenii îl iubeau – oameni a căror afecţiune nu putea fi câştigată decât prin respect şi generoziate. Muncise alături de ei, luptase alături de ei şi învăţase de la ei, iar acum simţea tot ce simţeau ei şi putea privi lumea prin ochii lor. Îşi iubea meleagurile natale şi era gata să lupte pentru apărarea lor, cum făcea şi acum, cum o făcea de ani întregi. Un regiment al Legiunii de Hotar se afla sub comanda lui şi purta însemnul lui personal – un leopard ghemuit. Regimentul acesta era sufletul întregii forţe armate. Pentru Balinor, să păstreze preţuirea şi

devotamentul oştenilor lui era mai important ca orice. Plecase de lângă ei de luni de zile – plecat din proprie voinţă într-un exil pe care şi-l impusese, ca să călătorească împreună cu misteriosul Allanon şi grupul pornit din Culhaven. Tatăl lui îl rugase să nu plece, îl implorase să-şi schimbe gândul. Dar hotărârea lui fusese deja luată; şi nu mai încăpea loc de discuţii, nici chiar cu tatăl său. Sprâncenele i se încruntară şi în suflet îşi făcură loc ciudate presimţiri sumbre în vreme ce-şi privea oraşul. Ridică fără voie o mână înmănuşată spre faţă şi mâneca rece de zale ce-i acoperea braţul trecu peste cicatricea ce-i brăzda obrazul drept, până jos la bărbie.

– Te gândeşti din nou la fratele tău? întrebă Hendel, deşi vorbele lui păreau nu atât o întrebare, cât o constatare certă.

Balinor tresări şi-şi întoarse privirea spre el, apoi dădu încet din cap.

– Îţi dai seama, sper, că trebuie să nu te mai gândeşti la povestea asta, îi spuse gnomul pe un ton sec. Omul acela s-ar putea dovedi un adevărat pericol pentru tine dacă te tot gândeşti la el ca la un frate şi nu ca la o persoană de rând.

– Nu-mi e chiar atât de uşor să uit că, prin sângele care ne curge amândurora prin vene, suntem fii ai aceluiaşi părinte, afirmă Hotarnicul cu amărăciune. Nu pot nici să nesocotesc, nici să uit asemenea trainice legături.

Durin şi Dayel schimbară o privire, fără a pricepe despre ce vorbeau cei doi. Ştiau că Balinor are un frate, dar nu-l cunoşteau personal şi nici nu-l auziseră pe Balinor vorbind despre el cât durase călătoria de la Culhaven.

Balinor observă privirile nedumerite ale celor doi fraţi elfi şi le adresă un zâmbet scurt.

– Lucrurile nu stau atât de prost cât par, îi asigură el cu calm.

Hendel clătină exasperat din cap şi se cufundă pentru câteva minute în tăcere.

– Fratele meu mai tânăr, Palance, şi cu mine suntem singurii fii ai lui Ruhl Buckhannah, regele Callahornului, se destăinui Balinor, iar privirea i se îndreptă din nou spre oraşul îndepărtat, de parcă ar fi fost în căutarea unor alte vremuri. Am fost foarte apropiaţi când eram copii – cum sunteţi şi voi doi. Când am crescut, ne-am dat seama că începem să avem idei diferite despre viaţă... aveam personalităţi diferite, aşa cum se întâmplă cu toţi oamenii – fie ei fraţi sau străini. Eu eram mai mare; eram moştenitorul de drept al tronului. Palance a ştiut, firesc, dintotdeauna că aşa stau lucrurile, dar asta a părut să ne despartă când am crescut mai mari, mai ales pentru că ideile lui privind felul în care ar trebui guvernată ţara nu erau întotdeauna aceleaşi cu ale mele... Pricepeţi, sper, că situaţia este foarte greu de înţeles.

– Nu chiar atât de greu, pufni Hendel cu subînţeles.

– Prea bine, atunci, nu este greu, acceptă Balinor cu un aer obosit şi Hendel dădu înţelegător din cap. Palance este de părere că tărâmul Callahornului ar trebui să nu mai servească drept primă linie defensivă în cazul unui atac asupra popoarelor Southlandului. El vrea să lase la vatră Legiunea de Hotar şi să izoleze Callahornul de celelalte aşezări ale Southlandului. Asupra acestei chestiuni nu putem nicicum să cădem de acord...

Amuţi şi se cufundă într-o tăcere plină de amărăciune.

– Spune-le şi restul poveştii, îl îndemnă Hendel pe un ton glacial.

– Neîncrezătorul meu prieten susţine că fratele meu nu mai este stăpân pe propria-i persoană – că spune toate acestea fără să-şi dea seama ce vorbeşte. Sfetnicul lui cel mai important este un vrăjitor pe nume Stenmin, un om despre care Allanon crede că ar fi lipsit de onoare şi că îl

va duce pe Palance la pieire. Stenmin le-a spus tuturor, tatălui meu şi poporului, că fratele meu ar trebui să fie rege şi nu eu. L-a stârnit pe tata împotriva mea. Când am plecat, până şi Palance era convins că eu nu sunt în stare să conduc Callahornul.

– Şi cicatricea...? întrebă Durin cu glas potolit.

– O neînţelegere pe care am avut-o chiar înainte de a pleca împreună cu Allanon, răspunse Balinor şi clătină din cap amintindu-şi întâmplarea. Nici nu-mi mai aduc aminte cum a început totul, dar Palance a izbucnit ca din senin într-un acces necontrolat de furie – în ochii lui citeam o ură feroce. M-am întors să părăsesc încăperea, dar el a înşfăcat un bici de pe un perete şi m-a lovit cu el, iar şfichiul biciului mi-a tăiat obrazul. A fost şi motivul pentru care am hotărât să părăsesc Tyrsisul o vreme, ca să-i dau lui Palance şansa de a-şi veni în fire. Dacă rămâneam acolo după un asemenea incident, ar fi fost posibil ca noi doi să...

Se cufundă într-o tăcere ameninţătoare, iar Hendel le aruncă celor doi fraţi elfi o privire grăitoare, care dădea de înţeles ce anume s-ar fi întâmplat dacă între cei doi ar fi avut loc o nouă confruntare. Durin se încruntă fără a-i veni să-şi creadă urechilor şi se întrebă ce fel de om trebuie să fie acela în stare să ia partea cuiva împotriva unui om ca Balinor. Înaltul Hotarnic făcuse în nenumărate rânduri dovada curajului şi a tăriei de caracter pe întreaga durată a călătoriei pline de primejdii spre Paranor, chiar şi Allanon se bizuise pe de-a-ntregul pe el. Şi totuşi, fratele lui se întorsese cu înverşunare şi făţiş împotriva lui. Pe tânăr îl cuprinse o profundă compasiune faţă de acest viteaz războinic, care se întorcea într-o aşezare unde nu i se îngăduia să aibă parte de un strop de linişte, nici măcar în propria-i familie.

– Trebuie să mă credeţi când spun că fratele meu nu a fost întotdeauna cum este în prezent – şi nu-l cred nici

acum un om rău, urmă Balinor, parcă pentru a se convinge mai mult pe sine decât pe ceilalţi. Vrăjitorul acela, Stenmin, are asupra lui Palance o influenţă ciudată, care-i provoacă acele crize necontrolate de furie şi îl stârneşte împotriva mea şi a tot ceea ce el ştie foarte bine că este drept.

– Sunt şi alte lucruri în neregulă cu el, interveni Hendel cu voce aspră. Palance este un idealist fanatic – vrea tronul pentru sine şi ţi se împotriveşte pretextând că apără interesele poporului său. Dar pe el îl sufocă pur şi simplu admiraţia pentru propria-i persoană.

– Poate că ai dreptate, Hendel, recunoscu Balinor încetişor. Este totuşi fratele meu şi îl iubesc.

– Tocmai de aceea şi este atât de periculos, declară gnomul, stând drept în faţa Înaltului Hotarnic, cu privirea înfiptă în ochii lui. El nu te mai iubeşte.

Balinor nu răspunse şi-şi îndreptă privirea către câmpiile dinspre apus, către oraşul Tyrsis. Ceilalţi rămaseră şi ei tăcuţi preţ de câteva minute, ca să-i îngăduie îngânduratului prinţ răgazul de a chibzui în pace. În cele din urmă, Balinor se întoarse spre tovarăşii săi cu chipul relaxat şi calm, ca şi când nici nu discutaseră pe tema aceea.

– A sosit momentul să mergem mai departe. Ar trebui să ajungem la zidurile oraşului înainte de căderea nopţii.

– Eu nu pot merge mai departe împreună cu tine, Balinor, interveni grăbit Hendel. Trebuie să mă întorc pe meleagurile mele şi să pregătesc armata gnomilor ca să facă faţă invaziei Anarului.

– Ei bine, te odihneşti în Tyrsis în seara asta şi pleci mâine, propuse Dayel numaidecât, ştiind cât erau cu toţii de obosiţi şi fiind preocupat şi de pericolele care l-ar pândi pe gnom dacă pleca de unul singur.

Hendel zâmbi îngăduitor, apoi clătină din cap.

– Nu, pe aceste meleaguri e mai bine să călătoresc pe întuneric. Dacă rămân peste noapte în Tyrsis, pierd o zi întreagă, iar timpul este foarte preţios la ora actuală. Rezistenţa sau căderea întregului Southland depind de viteza cu care putem să mobilizăm armatele şi să le unim pentru a forma o forţă unică, în stare să contraatace forţele Vrăjitorului Comandant. În lipsa lui Shea şi a Sabiei Shannara, nu ne-au rămas decât armatele. Voi călători până la Varfleet şi mă voi odihni acolo. Vă urez noroc în zilele care ne aşteaptă.

– Şi ţie la fel, viteaz Hendel.

Balinor îi întinse o mână mare. Hendel i-o strânse cu căldură, apoi şi pe ale celor doi fraţi elfi, după care, cu un ultim gest de rămas-bun, se făcu nevăzut în pădure.

Balinor şi fraţii elfi aşteptară până când nu-i mai văzură silueta printre copaci, apoi o porniră la pas peste câmpie, spre Tyrsis. Soarele coborâse dincolo de linia orizontului, iar bolta nu mai avea nuanţa roşietică a crepusculului, căpătase de-acum o tentă de cenuşiu şi azur profund, care vestea apropierea nopţii. Ajunseseră cam pe la jumătatea drumului când întunericul se lăsă pe deplin şi pe boltă îşi făcură apariţia primele stele, strălucind pe cerul senin, fără urmă de nor. Pe când se apropiau de faimosul oraş ale cărui clădiri se profilau în orizontul nopţii, Prinţul de Callahorn le povesti celor doi fraţi elfi istoria începuturilor Tyrsisului.

Mai multe forme naturale de relief apărau fortăreaţa construită de mâna omului. Oraşul fusese durat pe un podiş înalt, învecinat cu nişte stânci scunde, însă extrem de periculoase. Stâncile erau lipite de podiş spre sud şi, parţial, spre vest şi est. Deşi nu păreau la fel de înalte sau fabuloase precum Dragon's Teeth sau munţii Charnal din îndepărtatul Northland, aceste stânci erau extrem de abrupte. Porţiunea lor dinspre nord se ridica aproape

vertical şi nimeni nu izbutise vreodată să o escaladeze. Oraşul era astfel bine apărat în partea lui din spate, încât spre sud nu fusese nevoie să se construiască vreo structură defensivă. Podişul pe care fusese clădit oraşul se întindea pe ceva mai bine de trei mile în locul lui cel mai larg, după care cobora brusc spre câmpie, care se întindea fără alte oprelişti şi era deschisă spre nord şi vest până la râul Mermidon, iar spre est, până la pădurile Callahornului. De fapt, apele repezi ale Mermidonului formau prima linie defensivă împotriva invaziilor şi puţine armate reuşiseră vreodată să treacă de ele pentru a se îndrepta spre podiş şi spre zidurile oraşului. Vrăjmaşul care ar fi traversat în vreun fel Mermidonul şi ar fi ajuns pe câmpie s-ar fi pomenit brusc în faţa peretelui abrupt al podişului, care putea fi apărat cu uşurinţă de sus. Calea principală spre oraş era un pod uriaş din metal şi piatră, construit în aşa fel încât putea fi dărâmat scoţând pur şi simplu câţiva piloni din structura lui de bază.

Dar chiar dacă inamicul ar fi ajuns în partea de sus a podişului şi s-ar fi grupat acolo, i-ar fi aşteptat cea de-a treia linie defensivă – o defensivă de care nu trecuse nicio oştire. Ridicat la doar două sute de metri de marginea podişului, înconjurând oraşul într-un semicerc ale cărui capete ajungeau până la stâncile care apărau oraşul dinspre sud, se întindea uriaşul Zid Exterior. Fusese construit din bucăţi mari de piatră cimentate între ele, iar suprafaţa îi fusese şlefuită, încât era practic cu neputinţă să te caţeri pe el cu mâinile goale. Zidul măsura aproape o sută de metri înălţime, o structură enormă, impresionantă, de netrecut. În partea de sus a zidului se construiseră metereze unde puteau fi postaţi cei care ar fi luptat pentru apărarea oraşului, cu numeroase locuri de unde arcaşi bine ascunşi puteau trage asupra atacatorilor lipsiţi de acoperire. Construcţia era străveche şi avea un aspect cam rudimentar, dar din

adăpostul ei invadatorii fuseseră alungaţi vreme de aproape o mie de ani. Nicio armată duşmană nu pătrunsese vreodată în interiorul oraşului de când acesta fusese reconstruit, după încheierea Primului Război al Seminţiilor.

Chiar în spatele Zidului Exterior se aflau barăcile Legiunii de Hotar, o înşiruire de construcţii lungi, cu acoperişuri înclinate, parte din ele adăpostind şi depozitele de provizii şi arme. Cam o treime dintre aceste trupe erau menţinute în permanenţă la datorie, în vreme ce restul de două treimi rămâneau la casele lor împreună cu familiile sau se îndeletniceau cu alte activităţi – muncitori, meşteşugari sau vânzători. Barăcile ar fi putut găzdui întreaga armată dacă se dovedea necesar, şi asta se întâmplase nu o dată, dar în momentul de faţă erau locuite doar în parte. Dincolo de barăci, de depozite şi de terenul destinat parăzilor, fusese înălţat un al doilea zid de piatră, care despărţea locuinţele soldaţilor de oraşul propriu-zis. Abia dincolo de acest zid se afla oraşul, cu străzi ordonate şerpuind printre casele, magazinele şi atelierele Tyrsisului, clădiri durate şi îngrijite cu multă atenţie. Oraşul se întindea pe cea mai mare parte a podişului înalt, de la al doilea zid de piatră aproape până spre stâncile abrupte dinspre sud. În partea centrală a oraşului fusese construit un al treilea zid, puţin înalt, din piatră – acesta marca intrarea în zona în care se aflau clădirile guvernului, precum şi palatul regelui, alături de care era un spaţiu pentru adunări publice şi câteva parcuri bine îngrijite. Parcurile umbrite de arbori erau singurele locuri care aduceau a pădure pe terenul altminteri deschis al podişului. Cel de-al treilea zid nu fusese construit în scop defensiv, ci pentru a delimita terenurile domeniului regal de toate celelalte care, inclusiv parcul, erau în folosinţa tuturor. Balinor se abătu pentru câteva clipe de la relatarea operei de construcţie a oraşului pentru a le explica celor

doi fraţi elfi că regatul Callahornului era una dintre puţinele monarhii luminate rămase în lume. Deşi sistemul se afla, teoretic, sub conducerea regelui, guvernul avea de asemenea un parlament, din care făceau parte reprezentanţi aleşi de poporul Callahornului, reprezentanţi care îl sprijineau pe rege în eforturile lui de a face legile care guvernează naţiunea. Poporul se mândrea cu guvernul său şi cu Legiunea de Hotar, în care slujise cândva sau slujea în prezent majoritatea bărbaţilor. Era o ţară în care puteau fi cu toţii oameni liberi şi pentru aşa ceva merita să lupţi.

Callahornul era un tărâm ce stătea mărturie trecutului, dar şoptea discret şi despre viitor. Oraşele lui fuseseră construite, ce-i drept, în principal spre a servi drept fortăreţe, din nevoia de a respinge desele atacuri venite din partea unor vecini porniţi pe războaie. Legiunea de Hotar era o structură rămasă din alte vremi, când naţiunile abia formate se războiau necontenit între ele, când dorinţa aproape fanatică a fiecărei naţiuni de a se mândri cu suveranitatea ei dusese la lupte îndelungate pentru apărarea îndârjită a hotarelor, când înfrăţirea dintre popoarele celor Patru tărâmuri nu era decât o perspectivă foarte vag întrezărită. Decoraţiunile interioare şi arhitectura, pastorale, de modă veche, nu mai puteau fi găsite în nicio altă parte în oraşele care se dezvoltau rapid, mai din adâncul Southlandului – aşezări în care preocuparea pentru dezvoltarea culturii începea să prevaleze, în defavoarea celei dedicate războiului. Şi totuşi, Tyrsisul, cu zidul lui din piatră, cu aspectul lui barbar, şi războinicii lui tari ca fierul fuseseră cei care stătuseră pavăză pentru restul Southlandului şi-i dăduseră şansa să se dezvolte pe toate tărâmurile. În terenul pitoresc se zăreau însă şi semne ale celor ce aveau să urmeze, ale altor vremuri şi chiar ale unui viitor nu prea îndepărtat. Populaţia acestor locuri manifesta toleranţă şi bunăvoinţă faţă de toate seminţiile şi neamurile. În

Callahorn, spre deosebire de orice alt loc din lume, oricine era acceptat ca atare şi tratat cu respect.

Tyrsis era la o încrucişare de drumuri aflată chiar în inima celor Patru tărâmuri şi mulţi călători de diferite seminţii îi treceau porţile şi-i străbăteau terenurile, ceea ce dăduse locuitorilor lui ocazia să constate şi să înţeleagă pe deplin că diferenţele în aspectul chipului şi trupului care deosebesc o seminţie de alta sunt lipsite de importanţă. Locuitorii acestui oraş se deprinseseră să judece persoana în sine. Locuitorii Callahornului nu s-ar fi holbat sau nu ar fi izgonit un uriaş trol-stâncă numai din pricina înfăţişării sale neobişnuite; trolii treceau adesea prin partea locului. Mogâldanii, elfii şi gnomii din toate neamurile şi triburile traversau la rândul lor în mod regulat acele meleaguri şi, dacă veneau ca prieteni, erau bine-veniţi. Balinor zâmbi pe când vorbea despre acest nou fenomen, care începuse în sfârşit să se răspândească pe cuprinsul tuturor tărâmurilor, şi se simţi mândru că poporul lui fusese printre primele care renunţaseră la vechile prejudecăţi şi găsiseră acele însuşiri comune tuturor, pe baza cărora se puteau clădi înţelegerea şi prietenia dintre toate seminţiile. Durin şi Dayel ascultau în tăcere şi se declarau în sinea lor de acord cu cele auzite. Poporul elfilor înţelegea perfect ce înseamnă să fii singur într-o lume de neamuri care nu puteau trece de propriile limite.

Balinor îşi încheiase relatarea, iar cei trei tovarăşi trecuseră deja de pe iarba câmpiei pe pietrişul unui drum lat. Drumul şerpuia în întuneric spre podişul care se întrezărea profilat pe linia orizontului. Se apropiaseră îndeajuns cât să vadă luminile marelui oraş, dar şi siluetele în mişcare ale celor aflaţi pe meterezele de piatră. Uriaşa poartă din Zidul Exterior, limpede marcată cu sfeşnice aprinse, era larg deschisă, prinsă în balamalele ei unse cu ulei şi păzită de câţiva străjeri îmveşmântaţi în negru. Din

curtea de dincolo de zid răzbăteau lumini dinspre barăcile soldaţilor, dar lui Balinor i se păru ciudat că nu aude râsul şi glumele obişnuite ale acestora. Vocile, care şi aşa abia se auzeau, erau şoptite, chiar înăbuşite, de parcă nimeni nu voia ca spusele să-i fie auzite. Hotarnicul privi înaintea lui cu multă luare-aminte, neliniştit brusc de această atmosferă nefirească, dar nu putu observa nimic neobişnuit, în afara acelei linişti ciudate. Şi se hotărî să nu se mai gândească deloc la asta.

Cei doi fraţi elfi îl urmară fără un cuvânt pe Balinor, care părea decis să meargă înainte pe drumul care ducea spre podişul întunecat. Mai mulţi oameni trecură pe lângă ei în vreme ce urcau, iar cei care îi priveau mai cu luare aminte rămâneau cu gura căscată la vederea Prinţului de Callahorn. Balinor nu părea să bage de seamă ciudatele priviri ale trecătorilor, dar celor doi elfi nu le scăpă nimic din toate astea şi se priviră unul pe altul, avertizându-se pe tăcute. Ceva nu era deloc în regulă. Câteva minute mai târziu, când ajunseră la podiş, Balinor se opri, cuprins brusc de nelinişte. Se uită cu luare-aminte dincolo de porţile oraşului, apoi dădu roată cu privirea în jurul lui, la chipurile adumbrite ale celor ce treceau pe lângă el şi se împrăştiau grăbiţi în întuneric care-ncotro, fără un cuvânt, îndată ce-l recunoşteau. O clipă cei trei rămaseră încremeniţi în tăcere, urmărind din priviri puţinii trecători care se făcuseră nevăzuţi în beznă, lăsându-i singuri.

– Ce s-a întâmplat, Balinor? întrebă Durin în cele din urmă.

– Nu sunt prea sigur, răspunse prinţul neliniştit. Ia priviţi însemnele străjerilor de la poartă. Niciunul dintre ei nu poartă însemnul leopardului – însemnul Legiunii mele de Hotar. Poartă un şoim, însemn pe care nu îl recunosc. Iar oamenii – aţi văzut cum se uită la mine?

Cei doi elfi dădură la unison din capetele cu chipuri prelungi, iar ochii lor ageri priviră în toate părţile, fără a-şi ascunde îngrijorarea.

– Dar n-are importanţă, declară Hotarnicul cu glas aspru. Acesta este încă oraşul tatălui meu, iar oamenii de aici sunt poporul meu. Vom afla tot ce se petrece după ce vom ajunge la palat.

Porni din nou spre porţile uriaşe ale Zidului Exterior, cu elfii la un pas sau doi în urma lui. Prinţul cel înalt nu făcu niciun efort să-şi ascundă chipul în vreme ce se apropia de cei patru străjeri înarmaţi, a căror reacţie fu aidoma celei a trecătorilor uluiţi. Nu făcură nicio mişcare pentru a împiedica trecerea prinţului şi nu schimbară niciun cuvânt cu el, dar unul dintre străjeri îşi părăsi grăbit postul şi se făcu numaidecât nevăzut pe porţile Zidului Exterior, spre străzile întunecate de dincolo. Balinor şi cei doi elfi trecură pe sub umbrele uriaşelor porţi, care păreau suspendate în negurile de deasupra lor aidoma unui monstruos braţ de piatră ridicat ameninţător. Trecură apoi de porţi şi de străjerii vigilenţi şi intrară în curtea interioară, unde văzură barăcile austere ce adăposteau soldaţii faimoasei Legiuni de Hotar. Câteva lumini ardeau înlăuntru, dar construcţiile păreau aproape pustii. Nişte bărbaţi care umblau prin curte purtau tunici cu însemnul leopardului, dar nici urmă de cămaşă de zale sau arme. Unul dintre ei făcu ochii mari când cei trei se opriră în mijlocul curţii, apoi rămase perplex, după care strigă ceva cu voce puternică celorlalţi soldaţi. Uşa uneia dintre barăci se dădu de perete şi în pragul ei îşi făcu apariţia un veteran cu păr înspicat, care rămase la rândul lui consternat la vederea lui Balinor şi a celor doi fraţi elfi. Le dădu celorlalţi un ordin scurt, iar soldaţii îşi văzură, cam fără tragere de inimă, de treburile lor, în vreme ce el se grăbi să se apropie de cei trei nouveniţi.

– My Lord Balinor, te-ai întors în sfârşit, exclamă soldatul, apoi luă poziţie de drepţi şi îşi înclină uşor capul în faţa superiorului său.

– Căpitane Sheelon, mă bucur să te văd, îl salută Balinor şi strânse cu căldură mâna noduroasă a celuilalt. Dar ce se petrece în oraş? De ce poartă soldaţii însemnul unui şoim, în locul leopardului nostru războinic?

– My Lord, s-a dat ordin ca Legiunea de Hotar să fie lăsată la vatră! N-a mai rămas decât o mână de oameni la datorie; ceilalţi au plecat la casele lor!

Cei trei se holbară la soldat ca la un smintit. Legiunea de Hotar fusese lăsată la vatră în pragul celei mai cumplite invazii care ameninţase vreodată Southlandul? Îşi amintiră tustrei în aceeaşi clipă vorbele lui Allanon, care le spusese că Legiunea de Hotar era singura în care îşi mai puteau pune nădejdea popoarele de pe meleagurile aflate sub ameninţarea Northlandului, că Legiunea de Hotar va trebui, cel puţin pentru o vreme, să întârzie asaltul uriaşei forţe trimise de Vrăjitorul Comandant. Iar acum, armatele Callahornului fuseseră, în chip misterios, împrăştiate...

– Din ordinul cui...? întrebă apoi Balinor, cuprins de furie crescândă.

– Din ordinul fratelui domniei tale, se grăbi să declare veteranul Sheelon. A poruncit ca soldaţii din propriul lui regiment să preia îndatoririle noastre, după care a trimis Legiunea la vatră până la alte ordine. Comandanţii Acton şi Messaline s-au dus la palat să-l conjure pe rege să-şi schimbe hotărârea, dar nu s-au mai întors. Iar nouă nu ne-a rămas altceva de făcut decât să ne supunem...

– A înnebunit toată lumea? se răsti Hotarnicul spumegând de furie şi-l înşfăcă pe soldat de guler. Ce zice tatăl meu, regele, despre toate astea? Nu conduce el oare aceste meleaguri, nu este el comandantul Legiunii de Hotar? Ce părere are despre acţiunile acestui neghiob?

Sheelon îşi feri privirea, în căutarea vorbelor pe care se temea să le rostească. Balinor îl scutură sălbatic.

– Nu... nu ştiu, my Lord, murmură el, căutând să-şi ferească în continuare privirea. Am auzit că regele este bolnav, apoi nu a mai sosit nicio veste de la palat. Fratele domniei tale s-a declarat conducătorul provizoriu al naţiunii, în lipsa regelui de pe tron. Asta s-a întâmplat cu trei săptămâni în urmă.

Balinor îi dădu drumul în tăcere, şocat de veştile primite, privind absent spre luminile îndepărtate ale palatului – căminul la care se întorsese animat de atâtea speranţe. Părăsise Callahornul din pricina unei neînţelegeri grave între el şi fratele său, dar plecarea lui înrăutăţise încă mai mult situaţia. Iar acum trebuia să se vadă cu Palance în condiţii pe care nu el le dicta – să se vadă cu el şi să-l convingă într-un fel că decizia de a lăsa la vatră Legiunea, de care era acum o nevoie atât de disperată, fusese o hotărâre neghioabă.

– Trebuie să mergem numaidecât la palat să vorbeşti cu fratele tău.

Vocea nerăbdătoare, înflăcărată a lui Dayel îi rupse firul gândurilor. Balinor îşi îndreptă o clipă privirea spre tânărul elf şi-şi aminti cât de tânăr era şi fratele lui. Nu-i va fi deloc uşor să poarte o discuţie raţională cu Palance.

– Da, ai dreptate, firește, se declară el de acord, cu un aer aproape absent. Trebuie să mergem la el.

– Nu, nu trebuie să vă duceţi la palat!

Exclamaţia bruscă a lui Sheelon îi înţepeni locului.

– Toţi cei care s-au dus acolo n-au mai ieşit. Umblă zvonul că fratele domniei tale te-a declarat trădător – că te-ai aliat cu demonicul Allanon, întunecatul pribeag care slujeşte puteri oculte. Se spune prin popor că vei fi întemniţat şi ucis!

– Ridicol! strigă Hotarnicul. Nu sunt trădător şi chiar fratele meu ştie asta. Cât despre Allanon, este cel mai bun prieten şi aliatul cel mai de nădejde pe care şi l-ar putea

dori Southlandul. Trebuie să mă duc la Palance, să stau de vorbă cu el. Poate că nu suntem noi de acord chiar în toate, dar nu-şi va întemniţa propriul frate. Nu are puterea să facă aşa ceva!

– Numai dacă tatăl tău nu este cumva mort, prietene, îl avertiză Durin, aflat lângă el. A sosit momentul să fii prevăzător acum, înainte de a pătrunde în palatul regal. Hendel crede că fratele tău se află sub influenţa vrăjitorului Stenmin şi, dacă aşa e, atunci s-ar putea să fii într-o primejdie mai mare decât îţi închipui.

Balinor se opri, apoi încuviinţă din cap. Îi explică grăbit lui Sheelon ameninţarea care pândea Callahornul de a fi invadat în scurtă vreme de armatele Northlandului, subliniind că Legiunea de Hotar va avea o importanţă decisivă în apărarea acelor meleaguri. Apoi îl strânse cu putere pe bătrânul soldat de umăr şi se aplecă spre el:

– Vei aştepta patru ore să mă întorc sau să trimit un mesager. Dacă nu vin sau nu trimit vorbă în acest răstimp, te vei duce la comandanţii Ginnisson şi Fandwick; Legiunea de Hotar trebuie reînfiinţată imediat! Apoi te vei duce şi vei cere poporului un proces deschis al cauzei mele împotriva fratelui meu. Nu va putea respinge aşa ceva. Vei trimite apoi mesageri spre apus şi spre răsărit, la naţiunea elfilor şi la cea a gnomilor, ca să le dea de veste că atât eu, cât şi verii regelui Eventine suntem întemniţaţi. Poţi să ţii minte tot ce ţi-am cerut?

– Da, my Lord, răspunse soldatul şi încuviinţă cu înflăcărare din cap. Totul se va face precum ai poruncit. Fie ca sorţii să fie de partea domniei tale, Prinţ de Callahorn.

Se întoarse şi se făcu nevăzut pe uşa barăcii, în vreme ce Balinor, mânios şi nerăbdător, porni mai departe spre centrul oraşului. Durin îi şopti din nou fratelui său mai tânăr rugămintea să aştepte în afara zidurilor fortăreţei până se va şti mai bine ce se va întâmpla cu el şi cu

Balinor, dar Dayel refuză îndărătnic să rămână acolo. Durin își dădu seama că nu avea niciun rost să insiste și acceptă în cele din urmă dreptul lui Dayel de a-i însoți. Tânărul elf nu împlinise încă douăzeci de primăveri, viața lui abia începea. Toți membrii grupului ce pornise din Culhaven simțeau o afecțiune aparte pentru Dayel, acea dragoste ocrotitoare cu care toți bunii prieteni îl înconjoară pe cel mai tânăr dintre ei. Candoarea și prospețimea lui, dar și prietenia pe care o dăruia pe dată oricui, erau calități rare într-o lume în care viețile tuturor erau marcate de suspiciune și scepticism. Durin se temea pentru el, căci Dayel avea cei mai mulți ani înaintea lui și cei mai puțini în urmă. Dacă tânărului i se va face vreun rău, fratele lui simțea că își va pierde pentru vecie și o parte din propriul suflet. Durin își privi în tăcere fratele în vreme ce luminile orașului Tyrsis ardeau în bezna dinaintea lor.

În scurt timp, cei trei traversară curtea și intrară pe porțile Zidului Interior, către străzile orașului. Străjerii se holbară din nou consternați la ei dar, din nou, nu făcură nicio mișcare pentru a le împiedica intrarea. Statura lui Balinor părea să devină tot mai impunătoare pe măsură ce parcurgeau Tyrsian Way, strada principală care traversa orașul; silueta lui întunecată și sumbră era înveșmântată în pelerina vânătorească, iar cămașa de zale sclipea pe alocuri, pe brațe și la gât. Părea parcă mai înalt ca înainte, nu mai era călătorul ostenit la sfârșitul de drum, era Prințul de Callahorn care sosise acasă. Oamenii îl recunoscură pe dată; mai întâi se opriră să se holbeze, cum făcuseră și cei de la porți, dar apoi se simțiră încurajați de ținuta lui mândră și dădură fuga în urma lui, dornici să-i ureze bun sosit acasă. Numărul lor crescu de la câteva zeci la câteva sute pe când fiul preferat al Callahornului străbătea cu îndrăzneală străzile orașului, zâmbindu-le celor care-l urmau, dar grăbindu-se să ajungă la palat. Strigătele și

chemările venite dinspre mulțime se înălțară cu un sunet asurzitor, mai întâi câteva voci răzlețe, care se transformară apoi în rostirea la unison a numelui înaltului Hotarnic. Câțiva oameni din mulțime izbutiră să-și croiască drum până în preajma dârzului prinț și-i șoptiră vorbe ce-i vesteau primejdia care îl aștepta. Dar el nu mai voia să dea ascultare vocilor precaute; clătina din cap după fiecare astfel de avertisment și mergea înainte.

Mulțimea tot mai numeroasă trecu drept prin inima Tyrsisului, se îngrămădi pe sub arcadele enorme și pe potecile suspendate, pe îngusta alee Tyrsian Way, pe lângă clădirile înalte, cu ziduri albe, și pe lângă locuințele ceva mai mici ale locuitorilor, până pe podul Sendic, care traversa parcurile de la nivelurile mai joase. La celălalt capăt al podului se aflau porțile, întunecate și încuiate, ale palatului. Pe la mijlocul arcuit al podului, Prințul de Callahorn se întoarse brusc spre mulțimea de oameni care-l urma cu credință și-și ridică mâinile, spre a le cere să stea. Oamenii se opriră ascultători, strigătele se domoliră treptat, iar mulțimea rămase în cele din urmă tăcută, în vreme ce bărbatul cel înalt li se adresa:

– Prieteni, concetățenii mei.

Vocea îi răsună semeț, cu ecouri tunătoare în întunericul aproape deplin.

– Mi-au lipsit aceste meleaguri și curajoșii lor locuitori, dar acum am revenit acasă – și nu voi mai pleca! Nu trebuie să vă temeți. Acest tărâm va dăinui pe vecie! Dacă monarhia are probleme interne, este de datoria mea să mă confrunt cu ele. Voi trebuie să vă întoarceți la casele voastre și să așteptați ca dimineața să vă arate într-o nouă lumină că totul merge bine. Vă rog, mergeți acum la casele voastre, iar eu voi merge la a mea!

Fără a aștepta să vadă cum reacționează mulțimea, Balinor se răsuci pe călcâie și porni mai departe pe pod,

îndreptându-se spre porţile palatului, cu cei doi elfi după el. Vocile oamenilor se înălţară din nou strigând numele prinţului lor, dar niciunul nu-i mai urmă, deşi mulţi ar fi dorit să o facă. Dând ascultare poruncii sale, se întoarseră încet, unii îi strigau încă, sfidător, numele spre castelul întunecat şi tăcut, iar alţii mormăiau vorbe rău-prevestitoare despre soarta ce-i aştepta pe înaltul Hotarnic şi cei doi prieteni ai lui între zidurile căminului său regal. Cei trei călători nu-i mai vedeau pe oameni, căci ei coborâseră deja cu pas mare şi hotărât de cealaltă parte a podului arcuit. În doar câteva minute ajunseră la porţile înalte, prinse în chingi de fier, ale palatului familiei regale Buckhannah. Fără a sta pe gânduri, Balinor trase de inelul de fier prins în lemnul porţii şi izbi, cu sunet de tunet, în poarta închisă. O vreme nu se auzi nimic altceva, iar cei trei rămaseră acolo, în bezna de afară, ascultând, cuprinşi de mânie, dar şi de nelinişte. Apoi o voce gravă din interior le ceru să se prezinte. Balinor îşi spuse numele, apoi porunci oamenilor să-i deschidă neîntârziat porţile. Grinzile groase se dădură pe dată deoparte, iar porţile se deschiseră spre interior, lăsându-i pe cei trei să intre. Balinor pătrunse în curtea interioară fără să arunce o privire măcar străjerilor tăcuţi, cu ochii aţintiţi neabătut asupra clădirii minunate, ornamentată cu coloane. Ferestrele înalte erau întunecate, în afara celor de la nivelul principal, din aripa stângă. Durin îi făcu un semn lui Dayel să o ia înainte, apoi aruncă o privire grăbită prin umbre, unde zări îndată o duzină de străjeri înarmaţi până-n dinţi. Purtau cu toţii însemnul şoimului.

Vigilentul elf realiză imediat că se îndreptau spre o capcană, aşa cum şi bănuise în sinea lui încă de când intraseră în oraş. Primul lui gând fu să-l oprească pe Balinor şi să-i dea de ştire despre ce văzuse. Dar instinctul îi spunea că Hotarnicul era un războinic călit în prea multe

lupte ca să nu-şi dea seama în ce situaţie se află. Durin îşi dori din nou ca fratele lui să fi rămas în afara zidurilor palatului, dar era prea târziu. Cei trei călători traversară potecile grădinii şi se îndreptară spre uşa palatului. Acolo nu se zărea niciun străjer, iar uşa se deschise fără împotrivire atunci când Balinor o împinse grăbit. Străvechile holuri ale clădirii străluceau maiestuos în lumina sfeşnicelor, flăcările lor scăldau din plin splendoarea picturilor murale viu colorate şi a celorlalte picturi ce împodobeau sălaşul casei regale Buckhannah. Mobilierul de lemn era vechi şi bogat ornamentat, iar unele piese erau acoperite cu broderii delicate şi plăci de metal înfăţişând însemne heraldice ale unor foste generaţii de faimoşi conducători ai naţiei. Pe când cei doi fraţi elfi îl urmau pe prinţul cel înalt în holul tăcut, îşi amintiră posomorâţi de o altă zi petrecută nu demult într-un alt loc – în fortăreaţa de la Paranor. Şi acolo îi aşteptase o capcană, şi tot în mijlocul splendorilor unor vremi trecute.

Călătorii o luară spre un alt hol, la stânga, cu Balinor tot în frunte, cu câţiva paşi înaintea celorlalţi, iar silueta lui impunătoare umplea parcă întreg locul cu pelerina lungă fluturând în urma lui. Durin îşi aminti fugitiv de Allanon, uriaş, mânios, primejdios atunci când umbla cu paşi ca de pisică, aşa cum umbla Prinţul de Callahorn acum. Durin aruncă o privire grăbită spre Dayel, dar tânărul elf nu părea să observe nimic; pe chipul lui îmbujorat se citea surescitarea. Durin ridică mâna spre pumnalul de la brâu, iar mânerul rece de metal îl linişti oarecum atingându-i palma înfierbântată. Dacă îi aştepta într-adevăr o capcană, cel puţin nu vor fi învinşi fără luptă.

Apoi uriaşul Hotarnic se opri brusc în faţa unei uşi deschise. Cei doi elfi se grăbiră să i se alăture şi aruncară o privire peste umărul lui lat în încăperea bine luminată. În fundul odăii elegant mobilate se afla un om – un bărbat

voinic, blond, cu barbă, înalt la stat, înveşmântat într-o pelerină liliachie pe care era brodat un şoim. Era cu mulţi ani mai tânăr decât Balinor, dar avea aceeaşi ţinută mândră şi-şi ţinea mâinile împreunate la spate. Elfii înţeleseră pe dată că era Palance Buckhannah. Balinor făcu fără a rosti o vorbă câţiva paşi în odaie, cu privirile aţintite asupra chipului fratelui său. Elfii îl urmară pe Hotarnic, aruncând priviri precaute împrejur. Prea erau multe uşi, prea erau multe draperii grele în dosul cărora se puteau ascunde străjeri înarmaţi. O clipă mai târziu, se simţi mişcare într-un hol, dincolo de odaie, dar nu se văzu nimic. Durin se depărtă puţin de ceilalţi, se ghemui şi-şi trase din teacă pumnalul lung vânătoresc.

Balinor nu făcu nicio mişcare, rămase acolo, în faţa fratelui său, cu căutătura aţintită asupra chipului atât de familiar, cuprins de o uimire fără margini la vederea ciudatei înverşunări pe care o citea în ochii celuilalt. Ştiuse foarte bine că îl aştepta o capcană, ştiuse că fratele lui avusese răgaz să-i pregătească primirea. Dar crezuse că vor putea cel puţin să stea de vorbă ca doi fraţi, să aibă o discuţie cinstită, pe faţă, în pofida neînţelegerilor dintre ei. Dar când privi în ochii lui şi văzu sclipirea de furie nedisimulată care-i ardea acolo, îşi dădu seama că fratele lui ajunsese dincolo de puterea de înţelegere, poate chiar dincolo de raţiune.

– Unde este tatăl meu...?

Întrebarea pe care o începu Balinor nu apucă să fie rostită până la capăt, căci funii ascunse eliberară o plasă din piele şi frânghii, care spânzurase nevăzută deasupra nou-veniţilor, şi aceasta se prăbuşi fără de veste peste toţi trei. Greutăţile prinse la capetele plasei îi trântiră la pământ, iar armele lor nu reuşiră să taie frânghiile groase şi noduroase. Toate uşile se dădură de perete, draperiile zburară cât colo şi zeci de străjeri înarmaţi se repeziră să

pună mâna pe prizonierii ce se zbăteau amarnic. Nu avuseseră nicio şansă de scăpare din capcana întinsă cu multă grijă, nicio şansă de a lupta măcar cu atacatorii. Străjerii luară toate armele prizonierilor, le legară cu brutalitate mâinile la spate şi le acoperiră ochii. Îi ridicară apoi în picioare şi ţinuţi astfel de zeci de mâini nevăzute. Se lăsă o clipă de tăcere, timp în care cineva se apropie de ei, rămânând apoi în faţa celor trei.

– Nebun ai fost să te întorci, Balinor, se auzi în beznă un glas rece ca gheaţa. Ştiai foarte bine ce te aşteaptă dacă te găsesc. Eşti de trei ori trădător şi laş prin ceea ce ai făcut – împotriva poporului, a tatălui meu şi acum şi a mea. Unde ai dus-o pe Shirl? Ce i-ai făcut? Vei muri pentru asta, Balinor, ţi-o făgăduiesc! Duceţi-i în beciuri!

Mâinile îi răsuciră, îi îmbrânciră şi îi târâră pe un coridor, pe nişte uşi, în jos pe nişte scări, apoi din nou pe un coridor care şerpuia la nesfârşit, ca un labirint. Paşii lor stârneau un ecou adânc pe dalele groase de piatră, în tăcerea deplină şi întunecată. Ajunseră apoi din nou pe nişte trepte şi pe un nou coridor. Simţiră brusc în nări miros acru de mucegai şi răceala pardoselii şi a pereţilor. Nişte zăvoare grele se traseră cu scrâşnet de metal ruginit, iar uşa se întredeschise încet. Mâinile îi răsuciră cu brutalitate şi îi îmbrânciră pe neaşteptate, iar ei se prăbuşiră ameţiţi pe lespezi, tot cu mâinile şi cu ochii legaţi. Uşa se închise şi zăvorul greu fu împins la loc. Cei trei ascultară toate acestea în tăcere. Auziră zgomotul paşilor îndepărtându-se rapid, apoi dispărând cu totul. Auziră sunetul zăvoarelor de metal care se închideau, unul câte unul, în urma soldaţilor, tot mai departe, până ce singurul sunet pe care îl mai auzeau rămase cel al propriei lor respiraţii gâfâite în tăcerea adâncă a temniţei. Balinor se întorsese acasă.

XXIII

Abia spre miezul nopţii Allanon se declară în sfârşit satisfăcut de opera de deghizare a lui Flick, care însă nu deborda de entuziasm faţă de ideea cu pricina. Din punga de la brâu, druidul scoase un flacon şi, cu lichidul dinăuntru, începu să frece faţa şi mâinile văleanului, până când acestea căpătară o nuanţă galben închis. Cu o bucată de cărbune îi desenă pe faţă nişte linii care îi modificau trăsăturile şi forma ochilor. Era o deghizare destul de stângace, dar pe întuneric Flick putea, la o adică, să treacă drept un mogâldan ceva mai înalt şi mai voinic – dacă nu-l cerceta careva mai îndeaproape. Chiar şi pentru un vânător încercat ar fost teribil de greu să treacă drept mogâldan, iar pentru un ins lipsit de experienţă părea curată sinucidere. Dar nu aveau de ales. Cineva trebuia să pătrundă în uriaşa tabără duşmană şi să încerce a afla ce se întâmplase cu Eventine, cu Shea şi cu sabia dispărută. Nici nu se putea lua în discuţie ideea ca Allanon să se ducă el însuşi; ar fi fost recunoscut cât ai clipi, oricât de bine s-ar fi deghizat. Aşa că misiunea îi reveni lui Flick, care-şi simţea inima cât un purice; trebuia să treacă drept mogâldan şi, la adăpostul întunericului, să coboare panta, să treacă de străjeri, să pătrundă în tabăra ticsită de mii şi mii de mogâldani şi troli şi să afle dacă fratele lui sau regele dispărut al elfilor erau cumva prizonieri acolo şi să dea de urma sabiei. Şi trebuia şi să iasă din tabăra duşmană înainte de crăpatul zorilor. Dacă nu izbutea, cineva avea fără doar şi poate să-şi dea

seama că înfăţişarea lui nu e decât o deghizare şi atunci s-ar fi zis cu el.

Allanon îi ceru lui Flick să-şi scoată pelerina lungă vânătorească, după care se îndeletnici o vreme cu ceva modificări ale ei, lungindu-i puţin gluga, pentru ca aceasta să-i ascundă mai bine faţa. Când isprăvi, Flick se înfăşură în pelerină şi constată că nu se vedea nimic din trupul lui, afară doar de mâini şi de o mică porţiune adumbrită de faţă. Dacă reuşea să se ţină departe de adevăraţii mogâldani şi să umble fără încetare până în zori, avea şanse să afle câte ceva – şi să scape şi cu viaţă, ca să-i povestească lui Allanon ceea ce aflase. Se uită încă o dată în jos, să fie sigur că pumnalul scurt vânătoresc era prins bine la cingătoarea de la brâu. Era o armă destul de nevolnică dacă se ivea nevoia să se apere cu ea după ce intra în tabără, dar îl făcea măcar să se simtă mai bine ştiind că nu era lipsit cu desăvârşire de apărare. Se ridică încet în picioare, cu trupul scund şi voinic înfăşurat în pelerină, iar Allanon îl cercetă cu multă luare-aminte, apoi dădu aprobator din cap.

Vremea se mohorâse de tot în ultima oră, cerul era împânzit de nori negri purtaţi de vânt, care acoperiseră luna şi stelele, lăsând pământul pradă unei întunecimi fără geană de lumină. Nu se vedeau decât focurile strălucitoare din tabăra duşmană, flăcările lor sclipeau viu când erau stârnite de vântul puternic dinspre nord, care şuiera sălbatic prin munţii Dragon's Teeth şi izbea în rafale câmpia deschisă de dedesubt. Se apropia o furtună, care avea fără îndoială să se dezlănţuie înainte de ivirea zorilor. Taciturnul druid nădăjduia că vijelia şi întunericul îl vor ajuta pe văleanul deghizat să se ascundă mai bine de ochii soldaţilor.

Uriaşul vrăjitor îi dădu, în câteva propoziţii scurte, precipitate, câteva poveţe. Îi explică felul în care era orân-

duită tabăra, precum şi unde se aflau posturile străjerilor pe întreg cuprinsul acesteia. Îi spuse să caute stindardele de bătălie ale mai-marilor mogâldani şi ale maturenilor – comandanţii troli: acestea se vor afla, de bună seamă, undeva printre focurile din mijlocul taberei. Trebuia cu orice preţ să nu deschidă gura, căci tonul vocii îi va trăda pe loc obârşia de southlander. Flick ascultă totul cu atenţie, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul în vreme ce se pregătea să o pornească la drum; în sinea sa era ferm convins că nu avea nicio şansă să scape cu viaţă, dar devotamentul faţă de fratele său era prea profund pentru a îngădui bunului simţ să-i influenţeze acţiunile dacă viaţa lui Shea era ameninţată. Allanon îşi încheie scurta instruire cu făgăduiala că va avea grijă ca tânărul să pătrundă cu bine dincolo de prima linie de străjeri postaţi în partea de jos a pantei. Îi reaminti că trebuie să păstreze o tăcere deplină, apoi îi făcu semn să-l urmeze.

Porniră împreună să coboare din înălţimea adăpostului lor dintre bolovani, croindu-şi drum prin întuneric către câmpia de dedesubt. Bezna era atât de deplină, încât Flick nu vedea nimic, iar druidul, cu pasul lui neabătut, se văzu nevoit să-l conducă de mână. Celor doi le trebui o vreme, ce păru fără de sfârşit, pentru a ajunge la un loc pe unde se putea ieşi dintre bolovani, dar în cele din urmă focurile care ardeau în depărtare li se dezvăluiră privirilor. Flick era plin de zgârieturi şi vânătăi cu care se alesese în timp ce coborâse din munţi, trupul îl durea după acel efort extraordinar, pelerina îi era sfâşiată în câteva locuri. Bezna câmpiei părea că spânzură ca un zid neştirbit între ei şi focuri, iar Flick nici nu vedea, nici nu auzea străjerii care, ştia prea bine, erau acolo pe undeva. Allanon nu spuse nimic, se ghemui doar printre stânci şi înclină puţin capul, ascultând cu atenţie. Cei doi rămaseră nemişcaţi câteva minute apoi, pe neaşteptate, Allanon se ridică în picioare,

îi făcu semn lui Flick să rămână pe loc şi se făcu nevăzut în noapte.

După ce acesta plecă, micul vălean privi neliniştit în jurul lui, singur şi înspăimântat, căci habar n-avea ce se petrece. Îşi lipi faţa înfierbântată de suprafaţa răcoroasă a pietrei şi chibzui în sinea lui ce va face odată ajuns în tabără. Nu prea avea cine ştie ce plan. Va încerca să nu sufle o vorbă şi, dacă era posibil, chiar să nu treacă prin apropierea nimănui. Se va ţine departe de focurile luminoase care i-ar putea trăda deghizarea nu prea reuşită. Prizonierii, dacă se aflau în tabără, erau neîndoielnic într-un cort bine apărat din mijlocul focurilor, aşa că partea cea mai importantă a misiunii sale era să găsească acel cort. După ce-l va fi aflat, va căuta să pătrundă înăuntru şi să descopere cine stă acolo. Apoi, dacă izbutea toate acestea, lucru greu de crezut, se va furişa înapoi pe pantă, unde îl va aştepta Allanon şi, împreună, vor hotărî ce au de făcut mai departe.

Flick clătină deznădăjduit din cap. Ştia că nu putea scăpa neobservat aşa cum era el deghizat – nu avea nici talentul, nici agerimea de a înşela pe cineva. Dar de când, cu câteva zile în urmă, îl pierduse pe Shea în Dragon's Crease, starea lui de spirit se schimbase cu desăvârşire, iar vechea lui fire pesimistă şi simţul practic solid fuseseră înlocuite de un soi de deznădejde mută. Lumea pe care o cunoştea se cutremurase şi aşa din temelii în decursul ultimelor săptămâni şi nu mai părea în stare să-şi regăsească vechile valori şi metode logice care-i diriguiseră viaţa înainte vreme. Timpul ieşise parcă definitiv din matca lui în nesfârşitele zile chinuitoare de alergat, de furişat, de luptă împotriva unor fiinţe din alte lumi. Anii în care trăise şi crescuse în pacea şi liniştea din Shady Vale păreau zilele depărtate şi de mult uitate ale unei copilării precoce. Singurele elemente constante şi de nădejde în aceste

ultime săptămâni ale vieţii lui dezrădăcinate fuseseră tovarăşii de călătorie, mai cu seamă fratele lui. Iar acum se împrăştiaseră şi ei care-ncotro, unul câte unul, până ce Flick rămăsese de unul singur, pe punctul de a se prăbuşi trup şi suflet, copleşit de o osteneală profundă, pierdut într-o lume nebunească înţesată de coşmaruri fără nume, într-un labirint cu neputinţă de străbătut, fugărit de spectre care-l aduseseră în pragul disperării.

Prezenţa copleşitoare a lui Allanon îi oferise destul de puţină mângâiere. Încă de la prima lor întâlnire, uriaşul druid rămăsese pentru el un veritabil zid de netrecut, tot numai taine şi puteri magice care sfidau orice explicaţie. În pofida prieteniei tot mai strânse care se legase între membrii grupului în timpul călătoriei spre Paranor şi după aceea, druidul păstrase o atitudine reticentă şi enigmatică. Nici chiar puţinul pe care îl destăinuise celorlalţi despre sorgintea şi acţiunile sale nu reuşise să risipească vălul întunecat de mister în care se învăluise.

Când fuseseră împreună cu toţii, dominaţia vrăjitorului nu păruse atât de apăsătoare, deşi era limpede că el era forţa de netăgăduit dindărătul primejdioasei căutări a Sabiei Shannara. Dar acum, după ce tovarăşii lui plecaseră şi-l lăsaseră pe înspăimântatul vălean singur cu acest uriaş impredictibil, Flick realiză că nu poate scăpa de simţământul acela de veneraţie şi spaimă pe care acest om ciudat părea să-l inspire tuturor. Chibzui din nou la misterioasa poveste a fantasticei săbii şi-şi aduse aminte cum refuzase Allanon să le dezvăluie membrilor micului grup întreaga istorie a puterii ei. Îşi riscaseră cu toţii viaţa ca să recupereze acest talisman dispărut, dar nici acum nu ştia nimeni, afară doar de Allanon, cum trebuia folosită arma pentru înfrângerea Vrăjitorului Comandant. Cum se face oare că Allanon ştia atât de multe?

Un zgomot neașteptat în bezna din spatele lui îl făcu pe văleanul îngrozit să se răsucească fulgerător, cu pumnalul întins înainte. Se auzi o șoaptă aspră, apoi silueta uriașă a lui Allanon își făcu apariția. Mâna lui puternică îl apucă pe Flick de umăr și-l călăuzi înapoi pe pantă, la adăpostul bolovanilor, unde cei doi se ghemuiră precauți în neguri. Allanon cercetă preț de o clipă chipul văleanului, ca pentru a aprecia cât era de curajos și pentru a-i citi gândurile. Flick izbuti cu greu să privească în ochii scrutători ai celuilalt, inima îi bătea să-i spargă pieptul de teamă și surescitare.

– Străjerii au fost eliminați, ai cale liberă.

Vocea gravă părea că se înalță din adâncurile pământului.

– Și acum, te du, tânărul meu prieten, și păstrează-ți curajul și judecata limpede.

Flick dădu scurt din cap, apoi se ridică, iar silueta lui învești mântată în pelerină se strecură cu iuțeală și fereală printre bolovani, către bezna câmpiei. Mintea lui încetă să mai judece rațional, să-și mai pună întrebări, trupul preluă conducerea, cu instinctul încordat, în căutarea primejdiilor ascunse în bezna dimprejur. Alergă aplecat de spate spre focurile din depărtare, oprindu-se din loc în loc ca să-și dea seama pe unde se află, cu urechile ciulite la orice mișcare. Noaptea îl învăluia aidoma unui văl de nepătruns, cerul se acoperea din ce în ce cu nori grei, ca o pătură care împiedica până și slaba lucire alburie a lunii și a stelelor să pătrundă pe pământ. Singura lumină venea dinspre focurile de tabără. Câmpia era plată și deschisă, iar întinderea ei înierbată înăbușea pașii văleanului care gonea înainte fără un sunet. Pe spațiul deschis nu se zăreau decât o mână de tufe și de copăcei pricăjiți și strâmbi, singura vegetație care rupea monotonia locului. Niciunde prin beznă nu se simțea vreun semn de viață, singurele sunete

pe care le auzea vâleanul erau mugetul înăbuşit al vântului şi propria-i răsuflare gâfâită. Focurile, care înainte vreme îi păruseră o nelămurită ceaţă portocalie, prindeau acum contur deslușit, pe măsură ce vâleanul se apropia tot mai mult. Unele, încărcate cu mai multe lemne, ardeau cu flacără puternică, altele se stingeau încet, preschimbându-se în jar, pentru că cei adunaţi în jurul lor dormeau netulburaţi. Flick era de-acum destul de aproape ca să audă sunetul slab al vocilor din tabăra pe jumătate adormită, dar încă nu putea deslușî limpede cuvintele rostite.

Se scurse aproape o jumătate de oră înainte ca Flick să ajungă la primele focuri din tabăra dușmană. Se ghemui înainte de a intra în cercul de lumină şi cercetă cu luare-aminte felul în care era dispusă oştirea. Boarea răcoroasă a nopţii, venită dinspre nord, sufla peste focurile ce trosneau, făcându-le să ardă o clipă cu flacără mai vie şi trimiţând vălătuci subţiri de fum învârtejit pe întinsul câmpiei, tocmai până în locul unde se aşezase vâleanul. Tabăra fusese încercuită de un al doilea rând de străjeri, dar nu era decât o înşiruire secundară, iar străjerii erau destul de departe unul de celălalt. Northlanderii nu credeau că ar avea nevoie de cine ştie ce pază într-un loc aflat atât de aproape de tabăra propriu-zisă. Străjerii erau mai cu seamă vânători mogâldani, dar Flick deslușea pe alocuri şi siluetele masive ale unor troli.

Vâleanul rămase o vreme studiind trăsăturile ciudate ale trolilor. Aveau înălţimi diferite, braţe şi picioare butucănoase şi piele cafenie, aidoma scoarţei de copac, ce părea groasă şi aspră la atingere. Străjerii, la fel şi puţinii oşteni care încă nu dormeau, stăteau jos prin preajmă sau se ghemuiseră pe lângă focuri ca să se încălzească şi erau înveşmântaţi cu toţii în pelerine groase care le acopereau aproape cu totul trupurile şi chipurile. Flick dădu mulţumit

din cap. Îi va fi, fără îndoială, mult mai lesne să pătrundă neobservat în tabără dacă toţi cei de acolo rămâneau înfăşuraţi astfel în pelerine şi, judecând după vântul tot mai aspru, vremea avea să fie friguroasă până la crăpatul zorilor. Nu se vedea mare lucru dincolo de focurile de la marginea taberei din pricina nopţii înnorate şi a fumului pe care-l stârneau lemnele ce ardeau cu iuţeală.

Tabăra părea cumva mai mică de aici decât văzută din înălţimea munţilor Dragon's Teeth. Din locul unde se afla acum, Flick nu mai avea aceeaşi senzaţie de adâncime fără margini, dar nu-şi făcu nicio iluzie. Indiferent de ceea ce vedea de unde se ghemuise el, ştia că armata se întinde pe mai bine de o milă în toate direcţiile. Odată trecut de străjeri, va trebui să se furişeze printre mii de mogâldani şi troli adormiţi, printre sute de focuri ale căror flăcări erau destul de puternice pentru a-l da de gol şi trebuia să aibă grijă, în tot acest timp, să evite orice contact cu soldaţii duşmani încă treji. Prima greşeală pe care ar fi făcut-o l-ar fi demascat. Şi chiar dacă izbutea să rămână nedescoperit, mai avea şi misiunea de a afla unde sunt prizonierii şi sabia. Flick clătină cu îndoială din cap şi porni încet înainte.

Curiozitatea firească a văleanului l-ar fi îndemnat să mai zăbovească în afara cercului de lumină pentru a cerceta mai cu amănuntul trăsăturile mogâldanilor şi trolilor care nu dormeau încă, dar se împotrivi tentaţiei, amintindu-şi că şi aşa nu avea prea mult timp la dispoziţie. Deşi trăise toată viaţa pe acelaşi pământ cu aceste seminţii, ele îi păreau micului vălean un soi de creaturi venite dintr-o altă lume. În timpul călătoriei spre Paranor luptase de mai multe ori cu mogâldanii cei vicleni şi cruzi, ba o dată purtase chiar o luptă corp la corp cu unul dintre ei, pe coridorul acela întortocheat din cetatea druizilor. Dar nu ştia nici acum decât foarte puţin despre neamul lor; ei

nu erau decât niște dușmani care încercaseră să-l ucidă. Iar despre uriașii troli nu aflase nimic, căci aceștia erau retrași prin însăși firea lor și locuiau mai cu seamă prin munții de la nord și prin văile lor ascunse. În orice caz, ceea ce știa Flick cu certitudine era că întreaga armată se afla sub conducerea Vrăjitorului Comandant, iar asupra intențiilor *lui* nu avea nicio îndoială!

Flick așteptă până ce vântul purtă în vălătuci groși fumul focurilor în spațiul dintre el și cel mai apropiat străjer, și atunci se ridică în picioare și porni fără grabă spre tabără. Alesese anume un loc unde soldații dormeau cu toții. Fumul și întunericul îl ascunseră în vreme ce ieșea dintre umbre și pătrundea în cercul de lumină al focurilor din apropiere. O clipă mai târziu se afla printre siluetele nemișcate ale soldaților adormiți. Străjerul se holba mai departe spre bezna dinspre câmpie, fără să-l bage în seamă pe intrusul ce se furișase pe lângă el.

Flick își înfășură mai bine pelerina în jurul trupului și capului, având grijă ca numai mâinile să fie expuse vederii celor care ar fi trecut pe lângă el. Fața îi era doar o umbră nedeslușită sub glugă. Aruncă o privire grăbită împrejur, dar nu se zărea nicio mișcare; izbutise să se strecoare până aici neobservat. Trase adânc în piept aerul răcoros al nopții ca să se liniștească puțin, apoi încercă să-și dea seama pe unde se află și încotro ar fi mijlocul taberei. Alese o direcție care i se părea că duce drept spre inima focurilor, mai aruncă o privire furișă în jur, după care o porni înainte cu pași măsurați și egali. De-acum, cale de întoarcere nu mai era.

Tot ceea ce văzu, tot ceea ce auzi, toate trăirile profunde, lăuntrice din noaptea aceea îi lăsară o impresie de neșters, pe care avea să o poarte cu sine tot restul vieții. Trăia parcă un coșmar straniu și oarecum încâlcit, de imagini și sunete, de făpturi și viețuitoare aparținătoare

unui alt timp şi unui alt loc – creaturi ce nu putuseră nicicând şi nici nu aveau cum să existe în lumea în care trăia el, dar care fuseseră azvârlite într-însa aidoma unor vreascuri aduse la ţărm de cine ştie ce talazuri furioase ale unor ape nesfârşite. Poate că senzaţia aceea de plutire în vis fusese zămislită de întunericul nopţii şi de fumul sutelor de focuri purtat de vânt, şi toate acestea îi amăgeau simţurile, de obicei atât de agere. Şi poate era şi rodul unei minţi vlăguite peste măsură şi înspăimântate la vederea unor făpturi despre care nu-şi închipuise în ruptul capului că ar putea exista măcar, necum că ar putea fi atât de multe la număr.

Nesfârşite minute, apoi ceasuri trecură, iar noaptea se scurse încet în vreme ce micul vălean hălădui mai departe prin uriaşa oştire, tot înainte, cu grijă să-şi apere faţa de lumina focurilor strălucitoare, cu căutătura atentă, cercetătoare îndreptată mereu mai departe. Merse fără oprire, cu multă băgare de seamă, pas cu pas, printre mii de trupuri ghemuite şi adormite în jurul căldurii pe care le-o dădeau flăcările, îngrămădeala de soldaţi îi oprea uneori cu totul trecerea şi, de fiecare dată, îl punea în primejdia de a fi descoperit şi ucis. De multe ori fusese sigur că se dăduse de gol, mâna i se ridicase iute şi fără un sunet spre pumnalul scurt de la brâu, iar inima îi îngheţase în piept în timp ce se pregătea să lupte pe viaţă şi pe moarte. De nenumărate ori văzuse pe câte unul apropiindu-se cu paşi mari de el ca şi când ar fi ştiut că are de-a face cu un intrus şi ar fi fost pe cale să-l demaşte în faţa celorlaţi. De fiecare dată însă acela trecuse mai departe fără a se opri şi fără a-i adresa niciun cuvânt, iar Flick se pomenea iarăşi singur, o siluetă uitată într-un loc înţesat de mii de creaturi.

Trecu de multe ori pe lângă grupuri de bărbaţi care vorbeau şi glumeau cu glasuri coborâte, adunaţi în jurul focurilor, frecându-şi mâinile, dornici să smulgă din flăcări

puţina căldură pe care acestea o dădeau şi să se apere de frigul tot mai pătrunzător al nopţii. De două sau trei ori, unul dintre cei aşezaţi în jurul focului îi făcuse un semn cu mâna sau din cap în semn de salut în vreme ce trecea pe lângă ei, cu faţa plecată şi cu pelerina bine înfăşurată în jurul trupului, iar el răspunsese cu un vag gest asemănător. Fusese cuprins de multe ori de teama că făcuse vreo mişcare greşită, sau că nu vorbise când ar fi trebuit să o facă, sau că pătrunsese în vreun loc neîngăduit – dar de fiecare dată momentul îngrozitor de spaimă şi îndoială trecuse, iar el grăbise înainte, rămas din nou singur.

Umblă ore în şir prin tabăra nesfârşită fără să dea de vreun semn care să-i spună pe unde s-ar afla Shea, Eventine sau Sabia Shannara. Spre zori începu să-şi piardă nădejdea că va găsi ceva. Trecuse pe lângă nenumărate focuri care se stingeau încet odată cu apropierea dimineţii şi privirea i se plimbase peste o mare întreagă de trupuri adormite, unii cu feţele spre cer, alţii ghemuiţi, înfăşuraţi cu totul în pături, străini cu toţii. Văzuse corturi de tot soiul cu felurite însemne ale conducătorilor duşmani, atât mogâldani, cât şi troli, dar niciunul nu avea străjeri postaţi în faţa lor, ceea ce ar fi dat de înţeles că ar exista ceva important înăuntru. La câteva dintre ele se oprise spre a le cerceta mai îndeaproape, în caz că ar găsi acolo ceva demn de interes, dar nu află nimic.

Plecă pe ici pe colo urechea la frânturi de conversaţie între mogâldanii şi trolii care nu dormeau, căutând să nu atragă atenţia dar, în acelaşi timp, să ajungă suficient de aproape ca să audă ce se vorbea. Limba trolilor îi era însă cu desăvârşire necunoscută şi puţinul pe care îl ştia din vorbirea scâlciată a mogâldanilor nu-i era acum de prea mare ajutor. Părea însă că nimeni nu avea habar de cei doi bărbaţi şi de sabie – ca şi când n-ar fi fost niciodată aduşi în această tabără. Flick începu să se întrebe dacă nu

cumva Allanon se înşelase cu câteva zile în urmă când se hotărâse să pornească pe urmele armatei. Aruncă o privire neliniştită spre cerul acoperit de nori. Nu-şi dădea seama ce oră este, dar ştia că nu rămăseseră prea multe ceasuri de întuneric. Preţ de o clipă se simţi cuprins de o spaimă nebună, căci îl bătu gândul că s-ar putea să nu aibă răgazul să ajungă înapoi, în locul unde era ascuns Allanon. Dar dădu iute deoparte sentimentul de panică şi îşi spuse că, în învălmăşeala care se va isca fără doar şi poate în zori, atunci când soldaţii se vor trezi din somn şi se vor pregăti de plecare, va izbuti şi el să se strecoare printre vânătorii pe jumătate adormiţi, ca să o ia apoi la goană pe panta care ducea către munţii Dragon's Teeth, înainte de răsăritul soarelui.

Simţi brusc o mişcare undeva în bezna din dreapta lui şi curând după aceea se iviră în lumina focurilor patru războinici troli uriaşi, înarmaţi până-n dinţi şi vorbind între ei cu voci coborâte în vreme ce treceau pe lângă văleanul înspăimântat. Mai mult din instinct decât din vreo raţiune anume, Flick porni în aceeaşi direcţie, ajungându-se la câţiva metri în urma lor, căci era curios să afle încotro se îndreptau trolii aceştia în puterea nopţii, înveşmântaţi în armuri, de parcă se pregăteau de bătălie. Urmau o direcţie aflată în unghi drept faţă de direcţia pe care o urmase Flick atunci când pătrunsese deghizat în tabără, şi el îi urmări, ascuns în umbre, printre soldaţii adormiţi. În câteva rânduri trolii trecură pe lângă corturi întunecate pe care Flick le-ar fi crezut destinaţia lor, dar îşi continuară drumul fără să se oprească.

Micul vălean băgă de seamă că organizarea taberei era altfel aici. Erau mai multe corturi decât în celelalte zone, unele erau înalte şi luminate, iar înlăuntru se zăreau siluete care se mişcau. Mai puţini soldaţi de rând dormeau pe pământul îngheţat, în schimb erau mai mulţi străjeri

care patrulau printre focurile care aici ardeau cu flacără vie şi care aruncau o lumină puternică în spaţiile dintre corturi. Lui Flick îi venea mai greu să rămână ascuns cu atâta lumină împrejur; ca să nu i se pună întrebări şi ca să nu fie cumva descoperit, se apropie de troli şi merse în urma lor ca şi când ar fi fost unul dintre ei. Trecură pe lângă numeroşi străjeri, care îl salutară scurt şi-l urmăriră din priviri, dar nimeni nu îndrăzni să-l ia la întrebări pe mogâldanul bine încotoşmănat care umbla la coada micului cortegiu. Apoi, pe neaşteptate, trolii cotiră spre stânga, iar Flick o luă fără să se gândească după ei şi mai-mai să intre grămadă în pânza unui cort lung, nu prea înalt, păzit de numeroşi troli înarmaţi. Nu mai avea timp să se întoarcă sau să se ascundă, aşa că, atunci când cortegiul se opri la intrarea în cort, văleanul merse plin de teamă înainte, de parcă nici habar n-avea ce se petrece. Străjerii nu bănuiră nimic neobişnuit în ce-l priveşte, aruncară doar o căutătură grăbită siluetei lui strâns învăluite în pelerină şi, o clipă mai târziu, Flick se pomeni singur în bezna din afara cortului.

Văleanul se opri numaidecât şi se aşeză, gâfâind chinuit şi cu sudoarea prelingându-i-se pe trup pe sub veşmintele groase. Nu avusese decât o singură clipă ca să arunce o privire spre cortul puternic iluminat, printre trolii înalţi, cu sulițele lor lungi de fier – o singură clipă, dar atâta fusese îndeajuns ca să zărească umbra monstrului cu aripi negre, ghemuit înăuntru, înconjurat de siluetele mai scunde ale trolilor şi mogâldanilor. Ceea ce văzuse acolo era, dincolo de orice îndoială, una dintre acele creaturi malefice care îi urmăriseră fără preget pe tot cuprinsul celor Patru tărâmuri. Tot dincolo de orice îndoială recunoştea şi fiorii reci de groază care-i străbăteau întreg trupul pe când stătea în umbre cu răsuflarea tăiată, aşteptând să i se potolească bătăile bezmetice ale inimii.

Ceva de mare importanţă se petrecea în acel cort atât de bine păzit. Poate cei doi bărbaţi şi sabia erau acolo, păziţi de slujitorii Vrăjitorului Comandant. Îl trecură toate răcorile închipuindu-şi aşa ceva, dar Flick realiză că va trebui să încerce să arunce o privire înăuntru. Timpul îi era pe sfârşite, la fel şi norocul. Şi dacă ar fi fost vorba numai de străjeri, aceştia oricum ar fi reuşit să împiedice pe oricine să intre, dar prezenţa Purtătorului de Cranii făcea ca ideea să pară curată sinucidere. Flick se propti în călcâie în umbrele dintre corturi şi clătină deznădăjduit din cap. Absurditatea acţiunii pe care şi-o propunea părea lipsită aproape cu desăvârşire de vreo şansă de succes, dar ce altceva îi rămăsese de făcut? Dacă se întorcea acum la Allanon, nu ar fi aflat nimic mai mult decât ştiuseră, iar noaptea aceasta chinuitoare de furişat printre duşmani va fi fost în zadar.

Aruncă o privire curioasă spre cerul nopţii, de parcă acesta ar fi putut să-i dea vreun răspuns la întrebările care-l frământau. Norii grei erau tot acolo, proptiţi bine între lucirea palidă a lunii şi stelelor şi bezna pământului adormit. Noaptea era pe sfârşite. Flick se ridică în picioare şi-şi înfăşură din nou strâns pelerina în jurul trupului. Chiar de-ar fi ştiut că ajunsese cu atâta cazna până aici numai ca să piară într-un joc nebunesc al soartei, fapt e că Shea – şi poate chiar Allanon şi ceilalţi – se bizuiau pe el. Trebuia neapărat să afle ce se petrece în cortul acela. Încet, cu multă băgare de seamă, porni înainte.

Dimineaţa sosi grăbită – o lumină posomorâtă prefirată subţire dinspre cerul de la răsărit, încărcată de neguri şi tăcere. Vremea nu se îmbunătăţise defel în Streleheim, la miazăzi de zidul de întunecime care semnala înaintarea Vrăjitorului Comandant. Norii negri de furtună erau şi acum acolo, spânzurând în tării aidoma unui giulgiu

înfricoşător pregătit să acopere pământul-cadavru. Străjerii de la poalele munţilor Dragon's Teeth îşi părăsiseră posturile din timpul nopţii şi se întorseseră în tabăra armatei Northlandului, ai cărei soldaţi tocmai se trezeau. Allanon şedea tăcut la adăpostul bolovanilor de pe pantă, pelerina înfăşurată în jurul trupului subţire şi drept nu-l apăra pe deplin de aerul rece al zorilor sau de burniţa uşoară care se transforma rapid în ploaie torenţială. Rămăsese acolo toată noaptea, cu ochii în căutarea vreunui semn care să-i dea de ştire pe unde se putea afla Flick, dar speranţa îl părăsea pe măsură ce bolta cerului se lumina tot mai mult, iar duşmanii se deşteptau din somn. El rămase însă mai departe acolo, sperând imposibilul – că micul vălean izbutise cumva să nu se dea în vileag, că izbutise să treacă neobservat prin tabără, să-şi găsească fratele, pe regele elfilor şi sabia, apoi să se strecoare înainte de ivirea zorilor printre străjeri, scăpat cu viaţă.

Tabăra începuse să se dezmembreze, soldaţii strânseră corturile şi le împachetară, apoi se încolonară regiment după regiment, şi colosala armată acoperi câmpia precum nişte enorme pătrate negre. Apoi maşinăria de luptă a Vrăjitorului Comandant îşi începu marşul spre miazăzi, în direcţia oraşului Kern, iar druidul cel uriaş ieşi dintre bolovani ca să poată fi văzut mai uşor de văleanul dispărut, dacă acesta s-ar fi aflat prin preajmă. Nu se simţea nicio mişcare şi niciun sunet, afară doar de vântul ce sufla molcom prin iarbă, iar silueta înaltă şi întunecată stătea nemişcată şi tăcută. Numai ochii trădau amărăciunea profundă ce-l cuprinsese.

În cele din urmă, druidul se întoarse spre miazăzi şi porni pe un drum paralel cu cel al armatei care mărşăluia înainte. Paşii lui mari acopereau iute distanţa, în vreme ce ploaia se porni în rafale, iar vastitatea câmpiei rămase în urmă.

Menion Leah ajunse cu doar câteva minute înaintea zorilor pe malul întortocheatului râu Mermidon, chiar la nord de oraşul-insulă Kern. Allanon nu se înşelase când îl prevenise pe prinţ că-i va fi greu să se strecoare printre liniile duşmane. Fuseseră postaţi străjeri şi spre apus, deasupra Mermidonului, mult mai departe de tabăra lăţită pe câmpie, chiar de la poalele dinspre miazăzi ale Dragon's Teeth. Tot ce se întindea la miazănoapte de acest loc aparţinea Vrăjitorului Comandant. Patrule ale vrăjmaşilor hălăduiau în voie de-a lungul fruntariilor sudice ale înălţimilor munţilor Dragon's Teeth şi stăteau de pază la cele câteva trecători dintre piscurile colosale. Balinor, Hendel şi fraţii elfi izbutiseră să treacă de aceste patrule în trecătoarea înaltă Kennon. Dar Menion nu se putea ascunde în acelaşi fel de northlanderi, la adăpostul munţilor. După ce se despărţise de Allanon şi Flick, fusese nevoit să meargă pe câmpia deschisă care se întindea la miazăzi de Mermidon. Dar munteanul avea două lucruri de partea lui. Noaptea era în continuare înnourată şi de o întunecime profundă, nepătrunsă, încât nu se vedea aproape nimic la mai mult de câţiva paşi înainte. Dar, lucru chiar mai important, Menion era cercetaş şi vânător fără pereche în întreg Southlandul. El putea umbla cu iuţeală şi fereală prin bezna ca un giulgiu, iar mersul lui nu putea fi auzit decât de cele mai agere urechi.

Şi astfel se despărţi el în tăcere de cei doi tovarăşi ai săi, furios şi acum că Allanon îl obligase să renunţe la căutarea lui Shea pentru a se duce să-i prevină pe Balinor şi pe oamenii din Callahorn despre invazia iminentă. Se simţea cuprins de o neliniştе ciudată la gândul că-l lăsase pe Flick singur cu misteriosul şi capriciosul druid. Nu se încrezuse niciodată pe deplin în uriaşul vrăjitor, ştiind prea bine că el ţinea doar pentru sine adevărul cu privire la Sabia Shannara şi că mai erau multe alte adevăruri pe care

Allanon le știa și pe care nu le împărtășise celorlalți. Făcuseră cu toții orbește tot ce le poruncise druidul, cu încredere deplină în el ori de câte ori se ivise vreo nenorocire. Dreptatea fusese de partea lui de fiecare dată – cu toate acestea însă nu izbutiseră să pună mâna pe sabie, ba îl mai pierduseră și pe Shea. Iar acum, ca să pună capac la toate, se părea că armata Northlandului avea să invadeze ținuturile Southlandului. Doar regatul de hotar al Callahornului era pregătit să înfrunte atacul. Dar acum, după ce văzuse cu ochii lui nesfârșirea trupelor invadatoare, Menion nu putea cu niciun chip să-și închipuie cum ar fi putut chiar și faimoasa Legiune de Hotar să țină cât de cât în loc o asemenea forță de atac. Rațiunea îi spunea că singura speranță era să oprească dușmanul în loc doar cât să îngăduie oștirilor reunite ale elfilor și gnomilor să se alăture Legiunii de Hotar și să contraatace împreună. Menion era încredințat că sabia e pierdută și, chiar dacă-l vor regăsi pe Shea, nu vor mai găsi ciudata armă.

Blestemă pe-nfundate când genunchiul i se izbi dureros de un bolovan ivit pe neașteptate în calea lui, așa că atenția i se întoarse la drumul pe care îl avea de parcurs, iar presupunerile în privința viitorului rămaseră deocamdată în urmă. Se strecură cu agilitate și fără sunet, aidoma unei șopârle negre, subțiri, pe clinele domoale de la poalele munților Dragon's Teeth, croindu-și precaut drum prin încrengătura de bolovani ascuțiți și stânci presărate din belșug pe poteca de munte, cu Sabia Leah și arcul lung de frasin prinse de spinare. Ajunse cu bine la poalele muntelui fără să dea de cineva, și, ajuns acolo, cercetă cu atenție bezna. Nu percepea niciun semn de viață. Porni cu băgare de seamă pe întinderea câmpiei, metru cu metru, oprindu-se din loc în loc să tragă cu urechea. Știa că trebuie să fie străjeri prin apropiere, pentru că de-ar fi fost postați mai

departe n-ar fi fost de niciun folos, era însă cu neputinţă să vadă pe careva.

În cele din urmă, se ridică încet în picioare, tăcut ca şi umbrele din jurul lui; dar, cum nu auzi nimic, începu să păşească încet către miazăzi printr-un adevărat perete de întunecime, cu pumnalul de vânătoare în mână. Merse preţ de câteva minute lungi fără niciun incident şi tocmai începuse să se liniştească, sperând că trecuse cumva printre străjeri fără ca vreunul dintre ei să fi observat asta, când auzi un zgomot slab. Încremeni locului, căutând să-şi dea seama de unde venise zgomotul, şi tocmai atunci acesta se auzi din nou, o tuse slabă chiar în faţa lui. Un străjer se dăduse de gol chiar cu o clipă înainte ca munteanul să se ciocnească de el. Un strigăt ar fi fost de ajuns să-i aducă pe toţi ceilalţi cât ai clipi la faţa locului.

Menion se lungi numaidecât la pământ şi-şi încleştă mâna pe pumnal. Începu să se târască binişor, fără un sunet, spre locul de unde se auzise tusea. Abia acum începu să distingă silueta cuiva care stătea în tăcere chiar înaintea lui. Era un ins scund, deci, de bună seamă, era vorba de un mogâldan. Menion mai aşteptă câteva minute pentru ca mogâldanul să se întoarcă cu spatele spre el, apoi se târî până la un metru de el. Cu agilitate, munteanul se ridică, înălţându-se deasupra străjerului care nu bănuia nimic, îl înşfăcă de gât cu un braţ ca de oţel pentru a-l împiedica să strige. Cu mânerul cuţitului îl izbi în tâmplă şi mogâldanul se prăbuşi leşinat la pământ. Munteanul nu se opri, ci se furişă mai departe prin întuneric, ştiind că mai erau cu siguranţă şi alţii prin preajmă şi dorind să se îndepărteze cât mai grabnic cu putinţă, până într-un loc de unde aceştia nu îl puteau auzi. Ţinu pumnalul strâns în mână, pregătit să se înfrunte cu un nou baraj de străjeri. Vântul rece şuiera necontenit, iar minutele lungi ale nopţii se scurgeau cu încetineală.

Ajunse în cele din urmă la Mermidon, la nord de oraşul-insulă Kern, ale cărui lumini se zăreau slab, ceva mai jos. Se opri în vârful unei mici coline care cobora blând spre malul nordic al râului repede-curgător. Mergea pe jumătate ghemuit, cu pelerina lungă vânătorească înfăşurată strâns în jurul trupului zvelt pentru a se apăra de boarea tot mai răcoroasă a dimineţii. Era surprins şi bucuros că nu dăduse peste vreun alt baraj de străjeri înainte de a ajunge la râu. Ajunse la concluzia că presupunerea lui de mai înainte fusese corectă, şi anume că trecuse cumva de cel puţin un baraj fără să-şi dea seama.

Aruncând priviri precaute în jur, Prinţul de Leah se asigură că nu mai era nimeni prin preajmă, apoi se ridică în picioare şi-şi întinse mădularele ostenite. Ştia că va trebui să meargă ceva cale în josul râului pentru a-l traversa dacă voia să evite o baie în apele lui îngheţate. Era sigur că, odată ajuns chiar în dreptul Kernului, va da peste un debarcader aflat la dispoziţia oraşului, de unde putea găsi o ambarcaţiune oarecare cu care să traverseze râul. Îşi săltă mai sus armele pe spinare şi, cu un zâmbet aspru din pricina frigului, porni spre sud.

Nu merse prea mult, cam vreo jumătate de milă poate, când boarea dimineţii se potoli o clipă şi, în tăcerea care urmă, se auzi un murmur ciudat. Menion se ghemui numaidecât la pământ, lipit de ţărâna dâmbului în dosul căruia se ascunsese. Vântul se porni din nou să şuiere în urechile care se străduiau din răsputeri să prindă şi alte sunete prin beznă. Suflarea vântului se potoli din nou o clipă şi din nou munteanul auzi un murmur, de data asta însă ştia cu siguranţă ce anume era. Era sunetul înăbuşit al unor glasuri omeneşti, purtat prin întuneric de undeva de la malul râului. Munteanul se târî grăbit dincolo de dâmb, spre porţiunea în care luminile slabe ale oraşului din depărtare nu cădeau asupra lui. Apoi se ridică şi porni la

goană, paralel cu râul – goana lui era rapidă și tăcută. Glasurile se auziră mai tare și mai desluşit și până la urmă părură că vin chiar de după dâmbul înierbat. Mai rămase acolo încă un minut ascultând, dar nu putea înțelege ce se vorbea. Cu multă băgare de seamă se târî mai departe pe burtă până pe culmea dâmbului și, de acolo, văzu un grup de siluete întunecate ghemuite în apropierea Mermidonului.

Primul lucru care îi atrase atenția fu barca prinsă de un tufiș, la mal. Era mijlocul de transport de care avea nevoie dacă putea ajunge până acolo; renunță însă numai-decât la idee. În apropierea bărcii ședeau în cerc strâns patru troli uriași, înarmați până în dinți, trupurile lor masive și întunecate erau lesne de recunoscut chiar în lumina aceea firavă. Cei patru stăteau de vorbă cu un altul, ceva mai scund și mai zvelt, a cărui pelerină arăta limpede că e vorba de un southlander.

Menion îl cercetă o clipă din priviri cu cea mai mare atenție pe acesta din urmă, căutând să-i vadă fața, dar în lumina înșelătoare nu zărea decât foarte puțin; Menion nu credea că îl mai văzuse vreodată până atunci. Chipul îngust, palid al străinului era adumbrit de o bărbuță neagră, iar omul avea ciudatul năravde a-și trece mâna peste ea, cu mișcări scurte și agitate, în vreme ce vorbea.

Apoi, Prințul de Leah văzu și altceva. În apropierea celor cinci se afla un sac mare acoperit cu o pelerină groasă și legat bine la capăt. Menion îl cercetă curios din priviri, fără să-și dea seama, din pricina întunericului, ce putea fi acolo. Apoi, spre uluirea lui, sacul se mișcă ușor – destul cât să-l convingă pe muntean că sub acoperământul gros era o ființă vie. Își munci disperat creierii în căutarea vreunui fel de a se apropia și mai mult de străini, dar era deja prea târziu. Trolii și omul tocmai se despărțeau. Unul dintre troli se apropie de sacul misterios și, fără cel mai mic efort, îl ridică și și-l aburcă pe spinarea lată, masivă. Southlanderul

porni spre barcă, dezlegă frânghia şi sări înăuntru, apoi coborî vâslele în apa învolburată. Cei cinci schimbară câteva vorbe de despărţire, iar Menion prinse o frântură de conversaţie, ceva despre lucruri care stăteau bine. Pe când barca pornea pe apele repezi, se mai auzi un ultim ordin adresat de southlander celorlalţi, prin care le cerea să aştepte vorbă din parte-i în ce priveşte soarta prinţului.

Menion se furişă înapoi câţiva paşi pe iarba umedă a micului dâmb, cu privirile aţintite asupra omului şi a bărcii, care dispărură curând în bezna învăluită în ceaţă a Mermidonului. Zorile se iveau în sfârşit, dar se iveau sub forma unei lumini cenuşii, nedesluşite, în care se vedea la fel de difuz ca şi pe timp de noapte. Cerul era şi acum doldora de nori negri de furtună care ameninţau să se izbească pur şi simplu de pământ, dacă s-ar mai fi îngroşat puţin. Ploaia avea să se dezlănţuie cât de curând, atmosfera era deja îmbibată de o ceaţă groasă, umedă, care făcuse leoarcă straiele munteanului şi-i îngheţase pielea, acolo unde era dezvelită. Uriaşa armată a Northlandului va mărşălui spre insula Kern în mai puţin de o oră şi va ajunge aici de bună seamă înainte de crucea amiezii. Îi rămăsese puţin timp în care să prevină populaţia despre atacul iminent – o năvală sălbatică de soldaţi şi arme împotriva cărora oraşul nu putea spera să se poată apăra multă vreme. Oamenii trebuiau evacuaţi numaidecât şi duşi la Tyrsis sau chiar mai la sud, unde puteau lupta mai bine. Balinor trebuia să afle că timpul luase sfârşit, că era obligatoriu ca Legiunea de Hotar să se întrunească pentru a lupta şi a-l întârzia pe duşman până ce oştirile elfilor şi ale gnomilor puteau să li se alăture.

Prinţul de Leah ştia că nu are timp să analizeze cu de-amănuntul misterioasa întâlnire al cărei martor involuntar fusese, dar mai rămase acolo câteva clipe, cu ochii pe trolii care, purtând cu ei sacul care se zbătea, se

depărtau de malul râului spre partea dreaptă a dâmbului în dosul căruia se ascunsese el. Menion era convins că cineva fusese luat prizonier de către omul din barcă şi predat acestor soldaţi din armata Northlandului. Întâlnirea aceasta din viul nopţii fusese stabilită dinainte de ambele părţi, iar predarea se făcuse din motive doar lor cunoscute. Dacă se osteniseră atât de mult să înfăptuiască asta, sigur era vorba de cineva foarte important pentru ei – deci, şi pentru Vrăjitorul Comandant.

Menion privi cum trolii se îndepărtează şi se pierd în ceaţa dimineţii, fără să se poată hotărî dacă e cazul să intervină. Allanon îi dăduse spre îndeplinire o misiune – o misiune de cea mai mare importanţă, care putea salva mii de vieţi omeneşti. Nu avea timp să rătăcească prin ţinuturi aflate sub stăpânirea duşmanului numai ca să-şi satisfacă o curiozitate personală, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l salveze pe... Shea! Dar dacă Shea era cel luat prizonier? Gândul îi trecu fulgerător prin mintea-i nestăpânită, iar hotărârea fu luată cât ai clipi. Shea era cheia tuturor evenimentelor – dacă exista o speranţă cât de slabă că el e prizonierul vârât în sac, Menion trebuia neapărat să-l salveze.

Sări în picioare şi o luă la goană în mare viteză spre nord, de unde venise, încercând să alerge paralel cu direcţia în care mergeau trolii. Prin ceaţa deasă era greu să păstreze direcţia, dar Menion nu avea timp de irosit cu aşa ceva. Era nespus de greu să-l elibereze pe prizonier din mâinile trolilor înarmaţi, mai ales că şi unul singur dintre cei patru ar fi reuşit să-l învingă fără efort pe munteanul cel suplu. Încă mai primejdios era că puteau da oricând peste un baraj de străjeri ai northlanderilor. Dacă nu-şi îndeplinea misiunea înainte de asta, se termina cu el. Orice şansă de reuşită depindea de păstrarea unui drum de scăpare către Mermidon. Menion simţi cum primii stropi de ploaie ai

vijeliei ce se apropia îi picură pe față în vreme ce alerga, tunetul hurui amenințător deasupra capului, iar vântul porni să sufle mai vârtos. Privi cu înfrigurare prin vălătucii de ceață și negurile furtunii după cei pe care îi urmărea, dar nu văzu nimic. Convins de-acum că mersese prea încet și-i pierduse, munteanul alerga să-și rupă gâtul, nu alta, repezindu-se înainte ca o sălbatică umbră neagră prin ceață, ocolind din fugă copacii subțiri și hățișurile întâlnite în cale, cu ochii înainte, spre întinderea câmpiei. Ploaia îi izbea fața și-i intra în ochi, orbindu-l, iar el se văzu silit să încetinească o clipă ca să-și șteargă ochii de apă și de transpirația călduță. Clătină furios din cap. Trebuia să se afle undeva în apropiere. Nu se putea să-i fi pierdut!

Brusc, cei patru troli își făcură apariția din neguri chiar în spatele lui, spre stânga. Menion calculase greșit și-i depășise în goana lui nebună. Se ghemui în dosul unui mic hățiș și așteptă o clipă ca trolii să se apropie. Dacă păstrau direcția de mers, aveau să treacă foarte aproape de un tufiș mai mare aflat undeva, mai înainte – ei încă nu-l vedeau, dar Menion îi vedea. Munteanul ieși din adăpostul hățișului și alergă iute să se îndepărteze mai mult de troli. Dacă aceștia observaseră cum se repede prin ceață, era terminat. Aveau să-l aștepte la tufișul cel mare. Dar dacă nu, îi va lua acolo prin surprindere, după care o va rupe la fugă spre râu. Coti peste câmpie, spre stânga, până ajunse la adăpostul tufișului, iar acolo se ghemui la pământ și privi precaut printre crengi.

Câteva clipe nu se zări nimic, afară doar de ceață și ploaie, dar, curând, patru siluete masive se desprinseră din negurile învolburate, îndreptându-se spre locul unde se ascunsese el. Menion lepădă greaua pelerină vânătorească, oricum îmbibată de apă. Va trebui să alerge iute pentru a scăpa de troli după ce le va smulge prizonierul, iar pelerina n-ar fi făcut decât să-l încetinească. Își scoase și cizmele

grele. Puse alături Sabia Leah, a cărei lamă curată fusese scoasă din teaca ei de piele. Își desprinse grăbit de pe umăr arcul de frasin și scoase din tolbă două săgeți lungi, negre. Trolii se apropiau cu iuțeală, trupurile lor întunecate se deslușeau deja printre crengi. Mergeau doi câte doi, unul dintre cei din frunte cără trupul nemișcat al prizonierului legat. Pășeau degajat către omul aflat în ascunzătoare și era limpede că se simțeau la largul lor în ținuturile pe care le credeau controlate pe de-a-ntregul de ai lor. Menion se ridică încet într-un genunchi, cu o săgeată potrivită în arc, și așteptă în tăcere.

Trolii, care nu bănuiau nimic, ajunseseră aproape de tufiș când săgeata se ivi ca din văzduh și se înfipse cu un zbârnâit puternic în mușchiul cărnos al coapsei northlanderului masiv care îl purta pe prizonier în spinare. Cu un muget de furie și durere trolul își lepădă povara și se prăbuși la pământ, cu ambele mâini încleștate pe piciorul rănit. În clipa aceea de surpriză și nedumerire, Menion trase și a doua săgeată, cu care lovi din plin umărul celui de-al doilea trol dintre cei care veneau în frunte; acesta se răsuci în loc și îi izbi din plin pe ceilalți doi, care veneau în urmă.

Fără să se oprească în loc, sprintenul muntean țâșni din tufiș, se repezi la trolii consternați, urlând și rotind Sabia Leah în jurul capului. Trolii se depărtaseră un pas sau doi de prizonierul de care uitaseră pentru moment, iar atacatorul cel iute de picior aburcă trupul nemișcat pe un umăr înainte ca northlanderii să-și revină din uluire. O clipă mai târziu trecu pe lângă ei, iar cu sabia dădu o lovitură celui mai apropiat dintre dușmani care făcuse o încercare slabă de a opri silueta iute ca gândul. Calea spre Mermidon îi era deschisă!

Doi troli, cel care nu fusese vătămat și cel care fusese rănit ușor, se lansară numaidecât în urmărire, alergând tăcuți, greoi și dârz de-a lungul câmpiei înierbate. Armura incomodă și trupurile masive îi încetineau destul de mult,

dar alergau totuşi mai iute decât se aşteptase munteanul, mai cu seamă pentru că ei erau odihniţi, în vreme ce el era deja obosit. Chiar şi fără pelerina vânătorească şi fără cizme, munteanul cel zvelt nu putea alerga prea repede cu prizonierul, tot legat, pe umăr. Ploaia începuse să se reverse deja în rafale puternice, îi izbea şi îi înţepa pielea în timp ce el îşi silea trupul îndurerat să gonească încă mai repede. Alerga în salturi pe iarbă, se ferea de copăceii firavi, sărea peste tufişuri şi gropi pline cu apă. Chiar în picioarele goale, simţea cum alunecă pe iarba moale şi udă. Se împiedică de mai multe ori şi căzu în genunchi, dar se ridică îndată în picioare şi alergă înainte.

Prin iarbă erau presărate o mulţime de pietre tăioase şi plante ţepoase, acestea îi zdreliră picioarele, care prinseră curând a sângera masiv. Dar el nu simţea durerea, alerga doar nebuneşte înainte. Câmpia vastă era unicul martor al ciudatei curse dintre cei doi vânători uriaşi şi greoi pe de o parte, şi vânatul, ca o umbră, de cealaltă, gonind cu toţii spre sud prin ploaia deasă şi vântul îngheţat. Alergau fără să audă, fără să vadă ceva, fără să simtă ceva prin întinderea fără sfârşit şi nimic nu rupea tăcerea în afara rafalelor de vânt care izbeau urechile celor ce alergau. Totul deveni curând coşmarul solitar al unei lupte acerbe pentru supravieţuire – o luptă care punea la încercare tăria de caracter şi rezistenţa tânărului Prinţ de Leah şi care-i secătuia toate puterile.

Timpul încetă să mai existe pentru munteanul care-şi obliga picioarele să alerge dincolo de limita lor firească – şi râul tot nu se zărea. Nu se mai uita de mult în urmă ca să vadă dacă trolii veneau după el. Le simţea prezenţa, în adâncul minţii le auzea răsuflarea grea; erau de bună seamă tot mai aproape. Trebuia să alerge mai repede! Trebuia să ajungă la râu şi să-l elibereze pe Shea...

Aproape epuizat, dădea în gând fiinţei din sac numele prietenului său. Când îl apucase pe misteriosul prizonier îşi

dăduse numaidecât seama că acesta e mic de stat şi suplu. Nu exista niciun motiv să nu creadă că e chiar văleanul dispărut. În vreme ce munteanul alerga, captivul legat îşi venise în fire şi se zbătea, încercând să spună ceva cu glas înăbuşit, dar Menion îl linişti cu câteva cuvinte gâfâite, spunându-i că erau aproape salvaţi.

Ploaia prinse brusc noi puteri, încât nu se mai vedea nimic în nicio direcţie, poate doar pe o rază de un metru-doi, iar câmpia se preschimbă rapid într-un smârc din care se iţeau câteva fire de iarbă. Menion se împiedică de o rădăcină acoperită de apă şi căzu grămadă, iar preţioasa lui povară zbură cât colo. Învineţit şi epuizat, munteanul se ridică în genunchi cu sabia în mâini şi se uită în jur după urmăritori. Spre uşurarea lui, nu zări pe nimeni. Îl pierduseră pentru moment în ploaie şi ceaţă. Dar chiar şi în locul acela în care se vedea atât de prost, cei ce-l urmăreau nu vor întârzia prea mult să dea de el, iar apoi... Menion dădu puternic din cap pentru a se scutura de ploaie şi oboseală, apoi se târî încet spre pânza grea a sacului în care fusese vârât prizonierul care continua să se zbată. Oricine o fi cel legat acolo, putea foarte bine să alerge împreună cu el, căci Menion era aproape secătuit de puteri. Ştia că nu mai poate merge nici măcar un pas cu prizonierul pe umăr.

Cu stângăcie, aproape fără să-şi dea seama ce face, munteanul începu să taie cu sabia sfoara de la capul sacului. Trebuie să fie Shea, îşi spunea necontenit în sinea lui. Trebuie să fie Shea. Trolii şi southlanderul prea se osteniseră să pună mâna pe el, prea era totul învăluit în mister... Pânza sacului se deschise în sfârşit când sabia isprăvi de tăiat sfoara cu care era legată. Trebuie să fie Shea! Sfoara tăiată se rostogoli la pământ, sacul se deschise, iar persoana dinăuntru se ridică anevoie în picioare.

Uluit, Menion Leah clipi şi-şi şterse apa de pe chip, apoi se holbă în faţa lui. Salvase de la moarte o femeie!

XXIV

O femeie! Ce i-o fi apucat pe northlanderi să răpească o femeie? Prin stropii deşi ai ploii torenţiale, Menion privi cu ochii mari drept în ochii albaştri, senini care îl priveau la rândul lor nedumeriţi, clipind. Era clar că femeia din faţa lui nu era o persoană de rând. Era uluitor de frumoasă – cu pielea arămie şi chipul rotund, cu trăsături delicate, cu silueta zveltă, graţioasă, înveşmântată în nişte straie ce păreau a fi de mătase, cât despre părul ei...! Menion nu văzuse de când se ştia un asemenea păr. Chiar ud leoarcă şi lipit de faţă, părul îi cădea în şuviţe lungi şi unduioase, iar culoarea neobişnuită, cu o nuanţă ruginie, dădea o lucire adâncă în lumina posomorâtă a dimineţii furtunoase. Preţ de o clipă, Menion rămase cu ochii la ea, pierdut într-un soi de visare ca o transă, apoi durerea surdă din picioarele pline de tăieturi şi sânge, la fel şi primejdia grozavă în care încă se găseau, îl treziră la realitate.

Se ridică grăbit în picioare, strâmbându-se uşor de durere când tălpile îndurerate atinseră pământul, apoi se simţi ameţit de epuizarea aproape totală şi se temu că avea să se prăbuşească, leşinat. Se luptă din răsputeri să-şi învingă slăbiciunea şi se clătină ca un om beat, sprijinindu-se în sabia lungă. Chipul înspăimântat al fetei – da, era doar o fată – privea în sus spre el prin negura vijeliei. Apoi se ridică şi ea, îl sprijini şi-i vorbi cu glas încet, venit ca din depărtări. El scutură din cap, apoi o privi ca un neghiob.

– Mă simt bine acum, mi-e bine.

Rostea cuvintele încâlcit.

– Fugi spre râu – trebuie să ajungem la Kern, o îndemnă el.

Porniră din nou prin ceață și ploaie, călcând împleticit pe pământul mocirlit al câmpiei. Menion simți cum gândurile încep să i se limpezească, iar puterile să îi revină în vreme ce fata mergea alături de el, cu mâinile încleștate pe brațul lui, parte pentru a se sprijini de el, parte pentru a-l ajuta pe el să se țină pe picioare. Ochii ageri ai munteanului scrutau negurile dimprejur în căutarea trolilor ce-i urmăreau, convins că aceștia nu puteau fi prea departe. Apoi un alt sunet îi ajunse la urechi, năvala bubuitoare a apelor repezi ale Mermidonului, care, umflate de ploaie, se revărsaseră peste malurile joase în goana lor spre miazăzi, spre Kern. Fata auzi și ea mugetul apelor și-i strânse mai puternic brațul pentru a-i insufla curaj.

Câteva clipe mai târziu se aflau pe culmea unui mic dâmb ce se întindea de-a lungul malului nordic al râului. Apele repezi umpluseră de mult terenurile mai joase de sub dâmb și se ridicau necontenit. Menion nu avea idee în ce direcție era Kernul, dar își dădea seama că dacă traversează râul pe unde nu trebuie, apele lui i-ar putea purta la vale mult dincolo de oraș. Fata păru să priceapă la rândul ei cum stau lucrurile, așa că îl luă de braț și-l călăuzi în aval, cu privirile îndreptate spre malul celălalt, căutând să vadă ceva prin beznă. Menion se lăsă condus fără împotrivire, dar ochii lui căutau neliniștiți de jur împrejur după urmăritori. Ploaia începuse să se domolească, iar ceața să se mai risipească. Furtuna avea să înceteze cât de curând, iar ținutul va fi dezvăluit privirilor, și atunci perseverenții lor vânători îi vor vedea fără doar și poate. Era obligatoriu să încerce a traversa imediat râul.

Menion nu-și dădea seama de cât timp tânăra îl conducea de-a lungul râului, dar în cele din urmă ea se opri

şi-i arătă cu gesturi grăbite o mică luntre trasă lângă un stăvilar. Munteanul îşi prinse iute Sabia Leah pe spate, apoi cei doi împinseră luntrea pe Mermidonul vijelios. Apa era rece ca gheaţa, stropii care îl izbeau din toate părţile îl şocară pe Menion şi-l îngheţară până la os. Trase vârtos la vâsle încercând să ajungă de partea cealaltă a râului, care îi târa în aval cu o forţă extraordinară şi-i învârtejea uneori în cerc, în timp ce el se lupta din răsputeri să traverseze. Fu o bătălie aprigă, năvalnică, între apă şi om, care păru a se lungi la nesfârşit, şi, în cele din urmă, totul deveni vag şi nedesluşit în mintea lui Menion.

Ce se petrecu după aceea nu-i rămase niciodată prea limpede în minte. Îşi dădu oarecum seama că nişte mâini se întindeau să-l tragă din luntre pe malul aşternut cu iarbă, unde se prăbuşise epuizat, cu răsuflarea tăiată. Auzi vocea domoală a fetei în ureche, apoi îl învălui întunecimea şi amorţeala şi îşi pierdu cunoştinţa. Se trezi, apoi adormi numaidecât la loc, chinuit de sentimentul neliniştitor al unei primejdii care dădea târcoale minţii ostenite şi-i cerea să se deştepte şi să fie pregătit. Dar trupul lui nu se putu supune poruncii minţii şi se prăbuşi în cele din urmă într-un somn chinuit.

Când se trezi, afară era lumină şi burniţa, iar aerul era plumburiu şi greu. Zăcea comod într-un pat cald, era uscat şi odihnit, picioarele îi fuseseră spălate şi bandajate, iar goana nebună ca să scape de northlanderi era de-acum doar o amintire. Ploaia monotonă cădea liniştitor pe ferestrele pătrate, prin a căror sticlă lumina zilei se strecura în încăperea cu pereţi de lemn şi piatră. Aruncă distrat o privire prin odaia bogat mobilată şi-şi dădu îndată seama că nu se afla în casa unui om de rând, ci într-a cuiva de neam regesc. În mobilier se vedeau încrustate semne heraldice şi embleme pe care Menion le recunoştea ca fiind ale regilor din Callahorn. Preţ de o clipă, munteanul

rămase nemişcat şi tăcut în pat, cântărind din priviri încăperea în care se afla, în vreme ce moleşeala somnului i se risipea, iar mintea odihnită se deştepta pe deplin. Zări nişte straie curate puse pe un scaun chiar lângă pat şi tocmai era pe punctul de a se ridica să le îmbrace, când uşa se deschise şi intră o femeie vârstnică, purtând o tavă cu mâncare aburindă. Femeia dădu politicos din cap în semn de salut şi-i zâmbi, se grăbi să se apropie de pat şi puse tava în poala munteanului, apoi îi potrivi pernele în aşa fel încât să poată sta mai comod şi-l îndemnă să mănânce până nu se răcesc bucatele. În chip ciudat, străina îi amintea lui Menion de mama lui, o femeie blândă şi atentă, care murise pe când el avea doar doisprezece ani. Slujnica mai stătu puţin lângă el, dar când Menion luă prima înghiţitură plecă, închizând binişor uşa în urma ei.

Menion mâncă încet, savurând bucatele, care erau foarte bune, şi simţi cum trupul îşi recapătă puterile. Abia după ce isprăvi jumătate din mâncarea din farfurie îşi aminti că nu mâncase de peste douăzeci şi patru de ore – sau poate chiar mai mult. Aruncă din nou o privire pe fereastră la ploaia de afară şi nu izbuti să-şi dea seama nici măcar dacă era aceeaşi zi cu aceea în care sosise în oraş. Poate era chiar ziua următoare...

Şi, brusc, motivul pentru care venise la Kern îl izbi din plin – să-i prevină pe locuitori că oştirile Northlandului începuseră invazia. Poate era deja prea târziu! Rămase încremenit, cu furculiţa la jumătatea drumului între farfurie şi gură, şi chiar atunci uşa se deschise din nou. Era tânăra fată pe care o scăpase din mâinile trolilor; se spălase şi se primenise, era acum înveşmântată într-o rochie lungă, în culori calde, iar pletele lungi şi roşcate îi cădeau bogate pe umeri, lucind chiar şi în lumina slabă a zilei înnorate. Era de departe cea mai uluitoare femeie pe care o văzuse Prinţul de Leah în viaţa lui. Îşi aminti deodată de furculiţa

pe care o ţinea suspendată în aer şi o lăsă la loc pe farfurie, apoi îi zâmbi în chip de salut. Ea închise uşa şi se apropie cu mişcări graţioase de pat. Era neasemuit de frumoasă, gândi el din nou. De ce fusese oare răpită? Ce ştia Balinor despre ea – ce lămuriri ar putea el să dea? Fata rămase lângă pat şi-l cercetă câteva clipe cu ochii aceia limpezi şi adânci.

– Arăţi foarte bine, Prinţ de Leah, îi surâse ea. Odihna şi bucatele te-au înzdrăvenit la loc.

– De unde ştii cine...

– Sabia ta poartă însemnele regelui din Leah, atâta lucru ştiu şi eu. Cine ar purta un asemenea tăiş, afară doar de fiul lui? Dar nu-ţi cunosc numele.

– Menion, răspunse munteanul, surprins oarecum că fata avea cunoştinţă de micul lui ţinut natal, un regat destul de puţin ştiut de străini.

Tânăra îi întinse o mână subţire şi arămie cu care i-o strânse pe a lui, purtând un zâmbet cald pe chip şi dând încântată din cap.

– Numele meu e Shirl Ravenlock, iar acum te afli în casa mea, Menion – pe oraşul-insulă Kern. De nu ai fi fost tu şi curajul tău, nu mi-aş mai fi văzut nicicând căminul. Pentru aceasta îţi voi purta pururea recunoştinţă şi îţi voi fi prietenă pe viaţă. Iar acum, termină de mâncat în vreme ce stăm de vorbă.

Se aşeză pe pat alături de el şi-i făcu semn să mănânce mai departe. El ridică din nou furculiţa; apoi, când îşi aminti de invazie, o scăpă la loc pe farfurie cu un zdrăngănit sonor.

– Trebuie neapărat să trimiţi vorbă la Tyrsis, la Balinor – invazia dinspre Northland s-a dezlănţuit! Armata lor a ajuns deja aproape de Kern, gata să...

– Ştiu, nu-ţi face griji, se grăbi Shirl să-i spună, ridicând o mână pentru a-i stăvili şuvoiul vorbelor. Chiar şi în somn

ai vorbit despre primejdia care ne amenință. Un sol a fost trimis la Tyrsis. Palance Buckhannah domnește în lipsa fratelui său; regele este foarte grav bolnav. Orașul Kern își mobilizează oștirile dar, pentru moment, pericolul nu este mare. Ploile au umflat apele Mermidonului, e cu neputință traversarea lui de o armată mare. Vom rezista cu bine până vom primi întăriri.

– Balinor ar fi trebuit să ajungă la Tyrsis de câteva zile, declară Menion îngrijorat. Ce se aude cu Legiunea de Hotar? A fost mobilizată în întregime?

Fata îi aruncă o privire nedumerită, ceea ce-i dădu celuilalt de înțeles că ea nu avea habar cum stăteau lucrurile nici cu Legiunea, nici cu Balinor. Pe neașteptate, Menion dădu tava deoparte și sări din pat, iar Shirl se ridică, uluită, împreună cu el, căutând să-l liniștească pe munteanul surescitat.

– Shirl, poate tu crezi că ești în siguranță aici, pe insulă, dar eu te asigur că timpul e pe sfârșite pentru noi toți! strigă Menion și întinse mâna după veșmintele de pe scaun. Am văzut armata aceea, este uriașă, nicio revărsare de ape nu o va putea opri pentru multă vreme – și, afară doar de un miracol, ajutorul nu va sosi la timp.

Își descheiase deja al doilea nasture al straielor de noapte când se opri brusc, căci abia atunci își aminti de tânăra femeie din fața lui. Privi cu subînțeles spre ușă, dar ea clătină din cap în semn de refuz și se întoarse cu spatele, să nu-l vadă îmbrăcându-se.

– Ce a fost cu răpirea aceea? întrebă Menion, cu ochii la celălalt capăt al odăii, spre spatele ei zvelt. Știi cumva de ce ești atât de importantă pentru northlanderi – în afara faptului că ești o femeie frumoasă?

Munteanul zâmbi strengărește și se simți cuprins din nou de vechea cutezanță, cea care-l făcuse pe Flick să se îndoiască atât de mult de onestitatea lui. Deși nu-i vedea

chipul, Menion era convins că ea se îmbujorase toată. Fata rămase tăcută o clipă.

– Nu îmi amintesc prea bine ce s-a petrecut, veni în cele din urmă răspunsul. Dormeam. M-a trezit un zgomot în odaia mea, apoi cineva m-a înşfăcat şi am leşinat – cred că am fost izbită de... ba nu. Nu, îmi aduc aminte acum – o cârpă muiată într-un lichid greţos m-a împiedicat să respir. Am leşinat şi când m-am trezit zăceam pe nisip lângă un râu, presupun că era Mermidonul. Ştii cum eram legată în sacul acela. Nu vedeam nimic şi nu auzeam decât foarte puţin – dar tot nu am înţeles nimic. Tu ai văzut ceva?

Menion înalţă din umeri şi clătină din cap.

– Nu, nu mare lucru, zise el, dându-şi seama că fata nu avea cum să-i vadă gesturile. Un bărbat te-a dus la malul celălalt într-o barcă şi te-a predat trolilor. Nu l-am văzut prea bine pe bărbatul acela, dar l-aş putea recunoaşte dacă l-aş revedea. Ce-ar fi să-mi răspunzi la prima întrebare – de ce ar vrea cineva să te răpească? Poţi să te întorci acum, m-am îmbrăcat.

Tânăra femeie se întoarse ascultătoare şi se apropie privindu-l curioasă în vreme ce el îşi trăgea cizmele înalte vânătoreşti.

– Sunt vlăstar regesc, Menion, răspunse ea cu glas potolit.

Menion încremeni cu mâinile pe cizme şi privi în sus spre fată. Cam bănuise că nu era o femeie ca oricare alta din oraşul Kern, pentru că recunoscuse însemnul regatului Leah de pe sabia lui. Acum poate va afla şi de ce fusese răpită din oraş.

– Înaintaşii mei au fost regi ai Kernului – şi, pentru c vreme, ai întregului Callahorn, înainte ca familia Buckhannah să preia cârmuirea, cam cu o sută de ani în urmă. Aşa că eu sunt... ei bine, s-ar putea spune că sunt un fel de prinţesă – eventual.

Fata râse de ideea care i se părea absurdă, iar Menion îi răspunse cu un zâmbet.

– Tatăl meu face parte din Sfatul care cârmuieşte oraşul Kern. Regele este suveranul Callahornului, dar monarhia noastră este una modernă, cel puţin aşa se spune, iar regele nu intervine decât arareori în treburile interne ale oraşului. Fiul lui, Palance, este atras de multă vreme de mine şi nu e niciun secret că doreşte să mă ia de soţie. Cred... cred că dacă un duşman ar vrea să îi facă lui vreun rău, m-ar vătăma pe mine.

Menion dădu cu seriozitate din cap, iar mintea lui ageră fu năpădită brusc de o presimţire sumbră. Palance nu putea moşteni tronul Callahornului decât dacă i se întâmpla ceva lui Balinor. Nimeni nu şi-ar irosi timpul încercând să-l constrângă pe fiul cel tânăr decât dacă ar şti cu siguranţă că Balinor nu putea apărea ca să le strice planurile. Îşi aminti din nou că Shirl nu ştia nimic despre sosirea Prinţului de Callahorn, eveniment care ar fi trebuit să se petreacă cu multe zile în urmă şi despre care, fără doar şi poate, ar fi aflat şi locuitorii acestui oraş.

– Shirl, cât timp am dormit? întrebă el plin de îngrijorare.

– Aproape o zi întreagă, răspunse ea. Erai epuizat când ne-au scos din Mermidon ieri-dimineaţă şi m-am gândit că ar fi mai bine să te las să dormi. Ne prevenisei deja...

– Douăzeci şi patru de ore irosite! strigă Menion furios. Dacă nu ploua, oraşul ar fi căzut deja! Trebuie să acţionăm acum, dar ce... Shirl, tatăl tău şi Sfatul! Trebuie să vorbesc cu ei!

O prinse grăbit de braţe atunci când ea şovăi.

– Nu-mi pune întrebări acum, fă doar ce-ţi spun. Unde se întruneşte Sfatul? Iute, du-mă acolo!

Fără să aştepte ca fata să-l călăuzească, Menion o luă de un braţ şi o trase după el, ieşi pe uşă şi porni pe

culoarul de dincolo de ea. Traversară împreună, grăbiți, casa pustie, apoi o luară pe cărarea mărginită de copaci din părculețul din fața intrării principale, gonind cât puteau ca să nu fie udați la piele de burnița dimineții ce nu mai contenea. Străduțele de lângă clădirile din apropiere erau apărate în parte de ploaie, așa că nu se udară prea tare. Pe când mergeau spre clădirea Sfatului, Shirl îl întrebă cum se face că se află pe aceste meleaguri, dar Menion răspunse cam în doi peri, căci tot nu era dispus să vorbească despre Allanon și despre Sabia Shannara. Simțea că poate avea încredere în fată, dar îi veni în minte porunca lui Allanon: niciunuia dintre cei ce călătoreau spre Paranor nu-i era îngăduit să vorbească despre sabia dispărută, așa că nu i se destăinui nici ei. Se mulțumi doar să-i spună că-i venise în ajutor lui Balinor, pentru că acesta îl prevenise despre invazia ce avea să vină dinspre Northland. Fata îi acceptă povestea fără ezitare, iar el se simți oarecum vinovat pentru că o mințise. Totuși, Allanon nu-i spusese niciodată adevărul întreg, așa că, în fond, poate că știa oricum mai puțin decât își închipuia.

Ajunseră la străvechile săli ale Sfatului, aflate într-o clădire înaltă, din piatră, înconjurată de coloane roase de vreme și ferestre arcuite, cu parmalâcuri metalice. Paznicii, care stăteau liniștiți la intrare, nu-i luară la întrebări când îi văzură intrând în goană în clădire și apucând-o pe coridoarele lungi și înalte, apoi pe scările ale căror trepte tocite răsunau sub pașii lor zoriți. Sfatul se întrunea în niște săli de la nivelul al patrulea al măreței clădiri. Odată ajunși, în cele din urmă, în fața ușii de lemn, Shirl îi spuse lui Menion că se va duce să-și anunțe tatăl și pe ceilalți membri ai Sfatului că el dorea să li se adreseze. Munteanul se declară, cam fără tragere de inimă, de acord să aștepte. Rămase nemișcat pe coridor după ce ea intră, ascultând murmurul stins al vocilor în vreme ce clipele se scurgeau

una după alta, iar ploaia continua să se izbească în ritm neîntrerupt şi monoton de ferestrele care se înşirau de-a lungul culoarului tăcut.

Menion rămase pierdut în liniştea şi solitudinea străvechii clădiri şi îşi aminti chipurile tuturor celor din grupul risipit de prieteni, apoi se întrebă, plin de tristeţe, ce se întâmplase oare cu ei după ce se întorseseră de la Paranor. Poate nu vor mai fi niciodată împreună, aşa cum fuseseră în acele zile grele ale călătoriei spre cetatea druizilor, dar el unul nu avea să dea uitării curajul şi spiritul de sacrificiu de care dăduseră cu toţii dovadă şi nici nu avea să înceteze să se simtă mândru de felul în care înfruntaseră şi învinseseră împreună toate primejdiile. Chiar şi încăpăţânatul de Flick probase o vitejie şi o statornicie la care Menion nu se aşteptase din parte-i.

Şi ce se întâmplase oare cu Shea, cel mai vechi tovarăş al său? Menion clătină din cap când se gândi la soarta prietenului dispărut. Îi era dor de amestecul lui neobişnuit de simţ practic solid şi convingeri depăşite. Shea nu părea să bage de seamă schimbările de mentalitate, cum nu băga de seamă nici soarele în trecerea lui pe cer de la răsărit spre apus. El nu realiza că ţinuturile şi popoarele se dezvoltau şi se extindeau din nou – că războaiele din trecut începuseră să fie date uitării. Shea era de părere că puteai întoarce spatele trecutului şi-ţi puteai clădi o lume nouă în viitor, fără să priceapă că viitorul era strâns legat de trecut, aidoma unei tapiserii încâlcite de evenimente şi idei care nu se lăsau cu niciun chip desprinse unele de altele. În felul lui mărunt de a gândi, micul vălean făcea parte din vremi apuse, iar convingerile lui aminteau mai degrabă de ziua de ieri decât de făgăduiala zilei de mâine. Ce ciudat, ce necrezut de ciudat părea totul, gândi Menion pe neaşteptate pe când stătea acolo, în mijlocul coridorului, cu căutătura aţintită asupra zidurilor străvechi de piatră. Shea şi tăişul

Sabiei Shannara – ţineau de o vreme ce apunea cu încetul; şi totuşi, erau, şi el şi sabia, nădejdea vremilor viitoare. Erau însăşi cheia vieţii.

Uşa grea de lemn a sălii Sfatului se deschise în spatele munteanului, iar gândurile ce-l frământaseră până atunci fură lăsate deoparte la auzul vocii plăcute a fetei. Părea plăpândă şi neajutorată cum aştepta acolo, sub bârnele solide ale uşii înalte, cu chipul frumos cuprins de îngrijorare. Nici nu era de mirare că Palance Buckhannah o voia de soţie. Menion porni spre ea şi-i luă mâna caldă, apoi intrară împreună în sala Sfatului. În vreme ce păşea prin lumina cenuşie ce părea a se prefira obosită prin ferestrele înalte, cu gratii de metal, munteanul remarcă austeritatea străveche a vastei odăi. Sala avea un aer antic şi semeţ, o adevărată piatră de temelie a oraşului-insulă. Douăzeci de bărbaţi erau aşezaţi în jurul unei mese lungi, lustruite, chipurile lor păreau ciudat de asemănătoare în timp ce aşteptau să-l audă vorbind pe muntean – vârstnici cu toţii, înţelepţi poate, şi plini de dârzenie. Li se citea în ochi teama nerostită ce se ascundea sub expresiile lor calme – teama pentru oraşul şi poporul lor. Ştiau prea bine ce avea să facă armata Northlandului la lumina soarelui, atunci când va înceta ploaia şi când apele Mermidonului vor reintra în matcă. Menion se opri dinaintea lor, cu fata alături de el, în vreme ecoul paşilor lor se stinse încet în tăcerea încărcată de aşteptări.

Munteanul îşi alese cu grijă vorbele atunci când începu să descrie oştirile vrăjmaşe adunate sub flamura Vrăjitorului Comandant. Povesti parte din lunga călătorie spre Callahorn şi vorbi despre Balinor şi despre ceilalţi membri ai grupului alcătuit la Culhaven, împrăştiaţi acum care-ncotro pe tot cuprinsul celor Patru tărâmuri. Nu spuse nimic despre sabie sau despre sorgintea misterioasă a lui Shea, nici despre Allanon. Nu era cazul ca acest Sfat să ştie

mai mult decât era strict necesar – dincolo de faptul că oraşul Kern era ameninţat de un mare pericol. Când isprăvi, cu o pledoarie adresată membrilor Sfatului prin care le cerea să salveze poporul cât mai era timp, să evacueze numaidecât oraşul înainte de a li se tăia complet retragerea, fu cuprins de un ciudat simţământ de mulţumire. Riscase mai mult decât propria viaţă pentru a-i preveni pe aceşti oameni. Dacă nu ar fi ajuns la timp, ei ar fi pierit, poate, fără a fi avut măcar şansa de a încerca să fugă. Pentru tânărul Prinţ de Leah era important, foarte important că izbutise să-şi ducă, responsabil, misiunea la bun sfârşit.

Îndată ce isprăvi, asupra munteanului se abătură sumedenie de strigăte de nelinişte şi numeroase întrebări, unele mânioase, altele înspăimântate. Menion răspunse rapid la toate întrebările şi-şi păstră cumpătul în vreme ce se străduia să-i convingă că forţa armatei Northlandului era pe cât de mare o descrisese el, iar iminenţa atacului dincolo de orice îndoială. În cele din urmă, agitaţia primului moment de şoc trecu şi începu o dezbatere mai raţională privind posibilităţile de care dispuneau. Câţiva dintre bătrânii Sfatului erau de părere că oraşul ar trebui apărat până ce Palance Buckhannah putea veni de la Tyrsis cu Legiunea de Hotar, dar cei mai mulţi erau convinşi că, odată ce ploaia va înceta, armata invadatorilor va ajunge cu uşurinţă pe acest mal, iar oraşul se va afla lipsit de apărare în faţa ei. Menion ascultă în tăcere şi chibzui în sinea lui ce era de făcut. În cele din urmă, bărbatul roşu în obraji, cu părul înspicat, pe care Shirl i-l prezentase ca fiind tatăl ei, se întoarse spre Menion şi îl trase mai la o parte, lăsându-i pe ceilalţi să-şi continue dezbaterea.

– L-ai văzut cu ochii tăi pe Balinor, tinere? Ştii pe unde se află?

– Ar fi trebuit să ajungă la Tyrsis de câteva zile, răspunse Menion plin de îngrijorare. Avea de gând să

mobilizeze de îndată Legiunea de Hotar pentru a se pregăti de invazie. Era împreună cu cei doi veri ai lui Eventine Elessedil.

Celălalt se încruntă şi clătină din cap, iar pe chipul lui zbârcit se aşternu o expresie de consternare.

– Prinţ de Leah, trebuie să îţi mărturisesc că lucrurile stau chiar mai prost decât par. Regele Callahornului, Ruhl Buckhannah, s-a îmbolnăvit grav acum câteva săptămâni, iar starea lui de sănătate nu pare a se îmbunătăţi defel. Balinor era dus din oraş la vremea aceea, aşa că fiul mai tânăr al regelui a preluat îndatoririle tatălui său. Iar tânărul acesta, deşi a avut dintotdeauna o fire cam nestatornică, acum pare de-a dreptul cu minţile rătăcite. Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut a fost să dezmembreze Legiunea de Hotar, din care acum nu a mai rămas decât o mică parte.

– Dezmembrată? exclamă Menion, fără a-i veni să-şi creadă urechilor. Dar de ce, în numele tuturor...?

– Nu i s-a părut de trebuinţă, reluă repede celălalt, aşa că a înlocuit-o cu un mic grup de soldaţi dintr-un regiment aflat sub comanda lui personală. Fapt este că s-a simţit întotdeauna dominat de fratele său, iar Legiunea de Hotar fusese pusă de tatăl lor sub comanda directă a lui Balinor. Este foarte posibil ca Palance să fi ştiut că soldaţii Legiunii vor rămâne credincioşi primului născut al regelui şi nu-i vor da lui ascultare, iar Palance nu are nici cea mai mică intenţie să-i înapoieze tronul lui Balinor dacă moare regele. Şi arată asta tuturor cât se poate de limpede. Comandanţii Legiunii de Hotar şi mai mulţi asociaţi apropiaţi de Balinor au fost prinşi şi întemniţaţi – în cea mai mare taină, pentru ca populaţia să nu fie indignată de aceste acţiuni lipsite de noimă. Noul nostru rege şi-a luat ca unic sfătuitor un om pe nume Stenmin, un vrăjitor viclean şi înşelător, a cărui

preocupare de bază este interesul propriu, nu cel al poporului, nici măcar cel al lui Palance Buckhannah. Nu văd cum putem spera să facem faţă acestei invazii când cei de la conducere sunt atât de dezbinaţi şi se află sub influenţă nefastă. Nici nu sunt sigur că îl vom putea convinge pe prinţ că primejdia există, poate doar când duşmanul se va afla în faţa porţilor larg deschise!

– În acest caz, Balinor e în mare pericol, spuse Menion încruntat. S-a dus la Tyrsis fără să ştie că tatăl lor e bolnav şi că fratele lui a preluat comanda. Trebuie să-i trimitem vorbă numaidecât!

Membrii Sfatului se ridicară brusc în picioare strigând înfierbântaţi, prinşi în aceeaşi dispută despre ce s-ar putea face pentru a salva oraşul Kern, a cărui soartă însă fusese de mult pecetluită. Tatăl lui Shirl se grăbi să se întoarcă printre ei, dar celor puţini care îşi păstraseră cumpătul le trebuiră câteva minute bune ca să-i domolească pe cei mai înfierbântaţi, înainte ca discuţia să continue mai organizat. Menion ascultă câteva clipe, apoi îngădui atenţiei să-i scape spre ferestrele înalte, arcuite şi spre cerul de dincolo de ele. Nu mai era întunericul de mai înainte, iar ploaia începuse să se domolească. Fără îndoială, aceasta avea să înceteze cu totul în cursul zilei şi atunci armata de dincolo de Mermidonul revărsat avea să înceapă traversarea. Trecerea avea să se desfăşoare cu bine, oricât s-ar fi străduit cei câţiva soldaţi ai Kernului să-i stea în cale. Fără o oştire numeroasă şi bine organizată care să se ridice în apărarea oraşului, oamenii aveau să fie măcelăriţi rapid, iar Kernul cucerit. Îşi reaminti despărţirea de Allanon şi se întrebă pe neaşteptate ce ar face ingeniosul druid în locul lui. Lucrurile nu stăteau prea bine. Tyrsisul era sub conducerea unui uzurpator iraţional şi ambiţios. Kernul nu avea o conducere solidă, căci membrii Sfatului erau

şovăielnici şi aveau păreri împărţite, ei încă dezbăteau acţiuni care ar fi trebuit deja duse la capăt. Menion simţi cum îşi pierde răbdarea. Era de prisos să tot stea la discuţii!

– Membri ai Sfatului! Ascultaţi vorba mea!

Vocea lui se înălţă plină de mânie şi stârni ecou în străvechile ziduri de piatră, iar glasurile bătrânilor din Kern se preschimbară în şoapte timide, apoi se stinseră de tot.

– Nu doar Callahornul, ci întreg Southlandul, căminul meu şi al vostru, se află în primejdie de a fi total nimicite dacă nu acţionăm acum. Mâine, înainte de căderea nopţii, din Kern nu va rămâne decât cenuşa, iar locuitorii lui vor fi înrobiţi. Singura noastră nădejde de salvare este să ne refugiem la Tyrsis; iar singura speranţă într-o victorie împotriva acestei oştiri a Northlandului este Legiunea de Hotar, mobilizată şi pusă sub comanda lui Balinor. Armata elfilor este pregătită să ni se alăture. Eventine îi va conduce. Iar poporul gnomilor, care luptă de ani de zile cu hoardele mogâldanilor, a făgăduit să ne vină în ajutor. Dar noi trebuie să rezistăm până ne vom putea uni împotriva acestei forţe sălbatice care ne ameninţă însăşi existenţa!

– Pledoaria ta a fost bine rostită, Prinţ de Leah, se grăbi să răspundă tatăl lui Shirl atunci când munteanul, îmbujorat, se opri să-şi tragă sufletul. Dar dă-ne o soluţie la problema cu care ne confruntăm acum, pentru ca oamenii noştri să poată ajunge cu bine la Tyrsis. Duşmanul se află chiar pe celălalt mal al Mermidonului, iar noi suntem lipsiţi de orice apărare. Trebuie să evacuăm aproape patruzeci de mii de oameni de pe insulă şi să-i călăuzim cu bine până la Tyrsis, care se află la mai multe mile spre miazăzi. Vrăjmaşul a postat deja, fără îndoială, străjeri pe ambele maluri pentru a împiedica oamenii să fugă înainte de atacul asupra Kernului. Cum putem depăşi asemenea oprelişti?

Un zâmbet fugar trecu peste buzele lui Menion.

– Vom ataca, rosti el cu simplitate.

În încăpere se aşternu o tăcere consternată, toţi se holbau, fără să le vină să-şi creadă urechilor, la chipul munteanului, ce părea calm. Cuvintele de răspuns începuseră a se forma pe buzele lor când el ridică un braţ pentru a impune tăcerea.

– Un atac este acţiunea la care nu se vor aştepta cu niciun chip – mai cu seamă dacă are loc în timpul nopţii. O lovitură năprasnică într-unul dintre flancurile corpului principal al armatei, executată cum se cuvine, îi va zăpăci şi-i va face să creadă că e vorba de un atac din partea unei armate mari. Întunericul şi deruta vor ascunde adevărata dimensiune a forţelor noastre. Un asemenea atac va rări barajele de străjeri din jurul insulei. Un mic grup de soldaţi poate produce o dezordine pe cinste, poate incendia una-alta şi le poate distrage atenţia preţ de vreo oră – poate şi mai mult. În vremea asta, voi veţi evacua oraşul!

Unul dintre bătrâni clătină cu îndoială din cap.

– Chiar şi o oră întreagă nu va fi de ajuns, tinere, deşi planul tău e destul de îndrăzneţ ca să-i ia pe northlanderi prin surprindere. Chiar dacă izbutim să-i ducem cu bărcile pe cei patruzeci de mii de oameni de pe insulă pe malul sudic, tot ar fi nevoie să-i călăuzim de acolo spre Tyrsis – cale de aproape cincizeci de mile. Femeile şi copiii ar avea nevoie de multe zile ca să parcurgă un asemenea drum chiar şi în condiţii normale, iar duşmanii, de îndată ce vor băga de seamă că oraşul a fost părăsit, vor porni spre sud în urmărirea lor. Nu putem spera să mergem mai repede decât ei. De ce am încerca măcar să facem aşa ceva?

– Nu va fi nevoie să mergeţi mai repede decât ei, se grăbi să-l lămurească Menion. Nu-i veţi călăuzi pe oameni pe uscat – Mermidonul îi va purta la vale! Puneţi-i în bărcuţe, plute, orice aveţi acum sau puteţi construi până la noapte.

Mermidonul curge spre sud până în inima Callahornului şi trece la zece mile de Tyrsis. Coborâţi abia acolo din bărci şi aşa pot ajunge toţi cu bine în oraş înainte de crăpatul zorilor, cu mult înainte ca armata greoaie a Northlandului să se poată organiza şi să pornească în urmărire!

Membrii Sfatului săriră cu toţii în picioare şi-şi exprimară cu strigăte entuziasmate asentimentul, molipsiţi de dârzenia şi focul lăuntric al munteanului. Chiar dacă oraşul în sine avea să capituleze în faţa hoardelor duşmane, dacă exista o cale, cât de mică, de a salva populaţia, trebuia măcar încercată. Consiliul îşi încheie deliberările după ce discutară pe scurt despre mobilizarea constructorilor de bărci din oraş. Începând din acest moment şi până la căderea serii, toţi cei în stare să muncească vor trebui să ajute la construirea unor plute mari care să poată duce mai multe sute de oameni. Existau deja sute de bărcuţe împrăştiate peste tot pe insulă, folosite de locuitori ca să ajungă de pe insulă pe celălalt mal. Şi existau şi ambarcaţiuni mai mari, pentru transportul mai multor persoane şi care puteau fi acum puse din nou în funcţiune. Menion sugeră Sfatului să dea ordin tuturor soldaţilor înarmaţi de pe insulă să stea de strajă la maluri şi să nu îngăduie nimănui să părăsească insula. Deocamdată, toate amănuntele evacuării trebuiau păstrate în cea mai mare taină şi împărtăşite doar membrilor Sfatului. Cel mai mult munteanul se temea că s-ar putea găsi cineva care să-i trădeze duşmanului, iar asta ar duce la blocarea căii de salvare înainte chiar de a încerca să fugă. Cineva o înşfăcase pe Shirl în propria ei casă, o cărase prin oraşul plin de oameni, o dusese cu barca şi o predase trolilor – or, asta nu se putea face decât de cineva care cunoştea bine insula. Oricine o fi fost făptuitorul, el era liber şi trăia ascuns, poate era chiar şi acum în oraş. Dacă individul acesta ar afla amănuntele planului de evacuare, ar încerca

fără îndoială să-i prevină pe northlanderi. Păstrarea secretului era absolut necesară dacă voiau să izbândească în misiunea lor cea plină de primejdie.

Restul zilei se scurse cu iuteală pentru Menion. Uitați erau pentru moment Shea și ceilalți tovarăși ai lui din ultimele câteva săptămâni. Pentru întâia dată de când Shea venise la el, Prințul de Leah se confrunta cu o problemă pe care o înțelegea pe deplin și pentru rezolvarea căreia era nevoie de calități pe care știa să le folosească. Vrăjmașul nu mai era Seniorul Craniilor sau spectrele care-l slujeau. Vrăjmașul era o armată de făpturi din carne și oase – ființe care trăiau și mureau după aceleași legi ca și oamenii, iar amenințarea lor era ceva pe care munteanul îl putea măsura și judeca. Timpul extrem de scurt era lucrul cel mai important în planul de a scăpa de armata ce aștepta pe celălalt mal al râului, așa că Menion se dedică trup și suflet celei mai însemnate misiuni pe care o avusese în viața lui – salvarea de la moarte a populației unui oraș întreg.

Împreună cu membrii Sfatului, se ocupă de construcția uriașelor plute de lemn care aveau să poarte în aval, pe Mermidonul învolburat, cea mai mare parte a cetățenilor orașului asediat, până vor ajunge cu bine la Tyrsis. Locul de îmbarcare urma să fie malul de la sud-vest, chiar la ieșirea din oraș. Acolo era un golf larg, dar bine ascuns, unde se vor putea lăsa la apă bărcile și plutele. Pe malul celălalt, chiar în dreptul golfului, se înălțau niște delușoare nu prea înalte, care se întindeau de-a lungul malului. Menion gândea că o mână de oameni putea trece neobservată râul când se va declanșa, mai târziu, atacul asupra armatei; după ce aceștia treceau, urmau să scape de cei câțiva străjeri postați eventual acolo. După aceea, bărcile și plutele puteau porni la vale, duse de curent, pe brațul sudic al Mermidonului, până aproape de Tyrsis. Nu puteau să știe dacă plutele aveau să fie observate numaidecât de cineva din armata dușmană, dar altă cale nu

era. Menion era de părere că, dacă cerul rămânea înnorat, străjerii vor fi chemaţi în amonte, ca să participe la apărare atunci când se va declanşa falsul atac asupra armatei, iar dacă oamenii din bărci şi plute păstrau tăcerea, evacuarea se va putea desfăşura cu bine.

Dar către sfârşitul după-amiezii ploaia începu să se domolească, iar norii să se subţieze şi printre negurile plumburii se strecurară câteva fâşii de cer albastru. Furtuna se apropia de sfârşit şi se părea că cerul nopţii avea să fie senin, iar ţinutul scăldat în lumina lunii noi şi a miilor de stele sclipitoare. Menion se afla într-una dintre odăile clădirii Sfatului când băgă de seamă primele semne ale înseninării; atenţia îi fu distrasă de acest fapt, iar ochii i se ridicară de la harta uriaşă întinsă pe masă. Alături de el se aflau doi dintre foştii membri ai Legiunii de Hotar, Janus Senpre, comandant al Legiunii şi ofiţerul cu cel mai mare rang de pe insulă în acel moment, şi un veteran cărunt pe nume Fandrez. Acesta din urmă cunoştea mai bine decât oricine ţinuturile din vecinătatea Kernului şi fusese chemat pentru a se consulta cu forţa de atac în stabilirea locului cel mai bun pentru desfăşurarea acestui plan. Senpre, superiorul lui, era surprinzător de tânăr pentru postul pe care îl ocupa, dar era un ofiţer ager şi dârz care slujise mai bine de un deceniu în Legiune. Era profund devotat lui Balinor şi, la fel ca Menion, era deosebit de îngrijorat că de la Tyrsis nu le sosise nicio veste despre întoarcerea prinţului. În cursul amiezii alesese două sute de soldaţi încercaţi din fosta Legiune de Hotar, care aveau să constituie forţa de atac pe care o va conduce împotriva oştirii duşmane.

Menion se oferise să ajute, iar oferta lui fusese acceptată cu mult entuziasm. Munteanul era şi acum plin de tăieturi şi vânătăi pe picioare şi tălpi, cu care se alesese în goana nebună după ce o salvase pe Shirl Ravenlock, dar

refuză să plece împreună cu populaţia, mai ales că ideea atacului îi aparţinea. Flick ar fi socotit că dorinţa lui de a participa la atac e doar rodul vanităţii şi încăpăţânării, dar Menion Leah nu voia în ruptul capului ca el să se afle în oarecare siguranţă pe insulă, în vreme ce se purta o luptă aprigă pe malul celălalt. Îi trebuiseră ani de zile să afle ceva pentru care ar merita să lupte, ceva care să reprezinte mai mult de o simplă satisfacţie personală sau atracţia irezistibilă a unei noi aventuri. Nu avea de gând ca tocmai acum să se mulţumească cu rolul de spectator, în vreme ce seminţia oamenilor se confrunta cu cea mai cumplită ameninţare de secole încoace – aceea de a fi pur şi simplu decimată.

– Aici – lângă Spinn Barr – va fi locul de îmbarcare, interveni glasul tărăgănat şi răguşit al lui Fandrez, curmându-i firul gândurilor şi făcând ca atenţia să-i revină asupra hărţii amănunţite dinaintea lui.

Janus Senpre se declară de acord şi-i aruncă o privire lui Menion ca să se asigure că acesta ţine bine minte cele discutate. Munteanul se grăbi să încuviinţeze din cap.

– Duşmanii au cu siguranţă străjeri amplasaţi de-a lungul malului, în dreptul golfului, interveni el. Dacă nu scăpăm imediat de ei, ar putea să ne taie retragerea.

– Misiunea ta va fi să-i îndepărtezi de acolo – să ne asiguri retragerea, declară comandantul Legiunii.

Menion deschise gura să protesteze, dar fu contracarat numaidecât.

– Îţi preţuim marea dorinţă de a veni cu noi, Menion, dar va trebui să umblăm mai rapid decât duşmanul, iar picioarele tale sunt vătămate prea tare ca să poţi alerga mai mult de câţiva paşi. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Aşa că ţie îţi revine sarcina de a sta de strajă la mal. Ai grijă să ţii deschisă calea pentru ambarcaţiuni şi ne vei face un serviciu mult mai mare decât venind împreună cu noi la atac.

Menion dădu încet, aprobator, din cap, dar în sinea lui se simţea profund dezamăgit. Ar fi vrut să se afle în fruntea forţei de atac. Pe undeva, prin fundul minţii, tot mai nutrea slaba speranţă că-l va găsi pe Shea prizonier în tabăra duşmană. Gândul i se îndreptă fugar spre Allanon şi Flick. Poate că ei dăduseră de urma văleanului dispărut, aşa cum făgăduise druidul. Menion clătină cu tristeţe din cap. Shea, Shea, de ce ţi s-o fi întâmplat aşa ceva tocmai ţie – ţie, care nu voiai altceva decât să fii lăsat în pace? Rânduiala vieţii părea să poarte în ea un soi de nebunie fără noimă, pe care oamenii o acceptau fie cu furie resemnată, fie cu indiferenţă totală. O rezolvare finală nu exista – decât, poate, în moarte.

Întâlnirea se încheie nu mult după aceea şi Menion Leah, trist şi plin de amărăciune, părăsi dus pe gânduri sala. Aproape fără să-şi dea seama coborî treptele de piatră, ieşi în stradă, iar de acolo se îndreptă distrat spre casa lui Shirl, aţinându-se pe lângă clădiri ca să se ferească de ploaie. Ce avea să fie oare de acum înainte? Ameninţarea oştirilor Vrăjitorului Comandant se înălţa uriaşă înaintea lor, aidoma unui zid de netrecut. Cum puteau ei spera să înfrângă o făptură lipsită de suflet – o făptură care vieţuia după nişte legi ale naturii total străine lumii în care se născuseră ei, ceilalţi? Cum era posibil ca un tânăr dintr-un cătun necunoscut să fie unicul muritor în stare să nimicească o creatură atât de puternică? Menion simţea o nevoie disperată să înţeleagă cât de cât ce se petrece cu el şi cu prietenii de care fusese despărţit – chiar dacă tot ce se lega de ei toţi nu era decât un fragment insignifiant din uriaşul mozaic care era povestea Vrăjitorului Comandant şi a Sabiei Shannara.

Se pomeni brusc în faţa casei familiei Ravenlock, înaintea uşilor grele închise, ale căror zăvoare metalice păreau reci şi îngheţate în ceaţa plumburie care se lăsase

ca niște șuvițe odată cu apropierea serii. Se depărtă iute de ușă, căci pentru moment nu dorea să intre sau să se afle în compania altor oameni, prefera solitudinea terasei pustii. Merse încet de-a lungul cărăruii pietruite spre mica grădină de lângă casă, în vreme ce frunze moarte și petale de flori cădeau domol, răpuse de stropii de ploaie, așternându-se apoi pe pământul umed și verzui de dedesubt. Menion rămase tăcut, cu gândurile năpădite de o jale fără nume și de alean, sentimente care păreau atât de potrivite locului în care se afla, lăsându-se, preț de o clipă, pradă deznădejdii care-l cuprinse amintindu-și cât de mult din ființa lui se pierduse. Nu se simțise în viața lui atât de însingurat, nici chiar în întunecimea ținuturilor muntoase din Leah, când era dus la vânătoare departe de familia și prietenii lui. Ceva în adâncul ființei lui îi șoptea cu o insistență supărătoare că lucrurile nu vor mai fi nicicând așa cum fuseseră înainte, că nu va mai reveni nicicând la prietenii lui, la căminul lui, la viața lui, așa cum fusese înainte. În zilele care trecuseră pierduse, nu se știe cum, totul. Clătină din cap și lacrimi nedorite i se adunară în colțul pleoapelor în vreme ce negurile îl învăluiau, iar răceala și umezeala i se strecurau adânc în piept.

Auzi deodată pași pe cărarea din spatele lui și o siluetă scundă și subțire se opri în tăcere lângă el; părul roșcat ca rugina adumbrea ochii mari, care priviră o clipă în sus, spre el, apoi se îndreptară spre grădină. Cei doi rămaseră multă vreme unul lângă altul fără să-și vorbească, izolați de tot restul lumii. Pe cerul de deasupra se rostogoleau nori grei, care acopereau ultimele petice de senin, iar întunericul înserării începea să se adâncească. Ploaia se pornise din nou, abătută în rafale asupra ținuturilor asediate ale Callahornului, iar Menion observă apatic că insula Kern va avea parte de o noapte neagră, fără lună.

Trecuse binişor de miezul nopţii, cădea şi acum o burniţă constantă, iar cerul nopţii era tot înnegurat şi ameninţător. Menion Leah se aburcă greoi, răpus de epuizare, pe o mică plută ce fusese trasă într-un golfuleţ liniştit de pe coasta sud-vestică a insulei. Două braţe subţiri se întinseră să-l prindă în timp ce se prăbuşea, iar el se pomeni privind surprins în ochii adânci ai lui Shirl Ravenlock. Îl aşteptase, aşa cum îi făgăduise, deşi el o implorase să plece împreună cu ceilalţi atunci când începuse evacuarea oraşului. Învineţit şi plin de tăieturi, cu veşmintele sfâşiate şi scăldate în apă şi în propriul sânge, Menion o lăsă să-l învelească într-o pelerină care rămăsese cumva uscată şi caldă şi să-l lipească de umărul ei, apoi se ghemuiră împreună în umbrele nopţii şi aşteptară.

Câţiva veniseră împreună cu Menion, alţii urcau abia acum pe plută, osteniţi după luptă, dar plini de o mândrie neîmblânzită când îşi aminteau curajul şi spiritul de sacrificiu de care dăduseră dovadă în noaptea aceea pe câmpia de la miazănoapte de Kern. Nicicând nu văzuse Prinţul de Leah asemenea vitejie într-o bătălie cu atât de puţini sorţi de izbândă. Aceşti câţiva soldaţi din renumita Legiune de Hotar produseseră atâta haos în tabăra duşmană, încât şi acum, patru ore mai târziu, învălmăşeala era încă în toi. Numărul soldaţilor vrăjmaşi fusese nemaivăzut de mare – mii şi mii de făpturi care luptau şi izbeau tot ce mişca împrejurul lor şi care-şi răneau şi ucideau chiar propriii camarazi. Păreau împinşi nu doar de teamă sau furie. Erau împinşi de bună seamă şi de puterea neomenească a Vrăjitorului Comandant, iar sălbăticia lui de necrezut le dădea ghes să lupte ca nişte monştri lipsiţi de vreun ţel, altul decât cel de a ucide. Şi totuşi, soldaţii Legiunii îi ţinuseră din scurt, de multe ori fuseseră azvârliţi înapoi numai pentru a se regrupa şi a ataca din nou. Mulţi

pieriseră. Menion nici nu ştia cum se salvase, dar i se părea aproape o minune că era încă în viaţă.

Funiile fură dezlegate, iar munteanul simţi cum curentul începe să ducă pluta la vale, trăgând-o spre mijlocul apelor tumultuoase ale Mermidonului. Câteva clipe mai târziu erau purtaţi de curentul principal al râului şi pluteau în tăcere spre oraşul fortificat al Tyrsisului, către care populaţia Kernului fugise cu câteva ceasuri înainte într-o operaţiune de evacuare perfect executată. Patruzeci de mii de oameni, înghesuiţi pe plute uriaşe, în bărci şi luntrii, chiar în bărcuţe de două persoane, se strecuraseră neobservaţi din oraşul asediat după ce străjerii de pe malul celălalt fuseseră chemaţi la datorie când păruse că se declanşase un atac în plină forţă din partea întregii armate grupate a Callahornului. Plescăitul ploii, vâjâitul apelor şi strigătele din tabăra atacată înăbuşiseră zgomotul slab al oamenilor ce urcau în ambarcaţiuni pentru a fugi, disperaţi, din calea primejdiei. Întunericul cerului înnourat îi ascunsese bine şi oamenii îşi dăduseră unii altora curaj. Pentru moment cel puţin, scăpaseră de Vrăjitorul Comandant.

Menion aţipi o vreme, fără să simtă nimic alta decât legănarea domoală a plutei purtate de curenţi către miazăzi. Mintea zbuciumată îi era asaltată la răstimpuri de vise ciudate, care alternau cu momente lungi de tăcere şi linişte. Apoi îi ajunseră la urechi voci care îl siliră să abandoneze visele şi să se trezească brusc – printre pleoape îi pătrunse o strălucire roşietică ce umplea aerul umed dimprejur. Îngustă ochii şi se săltă din braţele lui Shirl, fără să înţeleagă de ce bolta cerului noptatic era luminată de acea roşeaţă ce aducea cu primele raze ale dimineţii. Shirl îi vorbea domol în ureche, vorbele ei erau rostite cu voce slabă şi abătută.

– Au dat foc oraşului, Menion. Mi-au pârjolit căminul!

Menion îşi coborî privirea şi cu o mână îi strânse fetei braţul delicat. Populaţia izbutise să se salveze, oraşul Kern însă îşi sfârşise zilele şi, cu o măreţie zguduitoare, se transforma în cenuşă.

XXV

Orele se scurgeau anevoie în bezna ca de criptă a strâmtei lor temniţe. Chiar şi după ce ochii prizonierilor se deprinseră cu bezna deplină, tot plutea în aer o singurătate care amorţea parcă simţurile şi le răpea măsura timpului. În afara întunecimii pustii şi a propriei lor respiraţii înăbuşite, cei trei prizonieri nu auzeau nimic, doar furişarea grăbită a câte unui şobolan şi picurul neîncetat al apei reci ca gheaţa pe pietrele tocite. Până la urmă, urechile începură să-i înşele, să-i facă să creadă că aud mişcare acolo unde nu era decât tăcere. Propriile lor mişcări nu contau, pe acestea le aşteptau, le recunoşteau îndată şi le treceau cu vederea, căci ştiau că nu aduc nici alinare, nici speranţă. Un timp nesfârşit se scurse, trecu agonizant, şi tot nu sosi nimeni.

Iar undeva, în aerul curat şi la lumina lumii de deasupra, în mijlocul zgomotelor unui oraş plin de oameni, Palance Buckhannah hotăra soarta lor şi, indirect, soarta întregului Southland. Timpul era pe sfârşite pentru ţinuturile Callahornului; cu fiece oră Vrăjitorul Comandant se apropia tot mai mult. Dar aici, în bezna tăcută a micii temniţe, într-o lume despărţită de pulsul existenţei omeneşti, timpul nu avea nicio valoare, iar ziua de mâine avea să fie aidoma celei de ieri. Într-un sfârşit poate că va deschide cineva uşa temniţei, dar cine putea şti dacă se vor întoarce într-un ţinut peste care zâmbea lumina soarelui sau nu vor face decât să treacă dintr-o beznă într-alta? Dacă

vor da numai peste negura îngrozitoare a Împărăţiei Craniilor, şi asta nu numai în Callahorn, dar şi în cele mai îndepărtate cătunuri ale Southlandului?

Balinor şi fraţii elfi se eliberaseră la puţin timp după ce plecaseră cei ce-i azvârliseră acolo. Funiile cu care fuseseră legaţi nu avuseseră menirea să împiedice dezlegarea lor atâta vreme cât temniţa era bine zăvorâtă, încât cei trei nu irosiră nicio clipă şi-şi desfăcură nodurile. Dădură deoparte funiile şi legăturile de la ochi, apoi se ghemuiră laolaltă şi începură să discute despre ce li s-ar putea întâmpla mai departe. Mirosul acriu, de putrezeală, al beciului aproape le tăie răsuflarea când se aşezară laolaltă, iar frigul aspru îi pătrundea până la os, chiar şi prin straiele groase. Duşumeaua era din pământ, pereţii din stâncă şi fier, iar încăperea era goală cu desăvârşire.

Balinor fusese de multe ori prin beciurile de sub palat, dar nu recunoştea defel locul în care fuseseră întemniţaţi. Beciurile foloseau mai cu seamă la păstrarea feluritelor obiecte şi, deşi existau mai multe încăperi în care se ţineau butoaie, aceasta nu era una dintre ele. Apoi, cu un fior rece pe spinare, îşi dădu seama că erau închişi în temniţa subterană construită cu secole în urmă sub beciuri, apoi zăvorâtă şi dată uitării. Palance dăduse fără îndoială peste ea când umblase prin palat, iar acum deschisese din nou temniţele spre a le folosi după bunul lui plac. Era foarte posibil ca tot prin labirintul acela de beciuri să fie întemniţaţi şi prietenii lui Balinor, cei care veniseră la palat pentru a se opune destrămării Legiunii de Hotar. Era o temniţă bine ascunsă, iar Balinor se îndoia că îi va găsi vreodată cineva, chiar de i-ar căuta cu toată osârdia.

Discuţia se încheie destul de repede. Erau puţine de spus. Balinor dăduse căpitanului Sheelon toate ordinele trebuincioase. Dacă nu se întorceau, acesta avea să se ducă la Ginnisson şi Fandwick, doi dintre cei mai de

nădejde comandanți ai lui Balinor, și ei vor reorganiza Legiunea de Hotar ca să facă față atacului Vrăjitorului Comandant și armatei sale de invadatori. Sheelon primise de asemenea ordin să trimită soli la elfi și la gnomi, ca să le dea de știre cum stau lucrurile și ca să obțină sprijin. Eventine nu va îngădui multă vreme ca verii lui să rămână prizonieri în Callahorn, iar Allanon le va veni și el în ajutor îndată ce va afla despre nenorocirea ce-i ajunsese. Cele patru ore trebuie că se scurseseră de-acum, așa că era doar o chestiune de timp. Dar timpul era foarte important și, cum Palance era hotărât să pună mâna pe tron, viețile lor erau în cel mai mare pericol. Hotarnicul începu să-și dorească să fi dat ascultare poveței lui Durin și să nu fi insistat să discute cu fratele lui înainte de a fi sigur că totul se va încheia cu bine.

Nu-și închipuise în ruptul capului că treburile vor lua o întorsătură atât de urâtă. Palance se purtase întocmai ca un sălbatic, ura ce-l invadase fusese atât de dogorâtoare, încât nu stătuse nici măcar să asculte ce avea Balinor de spus. Dar purtarea lui irațională nu fusese defel ciudată. Nu era doar vorba de neînțelegeri de ordin personal între doi frați, nu doar de aceea acționase tânărul în chip atât de neomenos. Nu era vorba doar de boala tatălui lor și de faptul că Palance își închipuia, din neștiute pricini, că el, Balinor, ar fi provocat-o. Era vorba de Shirl Ravenlock, atrăgătoarea tânără de care se îndrăgostise cu câteva luni în urmă și cu care jurase că se va căsători, în ciuda împotrivirii ei. Fetei din Kern i se întâmplase ceva, iar Balinor fusese învinuit de asta. Palance ar face orice să o aibă înapoi, dacă fata chiar dispăruse, așa cum dăduseră de înțeles cele câteva cuvinte pe care le rostise fratele lui înainte de a porunci să fie întemnițați.

Hotarnicul le explicase celor doi elfi cum stau lucrurile. Avea convingerea că Palance avea să vină cât de

curând la ei pentru a le cere informaţii cu privire la tânăra femeie. Dar nu le va da crezare când vor spune că ei nu ştiu nimic...

Se scurseră peste douăzeci şi patru de ore şi nu apăru nimeni. Nu exista nimic de mâncare. Chiar şi după ce ochii li se deprinseră cu bezna, tot nu aveau ce vedea în afara propriilor siluete umbroase şi a zidurilor care-i înconjurau. Se culcară unul câte unul, în vreme ce ceilalţi stăteau de strajă, vrând să-şi păstreze puterile pentru ceea ce avea să vină, dar liniştea aceea deplină, atât de nefirească, îi împiedica să doarmă bine, aşa că se mulţumiră cu un somn scurt, chinuit şi întrerupt de tresăriri, care nu izbuti să le învioreze trupurile sau sufletele. La început căutaseră un punct slab în ţâţânii uşii masive de fier, dar aceasta era bine prinsă. Şi, lipsiţi de uneltele trebuincioase, nu izbutiră să sape în pământul rece şi tare ca piatra al pardoselii. Pereţii de piatră erau vechi, dar erau încă zdraveni şi neciobiţi, fără fisură. Abandonară în cele din urmă încercările de evadare şi se aşezară la loc în tăcere.

Apoi, după nesfârşite ore de aşteptare în bezna friguroasă, auziră undeva departe zdrăngănitul metalic al unei uşi vechi care se deschidea greoi deasupra lor. Urmară nişte glasuri înăbuşite şi domoale, apoi sunet de paşi care coborau treptele tocite spre temniţa lor. Cei trei se ridicară grăbiţi în picioare şi se apropiară îndată de uşă ca să asculte zgomotul glasurilor şi paşilor care se apropia tot mai mult. Balinor recunoscu vocea fratelui său, care se înălţa deasupra celorlalte, dar ciudat de şovăielnică şi răguşită. Apoi zăvoarele fură trase, iar sunetul strident şi brusc al scrâşnetului metalic zgârie auzul celor trei prizonieri, deprinşi de-acum cu tăcerea de mormânt a temniţei lor şi care acum dădură îndărăt din faţa uşii care se deschise încet spre interior. Flăcările străluciră cu flacără vie, iar prizonierii se văzură nevoiţi să-şi ferească

ochii slăbiţi. În vreme ce se obişnuiau cu această nouă lumină, mai multe siluete intrară în încăpere şi se opriră lângă uşă.

Fiul cel tânăr al regelui Callahornului stătea în faţa celorlalţi, cu buzele strânse şi cu o expresie degajată pe chipul lat. Numai ochii trădau furia ce mocnea înlăuntru, privirea i se plimba, cu un soi de disperare turbată, de la un prizonier la altul, iar pumnii şi-i ţinea încleştaţi la spate. Se vedea limpede că e fratele lui Balinor – avea aceleaşi trăsături ale feţei, aceeaşi gură largă şi acelaşi nas bine conturat, acelaşi trup înalt, lat în spate. Alături de el stătea un bărbat pe care fraţii elfi îl recunoscură pe dată, deşi nu-l văzuseră niciodată până atunci. Era vrăjitorul Stenmin, un ins negricios şi uşor adus de spate, slăbănog, cu trăsături pronunţate, înveşmântat într-o mantie roşietică pe care avea numeroase podoabe. Ochii îi erau straniu voalaţi, în ei se citea răutatea vădită a omului care se bucura de încrederea nemărginită a noului rege auto-proclamat. Mâinile i se mişcau necontenit, nervos, pe lângă corp şi din timp în timp se ridicau ca să mângâie bărbuţa neagră, cu cioc, ce-i adumbrea chipul ascuţit. În spatele lui se aflau încă doi oameni. În mâini aveau cu toţii suliţe ce păreau aducătoare de moarte. Preţ de o clipă nimeni nu vorbi; nimeni nici nu mişcă, cele două grupuri se cântăriră doar din priviri în bezna micii temniţe iluminate de flăcăra torţelor. Apoi Palance arătă cu un gest scurt spre uşa deschisă.

– Voiesc să stau de vorbă singur cu fratele meu. Scoateţi-i pe aceştia doi afară.

Străjerii se supuseră în tăcere şi-i scoaseră cu forţa pe fraţii elfi afară din beci. Prinţul cel înalt aşteptă până ieşiră toţi, apoi se întoarse spre silueta înveşmântată în stacojiu ce încă se afla alături de el şi-i aruncă o privire întrebătoare.

– M-am gândit că poate vei avea nevoie de serviciile mele...?

Chipul subțire și viclean era îndreptat, cu privirea fixă, spre Balinor, pe a cărui față nu se putea citi nimic.

– Pleacă, Stenmin. Voiesc să vorbesc singur cu fratele meu.

Vocea lui era de-acum încărcată de mânie reținută, așa că vrăjitorul se înclină ascultător și se grăbi să iasă din temniță. Ușa grea se închise cu un bubuit amenințător, iar cei doi frați se pomeniră singuri într-o tăcere întreruptă numai de șuierul flăcărilor care mistuiau lemnul uscat și dădeau din timp în timp o strălucire vie, aruncând în aer scântei sclipitoare. Balinor nu se mișcă din loc, ci așteptă liniștit, privind cu cea mai mare luare-aminte chipul tânăr al fratelui său, încercând să găsească acolo vechile simțăminte de iubire și prietenie pe care le avuseseră unul pentru altul în vremea copilăriei. Dar nimic din toate acestea nu se reflecta pe chipul celuilalt, sau poate erau doar bine ascunse în vreun colțișor ferit al inimii, înlocuite fiind de o ură ciudată, lipsită de astâmpăr ce părea să crească fără istov clipă de clipă, din pricina nemulțumirii, în general, dar și a antipatiei față de fratele prizonier. O clipă mai târziu furia și disprețul dispărură, iar pe fața lui se așternu o expresie de calmă detașare, care lui Balinor i se părea lipsită de noimă – ai fi zis că Palance joacă un rol fără să înțeleagă prea bine personajul.

– De ce te-ai întors, Balinor?

Cuvintele erau rostite încet și erau încărcate de tristețe.

– De ce ai făcut una ca asta?

Hotarnicul cel înalt nu răspunse, pentru că nu pricepea defel această schimbare de atitudine. Ceva mai înainte, fratele lui fusese gata să poruncească să fie sfâșiat în bucăți numai ca să afle ce se întâmplase cu frumoasa Shirl Ravenlock, acum însă părea să fi uitat asta cu desăvârșire.

– Ei, nu contează, nu contează.

Palance rosti aceste cuvinte înainte ca Balinor să fi apucat să-şi revină din uluirea provocată de schimbarea bruscă.

– Ai fi putut să nu te mai întorci deloc după... după... acţiunile tale de trădător. Eu unul nădăjduiam că nu te mai întorci, să ştii, pentru că am fost atât de apropiaţi când eram copii, iar tu eşti, în fond, singurul meu frate. Voi fi rege al Callahornului... Şi aşa ar fi trebuit ca eu să fiu întâiul născut...

Vocea i se preschimbă în şoaptă şi Palance rămase pierdut în nişte gânduri nerostite. A înnebunit, cugetă Balinor disperat, iar acum nimeni nu mai poate ajunge la sufletul lui!

– Palance, ascultă-mă – ascultă doar la vorbele mele. Nu v-am făcut niciun rău nici ţie, nici lui Shirl. De când am plecat, de câteva săptămâni încoace, am fost la Paranor şi m-am înapoiat numai pentru a preveni poporul că Regatul Craniilor a adunat o oştire de asemenea mărime, încât va cuceri întreg Southlandul dacă nu o oprim noi aici! De dragul tuturor acestor oameni, te rog, ascultă-mi vorbele...

Vocea ascuţită a fratelui său ţâşni poruncitoare în aerul temniţei.

– Nu mai vreau să aud poveşti neghioabe cum că ne invadează careva! Cercetaşii mei au fost până la hotare şi au raportat că nu există nicio oştire pe nicăieri. Şi-apoi, nici nu ar îndrăzni cineva să atace Callahornul – să mă atace pe mine... Oamenii noştri sunt în siguranţă aici. Iar de restul Southlandului ce-mi pasă? Ce-i datorăm noi? Ne-a lăsat întotdeauna să ne luptăm de unii singuri, să păzim aceste hotare cu forţe proprii. Nu le datorăm nimic!

Făcu un pas spre Balinor şi ridică ameninţător spre el un deget, iar în priviri i se aprinse din nou flacăra aceea stranie de ură, cu chipul tânăr contorsionat sălbatic.

– Te-ai întors împotriva mea, frate, când știai prea bine că eu urma să fiu rege. Ai încercat să mă otrăvești, așa cum l-ai otrăvit și pe tata – ai vrut să fiu și eu la fel de bolnav și neputincios cum este el acum... când moare singur, uitat, singur. Ai crezut că ți-ai găsit un aliat care să te ajute să pui mâna pe tron și ai plecat cu trădătorul de Allanon. Cât îl urăsc pe omul acela – a, nu, nu e om, e o făptură malefică! Va trebui ucis fără milă! Dar *tu* vei rămâne aici în temniță, singur și uitat de toți, Balinor, până vei muri – este întocmai soarta pe care mi-o hărăzisei mie!

Se întoarse pe neașteptate cu spatele și amuți, apoi râse ascuțit și se apropie de ușa închisă. Balinor crezu că vrea să o deschidă și să plece, dar mătăhălosul tânăr se opri în loc și privi iar spre el. Se apropie din nou încet, ochii îi erau triști acum.

– Ai fi putut rămâne departe de aceste ținuturi și în siguranță, murmură el ca și cum faptul în sine l-ar fi nedumerit peste poate. Stenmin m-a prevenit că te vei întoarce, chiar când eu l-am asigurat că nu o vei face. A avut din nou dreptate. El are pururea dreptate. De ce te-ai întors?

Balinor chibzui grăbit. Trebuia neapărat să-l facă pe fratele lui să-i vorbească mai departe, măcar cât să afle ce se petrecuse cu tatăl și cu prietenii lui.

– Eu... mi-am dat seama că m-am înșelat, că nu am avut dreptate, răspunse el încetișor. M-am întors să îl văd pe tata și să te văd pe tine, Palance.

– Tata...

Vorba fu rostită ca și când nu avea vreun înțeles pentru prințul ce se apropie cu un pas.

– ... E dincolo de putința noastră să-l mai ajutăm, zace în odaia aceea din aripa răsăriteană, ca și când s-ar fi prăpădit deja. Stenmin se îngrijește de el, cum o fac și eu, dar nu se mai poate face nimic. Nu pare să mai voiască a trăi...

– Dar ce boală are? izbucni Balinor nerăbdător şi făcu un pas ameninţător spre celălalt.

– Nu te apropia, Balinor!

Palance dădu iute îndărăt şi scoase un pumnal lung pe care îl ţinu preventiv înaintea lui. Balinor şovăi o clipă. I-ar fi fost uşor să îndepărteze pumnalul şi să-l ia prizonier pe prinţ până ce îi silea pe ceilalţi să-l lase să plece. Totuşi, ceva parcă îl reţinea, ceva în adâncul fiinţei lui îl împiedica să facă asta. Se opri numaidecât, ridică mâinile şi se retrase încet către peretele mai îndepărtat.

– Trebuie să ţii minte că eşti prizonierul meu, făcu Palance mulţumit, cu voce spartă. L-ai otrăvit pe rege şi ai încercat să mă otrăveşti şi pe mine. Aş putea să te osândesc la moarte. Stenmin m-a sfătuit să dau poruncă să fii ucis numaidecât, dar eu nu sunt laş cum e el. Eu am fost comandant în Legiunea de Hotar înainte ca... Dar ei au plecat acum – eliberaţi şi trimişi la familiile lor. Cât sunt eu rege, pacea va domni. Tu nu înţelegi aşa ceva, nu-i aşa, Balinor?

Hotarnicul clătină din cap în semn că nu, în vreme ce căuta cu disperare să facă în aşa fel încât fratele lui să mai stea câteva minute împreună cu el. Părea că Palance înnebunise, fie din pricina unei boli mintale înnăscute, fie în urma încercărilor prin care trecuse de când Balinor plecase din Tyrsis împreună cu Allanon; era cu neputinţă de ghicit. În orice caz, el nu mai era fratele alături de care copilărise Balinor şi pe care îl iubise cum nu iubise pe nimeni altcineva în viaţa lui. Un străin era cel ce sălăşluia în trupul fratelui său – un străin obsedat de setea nesăţioasă de a fi rege al Callahornului. Balinor era convins că Stenmin avea ceva de-a face cu treaba asta. Stenmin fusese alături de el tot timpul, îi vorbise şi-l sfătuise ca pe un prieten apropiat, pornindu-l împotriva fratelui său. Dar Palance fusese un tânăr independent şi plin de voinţă,

zdravăn şi sănătos, a cărui dârzenie s-ar fi lăsat greu înfrântă. Şi totuşi, acum era un om schimbat. Hendel se înşelase în privinţa lui Palance, dar se pare că şi Balinor se înşelase la rândul lui. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să prevadă aşa ceva, iar acum era prea târziu.

– Shirl – cu Shirl cum rămâne? întrebă iute Hotarnicul.

Mânia părăsi din nou ochii zbuciumaţi ai fratelui său şi un zâmbet i se ivi pe buze, făcând ca faţa să i se liniştească o clipă.

– E aşa de frumoasă... aşa de frumoasă.

Palance oftă prosteşte, pumnalul îi căzu neputincios la pământ, şi prinţul îşi deschise palmele ca pentru a-şi întări spusele.

– Tu mi-ai luat-o, Balinor – ai încercat să o îndepărtezi de mine. Dar e în siguranţă acum. A fost salvată de un southlander, un prinţ ca şi mine. Ba nu, eu sunt rege în Tyrsis acum, el nu e decât un prinţ. Într-un regat mic; eu unul nici nu auzisem de el. Noi doi vom fi buni prieteni, Balinor, aşa cum am fost tu şi cu mine cândva. Dar Stenmin... el zice că nu mă pot încrede în nimeni. A trebuit chiar să-i bag în temniţă pe Messaline şi pe Acton. Au venit la mine atunci când Legiunea de Hotar a fost trimisă acasă, au încercat să mă convingă să... în fine, au vrut de bună seamă să renunţ la intenţiile mele paşnice. Ei nu au înţeles... de ce...

Se opri pe neaşteptate, căci ochii plecaţi spre pământ dădură de pumnalul uitat pentru moment. Îl ridică iute de jos şi îl puse la loc în teacă, aruncându-i fratelui său un zâmbet ghiduş, care-l făcu să semene izbitor cu un copil isteţ ce izbutise să scape de mustrarea părinţilor. În mintea lui Balinor nu mai încăpea îndoială că fratele lui nu era în stare să ia hotărâri raţionale. Îl cuprinse iarăşi presimţirea de mai înainte – că, deşi ar fi putut să-i ia celuilalt pumnalul şi să şi-l facă ostatic, ar fi fost o mişcare foarte primej-

dioasă. Acum știa de unde venise această presimțire. Stenmin înțelegea foarte bine cum stau lucrurile cu Palance și îi lăsase anume pe cei doi frați singuri în temniță. Dacă Balinor ar fi încercat să-l dezarmeze pe Palance și să se elibereze folosindu-l ca ostatic, maleficul vrăjitor ar fi izbutit să facă ceea ce voise de fapt de la bun început – să scape de ambii frați. Cine s-ar îndoi de spusele lui când ar povesti că Palance fusese ucis în vreme ce Balinor încerca să scape din temniță? Cu ambii frați morți și un tată incapabil să guverneze, vrăjitorul ar reuși astfel să pună mâna pe tronul Callahornului. Iar atunci, doar el singur ar dicta soarta întregului Southland.

– Palance, ascultă-mă, te implor, îl rugă Balinor încetișor. Am fost atât de apropiați cândva. Am fost mai mult decât simpli frați de sânge. Am fost prieteni, tovarăși la bine și la rău. Am avut încredere unul în celălalt, ne-am iubit și am lămurit toate problemele dintre noi cu înțelegere. Nu se poate ca tu să fi uitat toate astea. Ascultă-mă! Până și un rege trebuie să caute a fi binevoitor cu alții – chiar și când nu-i convine felul în care fac ei lucrurile. Ești de acord, nu-i așa?

Palance dădu cu seriozitate din cap, ochii însă îi erau inexpresivi și goi în timp ce se lupta să-și limpezească gândurile încâlcite. Se zărea parcă un licăr de înțelegere, și Balinor era hotărât să ajungă la amintirile care zăceau pe undeva, adânc, în sufletul celuilalt.

– Stenmin se folosește de tine – este un om rău.

Fratele lui tresări și făcu un pas înapoi, de parcă n-ar fi vrut să audă așa ceva.

– Trebuie să mă înțelegi, Palance. Eu nu îți sunt dușman și nu sunt nici dușman al acestei țări. Nu l-am otrăvit pe tata. Nu i-am făcut niciun rău lui Shirl. Vreau doar să fiu de ajutor...

Vorbele îi fură întrerupte de sunetul tunător al uşii care se deschidea scârţâind, iar trăsăturile ascuţite ale vicleanului Stenmin îşi făcură din nou apariţia. Se înclină linguşitor şi pătrunse în temniţă, cu căutătura plină de cruzime aţintită asupra lui Balinor.

– Mi s-a părut că aud cum mă strigi, regele meu, zâmbi el îndată. Sunteţi singuri aici de atâta vreme, încât m-am gândit că s-a întâmplat ceva rău...

Palance se holbă apatic la el, apoi clătină din cap şi se întoarse să plece. În clipa aceea, lui Balinor îi trecu prin minte să se repeadă la maleficul vrăjitor şi să-l ucidă înainte ca străjerii de afară să aibă timp să intervină. Dar şovăi preţ de o singură clipă, nefiind prea sigur că ar fi izbutit chiar şi aşa să se elibereze sau să-şi salveze fratele, aşa că ocazia se irosi. Străjerii se întoarseră în temniţă împreună cu cei doi elfi, care aruncară împrejur priviri curioase, apoi se apropiară din nou de tovarăşul lor, aflat lângă peretele mai îndepărtat al micii încăperi. Dintr-odată Balinor îşi aminti ce spusese Palance când vorbise despre Shirl. Pomenise despre un prinţ dintr-un mic regat din Southland – un prinţ care o salvase pe tânăra fată. Menion Leah! Dar cum se făcea că era în Callahorn...?

Străjerii tocmai părăseau încăperea şi, împreună cu ei, prinţul tăcut şi maleficul lui tovarăş, al cărui braţ învesmântat în stacojiu îl călăuzea pe prinţul buimac. Apoi, silueta slăbănoagă se răsuci încă o dată spre a-i privi pe cei trei prizonieri, un zâmbet subţire i se întinse pe buzele strânse şi capul i se înclină într-o parte.

– În caz că regele meu a uitat să pomenească asta, Balinor...

Vorbele lui erau încărcate de o ură vie, arzătoare.

– Gărzile de la Zidul Exterior te-au văzut vorbind cu un anume Sheelon, fost căpitan în Legiunea de Hotar. Ei l-au

văzut apoi încercând să le vorbească şi altora despre... situaţia nefericită în care te găseşti; a fost prins şi întemniţat. Nu cred că va mai avea prilejul să ne provoace neplăceri. Chestiunea e de-acum încheiată şi, cu timpul, şi tu vei fi dat uitării.

Balinor îşi simţi inima grea la auzul acestei veşti. Dacă Sheelon fusese într-adevăr prins până să ia legătura cu Ginnisson şi Fandwick, nu mai avea cine să mobilizeze Legiunea de Hotar, să facă apel la popor pentru eliberarea lui. Când vor ajunge la Tyrsis, tovarăşii lui nu vor şti despre întemniţarea lui şi, chiar dacă bănuiau ce i se întâmplase, cum puteau afla despre soarta lui? Acest nivel de jos al străvechiului palat era cunoscut numai de câţiva oameni, iar intrarea era bine dosită. Cei trei nefericiţi prizonieri priviră cu amărăciune cum străjerii aduc o mică tavă pe care se aflau câteva bucăţi de pâine şi o carafă cu apă şi cum o pun în temniţă chiar lângă uşă, după care ies din nou pe coridor, luând cu ei torţele, în afara uneia singure. Stenmin zâmbi cu cruzime, căci el era cel care ţinea în mână această ultimă sursă de lumină în vreme ce aştepta ca silueta încovoiată a prinţului să-i urmeze pe străjeri. Dar Palance şovăi, fără să-şi poată desprinde privirea de pe chipul dârz şi resemnat al fratelui său; lumina slabă a torţei cădea în fâşii tremurătoare pe faţa lată, iar cicatricea lungă şi pronunţată se contură cu şi mai mare claritate în umbrele temniţei. Cei doi fraţi rămaseră privindu-se unul pe altul preţ de câteva lungi clipe, apoi Palance porni din nou spre Balinor cu paşi înceţi, măsuraţi, după ce împinse la o parte mâna lui Stenmin care încerca să-l împiedice. Se opri la un pas de fratele lui, cu privirea înceţoşată aţintită asupra chipului ce părea cioplit în piatră, căutând parcă să absoarbă din dârzenia oglindită pe el. O mână se ridică şovăitoare, se opri o clipă, apoi se aşeză cu fermitate pe umărul lui Balinor, iar degetele întăriră strânsoarea.

– Vreau să... știu.

Cuvintele fură rostite într-o șoaptă abia auzită în bezna aproape deplină.

– Vreau să înțeleg... Trebuie să mă ajuți...

Balinor dădu în tăcere din cap, iar mâna lui mare se ridică pentru a i-o prinde cu dragoste pe a celuilalt. Rămaseră așa, împreună, ca și când iubirea și prietenia din copilărie n-ar fi dispărut nicicând. Apoi Palance se întoarse și ieși cu grăbire din temniță, urmat de Stenmin, profund nemulțumit. Ușa grea se închise cu scârțâit de zăvoare și metal, iar cei trei prieteni rămaseră din nou închiși în bezna adâncă. Pașii se pierdură curând, iar tăcerea se înstăpâni la loc. Așteptarea începu din nou, dar orice nădejde de scăpare părea pierdută pentru totdeauna.

Din negura copacilor peste care coborâse noaptea în parcul pustiu de sub înaltul pod Sendic se desprinse o siluetă întunecată, care se repezi în tăcere spre palatul familiei Buckhannah. Cu salturi iuți și nesovăielnici, silueta scundă și voinică ieși dintre hățișurile și tufele nu prea înalte și o luă la goană printre ulmii maiestuoși; ochii ageri cercetau cu luare-aminte zidurile ce împrejmuiau terenurile familiei regale, în căutarea străjii de noapte. Când ajunse la poarta de fier de deasupra parcului, acolo unde podul se termina și terenul se înălța, zări mai mulți străjeri patrulând, lumina torțelor de la intrare cădea din plin pe însemnul șoimului de pe straiele lor. Încet, silueta urcă panta lină ce ducea spre zidurile de deasupra, acoperite de mușchi și licheni; când ajunse pe terenul mai înalt, se topi numaidecât în umbra zidului.

O bună bucată de timp rămase complet nevăzut, îndepărtându-se statornic de poarta principală și de lumina slabă a torțelor. Apoi, intrusul își făcu din nou apariția, o umbră fugară pe zidul apusean scăldat în lumina slabă a lunii. Brațele lui puternice se agățau cu tenacitate de vițele

solide şi-i ridicau trupul voinic tot mai sus. Apoi, capul se săltă prevăzător, iar ochii ageri cercetară grădina pustie a palatului pentru a se convinge că nu era niciun străjer acolo. Cu o sforţare a umerilor puternici, intrusul încălecă zidul, făcu un salt uşor şi ateriză cu bufnet surd pe pământ, printre florile din grădină.

Misteriosul străin alergă pe jumătate aplecat către acoperământul oferit de o uriaşă salcie pletoasă. Sub crengile ei străinul se opri să-şi tragă sufletul şi de acolo auzi sunetul unor voci care se apropiau. Ascultă câteva clipe, apoi ajunse la concluzia că nu era decât o simplă discuţie între străjerii ce-şi făceau rondul obişnuit. Aşteptă încrezător, căci trupul voinic i se contopea aproape deplin cu trunchiul scund al copacului, aşa că nu putea fi văzut de la mai mult de doi paşi. Străjerii apărură câteva clipe mai târziu, stând şi acum de vorbă relaxat, apoi trecură prin grădina tăcută şi se duseră mai departe. Fugarul mai rămase puţin acolo ca să cerceteze din priviri clădirea întunecată ce se înălţa în mijlocul grădinii umbrite de copaci – palatul înalt, străvechi al regilor din Callahorn. Lumina prefirată de câteva ferestre se zărea slab în bezna ceţoasă a uriaşei clădiri de piatră şi arunca luciri prelungi în grădina pustie. Se auzeau voci înăbuşite dinăuntru, dar cei ce vorbeau rămâneau ascunşi vederii.

Intrusul traversă în goana mare grădina şi se topi în umbra clădirii, apoi se opri sub o fereastră mică, întunecată, dintr-o firidă ascunsă. Mâinile lui puternice se chinuiră zorite să desferece zăvorul străvechi, după care începură să-l forţeze până când acesta slăbi puţin. În cele din urmă, cu o pocnitură ce păru că se aude în întregul palat, zăvorul cedă, iar fereastra se deschise în tăcere spre înăuntru. Fără a mai aştepta să-şi dea seama dacă străjerii auziseră zgomotul făcut de pătrunderea lui forţată, intrusul se strecură grăbit prin deschiderea îngustă. Pe când

fereastra se închidea în urma lui, lumina slabă a lunii învăluite în nori căzu preț de o clipă pe fața lată, plină de dârzenie a temutului gnom Hendel.

Stenmin făcuse o gravă greșeală atunci când îi întemnițase pe Balinor și pe verii lui Eventine. Planul lui fusese foarte simplu. Pe veteranul Sheelon îl prinseseră aproape în clipa în care plecase de lângă Balinor, împiedicându-l astfel să se supună ordinelor primite și să-i anunțe pe prietenii lui că acesta fusese întemnițat. Odată ce Balinor și frații elfi, singurii lui tovarăși la intrarea în Tyrsis, fuseseră bine zăvorâți sub palat, iar prietenii apropiați ai prințului, Acton și Messaline, fuseseră la rândul lor închiși, părea sigur că nimeni altcineva din oraș nu va mai pricinui vreo tulburare. Se răspândise deja vorba că Balinor sosise doar pentru o scurtă vizită și plecase apoi mai departe, în tovărășia vrăjitorului Allanon, omul pe care Stenmin îl declarase, în auzul lui Palance Buckhannah și al populației Tyrsisului, un vrăjmaș și o amenințare pentru tărâmul Callahornului. Dacă vor mai veni și alți prieteni de-ai lui Balinor și vor pune la îndoială plecarea neașteptată a Hotarnicului, aceia se vor duce mai întâi la palat pentru a vorbi cu fratele lui, care ar fi fost de-acum rege, și să scapi în taină de asemenea indivizi era treabă ușoară. Așa ar fi stat lucrurile, fără doar și poate, cu aproape oricine – mai puțin cu Hendel. Dar gnomul cel scump la vorbă știa prea bine trădarea de care era în stare Stenmin și bănuia că acesta dobândise o influență de nezdruncinat asupra nefericitului Palance. Hendel nu avea de gând să spună cuiva că se află în oraș înainte de a înțelege ce se întâmplase de fapt cu prietenii lui dispăruți.

Gnomul ajunsese la Tyrsis după un șir ciudat de evenimente. Când se despărțise de Balinor și de frații elfi la liziera pădurii de la nord de fortăreață, avusese intenția să se ducă spre vest, spre orașul Varfleet, și de acolo,

direct spre Culhaven. Odată ajuns pe meleagurile natale, urma să ajute la mobilizarea armatei gnomilor să lupte în apărarea ţinuturilor sudice ale Anarului, împotriva invaziei puse la cale de Vrăjitorul Comandant. Călătorise toată noaptea prin codrii de la miazănoapte de Varfleet şi, spre ziuă, intrase în oraş. Ajuns acolo, se dusese numaidecât la un vechi prieten de-al lui şi, după o scurtă conversaţie de bun venit, se dusese îndată la culcare. Trecuse de crucea amiezii când se trezise şi, după ce se primenise şi îmbucase ceva, se pregătise să o pornească mai departe, spre ţinuturile lui. Abia ajuns la poarta oraşului, dăduse peste un grup de gnomi zdrenţăroşi care umblau împleticit pe străzi şi cereau să fie duşi dinaintea Sfatului cârmuitorilor. Hendel se grăbise să li se alăture şi, în drum spre clădirea Sfatului, îl luase la întrebări pe unul dintre ei, pe care îl cunoştea personal. Spre groaza lui, aflase că o oştire enormă de troli şi mogâldani ieşise din munţii Dragon's Teeth şi se îndrepta direct spre oraşul Varfleet, pe care urma să-l atace peste o zi sau două. Gnomii aceştia făceau parte dintr-o patrulă care zărise armata şi încercase să se strecoare pe lângă ea ca să-i prevină pe southlanderi. Fuseseră, din păcate, descoperiţi şi cei mai mulţi dintre ei pieriseră în lupta înverşunată ce urmase. Doar aceşti câţiva izbutiseră cu greu să ajungă în oraşul ai cărui locuitori nu bănuiau nimic despre primejdia care-i păştea.

Hendel realizase numaidecât că, dacă o armată se îndreaptă spre Varfleet, atunci una mult mai mare trebuie să o fi pornit deja spre Tyrsis. Era convins că Seniorul Spectrelor avea de gând să nimicească rapid oraşele Callahornului, pentru ca apoi porţile Southlandului să se deschidă, lipsite de apărare, în faţa lui. Datoria dintâi a lui Hendel era să-i prevină pe ai lui, dar până la Culhaven era cale de două zile dus şi alte două zile întors.

Aflase imediat că Balinor se înşelase când îşi închipuise că tatăl lui era încă rege al Callahornului. Dacă Balinor ar fi ucis sau întemniţat de fratele lui nebun de invidie sau de trădătorul de Stenmin înainte de a urca pe tron şi a prelua comanda Legiunii de Hotar, Callahornul va fi sortit pieirii. Cineva trebuia neapărat să ia legătura cu Hotarnicul înainte de a fi prea târziu. Şi nu era nimeni, în afară de Hendel, care să poată face asta. Allanon cutreiera şi acum Northlandul în lung şi-n lat, împreună cu Flick şi Menion Leah, în căutarea lui Shea. Hotărârea fu luată fără zăbavă; îi poruncise unuia dintre gnomii abia scăpaţi cu viaţă să plece chiar în noaptea aceea spre Culhaven. Solia trebuia să ajungă cu orice preţ la Sfatul Bătrânilor spre a-l înştiinţa că invazia Southlandului se declanşase prin Callahorn şi că armata gnomilor trebuie să vină în ajutorul Varfleetului. Oraşele Callahornului nu trebuiau să cadă pentru nimic în lume, altfel ţinuturile se vor pomeni despărţite şi se va ajunge tocmai la situaţia de care se temea Allanon cel mai tare: odată Southlandul cucerit, armatele elfilor şi gnomilor nu se mai puteau reuni, iar Vrăjitorul Comandant avea să fie cu siguranţă biruitor în lupta împotriva tuturor ţinuturilor. Gnomul cu straiele sfâşiate îi făgădui solemn lui Hendel că nu va da greş în misiunea lui – că o vor porni cu toţii numaidecât spre Anar.

Hendel avusese nevoie de mai multe ceasuri să ajungă înapoi la Tyrsis, pentru că de astă dată călătoria era cu primejdie şi trebuia să meargă mai încet decât înainte. Vânători mogâldani, a căror misiune era să-i împiedice pe locuitorii oraşelor Callahornului să comunice între ei, pătrunseseră în codri. Hendel se văzuse nevoit în câteva rânduri să se ascundă până trecea câte-o patrulă numeroasă; adesea făcuse mari ocoluri ca să nu treacă prin locuri bine apărate. Barajele de străjeri erau mai compacte decât în munţii Dragon's Teeth, ceea ce pentru

luptătorul călit în bătălii era semn clar că atacul se apropia. Dacă northlanderii aveau de gând să atace Varfleetul într-o zi sau două, atunci Tyrsisul va fi lovit cam în același timp. Orașul-insulă Kern fusese probabil deja cucerit. Se iviseră zorii când gnomul izbuti să treacă de cel din urmă baraj de străjeri și să pătrundă pe câmpia de deasupra Tyrsisului, unde primejdia de a fi ucis de mogâldani rămăsese în urmă, dar unde îl pândea pericolul de a fi prins de maleficul Stenmin și de prințul cel buimac. Vorbise de mai multe ori cu Palance, dar era puțin probabil că prințul își va aminti de el, iar cu Stenmin se întâlnise o singură dată. Cel mai înțelept ar fi să nu atragă atenția cuiva asupra lui.

Intrase pe poarta orașului Tyrsis în zorii zilei, ascuns printre zecile de negustori și călători. Odată trecut de Zidul Exterior, se preumblase mai multe ceasuri prin barăcile aproape părăsite ale Legiunii de Hotar și stătuse de vorbă cu soldații, ca să afle câte ceva despre soarta prietenilor lui. În cele din urmă izbutise să afle că aceștia sosiseră în oraș cu două zile în urmă la apusul soarelui și că se duseseră direct la palat. Nu mai fuseseră văzuți de atunci, dar se bănuia că Balinor își vizitase doar tatăl și plecase apoi mai departe. Hendel știa foarte bine ce se ascunde în spatele acestor vești și se aținu tot restul zilei în apropierea palatului, în căutarea vreunui semn de viață de la prietenii dispăruți.

Băgă de seamă că palatul era bine păzit de soldați care purtau pe straie însemnul șoimului, pe care el nu îl cunoștea. Se zăreau soldați la porțile principale și prin tot orașul, purtând, toți, același însemn, și era limpede că aceste trupe erau singurele active din oraș. Chiar dacă îl găsea pe Balinor în viață și izbutea să-l elibereze, nu va fi ușor să reinstituie controlul asupra orașului și să mobilizeze Legiunea de Hotar. Gnomul nu auzi pe nimeni pomenind despre iminenta invazie dinspre miazănoapte și

se părea că oamenii nu aveau habar despre pericolul ce-i amenința. Lui Hendel i se părea de necrezut ca un om, chiar smintit și prost sfătuit cum era Palance Buckhannah, să refuze a-și pregăti orașul să se apere împotriva unor oștiri formidabile cum erau cele ale Vrăjitorului Comandant. Dacă Tyrsisul cădea, fiului mezin al regelui nu-i va rămâne un tron pe care să urce. Hendel cercetase în tăcere Parcul Poporului, care se întindea sub podul Sendic. Când se întunecase, o pornise spre palatul bine păzit.

Se opri în odaia întunecoasă și închise bine fereastra în urma lui. Se afla într-un mic birou, ai cărui pereți erau ticsiți cu rafturi de cărți, toate îngrijit învelite și clar etichetate. Era biblioteca personală a familiei Buckhannah – un lux în sine în acele vremuri în care se scriau atât de puține cărți și în care oamenii erau atât de puțin instruiți. Marile Războaie aproape că distruseseră toate scrierile de pe fața pământului, iar în anii de luptă amarnică pentru supraviețuire care se scurseseră de atunci, nu se mai scrisese decât foarte puțin. Să dispui de o bibliotecă personală și să poți citi oricare din sutele de volume de acolo oricând pofteai era un lux de care se bucurau foarte puțini, chiar în cele mai avansate societăți din cele Patru tărâmuri.

Dar Hendel abia dacă privi în treacăt încăperea în vreme ce se strecura ca o pisică spre ușa de la celălalt capăt, căci ochii ageri observaseră o lumină slabă pătrunzând prin micul spațiu dintre podea și ușă. Cu multă băgare de seamă, gnomul deschise ușa și aruncă o privire în holul luminat. Nu se zărea suflare de om, dar tocmai atunci el își dădu seama că încă nu se hotărâse ce avea să facă mai departe. Balinor și cei doi elfi puteau fi oriunde în palat. După ce trecu grăbit în revistă toate posibilitățile, ajunse la concluzia că cei trei erau de bună seamă în beciurile de sub palat, dacă mai erau în viață. Așa că își va începe căutările chiar acolo. Gnomul trase câteva minute

cu urechea, apoi respiră adânc şi ieşi calm pe coridor.

Hendel cunoştea bine palatul, căci îl vizitase de mai multe ori pe Balinor. Nu-şi amintea precis unde era fiecare odaie, dar ştia unde sunt coridoarele şi scările şi fusese în beciurile unde se păstrau bucatele şi vinul. La capătul coridorului, gnomul coti spre stânga, convins că de acolo porneau scările care duceau spre beci. Ajunse la uşa masivă care era întotdeauna închisă pentru ca răcoarea şi umezeala de la nivelele inferioare să nu pătrundă în palat şi, tocmai atunci, auzi voci în coridorul din spatele lui. Trase grăbit de uşă dar, spre disperarea lui, aceasta nu se deschise. Trase din nou şi-şi propti muşchii puternici şi încordaţi ai umerilor în uşă, dar aceasta nu se urni nici acum. Vocile aproape ajunseseră lângă el şi gnomul se uită de jur împrejur, în căutarea unei alte ascunzători. În clipa aceea ochii îi căzură pe un cârlig din pardoseală, pe care nu-l observase până atunci. Vocile se auzeau acum chiar de după colţ, însoţite de zgomotul paşilor mai multor bărbaţi pe podeaua lustruită de piatră; gnomul trase cu sânge rece de trapă, o deschise şi sări înăuntru. Trapa se închise la loc deasupra lui exact în clipa în care străjerii îşi făceau apariţia în drumul lor spre punctul de unde urmau să-şi preia posturile de la alţi soldaţi aflaţi la poarta sudică.

Hendel nu aşteptă să afle dacă soldaţii îl văzuseră sau nu, se repezi în jos pe scările de piatră în bezna beciului părăsit. Gnomul se opri la baza scărilor şi pipăi pereţii, în căutarea unei torţe. O găsi după mai multe minute, o scoase din suport şi o aprinse, ajutându-se de o bucată de fier şi o cremene.

Apoi, cu harnică meticulozitate, porni să cerceteze beciul de la un capăt la altul, fiecare colţişor din fiecare odaie. Timpul se scurgea cu repeziciune şi el tot nu găsea nimic. În cele din urmă trecu prin toate locurile şi nu află ce căuta; îşi zise atunci că poate, totuşi, prietenii lui nu

erau prizonieri în acea aripă a palatului. Hendel se văzu nevoit să recunoască, deşi cam fără tragere de inimă, că poate cei trei fuseseră duşi într-una din încăperile de la nivelele superioare. Dar i se părea lipsit de noimă ca Palance sau maleficul lui sfătuitor să-şi asume riscul ca prizonierii să fie văzuţi de cei care vizitau palatul. Sau poate, totuşi – chibzui Hendel – Balinor chiar părăsise Tyrsisul şi o pornise în căutarea lui Allanon. Dar gnomul ştia, chiar înainte să-şi ducă gândul la capăt, că o asemenea presupunere n-avea rost. Balinor nu era omul care să ceară ajutor altcuiva într-o astfel de chestiune – el s-ar fi dus să discute personal cu fratele lui, nu ar fi luat-o la sănătoasa. Deznădăjduit, Hendel căută să-şi închipuie cam pe unde putuseră fi duşi Hotarnicul şi cei doi elfi, unde anume puteau fi ei cel mai bine ascunşi în întreg palatul. Locul cel mai logic ar fi chiar sub palat, în adâncurile fără ieşiri prin care tocmai...

Şi, brusc, Hendel îşi aminti că există beciuri străvechi chiar sub cel în care se afla el acum. Balinor pomenise în treacăt despre aşa ceva atunci când îi povestise despre istoria palatului şi spusese că beciurile acelea fuseseră părăsite, iar intrarea în ele – blocată. Plin de surescitare, gnomul se uită de jur împrejur prin încăperea întunecată, încercând să-şi amintească pe unde fuseseră construite acele hrube atât de bine ascunse. Era acum încredinţat că tocmai acolo erau întemniţaţi prietenii lui – era singurul loc din palat unde putea fi ascuns cineva fără să fie vreodată găsit. Aproape nimeni nu mai ştia de existenţa acelor hrube în afara membrilor familiei regale şi a câtorva prieteni apropiaţi ai acesteia. Beciurile fuseseră blocate şi date uitării de atâţia ani, încât era posibil ca până şi cei mai vârstnici locuitori ai Tyrsisului să nu-şi mai amintească de ele.

Hendel nu mai dădu nicio atenţie odăilor şi coridoarelor care se deschideau mai departe şi începu să

cerceteze cu tenacitate pereţii şi podeaua odăii principale, convins că aici văzuse el cândva intrarea aceea blocată. Dacă aceasta chiar fusese redeschisă, nu putea fi aşa greu de găsit. Şi totuşi, nu o vedea pe nicăieri. Pereţii păreau întregi, cu tencuiala neciobită, fără să dea vreun semn de şubrezeală când gnomul îi atinse şi îi ciocăni. Din nou căutarea lui nu dădu rezultate şi din nou avu impresia că poate se înşelase. Deznădăjduit, se lăsă lângă un butoi de vin aflat chiar în mijlocul încăperii, în vreme ce ochii lui cercetau cu disperare pereţii, căutând să-şi amintească pe unde era intrarea în beciuri. Pentru Hendel, timpul era pe sfârşite. Dacă nu ieşea de acolo înainte de crăpatul zorilor, putea deveni şi el prizonier ca şi prietenii lui. Simţea că a omis ceva, că a trecut un lucru important cu vederea, ceva care-i scăpa tocmai pentru că era atât de la vedere. Blestemă pe tăcute, se ridică de lângă butoiul de vin şi prinse a se plimba prin încăpere, căznindu-şi creierii, gândind, silindu-se să-şi aducă aminte. Era ceva în legătură cu pereţii... ceva cu pereţii...

Şi atunci, realiză ce-i scăpase. La beciuri nu se ajungea prin pereţi, ci prin mijlocul pardoselii! Gnomul îşi stăpâni un strigăt de bucurie şi se repezi spre butoiul de vin de care se rezemase cu atâta dezinvoltură mai devreme. Cu un efort care-i solicită aproape la maximum muşchii, Hendel izbuti să rostogolească mai la o parte câteva din butoaiele greoaie, pentru a scoate la iveală dala de piatră din mijlocul odăii. Gnomul, asudat de-acum din cap până-n picioare, apucă de cârligul de fier de la capătul dalei şi trase de el, gemând de efort. Încetişor, cu un scârţâit, uriaşa dală se ridică, apoi căzu mai la o parte pe podea. Hendel privi atent în hăul negru care se deschidea dedesubt şi întinse torţa spre adâncimea umedă şi urât mirositoare. De la picioarele lui pornea o scară străveche de piatră, jilavă şi acoperită cu un soi de muşchi verzui

care dispărea în bezna de dedesubt. Cu torţa înainte, gnomul coborî treptele spre beciul uitat de toţi, nădăjduind în sinea lui că nu făcea o greşeală.

Aproape imediat Hendel simţi frigul muşcător al aerului stătut ce pătrundea prin haine şi se agăţa neplăcut de pielea caldă de dedesubt. Atmosfera mucedă, abia respirabilă, îl făcu să strâmbe din nas şi să grăbească pasul. Asemenea locuri închise, ca nişte morminte, îl îngrozeau mai mult ca orice pe lume şi gnomul începu să nu fie prea sigur că a fost înţelept din partea lui să se aventureze în această străveche temniţă. Dar dacă Balinor era într-adevăr prizonier în acest loc înfiorător, merita riscul. Hendel nu era persoana care să-şi lase prietenii la nevoie. Ajunse la baza scărilor şi văzu un singur coridor, drept înainte. Porni pe el, străduindu-se să zărească ceva în bezna umedă în care chiar lumina torţei abia se distingea; privirea îi căzu pe mai multe uşi din fier, dispuse din loc în loc în pereţii de piatră. Aceste uşi străvechi din fier ruginit nu aveau nicio ferestruică şi erau prinse bine în ţâţâni uriaşe. Beciul acesta putea băga în sperieţi orice muritor – o înşiruire nesfârşită, neluminată de odăi pătrate în care viaţa omenească se putea scurge până la moarte, în deplină uitare.

Ani fără număr gnomii vieţuiseră în acest fel după încheierea Marilor Războaie, pentru a supravieţui devastărilor nimicitoare provocate de acestea, şi ieşiseră secole mai târziu din adâncuri de munţi, pe jumătate orbi, într-o lume aproape uitată a luminii date de soare. Amintirea cumplitelor vremuri rămăsese adânc implântată în conştiinţa gnomilor de multe generaţii, sădind în ei teama instinctivă de locuri întunecate şi închise şi nu putuseră nicicând să scape pe deplin de această teamă. Hendel o resimţi acum, la fel de persistentă şi nesuferită cum era şi răcoarea lipicioasă a adâncurilor în care fusese săpat acest mormânt străvechi.

Dârzul vânător se strădui să-şi înfrângă sentimentul tot mai puternic de groază şi se apucă să cerceteze uşile rând pe rând. Zăvoarele erau ruginite şi acoperite de colb şi pânze de păianjen. Trecu încet prin faţa uşilor grele, mohorâte, şi-şi dădu seama că niciuna dintre ele nu mai fusese deschisă de mulţi ani. Aproape că pierduse şirul uşilor pe care le cercetase, iar coridorul părea să continue la nesfârşit în beznă. Era tentat să strige, dar se abţinu – vocea lui putea fi auzită prin trapa deschisă până în încăperile de deasupra. Aruncă o privire neliniştită în spatele lui şi-şi dădu seama că scările nici nu se mai vedeau. Bezna dinainte arăta exact ca aceea dindărăt. Scrâşni din dinţi şi bombăni pentru sine ca să-şi facă singur curaj, apoi o porni iarăşi înainte, cu ochii după vreun semn care să-i indice că una dintre uşi fusese deschisă în ultima vreme. Apoi, spre uluirea lui, în liniştea deplină, gnomul auzi şoapte.

Hendel încremeni ca o statuie şi ascultă cu atenţie, cu teama că simţurile îl înşală. Vocile se auziră însă din nou, slab, dar – limpede – aparţinând unor muritori. Gnomul o luă rapid înainte, căutând să urmeze direcţia din care se auzeau vocile. Dar pe cât de limpede se auziseră înainte, şoaptele încetaseră acum. Disperat, Hendel privi atent uşile de pe ambele părţi. Una dintre ele era ruginită, cealaltă însă avea pe balamale zgârieturi proaspete, iar pânzele de păianjen fuseseră date deoparte. Zăvorul fusese uns cu ulei şi deschis de curând! Gnomul trase zăvorul cu o mişcare iute şi smuci uşa grea, cu torţa întinsă în faţa lui, iar lumina acesteia căzu din plin pe trei chipuri consternate, pe jumătate orbite de strălucirea torţei, şi prizonierii se ridicară şovăielnic în picioare ca să vadă cine este acest nou vizitator.

Urmară strigăte pline de căldură când cei trei îşi recunoscură prietenul, îşi strânseră mâinile, iar cei patru

tovarăşi se regăsiră cu multă bucurie. Chipul aspru al lui Balinor, deasupra celor palide şi zâmbitoare ale fraţilor elfi, părea degajat şi încrezător, numai ochii albaştri ai Hotarnicului trădau uşurarea pe care o resimţea. Din nou ingeniosul gnom le salvase viaţa! Dar nu era vreme acum să-şi exprime emoţia sau să rostească alte vorbe – Hendel le făcu un semn grăbit să pornească din nou pe coridorul întunecat care ducea spre scările pe unde se putea ieşi din beciul acesta îngrozitor. Dacă lumina zilei îi găsea tot peregrinând pe sub palat, era aproape sigur că vor fi prinşi şi azvârliţi la loc în temniţă. Trebuia neapărat să ajungă cât de curând în oraş. Se precipitară pe coridor cu torţa în faţă, aşa cum ţine un orb braţele în faţă ca să nu se izbească de ceva.

Apoi se auzi scrâşnetul de stâncă târâtă pe altă stâncă şi urmă un zgomot tunător, ca al unei lespezi ce se închide peste un mormânt. Îngrozit, Hendel se repezi înainte până la scările pe unde venise şi acolo se opri locului. La capătul scărilor, uriaşa lespede de piatră fusese închisă şi zăvorâtă, iar drumul spre libertate retezat. Gnomul rămase neajutorat alături de cei trei prieteni şi clătină şocat şi neîncrezător din cap. Dăduse greş în încercarea de a-i salva; nu izbutise decât să devină la rândul lui prizonier. Torţa din mâna lui noduroasă era aproape stinsă. Curând aveau să rămână cu toţii în beznă totală şi avea să înceapă din nou aşteptarea.

XXVI

— Fleacuri, nimic altceva decât fleacuri! tună Panamon Creel furibund şi izbi din nou în grămada de săbii şi bijuterii ieftine care zăceau în faţa lui, pe pământ. Cum am putut fi atât de neghiob? Ar fi trebuit să-mi dau seama numaidecât!

Shea se duse în tăcere spre capătul nordic al luminişului, cu privirea aţintită pe urmele slabe lăsate de Orl Fane în fuga lui spre miazănoapte. Fusese atât de aproape să-şi atingă ţelul! Avusese valorosul tăiş în mâini – numai ca să-l piardă din nou din pricina incapacităţii sale de neiertat de a identifica adevărul. Voinicul Keltset apăru tăcut alături de el, trupul lui mătăhălos se aplecă asupra terenului umezit şi acoperit de frunze; chipul pe care nu se putea citi nimic era lângă al lui, iar ochii aceia ciudat de blânzi priviră şi cercetară cu atenţie locul. Shea se apropie din nou în tăcere de Panamon, care spumega şi acum de furie.

– Nu a fost vina ta, murmură el întristat. Trebuia să-i ascult bălmăjelile cu mai multă înţelepciune şi mai puţină... ce-o fi fost. Ştiam ce trebuie să caut şi, în momentul cel mai important, am uitat să caut.

Panamon dădu din cap şi înălţă din umeri, în vreme ce cu suliţa care-i ţinea loc de mână îşi pieptăna distrat mustăcioara bine îngrijită. Mai dădu un picior mormanului de vechituri, apoi îl strigă pe Keltset şi, fără vreo altă vorbă, începură amândoi să-şi strângă grăbiţi lucrurile şi să-şi

pregătească armele care fuseseră lăsate la o parte pe timpul nopții. Shea îi privi, fără să poată accepta că dăduse greș în dobândirea sabiei. Panamon îi strigă oțărât să vină să le dea o mână de ajutor, iar el se supuse în tăcere. Nu se simțea nici acum în stare să accepte urmările acestui ultim dezastru. Panamon Creel fusese, evident, pus la încercare aproape mai mult decât putea să îndure, luptase ca să apere un mic vălean neghiob și nemaivăzut de prostănac, și asta chiar în primejdioasa zonă de hotar a Paranorului, în căutarea unor oameni care se puteau foarte bine dovedi a le fi dușmani și a unei săbii despre care Shea nu știa nimic și pe care nu o putuse recunoaște când o ținuse în mâini. Banditul stacojiu și uriașul lui tovarăș mai să-și piardă viața din pricina misterioasei săbii și, fără îndoială, erau de părere că făcuseră și așa prea destul. Văleanului nu-i rămăsese decât să-și caute singur prietenii. Dar când îi va găsi, va trebui să dea ochii cu Allanon și să-i spună cum îi înșelase încrederea – cum le înșelase tuturor încrederea. Se cutremură când își imagină înfățișarea asprului druid, când își dădu seama că va simți ochii aceia neîndurători pătrunzând până în adâncurile cele mai ascunse ale cugetului său, în căutarea întregului adevăr. Nu va fi defel plăcut.

Își aminti pe neașteptate de prezicerea stranie ce le fusese făcută în Valea Shale, în zorii acelei zile întunecate și neguroase cu mai bine de o săptămână în urmă. Spectrul lui Bremen prezisese că munții Dragon's Teeth erau primejdioși – și că unul dintre ei nu va ajunge la Paranor, că nu va ajunge de cealaltă parte a munților, și totuși, tocmai acela va fi cel dintâi care va pune mâna pe Sabia Shannara. Tot ce se petrecuse fusese știut dinainte, dar Shea dăduse uitării prevestirea în agitația și surescitarea ultimelor câteva zile.

Ostenit peste poate, văleanul închise ochii, nemaivoind să ştie de nimic, şi se întrebă cum era posibil ca el să fie parte a acestei enigme care se învârtea în jurul unui război cu marile puteri ale lumii spiritelor şi în jurul unei săbii venite din negurile legendei. Se simţea atât de mic şi nevolnic, şi acum i se părea că cel mai bine pentru el ar fi să se ascundă undeva în vreo văgăună şi să se roage să moară cât mai repede. Atât de multe depindeau de el, dacă era să-i dea crezare lui Allanon, iar el nu fusese nicicând pe potriva unui asemenea rol. Nu fusese în stare să facă nimic de unul singur, se bizuise pe puterea altora ca să ajungă unde era acum. Sacrificaseră cu toţii atât de mult pentru ca el să pună mâna pe sabia magică. Dar când o atinsese, în sfârşit...

– M-am hotărât. Ne luăm după el.

Vocea adâncă a lui Panamon Creel răsună în liniştea micului luminiş ca un topor izbind o grămadă de lemne uscate. Shea se holbă uluit la chipul lat pe care nu se citea nici umbră de zâmbet.

– Adică... tocmai în Northland?

Hoţul stacojiu îi aruncă o privire din cele ce grăiau limpede că-l consideră pe văl ean un neghiob care nu e în stare să priceapă vorbirea unor oameni zdraveni la minte.

– Şi-a bătut joc de mine. Mai degrabă mi-aş tăia gâtul decât să-l las acum să-mi scape. De astă dată, când oi pune mâna pe el, îl las hrană viermilor.

Chipul frumos era lipsit de expresie, dar în tonul ameninţător se citea o înverşunare care tăia până la os. Acum se vădea cealaltă faţă a firii lui Panamon – banditul de meserie, care ucisese cu sânge rece un regiment întreg de mogâldani şi se luase la luptă cu neînchipuit de puternicul Purtător de Cranii. Nu făcea asta de dragul lui Shea, nici măcar ca să pună mâna pe Sabia Shannara. Era vorba strict de mândria lui rănită şi de dorinţa de a se răzbuna pe făptura care îndrăznise să-l facă de ruşine.

Shea îi aruncă o privire grăbită lui Keltset, care stătea nemişcat mai la o parte, dar uriaşul trol-stâncă nu manifesta nici aprobare, nici nemulţumire la auzul vorbelor celuilalt; chipul de culoarea scoarţei de copac era lipsit de orice expresie, ca şi ochii depărtaţi. Panamon râse şi făcu iute câţiva paşi spre văleanul care încremenise locului.

– Gândeşte-te puţin, Shea. Amicul nostru mogâldan a făcut ca totul să fie mult mai simplu acum, căci ne-a dezvăluit exact unde se află sabia pe care o cauţi tu de atâta amar de vreme. Nu mai e nevoie să o cauţi – ştim foarte bine unde se află.

Shea încuviinţă în tăcere din cap, conştient însă de scopurile ascunse ale aventurierului.

– Putem oare să-l ajungem din urmă?

– Ei, aşa mai merge – asta-i atitudinea cea mai nimerită, îi surâse Panamon strengăreşte, în vreme ce pe chip i se aşternu o expresie de încredere desăvârşită în propria-i persoană.

– Firește că putem să-l ajungem din urmă, continuă el – e doar o chestiune de timp. Problema e să nu-l prindă altcineva înaintea noastră. Keltset cunoaşte Northlandul mai bine ca oricine altul. Mogâldanul nu se va putea ascunde de noi. Va trebui să alerge, să alerge şi iar să alerge, pentru că nu poate cere nimănui ajutor, nici măcar alor lui. Nu-mi dau seama cum a dat peste sabie sau cum o fi priceput ce valoare are, dar ştiu sigur că nu m-am înşelat când am zis că e dezertor şi jefuitor de cadavre.

– S-ar putea să fi făcut parte din trupa de mogâldani care ducea sabia Vrăjitorului Comandant – sau poate era prizonierul lor, presupuse Shea, dus pe gânduri.

– Mai degrabă era prizonier, se declară celălalt de acord, apoi păru a şovăi, de parcă se străduia să-şi amintească ceva, cu privirea pierdută spre negurile umede ale zorilor.

Soarele trecuse de-acum de linia orizontului, undeva la marginile estice ale pământului, iar lumina lui proaspătă, caldă şi radioasă se strecura încet prin toate colţurile întunecoase ale codrilor. Dar ceaţa dimineţii încă nu se risipise, iar cei trei călători erau învăluiţi într-un amestec nedesluşit de lumină timidă şi noapte răpusă cu încetul. Cerul dinspre miazănoapte părea ciudat de întunecat şi ameninţător chiar pentru nişte zori de zi, ceea ce-l făcu pe altminteri vorbăreţul Panamon să privească acum tăcut spre neobişnuita beznă. În cele din urmă, se întoarse spre ei, cu chipul adumbrit de nelinişte.

– Ceva straniu se petrece undeva spre miazănoapte. Keltset, să pornim numaidecât – să-l găsim pe mogâldanul acela înainte să dea vreo patrulă de vânători peste el. Nu vreau să împart cu nimeni bucuria de a-i vedea ultimele clipe de viaţă!

Uriaşul trol-stâncă o luă iute înaintea celorlalţi, păşind cu capul uşor plecat, ca să cerceteze cu mai multă luare-aminte urmele lăsate de Orl Fane în goana lui nebună. Panamon şi Shea îl urmară în tăcere, gânditori. Calea urmată de cel pe care îl vânau se dezvăluia cu limpezime ochilor ageri ai lui Keltset. Acesta se întoarse spre tovarăşii lui şi făcu grăbit un semn cu mâna, pe care Panamon i-l desluşi lui Shea, care îl privea plin de curiozitate: mogâldanul alerga din răsputeri, nu se ostenea să-şi ascundă urmele şi nu încăpea îndoială că ştie foarte bine unde vrea să ajungă.

Shea cumpăni în sinea lui încotro se putea îndrepta pipernicitul fugar. Cu sabia asupra sa, poate gândea că ar recâştiga respectul celor din tribul lui, dacă le-ar da-o să-i fie dusă Vrăjitorului Comandant. Dar câtă vreme fusese prizonierul lor, Orl Fane avusese un comportament absolut iraţional, iar Shea avea convingerea că mogâldanul nu se prefăcuse doar că e nebun. Trăncănise întruna ca şi când

ar fi fost cuprins de o turbare pe care nu şi-o putea controla decât în mică măsură şi dezvăluise – în frânturi dezlânate de cuvinte – adevărul cu privire la ascunzătoarea sabiei. Dacă Shea ar fi dat mai multă atenţie vorbelor lui, şi-ar fi dat seama cum stau lucrurile – şi-ar fi dat seama că Orl Fane avea asupra sa preţiosul tăiş. Nu, mintea mogâldanului trecuse de hotarul dintre raţiune şi nebunie, iar acţiunile lui nu erau predictibile întru totul. Da, el avea să fugă de ei, dar spre cine?

– Îmi amintesc acum, îi tăie vocea lui Panamon firul gândurilor, în vreme ce îşi continuau drumul spre câmpia Streleheim. Când ne-a atacat ieri, făptura aceea înaripată stăruia că avem sabia la noi. Ne tot spunea că simte prezenţa sabiei – şi avea dreptate, pentru că Orl Fane se ascundea în hăţiş, cu sabia în raniţă.

Shea dădu în tăcere din cap, amintindu-şi cu amărăciune împrejurarea aceea. Fără să vrea, Purtătorul de Cranii dăduse de gol prezenţa sabiei prin apropiere, dar în toiul bătăliei înverşunate pentru supravieţuire ei nu realizaseră cât era asta de important. Panamon dădu mai departe frâu liber furiei sale neostoite şi ameninţă să-i facă de petrecanie lui Orl Fane în feluri care mai de care mai dezagreabile. Apoi pădurea se isprăvi brusc, iar cei trei se pomeniră la intrarea în imensa câmpie Streleheim.

Călătorii se opriră consternaţi, cu ochii aţintiţi neîncrezător asupra spectacolului teribil ce li se înfăţişa – un perete enorm, solid, de întunecime înălţat spre cer până dispărea undeva în infinitul boltei, de-a lungul liniei orizontului, învăluind într-însul întreg Northlandul. Era ca şi când Seniorul Craniilor acoperise ţinuturile acelea străvechi cu giulgiul întunecat care acoperea şi lumea spiritelor. Era mai mult decât obişnuita beznă a unei nopţi furtunoase. Era o negură care se învârtejea şi se răsucea, cu nuanţe tot mai închise de cenuşiu pe măsură ce se apropia de inima

Regatului Craniilor. Era cel mai înfricoşător peisaj pe care-l văzuse vreodată Shea în viaţa lui. Iar teama îi crescu mai amarnic atunci când în mintea lui îşi făcu loc credinţa nestrămutată că acest perete enorm se târăşte cu încetineală spre miazăzi, spre a acoperi lumea întreagă. Asta însemna, deci, că Vrăjitorul Comandant se apropie...

– În numele cerului, ce-o mai fi şi asta...? făcu Panamon în tăcerea şocată care se lăsase.

Shea clătină absent din cap. La o asemenea întrebare nu exista răspuns. Ce vedeau ei acolo era dincolo de înţelegerea vreunui muritor. Cei trei rămaseră o vreme în loc, cu privirile spre zidul uriaş, de parcă ar fi aşteptat să se mai petreacă ceva. În cele din urmă, Keltset se aplecă să cerceteze mai cu de-amănuntul pământul acoperit cu iarbă şi o porni încet înainte, cu ochii tot în jos. Apoi se îndreptă de spate şi arătă direct spre partea de mijloc a negurilor ameninţătoare. Panamon tresări, cu chipul ca cioplit în piatră.

– Mogâldanul se îndreaptă în goana mare drept spre locul acela, bombăni el furios. Dacă nu-l prindem înainte să intre în el, întunericul o să-i şteargă de tot urmele. Iar asta va însemna că l-am pierdut.

Câteva mile înaintea urmăritorilor, chiar la intrarea în zidul înnegurat, silueta scundă şi încovoiată a lui Orl Fane se opri o clipă din goana-i epuizantă, iar ochii lui verzui aruncară priviri temătoare, ca unul care nu pricepe nimic, spre bezna învolburată. Din clipa în care scăpase din mâinile celor trei străini, în primele ore ale dimineţii, mogâldanul alergase cât îl ţineau puterile tot înspre miazănoapte, după care înaintase într-un soi de marş chinuit, uitându-se mereu îndărăt, ştiind prea bine că va fi urmărit. Mintea nici nu-i mai funcţiona normal; se bizuise săptămâni întregi numai pe instinct şi noroc, trăise jefuindu-i pe morţi şi evitându-i pe vii. Nu izbutea cu niciun chip să se gândească

la altceva decât la supraviețuire, împins de un instinct înnăscut ce-l făcea să dorească să mai trăiască o zi măcar printre cei care nu-l voiau, care nu-l acceptau în mijlocul lor. Chiar și cei din propriul lui neam îl izgoniseră și-l prigoniseră ca pe o făptură pe care o considerau mai josnică decât gâza ce se târa în țărână la picioarele lor. Trecea printr-un ținut sălbatic – un ținut în care nimeni nu putea supraviețui prea mult de unul singur. Dar el era singur, iar mintea lui, cândva zdravănă, începuse acum să se adune, încet, ea în ea și să stingă temerile instinctive, până ce nebunia se înstăpâni pe deplin, iar rațiunea se risipi.

Și totuși, ceasul fatal al morții nu veni, căci destinul, cu ironia lui ciudată, sări în ajutorul nefericitului proscris și-i dărui o sclipire de falsă speranță printr-un mijloc cu sprijinul căruia putea recâștiga bucuria, ce părea cu neputință de atins, de a avea prieteni. În vreme ce jefuia morții, într-o luptă pentru supraviețuire pierdută parcă dinainte, disperatul mogâldan aflase că acolo se află bine-cunoscuta Sabie Shannara, a cărei taină îi fusese dezvăluită pe câmpia Streleheim într-o șoaptă răgușită venită de pe buzele schimonosite ale unui elf muribund, în vreme ce ochii i se împăienjeneau, iar viața i se scurgea încet din trupul zdrobit. Apoi sabia intrase în stăpânirea lui – cheia puterii asupra tuturor muritorilor se afla acum în mâinile lui Orl Fane.

Dar nebunia îi cuprindea deja mintea, iar îndoiala și ezitarea îi dădeau necontenit ghes în vreme ce cugeta la ceea ce avea de făcut. Și tocmai această ezitare fatală dusese la capturarea lui și la pierderea mult doritei săbii – mijlocul de a recâștiga prețuirea alor lui. Rațiunea lăsă locul turbării și deznădejdii, iar mintea lui răvășită cedă. Nu mai simțea acum decât o singură dorință arzătoare, atotstăpânitoare – sabia trebuie să fie a lui cu orice preț,

altfel totul era pierdut. Se lăudase, în nechibzuința lui, în fața celor trei străini, care nu bănuiau nimic, că sabia e a lui, că doar el știe unde se găsește, și în acest fel pierduse cea mai bună ocazie de a o păstra. Dar străinii nu izbutiseră să ghicească dedesubtul spuselor lui și nesocotiseră tot ce aflaseră pentru că îl crezuseră nebun. Apoi izbutise să se elibereze, să pună mâna pe sabie și să fugă spre miazănoapte.

Acum Orl Fane se oprise și privea fix ciudatul perete de întunecime ce-i zăgăzuia calea spre nord. Da, nord, nord, își zise el cu un zâmbet strâmb, în vreme ce ochii i se bulbucau, încărcați de turbare. Acolo se afla pacea și cinstirea pentru un nefericit de proscris ca el. Undeva în adâncul sufletului simțea dorința aproape bizară de a se întoarce din drum și de a fugi înapoi de unde venise. Dar în mintea lui se înfiripase ideea de nezdruncinat că nu-și putea găsi salvarea decât în Northland. Doar acolo îl putea găsi pe... Stăpân. Vrăjitorul Comandant. Privirea îi coborî spre străvechiul tăiș prins la brâu, care i se legăna cu stângăcie lângă picioare, prin țărână. Mâinile gălbejite, cu degete strâmbe, trecură grăbite peste mânerul măiestru lucrat, atinseră imaginea brațului ridicat cu torța aprinsă și simțiră cum poleiala aurită se cojește, scoțând la iveală suprafața lustruită de dedesubt. Strânse cu putere mânerul, de parcă ar fi încercat să prindă puteri din simpla atingere a sabiei. Neghiobi! Erau neghiobi cu toții, căci nu-l trataseră cu respectul pe care îl merita. Căci el era purtătorul sabiei, păstrătorul celei mai mărețe legende care existase cândva pe acest pământ, și el va fi cel care va... Gândul îi veni pripit, plin de teamă că până și pustietatea din jur i l-ar putea ghici, i-ar putea pătrunde în cele mai ascunse cugetări și i le-ar putea răpi.

Înaintea lui, bezna aștepta. Orl Fane se temea de ea, așa cum se temea de toate cele, dar altă cale nu avea. Își

aminti vag de cei ce-l urmăreau – uriaşul trol, omul cu o singură mână, a cărui ură o simţea instinctiv, precum şi tânărul acela jumătate om, jumătate elf. În ce-l priveşte pe acesta din urmă, mogâldanul simţea ceva ce nu-şi putea explica, ceva ce nu-i dădea pace minţii chiar aşa, cuprinsă de nebunie cum era.

Mogâldanul cel scund clătină prosteşte din capul rotund şi porni înainte spre cenuşiul de la intrarea în zidul de beznă şi simţi cum aerul dimprejur devine mort şi tăcut. Nu privi îndărăt decât după ce bezna îl împresură din toate părţile şi după ce tăcerea făcu loc unor pale neaşteptate de vânt şi unei umezeli care îl îngheţa până la os. Iar când îşi aruncă totuşi privirea îndărăt, descoperi cu groază că nu era nimic acolo – nimic decât bezna aşternută pretutindeni în straturi groase, prin care nu puteai întrezări niciun obiect. Vântul prinse a sufla cu putere în vreme ce el tot înainta şi realiză acum că împreună cu el prin beznă umblau şi alte făpturi. Mai întâi le simţi vag prezenţa în colţurile cele mai ascunse ale minţii, apoi auzi ţipete înăbuşite ce păreau să se strecoare prin neguri şi să se agaţe curioase de el. În cele din urmă le văzu trupurile, ale căror degete încovoiate se agăţau de el cu atingerea lor scârboasă. El râse strident, nebuneşte – ştia cumva că nu se mai află în lumea celor vii, ci într-una a morţilor, unde făpturi lipsite de suflet pribegesc în încercarea deznădăjduită de a scăpa din temniţa în care fuseseră ferecate pe vecie. Mogâldanul se împletici printre ei şi vorbi fără şir, râse, ba chiar cântă plin de voioşie, căci mintea lui nu mai aparţinea trupului încă viu. Iar de jur împrejur, făpturile lumii întunecate îl întovărăşeau agăţându-se cu tenacitate de el – ştiau prea bine că individul cel smintit era aproape unul de-al lor. Era doar o chestiune de timp. Când viaţa i se va sfârşi, muritorul acesta avea să fie aidoma lor – pierdut pe vecie. Orl Fane avea să se alăture în sfârşit alor lui.

Se scurseră aproape două ceasuri, timp în care soarele dimineții se târî, cu voită încetineală parcă, pe bolta cerească, iar la capătul lor, cei trei urmăritori ajunseră la marginea zidului de negură în care pătrunsese cel pe care îl vânau. Se opriră și ei, cum o făcuse și mogâldanul, cu privirile ațintite în tăcere asupra întunericului ce statornicea hotarul ținuturilor stăpânite de Vrăjitorul Comandant. Negurile păreau să zacă în straturi pe pământul negru și fiecare strat părea mai întunecat decât cel de dinainte pentru ochii ce căutau să pătrundă până în mijlocul nevăzut. Fiecare strat era mai puțin plăcut privirii decât cel de dinainte, pentru că mintea încerca să-și imagineze spaimele nelămurite ale sufletului. Panamon Creel umbla încolo și încoace cu pași măsurați, ochii lui nu părăseau o clipă întunecimea în vreme ce se străduia să-și facă singur curaj să meargă mai departe. Uriașul Keltset, după ce privi pământul și făcu un gest scurt prin care dădea de înțeles că mogâldanul mersese într-adevăr spre nord, rămase tăcut și nemișcat aidoma unei statui, cu brațele masive încrucișate pe piept; din ochi nu mai răzbătea decât o sclipire slabă pe sub sprâncenele stufoase.

Nu aveau de ales, chibzui Shea în sinea lui; el hotărâse deja ce are de făcut și speranța nu-l părăsi la gândul că s-ar putea rătăci în beznă. Își recâștigase ceva din vechea încredere în ursita lui și avea acum convingerea că Orl Fane va fi ajuns din urmă, iar sabia recucerită. Ceva parcă îl împingea înainte, îi dădea curaj și-i șoptea că nu va da greș – ceva din adâncul sufletului îi insufla nădejdi noi. Aștepta nerăbdător ca Panamon să dea porunca să se meargă înainte.

– Ce facem noi e curată nebunie, bombăni hoțul stacojiu pe când trecea prin dreptul lui Shea. Simt moartea peste tot în zidul acesta...

Își curmă brusc vorba și se uită spre Shea, așteptând să-i audă părerea.

– Trebuie să mergem mai departe, se grăbi acesta să spună.

Panamon își întoarse încet privirea spre uriașul său prieten, dar trolul-stâncă nu făcu nicio mișcare. Celălalt mai așteptă o clipă, vădit tulburat de faptul că prietenul său încă nu-și exprimase vreo părere de când porniseră în această călătorie spre Northland. Înainte vreme, pe când erau numai ei doi, uriașul se declarase întotdeauna de acord atunci când Panamon avusese nevoie de ajutor în luarea unei hotărâri, dar, de un timp încoace, trolul părea ciudat de dezinteresat.

În cele din urmă, aventurierul înclină aprobator din cap, și cei trei pătrunseră hotărâți în negurile mișcătoare. Terenul era drept și dezgolit, iar călătorii umblară o vreme fără opreliști. Apoi ceața se înteți tot mai mult în jurul lor și cei trei începură să vadă tot mai puține, chiar unul pe altul abia se zăreau, ca pe niște umbre nedeslușite. Panamon ceru numaidecât un scurt popas, scoase din raniță o frânghie și le porunci să se lege între ei ca nu cumva să se rătăcească unul de altul. După ce făcură asta, porniră cu toții mai departe. Nu se auzea nimic, doar boncănitul slab al cizmelor pe pământul întărit. Ceața nu era umedă, cu toate acestea părea că se agață foarte dezagreabil de pielea dezgolită, ceea ce-i aducea lui Shea în minte aerul stătut și nefast din Mist Marsh. Negurile se învârtejeau tot mai violent pe măsură ce înaintau, dar nu se simțea nicio pală de vânt care să producă ciudata mișcare a aerului. În cele din urmă, bezna se înstăpâni pretutindeni în jurul lor, iar cei trei se pomeniră într-un întuneric deplin.

Aveau impresia că umblă de ore întregi, dar pierdură curând orice măsură a timpului în ceața întunecată ce le împresura trupurile fragile de muritori. Frânghia cu care se legaseră îi apăra de însingurarea de moarte ce se insinua

prin ceaţă, căci firul acesteia le amintea nu atât de tovarăşii de care se legaseră, cât de lumea de lumină şi strălucire pe care o lăsaseră în urmă. Acest loc în care îndrăzniseră să pătrundă era un univers aflat între viaţă şi moarte, în care simţurile le erau înăbuşite, iar sufletele dădeau frâu liber celor mai cumplite temeri. Aproape că simţeau prezenţa morţii care se strecura prin beznă, o atingere aici, alta dincolo, pipăind uşurel muritorii pe care va pune într-o bună zi stăpânire. Irealul deveni lucru firesc în această ciudată beznă, în care simţurile de obicei alerte se risipiră făcând loc unor imagini visătoare venite din adâncul minţii lor, iar rodul acestui subconştient urcă tot mai spre suprafaţa gândurilor, unde lupta să se facă auzit.

Uneori era aproape plăcut să se lase astfel pradă gândurilor din subconştient, iar după o vreme senzaţia deveni nici plăcută, nici neplăcută, ci pur şi simplu generatoare de amorţeală. Iar această senzaţie persistă mult timp după aceea, aducând cu sine mângâiere şi consolare, dar şi un soi de detaşare şi un anume plictis, iar trupurile şi minţile lor căpătară acea moleşeală care îi cuprindea în vremuri de demult pe cei care mâncau flori de lotus. Timpul dispăru cu desăvârşire, iar lumea negurilor se aşternu în nesfârşire.

De undeva, din uitata lume a vieţii, se strecură o durere surdă care străbătu cu un fior violent trupul amorţit al lui Shea. Gândurile apatice i se smulseră cu greu din adormire şi, ca urmare, senzaţia de durere din piept crescu şi mai mult. Încă ameţit, simţindu-şi corpul ciudat de uşor, duse mâna la tunică, unde atinse în sfârşit obiectul care-i pricinuia durerea – o mică pungă de piele. Mintea i se limpezi pe dată când atinse nepreţuitele Nestemate Elfice, iar somnolenţa i se risipi.

Spre groaza lui, îşi dădu seama că zăcea întins cât era de lung la pământ, că nu mai mergea, că nici măcar nu-şi

mai dădea seama încotro se îndreptase înainte. Apucă speriat de frânghia din jurul taliei şi trase cu putere. Un geamăt somnoros venit de la celălalt capăt îi fu răsplata; ceilalţi erau prin apropiere. Se ridică greoi în picioare cu preţul unui uriaş efort de voinţă şi realiză ce se petrecuse. Această înfricoşătoare lume a somnului de veci mai că pusese stăpânire pe ei, le şoptise în urechi, îi liniştise şi le amorţise toate simţurile, până îi făcuse să se prăbuşească la pământ şi să se apropie uşurel, pe tăcute, de moarte. Numai puterea Nestematelor Elfice îi salvase de la o asemenea soartă.

Shea se simţea extrem de slăbit, dar îşi adună puţinele puteri pe care le mai avea şi trase cu disperare de frânghie, aducându-i astfel pe Keltset şi Panamon Creel din gura morţii înapoi, spre lumea celor vii. Striga din răsputeri în vreme ce trăgea de frânghie, apoi se împletici până la ei şi începu să le izbească fără istov trupurile nemişcate, până când durerea îi făcu să-şi recapete cunoştinţa. Câteva minute mai târziu, cei doi se dezmeticiră îndeajuns cât să înţeleagă ce se petrecuse cu ei; după ce-şi reveniră, spiritul vieţii ce le pulsa în vine le readuse voinţa de a supravieţui şi se ridicară amândoi cu greu în picioare. Se ţinură unii de alţii cu braţe moleşite şi se luptară să rămână treji. Apoi o porniră clătinându-se, orbecăind prin bezna nesfârşită, punând un picior înaintea celuilalt, şi fiecare pas era o luptă de-a dreptul incredibilă, care cerea un efort suprem de voinţă a minţii şi a trupului. Shea mergea în frunte, fără să ştie prea bine încotro se îndreaptă, dar bizuindu-se pe instinct şi pe îndemnurile preaputernicelor Nestemate Elfice care îl călăuzeau.

Merseră multă vreme înainte prin bezna fără de sfârşit şi se luptară din răsputeri să nu se lase doborâţi din nou de amorţeală, înconjuraţi de ceaţa întunecată ce se învolbura leneş în jurul lor. Senzaţia stranie de somnolenţă a morţii

se agăţa cu tenacitate de ei, căuta să pună stăpânire pe minţile lor ostenite şi le îndemna în tăcere trupurile epuizate să accepte o bine-venită odihnă. Dar muritorii rezistară cu o hotărâre nestrămutată, cu un mic licăr de curaj ce nu voia cu niciun chip să renunţe la luptă, nici chiar când puterile li se sfârşiseră.

În cele din urmă, amorţeala aceea profundă se retrase la loc în adâncurile cetii negre. Moartea nu izbutise de astă dată să le înfrângă voinţa de a trăi. Cei trei călători se vor mai afla faţă în faţă cu moartea, deocamdată însă aveau să mai trăiască pentru un timp în lumea celor vii. Aşa că moleşeala îi părăsi şi amorţeala se risipi – dar nu aşa cum s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi trezit în chip firesc din somn, ci cu ameninţarea mută că acestea vor reveni la un moment dat. Cei trei tovarăşi se simţiră brusc aşa cum fuseseră înainte, cu muşchii viguroşi, de parcă n-ar fi dormit deloc, şi cu mintea limpede, nu trezită din somn. Nu simţeau dorinţa de a căsca sau de a-şi întinde mădularele, rămăseseră doar cu amintirea persistentă a ideii că moartea era un somn lipsit de simţiri, în care timpul nu există.

Nu vorbi nimeni preţ de mai multe minute, deşi aveau toţi mintea limpede – retrăia fiecare, cu teamă nerostită şi disperare tăcută, încercarea morţii din care gustaseră, ştiind prea bine că într-o bună zi aceasta îi va lua pentru totdeauna în stăpânire. Stătuseră o vreme la marginea lumii celor vii şi priviseră dincolo, în ţinuturile interzise – lucru pe care nu-l mai făcuse niciun muritor înaintea ceasului firesc al morţii. Fuseseră extraordinar de aproape, iar gândul acesta era uluitor, înfricoşător, chiar înnebunitor. Era lucru de mirare că supravieţuiseră.

Dar amintirile se risipiră în cele din urmă, în afara înţelegerii nedesluşite a faptului că scăpaseră ca prin urechile acului de moarte. Îşi veniră în fire, apoi îşi continuară drumul

în căutarea unei ieşiri din bezna aceea copleşitoare. Panamon îl întrebă cu voce coborâtă pe Shea dacă se îndreaptă în direcţia bună. Acesta răspunse cam fără voie printr-un scurt gest afirmativ din cap. Ce importanţă mai avea dacă nu ştia, se întrebă furios micul vălean în sinea sa. Pe unde altundeva se puteau duce? Dacă instinctul lui dădea greş, nu mai aveau pe ce se bizui. Nestematele Elfice îl salvaseră o dată; se va încrede din nou în ele.

Shea se întrebă în sinea lui cum se descurcase Orl Fane cu traversarea peretelui de negură. Poate că mogâldanul cel buimac scăpase de moleşeala de moarte, dar asta i se părea destul de puţin probabil. Iar dacă acela se prăbuşise pe undeva în drum, sabia era pierdută prin bezna de nepătruns, iar ei nu aveau să o recupereze la timp. Această neplăcută idee îl făcu pe vălean să cadă câteva clipe pe gânduri, cântărind posibilitatea ca sabia să se afle prin ceaţă, aşteptând să fie regăsită.

Apoi întunecimea se mai risipi, trecând într-un cenuşiu mohorât, iar peretele de ceaţă rămase în urma lor. Totul se petrecu atât de brusc, încât fenomenul îi luă cu totul prin surprindere. Cu o clipă înainte erau învăluiţi în negură, iar în următoarea se aflau, şocaţi şi tăcuţi, sub cerul plumburiu al Northlandului.

Cercetară câteva clipe ţinutul în care ajunseseră. Era locul cel mai hidos pe care îl văzuse Shea vreodată – mai înspăimântător chiar decât ţinuturile joase din Clete sau primejdioasa pădure Black Oaks din îndepărtatul Southland. Terenul era pustiu şi trist, cu pământ de un cenuşiu-brun care nu cunoscuse nicicând lumina soarelui şi de pe care plantele dispăruseră. Nu supravieţuise acolo nici cel mai rezistent tufiş – iar asta le dădea pe tăcute de ştire că ţinuturile îi aparţineau Seniorului Întunecimii. Câmpia se întindea la nesfârşit spre nord – nimic alta decât pământ rigid, neacoperit nici măcar de un fir de iarbă. Uriaşi

bolovani rotunjiți se înălțau spre cerul mohorât și cenușiu, pe alocuri se zăreau șanțuri colbuite, cândva albii de râuri din care însă apa secase de mult. Nu se auzea de nicăieri vreun sunet de ființă vie – nici măcar un bâzâit de insecte care să vibreze în liniștea copleșitoare. Pe acest tărâm ce aparținuse cândva vieții numai moartea rămăsese. În depărtări se zăreau niște piscuri abrupte, înălțate îndrăzneț spre cer. Shea știa că acolo dăinuia Brona, Vrăjitorul Comandant.

– Și acum, ce propui să facem? vru să știe Panamon Creel. Am pierdut cu desăvârșire urmele mogâldanului. Nici nu știm dacă amicul nostru a ieșit viu din cloaca aceea. Sincer să fiu, nu-mi dă prin minte cum ar fi izbutit.

– Va trebui să-l căutăm mai departe, răspunse Shea pe un ton egal.

– În timp ce creaturile acelea înaripate ne vor căuta pe noi, se grăbi să răspundă celălalt. Riscul devine mult mai mare decât credeam înainte, Shea. Nu mă sfiesc să-ți mărturisesc că încep să-mi cam pierd interesul pentru urmărirea asta – mai ales când nu-mi dau seama ce sunt ființele cu care trebuie să mă lupt. Era cât pe ce să ne pierdem viața acolo și nici măcar n-am priceput cine anume voia să ne facă de petrecanie!

Shea dădu înțelegător din cap și realiză brusc că el era la cârma grupului. Pentru întâia oară în viața lui, pe Panamon Creel îl speria moartea și era gata să dea îndărăt, chiar dacă asta ar fi însemnat ca mândria să-i fie grav rănită. Shea era cel căruia îi revenea misiunea să-i convingă pe ceilalți doi să-și continue drumul. Keltset stătea ceva mai la o parte, cu ochii căprui ațintiți îngăduitor asupra văleanului, pe sub sprâncenele coborâte. Pe Shea îl izbi din nou inteligența pe care o citi în ochii blânzi ai uriașei făpturi. Nu știa nici acum nimic despre masivul trol, dar ar fi vrut să afle foarte multe. Keltset era cheia spre o

taină ciudată şi însemnată, pe care nu o ştia nici măcar Panamon Creel, oricât clama el prietenia apropiată care-i lega.

– Nu prea avem de ales, răspunse micul vălean într-un sfârşit. Ori îl căutăm pe Orl Fane de partea asta a ceţii şi riscăm să fim găsiţi de Purtătorii de Cranii, ori ne asumăm riscul să pornim îndărăt...

Lăsă fraza în aer, fără a-şi rosti gândul îngrozitor până la capăt, şi văzu cum Panamon păleşte mai amarnic.

– Eu unul nu mai trec prin chestia aia – cel puţin o vreme, declară cu hotărâre hoţul cel agitat.

Clătină din cap ca să-şi întărească spusele, iar suliţa ce-i ţinea loc de mână se ridică pentru a curăţa până şi aerul de nebunia unei astfel de propuneri. Apoi pe chip i se aşternu din nou bine cunoscutul zâmbet aproape strengăresc, căci Panamon îşi venise în fire. Era prea călit de grele încercări, prea bun cunoscător al acestui joc al vieţii pentru a îngădui vreunei situaţii să-l înspăimânte pentru multă vreme. Se luptă cu dârzenie să-şi înfrângă groaza care-l stăpânise când se împleticea orbeşte prin lumea celor morţi şi apelă la îndelungata experienţă a vieţii lui de aventurier şi hoţ de prin regiunile de hotar. Dacă va fi să moară în aventura asta, va muri cu temeritatea şi curajul cu care înfruntase atâtea alte primejdii până acum.

– Hai să cumpănim bine situaţia, vorbea el în vreme ce umbla de colo-colo.

Îndrăzneala şi fanfaronada îi reveniseră.

– Dacă mogâldanul nu a ieşit din ceaţă, atunci sabia este încă acolo – o putem găsi oricând. Dar dacă a scăpat, aşa cum am scăpat şi noi, atunci unde...?

Se opri în mijlocul frazei şi privirile i se îndreptară spre ţinuturile dimprejur, ca pentru a ghici pe unde era cel mai bine să o apuce. Keltset i se alătură numaidecât şi

arătă direct spre miazănoapte, către piscurile zimţate care hotărniceau Regatul Craniilor.

– Da, firește, ai dreptate, ca întotdeauna, se declară Panamon de acord, cu un uşor zâmbet. Trebuie că într-acolo a vrut de la bun început să ajungă. De fapt, nici nu se putea duce în altă parte.

– La Vrăjitorul Comandant? întrebă Shea încetişor. Mogâldanul îi duce sabia direct Vrăjitorului Comandant?

Celălalt dădu scurt din cap. Shea păli uşor la gândul că trebuie să-l urmărească pe mogâldanul fugar până în pragul casei Seniorului Spiritelor fără măcar să-l aibă alături pe Allanon, cu extraordinarele lui puteri de vrăjitor. Dacă ar fi descoperiţi, călătorii s-ar afla lipsiţi cu desăvârşire de apărare, n-ar avea decât Nestematele Elfice. Dar, măcar că Nestematele îl învinseseră pe Purtătorul de Cranii, era destul de greu de crezut că acestea se vor putea măsura cu o făptură atât de puternică precum Brona.

Cea dintâi întrebare era dacă Orl Fane izbutise măcar să treacă de ceaţa cea periculoasă. Cei trei se hotărâră să meargă spre apus, în lungul peretelui de negură, ca să dea de urmele pe care le-ar fi lăsat mogâldanul când ar fi ieşit din ceaţă şi ar fi luat-o la goană mai departe. Dacă nu aveau să dea peste nicio urmă în acea direcţie, o vor lua spre răsărit şi-l vor căuta şi acolo. Dacă nici atunci nu vor da de vreun semn de trecere a lui Orl Fane, vor trebui să presupună că pierise în negura ucigătoare şi vor fi nevoiţi să intre din nou în ea, ca să găsească sabia. Nimănui nu-i surâdea această din urmă idee, dar Shea le făgădui să folosească puterea Nestematelor Elfice pentru a găsi talismanul dispărut. Folosind nepreţuitele pietre îşi vor trăda, fără doar şi poate, prezenţa în lumea spiritelor, dar era un risc pe care trebuiau să şi-l asume dacă voiau să găsească ceva în bezna aceea de nepătruns.

Cei trei o porniră cu pas grăbit spre miazănoapte, în vreme ce Keltset cerceta cu ochii lui ageri pământul în

căutarea urmelor de paşi ai mogâldanului. Nori plumburii atârnau din cer şi învăluiau Northlandul într-o lumină cenuşie, ostilă. Shea încercă să-şi dea seama cât timp se scursese de când intraseră în peretele de ceaţă, dar nu ştia prea bine. Puteau fi câteva ceasuri sau chiar câteva zile. În orice caz, cenuşiul ţinutului era tot mai adânc, ceea ce însemna că noaptea era pe cale să se lase, iar căutarea lui Orl Fane se apropia pentru moment de sfârşit.

Deasupra capetelor lor, norii grei, plumburii începură să se vălătucească pe cerul întunecat. Vântul se porni cu îndoită putere pe cuprinsul terenului întins şi pustiu, izbind furios cei câţiva bolovani care-i stăteau în cale. Se făcu şi foarte frig, aşa că cei trei călători se văzură nevoiţi să se înfăşoare bine în pelerinele groase vânătoreşti în vreme ce mergeau înainte. Foarte curând deveni limpede că e pe cale să izbucnească o furtună, iar ei înţeleseră plini de furie că ploaia torenţială va şterge toate urmele pe care le-ar fi lăsat mogâldanul în goana lui. Iar dacă trebuiau să ghicească dacă acela scăpase ori ba...

Dar, spre marele lor noroc, Keltset dădu peste nişte urme pe pământul golaş – paşii cuiva care ieşise din peretele de ceaţă şi pornise spre miazănoapte. Trolul-stâncă îi explică prin semne lui Panamon Creel că urmele erau ale unui ins scund, mogâldan de bună seamă, şi că individul se clătina şi se împleticea din greu, fie din pricina unor răni, fie în urma epuizării. Entuziasmaţi de această descoperire şi convinşi că dăduseră din nou de Orl Fane, cei trei o porniră în mare zor pe urmele slabe, spre miazănoapte. Uitată era spaima de mai înainte. Uitată era ameninţarea veşnic prezentului Vrăjitor Comandant, al cărui domeniu se întindea chiar înaintea paşilor lor. Uitate erau epuizarea şi deznădejdea care-i cuprinsese când pierduseră Sabia Shannara. Orl Fane nu avea să le mai scape.

Cerul se întuneca văzând cu ochii. Dinspre apus, de departe, se auzi bubuitul amenințător al unui tunet, al cărui sunet adânc era purtat de vânt în lungul și-n latul Northlandului. Avea să se dezlănțuie o furtună formidabilă, ai fi zis că natura se hotărâse deodată să dea o nouă viață acestui tărâm muribund oferindu-i o baie, de pe urma căreia pământul să devină din nou fertil și bun pentru plante proaspete și vii. Frigul devenise înțepător și, cu toate că temperatura nu scăzuse, vântul pătrundea ca un cuțit prin veșmintele celor trei călători. Dar ei abia dacă îl simțeau, căci priveau cu atenție spre linia orizontului dinspre miazănoapte, după cel pe care îl urmăreau. Urmele erau tot mai proaspete; mogâldanul era pe undeva pe aproape.

Ținutul începu să se schimbe văzând cu ochii. Terenul era tot pustiu, pământul presărat cu bolovani și stânci era la fel, tare ca piatra, dar acum începuse să urce ușor și era mai accidentat, ceea ce făcea mersul tot mai greu. Pământul tare și crăpat era o suprafață pe care se umbla anevoie, căci pe el nu creșteau niciun fel de plante care să-l niveleze. Pe măsură ce dealurile și văile se înălțau și coborau tot mai abrupt, cei trei urmăritori începură să alunece și se văzură nevoiți să meargă uneori în patru labe.

Vântul tot mai puternic dinspre apus se transformă într-un adevărat huiet asurzitor, aproape doborându-i la pământ pe cei trei călători atunci când bătea în rafale neașteptate peste dealurile golașe. Bucățele de pământ zburau în toate părțile purtate de vântul nemilos și îi izbeau pe cei trei în față și pe mâini, le intrau în ochi și în gură și-i făceau să se înece. Vremea se înăspri încă mai abitir și, curând, întreg ținutul era bântuit de vânt și de colb, ca într-o furtună din deșert. Le era tot mai greu să respire și chiar să vadă ceva în jur și, în cele din urmă, nici chiar ochii ageri ai lui Keltset nu mai zăriră urmele slabe după

care se călăuzeau. Oricum nu prea mai era mult de văzut, pentru că vântul învolburase întreg acel pământ, însă cei trei își continuară hotărâți drumul.

Bubuitul depărtat al tunetului se transformă într-un adevărat trosnet, întrerupt de sticlirile bifurcate ale fulgerelor către apus, aproape chiar deasupra capetelor lor. Cerul devenise negru ca noaptea dar, din pricina vântului și a colbului ce zbura primprejur, cei trei abia dacă băgară de seamă acest nou obstacol. Încetul cu încetul, o negură plumburie se apropia dinspre apus – negură care era, fără îndoială, o ploaie torențială purtată de vântul sălbatic. În cele din urmă, lucrurile se înrăutățiră într-atât, încât Panamon strigă din răsputeri pentru a se face auzit, cerându-le celorlalți să se oprească.

– N-are niciun rost! Trebuie neapărat să găsim un adăpost înainte ca furtuna aceea să ne ajungă!

– Nu putem să ne dăm bătuți tocmai acum! strigă Shea mânios, dar vorbele îi fură acoperite aproape cu totul de bubuitul unui tunet.

– Nu fi neghiob!

Hoțul cel înalt se chinui să ajungă lângă el și căzu într-un genunchi în vreme ce privea cu greu prin praful ridicat de vânt, cu mâinile înălțate pentru a se apăra de pământul ce i se izbea de față. Zări spre dreapta un deal înalt pe care se aflau niște bolovani așezați ca un fel de boltă și care puteau oferi cât de cât adăpost împotriva furtunii. Le făcu un semn celorlalți doi și abandonă încercarea de a merge mai departe spre miazănoapte, pornind în schimb spre bolovani. Începură să cadă stropi grei și reci de ploaie, care atingeau pielea caldă a celor trei bărbați asudați; sunetul tunetului era de-acum aproape asurzitor. Shea privea în continuare spre miazănoapte, căci încă nu dorea să accepte hotărârea lui Panamon și să abandoneze urmărirea, când știa că erau atât de aproape de cel pe care îi vânau.

Erau pe cale să ajungă la adăpostul bolovanilor, când Shea văzu mişcându-se ceva. Un fulger orbitor lumină undeva departe, aproape de vârful unui deal înalt, o siluetă scundă care se chinuia amarnic să ajungă pe vârful colinei, în pofida forţei extraordinare a vântului care-i bătea drept în faţă. Micul vălean scoase un ţipăt disperat, îl apucă de braţ pe Panamon şi arătă spre dealul acela îndepărtat, care se făcuse între timp nevăzut în beznă. Preţ de o clipă, cei trei rămaseră încremeniţi locului, cu privirile aţintite asupra negurilor, în vreme ce ploaia porni să cadă în rafale peste ei, udându-i cât ai clipi până la piele. Apoi fulgerul izbi din nou cu lumină orbitoare şi descoperi privirilor dealul cel îndepărtat şi pe micul căţărător care îi dădea şi acum înainte, disperat, ca să ajungă pe coama dealului. Apoi imaginea dispăru din nou, înghiţită în noapte, iar ploaia se abătu şi mai vârtos asupra lor.

– El e! El e! ţipă Shea ca un nebun, căci îl recunoscu pe dată pe mogâldan. Mă duc după el!

Surescitat, fără să-i mai aştepte pe ceilalţi doi, vălеanul se avântă în jos pe colina bătută de ploaie, hotărât să nu mai lase sabia să-i scape.

– Shea! Nu, Shea! strigă Panamon după el, dar fără folos. Keltset, du-te şi prinde-l!

Uriaşul trol se năpusti iute ca fulgerul pe deal în jos, îl ajunse din câteva salturi pe micul vălean, îl înhăţă cu un braţ enorm şi-l duse înapoi către Panamon, care aştepta. Shea urla şi izbea furios din picioare, dar nu avea nicio şansă să scape din strânsoarea de fier a trolului. Furtuna ajunse la apogeu, ploaia scălda întreg ţinutul, antrenând pietre şi pământ pe care le purta la vale ca pe mici râuri vijelioase. Panamon nu-l luă câtuşi de puţin în seamă pe Shea, care ameninţa şi implora, ci se concentră să găsească un adăpost pe partea răsăriteană a dealului, care să-i apere de vânt şi ploaie. După o cercetare grăbită, alese

un loc aproape de coama dealului, apărat din trei părți de bolovani care îi puteau feri măcar de forța vântului, dacă nu și de umezeală și frig. Cei trei se chinuiră să înfrunte forța extraordinară a vântului și, cu puținele puteri pe care le mai aveau, izbutiră să ajungă la modestul adăpost, unde se prăbușiră istoviți. Panamon îi făcu numaidecât un semn lui Keltset să-i dea drumul lui Shea, care încă se mai zbătea nebunește. Văleanul se întoarse furios spre aventurierul cel înalt, în ochi și în gură îi curgea râuri-râuri apa de ploaie.

– Ai înnebunit? izbucni el abia izbutind să acopere urletul vântului și bubuitul tunetului. L-aș fi putut prinde! Aș fi putut să pun mâna...

– Shea, ascultă-mă! interveni grăbit Panamon și, prin aerul cenușiu, îl privi pe celălalt drept în ochii încărcați de mânie.

În furtuna abătută asupra ținutului Northlandului se lăsase un moment de liniște, iar Shea ezită.

– Mogâldanul era prea departe ca să-l putem prinde pe o asemenea vijelie. Vântul ne-ar fi putut azvârli cât colo, sau puteam fi răniți alunecând în noroi. Pe un asemenea teren deluros e prea primejdios să facem și trei metri, necum mai multe mile. Liniștește-te și vino-ți în fire. O să culegem cu fărașul ce mai rămâne din mogâldan după ce se termină furtuna.

Shea ar fi vrut să se mai înfrunte pe tema asta, dar, venindu-și în fire, mânia îl părăsi numaidecât și își dădu seama că Panamon are dreptate.

Furtuna izbea din plin terenul deschis, îi spăla impetuos suprafața și-i remodela trăsăturile aspre. Colinele erau măturate încet de ape, pământul lor se scurgea în făgașurile inundate, iar câmpia Streleheim, ce dăinuia din vechime, se lățea și se întâlnea cu vastele tărâmuri ale Northlandului. Ghemuit lângă bolovanii reci, Shea privea

spre ploaia care cădea în torente şi care ascundea tristeţea acestor meleaguri muribunde şi mohorâte. Ai fi zis că nu exista nimic în viaţă prin partea locului în afara celor trei călători. Poate dacă furtuna continua mai multă vreme, tot acest aer muribund avea să fie luat de ape, iar viaţa va putea înflori acolo din nou, gândi el, dar gândul nu-i aduse nicio mângâiere.

Deşi nu ploua în micul lor adăpost, cei trei nu puteau scăpa de senzaţia de frig şi umezeală din pricina veşmintelor ude, încât nu se puteau odihni cu adevărat. La început, rămaseră tăcuţi, în speranţa că vijelia se va opri şi-şi vor putea continua goana după Orl Fane, apoi însă aşteptarea începu să-i obosească şi îşi dădură seama că ploaia şi vântul puteau continua tot restul zilei. Mâncară puţin, mai mult în virtutea obişnuinţei decât de foame, apoi încercară să doarmă, atât cât se putea face asta în spaţiul acela strâmt. Panamon izbutise să ferească de umezeală două pături bine ascunse în raniţa lui şi i le trecu lui Shea. Văleanul îi mulţumi, dar refuză şi le oferi prietenilor lui, uriaşul Keltset însă, pe care arareori îl deranja ceva, adormise deja. Aşa că Panamon şi Shea se înveliră în pături, ghemuiţi unul în altul, privind în tăcere ploaia care nu mai contenea.

După o vreme, începură să povestească despre trecut, despre vremuri de pace şi locuri îndepărtate, amintiri pe care simţeau nevoia să şi le împărtăşească unul altuia în acel ceas de tristeţe şi însingurare. Ca de obicei, Panamon era cel care vorbea mai mult, dar poveştile despre călătoriile lui nu mai erau ca înainte. Lipsea elementul acela de ireal, de improbabil, şi, pentru prima oară, Shea ştiu că extravagantul hoţ vorbea despre adevăratul Panamon Creel. Discuţia dintre cei doi era relaxată, aproape lipsită de griji – cam ca între doi prieteni care se revăd după mulţi ani de despărţire.

Panamon îi vorbi despre tinereţea lui, despre vremurile grele pe care le trăise şi despre oamenii pe care îi cunoscuse şi alături de care copilărise până devenise bărbat în toată firea. Nu se scuză şi nu exprimă vreun regret, povesti doar cu simplitate despre anii cei duşi, care îi stăruiau în amintire. Micul vălean vorbi la rândul lui despre copilăria împreună cu fratele lui, Flick, despre aventurile lor nebuneşti şi hazlii de prin pădurea Duln. Cu zâmbetul pe buze, îi povesti despre imprevizibilul Menion Leah, care îi amintea cumva de Panamon Creel la vremea tinereţii lui. Timpul se scurse pe nesimţite în vreme ce tăifăsuiau, feriţi de forţa vijeliei; cei doi bărbaţi se simţeau apropiaţi sufleteşte unul de altul pentru prima dată de când se cunoscuseră. Ceasurile trecură, întunericul se lăsă, iar Shea începu să-l înţeleagă pe celălalt într-un fel în care nu ar fi putut-o face în nicio altă împrejurare. Poate şi hoţul ajunse să-l înţeleagă pe Shea ceva mai bine. Văleanul voia din tot sufletul ca aşa să stea lucrurile.

În cele din urmă, când noaptea se înstăpâni peste întreg ţinutul, când nici chiar ploaia torenţială nu mai putea fi zărită, iar auzul nu mai percepea decât sunetul vântului şi plescăitul ploii în băltoace, conversaţia începu să se învârtă în jurul lui Keltset, care dormea liniştit ceva mai încolo. Cei doi discutară în şoaptă despre sorgintea uriaşului trol-stâncă, încercând să înţeleagă ce anume îl făcuse să se apropie de ei, ce îl făcuse să întreprindă o asemenea călătorie primejdioasă spre Northland. Era, ce-i drept, căminul lui şi poate că avea de gând să se întoarcă spre îndepărtaţii munţi Charnal. Dar nu fusese el oare gonit de acolo – poate nu de ai lui, dar de cineva cel puţin la fel de puternic şi convingător? Purtătorul de Cranii îl recunoscuse pe dată – dar de unde? Chiar şi Panamon era de părere că prietenul lui nu era un simplu hoţ şi aventurier. Felul lui de a fi trăda mândrie şi un curaj ieşit

din comun, dârzenia tăcută vădea o inteligență profundă, iar în trecutul lui exista o taină pe care se hotărâse să nu o împărtășească nimănui. Ceva teribil i se întâmplase, și ambii călători știau că acest ceva avea legătură cu Vrăjitorul Comandant, fie și indirect. În ochii Purtătorului de Cranii se citise teamă atunci când îl recunoscuse pe uriașul trol. Cei doi bărbați mai vorbiră o vreme până în ceasurile târzii ale nopții; apoi se înfășurară mai bine în pături ca să scape de umezeală și frig și adormiră.

XXVII

— Hei, tu de colo! Ia stai așa!

Porunca aspră venea de undeva din bezna din spatele lui Flick și îi sfâșie la sânge curajul care se mai ținea și așa de un fir de păr. Îngrozit, văleanul se întoarse încet spre cel care i se adresa, fără măcar să aibă prezența de spirit să o rupă la fugă. Îl prinseseră până la urmă. Nu mai avea niciun rost să tragă pumnalul scurt vânătoresc din teaca dosită sub pelerină, dar mâna îi rămase încleștată pe mâner în vreme ce privirea i se ațintì asupra siluetei nedesluşite a dușmanului ce se apropia. Nu pricepea prea bine graiul mogâldanilor, dar tonul răstit îi era de-ajuns să deducă înțelesul poruncii. Cu trupul țeapăn, Flick privi cum individul îndesat care bombănea niște sudălmi se apropia din întunericul dintre corturi.

– Nu sta acolo ca prostul, se răsti la el, mânioasă, vocea stridentă a unui ins rotofei care-și târșea pașii spre el. Dă și tu o mână de ajutor!

Uluit, văleanul îl privi pe mogâldanul scund care avea brațele încărcate de tăvi și farfurii și care era pe cale să scape totul pe jos cu fiecare pas chinuit făcut de picioarele dolofane. Aproape fără să-și dea seama ce face, Flick sări în ajutorul mogâldanului, îi luă din mâini tava de deasupra și simți în nări mireasma ademenitoare a cărnii proaspăt gătite și a legumelor fierte din farfuriile calde.

– Ei da, așa mai merge, oftă mogâldanul ușurat. Mi-ar fi căzut toate grămadă la pământ dacă le mai duceam măcar un singur pas de unul singur. O armată întreagă adunată aici, zău așa, și eu nu pot găsi un singur mogâldan să mă ajute să duc cina căpeteniilor. Niciun mogâldan nu s-a oferit măcar. Trebuie să fac totul singur. Mă scoate din minți, nu alta – dar tu ești de treabă că ai sărit să mă ajuți. O să am grijă să te răsplătească și pe tine cu ceva de-ale gurii. Ce zici?

Flick nu pricepea mare lucru din trăncăneala celuilalt, dar acest lucru nu era prea important. Foarte important era că, totuși, nu fusese descoperit. Flick răsuflă pe tăcute ușurat și recunoscător și-și potrivi mai bine povara pe brațe, în vreme ce noul său tovarăș îi dădea înainte despre toate nimicurile, iar tava i se bălăngănea mai-mai să se răstoarne din brațele-i butucănoase. De sub gluga care îi acoperea chipul, văleanul dădea din când în când precaut din cap, prefăcându-se că pricepe vorbăria celuilalt, cu privirea ațintită asupra umbrelor care se mișcau în cortul cel mare din fața lor.

Planul i se fixase ferm în minte – trebuia neapărat să intre în cortul acela; trebuia neapărat să afle ce se petrece acolo. De parcă i-ar fi citit gândurile, micul mogâldan porni cu pași măsurați spre cortul de pânză, cu tava în brațe și cu capul îngust și gălbejit pe jumătate întors, în așa fel ca noul său însoțitor să-i audă mai bine neîncetatul monolog. Duceau cina celor aflați în acel cort – căpeteniilor celor două națiuni care conduceau imensa oștire, precum și temutului Purtător de Cranii.

Curată nebunie, își zise brusc Flick; *or să-și dea seama cine sunt de cum se vor uita spre mine.* Dar voia cu atâta disperare să arunce o privire înăuntru...

Flick și mogâldanul ajunseră apoi la intrarea în cort și rămaseră tăcuți dinaintea celor doi uriași troli, a căror

înălțime îi domina cum domină niște copaci câteva sărmane fire de iarbă. Flick nu putea privi decât în pământ, dar își dădea bine seama că, și dacă l-ar înfrunta cu spinarea dreaptă pe un dușman ca acesta, capul nu i-ar ajunge decât până la pieptul înzăuat, ca o scoarță de pom, a trolului.

În pofida staturii mult mai mărunte decât a străjerilor, autoproclamatul prieten al lui Flick dădu pe un ton lătrat poruncă aspră să fie lăsat să intre, părând convins că cei din cort îi doreau prezența – sau măcar a bucatelor pe care le aducea. Unul dintre străjeri intră numaidecât în cort pentru a schimba câteva cuvinte cu cineva, apoi ieși și le făcu semn celor doi să intre. Micul mogâldan dădu din cap spre Flick, care tremura din toate încheieturile, trecu de străjeri și pătrunse în cort, iar văleanul, abia îndrăznind să respire, îl urmă conștiincios, în sinea sa rugându-se să se mai petreacă un miracol.

Cortul cel mare de pânză era destul de bine luminat de sfeșnicele înfipte în suporți de fier pe masa masivă de lemn aflată în mijlocul lui, la care nu stătea deocamdată nimeni. Troli de diferite mărimi umblau grăbiți de colo-colo și împătureau pe masă hărți și documente pe care le cărau apoi într-un cufăr mare, prins în chingi de metal. Alții se pregăteau să se așeze la masă spre a lua mult așteptata cină. Purtau cu toții veșminte ostășești cu însemnele maturenilor – comandanții trupelor de troli.

Partea din spate a cortului era acoperită vederii de o perdea groasă de pânză, prin care nu pătrundea nici lumina vie a sfeșnicelor. Aerul din cort era stătut și îmbibat de fum, lui Flick îi venea aproape imposibil să-l respire, atât era de greu. Arme și armuri zăceau în grămezi ordonate, scuturi, vădit folosite din plin în bătălii, erau agățate de sulițe de fier, ca într-o nereușită încercare de a înfrumuseța interiorul. Flick simțea prezența înfricoșătoare a temutului Purtător de

Cranii şi ajunse numaidecât la concluzia că monstrul se afla în spatele perdelei negre din fundul cortului. O asemenea creatură nu mânca, de bună seamă – partea ei muritoare trecuse de mult în nefiinţă, iar spiritul ei nu avea trebuinţă decât de flacăra Vrăjitorului Comandant spre a-şi satisface nevoile.

Apoi, fără veste, văleanul mai văzu ceva. În partea cea mai îndepărtată a acestui spaţiu din faţă al cortului, chiar în apropierea perdelei de pânză, aproape ascuns de fumul greu al sfeşnicelor, dincolo de trolii care se agitau de colo-colo, un bărbat şedea pe un scaun înalt de lemn. Flick tresări fără să vrea, căci i se păru, preţ de o clipă, că bărbatul acela este Shea. Trolii, flămânzi, se apropiară acum de Flick, îi luară farfuriile cu mâncare din braţe şi le aşezară pe masa grea, iar văleanul nu-l mai putu vedea pe cel aşezat pe scaun. Trolii vorbeau cu glas scăzut între ei, dar graiul lor îi era total necunoscut lui Flick, care se străduia să-şi aplece capul cât mai mult, spre a-şi feri chipul de lumina vie a sfeşnicelor. Într-o situaţie normală ar fi fost prins, dar comandanţii trolilor, care nu bănuiau nimic nelalocul lui, erau osteniţi şi înfometaţi şi mult prea preocupaţi de planurile lor de invazie ca să dea atenţie trăsăturilor neobişnuite ale voinicului mogâldan care le servise bucatele.

Maturenii îi luară şi cea din urmă farfurie de pe tavă şi o aşezară pe masă, după care se adunară cu toţii, obosiţi, să mănânce. Micul mogâldan care îl adusese pe Flick după el se pregăti să plece, dar văleanul, surescitat, ezită şi cercetă încă o clipă din priviri chipul bărbatului din partea din fundul cortului.

Nu era Shea. Prizonierul era un elf de vreo treizeci şi cinci de ani, cu trăsături puternice, pe care se citea inteligenţa. Era cu neputinţă de văzut şi altceva de la o asemenea distanţă. Dar Flick era convins că acela era

Eventine, tânărul rege al elfilor de care, potrivit spuselor lui Allanon, depindea victoria sau înfrângerea Southlandului. Căci marele și izolatul tărâm al Westlandului era cel care dispunea de cea mai puternică armată din întreaga lume a celor încă liberi. Dacă pierduseră într-adevăr Sabia Shannara, acest bărbat era singurul comandant al unei oștiri care putea opri în loc uriașa forță a Vrăjitorului Comandant – acest bărbat, un biet prizonier a cărui viață putea fi stinsă la o simplă poruncă.

Flick simți o mână așezându-i-se pe umăr și tresări puternic la atingerea neașteptată.

– Ei, haide, acum trebuie să plecăm, se auzi vocea șoptită și plină de îngrijorare a micului mogâldan. N-ai decât să te zgâiești altă dată la el. Tot aici îl găsești.

Flick ezită din nou, căci în mintea lui tocmai se înfiripa un plan îndrăzneț. Dacă ar fi avut timp să raționeze mai pe-ndelete, ideea l-ar fi umplut de groază, dar nu avea timp, iar el depășise de mult vremea când gândea rațional. Era de-acum prea târziu să mai poată ieși din tabără ca să se întoarcă la Allanon înainte de crăpatul zorilor, or, el venise în acest loc îngrozitor pentru a îndeplini o misiune însemnată – una ce avea să rămână neîndeplinită. Nu putea încă să plece.

– Haide, am zis că trebuie... la stai, ce tot faci acolo...?

Micul mogâldan scăpă fără să vrea un strigăt când Flick îl înșfăcă brutal de un braț și îl împinse spre comandanții trolilor, care se opriră pentru moment din mâncat, privind plini de curiozitate spre cele două siluete scunde. Flick ridică iute un braț și arătă cu un gest întrebător spre prizonierul legat. Trolii își întoarseră privirile într-acolo. Flick așteptă cu răsuflarea tăiată în vreme ce unul dintre ei dădu o poruncă scurtă, iar ceilalți înălțară din umeri și dădură din cap.

– Ești smintit de-a binelea, ți-ai ieșit din minți! gâfâi micul mogâldan consternat, căznindu-se în zadar să vorbească în șoaptă. Ce-ți pasă ție dacă elful acela capătă sau nu de mâncare? Din partea mea n-are decât să crape și să piară...

Dar vorba îi fu întreruptă. Unul dintre troli le făcu semn să se apropie – într-o mână noduroasă ținea o farfurie cu mâncare. Flick șovăi o clipă, privind spre mogâldanul care clătina uluit din cap și mormăia ceva neînțeles despre ideea cu pricina.

– Nu mă pune pe mine să fac așa ceva! se răsti el numaidecât. Tu ai fost cu ideea. Tu să-l hrănești!

Flick nu pricepu fiecare vorbă rostită de mogâldan, dar înțelese din tonul lui care era înțelesul exclamației, așa că se apropie în grabă spre a lua farfuria din mâna trolului. Nu privi pe nimeni în față decât preț de o clipă, dar chiar și atunci chipul și-l ținu ascuns în gluga cea largă. Se înfășură mai bine în pelerină și se apropie precaut de prizonier, în partea din spate a cortului, în vreme ce lăuntrul lui cânta, nu alta, de bucurie că îndrăznețul lui plan reușise. Dacă se putea apropia de trupul prins în chingi al lui Eventine, putea să-i dea de știre că Allanon era prin preajmă și că se va încerca eliberarea lui. Privi precaut în spate spre ceilalți, dar comandanții trolilor își vedeau mai departe de cină; micul mogâldan era singurul care îl privea. Dacă ar fi încercat să facă figura asta nechibzuită oriunde altundeva decât în chiar inima forțelor dușmane, Flick era încredințat că ar fi fost descoperit cât ai clipi. Dar aici, chiar în cortul comandanților, la câțiva pași de înfricoșătorul Purtător de Cranii și înconjurat din toate părțile de mii și mii de northlanderi, însăși ideea că cineva s-ar putea strecura măcar în tabără, necum în acest cort, era absurdă.

Cu chipul ascuns și acum sub glugă și cu farfuria întinsă înaintea lui, Flick se apropie în tăcere de prizonierul

care aştepta. Eventine era un bărbat de o statură şi înălţime ce puteau fi normale pentru un om, pentru un elf însă, era foarte voinic. Purta straie de pădurean, iar peste ele se vedea ce mai rămăsese dintr-o cămaşă de zale pe care sclipea slab însemnul casei regale Elessedil. Chipul cu trăsături pronunţate era învineţit şi plin de tăieturile cu care se alesese de bună seamă în timpul luptei care se încheiase cu prinderea lui. La prima vedere, înfăţişarea lui nu părea prin nimic ieşită din comun; era genul de bărbat care nu s-ar fi distins prin nimic faţă de ceilalţi într-o încăpere. Chipul lui era lipsit de expresie când Flick se opri chiar în faţa lui; părea dus pe gânduri. Apoi capul i se ridică uşor, părând să-şi dea seama că cineva îi cercetează chipul, iar ochii de un verde adânc se aţintiră asupra siluetei mărunte dinaintea sa.

Când Flick îi zări ochii, încremeni brusc. Ochii regelui reflectau o dârzenie nestăvilită, o tărie de caracter de neînfrânt şi o încredere neţărmurită în sine, care îi aminteau văleanului, în chip ciudat, tocmai de Allanon. Ochii aceia se înfipseră într-ai lui şi îi puseră oarecum stăpânire pe gânduri, îi porunciră atenţie şi supunere. Nu văzuse asemenea expresie în ochii nimănui altcuiva, nici măcar într-ai lui Balinor, de care se simţiseră atraşi cu toţii, căci era un conducător înnăscut. Ca şi cei ai întunecatului druid, ochii regelui elfilor îl înspăimântau. Flick coborî numaidecât privirea spre farfuria cu mâncare şi chibzui ce are de făcut. Cu mişcări ţepene, înfipse furculiţa într-o bucată de carne caldă. Colţul de încăpere în care se afla era mai slab luminat, iar fumul sfeşnicelor îi ascundea mişcările de ochii duşmanilor. Ştia sigur că numai micul mogâldan îl privea cu atenţie, dar o singură greşeală îi putea face pe toţi ceilalţi să se repeadă cât ai clipi asupra lui.

Flick îşi ridică încet capul până ce prizonierul, care îl privea cu luare-aminte, îi văzu trăsăturile feţei, luminate din

plin de torţe. Pe când ochii li se întâlneau, pe chipul altminteri impasibil al elfului se ivi o undă de curiozitate şi o sprânceană i se ridică brusc. Flick ţuguie buzele pentru a impune tăcerea, apoi coborî din nou privirea spre farfurie. Eventine nu putea mânca de unul singur, aşa că văleanul începu să-l hrănească încet şi cu multă grijă, în vreme ce chibzuia ce are de făcut mai departe. Acum regele elfilor ştia că el nu e mogâldan, dar Flick era îngrozit la ideea că, dacă va îndrăzni să-i spună vreo vorbă, chiar în şoaptă, îl va auzi cineva. Îşi aminti brusc că Purtătorul de Cranii se afla chiar de partea cealaltă a perdelei groase, la doar câţiva paşi, şi dacă avea cumva un auz neobişnuit de fin... Dar nu avea de ales; trebuia să comunice cumva cu prizonierul înainte de a părăsi acest cort. O altă ocazie s-ar putea să nu se mai ivească. Văleanul îşi adună curajul, atât cât mai era, se aplecă puţin înainte în timp ce ridica furculiţa spre gura celuilalt şi se postă cu grijă între Eventine şi troli.

– Allanon.

Vorba îi scăpă de pe buze într-o şoaptă abia auzită. Eventine acceptă bucata de carne ce i se întindea şi răspunse cu o înclinare uşoară a capului, dar chipul îi rămase impasibil, ca dăltuit în piatră. Flick simţi că îndurase de-ajuns. Sosise clipa să plece de-acolo înainte ca norocul să-l părăsească. Ridică farfuria abia pe jumătate golită, se întoarse încet şi porni înapoi de-a lungul cortului spre bucătarul mogâldan, pe al cărui chip se citea dispreţ şi iritare. Comandanţii troli mâncau mai departe şi, cu voci coborâte, stăteau de vorbă cu cea mai mare seriozitate. Nici nu ridicară privirile. Flick îi trecu micului mogâldan farfuria, mormăi ceva nedesluşit, apoi se grăbi să iasă din cort chiar pe lângă cei doi troli, înainte ca tovarăşul lui să aibă timp de a face ceva. Pe când se îndepărta alene de cort, mogâldanul îşi făcu la rândul lui apariţia la intrare, de unde se apucă să zbiere la el şi să bombăne ceva cuvinte încâlcite din care

văleanul nu pricepu o iotă. Flick se întoarse şi flutură grăbit o mână în direcţia micului individ, în vreme ce pe chip i se răspândea un zâmbet larg de mulţumire, apoi se făcu nevăzut în beznă.

În zorii zilei, armata Northlandului îşi continuă marşul spre sud, în direcţia regatului Callahorn. Flick nu izbutise să-şi croiască drum spre ieşirea din tabără; aşa că Allanon, plin de amărăciune şi profund îngrijorat, continuă, ascuns în munţii Dragon's Teeth, să ţină oştirea sub observaţie, iar cel care-i pricinuia îngrijorarea se văzu silit să prelungească deghizarea încă o zi. Ploaia torenţială din zorii zilei aproape îl făcuse pe vălean să încerce să scape cu fuga din tabără, convins că apa va şterge cu totul gălbejeala pe care i-o întinsese Allanon pe piele. Dar ar fi fost cu neputinţă să se strecoare neobservat la lumina zilei, încât Flick se înfăşură încă mai strâns în pelerina vânătorească şi se strădui să nu atragă în vreun fel atenţia. În scurtă vreme, ploaia îl udă la piele. Spre uimirea şi uşurarea lui, gălbejeala de pe piele nu păru totuşi să se şteargă. Se mai estompase puţin, dar în agitaţia produsă de ridicarea taberei nimeni nu prea lua seama la cei din jur. Vremea rea de fapt îl şi salvă pe Flick. Dacă ar fi fost o zi frumoasă şi însorită, scăldată în lumină şi plină de voie bună, oştenii ar fi fost mai dispuşi să stea la taifas între ei. Dacă soarele ar fi strălucit pe cer, pelerinele lungi nu le-ar mai fi fost de trebuinţă, iar Flick ar fi atras atenţia asupra lui dacă ar fi continuat să o poarte. Iar dacă-şi scotea pelerina, northlanderii şi-ar fi dat îndată seama cine e, atât de stângaci deghizat cum era.

Lumina strălucitoare a soarelui ar fi scos cât ai clipi la iveală că nu semăna nici pe departe cu un mogâldan nici la chip, nici la statură. Ploaia torenţială şi vântul puternic fuseseră salvarea lui Flick şi îi îngăduiseră să rămână ferit privirilor în vreme ce uriaşa oştire invadatoare traversa fără

istov câmpia, îndreptându-se spre regatul Callahorn din Southland.

Vremea rea ţinu tot restul zilei şi, după cum avea să se vadă mai apoi, şi în următoarele câteva zile. Norii de furtună rămaseră înţepeniţi pe cer, între soare şi pământul mohorât, aidoma unor blocuri negre şi plumburii care se învolburau şi fierbeau, încărcate parcă de o nemulţumire fioroasă. Ploaia cădea în şiroaie nestăpânite şi uneori în rafale sălbatice, mânată de vântul ce sufla fără contenire dinspre apus, iar alteori se transforma într-o burniţă monotonă, care trezea speranţa deşartă că furtuna se apropie de sfârşit. Aerul era friguros şi chiar aspru, iar oştenii, care erau şi aşa uzi până la piele, se simţeau nemulţumiţi şi înfrigurati.

Flick continuă să meargă fără oprire în ziua aceea, într-un nesfârşit şi obositor marş, murat de ploaia torenţială, dar mulţumit că poate merge fără să atragă atenţia asupra sa. Avea grijă să nu se aţină prea multă vreme pe lângă un grup anume, rămase cât mai izolat şi evită orice situaţie în care se putea vedea nevoit să vorbească. Armata Northlandului era uriaşă într-atât, încât nu-i era prea greu să nu mărşăluiască ore la rând alături de aceiaşi soldaţi, iar misiunea lui era încă mai uşoară pentru că nu părea să impună nimeni un pas de marş ostăşesc. Fie disciplina lăsa oarecum de dorit, fie soldaţii erau atât de bine instruiţi, încât nu era nevoie ca superiorii să facă ordine în rândul lor. Flick nu putea crede că aceasta din urmă era situaţia, încât trase concluzia că teama de veşnic prezenţii Purtători de Cranii şi de misteriosul Stăpân era cea care îi împiedica pe trolii şi mogâldanii de rând să facă ceva necugetat. În orice caz, micul vălean îşi păstră deghizarea de simplu soldat în oştirea Northlandului şi aşteptă răbdător noaptea, când avea de gând să fugă şi să se întoarcă la Allanon.

Către mijlocul amiezii, armata ajunse pe malul nordic al râului Mermidon, umflat de apele vijelioase, dincolo de

care se afla oraşul-insulă Kern. Forţa invadatoare făcu din nou popas. Comandanţii îşi dădură îndată seama că din pricina ploii torenţiale nu se putea traversa Mermidonul decât cu mare primejdie; iar dacă ar fi vrut să încerce, ar fi fost nevoie de plute enorme care să poată duce, fiecare, un mare număr de soldaţi până pe malul celălalt. Nu aveau plute la ei, aşa că acestea trebuiau construite. Iar pentru aşa ceva ar fi fost nevoie de mai multe zile şi, până le-ar fi încropit, apele Mermidonului s-ar fi retras înde-ajuns cât să permită traversarea lor cu uşurinţă. Dincolo de râu, în oraşul Kern, locuitorii zăriseră armata Northlandului pe când Menion Leah dormea în casa lui Shirl Ravenlock şi intraseră în panică atunci când începuseră să înţeleagă în ce mare primejdie se află. Oştirea duşmană nu-şi putea permite să le ocolească oraşul ca să ajungă la obiectivul principal, Tyrsis. Kernul trebuia cucerit; având în vedere mărimea nesemnificativă a oraşului şi numărul redus de oşteni care îl apărau, sarcina avea să fie dintre cele mai uşoare. Doar umflarea râului şi furtuna iscată la momentul oportun amânase căderea oraşului.

Flick nici habar nu avea de asta, mintea lui era ocupată cu planuri de fugă. Furtuna se putea domoli în câteva ceasuri, iar el ar rămâne atunci lipsit de apărare drept în mijlocul armatei duşmane. Mai rău, invazia Southlandului se dezlănţuise şi se putea declanşa din clipă în clipă o bătălie cu Legiunea de Hotar a Callahornului. Ce se va face dacă se va vedea silit să lupte chiar împotriva prietenilor lui?

Flick se schimbase extraordinar din ziua primei lui întâlniri cu Allanon, cu câteva săptămâni în urmă, în Shady Vale: dobândise o forţă interioară, o maturitate şi o încredere în sine de care nu se crezuse vreodată în stare. Dar aceste ultime douăzeci şi patru de ore se dovediseră un test suprem de curaj şi perseverenţă, care ar fi speriat până

şi un luptător călit în luptele de la hotar cum era Hendel. Micul vălean, lipsit de experienţă şi vulnerabil, simţea că e pe punctul să-şi piardă cumpătul de pe urma spaimei prelungite şi că va ceda foarte curând groazei şi îndoielilor care îl încolţeau la fiecare pas.

Shea fusese motivul pentru care luase hotărârea de a porni în primejdioasa călătorie spre Paranor, dar tot Shea fusese şi cel care-l liniştise întotdeauna pe veşnic prăpăstiosul şi suspiciosul Flick. Iar acum îl pierduse de mai multe zile pe Shea şi nu se ştia dacă mai trăieşte sau nu, iar credinciosul lui frate, deşi încă nu rămăsese fără speranţa că îl va găsi în cele din urmă, nu se simţise niciodată atât de singur. Nu numai că se afla pe un tărâm necunoscut, prins într-o aventură nebunească împotriva unei făpturi ce nici măcar nu aparţinea lumii celor vii, dar acum era şi izolat în mijlocul a mii de northlanderi care l-ar fi ucis fără multă vorbă dacă şi-ar fi dat seama cine e. Întreaga situaţie în care nimerise era de-a dreptul imposibilă, şi Flick începea să nu mai fie sigur că tot ceea ce făcuse până atunci avusese vreo însemnătate.

În vreme ce armata îşi pregătea popasul pe malul Mermidonului în lumina mohorâtă a după-amiezii târzii, apoi în cea plumburie a crepusculului, neliniştitul şi înspăimântatul vălean umbla stingher prin tabără, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze curajul ce i se risipea văzând cu ochii. Ploaia cădea mai departe, fără încetare, ascunzând trupurile şi chipurile în negura sa, până le făcu să pară nimic alta decât umbre mişcătoare; toţi erau uzi la piele, învăluiţi într-o ceaţă înfrigurată şi mohorâtă. Nici nu se punea problema să se poată face un foc pe asemenea vreme, aşa că noaptea rămase întunecată şi nepătrunsă, iar soldaţii, simple siluete lipsite de chipuri. Pe când umbla în tăcere prin tabără, Flick căută să reţină unde se aflau corturile comandanţilor, cum erau dispuse forţele mogâldanilor şi

cele ale trolilor şi unde erau postaţi străjerii, cu gândul că toate astea s-ar putea să-i fie de folos lui Allanon când va pune la cale eliberarea regelui elfilor.

Izbuti fără prea mare efort să găsească din nou cortul cel mare în care se adăposteau maturenii trolilor şi preţiosul lor prizonier, dar cortul, ca şi restul taberei, era întunecat şi rece, învăluit în ceaţă şi ploaie. Nici nu putea şti cu certitudine că Eventine se mai afla acolo; duşmanii l-ar fi putut duce într-un alt cort sau l-ar fi putut trimite sub escortă în afara taberei pe timpul marşului către miazăzi. Cei doi străjeri troli se postaseră din nou la intrare, dar nu se simţea nicio mişcare înlăuntru. Flick cercetă o vreme din priviri cortul tăcut, apoi se strecură mai departe.

Când se lăsă noaptea, iar trolii şi mogâldanii se ghemuiră să doarmă, sau mai degrabă să aţipească, uzi, chinuiţi şi înfrigurati, văleanul se hotărî să încerce să scape. Nu avea habar pe unde l-ar putea găsi pe Allanon; spera că uriaşul druid urmase armata invadatorilor în marşul ei către miazăzi, în direcţia Callahornului. În ploaia aceea şi pe întuneric îi va fi aproape cu neputinţă să dea de el, aşa că avea de gând să se ascundă până la crăpatul zorilor şi să-l caute atunci pe lumină. Porni în tăcere spre marginea răsăriteană a taberei, păşind cu grijă peste trupurile ghemuite ale celor care se chinuiau să aţipească şi, bine înfăşurat în pelerina îmbibată de apă, îşi croi încet drum printre cufere cu provizii şi armuri.

Într-o astfel de noapte putea la fel de bine să umble şi nedeghizat. Nu numai că era beznă şi ploua – ce-i drept, ceva mai domol acum – dar se lăsase şi o ceaţă joasă şi învolburată care plutea peste câmpia înierbată şi învăluise întreaga tabără pe de-a-ntregul, încât soldaţii nu vedeau nimic la mai mult de câţiva paşi în faţa propriilor nasuri. Fără să vrea, Flick se pomeni gândindu-se la Shea. Fratele lui fusese principalul motiv pentru care se furişase în tabără

deghizat în mogâldan. Nu aflase nimic despre Shea, deşi, sincer vorbind, nici nu prea se aşteptase să afle ceva. Fusese pregătit pentru eventualitatea de a fi descoperit şi luat prizonier la câteva clipe după ce intra în tabăra duşmană. Şi totuşi, era încă liber. Dacă izbutea să scape şi să-l găsească pe Allanon, poate reuşeau să afle împreună o cale de a-l elibera pe regele elfilor şi...

Flick se opri şi se ghemui brusc lângă o grămadă de cufere cu provizii acoperite cu pânză de cort. Chiar dacă reuşea să ajungă înapoi la druid, ce puteau ei să facă spre a veni în ajutorul lui Eventine? Ar dura multă vreme până l-ar găsi pe Balinor în oraşul Tyrsis, înconjurat de ziduri cum era, iar vreme nu le rămăsese prea multă. Ce s-ar alege de Shea în timp ce ei s-ar strădui să-l elibereze pe Eventine – care era de departe mult mai important pentru salvarea Southlandului, după pierderea Sabiei Shannara, decât fratele lui Flick? Dar dacă Eventine ştia unde-i Shea – poate şi unde fusese dusă preaputernica sabie?

Mintea ostenită a lui Flick începu să prefire grăbită toate posibilităţile. Trebuia neapărat să-l găsească pe Shea; nimic altceva nu conta pentru el. Nu mai avea cine să-l poată ajuta de când Menion o pornise înainte ca să-i prevină pe locuitorii din Callahorn. Chiar şi Allanon părea la capătul nenumăratelor lui idei şi încă nu izbutiseră să ajungă la vreun rezultat. Dar s-ar putea ca Eventine să ştie pe unde se află Shea, iar Flick era singurul în măsură să folosească acum situaţia.

Tremurând în aerul înfrigurat al nopţii, văleanul îşi şterse apa de ploaie din ochi, apoi rămase, cu un soi de uluire amorţită, cu privirile pierdute în neguri. Cum putea măcar să-i treacă prin minte să se întoarcă acolo? Era şi aşa pe cale de a se lăsa doborât de spaimă şi epuizare. Dar noaptea era perfectă pentru ce-şi pusese el în gând – întunecoasă, ceţoasă, nepătrunsă. S-ar putea ca o asemenea

ocazie să nu se mai ivească în timpul scurt care le mai rămăsese şi nu era nimeni altul acolo care o putea folosi. Nebunie – curată nebunie! gândi el disperat. Dacă se întorcea acolo, dacă încerca să-l elibereze pe Eventine de unul singur... va fi ucis.

Şi totuşi, hotărî subit că exact asta va face. Shea era singura persoană de care îi păsa cu adevărat, iar regele elfilor, prizonier la duşmani, era singurul care putea şti ce se întâmplase cu fratele lui dispărut. Flick supravieţuise de unul singur până acum, petrecuse douăzeci şi patru de ore chinuitoare căznindu-se să rămână ascuns, să rămână în viaţă într-o tabără plină ochi de duşmani care întâmplător nu îl descoperiseră. Reuşise chiar să pătrundă în cortul comandanţilor troli, să se apropie înde-ajuns de regele poporului elf şi să-i transmită acel scurt mesaj. Poate că totul nu fusese decât rodul unui noroc chior, miraculos şi trecător, dar cum ar putea el să fugă tocmai acum, când înfăptuise atât de puţin? Schiţă un mic zâmbet când se gândi cât se căzneşte el să se comporte eroic, o provocare irezistibilă de care izbutise întotdeauna până acum să se ferească, dar care acum îl îmboldea şi care îl va duce fără doar şi poate la pieire. Înfrigurat, epuizat, pe punctul de a se prăbuşi din cauza oboselii profunde a trupului şi minţii, avea totuşi de gând să facă acest ultim efort, atât de periculos, numai pentru că jocul întâmplării făcuse ca tocmai el să se afle în acest moment în acest loc. Numai el. Cum ar zâmbi Menion Leah dacă l-ar vedea acum, îşi zise el cu amărăciune, dar îşi dori în acelaşi timp şi ca munteanul să fie aici, împreună cu el, să-i împrumute puţin din îndrăzneala lui nemărginită. Dar Menion nu era aici, iar timpul se scurgea cu repeziciune...

Apoi, aproape înainte de a se gândi prea bine ce face, Flick o luă înapoi pe propriile urme printre soldaţii aţipiţi şi ceaţa învolburată şi se ghemui lângă cortul cel lung al

maturenilor. Ceaţa şi sudoarea i se scurgeau râuri-râuri pe faţa încinsă şi pe sub straiele ude leoarcă, în vreme ce privea în tăcere spre locul unde voia să ajungă. Îndoielile dădeau necontenit târcoale minţii ostenite. Făptura aceea îngrozitoare care-l slujea pe Vrăjitorul Comandant fusese acolo ceva mai devreme – o unealtă a morţii, întunecată, lipsită de suflet, care l-ar nimici fără nicio remuşcare pe Flick. Poate era şi acum înăuntru şi aştepta să se petreacă exact genul acela nesăbuit de tentativă pe care avea el de gând să o întreprindă ca să-l elibereze pe Eventine. Sau, mai rău, poate că regele elfilor a fost luat de acolo, dus oriunde în altă parte...

Flick împinse toate aceste îndoieli la o parte şi respiră adânc. Încet, îşi adună tot curajul şi termină de cercetat din priviri cortul, care nici nu se prea zărea în bezna adâncă. Până şi siluetele străjerilor troli abia se desluşeau. Strecură o mână în tunica udă de sub pelerină şi scoase de acolo pumnalul scurt vânătoresc, singura lui armă. Încercă să-şi amintească unde anume îl văzuse pe Eventine legat atunci când îl hrănise în noaptea din ajun. Apoi se furişă încetişor înainte.

Flick se ghemui lângă pânza udă a uriaşului cort şi-şi lipi faţa de ţesătura aspră, încercând să audă zgomotele slabe parvenind dinăuntru. Rămase vreo cincisprezece minute nemişcat în ceaţă şi întuneric şi ascultă cu cea mai mare atenţie sunetul înăbuşit al respiraţiei şi sforăitul, la răstimpuri, al northlanderilor adormiţi. Se gândi câteva clipe să încerce să se furişeze chiar pe intrarea principală a cortului, dar renunţă numaidecât, realizând că, odată intrat, trebuia să-şi croiască drum prin întuneric peste mai mulţi troli ca să ajungă la Eventine. Îşi alese în schimb un loc unde credea el că pânza groasă era mai izolată – colţul în care regele elfilor fusese legat de scaun. Apoi, agonizant de încet, înfipse vârful pumnalului în pânză şi prinse a tăia în

jos, fir cu fir, milimetru cu milimetru la fiecare apăsare a lamei.

Nu avea să-şi amintească niciodată cât timp i-a trebuit să taie acel metru de pânză de cort – nu şi-a amintit decât nesfârşitele apăsări ale pumnalului în tăcerea nopţii, cu spaima că şi cel mai slab sunet i-ar putea trezi pe toţi cei din cort. Minutele se scurgeau unul după altul, iar el se simţea cu desăvârşire singur în uriaşa tabără, îi părea că toată suflarea dispăruse, înghiţită de ceaţă şi ploaie. Nimeni nu se apropie, sau cel puţin el nu văzu pe nimeni, şi nici sunetul vorbei vreunei făpturi nu-i ajunse la urechile încordate. Era într-adevăr ca şi când ar fi fost singur pe lume în acele minute lungi, disperate...

În cele din urmă, se pomeni privind drept prin tăietura verticală făcută în pânza ce strălucea de umezeală, iar bucata ce atârna moale, dând la iveală noua deschizătură, îl invita parcă să intre. Flick înaintă precaut şi pipăi cu mâinile spaţiul interior. Nu era nimic acolo, doar podeaua de pânză, uscată, dar rece ca şi pământul pe care stăteau genunchii şi picioarele lui. Cu multă băgare de seamă, văleanul apropie capul de deschizătură şi privi temător în bezna din care răzbăteau sunetele celor adormiţi. Aşteptă ca ochii să i se obişnuiască treptat cu acest nou fel de întuneric şi se strădui să respire constant şi fără zgomot, simţindu-şi în acelaşi timp spatele groaznic de expus, căci numai capul îi era în cort, în vreme ce tot restul corpului era afară, la cheremul oricui ar fi trecut întâmplător pe acolo.

Ochii i se obişnuiau mult prea încet cu bezna, dar nu putea risca să fie descoperit din întâmplare de cineva, aşa că îşi strecură uşurel trupul voinic în cort. Respiraţia grea şi sforăitul celor adormiţi continuau netulburate. Din când în când undeva în întunericul din faţa lui, cineva îşi întorcea trupul masiv de pe o parte pe cealaltă. Dar nu se trezi nimeni. Flick rămase ghemuit alte câteva minute lungi lângă

tăietura din pânză, în vreme ce se străduia cu disperare să deslușească formele vagi ale soldaților, meselor și cuferelor profilate în întunericul deplin al nopții.

I se păru că totul durează o veșnicie, dar izbuti în cele din urmă să întrezărească siluetele ghemuite ale celor ce dormeau pe podeaua cortului, cu trupurile înfășurate strâns în căldura păturilor. Spre uluirea lui, Flick văzu drept în fața lui trupul adormit al unui soldat. Dacă ar fi încercat să se târască mai departe înainte ca ochii să i se obișnuiască pe deplin cu întunericul, s-ar fi împiedicat fără doar și poate de cel ce dormea și l-ar fi trezit. Vechea senzație de teamă se întoarse și el se luptă o clipă cu panica tot mai copleșitoare ce-l îndemna să se întoarcă de unde venise și să o rupă la fugă. Simți sudoarea prelingându-i-se pe trupul ghemuit și formând adevărate râulețe care curgeau în fire subțiri pe sub veșmintele ude de ploaie, pe pielea încinsă, în vreme ce începea să respire tot mai chinuit. În clipa aceea deveni tot mai conștient de tot ceea ce simțea, pentru că mintea lui fusese împinsă până în pragul cedării totale – și totuși, în anii ce urmară, nu avea să-și amintească nimic din toate astea. Din fericire, spaimele aveau să-i fie șterse din memorie și în minte avea să-i rămână o unică imagine: trolii matureni adormiți și cel pe care îl căuta – Eventine. Flick îl zări numaidecât; silueta zveltă a elfului nu mai era pe scaunul de lemn de lângă perdeaua de pânză, ci zăcea pe podea chiar în fața văleanului încordat; avea ochii larg deschiși și îl privea cu atenție pe Flick. Văleanul apreciase corect locul pe unde să pătrundă în cort, iar acum porni cu pași de pisică spre rege, după care tăie grăbit frânghia ce-i lega strâns mâinile și picioarele.

Cât ai clipi, elful era eliberat și cele două siluete înnegurate se furișară rapid spre deschizătura din cort. Eventine se opri să ia ceva de lângă unul din trolii adormiți. Flick nu așteptă să vadă ce luase elful, se grăbi să iasă din

cort, în ceaţa de dincolo. Odată ieşit, se ghemui în tăcere şi privi de jur împrejur în căutarea vreunui semn de viaţă. Dar burniţa necontenită era singurul sunet în tăcerea adâncă a nopţii. Câteva clipe mai târziu, regele elfilor păşi la rândul lui prin deschizătură şi se ghemui alături de salvatorul lui. Avea pe umeri o pelerină şi în mână o sabie. Se înfăşură mai bine în pelerină, se opri o clipă să-i zâmbească amar lui Flick, care era înspăimântat, dar fericit în acelaşi timp, după care îi strânse călduros mâna spre a-şi exprima pe tăcute recunoştinţa. Văleanul îi întoarse zâmbetul şi dădu mulţumit din cap.

Şi aşa a fost salvat Eventine Elessedil, smuls din chiar inima taberei duşmane. A fost minutul de graţie al vieţii lui Flick Ohmsford. Simţea că greul trecuse, că, odată Eventine ieşit liber din cortul maturenilor, nu avea nimeni să le oprească drumul spre ieşirea din tabără. Nici nu-şi făcuse vreun plan pentru ceea ce va face după ce va ieşi din adăpostul comandanţilor troli. Acum sosise momentul să se gândească la asta, dar pe când cei doi se opriră în umbre, momentul trecu, pierdut pe vecie.

De undeva din beznă se iviră trei străjeri troli înarmaţi până-n dinţi, care observară pe dată cele două siluete ghemuite lângă cortul maturenilor. O clipă, încremeniră locului cu toţii; apoi Eventine se ridică încet în picioare, chiar în faţa tăieturii făcute în cort. Spre uluirea lui Flick, regele elfilor nu se pierdu cu firea, ci le făcu semn celor trei să se apropie şi le vorbi curgător chiar în limba lor. Străjerii se apropiară şovăielnic, iar vârful suliţelor coborâră în mâinile ce se relaxară la auzul graiului bine cunoscut. Eventine se dădu la o parte şi le arătă pânza tăiată, apoi îi făcu un semn furiş cu capul lui Flick, în vreme ce trolii, care nu bănuiau nimic, se repeziră înainte. Văleanul se dădu îngrozit la rândul lui la o parte şi apucă mânerul pumnalului pe sub pelerină. Când trolii ajunseră lângă ei, cu ochii

ațintiți spre pânza de cort sfâșiată, regele elfilor izbi cu sabia.

Doi troli se prăbușiră înainte de a se putea apăra, cu gâtlejurile tăiate. Dar al treilea străjer apucă să scoată un strigăt scurt și să-și rotească nebunește sulița, care se înfipse în umărul elfului; apoi se prăbuși la rândul lui mort în noroi. O clipă, liniștea se instăpâni din nou. Flick rămase alb ca varul lângă cort, cu ochii ațintiți cu groază spre cei trei troli morți, în vreme ce regele elfilor se chinuia în zadar să stăvilească șuvoiul de sânge care-i curgea din umărul rănit. Apoi în apropiere se auziră voci aspre.

– Încotro? șopti Eventine cu voce răgușită, strângând în mâna nevătămată sabia însângerată.

Micul vălean se repezi în tăcere alături de elf și arătă spre întunericul din spatele lor. Vocile se auzeau mai puternic acum și era limpede că veneau din mai multe părți; cei doi fugari se depărtară fără zgomot de cortul trolilor. În goana lor se străduiau să se distanțeze de urmăritori, dar îi împiedicau corturile care răsăreau brusc din negură, erau încetiniți de cuferele cu provizii, chinuiți de terenul alunecos și orbiți de întuneric și de ceața învolburată. Vocile se stinseră în dreapta și în stânga lor, apoi rămaseră în urmă, numai ca să izbucnească din nou câteva clipe mai târziu, când leșurile celor trei străjeri fură descoperite. Cei doi se repeziră înainte nebunește, în vreme ce sunetul adânc al cornului de bătălie al trolilor răsună și trezi soldații adormiți, chemându-i la luptă.

Flick alerga înainte, încercând să-și aducă aminte care era calea cea mai scurtă spre ieșirea din tabără. Alerga orbește de-acum, îngrozit peste măsură, gândindu-se doar la ce-ar putea face să ajungă în siguranță în bezna câmpiei, dincolo de tabăra aceasta respingătoare. Eventine alerga chinuit și îndurerat, cu sângele curgându-i șiroaie din rana provocată de suliță, dar își dădu seama ce se petrecuse cu

tânărul lui salvator şi strigă în zadar după el, sfătuindu-l să fie cu băgare de seamă.

Prea târziu. Abia sfârşise elful de rostit vorbele, când se izbiră din plin de un grup de northlanderi ameţiţi, pe care sunetul cornului tocmai îi deşteptase din somn. Se prăbuşiră cu toţii grămadă la pământ, fiind luaţi prin surprindere şi nereuşind să evite ciocnirea. Flick simţi cum pelerina vânătorească îi este smulsă de pe umeri şi nenumărate mâini şi picioare îl lovesc fără milă; cu groază nețărmurită se apără şi izbi cu pumnalul tot ce mişca în jur. În rândul atacatorilor izbucniră urlete de durere şi furie, mâinile şi picioarele se traseră pentru moment îndărăt şi el se eliberă din mijlocul duşmanilor. Sări în picioare, dar îl trânti iarăşi la pământ un nou atac dezlănţuit împotrivă-i. Prinse cu coada ochiului sclipirea stinsă a unei lame de sabie care şuieră pe deasupra capului său lipsit de apărare şi ridică pumnalul pentru a para lovitura. Vreme de mai multe minute, totul se petrecu într-o devălmăşie în care văleanul lupta cu disperare să se elibereze din mâinile care se agăţau de el şi de trupurile greoaie care-l zdrobeau, iar noaptea înceţoşată se prefăcu într-o încâlceală de ţipete ascuţite şi trupuri înghesuite. Duşmanii îl tăiară şi-l loviră, dar el se luptă fără contenire, uneori era trântit la pământ, dar se ridica mereu cât ai clipi şi lupta mai departe, strigând disperat după Eventine.

Ceea ce nu ştia Flick era că se ciocnise de un grup de northlanderi neînarmaţi, care fuseseră luaţi total prin surprindere când alergase nebuneşte drept spre ei, cu pumnalul în mână. Minute în şir aceştia se străduiseră să-l prindă şi să-i ia pumnalul, dar văleanul îngrozit luptase cu atâta vigoare, încât nu izbutiseră să-l potolească. Eventine se repezise numaidecât în ajutorul lui şi-i atacase pe northlanderii buluciţi în jurul tânărului, iar duşmanii se dădură în cele din urmă bătuţi şi se împrăştiaseră care-ncotro

în întunericul nopţii. Regele elfilor îl doborî grăbit pe ultimul dintre ei, un mogâldan foarte voinic care se agăţase de Flick, apoi îşi înhăţă salvatorul de gulerul tunicii şi-l săltă în picioare. Văleanul continua să se zbată avan; apoi realiză în mâinile cui se află şi se linişti brusc, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Se chinui în zadar să audă ce-i spunea celălalt, dar capul încă îi zumzăia după loviturile încasate.

– ... Să găsim calea cea mai scurtă de ieşire. Nu alerga – umblă fără oprire, dar şi fără grabă. Dacă alergi, nu faci decât să atragi atenţia asupra ta. Şi acum, haide!

Cuvintele lui Eventine se topiră în noapte, mâna lui puternică apucă umărul lui Flick şi îl răsuci spre el. Ochii li se întâlniră, dar văleanul nu putea privi în ochii sfredelitori ai regelui elfilor mai mult de o clipă, căci simţea cum aceştia îl ard până în adâncurile inimii lui cuprinse de groază. Apoi cei doi porniră din nou spre ieşirea din tabără, unul lângă altul, cu armele pregătite. Flick cumpănea situaţia grăbit, dar limpede acum, şi observă diferitele însemne ale taberei northlanderilor pe care şi le întipărise înainte în minte, aşa că ştiu că se îndreaptă în direcţia cea bună. Teama-i fusese dată acum deoparte, cuprins fiind de o cutezanţă care venea în bună parte de la bărbatul neînfricat ce păşea tăcut alături de el. Era ca şi când Allanon ar fi fost cu el, atât de mare încredere în sine emana regele elfilor în jurul lui.

Zeci de duşmani se repezeau în direcţia lor, unii treceau chiar la un pas-doi de ei, dar nu-i opri nimeni şi nu li se adresă nimeni. Cei doi bărbaţi trecură tăcuţi, netulburaţi de nimeni în haosul care cuprinsese tabăra Northlandului la auzul neaşteptatului corn de bătălie, şi se apropiară tot mai mult de străjerii care păzeau ieşirea din tabără. Strigătele continuau în mijlocul taberei, dar se auzeau tot mai slab. Ploaia se oprise şi ea, ceaţa însă continua să învăluie câmpia Streleheim până la Mermidon.

Flick aruncă o privire spre tăcutul lui tovarăş şi observă îngrijorat că silueta acestuia era uşor încovoiată de durere şi că braţul stâng îi atârna lipsit de vlagă şi sângera abundent. Viteazul elf obosea văzând cu ochii şi puterile îi slăbeau din ce în ce de pe urma pierderii de sânge, era acum palid şi tras la chip, făcând greu faţă simplului efort de a se ţine pe picioare. Flick încetini fără să-şi dea seama pasul şi se apropie de celălalt, ca să-l prindă în braţe în caz că se va prăbuşi.

Cei doi ajunseră destul de repede la marginea taberei – atât de repede, încât străjerii de acolo nici nu aflaseră ce se petrecuse în cortul maturenilor. Dar sunetul cornului de bătălie îi făcuse foarte vigilenţi, aşa că se adunaseră în mici grupuri aproape de corturi, cu armele pregătite. Dar, culmea ironiei, aveau impresia că primejdia vine de undeva din afara taberei. Aveau privirile aţintite conştiincios spre câmpie, ceea ce le îngădui, lui Flick şi Eventine, să se apropie neobservaţi de liniile lor. Regele elfilor nu stătu o clipă pe gânduri şi porni în pas susţinut spre străjeri, încrezător că întunericul, ceaţa şi haosul îi vor ajuta să treacă neobservaţi.

Timpul era pe sfârşite. Peste câteva minute, întreaga armată avea să fie mobilizată şi pregătită pe deplin de bătălie şi, odată ce dispariţia lui va fi descoperită, vor fi trimişi cercetaşi să-i ia urma. Putea fi în siguranţă dacă ajungea la hotarele oraşului Kern sau dacă o lua spre ascunzătorile presărate din belşug prin munţii Dragon's Teeth şi codrii de la răsărit. Dar să ajungă la astfel de adăposturi putea dura ore în şir, iar puterile lui erau pe sfârşite. Şi totuşi, ştia că nu se poate opri acum, chiar dacă va fi descoperit pe terenul deschis.

Cei doi trecură cu îndrăzneală printre două grupuri de străjeri, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta în vreme ce umblau pe câmpia goală. Nu atraseră atenţia

asupra lor decât după ce trecuseră de grupurile de străjeri. Brusc, mai mulţi paznici îi zăriră şi îi strigară în acelaşi timp. Eventine se întoarse pe jumătate spre ei şi flutură din mâna nevătămată, vorbindu-le în graiul trolilor, şi îşi continuă netulburat drumul către bezna de dincolo de tabără. Flick îl urmă, cuprins de nelinişte, timp în care străjerii ezitară, încă nesiguri de ceea ce se petrece. Apoi, unul strigă ceva cu voce aspră şi o porni după ei, făcându-le energic semne cu mâinile să se întoarcă. Eventine strigă la Flick să o ia la fugă şi începu urmărirea. Cei doi se repeziră spre ieşire, în vreme ce aproape douăzeci de duşmani se luară după ei, cu suliţele în mâini şi zbierând cât îi ţineau puterile.

Se vădi foarte curând că urmărirea era inegală de la bun început. Atât Eventine, cât şi Flick erau mult mai sprinteni şi, în mod normal, i-ar fi putut lăsa cu uşurinţă în urmă pe ceilalţi. Dar elful era grav rănit şi slăbit de pierderea de sânge, iar micul vălean era epuizat de eforturile extraordinare din ultimele două zile. Urmăritorii erau odihniţi şi puternici, zdraveni şi bine hrăniţi. Flick ştia că singura lor scăpare era să găsească un loc în care să se poată ascunde în ceaţă şi beznă, în speranţa că duşmanii nu-i vor găsi. Fugarii abia mai suflau, se împiedicau din greu şi-şi sileau trupurile chinuite până la limita rezistenţei. Totul deveni în curând o învălmăşeală enormă şi întunecată formată din ceaţă învolburată în jur şi noroiul alunecos de sub picioarele lor în continuă mişcare. Alergară până crezură că nu mai pot alerga şi tot nu dădură peste vreun munte, peste vreun codru, peste vreun ascunziş.

Brusc, din bezna dinaintea lor se zări sclipirea unei suliţe cu vârf de fier, care trecu prin pelerina lui Eventine şi îl ţintui de pământul umed. Linia exterioară de străjeri, gândi Flick îngrozit – uitase cu totul de ei! O siluetă nedesluşită se desprinse din beznă şi se aruncă asupra

elfului prăbuşit. Cu ultimele puteri, regele rănit se răsuci ca să evite lama sabiei, care se înfipse în pământul de lângă capul lui, şi ridică în acelaşi timp propria-i sabie. Duşmanul căzu numaidecât cu un gâfâit, căci intrase drept în sabia celuilalt.

Flick rămase încremenit locului, căutând din priviri alţi atacatori. Dar se pare că nu fusese decât acel străjer solitar. Văleanul se repezi spre tovarăşul lui, îi smulse sulița din trup şi-l ridică apoi în picioare, cu preţul unui efort aproape supraomenesc. Eventine făcu doi-trei paşi, apoi se prăbuşi din nou la pământ. Temător, văleanul se lăsă în genunchi alături de el şi-l scutură de umăr ca să-l readucă în simţiri.

– Nu – nu, s-a zis cu mine, se auzi în cele din urmă şoapta lui răguşită. Nu pot să merg mai departe...

În urma lor, strigătele northlanderilor ţâşniră din întuneric. Urmăritorii se apropiau tot mai mult! Flick se căzni în zadar să ridice trupul lipsit de vlagă al elfului, de data asta însă regele nu mai rosti niciun cuvânt. Văleanul privi neputincios în bezna din jur, cu pumnalul în mână. Se terminase cu ei. Cu disperarea din urmă, Flick strigă din răsputeri spre întuneric şi ceaţă:

– Allanon! Allanon!

Strigătul se stinse numaidecât în noapte. Se pornise din nou o burniţă monotonă ce cădea pe pământul deja îmbibat de apă şi forma băltoace în iarba tăcută. Zorile erau la mai puţin de un ceas, deşi pe o asemenea vreme era greu să-ţi dai seama. Flick se ghemui fără o vorbă alături de regele leşinat, ascultând cum duşmanii se apropie. Ştia după vocile lor că erau deja aproape, deşi încă nu dăduseră cu ochii de el. Ca o ironie din urmă a sorţii nemiloase, Flick realiză că, după ce riscase totul ca să-l salveze pe Eventine, tot nu aflase nimic despre soarta lui Shea. În stânga lui izbucniră strigăte şi văleanul zări

siluete apropiindu-se din neguri. Îl găsiseră, în sfârşit! Cu chipul împietrit, Flick se ridică să-i întâmpine.

O clipă mai târziu, întunericul nedesluşit dintre el şi urmăritori explodă într-o pală orbitoare de foc, ce părea să fi ţâşnit chiar din pământ, iar forţa extraordinară a acesteia îl aruncă pe Flick la pământ, unde rămase ameţit şi năuc. Scântei şi fire de iarbă arzând căzură ca o ploaie împrejurul lui, în vreme ce mai multe explozii zguduiră pământul. O primă clipă, northlanderii erau siluete întunecate în lumina orbitoare, în următoarea însă dispăruseră cu totul. Coloane de flăcări vii se ridicară spre cerul noptatic aidoma unor stâlpi enormi ce-şi croiau drum prin întuneric şi ceaţă spre boltă. Flick îşi mijì ochii să vadă scena dezastrului şi avu impresia că sosise sfârşitul lumii. Preţ de câteva nesfârşite minute peretele de flăcări continuă să strălucească cu furie neostoită, arse aerul nopţii şi sfâşie pământul, pe care-l îmbucătăţi, iar aerul prinse a dogori într-atât, încât Flick simţi cum îi arde pielea. Apoi, cu o ultimă izbucnire nestăpânită de forţă, flăcările ţâşniră cu lumină vie şi se stinseră într-un şuier de fum şi abur, amestecându-se rapid cu ploaia şi ceaţa, până când în aerul nopţii nu mai rămase decât o dogoare intensă, care se prelingea şi se stingea cu încetul.

Flick se ridică precaut într-un genunchi şi privi în golul dinaintea lui, apoi se răsuci brusc, căci simţi, mai degrabă decât văzu, că se apropie cineva din spatele lui. Din ceaţa învolburată şi aburi se ivi o uriaşă siluetă înveşmântată într-o pelerină neagră ce flutura în urmă-i, aidoma unui înger al morţii venit pentru a-i lua în stăpânire pe cei ce-i aparţineau. Flick se holbă cu groază nețărmurită, apoi tresări, căci îl recunoscu pe cel care se apropia. Era întunecatul pribeag, venit în sfârşit să-i salveze. Era Allanon.

XXVIII

În lumina strălucitoare şi orbitoare a zorilor de zi, sub un cer albastru fără de nori, ultimul grup de refugiaţi din oraşul-insulă Kern trecu de porţile Zidului Exterior şi intră în oraşul Tyrsis. Ceaţa umedă, de nepătruns, se risipise, la fel şi plafonul de nori plumburii de furtună care apăsaseră greu atâtea zile asupra tărâmului Callahornului. Pământul acoperit cu iarbă rămăsese îmbibat de apa de ploaie şi presărat cu mici băltoace pe care nu izbutise încă să le absoarbă, dar ploaia stăruitoare se sfârşise, înlocuită de un cer senin şi un soare care făceau dimineaţa plină de voioşie. Locuitorii Kernului continuaseră ceasuri la rând să sosească grupuri-grupuri, osteniţi cu toţii, îngroziţi de cele ce se petrecuseră şi gândind cu spaimă la ce îi aşteaptă de acum înainte. Căminul lor fusese distrus definitiv, deşi unii dintre ei nici nu ştiau că northlanderii trecuseră totul prin foc şi pară după neaşteptatul atac împotriva taberei lor.

În chip miraculos, evacuarea oraşului sortit pieirii fusese încununată de succes şi, cu toate că nu mai aveau un cămin, erau încă în viaţă şi se aflau, cel puţin pentru moment, în siguranţă. Northlanderilor le scăpase fuga locuitorilor, atenţia lor fiind îndreptată în întregime spre trupa de soldaţi curajoşi ai Legiunii care atacaseră corpul principal al armatei, încât şi ostaşii din cele mai îndepărtate posturi de strajă fuseseră chemaţi în ajutor, în ideea greşită că întreaga forţă a Callahornului declanşase

un atac. Când realizaseră într-un sfârşit că atacul nu fusese decât o manevră menită să le distragă atenţia, era prea târziu, insula fusese evacuată, iar locuitorii pluteau deja departe pe Mermidon, unde armata înnebunită de furie a duşmanilor nu-i mai putea ajunge.

Menion Leah fusese printre ultimii intraţi pe porţile oraşului înconjurat de ziduri, trupul lui zvelt era plin de tăieturi şi lovituri şi aproape răpus de oboseală. Rănile de la picioare i se redeschiseseră în timpul marşului de zece mile de la malul Mermidonului până la Tyrsis, dar refuzase să fie purtat pe braţe. Cu ultimele puteri urcă parapetul larg ce ducea spre poarta Zidului Exterior, susţinut într-o parte de devotata Shirl Ravenlock, care nu voise să plece de lângă Menion nici chiar în timp ce el dormea, iar în partea cealaltă, ajutat de Janus Senpre, nu mai puţin epuizat la rândul lui.

Tânărul comandant al Legiunii supravieţuise luptelor crâncene din noaptea aceea şi plecase de pe insula asediată cu aceeaşi mică plută care îi purtase şi pe Menion şi Shirl. Calvarul îndurat împreună îi apropiase mult, iar în timpul călătoriei spre miazăzi vorbiseră deschis, dar pe şoptite, despre dezmembrarea Legiunii de Hotar. Se declarară amândoi perfect de acord că, dacă oraşul Tyrsis voia să reziste atacului unei armate de mărimea celei trimise din Northland, va avea nevoie de ajutorul Legiunii. Mai mult, Balinor cel dispărut era singurul care dispunea de cunoştinţele şi calităţile necesare spre a conduce Legiunea în bătălie. Era absolut necesar ca prinţul să fie găsit cât mai grabnic şi conducerea să-i fie încredinţată lui, în pofida împotrivirii pe care o vor întâmpina fără doar şi poate din partea fratelui său, care avea să se opună însuşi ideii de a reîntregi oştirea de legendă pe care atât de necugetat o răzleţise.

Nici munteanul, nici comandantul nu realizau în acel moment cât de anevoioasă era misiunea pe care şi-o propuneau, deşi bănuiau, ce-i drept, că Balinor fusese întemniţat de fratele lui îndată ce intrase pe porţile Tyrsisului, cu câteva zile în urmă. Şi totuşi, erau ferm hotărâţi să nu îngăduie ca oraşul Tyrsis să fie nimicit cu uşurinţa cu care fusese nimicit Kernul. De astă dată vor lupta din răsputeri.

Un detaşament de gărzi de palat înveşmântate în negru veni în întâmpinarea micului grup care intrase pe poarta oraşului şi le transmise tuturor salutări călduroase din partea regelui, care îi invita insistent la palat. Când Janus Senpre comentă că el auzise că regele e grav bolnav şi zace pe moarte la pat, căpitanul detaşamentului răspunse îndată, deşi cu o uşoară ezitare, că fiul lui, Palance, era cel ce făcuse invitaţia în numele tatălui său. Nimic nu-l putea mulţumi mai mult pe Menion – era nerăbdător să se vadă intrat în palat, să arunce o privire înăuntru. Dădu numaidecât uitării oboseala şi durerea, dar tovarăşii lui rămaseră prin preajmă, să-l ajute la nevoie. Căpitanul detaşamentului făcu un semn gărzilor de lângă Zidul Exterior, aceştia aduseră rapid o trăsură bogat ornamentată spre a-i transporta pe distinşii oaspeţi la palat. Menion şi Shirl urcară în trăsură, dar Janus Senpre refuză să dea curs invitaţiei, explicând că voia să se ocupe mai întâi de bunăstarea soldaţilor lui din barăcile aproape părăsite ale Legiunii. Cu un zâmbet dezarmant, făgădui că va sosi şi el ceva mai târziu.

Pe când trăsura se depărta spre Zidul Interior, tânărul comandant îl salută scurt pe Menion, fără ca pe chipul lui să se poată citi ceva. Apoi, însoţit de veteranul Fandrez şi de alţi câţiva soldaţi aleşi pe sprânceană, porni cu pas apăsat spre barăcile care-i găzduiau pe cei rămaşi în Legiune. În trăsură, Menion schiţă un zâmbet ca pentru sine şi prinse mâna lui Shirl într-a lui.

Trăsura intră pe poarta Zidului Interior şi o porni încet pe Tyrsian Way, ticsită de lume. Locuitorii oraşului se treziseră în ziua aceea cu noaptea-n cap, dornici să îi întâmpine pe nefericiţii refugiaţi din aşezarea cu care erau îndeaproape înfrăţiţi, gata să ofere merinde şi adăpost prietenilor şi străinilor deopotrivă. Doreau cu toţii să afle cât mai multe despre uriaşa armată invadatoare care le ameninţa căminele. Nenumăraţi oameni cuprinşi de îngrijorare şi spaimă ieşiseră pe străzile înghesuite şi vorbeau între ei, aruncând priviri curioase spre trăsura escortată de gărzile de palat, care trecea încet pe lângă ei. Câţiva arătară spre trăsură sau fluturară din mâini în direcţia ei, pentru că o recunoscuseră pe fata zveltă dinăuntru, cu părul acela de culoarea ruginii ce-i adumbrea chipul palid şi supt. Menion era aşezat foarte aproape de ea şi junghiuri de durere îi înţepară din nou picioarele rănite. Era bucuros acum că nu fusese nevoit să mai umble pe jos.

Marele oraş părea să-i treacă în zbor prin faţa ochilor, clădiri şi poduri, înţesate toate de bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele şi categoriile, gonind încoace şi-ncolo precum talazurile agitate şi zgomotoase ale mării. Munteanul respiră adânc şi se lăsă pe spate pe pernele moi ale trăsurii, ţinând şi acum mâna lui Shirl într-a lui, închise ochii şi îngădui minţii ostenite să se afunde în negura plumburie care i se strecurase în gânduri. Oraşul şi oamenii lui deveniră curând o învălmăşeală nedesluşită de zumzete ce-l îmbiau la un somn odihnitor.

Era pe punctul de a adormi de-a binelea când o mână care-l scutura de umăr cu blândeţe îl smulse din plăcuta amorţeală; deschise ochii şi privi palatul îndepărtat, în vreme ce trăsura urca încet pe aleea lată de pe podul Sendic. Tânărul privi cu admiraţie parcurile şi grădinile de sub pod scăldate în lumina soarelui, terenurile acoperite

de iarbă, copacii şi florile multicolore bine îngrijite ce păreau să nu se mai sfârşească. Pacea şi serenitatea stăpâneau toate aceste locuri, de parcă ele nici n-ar fi făcut parte din oraşul cuprins de frenezie care le crease cândva.

La celălalt capăt al podului, porţile palatului li se deschiseră în întâmpinare. Menion privi înainte, fără să-şi creadă ochilor. Pe aleea principală erau aliniate şiruri de soldaţi din garda palatului, toţi în poziţie de drepţi, înveşmântaţi în uniforme negre imaculate pe care strălucea însemnul şoimului. De undeva din curte răsună un corn vestind sosirea trăsurii şi a celor ce călătoreau într-însa. Munteanul era consternat. Li se acordau onoruri rezervate de regulă conducătorilor de cel mai înalt rang din cele Patru tărâmuri, obicei respectat cu strictețe de puţinele monarhii ce mai fiinţau în întregul Southland. Ceremonia şi desfăşurarea de trupe dovedeau limpede că Palance Buckhannah era hotărât nu doar să nesocotească gravele împrejurări care prilejuiau sosirea lor în oraş, dar şi să încalce tradiţiile respectate prin partea locului de secole întregi.

– E nebun – nebun de legat! tună southlanderul furios. Ce-şi închipuie că se petrece aici? Suntem asediaţi de ditai armata, şi el scoate trupele la paradă militară!

– Menion, fii cu băgare de seamă cum îi vorbeşti. Trebuie să avem răbdare dacă vrem să-i putem fi de ajutor lui Balinor...

Shirl îi puse o mână pe umăr şi-i zâmbi scurt, cu subînţeles.

– Şi nu uita că mă iubeşte, chiar aşa, cu mintea rătăcită cum este acum. A fost cândva un om bun şi este totuşi frate cu Balinor.

În pofida firii sale impulsive şi nerăbdătoare, Menion îşi dădu seama că fata are dreptate. Nu avea nimic de câştigat dacă-şi arăta mânia pe spectacolul acela nesăbuit,

era mai bine să-i facă pe plac prinţului până-l eliberau pe Balinor. Se lăsă în tăcere pe spate în pernele trăsurii în vreme ce intrau pe poarta palatului şi treceau prin faţa soldaţilor cu chipuri impasibile care formau elita gărzii personale a regelui. Fanfara cânta mai departe din ambele părţi şi o trupă de cavalerişti îşi struni cu măiestrie caii în întâmpinarea noilor sosiţi. Apoi trăsura se opri uşurel şi trupul masiv al noului conducător al Callahornului răsări lângă uşa caleştii, cu faţa-i lată zâmbind agitat, dar încântat.

– Shirl – Shirl, nu credeam să te mai văd vreodată!

Întinse mâna şi o ajută pe fata subţirică să coboare, o îmbrăţişă, apoi se îndepărtă ca să o privească mai bine.

– Credeam... credeam că te-am pierdut pe vecie.

Fierbând de mânie reţinută, Menion coborî în tăcere din trăsură şi li se alătură cu un zâmbet slab pe chip, iar Palance se întoarse să-l întâmpine.

– Prinţ de Leah, îţi urez din tot sufletul bun venit în regatul meu, i se adresă în chip de salut bărbatul înalt munteanului zvelt şi-i strânse cu căldură mâna. Mi-ai făcut... un mare serviciu. Tot ce am îţi aparţine – absolut tot. Noi doi vom fi prieteni la cataramă! La cataramă! Doar a trecut atâta vreme... de când eu...

Lăsă vorba neterminată şi-l privi pătrunzător pe muntean, cu gândurile împrăştiate. Vorbirea îi era dezlânată şi agitată, ca şi când nu era tocmai sigur pe ceea ce spune. Dacă nu înnebunise încă de tot, gândi rapid Menion, avea cel puţin mintea grav vătămată.

– Mă bucur să fiu în Tyrsis, răspunse el, deşi mi-aş fi dorit ca împrejurările să fie ceva mai plăcute pentru toţi.

– Te referi, firește, la fratele meu, nu-i aşa?

Întrebarea sfâşie aerul, rostită de prinţul ce păru să iasă brusc din reverie, cu chipul îmbujorat de mânie. Menion îl privi consternat.

– Palance, Menion vorbeşte despre invazia pornită de Northland, despre incendierea Kernului, interveni Shirl numaidecât.

– A, da... Kernul...

Lăsă din nou vorba neterminată, de data asta însă privi neliniştit în jur, de parcă era în căutarea cuiva. Menion privi la rândul lui în jur, dându-şi seama că, în chip ciudat, vrăjitorul Stenmin lipsea. Conform spuselor lui Shirl şi ale lui Janus Senpre, prinţul nu mergea nicăieri neînsoţit de sfătuitorul lui. O privi în ochi o clipă pe Shirl, care îl urmărea cu atenţie.

– E ceva în neregulă, măria ta?

Menion folosise apelativul oficial ca să se bucure de atenţia deplină a celuilalt şi-i zâmbise grăbit, ca şi când ar fi fost doar un prieten îngrijorat care se oferea să-i sară în ajutor. Şiretlicul îi aduse un rezultat absolut neaşteptat.

– Mă poţi ajuta... pe mine şi regatul meu, Menion Leah, răspunse Palance precipitat. Fratele meu doreşte să fie rege în locul meu. Ar voi să mă ucidă. Sfătuitorul meu, Stenmin, m-a salvat de asemenea soartă – dar mai există şi alţi vrăjmaşi... peste tot! Tu şi cu mine trebuie să fim prieteni. Trebuie să luptăm împreună împotriva celor ce vor să-mi ia tronul – şi să-i facă rău acestei încântătoare femei pe care mi-ai adus-o înapoi. Eu... eu nu pot să discut despre asemenea lucruri cu Stenmin... cum aş putea discuta cu un prieten. Dar cu tine... cu tine aş putea discuta!

Se uită nerăbdător, ca un copil mic, spre Menion Leah, care îl privea uluit, şi aşteptă să audă ce avea să-i răspundă acela. Munteanul fu cuprins de un surprinzător sentiment de milă faţă de fiul mezin al lui Ruhl Buckhannah şi îşi dori sincer să-l poată ajuta în vreun fel pe acest nefericit. Îi zâmbi trist şi dădu aprobator din cap.

– Ştiam eu că vei fi de partea mea! strigă celălalt încântat şi izbucni în râs. Suntem amândoi de sânge

regesc, iar asta... ne face mai uniţi. Noi doi vom fi prieteni pe cinste, Menion. Dar acum... trebuie să te odihneşti.

Palance păru să-şi aducă aminte din senin de soldaţii din gărzile palatului, care stăteau şi acum în poziţie de drepţi şi aşteptau răbdători ca prinţul să le dea ordin să plece. Noul conducător al Callahornului le făcu oaspeţilor un semn cu mâna să-l urmeze în căminul familiei Buckhannah, iar în drum îi făcu pe tăcute semn comandantului gărzii personale să-i trimită pe soldaţi la treburile lor cotidiene. Cei trei intrară în căminul de generaţii al familiei regale, unde numeroşi servitori aşteptau să-i conducă pe oaspeţi în odăile lor. Gazda se opri, se întoarse spre cei doi, se aplecă spre ei şi le şopti la ureche:

– Fratele meu e zăvorât în beciurile de sub noi. Nu aveţi a vă teme.

Îi privi o clipă cu subînţeles şi aruncă o ocheadă grăbită spre servitorii curioşi, care aşteptau însă respectuoşi ceva mai în spate.

– Are prieteni pretutindeni, să ştiţi.

Atât Menion, cât şi Shirl încuviinţară din cap, pentru că el asta aştepta din partea lor.

– Şi atunci, nu va scăpa din beciuri? se interesă Menion.

– A încercat aseară... cu prietenii lui, zâmbi Palance satisfăcut. Dar i-am prins în capcană... în capcană, întemniţaţi pe vecie în beci. Acolo e Stenmin acum... trebuie să faceţi cunoştinţă cu el...

Se îndreptă de spate, lăsă vorba din nou neterminată, cu atenţia îndreptată spre servitori, cărora le făcu acum semn să se apropie. Le porunci cu voce aspră să-i însoţească pe oaspeţi în odăile lor ca să se spele şi să-şi schimbe veşmintele, pentru ca apoi să ia împreună cu el micul dejun. Nu trecuse decât un ceas de la ivirea zorilor, iar refugiaţii din Kern nu îmbucaseră nimic încă din ajun.

Menion avea nevoie de îngrijiri, pentru că picioarele îi fuseseră bandajate cu mare grabă, iar vindecătorul casei regale îl aştepta ca să-i pună pe răni leacuri şi pansamente proaspete. Avea, ce-i drept, nevoie şi de odihnă, dar aceasta putea să mai aştepte. Micul grup o porni pe un coridor lung, dar tocmai atunci un glas ce părea cam nesigur o strigă pe Shirl, iar noul conducător al Callahornului se apropie de fata care se oprise mirată să-l aştepte. Palance veni în faţa ei şi o îmbrăţişă grăbit. Menion îşi întoarse faţa, dar auzi bine cuvintele pe care şi le rosteau.

– Să nu mai pleci vreodată de lângă mine, Shirl.

Era o poruncă, nu o rugăminte, deşi vorbele fuseseră rostite cu blândeţe.

– Noul tău cămin trebuie să fie în Tyrsis – ca soţie a mea.

Se lăsă o lungă tăcere.

– Palance, eu cred că...

Vocea lui Shirl tremura în vreme ce căuta să argumenteze încetişor.

– Nu – nu spune nimic acum. Nu e nevoie de vreo discuţie acum... nu acum..., o întrerupse Palance numaidecât. Mai târziu... când vom fi singuri... după ce te odihneşti... vom avea destul timp. Ştii bine că te iubesc... dintotdeauna. Şi tu m-ai iubit cândva, sunt sigur.

Se lăsă din nou tăcerea, apoi Shirl o porni grăbită mai departe, trecu pe lângă Menion, iar servitorii se văzură nevoiţi să o ia la picior ca să se posteze din nou în frunte şi să-i conducă pe oaspeţi în odăile lor. Munteanul dădu fuga să se alăture iar frumoasei fete, dar nu îndrăzni să o ia de mână, căci gazda rămăsese în urma lor pe coridor, ţintindu-i din priviri. Shirl păşea cu chipul plecat, adumbrit de părul lung şi roşcat, cu mâinile subţiri şi arămii împreunate înaintea ei. Nu rostiră niciun cuvânt şi se lăsară

conduşi de servitori spre odăile din aripa apuseană a palatului străvechi. Se despărţiră în grabă, apoi Menion îi îngădui insistentului vindecător să-i pună alifii pe rănile de la picioare şi să i le înfăşoare în bandaje curate. Pe patul înalt erau puse straie curate, o cadă cu apă caldă aştepta alături, dar Menion, cuprins de tulburare, nu le aruncă nici măcar o privire. Se furişă iute din odaia lui în coridorul pustiu; bătu fără zgomot la uşă, apoi o împinse şi pătrunse în odaia lui Shirl. În vreme ce Menion închidea uşa grea de lemn, fata se ridică încet în picioare de pe pat, apoi se repezi la el, îşi încolăci braţele în jurul mijlocului lui şi îl strânse cu putere la piept.

Rămaseră aşa, lipiţi unul de altul, mai multe minute, fără să facă nimic altceva decât să stea îmbrăţişaţi şi să simtă cum viaţa le pulsa fierbinte prin vene şi îi lega cu fire de nedezlegat. Menion îi mângâie cu blândeţe părul roşcat şi îi apăsă faţa frumoasă de pieptul lui. Fata se bizuia pe el! Gândul îi veni în mintea amorţită cu un soi de uşurare. Când tăria şi curajul ei se sfârşiseră, fata apelase la el, iar Menion îşi dădu brusc seama că o iubeşte cu disperare.

Era ciudat să se petreacă aşa ceva tocmai când lumea lor părea că urmează să se prăbuşească în jur, iar moartea pândea prin umbre. Dar tumultuoasa viaţă a lui Menion din ultimele câteva săptămâni nu fusese decât un şir de bătălii înfricoşătoare, una după alta, pe viaţă şi pe moarte, şi nimic nu mai părea să aibă vreo noimă din punctul de vedere al vieţii normale de muritor, ci doar dintr-al ciudatei legende a Sabiei Shannara şi a Vrăjitorului Comandant. În aceste cumplite zile scurse de când plecase din Culhaven, viaţa îl luase pe sus ca o furtună devastatoare, iar el fusese zvârlit de colo-colo în chiar inima acestei furtuni. Afecţiunea profundă faţă de prietenul lui, Shea, şi apoi faţă de tovarăşii din grupul cu care călătorise până la cetatea Paranor şi dincolo de ea, îi oferiseră un anume sentiment

de stabilitate, un semn că exista ceva solid care avea să rămână constant în vreme ce tot restul dispărea din jurul lui. Apoi, în chip neașteptat, o găsise pe Shirl Ravenlock, iar ritmul nebunesc al evenimentelor și primejdiile înfruntate împreună în aceste ultime câteva zile îi atrăseseră unul spre celălalt și îi legaseră strâns unul de altul. Menion închise ochii și o strânse mai tare la pieptul lui.

Palance fusese de folos măcar într-un fel – le spusese că Balinor și, de bună seamă, și cei care-l însoțeau, erau întemnițați cu toții în beciurile de sub palat. Avusese loc, pare-se, o tentativă de evadare care dăduse greș, iar Menion era hotărât să nu facă nicio greșeală. Îi vorbi cu glas scăzut lui Shirl, încercând să hotărască ce ar fi mai bine de făcut. Dacă Palance avea de gând să se tot țină pe lângă Shirl ca să o apere, ea nu se va putea duce nicăieri singură. O amenințare încă și mai mare era încăpățânarea prințului de a se însura cu ea, închipuindu-și, fără temei, că ea îl iubea. Palance Buckhannah părea pe punctul de a înnebuni definitiv, mintea lui era într-un echilibru firav. Prințul putea să o ia razna cu totul în orice moment, iar dacă asta se petrecea în vreme ce viața lui Balinor se afla în mâinile lui...

Menion rămase cu gândul nedus până la capăt, dându-și brusc seama că nu avea la dispoziție timpul necesar pentru a face planuri pentru ziua de mâine. Înainte chiar ca aceasta să vină, nimic nu va mai avea importanță, căci armata Northlandului se va afla la porțile orașului și va fi prea târziu. Balinor trebuia eliberat chiar acum. Menion avea un aliat de nădejde în persoana lui Janus Senpre, dar palatul era apărat de soldații aceia în uniforme negre care se supuneau numai conducătorului acestui tărâm, iar în acest moment păreau să se supună lui Palance Buckhannah. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu bătrânul rege; nu-l

văzuse nimeni de săptămâni întregi. Ce se ştia cu certitudine era că nu se poate ridica de pe patul de suferinţă, dar numai fiul lui pretindea că aşa stau lucrurile – iar acesta se bizuia în întregime pe cuvântul ciudatului vrăjitor Stenmin.

Shirl remarcase la un moment dat că nu-l văzuse niciodată pe Palance fără sfătuitorul lui prin preajmă, dar de când veniseră din Kern, Stenmin nu era de zărit. Iar asta era cu atât mai neobişnuit cu cât toată lumea ştia că Stenmin făcuse în aşa fel încât să devină adevăratul conducător, mereu în umbra nestatornicului prinţ. Tatăl lui Shirl fusese de părere că maleficul vrăjitor părea să exercite o putere ciudată asupra mezinului lui Ruhl Buckhannah. Menion voia să afle care este puterea aceea – avea convingerea că vrăjitorul era răspunzător de comportamentul dezechilibrat al prinţului. Dar nu mai era timp. Va trebui să se descurce cum putea, cu puţinul pe care îl ştia în acest moment.

Se despărţi de Shirl şi se întoarse în odaia lui, gata acum să se scufunde în baia caldă şi să-şi schimbe veşmintele cu cele curate, timp în care în mintea lui se şi înfiripa un plan de eliberare a lui Balinor. Pe când ieşea din cadă, punea la punct ultimele amănunte, dar tocmai atunci se auzi o bătaie la uşă. Munteanul trase iute pe el un halat pe care îl găsi pe pat, traversă odaia şi deschise uşa. Unul dintre servitorii palatului îi adusese Sabia Leah. Menion îi zâmbi recunoscător, îi mulţumi şi puse preţiosul tăiş pe pat, amintindu-şi cum o aşezase pe pernele trăsurii în drum spre palat şi cum uitase apoi să o ia cu sine. Rămase câteva clipe gândindu-se cât de bine îl slujise în bătălii şi cât de falnic se comportase ea. Menion trecuse prin atâtea primejdii din ziua îndepărtată în care Shea sosise în Leah – mai multe decât ar înfrunta un om obişnuit într-o viaţă întreagă.

Menion se întrebă cu tristeţe pentru a mia oară dacă micul vălean mai era în viaţă. Nu ai ce căuta în Tyrsis, se mustră munteanul cu amărăciune. Shea se bizuise pe el, dar se pare că el nu-i meritase încrederea. Menion se supusese în repetate rânduri poruncilor lui Allanon şi de fiecare dată îşi spusese că trădează încrederea prietenului său când urmează îndrumările druidului. Se simţi cuprins de o mânie fierbinte la gândul că nu-şi împlinise datoria faţă de vălean, dar hotărârile în urma cărora ajunsese la Kern îi aparţinuseră. Erau şi alţii, nu numai Shea, care aveau disperată nevoie de ajutorul lui...

Traversă cu paşi măsuraţi odaia, pierdut în gânduri, apoi se lăsă greoi pe patul cel moale şi ademenitor, iar mâna lui atinse metalul rece al sabiei. Îşi trecu degetele peste tăiş şi se lăsă ostenit pe spate, adânc preocupat de ceea ce avea de făcut. Chipul înspăimântat al lui Shirl îi stăruia în minte, ochii ei care se ridicaseră să privească într-ai lui. Fata era importantă pentru el; nu o putea părăsi acum ca să pornească în căutarea lui Shea, oricare ar fi fost urmările. Hotărârea nu era lesne de luat, dacă exista vreo hotărâre de luat – de el nu depindeau doar aceste două vieţi omeneşti, de el depindea viaţa lui Balinor şi a celor întemniţaţi împreună cu el, şi în ultimă instanţă, în mâinile lui se afla soarta locuitorilor întregului tărâm al Callahornului. Lui Allanon şi lui Flick le revenea sarcina să-l găsească şi să-l salveze pe văleanul dispărut, dacă acesta mai era în viaţă. Atât de multe depindeau de fiecare dintre ei, cugetă el distrat, în vreme ce trupul şi mintea, vlăguite peste măsură, se afundau încet în somnul odihnitor de care avea mare nevoie. Spera cu ardoare să izbutească fiecare în misiunea lui... nu-i rămăsese decât să spere şi să aştepte. Pluti o clipă suspendat între somn şi veghe, apoi aţipi.

În clipa următoare tresări şi se trezi cu totul. Poate auzise un zgomot slab sau poate avea un al şaselea simţ extrem de dezvoltat. Aşa sau altfel, munteanul se rupse din toropeală, iar asta îl salvă de la moarte. Rămase nemişcat pe patul larg, iar auzul lui ager prinse un uşor scârţâit ce venea dinspre zidul mai îndepărtat; prin pleoapele mijite zări o draperie ce tremura ca împinsă de o mână nevăzută. O uşă de piatră din spatele draperiei păru să se deschidă şi pe ea pătrunse fără zgomot o siluetă înveşmântată într-o mantie stacojie.

Menion se chinui să respire în continuare liniştit, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul şi-l îndemna să sară din pat şi să pună mâna pe misteriosul intrus. Silueta înveşmântată în pelerină traversă în tăcere odaia, chipul, necunoscut munteanului, privi grăbit în dreapta şi-n stânga, apoi se întoarse din nou spre trupul întins pe pat al lui Menion. Intrusul se afla la doar câţiva paşi de pat când furişă o mână prelungă sub pelerina roşie, de unde scoase un pumnal lung şi ucigător.

Mâna lui Menion odihnea cu palma deschisă pe Sabia Leah, dar el rămase mai departe nemişcat. Mai aşteptă o clipă până atacatorul ajunse la mai puţin de un metru de pat, cu pumnalul uşor ridicat; atunci, iute ca gândul, munteanul ţâşni la atac. Trupul zvelt se săltă ca o zvârlugă şi se năpusti asupra intrusului încremenit de uimire; în mână ţinea sabia încă în teaca ei şi cu ea îl izbi dureros drept în faţă. Misteriosul străin se dădu îndărăt şi ridică pumnalul să se apere. Menion îl izbi a doua oară cu sabia, pumnalul căzu cu zgomot pe podea, iar mâna care-l ţinuse până atunci se chirci de durere. Menion nu se opri, ci se azvârli asupra străinului stacojiu, îl trânti iute la podea, îi răsuci un braţ la spate şi-i înfipse o mână în gâtlej.

– Vorbeşte, ucigaşule! mormăi Menion pe un ton ameninţător.

– Nu, nu, aşteaptă, e o greşeală la mijloc... Eu nu-ţi sunt duşman... te rog, nu pot respira...

Străinul se îneca şi abia respira şuierat, căci munteanul nu slăbi defel strânsoarea, în vreme ce ochii lui întunecaţi cercetau cu răceală chipul prizonierului. Menion nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Faţa umbrită de o bărbuţă neagră era prelungă şi vicleană, boţită acum de durere. Chiar în vreme ce privea dinţii strânşi de mânie şi ochii arzând de ură, munteanul ştiu din instinct că nu era nicio greşeală la mijloc. Menion se dădu iute la o parte şi-l ridică pe celălalt în picioare dintr-o smucitură, dar fără a-i elibera gâtlejul slăbănog.

– Vorbeşte-mi atunci despre greşeala pe care am făcut-o. Ai un minut la dispoziţie înainte să-ţi tai limba şi să te dau pe mâna gărzilor!

Mâna lui eliberă gâtul celălalt, dar coborî fulgerător şi-l înşfăcă de gulerul tunicii stacojii. Azvârli sabia la loc pe pat şi apucă pumnalul de pe jos pentru a fi pregătit în caz că atacatorul ar încerca să facă ceva nesăbuit.

– Pumnalul e un dar, Prinţ de Leah... doar un dar din partea regelui.

Îşi curmă vorba, căci se străduia din răsputeri să-şi vină în fire.

– Regele a vrut să-şi arate recunoştinţa, iar eu... eu am intrat pe o altă uşă ca să nu-ţi tulbur somnul.

Se opri de parcă ar fi aşteptat ceva, privind ţintă chipul munteanului. Nu aştepta să vadă dacă i se dă crezare – altceva era la mijloc, părea că aşteaptă ca Menion să vadă ceva la el... Prinţul de Leah îl scutură cu putere şi smuci faţa celuilalt până o aduse lângă a lui.

– Povestea ta e, fără doar şi poate, cea mai caraghioasă din câte mi-a fost dat vreodată să aud! Cine eşti, ucigaşule?

Ochii celuilalt îl priveau încărcaţi de ură arzătoare.

– Mă numesc Stenmin, sunt sfătuitorul personal al regelui.

Vrăjitorul părea că-şi venise în fire.

– Nu te-am minţit. Pumnalul e un dar din partea lui Palance Buckhannah, el mi-a cerut să ţi-l aduc. Dacă nu mă crezi, du-te la rege. Întreabă-l personal!

În vocea lui era o încredere nemăsurată, care îi dădu lui Menion de înţeles că Palance avea să-i confirme spusele, fie că erau adevărate, fie că nu. În mâinile lui se afla acum omul cel mai primejdios din Callahorn, maleficul vrăjitor devenit puterea supremă din umbra monarhiei – singurul de care trebuia să scape dacă voia să-l salveze pe Balinor. Nu pricepea în ruptul capului de ce se hotărâse acesta să-l atace, atâta vreme cât nici nu se cunoşteau măcar, dar era limpede că dacă îl lăsa să plece sau dacă se ducea cu el la Palance să i se plângă, munteanul ar pierde controlul asupra situaţiei şi viaţa i-ar fi din nou în pericol. Menion îl trânti fără menajamente pe vrăjitor pe un scaun şi-i porunci să nu facă nicio mişcare. Stenmin rămase locului în tăcere, dar ochii i se plimbau necontenit prin odaie în vreme ce-şi mângâia bărbuţa ascuţită. Menion îl cercetă distrat din priviri şi cumpăni ce căi avea de urmat. Nu îi trebui mai mult de o clipă să se hotărască. Nu-şi mai putea permite luxul de a aştepta momentul prielnic spre a-şi elibera prietenii; hotărârea fusese luată din mâinile lui.

– În picioare, vrăjitorule, sau cum ţi-o fi plăcând să-ţi zici!

Chipul malefic îl privi ameninţător, iar Menion îl smulse furios şi-l săltă cu brutalitate de pe scaun.

– Ar trebui să-ţi fac chiar acum de petrecanie fără multă vorbă; aş face Callahornului un mare serviciu. Dar

pentru moment am nevoie de ajutorul tău. Du-mă la beciul în care sunt întemniţaţi Balinor şi ceilalţi – numaidecât!

Stenmin făcu ochii mari cât cepele când auzi pomenit numele lui Balinor.

– De unde poţi tu să ştii despre... un trădător al regatului? făcu vrăjitorul mirat. Regele a poruncit din proprie voinţă ca fratele lui să fie întemniţat până la moarte, Prinţ de Leah, şi chiar eu însumi...

Vorba i se curmă şi se preschimbă într-un gâfâit chinuit, căci Menion îl înşfăcase fără cruţare de gât şi învârtoşa strânsoarea. Faţa lui Stenmin începu să se învineţească.

– Nu ţi-am cerut pretexte sau lămuriri. Du-mă doar la el!

Strânsoarea de fier se întări încă mai abitir în jurul gâtului prizonierului, care se îneca şi care dădu în cele din urmă din cap în semn că se învoieşte. Menion îi dădu drumul dintr-o smucitură din încheietura mâinii, iar vrăjitorul căzu ameţit într-un genunchi. Munteanul se grăbi să se îmbrace, îşi prinse la brâu sabia şi se încinse şi cu pumnalul. Se gândi o clipă să o cheme şi pe Shirl din odaia alăturată, dar renunţă numaidecât la idee. Planul lui era şi aşa plin de pericole; nu avea rost să rişte şi viaţa ei. Dacă izbutea să-şi elibereze prietenii, va avea destul timp să o ia după aceea cu el. Se întoarse spre prizonier, trase pumnalul de la brâu şi i-l arătă.

– Darul pe care ai fost atât de amabil să mi-l aduci îţi va fi înapoiat între coaste, ucigaşule, dacă încerci vreun vicleşug sau mă trădezi cumva, îl preveni munteanul pe cel mai ameninţător ton de care era în stare. Aşa că nu încerca să faci pe deşteptul cu mine. După ce vom ieşi din această odaie, mă vei duce pe coridoare lăturalnice, pe scări în jos, până la temniţa unde se află Balinor şi ceilalţi. Nu încerca să strigi după străjeri – nu te vor putea ajuta la timp. Dacă

te îndoiești cumva de adevărul spuselor mele, bagă bine de seamă: Allanon este cel ce m-a trimis aici!

Stenmin păli de moarte la auzul numelui uriașului druid, iar în ochi i se citi o spaimă vădită. Vrăjitorul stacojiu păru că se resemnează și se supune celui ce-l luase prizonier și porni în tăcere spre ușa odăii, cu Menion mergând chiar în spatele lui cu mâna încleștată pe plăselele pumnalului. Timpul era extrem de important. Trebuia să acționeze rapid, să-i elibereze pe Balinor și pe ceilalți tovarăși ai săi și să pună mâna pe prințul cel cu mintea rătăcită înainte ca gărzile palatului să priceapă ce se petrece. Apoi trebuia să-i trimită cât mai curând vorbă lui Janus Senpre să le vină în ajutor împreună cu toți cei rămași credincioși lui Balinor și, atunci, puterea monarhiei putea fi restabilită fără luptă.

Armata Northlandului se și afla, de bună seamă, pe câmpia înierbată de deasupra orașului-insulă Kern și se pregătea să pornească împotriva Tyrsisului. Dacă Legiunea de Hotar putea fi repusă în drepturi și pregătită de luptă în cursul acelei zile, era posibil ca invadatorii să fie opriți pe undeva la miazănoapte de Mermidon. Traversarea râului cu apele umflate s-ar dovedi cu neputință cu o armată de apărători care ar aștepta pe malul celălalt, iar dușmanilor le-ar trebui mai multe zile ca să facă manevrele necesare să învingă un asemenea obstacol – iar câteva zile ar fi mai mult decât le-ar trebui armatelor lui Eventine să le vină în ajutor. Menion știa că soarta tuturor depindea de ceea ce se va petrece în următoarele câteva minute.

Cei doi păși precauți în coridorul care pornea de la odaie. Menion privi grăbit în ambele părți după vreun semn că s-ar afla prin preajmă soldați în uniforme negre, dar coridorul era pustiu, iar munteanul îi făcu semn lui Stenmin să o ia înainte. Vrăjitorul îl conduse, împotriva propriei voințe, spre odăile din mijlocul palatului, pe căi

ocolite care duceau spre partea din spate a clădirii, evitând cu grijă încăperile în care se afla cineva. Trecură de două ori pe lângă membri ai gărzii palatului, dar de fiecare dată Stenmin nu le spuse nimic şi nu le adresă vreun salut, cu faţa plecată, plină de ură şi amar.

Prin ferestrele bogat ornamentate ale palatului, Menion prinse cu coada ochiului frânturi din grădina ce înfrumuseţa terenul din faţa căminului familiei Buckhannah şi florile colorate, scăldate în lumina caldă a soarelui. Se apropia deja de jumătatea dimineţii şi cât de curând aveau să se perinde pe-acolo vizitatori şi locuitori cu felurite treburi. Nu dăduseră în drumul lor de Palance Buckhannah, iar Menion spera că prinţul era ocupat.

Pe când cei doi treceau încet pe coridoare, răzbătea de pretutindeni sunet de voci omeneşti. Tot mai mulţi servitori începeau să apară, mergând fiecare la treaba lui. Când treceau pe lângă Stenmin, ei se făceau anume că nu îl văd nici pe el, şi nici pe cel ce părea a-i fi prieten, ceea ce scotea limpede la iveală că nu încercau nici simpatie, nici încredere faţă de vrăjitor. Nimeni nu le puse nicio întrebare pe când se apropiau de uriaşa uşă care ducea spre beciurile palatului. Doi străjeri înarmaţi erau postaţi în faţa uşii, care era acum blocată cu ajutorul unei bare de oţel.

– Bagă de seamă ce spui, îl preveni şoapta aspră a lui Menion în timp ce se apropiau de străjeri.

Nou-veniţii se opriră în faţa uşii grele care ducea spre beci, iar precautul muntean îşi aşeză relaxat o mână pe plăselele pumnalului şi se apropie şi mai mult de Stenmin. Străjerii îi aruncară o privire plină de curiozitate, apoi îşi întoarseră atenţia spre sfătuitorul regelui, care începuse să le vorbească.

– Deschideţi uşa, străjeri. Prinţul de Leah şi cu mine vrem să coborâm în beciul cu vinuri şi în temniţă.

– Nu-i este permis nimănui să intre aici – din ordinul regelui, my Lord, declară cu hotărâre străjerul din dreapta.

– Eu tot din ordinul regelui sunt aici! se răsti Stenmin mânios, ceea ce-l făcu pe Menion să-l împungă de la spate ca să-l domolească.

– Străjer, acesta este sfătuitorul personal al regelui – nu un dușman al regatului, interveni Menion cu un zâmbet prietenos. Facem un tur al palatului și, întrucât am salvat-o pe logodnica regelui, domnia sa a fost de părere că i-aș putea recunoaște pe cei ce au răpit-o. La nevoie, îl voi deranja pe rege și-l voi aduce aici...

Amuți și se rugă în sinea lui ca străjerii să cunoască bine comportamentul bezmetic al lui Palance și să nu fie doritori să-l cheme cu una cu două. Străjerii șoviră, apoi dădură în tăcere din cap, traseră bara care bloca ușa, se dădură la o parte și o împinseră, dezvăluind treptele ce coborau spre beciuri. Stenmin o luă din nou înainte fără crâcnire. Părea să se fi resemnat, supunându-se întru totul poruncilor lui Menion, dar prevăzătorul muntean știa că vrăjitorul nu e prost. Dacă Balinor era eliberat și pus din nou la comanda Legiunii de Hotar, puterea pe care o avea el asupra regelui Callahornului avea să ia sfârșit. Va încerca fără îndoială să scape, dar locul și momentul potrivit nu se iviseră încă. Ușa grea se închise încet în urma lor, iar cei doi porniră să coboare treptele luminate de torțe.

Ochii lui Menion căzură numaidecât pe chepengul din podea. Străjerii nu se mai obosiseră să îl ascundă privirii cu ajutorul butoiului de vin, dar îl prinseseră bine cu bare de oțel și zăvoare de tot felul, menite să-i împiedice pe cei de dedesubt să evadeze. Menion nu știa că prizonierii nu se mai întorseseră în celula lor după ce tentativa de evadare eșuase, ci preferaseră să hălăduiască prin bezna coridoarelor. Alți doi străjeri erau postați în apropierea trapei bine închise, iar atenția lor se îndreptă asupra celor doi

bărbaţi cărora li se îngăduise să pătrundă până aici. Menion zări pe un butoi o farfurie cu nişte pâine şi brânză şi două pahare goale chiar lângă o carafă pe jumătate plină cu vin. Cei doi băuseră. Munteanul zâmbi uşor.

În vreme ce se apropiau de baza scărilor, Menion privi cu fals interes prin beci şi simulă un taifas amical cu Stenmin, care însă nu rostea o vorbă. Străjerii se ridicară în picioare şi luară poziţie de drepţi la vederea sfătuitorului, care părea clar nemulţumit de ceva. Munteanul înţelese că soldaţii fuseseră luaţi prin surprindere de această vizită neaşteptată şi se hotărî să profite din plin.

– Acum îmi dau seama ce voiaţi să-mi spuneţi, my Lord.

Îi aruncă o privire fioroasă vrăjitorului în timp ce se apropiau de străjeri.

– Oamenii aceştia au băut în vreme ce se aflau la datorie! Prizonierii puteau să şi scape în vreme ce soldaţii dormeau somnul beţiei! Regele trebuie informat despre asta imediat ce ne sfârşim treaba aici.

Soldaţii păliră de teamă la auzul numelui regelui.

– My Lord, vă înşelaţi, încercă unul dintre ei să-l înduplece. Am băut şi noi doar un păhărel de vin la micul dejun. Nu ne-am nesocotit datoria...

– Regele va fi cel ce va hotărî, i-o tăie Menion fluturând nepăsător din mână.

– Dar... regele nu va asculta...

Stenmin începu să fiarbă de furie când realiză ce făcea Menion, dar soldaţii îi înţeleseră greşit mânia, crezând că voia să-i vadă pedepsiţi. Vrăjitorul voi să spună ceva, dar Menion păşi îndată în faţa lui, ca şi când ar fi încercat să-l oprească să se repeadă la nefericiţii străjeri, trase pumnalul şi i-l propti în pieptul lipsit de apărare.

– Da, firește, e de bună seamă o minciună, îi dădu Menion înainte fără să-şi schimbe tonul vocii. Regele este

însă o persoană ocupată şi n-aş dori să-l supăr cu asemenea chestiuni mărunte. Poate dacă le-ai da o simplă mustrare...?

Menion aruncă o privire peste umăr spre soldaţii care dădură prosteşte din cap, dornici să se agaţe de orice posibilitate ca să evite mânia lui Stenmin. Ca pe toţi ceilalţi din regat, pe cei doi îi înspăimânta puterea pe care ciudatul vrăjitor o avea asupra lui Palance şi nu erau defel doritori să-şi atragă nemulţumirea lui.

– Prea bine atunci, puteţi să vă consideraţi mustraţi, declară Menion şi puse la loc pumnalul în teacă, apoi se întoarse cu faţa la străjerii care păreau încă tulburaţi. Iar acum, deschideţi beciul şi aduceţi prizonierii.

Munteanul se aţinu lângă Stenmin şi-i aruncă o privire grăitoare. Chipul încruntat însă nici nu părea să-l mai vadă, vrăjitorul se uita cu ochi goi la trapa de piatră care ducea spre temniţele de dedesubt. Soldaţii nu făcuseră nicio mişcare, se priveau doar unul pe altul, cuprinşi din nou de disperare.

– My Lord, regele nu îngăduie nimănui să-i vadă pe prizonieri... orice ar fi, rosti în cele din urmă unul dintre străjeri, înghiţind cu greu. Nu pot să-i scot din temniţă.

– Deci, ai de gând să opreşti calea sfătuitorului personal al regelui şi al oaspetelui său, făcu Menion fără şovăire, căci se aşteptase la un asemenea răspuns. Atunci, nu avem de ales, va trebui să-l chemăm pe rege, să vină chiar el aici...

Nici n-a mai fost nevoie de altceva. Nu se mai purtă nicio altă discuţie, soldaţii se repeziră numaidecât la trapa din podea, pe care o eliberară de barele de oţel şi zăvoare. Străjerii se încordară şi traseră cu putere de inelul de fier, trapa se ridică anevoie, apoi căzu cu o bufnitură afară, pe podea, scoţând la iveală o deschidere întunecată. Cu săbiile în mâini, soldaţii strigară în jos şi porunciră prizonierilor să

urce scara. Pe treptele străvechi se auziră paşi, în vreme ce Menion, şi el cu sabia trasă, aştepta alături de Stenmin. Cu mâna liberă îl strânse cu putere de braţ pe vrăjitor şi-i şopti să nu scoată o vorbă şi să nu se mişte. Apoi silueta voinică a lui Balinor îşi făcu apariţia din temniţă, urmată de cele ale fraţilor elfi şi rezistentului gnom, a cărui încercare de a-i salva pe ceilalţi dăduse greş cu doar câteva ceasuri în urmă. La început, prizonierii nu-l văzură pe Menion. Munteanul păşi grăbit înainte, tot cu Stenmin, tăcut, după el.

– Aşa e bine, faceţi-i să se mişte, ţineţi-i tot împreună. Asemenea indivizi trebuie supravegheaţi îndeaproape. Pentru că sunt întotdeauna primejdioşi.

Prizonierii vlăguiţi îşi ridicară uluiţi privirile şi nu-şi ascunseră decât foarte anemic uimirea de a-l vedea pe Prinţul de Leah. Menion le făcu din spatele soldaţilor cu ochiul, iar cei patru prizonieri îşi întoarseră privirile; doar zâmbetul care se răspândea încet pe chipul tineresc al lui Dayel trăda bucuria pe care o simţeau cu toţii la vederea vechiului lor tovarăş. Ieşiseră acum din temniţă şi stăteau tăcuţi la câţiva paşi de străjerii aflaţi cu spatele la muntean. Dar, înainte ca Menion să poată spune ceva, Stenmin, care nu făcuse până atunci nicio mişcare, se smulse din strânsoarea de fier a celuilalt şi sări într-o parte, apoi strigă pentru a-i preveni pe străjerii care nu bănuiau nimic.

– Trădare! Străjeri, e un vicleşug...

Nu izbuti să-şi isprăvească vorba. Pe când străjerii nedumeriţi se întoarseră spre ei, Menion sări ca o pumă asupra vrăjitorului care încerca să scape cu fuga şi-l trânti pe pardoseala de piatră. Soldaţii îşi dădură prea târziu seama de greşeala făcută. Cei patru prizonieri trecură numaidecât la acţiune, se năpustiră dintr-un salt la străjeri şi-i dezarmară înainte ca aceştia să-şi revină din uimire. În câteva clipe, străjerii erau dovediţi, legaţi şi cu căluş în

gură, apoi târâți într-un colț al beciului, unde nu mai puteau fi zăriți. Stenmin, învinețit din cap până-n picioare, fu smucit și ridicat cu brutalitate în picioare ca să se uite în ochii celor care-l aveau acum în mâinile lor. Menion privi neliniștit în sus spre cealaltă trapă a beciului, dar nu apăru nimeni. Se părea că strigătul nu fusese auzit. Balinor și ceilalți se apropiară de el, pe chipurile obosite li se așternuseră zâmbete de recunoștință. Îl bătură pe spate și-i strânseră mâna.

– Menion Leah, avem față de tine o datorie dincolo de orice am putea nădăjdui vreodată să răsplătim.

Uriașul Hotarnic îi prinse cu putere mâna într-a lui.

– Nu credeam că te vom mai vedea vreodată. Unde este Allanon?

Menion le povesti grăbit cum îi lăsase pe Allanon și pe Flick ascunși în apropierea taberei northlanderilor și cum venise în Callahorn să-i înștiințeze pe locuitorii acestuia despre armata care înainta spre a cuceri Tyrsisul. Munteanul se opri o clipă ca să-i pună un căluș lui Stenmin, ca nu cumva maleficul sfătuitor să strige după ajutor către soldații aflați dincolo de trapa din capul scărilor, apoi le povesti cum o salvase pe Shirl Ravenlock, cum ajunsese în Kern, iar mai apoi la Tyrsis, după ce orașul-insulă fusese asediat și ars din temelii. Prietenii lui îl ascultară cu amărăciune până la capăt.

– Orice se va petrece de acum înainte, muntene, i se adresă Hendel cu voce coborâtă, ți-ai dovedit astăzi tăria și nu vom uita nicicând ce ai făcut pentru noi.

– Legiunea de Hotar trebuie repusă numaidecât în drept și trimisă la Mermidon să țină piept dușmanului, interveni grăbit Balinor. O solie va pleca și în oraș. Apoi trebuie să-i găsim pe tatăl... și pe fratele meu. Dar aș dori să fac ordine în palat și în oraș fără luptă. Menion, crezi că Janus Senpre ne va veni în ajutor dacă trimitem după el?

– Îți este credincios ție și regelui, declară Menion.

– Va trebui să-i trimitem solie în vreme ce noi rămânem aici, urmă Prințul de Callahorn și se apropie de Stenmin. După ce primim ajutor, nu vom mai avea probleme – fratele meu va rămâne fără susținători. Dar tatăl meu ce face?

Balinor se înălță ca un munte deasupra siluetei întunecate a vrăjitorului, îi smulse călușul din gură și-l privi cu răceală. Stenmin se uită în ochii lui. În privirea-i piezișă se citea ura. Vrăjitorul știa prea bine că era pierdut dacă Palance era prins și înlăturat de pe tronul Callahornului, de aceea începuse să-l cuprindă disperarea, simțind sfârșitul aproape și planurile risipindu-i-se. Menion stătea mai la o parte, alături de cei doi elfi și de Hendel, în vreme ce Balinor discuta cu misteriosul prizonier, și se întreba ce spera vrăjitorul să obțină încurajându-l pe Palance să acționeze în felul acela bezmetic. Firește, nu era un mister de ce îl susținea pe prințul cu mintea rătăcită să devină noul rege al Callahornului: propria lui situație era asigurată dacă pe tron se afla fratele lui Balinor. Dar de ce îl sfătuise oare să dezmembreze Legiunea de Hotar, când știa foarte bine că o armată invadatoare amenința să calce în picioare micul regat din Southland și să pună capăt acestei monarhii luminate? De ce se ostenise atât să-l întemnițeze pe Balinor într-o aripă îndepărtată a palatului, când le putea face tuturor de petrecanie fără mare tam-tam? Și de ce încercase să-l ucidă pe Menion Leah, pe care nu-l văzuse în viața lui?

– Stenmin, puterea ta asupra acestui meleag și asupra fratelui meu a luat sfârșit, declară Balinor cu dârzenie neabătută. Dacă vei mai vedea sau nu vreodată lumina zilei, depinde de ceea ce vei face începând din această clipă până mă voi afla din nou la comanda orașului. Ce ai făcut cu tatăl meu?

Se lăsă un lung moment de tăcere, timp în care vrăjitorul se uita disperat de jur împrejur, livid de spaimă.

– E... e în aripa nordică... în turn, veni şoapta lui.

– Dacă a fost vătămat în vreun fel, vrăjitorule...

Balinor se întoarse brusc cu spatele şi aproape îl dădu pe celălalt uitării preţ de o clipă. Stenmin se lipi îngrozit de un perete şi privi în urma siluetei înalte a Hotarnicului. Îşi ridică o mână şi-şi mângâie neliniştit bărbuţa scurtă şi ascuţită. Privindu-l aproape cu milă, Menion îşi aminti brusc ceva. O imagine i se ivi în minte – imaginea unei scene pe care o văzuse cu câteva zile în urmă pe malul Mermidonului, la miazănoapte de Kern, când se ascunsese după un deluşor de unde putea cuprinde cu privirea malul apei. Acelaşi gest – mângâierea bărbuţei scurte şi ascuţite! Acum ştia exact ce voia Stenmin să facă! Chipul muntea-nului căpătă o expresie de furie nestăpânită şi se năpusti înainte, trecând pe lângă Balinor ca şi când acesta nici n-ar fi fost acolo.

– Tu eşti cel de pe malul apei – răpitorul! îl acuză el cu o furie nedisimulată. Ai încercat să mă ucizi pentru că te puteam recunoaşte, pentru că-mi puteam da seama că tu eşti cel care a răpit-o pe Shirl – cel care a predat-o northlanderilor. Trădătorule! Aveai de gând să ne vinzi pe toţi – să predai întregul oraş Vrăjitorului Comandant!

Fără să ia seama la strigătele de uimire ale tovarăşilor lui, se repezi spre vrăjitorul, cuprins acum de o groază fără margini, care izbuti cumva să se ferească de muntean şi să alerge spre scările care duceau spre ieşirea din beci. Menion se lansă cât ai clipi în urmărirea lui, cu sabia tatălui său ridicată deasupra capului, gata să-l izbească. Pe la jumătatea scărilor îl ajunse din urmă şi-l răsuci în loc cu o mână pe vrăjitorul care scoase un urlet de groază. Dar

moartea nu-l găsi – chiar când Menion înălţa cu o mână sabia, iar cu cealaltă îl ţintuia pe înfricoşatul Stenmin de zid, trapa grea de deasupra se deschise şi se izbi cu un trosnet bubuitor. În prag se înălţa silueta masivă a lui Palance Buckhannah.

XXIX

Preţ de o clipă, nimeni nu făcu nicio mişcare. Până şi Stenmin, îngrozit, cu faţa lui smeadă, se lipise de peretele beciului şi se muiase de tot, cu privirea fixată asupra siluetei tăcute ce aştepta în capul scărilor străvechi. Chipul chinuit al prinţului era palid, în ochi i se citea un amestec ciudat de furie şi nedumerire. Menion Leah privi neînduplecat în ochii aceia ce rătăceau în jur, sabia îi coborî, iar mânia îl părăsi odată cu neobişnuita întorsătură pe care o luau evenimentele. Viaţa tuturor celor de faţă era în primejdie dacă el nu acţiona de îndată. Îl înşfăcă pe Stenmin, îl ridică în picioare cu o smucitură şi îi dădu brânci cu dispreţ către prinţ.

– Iată-l pe trădătorul mult căutat, Palance – adevăratul duşman al Callahornului. Iată-l pe cel care a predat-o pe Shirl Ravenlock northlanderilor. Iată-l pe cel ce voieşte să predea Tyrsisul Vrăjitorului Comandant...

– Măria ta, ai sosit tocmai la timp.

Vrăjitorul îşi venise în fire îndeajuns cât să-i taie vorba lui Menion, înainte ca acesta să poată spune şi alte lucruri care-i puteau dăuna. Se ridică şovăitor în picioare, apoi se repezi pe scări în sus şi se aruncă la picioarele lui Palance, după care arătă cu degetul spre ceilalţi:

– I-am găsit pe când încercau să scape – tocmai dădeam fuga să-ţi dau de veste! Munteanul e prieten cu Balinor – a venit aici să te ucidă!

Vorbele îi curgeau din gură cu o ură fățișă în vreme ce pipăia tunica protectorului său și se ridica încet în picioare alături de el.

– M-ar fi ucis de nu veneai, apoi ar fi ucis-o și pe măria ta. Nu vezi ce se petrece aici?

Menion se luptă din răsputeri să-și stăpânească dorința fierbinte de a se năpusti pe scări și a-i smulge maleficului vrăjitor limba; se strădui să-și păstreze calmul și-și țintească privirea asupra lui Palance Buckhannah, care părea să fi încremenit locului.

– Ai fost trădat de omul acesta, Palance, îi vorbi el cu voce liniștită. Ți-a otrăvit sufletul și mintea. Ți-a secătuit voința de a gândi de unul singur. Nu-i pasă de tine; nu-i pasă de aceste meleaguri pe care le-a vândut atât de ieftin dușmanului care a nimicit deja Kernul.

Stenmin mugi de furie, dar Menion nu-i acordă nicio atenție și urmă:

– Ai spus nu demult că suntem prieteni, iar prietenii trebuie să aibă încredere unul în celălalt. Nu te lăsa păcălit acum, altfel regatul tău va fi sortit pieirii.

La baza scărilor, Balinor și prietenii lui urmăreau scena în tăcere, cu teama că orice clipă de neatenție ar sfâșia ciudata vrajă pe care părea să o urzească Menion Leah, căci Palance îl asculta cu atenție, iar mintea lui încețoșată se lupta să se elibereze din pâcla ce o acaparase. Încet, prințul coborî prima treaptă, închise trapa în urma lui și trecu pe lângă Stenmin de parcă nici n-ar fi observat că acesta se afla acolo. Sfătuitorul lui șovăi nedumerit și aruncă o privire în treacăt trapei închise, de parcă ar fi cumpănit în sinea lui cât de înțelept ar fi să încerce să fugă. Dar nu era încă dispus să se recunoască înfrânt, așa că se răsuci iute pe călcâie, îl apucă pe Palance de braț și-și plecă fața prelungă până aproape de urechea celuilalt.

– Ai înnebunit? Eşti cu adevărat nebun, aşa cum spun unii, regele meu? şopti el cu venin în glas. Voieşti oare să te laşi păgubaş tocmai acum – să renunţi la tot în favoarea fratelui tău? A fost el oare hărăzit să fie rege – sau măria ta? Toate astea sunt minciuni! Prinţul de Leah e prieten cu Allanon.

Palance se întoarse uşor spre el şi făcu ochii mari.

– Da, Allanon!

Stenmin realiză că atinsese o coardă sensibilă şi era hotărât să-şi urmeze ideea.

– Cine crezi că a răpit-o pe logodnica măriei tale chiar din căminul ei din Kern? Omul acesta, care vorbeşte despre prietenie, a fost unul dintre răpitori – totul nu a fost decât un vicleşug ca să pătrundă în palat şi să te ucidă. Măria ta urma să fii omorât!

La baza scărilor, Hendel făcu un pas înainte, dar Balinor îl reţinu. Menion rămase pe loc, dându-şi seama că orice mişcare neaşteptată nu ar face decât să confirme acuzaţiile lui Stenmin. Munteanul se mulţumi să-i arunce o privire ucigătoare uscăţivului vrăjitor, apoi îşi întoarse din nou atenţia către Palance şi clătină din cap.

– El e un trădător. S-a vândut Vrăjitorului Comandant.

Palance mai coborî câteva trepte, îi aruncă o privire grăbită lui Menion, apoi căutătura i se aţinti asupra fratelui său, care aştepta răbdător la picioarele scărilor. Un zâmbet fugar i se întipări pe buze în vreme ce se opri nedumerit.

– Tu ce crezi, frate? Chiar sunt... nebun? Şi dacă nu eu... înseamnă că toţi ceilalţi sunt nebuni, şi doar eu... cu mintea întreagă. Spune ceva, Balinor. Ar trebui să stăm acum de vorbă... Înainte... Am vrut să spun ceva...

Dar vorba îi rămase nerostită până la capăt, se îndreptă de spate şi se întoarse din nou spre Stenmin, care începuse să aducă foarte mult cu un animal primejdios încolţit, cum stătea acolo ghemuit, gata parcă de atac.

– Eşti un caraghios, Stenmin. Ridică-te ca lumea în picioare!

Porunca aspră sfâşie aerul stătut, iar silueta cocârjată a vrăjitorului se îndreptă numaidecât.

– Sfătuieşte-mă ce să fac, îi comandă Palance brutal. Să pun să fie omorâţi cu toţii? Voi fi astfel în siguranţă?

Cât ai clipi, Stenmin se repezi alături de el, iar în ochi i se aprinse un foc rece de mânie.

– Cheamă străjerii, măria ta. Pune să le facă de petrecanie acestor ucigaşi chiar acum!

Brusc, Palance păru să şovăie, umerii laţi i se lăsară, ochii îi rătăciră pe pietrele din jur. Menion realiză că Prinţul de Callahorn pierde din nou legătura cu realitatea şi se rătăceşte iarăşi în lumea învăluită în neguri a nebuniei care-i răpise inteligenţa cândva vie. Stenmin păru să înţeleagă la rândul lui ce se petrece şi un zâmbet plin de viclenie i se aşternu pe chip, în vreme ce mâna i se ridică să-şi mângâie bărbuţa neagră. Apoi, Palance vorbi pe neaşteptate:

– Nu, nu mai vreau soldaţi... nu mai vreau să fie nimeni omorât. Un rege trebuie să se dovedească om cu judecată... Balinor este fratele meu, chiar dacă voieşte să fie rege în locul meu. Noi doi trebuie să vorbim acum... Nu trebuie să i se facă niciun rău.

Amuţi şi-i zâmbi pe neaşteptate lui Menion:

– Tu mi-ai adus-o înapoi pe Shirl... Credeam că am pierdut-o, aşa să ştii. De ce... ai face tu una ca asta... dacă mi-ai fi duşman...?

Stenmin mugi de furie şi-l trase înnebunit de tunică, dar prinţul nici nu părea să-şi dea seama că vrăjitorul e de faţă.

– Îmi vine greu... să gândesc limpede, Balinor, şopti Palance şi clătină încet din cap. Nimic nu mai este limpede... Nici nu mai sunt mânios pe tine pentru că ai vrut să fii rege în locul meu. Eu... am vrut dintotdeauna să fiu

rege. Am vrut, pe onoarea mea. Dar trebuie să am... prieteni... pe cineva cu care să stau de vorbă...

Se întoarse cu indiferență spre Stenmin, cu chipul total lipsit de expresie. În ochii prințului sfătuitorul său zări ceva care-l făcu să dea drumul tunicii și să se sprijine fără vlagă de perete, cu gura căscată de spaimă. Menion era singurul înde-ajuns de aproape ca să-și dea seama ce se petrecuse. Magia cu care sfătuitorul îl ținuse pe Palance sub stăpânirea lui se destrămase. Gândurile și așa încâlcite ale prințului fuseseră împinse până în punctul în care nici măcar nu mai putea să priceapă cine erau cei din jur, iar Stenmin devenise acum doar un chip oarecare în mulțimea de făpturi nedesluşite care bântuiau lumea de coşmar a Prințului de Callahorn.

– Palance, ascultă-mă, îi vorbi Menion cu glas domol și izbuti să pătrundă, preț de o clipă, prin negurile din jurul minții lui până la conștiința propriu-zisă.

Chipul lat se întoarse ușor spre el.

– Cheam-o pe Shirl din odaia ei. Cheam-o pe Shirl, ea o să te ajute.

Prințul șovăi o clipă, de parcă ar fi încercat să-și amintească ceva, apoi un zâmbet se răspândi încet pe chipul chinuit și un calm profund păru să-i cuprindă întreg trupul: prințul își amintise vocea domoală a fetei, felul ei blând de a fi, frumusețea ei plăpândă – și toate astea aduceau cu sine amintirea unor vremuri de pace și liniște, a unor momente de afecțiune profundă pe care nu le trăise niciodată cu altcineva. Dacă ar putea să petreacă fie și câteva clipe împreună cu ea...

– Shirl, rosti el încet numele fetei și se întoarse spre trapa beciului cu mâna întinsă spre deschizătoare.

Pe când trecea pe lângă Stenmin, vrăjitorul ghemuit păru să cadă brusc pradă nebuniei. Cu un urlet de furie și înverșunare se aruncă asupra prințului, pe care îl apucă

sălbatic de tunică. Menion se repezi fără o clipă de zăbavă spre treapta de sus ca să-i despartă pe cei doi. Se afla însă prea departe când mâna firavă a lui Stenmin se ridică ţinând un pumnal lung pe care îl scosese din pelerină. Lama se înălţă deasupra tuturor, în vreme ce Balinor scotea un urlet de neputinţă. Şi pumnalul căzu. Palance Buckhannah se ridică brusc cât era de înalt, cu pumnalul implântat până la plăsele în pieptu-i lat, iar chipul tânăr i se făcu alb ca varul.

– Ia, îţi dau fratele înapoi, nebunule! zbieră Stenmin ca turbat şi dădu brânci trupului rigid pe scări în jos.

Prinţul rănit căzu greoi în braţele lui Menion, care se izbi de perete, îşi pierdu echilibrul şi scăpă astfel ocazia de a pune mâna pe duşmanul mult hulit. Stenmin se întorsese deja cu spatele şi trăgea în neştire de trapa beciului. Într-o încercare disperată de a-l opri pe vrăjitor, Balinor se năpusti pe scări în sus cu fraţii elfi după el şi strigă după străjeri. Silueta stacojie deschisese pe jumătate trapa şi tocmai se strecura pe ea când Hendel, care era tot la baza scărilor, apucă o secure care zăcea pe podea şi o azvârli cu nemaivăzută forţă după fugar. Securea izbi cu putere zdrobitoare umărul vrăjitorului şi urletul de durere al aceluia stârni ecou în pereţii umezi ai beciului. Dar nici asta nu fu de-ajuns să-l oprească şi, o clipă mai târziu, Stenmin se făcuse nevăzut. Din holul de dincolo începură să se audă strigăte îngrozite că prizonierii îl uciseseră pe rege.

În goana lui nebună, Balinor nu se opri decât un scurt moment pentru a privi trupul ce zăcea nemişcat în braţele puternice ale lui Menion Leah, apoi se repezi mai departe spre ieşire. Doi străjeri înveşmântaţi în negru se iviră pe neaşteptate din coridorul de dincolo, cu săbiile trase, şi îl atacară pe Hotarnicul neînarmat. În ce-l privea pe Balinor, oameni cu săbii ori statui de-ar fi fost, totuna-i era – îi dădu

de-a berbeleacul pe podea cu o mişcare fulgerătoare, apoi apucă o sabie de pe jos şi se făcu nevăzut după colţ. Durin şi Dayel veneau la doar doi paşi în urma lui. Singur Menion rămăsese îngenuncheat pe scări, cu trupul rănit al lui Palance în braţe, legănându-l uşurel pe autoproclamatul rege al Callahornului. Hendel urcă în tăcere treptele de piatră şi rămase în picioare lângă el, clătinând trist din capul cu păr înspicat. Prinţul era încă în viaţă, răsufla chinuit, pleoapele i se zbăteau. Gnomul, cu chipul plin de amărăciune, se aplecă şi scoase din rană pumnalul, pe care îl azvârli cât colo cu dispreţ. Gnomul se aplecă din nou apoi şi-l ajută pe muntean să-l ridice pe rănit. Ochii acestuia se deschiseră pe neaşteptate. Palance rosti ceva, un murmur abia auzit, apoi leşină din nou.

– O cheamă pe Shirl, şopti Menion cu lacrimi în ochi şi-i aruncă gnomului o privire scurtă. Încă o mai iubeşte. Încă o mai iubeşte.

În holul de dincolo, Balinor şi cei doi elfi se străduiau să-l ajungă din urmă pe Stenmin. În jur domnea o totală confuzie, străjerii, slujitorii palatului şi vizitatorii umblau de colo-colo prin palatul cuprins de panică. De pretutindeni, strigăte de groază stârneau ecou în pereţii străvechi de piatră: regele fusese omorât şi ucigaşii hălăduiau prin preajmă, hotărâţi să le facă tuturor de petrecanie. Răzbătu apoi sunet de luptă undeva la porţile palatului, ceea ce spori încă mai mult debandada. Balinor şi cei doi tovarăşi ai lui se luptau să treacă printre grupurile compacte de oameni înspăimântaţi, care păreau loviţi brusc de isterie la vederea lamelor dezgolite ale săbiilor. Câţiva străjeri răzleţiţi încercară să li se pună în cale, dar de fiecare dată uriaşul Hotarnic nu făcea decât să-i zvârle brutal la o parte pe nefericiţii soldaţi, fără să se oprească, în goana lui nebună pe urmele siluetei învesmântate în stacojiu care alerga împleticit undeva înainte. Stenmin încă se mai

vedea când cei trei urmăritori ajunseră în holul principal al palatului, dar fugarul apucase deja să se strecoare printre grupurile de oameni şi era pe cale să se facă nevăzut. Cu o furie de neînchipuit, Balinor se năpusti înainte, cu chipul fioros şi înfricoşător la vedere, îmbrâncind fără milă pe oricine îi stătea în cale.

Apoi, brusc, porţile palatului fură zguduite de greutatea a zeci de luptători şi se dădură de perete cu un bubuit puternic chiar în faţa uriaşului Hotarnic şi a prietenilor lui elfi. Se iscă o totală confuzie când un grup masiv de soldaţi luptară să intre şi se răspândiră apoi pe holul de la intrare şi dincolo de acesta, strigând numele lui Balinor şi învârtind săbiile în jurul lor cu mare precizie. Pentru o clipă prinţul nu-şi dădu seama cine erau oamenii aceştia; apoi văzu că purtau însemnul leopardului – erau soldaţi din Legiunea de Hotar. Cei câţiva străjeri ai palatului rămaşi prin preajmă fie o luaseră la sănătoasa, fie aruncaseră la pământ armele şi se lăsaseră prinşi. Membrii Legiunii îl zăriră numaidecât pe Balinor, se repeziră pe dată la el şi-l ridicară pe umeri cu strigăte de bucurie. Durin şi Dayel se pomeniră despărţiţi de el, iar grupurile compacte de oameni le stânjeniră goana după Stenmin, care se depărta tot mai mult. Balinor strigă şi se luptă cu înverşunare, încercând cu disperare să scape din mijlocul soldaţilor, dar uriaşa greutate a atâtor trupuri îl împiedică să se desprindă din talazurile de oameni care îl târau înapoi spre beciuri.

Cei doi elfi se chinuiră o vreme şi izbutiră în cele din urmă să se desprindă de grupurile de soldaţi, apoi se repeziră din nou pe urmele fugarului, care tocmai o luase pe un alt coridor şi se făcuse pentru moment nevăzut. Elfii cei zvelţi erau însă iuţi de picior şi făcură ca distanţa dintre ei şi Stenmin să se micşoreze cât ai clipi. Apucară pe acelaşi coridor şi dădură din nou cu ochii de el – chipul îi era livid de groază, braţul drept îi atârna neputincios pe

lângă trup. Durin se ocări în sinea lui că nu pusese pe undeva mâna pe un arc. Deodată, fugarul se opri, chinuindu-se fără succes să deschidă una din uşile de pe coridor. Zăvorul însă rezistă în pofida repetatelor eforturi depuse de vrăjitor, aşa că acesta se întoarse şi alergă spre uşa următoare. Durin şi Dayel se aflau la doar câţiva paşi în urmă când Stenmin izbuti să deschidă totuşi o uşă şi se strecură pe ea, trântind-o apoi cu zgomot. Urmăritorii ajunseră într-o clipită la uşă. Fusese zăvorâtă pe dinăuntru, aşa că elfii se apucară să forţeze cu săbiile zăvorul de metal. Acesta era solid şi cei doi petrecură câteva minute bune ca să-i vină de hac. Când în cele din urmă dădură uşa de perete şi pătrunseră cu săbiile în mâini în încăpere, aceasta era pustie.

Menion Leah stătea tăcut la uşa palatului în vreme ce Balinor purta, cu glas scăzut, o discuţie cu comandanţii Legiunii de Hotar. Shirl îi era alături şi-şi sprijinea de el un braţ delicat, iar în lumina amiezii pe chipul ei tânăr se citea neliniştea. Menion privi o clipă în jos, îi zâmbi încurajator şi o strânse mai aproape de el. Dincolo de Zidul Exterior al oraşului Tyrsis, soldaţii a două divizii din Legiunea de Hotar, care fusese repusă de curând în drepturi, aşteptau răbdători să primească ordinul de a porni la luptă împotriva uriaşei armate a Northlandului. Nemaivăzuta armată invadatoare ajunsese pe malul nordic al apelor umflate ale Mermidonului şi tocmai îşi începuse traversarea. Dacă Legiunea putea să apere malul sudic fie şi numai câteva zile, armata elfilor s-ar putea mobiliza ca să le vină în ajutor. Timp, gândi Menion cu amărăciune – de altceva nici nu aveau nevoie, doar de puţin timp, dar în acest moment se pare că duceau lipsă de el. Legiunea de Hotar fusese reorganizată cât de rapid se putuse odată ce ordinea se reinstăpânise în oraş, iar Balinor redevenise comandantul Legiunii, dar până se înfăptuiseră toate astea, armata

northlanderilor ajunsese deja la Mermidon şi se pregătea să-l traverseze.

Balinor era acum rege al Callahornului, dar asta nu era nicidecum prilej de mare bucurie. Fratele lui zăcea în comă, foarte slăbit şi pe moarte. Vindecătorii cei mai de seamă din Tyrsis îl îngrijeau cu răbdare migăloasă, căutând să afle din ce pricină se purtase atât de necugetat, şi într-un final ajunseseră la concluzia că îi fuseseră date nişte poţiuni puternice vreme îndelungată şi că acestea îi frânseseră orice împotrivire şi îl preschimbaseră practic într-un veritabil om de paie. Primise atât de mult din licorile acelea, încât trupul şi mintea îi fuseseră împinse dincolo de limită. Şi, în final, înnebunise cu adevărat.

Balinor ascultase fără o vorbă spusele lor. Cu un ceas în urmă, îşi găsise tatăl într-o odaie părăsită din turnul nordic al căminului familiei Buckhannah. Bătrânul rege murise cu câteva zile în urmă, iar vindecătorul declarase că acesta fusese otrăvit metodic. Stenmin îi îndepărtase din odaie pe toţi, rămânând acolo doar el şi Palance, a cărui minte era deja zdruncinată, încât taina morţii lui Ruhl Buckhannah fusese păstrată cu uşurinţă. Dacă sfătuitorul ar fi izbutit să facă în aşa fel încât Balinor să fie ucis, i-ar fi fost uşor să-l convingă pe Palance să deschidă porţile şi să îngăduie astfel oştirilor Vrăjitorului Comandant să pătrundă în Tyrsis şi să-l treacă prin foc şi sabie. Fusese foarte aproape de reuşită şi era încă posibil ca planul să-i fie încununat de succes. Stenmin scăpase de cei doi elfi şi se ascundea undeva în oraş.

În sensul cel mai real, viitorul Southlandului se afla acum în mâinile Prinţului de Callahorn. Locuitorii oraşului Tyrsis se bizuiau pe membrii familiei regale Buckhannah, ei trebuiau să le ofere o orânduire stabilă şi să le poarte de grijă. Legiunea de Hotar era o unitate de luptă care funcţiona extrem de eficient atunci când Balinor era în

fruntea sa. Iar acum uriaşul Hotarnic era ultimul membru al familiei sale şi omul spre care se îndrepta speranţa tuturor locuitorilor de a fi salvaţi, fie că o recunoşteau deschis, fie că o ştiau doar în adâncul sufletelor lor. Dacă i s-ar întâmpla ceva, Legiunea ar rămâne fără cel mai destoinic comandant al său, iar oraşul l-ar pierde pe ultimul membru al familiei Buckhannah. Cei puţini care ştiau cum stau lucrurile înţelegeau foarte bine că Tyrsisul trebuie neapărat să reziste armatelor Northlandului, altfel întreg Southlandul avea să cadă, iar oştirile elfilor şi cele ale gnomilor aveau să se pomenească izolate una de cealaltă. Allanon îi prevenise că, dacă îngăduiau una ca asta, Vrăjitorul Comandant va învinge. Victoria sau înfrângerea depindeau de oraşul Tyrsis, iar oraşul Tyrsis depindea de Balinor.

Janus Senpre participase în dimineaţa aceea la eliberarea oraşului. După ce se despărţise de Menion, pornise în căutarea comandanţilor Fandwick şi Ginnisson. În mare taină, adunaseră laolaltă mai mulţi membri importanţi ai Legiunii şi, acţionând rapid şi în tăcere, cuceriseră porţile oraşului şi barăcile armatei. Porniseră numaidecât spre palat aproape fără a întâmpina vreo rezistenţă şi mulţi alţii li se alăturaseră, iar în cele din urmă, întreaga zonă din jurul palatului şi al grădinilor familiei Buckhannah fusese cucerită. Cei trei comandanţi şi oamenii lor se postaseră în afara palatului în aşteptarea unui semnal din partea lui Menion, dar tocmai atunci se făcuseră auzite strigăte cum că cineva fusese ucis; de teamă că Balinor fusese cel ucis, forţaseră porţile şi pătrunseseră în palat tocmai la timp ca să-l împiedice pe acesta să-l ajungă din urmă pe Stenmin. Foarte puţine vieţi fură sacrificate în scurta răzmeriţă, iar cei care-l urmaseră pe Palance fură întemniţaţi ori lăsaţi să se întoarcă la

corpurile de armată din care făcuseră parte înainte. Două dintre diviziile Legiunii se adunaseră din nou şi primiseră armele necesare încă înainte de asfinţit. Dar cercetaşii oraşului îl anunţaseră pe Balinor că northlanderii ajunseseră la Mermidon, aşa că prinţul trăsese concluzia că trebuie acţionat numaidecât pentru a-i împiedica să traverseze râul.

Hendel şi cei doi elfi coborâră neliniştiţi treptele de la intrarea palatului, iar pe chipurile lor se citeau emoţii amestecate. Gnomul părea la fel de hotărât ca întotdeauna, faţa lui, care începuse a îmbătrâni, îşi păstră expresia impasibilă în vreme ce aruncă o privire fugară munteanului şi frumoasei lui protejate. Durin părea parcă mai vârstnic, chipul lui elfic prelung era înnegurat de nelinişte cu gândul la ceea ce îi aştepta de acum înainte, Dayel însă, deşi apăsat de aceeaşi neliniştе, izbuti totuşi să surâdă cu voioşie. Menion îşi întoarse privirile spre Balinor şi comandanţii Legiunii. Ginnisson era un ins voinic, cu părul de un roşu aprins şi cu braţe puternice; Fandwick era ceva mai vârstnic, avea părul înspicat, o mustaţă pe oală şi o privire încruntată pe potrivă; Acton era un oştean de înălţime mijlocie, cu înfăţişare comună, dar se spunea că măiestria lui de călăreţ e fără egal; Messaline era înalt, lat în umeri, avea o expresie aproape arogantă şi se legăna nepăsător pe călcâie în vreme ce Balinor le vorbea; ultimul membru al acestui grup era Janus Senpre, care tocmai fusese promovat la rangul de comandant plin, în semn de preţuire pentru curajul dovedit în salvarea locuitorilor oraşului Kern, precum şi pentru rolul foarte important pe care îl jucase în recucerirea Tyrsisului. Menion îi cercetă cu luare aminte din priviri mai multe minute, de parcă aşa ar fi putut să le cântărească valoarea. Apoi Balinor se întoarse şi porni spre el, făcându-le un semn lui Hendel şi celor doi elfi să li se alăture.

– Plec îndată spre Mermidon, îi anunţă el liniştit, când se aflau cu toţii lângă el.

Menion dădu să spună ceva, Balinor însă i-o tăie numaidecât:

– Nu, Menion, ştiu ce vrei să-mi ceri, iar răspunsul este nu. Vei rămâne aici, în oraş. Aş avea încredere în oricare dintre voi punându-mi propria viaţă chezăşie, dar cum viaţa mea este mai puţin importantă decât oraşul Tyrsis, îţi încredinţez ţie grija oraşului. Dacă mi se întâmplă mie ceva, tu vei şti cel mai bine cum trebuie purtată lupta mai departe. Janus va rămâne cu tine, voi doi vă veţi ocupa de apărarea oraşului; i-am ordonat deja să se consulte cu tine în toate privinţele.

– Eventine va veni, zise grăbit Dayel, străduindu-se din răsputeri să pară voios.

Balinor zâmbi şi dădu din cap.

– Allanon nu a dat nicicând greş. Nu ne va părăsi nici de astă dată.

– Nu te expune primejdiei dacă nu e necesar, îl preveni Hendel cu seriozitate. Oraşul acesta şi oamenii lui se bizuie pe tine. Au nevoie să te ştie viu.

– Adio, bătrâne prieten.

Balinor strânse cu putere mâna gnomului.

– Mă bazez mai cu seamă pe tine. Ai de două ori mai multă experienţă ca mine şi eşti un strateg de două ori mai bun. Fii cu băgare de seamă.

Se întoarse iute, le făcu un semn comandanţilor săi şi urcă în trăsura care îi aştepta şi care avea să îi poarte spre porţile oraşului. Janus Senpre flutură liniştitor o mână spre Menion în vreme ce trăsura se urnea din loc, călăreţii ce o însoţeau se încolonară disciplinat în jurul ei, iar întreaga procesiune de viteji se îndreptă în zgomotul potcoavelor de metal spre podul Sendic. Cei patru tovarăşi, împreună cu Shirl Ravenlock, îi petrecură din priviri până nu-i mai

văzură şi până ce tropotul copitelor nu se mai auzi. Apoi Hendel mormăi că ar trebui să mai cotrobăie prin palat după Stenmin şi, fără să aştepte răspuns, intră din nou în căminul familiei Buckhannah. Durin şi Dayel îl urmară, simţindu-se ciudat de deprimaţi. Era pentru întâia dată de când porniseră în lunga călătorie din Culhaven, cu multe săptămâni în urmă, când erau despărţiţi pentru mai mult de câteva ceasuri de Balinor şi li se părea ciudat că-l lasă să plece singur spre Mermidon.

Menion înţelegea foarte bine ce simţeau cei doi, pentru că şi firea lui năvalnică îl îndemna să pornească după Hotarnic, să-l însoţească în bătălia hotărâtoare împotriva hoardelor Vrăjitorului Comandant. Dar era aproape doborât de oboseală – nu dormise de aproape două zile întregi. Efortul imens din lupta de pe insula Kern, lungul drum pe Mermidon şi evenimentele care se derulaseră cu atâta viteză şi care culminaseră cu eliberarea lui Balinor şi a celorlalţi îi secătuiseră până şi lui rezervele, altminteri destul de vaste, de putere. Clătinându-se, o conduse pe Shirl spre grădina din cealaltă parte a palatului şi se prăbuşi greoi pe o banchetă de piatră. Fata se aşeză în tăcere alături de el şi îi cercetă din priviri chipul, în vreme ce el închise ochii şi-şi chinui mintea să se liniştească.

– Ştiu ce simţi, Menion.

Vocea ei blândă pătrunse până la creierul lui ostenit.

– Vrei să fii alături de el.

Munteanul zâmbi şi încuviinţă încet din cap, cu gândurile înceţoşate şi încâlcite.

– Trebuie neapărat să dormi puţin.

Menion încuviinţă iarăşi din cap şi se gândi pe nepusă masă la Shea. Unde era Shea? Pe unde ajunsese oare văleanul în peregrinările sale, în căutarea dispărutei Săbii Shannara? Munteanul se ridică rapid în picioare, goni somnul din pleoape şi se întoarse spre Shirl ca şi când s-ar

fi aşteptat să nu o mai găsească alături de el. Era epuizat, dar voia să vorbească – avea o nevoie absolută să vorbească; o altă ocazie ar putea să nu se mai ivească. Şi aşa, cu voce coborâtă, serioasă, începu să-i povestească mai întâi despre afecţiunea care-i lega pe el şi pe Shea şi despre micile întâmplări care le cimentaseră prietenia în anii scurşi de când se cunoscuseră. Vorbi despre vremurile trăite în ţinuturile muntoase din Leah, apoi îi istorisi toate cele petrecute în timpul călătoriei spre Paranor şi despre căutările sabiei. Uneori se pierdea în încercări vane de a explora sensul unor atitudini şi sentimente pe care ei doi le împărtăşiseră şi al unor filozofii de viaţă asupra cărora nu putuseră cădea de acord. Pe când munteanul vorbea înainte, Shirl îşi dădea seama că nu pe Shea voia de fapt Menion să-l descrie, ci pe sine însuşi. În cele din urmă, ea îl întrerupse şi-şi puse mâna mică pe gura lui.

– Shea a fost de fapt singurul om pe care l-ai cunoscut cu adevărat, nu-i aşa? întrebă ea încetişor. Îl simţeai ca pe un frate şi te simţi vinovat de ceea ce i s-a întâmplat.

Menion înălţă deprimat din umeri.

– Nu puteam face nimic altceva decât ce am făcut. Dacă îl obligam să rămână în Leah, asta n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul. Dar chiar dacă ştiu toate astea, nu-mi foloseşte la nimic. Tot simt un soi de... vinovăţie...

– Dacă ţine şi el la tine pe cât de mult ţii tu la el, atunci în adâncul sufletului el ştie adevărul despre ceea ce ai făcut, oriunde s-ar afla acum, se grăbi ea să-i spună. Nimeni nu poate să-ţi găsească vreo vină în curajul de care ai dat dovadă în aceste din urmă cinci zile – iar eu te iubesc, Menion Leah.

Menion rămase holbându-se prosteşte la ea, căci neaşteptata declaraţie îl luase pe nepregătite. Fata cea subţirică râse când îi văzu nedumerirea şi-şi încolăci braţele în jurul mijlocului lui, buclele ei de culoarea ruginii

se răsfirară aidoma unui văl moale pe fața lui în vreme ce îl ținea îmbrățișat. Menion o strânse la rândul lui în brațe, apoi o luă de umeri și o îndepărtă cu blândețe ca să-i cerceteze chipul și ochii. Ea îl privi fără sfială drept în ochi.

– Am vrut să spun asta cu glas tare. Am vrut ca tu să auzi asta, Menion. Dacă e să murim...

Se înecă în propriile-i vorbe și-și întoarse privirea, iar southlanderul, nedumerit, îi zări lacrimile ce i se rostogoleau încet pe obraji. Menion întinse o mână și i le șterse iute, apoi pe chip i se răspândi vechiul zâmbet strengăresc și se ridică încet în picioare, împreună cu ea.

– Am bătut cale lungă, murmură el cu blândețe. Aș fi putut muri de sute de ori, dar am supraviețuit tuturor încercărilor. Am văzut ce forțe malefice există în lumea asta și în alte lumi, a căror existență nici nu poate fi concepută de muritorii de rând. Nu ne poate face nimeni niciun rău. Dragostea dă oamenilor o putere ce poate înfrunta chiar moartea. Ai nevoie doar de puțină încredere. Trebuie să ai încredere, Shirl. Să ai încredere în noi.

– Am încredere în tine, Menion Leah. Nu uita să ai și tu încredere în tine însuți.

Munteanul, obosit, îi zâmbi și o prinse cu putere de mâini. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui și o iubea mai mult decât pe sine însuși. Se aplecă și o sărută cu drag.

– Totul va fi bine, o asigură el calm. Totul se va sfârși cu bine.

Cei doi mai rămaseră preț de câteva minute în pacea grădinii, stând de vorbă și privind distrați spre cărăruile ce șerpuiau printre florile de vară, cu miresmele și nuanțele lor adânci. Dar Menion se chinuia din greu să rămână treaz, iar Shirl îi ceru să se odihnească acum, până mai era timp. Cu un zâmbet ca pentru sine, Menion se retrase în odaia lui din palat, unde se prăbuși, fără să se dezbrace, pe unul

dintre paturile mari şi moi şi căzu numaidecât într-un somn fără vise. În vreme ce dormea, orele după-amiezii se scurseră leneş, iar soarele coborî spre linia vestică a orizontului, dincolo de care se ascunse în cele din urmă cu o ultimă strălucire roş-aprinsă. La căderea nopţii, munteanul se trezi pe deplin odihnit, dar cuprins de o ciudată neliniştе. Se grăbi să o găsească pe Shirl şi porniră împreună pe coridoarele aproape pustii ale palatului familiei Buckhannah, în căutarea lui Hendel şi a fraţilor elfi. Pe culoarele lungi cizmele lor iscau un ecou vag în timp ce treceau pe lângă străjeri nemişcaţi precum statuile şi pe lângă uşi deschise spre odăi întunecate; se opriră doar câteva minute să privească trupul nemişcat, ca mort, al lui Palance Buckhannah, vegheat de vindecătorii cu chipuri impasibile. Starea lui era neschimbată, dar trupul vătămat şi mintea zdruncinată luptau să reziste morţii care se abătea greu, statornic asupra lui. Pe când cei doi se depărtau în tăcere de patul de suferinţă, în ochii întunecaţi ai lui Shirl se iviseră din nou lacrimi.

Menion era de-acum convins că prietenii lui se duseseră la porţile oraşului să aştepte întoarcerea Prinţului de Callahorn, aşa că înşeuă doi cai şi porniră amândoi călare pe Tyrsian Way. Era o noapte răcoroasă, senină, luminată de sclipirea delicată, argintie a lunii şi a stelelor, turnurile oraşului se zăreau desenate pe fundalul cerului. Pe când caii treceau peste podul Sendic, Menion simţi boarea plăcută a nopţii ce-i răcorea în pale desfătătoare faţa înfierbântată. Tyrsian Way era neobişnuit de tăcută, străzile erau pustii, iar la ferestre se zărea lumină, dar nu se auzeau obişnuitele râsete şi taclale prieteneşti. O tăcere apăsătoare se lăsase peste oraşul asediat, o însingurare amarnică, şoptind despre moartea care pândea undeva deasupra lor şi care însoţea orice bătălie. Cei doi călăriră cuprinşi de neliniştе prin această stranie amorţeală,

încercând să găsească oarece mângâiere în frumusețea cerului spuzit de stele, ce părea să făgăduiască mii de alte zile dăruite semințiilor. Zidul Exterior se înălța grandios și întunecat în depărtare, iar pe parapete ardeau sute de torțe menite să lumineze calea spre casă soldaților din Tyrsis. Erau plecați de multă vreme, își zise Menion. Dar poate că repurtaseră un succes la care nu cutezase nimeni să spere. Poate împiedicaseră hoardele Northlandului să traverseze Mermidonul...

Curând, cei doi descălecară la uriașele porți ale zidului. Barăcile Legiunii forfoteau de activitate febrilă – soldații se pregăteau fără preget de bătălie. Oriunde te întorceai dădeai peste grupuri-grupuri de soldați, iar Menion și Shirl izbutiră cu greu să ajungă la meterezele de la nivelele superioare ale zidului lat, unde îi întâmpină cu multă căldură Janus Senpre. Tânărul comandant veghease fără odihnă liniștea orașului încă de la plecarea lui Balinor, pe chipu-i prelung erau adânc întipărite oboseala și îngrijorarea. Curând, Durin și Hendel își făcură apariția de undeva din beznă, urmați câteva clipe mai târziu de Dayel, care părea dus pe gânduri. Rămaseră cu toții tăcuți, cu privirile pierdute în întunecimea ce se întindea spre miazănoapte, către Mermidon, unde se afla Legiunea de Hotar. De undeva din depărtare se auzeau strigătele înăbușite și vaietele luptătorilor, iar sunetele acestea neliniștitoare erau purtate de boarea nopții spre urechile care așteptau și se chinuiau din răsputeri să le prindă din zbor.

Janus declară cu un aer absent că trimisese deja vreo șase cercetași ca să afle ce se petrece la râu, dar nu se întorsese încă niciunul – iar faptul în sine era îngrijorător. Voise în mai multe rânduri să se ducă acolo chiar el, dar Hendel îi reamintise cu asprime de fiecare dată că datoria lui era să apere orașul Tyrsis, așa că Senpre, cam fără tragere de inimă, renunțase la idee. Durin hotărâse în sinea

lui că, dacă Balinor nu se întorcea până la miezul nopții, avea să plece în căutarea prietenului său. Un elf putea umbla aproape pe oriunde fără să fie descoperit. Dar pentru moment se mulțumi să aștepte împreună cu ceilalți, cuprins de aceeași îngrijorare crescândă. Shirl le povesti pe scurt despre starea neschimbată a lui Palance Buckhannah, dar nu primi decât răspunsuri indiferente, așa că renunță să le mai distragă gândul de la bătălia în desfășurare la râu. Micul grup așteptă un ceas, apoi două. Sunetele deveniră tot mai puternice, iar vaietele mai disperate, și se părea că bătălia se purta acum ceva mai aproape de oraș.

Apoi, ca din senin, o trupă numeroasă de călăreți și pedestrași își făcu apariția din beznă, chiar în fața falezei, și se îndreptă, coloană după coloană, spre rampa lată care ducea spre oraș. Apropierea lor trecuse aproape neobservată și coloanele apărură atât de brusc, încât toți cei de pe Zidul Exterior tresăriră. Janus Senpre sări ca ars și se repezi spre mecanismul care controla lanțurile de metal ale punții, temându-se că dușmanul reușise cumva să ocolească trupele lui Balinor. Dar Hendel îl chemă calm înapoi. El realizase ce se petrece înainte chiar ca ceilalți să bănuiască. Gnomul se aplecă peste parapet și strigă ceva în limba lui, la care primi numaidecât răspuns. Hendel dădu serios din cap și le făcu celorlalți semn, arătând spre călărețul înalt care apăruse în fruntea coloanelor; Balinor, cu chipul năclăit de sudoare și colb, își ridică privirea, pe fața lui plină de amărăciune se citea limpede ceea ce bănuiseră cu toții din clipa în care îl recunoscuseră. Legiunea de Hotar nu reușise să învingă la Mermidon, iar armata Vrăjitorului Comandant se deplasa spre Tyrsis.

Era aproape miezul nopții când cei cinci rămași din grupul pornit din Culhaven se adunară într-o mică odaie din palatul familiei Buckhannah pentru o cină frugală.

Lupta, care durase cea mai mare parte a după-amiezii şi întreaga seară împotriva armatei Northlandului, fusese pierdută, cu toate că southlanderii provocaseră pierderi îngrozitoare duşmanului. O vreme, soldaţii călîţi în bătălii ai Legiunii avuseseră impresia că vor reuşi să-i împiedice pe northlanderi să ajungă pe malul sudic al râului repede-curgător. Dar aveau de-a face cu mii şi mii de duşmani şi, acolo unde câteva sute puteau da greş, câteva mii puteau izbândi. Călăreţii lui Acton năvăliseră cu iuţeala fulgerului de pe flancurile trupelor Legiunii şi zădărniciseră orice încercare a duşmanului de a-i ataca pe pedestraşii prinşi la mijloc. Sute de troli şi mogâldani care încercaseră să ajungă în inima forţelor southlanderilor zăceau morţi. Fusese măcelul cel mai înspăimântător pe care îl văzuse Balinor vreodată, iar apele Mermidonului începuseră de la o vreme să-şi schimbe culoarea de la atâta sânge vărsat. Dar duşmanii îi dădeau nebuneşte înainte, ca şi când ar fi fost făpturi lipsite de cuget şi simţiri, lipsite de înţelegere, de orice teamă firească. Puterea Vrăjitorului Comandant înrobise cugetele uriaşei armate într-atât, încât nici chiar moartea nu mai avea pentru ele vreo importanţă. În cele din urmă, o trupă de uriaşi troli-stâncă pătrunsese prin flancul drept al liniei defensive a Legiunii; deşi fuseseră nimiciţi aproape până la unul, tactica lor de diversiune îi silise pe apărătorii oraşului Tyrsis să-şi reducă flancul stâng. Iar northlanderii traversaseră apele râului.

Se lăsase deja înserarea când lupta ajunsese în acest punct, iar Balinor îşi dădu îndată seama că nici soldaţii cei mai experimentaţi din lume nu ar mai putea recuceri malul sudic odată cu lăsarea întunericului. Legiunea nu suferise decât foarte puţine pierderi în timpul luptei din acea după-amiază, aşa că Balinor dispuse ca două divizii să se retragă în spatele unei coline, iar acolo să se rânduiască din nou în formaţiune de luptă. Cavaleria lupta cu înverşunare pe

flancurile din stânga şi dreapta, cu atacuri repetate şi rapide, ca să distragă atenţia duşmanilor şi să-i împiedice să se organizeze pentru un contraatac. Apoi, Balinor aşteptă întunericul. Hoardele Northlandului începură să traverseze masiv râul odată ce soarele dădu în asfinţit; cu un amestec de consternare şi nelinişte, soldaţii Legiunii de Hotar priviră cum sutele de războinici care traversează apele se preschimbă în mii şi tot nu se mai terminau. Străjerii hotarelor se văzură martorii unei privelişti de coşmar – o armată într-atât de uriaşă, încât acoperea complet terenul de pe ambele maluri ale Mermidonului, cât vedeai cu ochii.

Dar dimensiunea armatei o împiedica să se deplaseze cu uşurinţă, unde mai pui că disciplina nu era prea grozavă, duşmanii păreau cu toţii dezorganizaţi şi cam nedumeriţi cu privire la ce aveau de făcut. Nu depunea niciunul vreun efort deosebit în lupta cu apărătorii oraşului Tyrsis, aflaţi pe colină. Northlanderii se mulţumiră doar să se adune grămadă pe malul sudic după ce îşi încheiară traversarea, de parcă ar fi aşteptat să le spună cineva ce au de făcut mai departe. Câteva trupe de troli bine înarmaţi atacară în câteva rânduri trupele Legiunii, dar acestea erau într-un număr pe potriva duşmanului şi respinseră atacurile fără prea mare greutate. Când se lăsă în sfârşit întunericul, hoardele duşmane începură să se organizeze în coloane de câte cinci, iar Balinor îşi dădu seama că un singur atac bine organizat din partea unei asemenea armate i-ar sfâşia în bucăţi trupele.

Cu priceperea şi cutezanţa care îi câştigaseră faima de adevărat suflet al renumitei Legiuni de Hotar şi de cel mai bun conducător de oşti din întregul Southland, Prinţul de Callahorn porni o manevră tactică peste măsură de anevoioasă. Fără să aştepte atacul inamicului, el îşi împărţi trupele în două şi atacă departe, pe flancul drept şi pe cel

stâng al coloanelor războinicilor dușmani. Lansă atacuri puternice, dar scurte, pe întuneric, pe terenul pe care orice Hotarnic îl cunoștea perfect, iar soldații Legiunii îi atraseră după ei pe dușmani, formând un fel de semicerc. După fiecare nou scurt atac, semicercul se strângea și de fiecare dată apărătorii orașului Tyrsis se retrăgeau tot mai mult. Balinor și Fandwick comandau flancul stâng, iar Acton și Messaline pe cel drept.

Dușmanul începu să se repeadă furibund, poticnindu-se pe terenul ce-i era necunoscut, în bezna tot mai deplină, dar soldații în retragere ai Legiunii erau tot timpul cu câțiva pași prea departe ca să poată fi găsiți. Încet, Balinor începu să-și retragă soldații de pe flancuri și să-și îngusteze liniile defensive, atrăgându-i și pe northlanderi după ei. Apoi, când pedestrașii ajunseseră cu toții în spatele celorlalți, la adăpostul întunericului și al zgomotului de bătălie, experimentații călăreți își contopiră liniile, dădură un ultim fals atac, după care se strecurară cu abilitate afară din capcana dușmană și se făcură nevăzuți. Și, brusc, flancul drept al vrăjmașului dădu peste cel stâng, fiecare închipuindu-și că ceilalți sunt trupele southlanderilor pe care le dușmăneau atâta și la care nu puteau ajunge de atâtea ceasuri. Fără șovăire, dușmanii se lansară în atac.

Câți troli și mogâldani au fost măcelăriți de către propriii lor camarazi de luptă nu se află niciodată, dar lupta era încă în toi când Balinor și cele două divizii ale sale din Legiunea de Hotar ajunseră cu bine la porțile orașului Tyrsis. Copitele cailor și cizmele soldaților fuseseră acoperite cu bucăți moi de pătură care le înăbușiseră zgomotul în vreme ce se îndepărtau. În afara unei singure trupe de călăreți, care se îndepărtase prea mult spre vest și se pomenise despărțită de ceilalți, fiind sfârtecată de dușmani, soldații Legiunii scăpaseră teferi și nevătămați.

Dar nici chiar pierderile pe care le pricinuiseră uriaşei armate a Northlandului nu opriseră înaintarea acesteia, iar Mermidonul, cea dintâi redută defensivă a oraşului Tyrsis, fusese trecut.

Acum tabăra duşmană se întinsese cât era de lată pe câmpia înierbată de sub oraş, iar lumina focurilor de tabără se zărea pe tot cuprinsul câmpiei scăldate în strălucirea lunii şi a stelelor. La ivirea zorilor se va declanşa atacul împotriva Tyrsisului, în care puterea reunită a miilor de troli şi mogâldani, supuşi voinţei Vrăjitorului Comandant, se va dezlănţui împotriva blocului de piatră şi metal care forma Zidul Exterior. Una dintre aceste două forţe avea să cedeze într-un sfârşit.

Hendel stătea dus pe gânduri la masă, în faţa lui Balinor, şi îşi aminti din nou senzaţia pe care o avusese atunci când cercetase ceva mai devreme împreună cu Janus Senpre fortificaţiile marelui oraş şi anume aceea că îi paşte o primejdie neştiută. Zidul Exterior reprezenta, fără îndoială, un obstacol formidabil în calea oricărui duşman, dar ceva parcă nu era în ordine cu el. Nu putea nicicum înţelege ce anume îi provoca neliniştea şi chiar acum, în liniştea micii odăi şi în compania plăcută a prietenilor săi, tot nu putea scăpa de senzaţia supărătoare că le scăpase ceva de importanţă primordială în timpul pregătirilor pentru asediul îndelung care îi aştepta. Trecu în revistă din nou, pe-ndelete, toate liniile defensive ale vastului oraş. La marginea podişului, locuitorii Tyrsisului construiseră un bastion nu prea înalt, menit să împiedice duşmanii să ajungă pe platou. Dacă northlanderii nu puteau fi reţinuţi pe câmpia de sub oraş, Legiunea de Hotar urma să se retragă în spatele zidurilor, bazându-se pe grandiosul Zid Exterior, de unde puteau opri înaintarea duşmanilor. Partea din spate a oraşului era apărată de faleza abruptă care se înălţa la sute de metri în spatele terenului pe care se afla

palatul regal. Balinor îl asigurase că pe faleza aceea nu se poate cățăra nimeni; stâncile erau netede ca oglinda, fără obișnuitele adâncituri și protuberanțe de care se putea agăța cineva ca să urce. Sistemul defensiv din jurul orașului Tyrsis era considerat de nestrăpuns; Hendel rămânea însă nemulțumit.

Preț de o clipă, gândurile îl purtară înapoi pe meleagurile natale – la Culhaven și la familia pe care nu o văzuse de săptămâni întregi. Nu apucase să petreacă niciodată prea mult timp împreună cu ea, căci întreaga lui viață fusese închinată nesfârșitelor lupte de hotar din ținuturile Anarului. Îi era dor de păduri, de nuanțele adânci de verde care învăluiau totul în lunile primăverii și ale verii și se întrebă brusc cum de lăsase să treacă atâta timp fără să le facă o vizită alor lui. Poate că nu avea să se mai întoarcă vreodată acolo. Gândul îi trecu fulgerător prin minte, apoi dispăru fără urmă; nu avea acum vreme de regrete.

Durin și Dayel aveau o discuție serioasă cu Balinor, dar gândurile îi purtau și pe ei spre ținuturile natale din Westland. Dayel, aidoma lui Hendel, se gândea la căminul lui. Ideea luptei de a doua zi îl înspăimânta, dar își accepta spaima, încurajat de prezența celorlalți, și era hotărât să lupte cu aceeași îndârjire ca și ei împotriva armatei care voia să-i nimicească. Se gândea la Lynliss, la chipul ei blând ce i se întipărise pe veci în amintire. Nu va lupta să-și apere doar propria viață, ci și pe a ei. Durin își cercetă fratele din priviri, observă zâmbetul brusc ce-i luminase chipul și înțelese fără să mai întrebe că tânărul se gândea la fata elfă cu care urma să se însoare. Nimic nu era mai important pentru Durin decât viața lui Dayel; de la bun început se îngrijise să fie tot timpul în preajma fratelui său, ca să-l poată apăra mai bine. De multe ori în timpul lungii călătorii spre Paranor își puseseră viața în pericol. Ziua de

mâine avea să aducă o primejdie încă mai mare decât toate cele cu care se confruntaseră până acum și, din nou, Durin avea să vegheze asupra fratelui său.

Se gândi fugitiv la Eventine și la puternica armată a elfilor și se întrebă dacă vor ajunge la timp la Tyrsis. Fără ca extraordinara lor forță să se alăture Legiunii de Hotar, hoardele Vrăjitorului Comandant aveau să răzbească până la urmă prin liniile defensive ale orașului. Ridică pocalul de vin și bău îndelung din el, iar lichidul îi încălzi gâtlejul. Ochii lui ageri cercetară chipurile celorlalți și poposiră în cele din urmă asupra feței neliniștite a lui Menion Leah.

Munteanul cel zvelt înghițise cu multă poftă bucatele – nu îmbucase nimic de aproape douăzeci și patru de ore. Isprăvise cu mult înaintea celorlalți și se delecta acum cu un pocal de vin în vreme ce îi punea întrebare după întrebare lui Balinor despre bătălia din după-amiaza aceea. Apoi, în liniștea orelor târzii ale nopții, cu cina încheiată și cu vinul care îi aducea în trup o amorțeală plăcută, realiză pe neașteptate că taina tuturor celor întâmplate de la plecarea din Culhaven era în stăpânirea lui Allanon. Nu se mai putea gândi la Shea și la sabie, nici măcar la Shirl. În mintea lui se contura doar imaginea întunecată și amenințătoare a misteriosului druid. Allanon cunoștea răspunsul la toate întrebările lor. El singur cunoștea taina acestui straniu talisman pe care oamenii îl numeau Sabia Shannara. El singur cunoștea importanța ciudatei apariții a spectrului înfășurat în pelerină din Valea Shale – druidul Bremen, un om care murise cu peste cinci sute de ani în urmă. El singur știuse, pe întreaga durată a primejdioasei călătorii spre Paranor, la ce trebuie să se aștepte și cum să depășească fiecare pericol. Și totuși, omul în sine rămânea o enigmă pentru toată lumea.

Iar acum plecase, iar Flick era singurul care, dacă mai trăia, putea să-l întrebe ce se va alege de ei toți. Însăși

supraviețuirea lor depindea de Allanon – dar ce va face uriașul druid? Ce-i mai rămăsese de făcut după ce pierduse Sabia Shannara? Ce-i mai rămăsese de făcut după ce-l pierduse pe tânărul descendent al lui Jerle Shannara, care, foarte posibil, era mort? Menion își mușcă furios buza în vreme ce acest gând i se furișa rapid în minte și dispărea la fel de rapid. Shea trebuia să fie în viață!

Menion blestemă în sinea lui toate împrejurările care-i duseseră la acest final nefericit. Se lăsaseră împinși într-un colț. Nu mai aveau acum decât o cale de urmat. În bătălia sângeroasă de a doua zi, mulți oameni aveau să-și piardă viața și cel mult câțiva vor ști pentru ce. Făcea parte din realitatea războiului ca oamenii să piară fără să știe pentru ce – și așa era de secole întregi. Dar războiul acesta era dincolo de înțelegerea oricui, era o confruntare între muritori și o făptură formată din spirit lipsit de substanță. Cum puteau ei înfrânge o forță malefică precum cea a Vrăjitorului Comandant, când nu o puteau nici măcar înțelege? Allanon era singurul care părea să priceapă ce soi de creatură era aceea. Dar unde era druidul când aveau atâta nevoie de el?

Sfeșnicele ardeau cu lumină domoală pe masa din fața lor, iar întunericul se înstăpânise în odaia izolată. Pe pereții de lemn împodobiți cu tapiserii se răsfrângea lumina mai multor torțe înfipte în suporți de metal, iar cele cinci voci deveniră abia șoapte, de parcă noaptea se preschimbase într-un copil ce putea fi deșteptat cumva din somn. Orașul Tyrsis dormea acum, așa cum dormea și armata Northlandului, pe câmpia de dincolo de porțile orașului. În pacea și singurătatea nopții scăldate în lumina lunii părea că toate făpturile vii se odihnesc și că războiul, cu toată durerea și moartea pe care le promitea, nu era decât o amintire nedeslușită, aproape uitată, a unui trecut îndepărtat. Dar cei cinci care vorbeau cu glasuri scăzute

despre zile mai bune şi despre prietenia care-i lega nu puteau scăpa nici măcar pentru câteva minute de sentimentul apăsător că oroarea războiului se află nu mai departe de zorii zilei, la fel de funestă precum întunecimea Vrăjitorului Comandant care pornise încet, de nestăvilit, dinspre miazănoapte ca să înăbuşe flăcăruia plăpândă a vieţii lor.

XXX

În dimineaţa celei de-a treia zile de când îl căutau pe Orl Fane, ploaia torenţială care măturase pustietatea nemărginită a Northlandului se domoli, iar soarele îşi făcu din nou apariţia aidoma unei mingi nedesluşite, înceţoşate, de foc alb ce ardea ca un cuptor prin pâcla voalată lăsată în urmă de peretele negru al Vrăjitorului Comandant chiar pe pământul plin de băltoace şi bolovani. În urma furtunii, terenul arăta cu totul altfel ca înainte, lovit fără milă de ploaia ce trecuse peste întreg meleagul şi lăsase în urmă doar patru linii identice ale orizontului, pe care se desenau pretutindeni coline stâncoase şi văi mlăştinoase.

Călătorii s-au bucurat la început să vadă soarele. Căldura lui pătrundea prin nesuferitul aer mohorât care părea să se fi înstăpânit pe vecie prin locurile acelea pustii şi topea umezeala rece lăsată în urmă de furtuna care încetase; temperatura crescu întruna, iar locurile prinseră din nou să-şi schimbe înfăţişarea. Dar, un ceas mai târziu, erau cu vreo douăzeci de grade mai mult şi continua să se încălzească. Apele adunate în făgaşurile formate de vântul dezlănţuit se preschimbară în aburi şi ceaţă, iar aerul deveni tot mai umed şi învălui totul într-o pâclă şi mai supărătoare.

Tulpiniţele care se înălţaseră timid după furtuna nimicitoare se chircirăşi se prăpădiră, lipsite de strălucirea dătătoare de viaţă a soarelui, sufocate de căldura umedă

care pătrundea prin negurile plumburii. Pământul clisos nu avea nicio apărare sub arşiţa nemiloasă şi foarte curând se pârjoli şi crăpă, transformându-se într-un lut pietros care nu putea da viaţă niciunei plante. Pârâiaşele, iazurile şi băltoacele secară cu repeziciune şi dispărură aproape văzând cu ochii. Bolovanii imenşi care se întâlneau la tot pasul prin tărâmul acela arid absorbeau căldura dogorâtoare aidoma unor bucăţi de metal aruncate pe cărbuni încinşi. Cu o lentoare neînduplecată, meleagurile redeveneau ceea ce fuseseră înaintea furtunii – un ţinut pustiu, uscat, lipsit de orice semn de viaţă, mut şi ameninţător, sub un cer vast, fără de nori. Singura mişcare era cea a soarelui leneş şi nesimţitor care-şi urma placid calea dinspre răsărit spre apus şi care schimba zilele în ani, apoi în secole.

Trei siluete ieşiră cu precauţie de sub adăpostul bolovanului de la poalele unuia dintre nenumăratele deluşoare lipsite de o formă anume. Cei trei îşi îndreptară încet trupurile înţepenite şi se uitară posomorâţi spre zidul de pâclă. Rămaseră aşa o vreme, cu privirile aţintite asupra tărâmului muribund ce părea să se întindă la nesfârşit, ca un cimitir, presărat cu movilite pietroase care acopereau rămăşiţele pământeşti ale celor ce se aventuraseră prin această împărăţie oprită muritorilor. O tăcere malefică apăsa negura cenuşie şi atârna deasupra capetelor, şoptind parcă despre moarte în urechile celor trei fiinţe vii, iar ei priviră cu luare aminte pustietatea care-i înconjura.

Shea se întoarse spre cei doi tovarăşi ai săi. Panamon Creel tocmai se îndrepta de spate şi-şi freca mădularele ca să-şi dezmorţească muşchii. Părul negru îi era ciufulit şi încâlcit, iar faţa lată îi era întunecată de o barbă de trei zile. Avea o înfăţişare cam hirsută, dar ochii îi erau ageri şi îl privi pe Shea drept în ochi. Uriaşul Keltset urcase în tăcere deluşorul şi scruta orizontul spre miazănoapte.

Stătuseră ghemuiți în spațiul strâmt al adăpostului lor vreme de aproape trei zile, timp în care furtuna se dezlănțuise cu sălbăticie pe meleagul pustiu al Northlandului. Trei zile întregi în care nu-l urmăriseră pe Orl Fane și Sabia Shannara – trei zile întregi în care orice urmă a lunecosului mogâldan fusese ștearsă cu desăvârșire. Stătuseră ghemuiți, plini de îngrijorare, printre bolovani, îmbucaseră din timp în timp câte ceva, dar numai pentru că nu aveau încotro, și dormiseră numai pentru că nu aveau nimic altceva de făcut. Dat fiind că stătuseră de vorbă, Shea și Panamon se înțelegeau ceva mai bine unul pe celălalt, Keltset însă rămânea pentru ei o enigmă absolută. Shea era și acum de părere că ar fi trebuit să nu dea atenție furtunii și să continue urmărirea celui pe care îl căutau, dar Panamon nici nu voia să audă de așa ceva. Nimeni nu putea face doi pași pe o asemenea furtună, iar Orl Fane își căutase, de bună seamă, la rândul lui un adăpost, altminteri s-ar fi pomenit prins într-o alunecare de noroi sau dus la vale de apele năvalnice. În orice caz, spusese calm hoțul, mogâldanul nu putea să fi bătut cale prea lungă. Keltset coborî de pe coama dealului și făcu un gest larg cu mâna, pentru a le da de înțeles că nu se zărește nimic la orizont.

Nu mai aduseră vorba despre ceea ce ar fi fost mai bine să facă. Își aburcară pe spinare cele câteva lucrușoare modeste pe care le purtau cu ei și coborâră cu pas sprinten terenul povârnit, apucând-o apoi spre miazănoapte. Shea și Panamon erau de astă dată în deplin acord. Căutarea Sabiei Shannara devenise deja mai mult decât o simplă chestiune de mândrie rănită, mai mult decât o misiune dedicată găsirii unui talisman rătăcit. Devenise căutarea primejdioasă, febrilă, a singurei metode, chiar dacă discutabile, care să le permită supraviețuirea pe aceste meleaguri sălbatice.

Fortăreaţa Vrăjitorului Comandant se afla printre piscurile înalte ce se zăreau în faţa lor, spre nord. În spatele lor se înălţa ucigătorul perete de neguri ce mărginea ţinutul Northlandului. Dacă voiau să scape din acest loc respingător, erau nevoiţi să urmeze una dintre aceste două direcţii. Alegerea firească ar fi fost traversarea, din nou, a negurilor, dar, cu toate că Nestematele Elfice îi puteau călăuzi spre Southland, folosirea lor ar da de ştire lumii spectrelor că se află acolo. Aşa îi spusese Allanon lui Shea la Culhaven, iar acum el îi spuse asta lui Panamon. Sabia Shannara era singura armă care-i putea apăra de puterea Vrăjitorului Comandant şi, dacă puneau mâna pe ea, aveau măcar ceva sorţi de supravieţuire. Planul lor era să găsească pur şi simplu talismanul şi să fugă apoi prin peretele de întuneric cât mai rapid cu putinţă. Nu era cine ştie ce strategie strălucită dar, în condiţiile de faţă, trebuia să fie de-ajuns.

Era la fel de greu de străbătut acele locuri pe cât fusese înainte de dezlănţuirea furtunii. Pământul era tare ca piatra, acoperit cu pietriş şi colb care le alunecau sub picioare. Cei trei îşi continuară drumul pe terenul povârnit şi în scurt timp se umplură de praf şi de vânătăi după atâtea căzături. Tot din pricina terenului atât de accidentat era greu şi să-şi păstreze direcţia de mers sau să-şi dea seama cât înaintaseră. Nu aveau după ce semne să se ghideze, locurile arătau întocmai oriîncotro priveai. Minutele se scurgeau cu o lentoare greu de îndurat, iar călătorii tot nu aflau nimic. Umiditatea creştea necontenit şi veşmintele lor fură în scurtă vreme îmbibate de sudoare. Îşi scoaseră pelerinele şi le îndesară în raniţe; aerul avea să se răcorească la căderea serii.

– Aici l-am văzut ultima oară.

Panamon stătea nemişcat pe culmea dealului înalt pe care tocmai îl urcaseră şi gâfâia de efort. Shea ajunse lângă

el şi privi de jur împrejur fără să-i vină să-şi creadă ochilor. Toate dealurile înconjurătoare arătau la fel ca acela pe care se aflau ei, cu foarte mici diferenţe de dimensiuni şi formă. Shea privi neîncrezător spre linia orizontului. Nici nu mai ştia foarte exact de unde veniseră.

– Tu ce vezi, Keltset? vru să ştie Panamon.

Trolul-stâncă păşi fără grabă pe coama dealului, cu ochii după vreun semn lăsat în trecerea sa de mogâldanul fugar, dar furtuna părea să fi şters orice urmă. Trolul umblă în tăcere alte câteva minute, apoi se întoarse spre ei şi clătină din cap. Faţa colbuită a lui Panamon se făcuse stacojie de furia care-l năpădi brusc.

– Pe-aici a trecut. O să mai mergem încă puţin.

Porniră mai departe în tăcere, coborâră împleticit dealul, apoi îl urcară pe următorul. Nu mai spuseră nimic. Nu mai era nimic de spus. Dacă Panamon se înşela, nici ceilalţi nu aveau vreo altă idee în afara celei de a-şi continua căutările. Se mai scurse cu greu încă un ceas, în vreme ce călătorii se târâră mai departe. Shea începu să-şi dea seama că speranţele lor erau deşarte. Va fi cu neputinţă să scotocească toate ţinuturile care se întindeau de la răsărit la apus; dacă vicleanul mogâldan se abătuse fie şi cu cincizeci de metri într-o parte sau alta, ei nici nu şi-ar da seama că aşa stau lucrurile. Poate fusese chiar îngropat în timpul furtunii într-o alunecare de noroi, laolaltă cu sabia, iar ei nu aveau să mai dea vreodată de el.

Shea avea muşchii îndureraţi după căţăratul necontenit şi se gândi că poate ar fi bine să ceară un scurt popas pentru a se sfătui din nou dacă era înţeleaptă hotărârea de a urma direcţia în care o porniseră. Poate ar trebui să o ia într-o parte sau alta, ca să-i taie celuilalt calea. Dar după ce aruncă o privire spre chipul amarnic încruntat al lui Panamon, văleanul renunţă numaidecât la ideea de a propune măcar aşa ceva. Spătosul aventurier

avea întipărită pe față aceeași expresie pe care o avusese atunci când fusese pe cale să nimicească trupa de mogâldani, cu câteva zile în urmă. Devenise din nou vânătorul pornit în acțiune. Dacă Panamon izbutea să dea de Orl Fane, praf și pulbere îl făcea. Shea fu scuturat fără să vrea de un fior și-și întoarse privirea.

După ce trecură de alte câteva dealuri, dădură, în sfârșit, peste ceea ce căutau. De pe coama unei coline, Keltset fu cel dintâi care zări cu ochii lui ageri obiectul cel neobișnuit pe jumătate îngropat la marginea unui găvan. Le atrase atenția celorlalți doi și coborî cu cea mai mare grabă dealul acoperit de grohotiș, apoi dădu fuga spre obiectul care zăcea acolo, îl ridică și îl arătă celorlalți. Era o bucată mare de pânză – bucată rămasă din mâneca unei tunici. O privi în tăcere câteva clipe, apoi Shea se uită întrebător la Keltset, ca să afle dacă el e de părere că era vorba într-adevăr de ceva ce îi aparținuse lui Orl Fane. Uriașul trol dădu cu seriozitate din cap. Panamon Creel înfipse în pânză sulița ce-i ținea loc de mână și zâmbi amenințător.

– Deci, l-am găsit din nou. De astă dată nu ne mai scapă!

Dar nu-l găsiră în ziua aceea și nici nu dădură peste vreun alt semn al trecerii lui. Pe stratul gros de praf, urmele pașilor mogâldanului s-ar fi zărit limpede și, totuși, nu vedeau nimic. În pofida părerii pe care o exprimase mai înainte Panamon, Orl Fane izbutise cumva să meargă mai departe pe furtună și scăpase și de înec și de alunecările de noroi. Ploaia îi șterse urmele dar, cu perversitate sarcastică, lăsase la vedere petecul acela de mânecă. Bucata de pânză putuse fi adusă de oriunde de apele vijelioase, așa că n-aveai cum ști încotro o apucase mogâldanul sau dincotro venise. Când se lăsă noaptea, ținuturile fură învăluite într-o beznă atât de deplină, încât

era cu neputinţă să zăreşti ceva la mai mult de câţiva paşi, aşa că renunţară, cam fără voie, la căutări. Keltset rămase primul de strajă, iar Panamon şi Shea, morţi de oboseală, adormiră aproape îndată. Aerul nopţii era răcoros, dar umezeala din timpul zilei persista şi acum, iar cei trei călători se înfăşurară în pelerinele abia pe jumătate uscate.

Zorii zilei se revărsară mult prea curând în ţinutul plumburiu ce le era de-acum atât de bine cunoscut. Nu se mai simţea la fel de multă umezeală în aer ca în ajun, dar nici mai multă voioşie; soarele era acoperit şi acum de aceeaşi pâclă grea, care încremenise deasupra lor. Tăcerea nefirească îi apăsa, dublată de senzaţia de izolare deplină de lumea celor vii. Pustietatea aceea nesfârşită începuse să aibă un efect lesne de sesizat asupra lui Shea şi a lui Panamon Creel. Shea devenise neliniştit şi agitat în ultimele câteva zile, iar Panamon, care era de felul lui voios şi vorbăreţ, se afundase într-o tăcere aproape totală. Singur Keltset rămăsese acelaşi dintotdeauna, chipul îi era la fel de inexpresiv şi calm ca înainte.

Luară fără pic de interes un scurt mic dejun, apoi căutarea începu din nou. Îşi reluară aproape cu scârbă urmărirea; dorinţa pe care o împărtăşeau cu toţii era să se termine cât mai curând istoria aceasta obositoare. Deşi nu-şi dădeau seama că şi celălalt gândeşte la fel, atât Panamon, cât şi Shea, începură să se întrebe de ce oare merge Keltset mai departe împreună cu ei. El se afla aici pe meleagurile lui natale şi ar fi putut de bună seamă supravieţui şi de unul singur dacă ar fi vrut să se despartă de ei. Cei doi se chinuiră fără succes să ghicească motivele pentru care Keltset continuase să rămână cu ei în cele trei zile de furtună, iar acum, prea vlăguiţi ca să-şi mai dea cu presupusul, acceptară cam nedumeriţi realitatea prezenţei lui acolo şi hotărâră în sinea lor să afle, înainte de sfârşitul

călătoriei cine sau ce era tovarăşul lor. Călătorii merseră mai departe cu greu prin praf şi negură, iar dimineaţa se preschimbă cu năduf în amiază.

Când Panamon se opri locului, faptul îi luă cu totul prin surprindere pe ceilalţi doi.

– Urme!

Hoţul cel înalt scoase un strigăt de încântare, apoi se repezi nebuneşte spre o mică adâncitură din stânga, iar Keltset şi Shea rămaseră uluiţi cu ochii după el. Câteva clipe mai târziu, cei trei îngenuncheau nerăbdători, aplecaţi asupra unor urme vizibile lăsate în stratul gros de praf. Era foarte clar cine lăsase acele urme; chiar Shea îşi dădea seama că era vorba fără îndoială de nişte cizme de mogâldan, tocite şi mâncate de tot la călcâie. Urmele se înşiruiau oarecum spre nord, dar foarte şovăitor, de parcă direcţia în care se îndrepta acela nu-i mai era nici lui prea clară. Impresia pe care ţi-o făceau urmele era că Orl Fane rătăcea cumva în neştire. Călătorii mai rămaseră puţin acolo, apoi se ridicară în picioare la porunca nerăbdătoare a lui Panamon. Urmele erau făcute cu abia câteva ceasuri în urmă şi, judecând după cât erau de răzleţite, vicleanul Orl Fane putea fi ajuns lesne din urmă. Panamon nu-şi putea ascunde decât în mică măsură încântarea aproape fioroasă care îi înviorase trupul obosit la gândul că lunga vânătoare ar putea lua în curând sfârşit. Fără a mai rosti vreun cuvânt, cei trei îşi luară din nou raniţele la spinare şi porniră cu hotărâre spre miazănoapte. Sosise ziua în care vor pune mâna pe Orl Fane.

Urmele lăsate de micul mogâldan se înşirau anapoda pe dealurile prăfuite ale zonei Northlandului de jos. Cei trei vânători se pomeniră la un moment dat călătorind spre răsărit, ba o dată indiciile îi purtară chiar îndărăt o bună bucată de vreme. După-amiaza se târî mai departe, metodic şi plictisitor, şi, cu toate că uriaşul Keltset le dădu

de înţeles că urmele sunt din ce în ce mai proaspete, ei aveau în continuare senzaţia că nu se apropie prea mult de cel pe care îl vânau. Dacă se lăsa noaptea înainte de a-l găsi pe mogâldan, era foarte posibil să-l piardă din nou. Mai fuseseră cât pe ce să-l ajungă de două ori şi, de fiecare dată, ceva neaşteptat îi făcuse să amâne pentru o vreme căutările. Nu doreau câtuşi de puţin ca asta să se repete a treia oară, iar Shea se jurase în sinea lui că la nevoie avea să-l urmărească pe Orl Fane chiar şi pe beznă totală.

Piscurile înalte ale întunecatei Împărăţii a Craniilor se înălţau ameninţător în depărtare, vârfurile lor negre şi ascuţite ţâşneau aidoma unor pumnale spre cer. În sufletul văleanului se strecura o spaimă de care nu se putea descotorosi şi care devenea tot mai puternică pe măsură ce înaintau spre inima Northlandului. Începu să-şi spună că se amestecase în povestea asta mai mult decât îşi închipuise iniţial, că, într-un anume fel, căutarea lui Orl Fane şi a Sabiei Shannara era doar o părticică dintr-un şir mult mai lung de episoade. Nu era cuprins încă de panică, dar se simţea îmboldit de dorinţa năvalnică de a se termina odată goana aceea nebunească şi de a se întoarce pe meleagurile natale.

Către mijlocul după-amiezii, terenul deluros începu să se mai niveleze şi deveni o câmpie aproape netedă, care le îngădui celor trei să vadă înaintea lor pe distanţe mai lungi şi să meargă drept, aproape cu uşurinţă, pentru întâia oară de când trecuseră de peretele de întunecime. Ţinutul care se întindea în faţa lor era de o goliciune inimaginabilă, un câmp arid şi mohorât de pământ brun, cu bolovani cenuşii care se înşirau spre miazănoapte către piscurile înalte ce mărgineau Regatul Craniilor şi sălaşul Vrăjitorului Comandant. Această vastă câmpie se micşora pe măsură ce priveai spre miazănoapte şi se sfârşea cu totul în locul în care bolovanii şi podişurile începeau să urce tot mai

mult, precum treptele unei scări, spre munți. Toate aceste întinderi, pustii, încinse și mohorâte, erau învăluite în aceeași tăcere ciudată, funerară. Nu se simțea nicio mișcare, nu pășea niciun animal, nu bâzâia nicio insectă, nu zbura nicio pasăre, nici măcar vântul nu spulbera praful așternut pe pământ. Pretutindeni, aceeași respingătoare pustietate lipsită de viață, acoperită parcă de giulgiul morții. Urmele șerpuitoare ale lui Orl Fane duceau spre această câmpie vastă și se pierdeau în depărtare. Părea că ținutul însuși l-ar fi înghițit.

Vânătorii se opriră o vreme, pe chipurile lor se citea vădita nemulțumire că vor trebui să meargă mai departe prin aceste ținuturi dușmănoase. Dar nu era timp să mai cumpănească lucrurile, așa că se așternură la drum. Urmele, chiar așa întortocheate cum erau, se vedeau acum pe distanță mai mare, iar cei trei putură să le caute tăind de-a dreptul. Și astfel începură să câștige timp. După mai puțin de două ceasuri, Keltset le făcu semn că erau cam la vreo oră în urma mogâldanului. Amurgul se lăsa cu repeziciune, iar soarele cobora către linia ondulată a orizontului. Înserarea mohorâtă era accentuată de pâcla veșnic prezentă, iar terenul începea să capete un aspect foarte neclar.

Călătorii merseră pe urmele mogâldanului până într-o vale adâncă, mărginită din toate părțile de pietroaie ascuțite și de bolovani masivi. Lumina soarelui dispăruse aproape cu totul, lăsând valea pradă unui întuneric tot mai deplin, iar Panamon Creel, care preluase ceva mai devreme conducerea, era nevoit să-și îngusteze acum ochii ca să găsească urmele în stratul gros de praf. Încetiniră pasul aproape cu totul, căci umblau aplecați până aproape de pământ. Panamon Creel era atât de adânc concentrat asupra urmelor, încât atunci când acestea se sfârșiră, faptul îl luă cu totul prin surprindere. Shea și Keltset i se

alăturară îndată şi abia după o cercetare atentă a terenului ajunseră la concluzia că cineva îşi dăduse osteneala să şteargă orice urmă a trecerii micului mogâldan.

Şi chiar atunci, nişte siluete uriaşe începură să se desprindă din umbrele văii, apropiindu-se ameninţător în lumina tot mai slabă a amurgului. Shea le zări cel dintâi, dar crezu că îl înşală privirea. Panamon se dezmetici mai rapid. Hoţul se îndreptă cât ai clipi de spate, îşi trase sabia din teacă şi-şi înălţă şi sulița ce-i ţinea loc de mână. Poate că ar fi izbutit să-şi croiască drum prin cercul tot mai compact de duşmani, dar Keltset, care nu acţionase niciodată până atunci în vreun fel neaşteptat, făcu acum un lucru surprinzător. Se repezi fulgerător şi-l trase îndărăt pe hoţul rămas consternat. Panamon se holbă fără să-i vină să creadă la uriaşul lui tovarăş, apoi, cam în silă, îşi coborî armele. În jurul celor trei se vedea cel puţin o duzină de siluete cu armele în mâini şi chiar în lumina neclară a amurgului Shea realiză îngrozit că o trupă de troli enormi dăduse peste ei.

Călăreţii elfi îşi struniră osteniţi caii plini de spume şi priviră cu un aer absent spre vasta trecătoare Rhenn. Două mile se întindeau pustii spre răsărit, mărginite de o parte şi de cealaltă de înălţimi ascuţite pe care creşteau copaci rari şi hăţişuri joase. Legendara trecătoare era de secole întregi calea de intrare dinspre câmpiile joase ale Streleheimului în măreţii codri ai Westlandului şi aducea cu o poartă formată de natură pentru intrarea în străvechea aşezare a elfilor. Era trecătoarea în care uriaşa forţă a armatei Vrăjitorului Comandant fusese înfrântă şi zdrobită de trupele lui Jerle Shannara. Era locul în care Brona se înfruntase cu bătrânul Bremen şi fugise din calea lui şi a misterioasei Săbii Shannara – fugise cu întreaga lui armată grandioasă înapoi spre câmpie, numai ca să fie opriţi de armata gnomilor care se apropia, iar acolo se purtase lupta

la capătul căreia dușmanii fuseseră prinși în capcană și nimiciți. Trecătoarea Rhenn era locul în care începuse decăderea colosalei puteri care amenința lumea încă din timpul devastatoarelor Mari Războaie, iar semințiile priveau cu mult respect această vale pașnică, încărcată de o bogată istorie. Era un adevărat monument al naturii, care vorbea despre mărețe fapte de vitejie, și erau mulți cei ce călătoreau de pe tot cuprinsul lumii până la ea, numai ca să simtă că sunt și ei parte a acelor fantastice timpuri.

Jon Lin Sandor dădu ordin cavaleriștilor să descalece, iar călăreții coborâră ușurați din șa. Pe el nu gândul la trecut îl frământa acum, ci la viitorul apropiat. Privi cu îngrijorare spre zidul de întunecime care descindea dinspre Northland, peste câmpia Streleheim, și care se apropia necontenit, zi după zi, de hotarele Westlandului și de căminele elfilor. Ochii lui ageri se ațintiră în depărtări, spre orizontul răsăritean, acolo unde bezna se înstăpânise deja peste codrii ce împrejmuiau cetatea Paranorului. Elful clătină cu amărăciune din cap și blestemă în sinea lui ziua în care îngăduise să fie despărțit de cel ce-i era rege și cel mai vechi prieten. Petrecuse întreaga copilărie împreună cu Eventine, iar când prietenul lui devenise rege, îi rămăsese alături în calitate de consilier special și strajă autodeclarată. Se pregătiseră împreună de respingerea invaziei armatei lui Brona, acel rege al lumii spectrale despre care se crezuse cândva că fusese nimicit în cel de-al Doilea Război al Semințiilor. Misteriosul pribeag Allanon îi avertizase pe elfi cum stau lucrurile și, cu toate că unii bombăniseră disprețuitori, Eventine nu căzuse în asemenea greșeală. Allanon nu se înșelase niciodată până atunci; iscusința cu care știa să descifreze tainele viitorului erau, ce-i drept, neliniștitoare, dar toate spusele lui se dovediseră până atunci neobișnuit de adevărate.

Poporul elfilor urmase povața lui Eventine și se pregătise de război, dar invazia nu se declanșase, așa cum

se aşteptaseră. Apoi căzuse Paranorul şi Sabia Shannara fusese cucerită. Allanon sosise din nou la ei şi le ceruse să patruleze prin câmpia Streleheim, deasupra cetăţii Paranor, ca nu cumva mogâldanii care stăpâneau acum cetatea druizilor să încerce să ducă sabia spre miazănoapte, la castelul Vrăjitorului Comandant. Elfii urmaseră fără împotrivire şi această povaţă.

Dar atunci se întâmplase ceva neaşteptat, şi asta chiar pe când Jon Lin Sandor nu se afla lângă regele său. Mogâldanii care-şi făcuseră tabără la Paranor se hotărâseră brusc să se retragă spre adăpostul oferit de Northland şi, drept urmare, trei trupe numeroase de patrule reunite atacaseră liniile defensive ale elfilor. Eventine şi Jon Lin Sandor conduceau fiecare câte o trupă şi i-ar fi dovedit cu uşurinţă pe mogâldani, dacă acestora nu li s-ar fi alăturat o armată formată din mogâldani şi troli, desprinsă din cea a Vrăjitorului Comandant care-şi pornise înaintarea spre miazăzi. Trupa lui Jon Lin fusese aproape nimicită, el însuşi abia scăpase cu viaţă. Nu reuşise să îl găsească pe Eventine, regele elfilor dispăruse împreună cu întreaga lui trupă. Jon Lin Sandor îl căuta de aproape trei zile.

– O să-l găsim, Jon Lin. Eventine nu e uşor de ucis. Va găsi el o cale să supravieţuiască.

Jon Lin clătină mohorât, abia perceptibil, din cap şi privi ţintă chipul tineresc al celui aflat alături de el.

– E ciudat, dar sunt convins că trăieşte, reluă celălalt. Nu pot să explic prea bine cum şi de ce – simt doar în adâncul sufletului.

Breen Elessedil era fratele mai tânăr al lui Eventine; el devenea şi moştenitorul tronului elfilor din Westland dacă fratele lui murea. Era însă o situaţie pentru care nu era încă pregătit şi pe care, la drept vorbind, nici nu şi-o dorea. De când dispăruse Eventine, nu făcuse nimic ca să preia conducerea armatei elfilor, căzută cumva în amorţeală, sau

să îndrume Înaltul Consiliu, se mulţumise doar să se alăture numaidecât celor care porniseră în căutarea fratelui său. Drept urmare, întregul sistem de organizare al elfilor se afla într-o situaţie de haos aproape desăvârşit, iar cel ce fusese cu două săptămâni în urmă un popor unit, gata să se împotrivească ameninţării invaziei dinspre nord, se transformase acum într-o adunătură de grupuri izolate de elfi, înspăimântaţi cu toţii ştiind că nu era nimeni pregătit să-şi asume comanda.

Poporul elfilor nu intrase pe de-a-ntregul în panică; erau un neam mult prea disciplinat ca să îngăduie ca totul să se destrame cu atâta uşurinţă. Dar Eventine avea o personalitate extraordinar de puternică, iar elfii îl susţinuseră cu mic cu mare chiar din ziua în care urcase pe tron. Tânăr, dar înzestrat cu o nemaiîntâlnită tărie de caracter şi un simţ practic de netăgăduit, Eventine îi călăuzise întotdeauna, iar poporul îi urmase mereu sfaturile. Zvonurile despre dispariţia lui îi tulburaseră profund pe elfi.

Nici Breen Elessedil, nici Jon Lin nu avuseseră vreme să se ocupe de altceva decât de găsirea regelui dispărut. După ce se strecuraseră binişor pe lângă trupele de mogâldani şi pe după corpul principal al armatei Northlandului, supravieţuitorii zdrenţuiţi ai micii trupe decimate de luptători elfi se retrăseseră pentru scurtă vreme în cătunul izolat Koos, unde făcuseră rost de provizii şi de cai odihniţi. Iar acum îşi reluaseră căutările.

Jon Lin Sandor ştia cam pe unde putea da de Eventine, dacă mai era în viaţă. Uriaşa armată a Northlandului mărşăluise spre sud, către regatul Callahornului, şi nu avea cum să treacă de el decât după ce renumita Legiune de Hotar avea să fie nimicită până la ultimul luptător. Era posibil ca Eventine, dacă era prizonier, aşa cum bănuiau de-acum şi el şi Breen, să fie purtat de armata invadatorilor pe post de ostatic de mare preţ, spre a fi folosit la

negocieri. Odată Eventine Elessedil înfrânt, oraşele conduse de personaje mai puţin meritorii aveau să fie mult mai dispuse să capituleze.

În orice caz, Vrăjitorul Comandant cunoştea perfect importanţa lui Eventine şi a poporului elf. Actualul rege era cel mai de seamă şi cel mai respectat conducător pe care îl avuseseră elfii de pe vremea lui Jerle Shannara, iar aceştia ar fi făcut orice să-l recapete viu şi nevătămat. Mort nu ar fi slujit cu nimic planurilor urzite de Seniorul Întunecimii, iar uciderea lui i-ar îndârji într-atât pe elfi, încât aceştia s-ar reuni cât ai clipi ca să lupte împotriva Vrăjitorului Comandant. În viaţă fiind însă, Eventine avea o valoare inestimabilă, pentru că elfii nu ar risca vreo mişcare ce ar putea dăuna preţiosului lor rege. Jon Lin Sandor şi Breen Elessedil nu se legănau nicidecum în iluzia că duşmanii l-ar elibera pe Eventine, chiar dacă armata lor nu s-ar împotrivi invaziei Southlandului. Cei doi făceau acum ceea ce făceau mizând totul pe găsirea prietenului şi fratelui înainte ca acesta să nu-i mai fie duşmanului de folos – adică înainte de căderea Southlandului.

– De-ajuns. Încălecarea!

Tonul nerăbdător al vocii lui Jon Lin sfâşie aspru tăcerea care se lăsase pentru o clipă, iar călăreţii, drept răspuns, săriră grabnic în picioare. Elful aruncă o ultimă privire spre întunecimea din depărtare, apoi se întoarse şi se aruncă sprinten în şa, apucând frâul cu o mişcare iute. Breen se afla deja alături de el şi, în câteva clipe, micul grup de călăreţi o şi pornise în trap zorit prin trecătoare. Era o dimineaţă înnorată, iar în aer se mai simţea încă umezeala pătrunzătoare lăsată în urmă de ploaia din timpul nopţii. Iarba înaltă era jilavă şi se culca sub copitele tari ale cailor, diminuând impactul. Undeva departe, către miazăzi, se zărea un petic de cer albastru printre norii deşi.

Era o zi răcoroasă, iar elfii se simţeau bine în temperatura aceasta tocmai potrivită pentru ei.

Ajunseră destul de repede la capătul văii şi traseră de hăţuri ca să mai domolească trapul cailor la intrarea în partea de răsărit a trecătorii. Elfii vorbeau între ei, dar cu voci coborâte, căci hotarul Northlandului nu era departe de intrarea în câmpie. Călăreţii înaintară înşiruiţi unul după altul pe cărarea şerpuitoare dintre înălţimile ce mărgineau trecătoarea şi curând pătrunseră pe vasta câmpie Streleheim. Jon Lin privi aproape din întâmplare în lungul spaţiului imens dinaintea lui şi-şi struni brusc calul.

– Breen – se apropie un călăreţ!

Cât ai clipi, celălalt veni lângă el şi rămaseră amândoi privind spre călăreţul ce se apropia grăbit. Elfii îl cercetau cu interes pe noul venit, dar nu izbutiră, în lumina neclară, să-i desluşească trăsăturile. Preţ de o clipă, Breen Elessedil fu convins că e fratele lui, care se întorcea, dar speranţa i se topi curând, văzând că acela era prea scund ca să poată fi Eventine. Se vedea limpede că nu era un bun călăreţ. Pe când se apropia, elfii văzură că se ţine amarnic de hăţuri şi de şa, că faţa lată îi era îmbujorată şi asudată din pricina efortului făcut. Nu era elf; era un southlander.

Nou sositul îşi struni cu greu calul în faţa trupei de elfi şi se opri să-şi tragă sufletul înainte de a li se adresa. Îşi ridică privirea ca să cerceteze chipurile celor ce-l priveau amuzaţi, iar faţa i se făcu încă mai stacojie.

– M-am întâlnit cu un bărbat cu câteva zile în urmă, începu străinul.

Ezită o clipă, voia să fie sigur că ceilalţi îl ascultau cu luare aminte.

– El mi-a cerut să vin şi să-l caut pe cel care este mâna dreaptă a regelui elfilor.

Sclipirea amuzată din privirile călăreţilor se risipi îndată şi aceştia se aplecară atenţi în şa.

– Numele meu este Jon Lin Sandor, îl înştiinţă calm comandantul trupei.

Călăreţul cel ostenit suspină recunoscător şi dădu din cap.

– Pe mine mă cheamă Flick Ohmsford şi vin tocmai din Callahorn ca să-ţi vorbesc.

Cu preţul unui efort deloc de neglijat, Flick coborî din şa, după care îşi frecă spinarea îndurerată.

– Dacă mă lăsaţi să-mi trag sufletul o clipă, vă conduc la Eventine.

Shea păşea în tăcere între doi dintre cei care îi luaseră prizonieri, fără să poată scăpa de senzaţia că fuseseră trădaţi de Keltset. Capcana fusese inteligent gândită, dar puteau măcar încerca să lupte ca să scape. Keltset însă nu le îngăduise să opună nici cea mai slabă rezistenţă, aşa că se pomeniseră dezarmaţi de bunăvoie. Shea sperase că vreunul dintre troli îl cunoştea pe Keltset şi, fiind din acelaşi neam, puteau eventual să se înţeleagă şi să îi lase să plece. Dar uriaşul trol nici măcar nu încercase să comunice în vreun fel cu ceilalţi şi îi lăsase să-i lege mâinile fără cea mai mică împotrivire. Panamon Creel şi Shea fuseseră la rândul lor dezarmaţi şi li se legaseră mâinile, iar cei trei prizonieri fuseseră mânaţi înainte pe tărâmul acela pustiu, spre nord. Micul vălean avea încă la el Nestematele Elfice, dar acestea nu erau de niciun folos împotriva trolilor.

Shea cercetă în tăcere umerii laţi ai lui Panamon, care mergea chiar în faţa lui, şi se întrebă ce gândea oare hoţul. Acesta fusese uluit într-atât de rapiditatea cu care îl predase tovarăşul lui, încât din momentul acela nu mai rostise o vorbă. Firește, nu-i venea uşor să creadă că îl judecase atât de greşit pe uriaşul cel mut, căruia îi salvase viaţa şi a cărui prietenie o preţuia atât. Comportamentul trolului constituia pentru amândoi o taină de nepătruns;

dar în timp ce Shea era doar nedumerit, Panamon Creel era profund rănit. Orice ar fi fost între ei, Keltset fusese prietenul lui – singurul prieten pe care simţise vreodată că se poate bizui. Stupefacţia aventurierului asprit de viaţă avea să se preschimbe cât de curând în ură, iar Shea înţelesese de mult că, indiferent de împrejurări, era foarte primejdios să ţi-l faci duşman pe Panamon Creel.

Era cu neputinţă să ghicească încotro erau duşi. Noaptea care coborâse peste Northland era ca de smoală, iar Shea trebuia să se concentreze ca să nu se împiedice în vreme ce mergeau cu toţii spre nord, printre bolovanii risipiţi la tot pasul, pe pământul presărat cu pietricele şi bulgări de pământ. Limba trolilor îi era complet necunoscută văleanului. Cum Panamon se adâncise într-o tăcere ursuză, Shea nu putea pricepe nimic din cele auzite. Dacă trolii aveau vreun motiv să bănuiască cine este, vor fi expediaţi numaidecât Vrăjitorului Comandant. Faptul că nu le cercetaseră veşmintele dovedea că fuseseră luaţi doar drept nişte intruşi, fără să le dea prin gând de ce anume cutreierau ei prin Northland. Dar asta nu oferea cine ştie ce consolare; trolii aveau să afle adevărul cât de curând. Shea se întrebă deodată ce se alesese de fugarul Orl Fane. Urmele lui dispăruseră exact în locul în care fuseseră prinşi, deci, de bună seamă, şi mogâldanul era prizonier. Dar unde îl duseseră oare? Şi ce se întâmplase cu Sabia Shannara?

Merseră mai multe ore în bezna de nepătruns. Shea pierdu curând măsura timpului, iar în cele din urmă se simţi atât de epuizat, încât se prăbuşi la pământ, de unde fu aburcat ca un sac de grâu pe umărul lat al unuia dintre cei ce-l capturaseră şi purtat astfel tot restul drumului. Se dezmetici pentru câteva minute la vederea unor focuri ce ardeau cu flacără domoală atunci când trupa de troli intră într-o tabără, apoi simţi cum trolul îl lasă la pământ şi îl

conduce într-un cort spațios. Acolo cineva îi cercetă legăturile de la mâini ca să fie sigur că erau bine strânse, după care îi legă și picioarele. Curând fu lăsat singur. Panamon și Keltset fuseseră duși în altă parte.

Se chinui o vreme să-și dezlege legăturile de la mâini și de la picioare, dar acestea nu slăbeau defel, și în cele din urmă se lăsă păgubaș. Simțea cum începe să atipească și cum epuizarea adunată în lungul marș i se furișează prin întreg trupul îndurerat. Încercă să i se împotrivească și să conceapă un plan de evadare. Dar cu cât se străduia mai mult, cu atât îi venea mai greu să gândească limpede, iar creierul îi devenea tot mai încețoșat. Adormi în cinci minute.

I se păru că nu trecuseră decât câteva clipe când niște mâini scorțoase îl scuturară și îl deșteptară din somnul adânc în care se cufundase. Se ridică amețit în picioare în vreme ce un trol îi spuse ceva din care nu pricepu o iotă și arătă spre o farfurie de mâncare înainte de a ieși din cort, în lumina de afară. Shea își mijì ochii în întunericul din cort și recunoscu absent atmosfera mohorâtă a dimineții din Northland, vestind începutul unei noi zile. Băgă de seamă cu oarecare mirare că legăturile de piele de la mâini și de la picioare îi fuseseră scoase, așa că prinse a-și freca energic încheieturile ca să și le dezmorțească, după care mâncă la repezeală bucatele ce i se pregătiseră.

În afara cortului se iscase ceva agitație și se auzeau strigătele trolilor care alergau precipitați prin tabără. Văleanul isprăvi de mâncat și tocmai hotărâse să riște și să se apropie de ieșire ca să arunce o privire afară, când cortul se deschise brusc. Un trol masiv intră și-i făcu semn lui Shea să-l urmeze. Cu mâna încleștată pe pieptarul tunicii, unde simțea, spre liniștea lui, punguța cu Nestematele Elfice, văleanul îl urmă cam împotriva voinței.

O escortă formată din câțiva troli îl conduse pe micul vălean până într-o tabără vastă, alcătuită din corturi de diferite mărimi și colibe de piatră construite pe o faleză pustie înconjurată de mai multe movile joase. Shea aruncă o privire spre orizontul îndepărtat și băgă de seamă că se aflau mult deasupra câmpului arid pe care îl traversaseră în seara din ajun. Așezarea părea pustie și nu se mai auzea nicio voce. Focurile care arseseră pe timpul nopții erau acum cenușă, iar corturile și colibele erau părăsite. Prizonierul înspăimântat fu scuturat de un fior neașteptat, căci îi trecu prin minte că, de bună seamă, trolii îl duceau la execuție. Nu se vedea nici urmă de Panamon sau Keltset. Allanon, Flick, Menion Leah și toți ceilalți erau duși pe undeva prin Southland și nu aveau habar în ce situație grea se afla el. Era singur și avea să moară. Groaza îl paralizase în așa hal, încât nu putea nici măcar să încerce să fugă. Păși doar țeapăn în mijlocul trolilor care îl conduceau pe căi ocolite prin tabăra tăcută. O movilă joasă care mărginea așezarea se înălță chiar înaintea lor, iar când trecură de ea, toate corturile și colibele rămaseră în urmă și se pomeniră într-un luminiș vast. Shea se holbă fără să-și creadă ochilor.

Zeci de troli, așezați într-un semicerc larg, își întoarseră cu toții privirile pentru o clipă spre el atunci când ajunse acolo. La baza colinei stăteau trei troli de diferite mărimi și, cu toate că Shea nu avea de unde să știe asta, probabil și de vârste diferite, și fiecare dintre ei purta în mâini câte un toiag colorat, cu o flamură neagră la capăt. Panamon Creel fusese așezat undeva la un capăt al semicercului. Pe chip i se întipărise o expresie gânditoare, care nu se schimbă când dădu cu ochii de Shea. Atenția tuturor era îndreptată asupra siluetei masive a lui Keltset, care stătea nemișcat, cu brațele încrucișate pe piept, în mijlocul trolilor care-l priveau și cu fața spre cei trei

purtători de toiag. Nu se întoarse când Shea ajunse acolo şi pus să se aşeze alături de îngânduratul Panamon. Urmă un minut de tăcere desăvârşită. Era cel mai straniu spectacol la care asistase Shea în viaţa lui. Apoi, unul dintre cei trei troli aflaţi în mijlocul semicercului se ridică cu un aer solemn în picioare şi lovi uşor cu toiagul în pământ. Toţi cei de faţă se ridicară ca unul, se întoarseră cu faţa spre răsărit şi rostiră într-un glas câteva cuvinte în limba lor. Apoi se aşezară din nou în tăcere.

– Poţi să-ţi închipui una ca asta? Au spus o rugăciune.

Erau primele vorbe pe care le rostea Panamon, iar Shea tresări surprins. Îi aruncă hoţului o privire fugară, dar acesta se uita la Keltset. Al doilea dintre cei trei care conduceau ciudata adunare se ridică în picioare şi se adresă pe scurt mulţimii care îl asculta cu cea mai mare atenţie, arătând de câteva ori spre Panamon şi Shea. Micul vălean se întoarse spre tovarăşul său şi îl privi întrebător.

– E o judecată, Shea, rosti hoţul pe un ton ciudat de calm. Dar nu a mea sau a ta. Noi vom fi duşi la Muntele Craniului, dincolo de Knife Edge, pe domeniul Vrăjitorului Comandant, iar acolo vom fi ţinuţi pentru... ei, pentru ce-o fi. Nu cred că ştie careva cine suntem. Vrăjitorul Comandant a dat poruncă să-i fie adus orice străin care se aventurează pe-aici, iar noi nu facem excepţie. Avem încă speranţă de scăpare.

– Dar ce soi de judecată...? începu Shea mirat.

– A lui Keltset. El a cerut dreptul să fie judecat de ai lui şi nu să-i fie predat lui Brona. Este un obicei străvechi, nu poate fi refuzat. A fost găsit împreună cu noi, în condiţiile în care neamul lui se războieşte cu al nostru. Se presupune că orice trol găsit în tovărăşia unui om e trădător. Fără excepţie.

Shea privi fără să vrea spre Keltset. Uriaşul trol stătea ca o stâncă în mijlocul adunării care aştepta în vreme ce

şeful acesteia vorbea înainte cu voce monotonă. Se înşelaseră, aşadar, îşi spuse Shea uşurat. Până la urmă Keltset nu îi trădase; nu îi vânduse. Dar de ce îngăduise să fie capturaţi cu atâta uşurinţă, când ştia prea bine că şi viaţa lui era în primejdie?

– Şi ce-or să-i facă dacă îl găsesc vinovat de trădare? întrebă el neliniştit.

Pe buzele bărbatului înalt înflori un zâmbet uşor.

– Ştiu la ce te gândeşti.

În vocea lui se simţea o undă de ironie.

– Keltset riscă totul la judecata asta. Dacă îl găsesc vinovat, îl aruncă imediat în prima prăpastie pe care o găsesc.

Făcu o pauză grăitoare, apoi, pentru prima dată, îl privi pe vălean în ochi.

– Nu înţeleg nici eu.

Rămaseră tăcuţi amândoi în vreme ce vorbitorul îşi încheie cuvântarea şi luă loc. O clipă mai târziu, un trol înaintă până ajunse în faţa celor trei care, abia acum pricepu Shea, erau judecătorii, şi acolo începu să vorbească. Urmară şi alţii şi fiecare dintre ei rosti doar câteva cuvinte ca răspuns la nişte întrebări pe care le puneau judecătorii. Shea nu pricepea nimic din ce se spunea acolo, dar bănuia că vorbitorii făcuseră parte din trupa care îi capturase în seara din ajun. Întrebările şi răspunsurile continuau la nesfârşit, dar Keltset tot nu se clintea din loc.

Shea îl cercetă din priviri pe uriaş, fără să-şi poată explica de ce lăsase trolul ca evenimentele să se desfăşoare în acest fel. Shea şi Panamon îşi dăduseră seama de ceva vreme că tovarăşul lor, Keltset, nu era un biet exilat gonit de ai lui pentru că nu putea vorbi. Şi nici aventurier şi hoţ nu era, aşa cum crezuse Panamon. În ochii aceia blânzi se citea inteligenţă. Era clar că avea cunoştinţe vaste

dar tainice despre Sabia Shannara, despre Vrăjitorul Comandant şi chiar despre Shea. În adâncul inimii uriaşului era îngropat un trecut misterios. Semăna atât de mult cu Allanon, gândi Shea deodată. Ei doi aflaseră, nu se ştie precis în ce fel, secretul puterii Sabiei Shannara. Era o concluzie bizară, clătină văleanul din cap, fără să se încreadă prea mult în propriul raţionament. Dar nu mai avea timp de gândire.

Martorii terminaseră de vorbit şi acum cei trei judecători îi cerură acuzatului să se ridice în picioare şi să-şi prezinte apărarea. Urmară câteva clipe grele de tăcere absolută în vreme ce judecătorii, trolii din adunare, Panamon Creel şi Shea aşteptau cu toţii ca acuzatul să se ridice. Dar trolul stâncă rămăsese locului, de parcă ar fi căzut într-un soi de transă. Pe Shea îl apucă o dorinţă năvalnică să strige, numai să se rupă tăcerea aceea insuportabilă, dar nu reuşi să scoată un sunet. Secundele se scurgeau una după alta. Apoi, pe neaşteptate, Keltset se ridică.

Se îndreptă de spate, iar trupul lui înalt păru dintr-odată mai măreţ decât al unui simplu muritor. Ţinuta lui era plină de mândrie atunci când se întoarse spre acel tribunal, fixându-i cu privirea pe cei trei judecători. Fără să-şi întoarcă privirea, îşi strecură mâna în punga largă de la brâu şi scoase de acolo un fel de ornament negru metalic prins pe un lanţ. Preţ de o clipă îl ţinu în faţa ochilor judecătorilor, care se aplecară înainte uluiţi. Shea văzu cu coada ochiului imaginea unei cruci prinse într-un cerc; apoi uriaşul ridică obiectul, îşi trecu lanţul peste cap şi-şi aşeză încetişor crucea pe pieptul lat.

– În numele tuturor zeităţilor care ne-au dat viaţă... nu se poate! gâfâi Panamon fără să-i vină să-şi creadă ochilor.

Şi judecătorii, la rândul lor, se ridicară consternaţi în picioare. Keltset se întoarse încet spre adunarea trolilor,

moment în care din gâtlejurile lor țâșniră strigăte agitate, săriră cu toții în picioare și arătară surescitați spre uriașul care stătea calm în mijlocul lor. Shea rămăsese cu ochii la el, fără să priceapă ce se întâmplă.

– Panamon, ce se petrece aici? strigă el în cele din urmă.

Mugetul vocilor celor de față îi acoperi cu totul cuvintele, iar Panamon Creel sări la rândul său în picioare și îl bătu pe Shea cu mâna lui mare pe umărul firav.

– Nu se poate, repetă hoțul cu vădit entuziasm. Îl cunosc de atâtea luni și n-am bănuit nimic. Iată ce ascundea el de toată lumea, tinere vălean! Iată de ce a îngăduit să fim capturați fără luptă. Dar trebuie că ar fi mai multe de spus...

– Vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă aici? întrebă furios Shea.

– Ornamentul, Shea – crucea într-un cerc! strigă celălalt cu înflăcărare. Este Irixul Negru, cea mai de preț răsplată, cea mai mare cinstire pe care trolii o acordă unuia de-al lor. Dacă vezi într-o viață întreagă acordându-se trei asemenea recompense, e mare lucru. Ca să primești așa ceva, trebuie să fii întruchiparea a tot ceea ce prețuiește mai mult națiunea trolilor. Trebuie să fii aproape o zeitate. Cândva, în trecutul lui, Keltset a câștigat această extraordinară onoare – și noi nici n-am bănuit!

– Dar cum rămâne cu faptul că a fost găsit împreună cu noi...? abia izbuti micul vălean un început de întrebare.

– Un trol care poartă Irixul Negru nu și-ar trăda niciodată neamul, îl întrerupse numaidecât Panamon. Onoarea de a purta așa ceva implică încredere absolută. Cel ce o poartă nu ar încălca în ruptul capului legile neamului său – se presupune că nu e în stare nici măcar să ia în considerare așa ceva. Trolii consideră că trădarea

acestei încrederi absolute ar aduce după sine o pedeapsă veşnică înspăimântătoare şi de neimaginat măcar. Niciunui trol nu i-ar trece una ca asta prin minte.

Shea se holbă năucit la Keltset, în vreme ce toţi cei de faţă continuau să strige. Uriaşul trol se întorsese din nou cu faţa spre judecătorii care se străduiau în zadar să liniştească spiritele. Abia peste câteva minute se potoliră cât de cât. Trolii se aşezară la loc, aşteptând cu nerăbdare să-l audă vorbind pe Keltset. Urmă o scurtă pauză, apoi apăru un interpret trol care se apropie de acuzatul mut şi Keltset începu a li se adresa prin limbajul semnelor. Interpretul îşi fixă privirea asupra mâinilor mari ale lui Keltset şi începu să tălmăcească povestea în limba trolilor. Urmă un scurt schimb de cuvinte cu judecătorii, din care Shea nu pricepu o iotă, dar, din fericire, Panamon îşi începuse propria tălmăcire, pe care o transmitea în şoaptă nerăbdătorului său prieten.

– Spune că a crescut în Norbane, un oraş mare din partea de nord a munţilor Charnal. Numele lui de familie e Mallicos – nume care aparţine unei familii foarte vechi şi onorate. Dar au fost cu toţii omorâţi, pasămite de o trupă de gnomi care ar fi vrut să-i jefuiască. Judecătorul din stânga l-a întrebat pe Keltset cum se face că el a scăpat cu viaţă; toată lumea crezuse că a murit şi el. Trebuie să fi fost ceva teribil, dacă au auzit de povestea asta până şi cei din satul ăsta îndepărtat. Dar pe urmă – stai s-o auzi şi pe asta, Shea! Keltset zice că trimişii Vrăjitorului Comandant au fost cei care i-au ucis familia! Purtătorii de Cranii au venit la Norbane cu aproape un an în urmă, au preluat controlul guvernului şi au forţat armata să se pună sub comanda lor. Au reuşit să convingă majoritatea locuitorilor că Brona s-a întors din morţi, că supravieţuise vreme de sute de ani şi că nu putea fi ucis de niciun muritor. Familia Mallicos era una dintre cele care conduceau oraşul Norbane şi ea a

refuzat să se supună, cerându-le şi celorlalţi să se împotrivească Vrăjitorului Comandant. Cuvântul lui Keltset avea mare greutate, pentru că purta Irixul Negru. Vrăjitorul Comandant a ordonat atunci să fie ucisă întreaga familie Mallicos, cu excepţia lui Keltset, pe care l-a dus la fortăreaţa lui din Knife Edge. Istoria cu jefuitorii gnomi fusese o minciună menită să-i înfurie pe troli şi să-i facă astfel să se alăture forţei invadatoare împotriva Southlandului. Dar Keltset a reuşit să scape înainte de a fi dus în temniţă şi a rătăcit în neştire spre miazăzi, până am dat eu de el. Vrăjitorul Comandant poruncise să i se distrugă vocea, ca să nu mai poată vorbi cu alţii, dar el a învăţat limbajul semnelor. A aşteptat ocazia să se întoarcă în Northland...

Unul dintre judecători îl întrerupse pe Keltset, iar Panamon tăcu pentru moment.

– Judecătorul l-a întrebat de ce s-a întors tocmai acum. Uriaşul nostru prieten zice că a auzit că Brona se teme de puterea Sabiei Shannara şi de legenda care spune că va apărea un descendent al casei regale elfice, şi că acesta va mânui sabia...

Panamon îşi curmă brusc vorba, în vreme ce interpretul îşi îndreptă din nou atenţia spre Keltset. Pentru întâia oară uriaşul trol se întoarse spre Shea, cu ochii aceia ciudat de blânzi aţintiţi asupra micului vălean. Shea fu scuturat fără să vrea de un fior rece. Apoi Keltset mai făcu nişte semne spre judecătorii care aşteptau. Panamon şovăi, apoi tălmăci cu glas tremurător:

– Zice că trebuie să mergem în Regatul Craniilor şi că, odată intraţi în fortăreaţă, tu, Shea, îl vei nimici pe Vrăjitorul Comandant!

XXXI

Palance Buckhannah își dădu sufletul în zorii zilei. Moartea îl răpi în tăcere, aproape pe neașteptate, tocmai pe când primele raze palide de soare se strecurau binișor prin bezna de la orizontul răsăritului. Se stinse fără să-și mai recapete cunoștința. Când cineva îi dădu vestea lui Balinor, acesta se mulțumi să dea din cap în semn că a auzit, apoi se întoarse cu spatele. Prietenii îi rămaseră prin preajmă până când Hendel le făcu în tăcere un semn să îl lase singur. Se adunară cu toții pe coridorul de lângă odaia mortuară, vorbind pe șoptite între ei. Balinor era acum ultimul membru al familiei Buckhannah. Dacă murea și el în bătălia care urma să se dezlănțuie, numele acestei familii va dispărea definitiv de pe fața pământului. Doar cronicile vor păstra amintirea neamului său.

Chiar în ceasul acela porni și atacul împotriva orașului Tyrsis. La fel ca sfârșitul prințului, și atacul sosi pe tăcute, pe aripile nopții ce se risipea. Când soldații asediați ai Legiunii de Hotar își aruncară privirile spre câmpia de dincolo de grandioasele ziduri ale citadelei, lumina proaspătă a soarelui ce se înălța încet dezvălui privirilor monstruoasa armată a Northlandului, care se întindea tocmai până la îndepărtatul râu Mermidon și care, cu regimentele ei meticulos rânduite, dădea terenului verde închis un aspect de tablă de șah. Oștenii așteptau tăcuți, nemișcați pe câmpul de sub oraș, aidoma unor umbre desprinse din beznă la ivirea zorilor, preschimbate abia

atunci în făpturi din carne şi oase, metal şi piatră. O clipă mai târziu, siluetele încremenite începură să înainteze împotriva apărătorilor Tyrsisului. Sunetul tobelor de luptă ale mogâldanilor sfâşie brusc tăcerea, bubuitul lor profund, prelung, răsuna înfundat şi ameninţător izbindu-se de zidurile oraşului Tyrsis.

Northlanderii, porniţi la război, înaintau încet dar neabătut, iar tobele urmau cadenţa tropotului de cizme, însoţite de zornăitul metalic al armelor şi armurilor pregătite de asalt. Veneau cu miile, fără o vorbă, ca nişte simple armuri găunoase, lipsite de chipuri, mărşăluind în pâcla soarelui-răsare. Enorme rampe construite din lemn prins în chingi de metal se clătinau precar, trase şi împinse pe roţi de fier, menite să-i ajute pe duşmani să ajungă la părţile de sus ale podişului fortificat.

Clipele se scurgeau una după alta, apoi armata invadatoare se opri la o sută de metri de trupele Legiunii care aşteptau, dar bubuitul tobelor continuă netulburat, fără să-şi schimbe ritmul. Conturul soarelui începu să se vadă la răsărit, iar noaptea dispăru cu totul dincolo de orizontul apusean. Tobele amuţiră brusc, iar uriaşa armată încremeni. Preţ de o clipă, în aerul dimineţii se înstăpâni o tăcere desăvârşită, îmbibată parcă de spaimă şovăielnică. Apoi, din gâtlejurile northlanderilor ţâşni un muget asurzitor, iar formidabila armată porni cu un salt la atac, regiment după regiment, să se înfrunte cu soldaţii Legiunii de Hotar.

Din spatele porţilor zăvorâte ale uriaşului Zid Exterior, Balinor îşi aţintise privirea asupra formidabilei armate a Northlandului, cu o expresie impasibilă şi rece pe chip. Cu voce calmă şi potolită vorbi cu doi soli, pe care îi trimise cu mesaje, unul la Acton şi Fandwick pe flancul drept, iar pe celălalt la Messaline şi Ginnisson, pe cel stâng. Privirea i se întoarse apoi din nou spre spectacolul teribil de sub

metereze, unde trupele dușmane se apropiau. Din spatele construcțiilor defensive încropite în pripă, arcașii și sulițașii Legiunii așteptau răbdători porunca de lansare a atacului. Balinor știa că trupele lui pot respinge chiar și un asalt de asemenea proporții de pe pozițiile superioare pe care se aflau, dar pentru asta trebuiau mai întâi distruse cele cinci rampe înalte care se rostogoleau pe roți către partea de jos a podișului. Anticipase corect că aceste rampe vor fi folosite de dușman ca să se cațăre cumva pe meterezele din partea de jos a Zidului, după cum și northlanderii anticipaseră corect că el va distruge drumul ce ducea la intrarea în oraș. Soldații din prima linie a armatei Northlandului ajunseseră la doar cincizeci de metri de podiș, dar noul Rege al Callahornului nu făcea nici acum decât să privească și să aștepte.

Apoi, pe neașteptate, pământul se năruí pur și simplu sub picioarele dușmanului pornit la atac, iar oștenii se prăbușiră urlând în gropi uriașe, bine mascate, care se căscau acum în tot locul în apropierea podișului. Două imense rampe mișcătoare se prăvăliră, scăpate de sub control, în gropile uriașe, roțile plesniră, iar lemnul construcțiilor se făcu țăndări. Soldații din primul val de atac ezitară și, de pe meterezele mai joase, la mult așteptata poruncă a lui Balinor, arcașii Legiunii își lansară cu mare precizie săgețile în rândurile armatei de-acum total derutate. Morți și răniți căzură fără număr pe iarba câmpiei, călcați curând în picioare de războinicii din al doilea val de atac, care se străduiau din răsputeri să ajungă la trupele asediate ale Legiunii.

Trei rampe reușiseră să evite gropile și se rostogoleau mai departe spre meterezele joase. Arcașii Legiunii lansară rapid o mulțime de săgeți aprinse spre partea de lemn neprotejat din spatele rampelor, dar zeci de trupuri scunde și agile se grăbiră să se cațere pe rampe și să domolească

focul. Arcaşii mogâldani se plasaseră deja pe poziţii, aşa că urmară mai multe minute de luptă, în care săgeţile lansate de ambele părţi făcură prăpăd în rândul celor două armate. Mogâldanii care se cătărau pe rampe erau lipsiţi de orice protecţie şi erau doborâţi cât ai clipi. Luptătorii cădeau pretutindeni în agonie îndată ce proiectilele îşi atingeau ţinta din carne şi oase. Răniţii Legiunii de Hotar erau protejaţi în parte de zidurile meterezelor şi nu puteau fi răniţi şi a doua oară, pentru că erau transportaţi de acolo şi primeau îngrijiri. Dar northlanderii căzuţi zăceau neputincioşi pe câmpia deschisă şi sute dintre ei mureau pentru că nimeni nu apuca să-i ducă de-acolo.

Cele trei rampe rămase continuau să înainteze spre baza podişului bine apărat, deşi una, ce-i drept, ardea pălălaie şi împrăştia un fum gros care se învolbura pe câmpie şi stânjenea privirea chiar şi a celor care se aflau la o sută de metri depărtare. Când celelalte două rampe ajunseră la vreo douăzeci de metri de metereze, Balinor dădu semnalul ultimei lui tactici defensive. Enorme căldări cu ulei fură aduse şi ridicate pe buza meterezelor, iar conţinutul lor fu deşertat pe iarba de dedesubt, chiar în calea rampelor pe roţi. Până să apuce northlanderii să cotească spre stânga sau spre dreapta, apărătorii Southlandului azvârliră torţe aprinse drept în mijlocul băltoacelor de ulei şi totul dispăru într-un nor dens de fum negru.

Atacul năvalnic al duşmanului încetă, soldaţii ce veneau val după val ezitau, înspăimântaţi de zidul de flăcări înălţat înaintea lor. Cei din linia întâi arseră de vii; puţini reuşiră să scape de măcelul înfiorător de sub meterezele trupelor Legiunii. Vântul purta fumul negru de-a lungul câmpiei lateral spre apus şi, preţ de câteva minute, cei din centrul şi din flancul stâng ale ambelor oştiri nu se mai văzură unii pe alţii, iar răniţii rămaseră neajutoraţi în aerul sufocant.

Balinor își dădu imediat seama că acesta era momentul potrivit pentru contraatac. O asemenea acțiune putea opri cu totul înaintarea armatei Northlandului. Sări în picioare și îi dădu semnal lui Janus Senpre, care se afla pe Zidul Exterior și răspundea de garnizoana orașului. Pe dată porțile masive ferecate în fier se deschiseră greoi și soldații regimentului călare al Legiunii de Hotar, înarmați cu săbii scurte și lănci lungi și pe ale căror veșminte culorile leopardului străluceau aprins, intrară în galop pe podiș, apoi cotiră scurt spre stânga ca să ajungă pe drumul deschis ce mergea de-a lungul zidurilor orașului. În câteva clipe ajunseră la flancul stâng, unde se aflau trupele lui Acton și Fandwick. Din partea superioară a podișului fu coborâtă în grabă o platformă mobilă, iar călăreții Legiunii, sub conducerea lui Acton, năvăliră afară din oraș și cotiră larg spre stânga.

Balinor poruncise ca faimosul regiment să ocolească peretele de fum și să atace în forță flancul drept al dușmanului. Pe când northlanderii reușeau să se întoarcă spre a ține piept acestui asalt, Balinor avea să trimită o trupă de pedestrași care să lovească partea frontală, rămasă fără apărare, a northlanderilor și să-i împingă astfel înapoi spre Mermidon. Dacă acest al doilea atac va da greș, atunci ambele trupe urmau să se retragă, apărate de perdeaua de fum, spre platformele cu ajutorul cărora puteau intra din nou în spatele zidurilor orașului. Era o acțiune riscantă. Northlanderii erau de cel puțin douăzeci de ori mai numeroși decât soldații Legiunii și dacă apărătorii orașului Tyrsis rămâneau cumva izolați de oraș, puteau fi uciși până la unul.

Trupe mai puțin numeroase de pedestrași coborâseră deja din oraș pe platformele de lângă flancul stâng și declanșaseră un fals atac în forță, ca să acopere singura cale de retragere în orașul asediat a regimentului de

cavalerie. Armata dușmană părea să fi dispărut cu totul pe partea stângă, înghițită de fumul dens și orbitor purtat de vânt dinspre rampa care ardea neîmblânzit drept în mijlocul liniei defensive.

Pe flancul drept lupta era înverșunată. În această parte, cele două armate erau stânjenite de un nor ceva mai subțire de fum și colb, așa că atacul northlanderilor se desfășura fără vreo opreliște. Arcașii Legiunii izbutiseră să elimine primul val de atacatori, dar cei din al doilea ajunseseră deja la baza podișului și, cu ajutorul unor scări meșterite în pripă, încercau să se cațere pe meterezele bine apărate. Șiruri întregi de arcași mogâldani trăgeau sute de săgeți spre meterezele mai joase, ca să-i împiedice pe oștenii aflați acolo să-i atace pe cățărătorii total expuși care încercau să escaladeze zidurile. Arcașii Legiunii trăgeau la rândul lor necontenit, în vreme ce camarazii lor se foloseau de lănci cu vârfuri metalice spre a respinge asaltul dușmanului.

Lupta fu sângeroasă și îndelungă și niciuna dintre părți nu avu vreo clipă de răgaz. La un moment dat, o trupă de troii stâncă extrem de vânjoși trecu de linia defensivă a Legiunii și se năpusti spre platforma care ducea la intrarea în oraș. Se încinse o bătălie neasemuit de crâncenă, în care Ginnisson, comandantul cel voinic cu fața la fel de roșie ca și părul său lung, își conduse trupa în luptă împotriva uriașilor troli; după o sângeroasă luptă corp la corp, soldații Legiunii uciseră întreaga trupă a atacatorilor și închiseră breșa.

Pe meterezele din partea de sus a Zidului Exterior, cei patru prieteni stăteau tăcuți, împreună cu Janus Senpre, și urmăreau spectacolul înfricoșător ce li se înfățișa privirilor. Hendel, Menion Leah, Durin și Dayel fuseseră lăsați în oraș să urmărească desfășurarea bătăliei și să-l ajute pe Balinor să coordoneze acțiunile Legiunii. Norii negri de fum îl

împiedicau pe uriaşul Hotarnic să vadă ce fac trupele de cavalerie, iar cei din partea de sus a oraşului erau singurii în măsură să-i dea de ştire ce se petrece, pentru ca el să lanseze la momentul potrivit atacul în partea centrală a liniei defensive. Regele se bizuia mai cu seamă pe opiniile lui Hendel, căci gnomul cel scump la vorbă luptase aproape treizeci de ani la hotare, în codrii Anarului.

Iar acum, gnomul cu părul înspicat, southlanderul şi cei doi elfi priveau neliniştiţi cele ce se petreceau pe câmpia de sub ei. Pe flancul drept se purta lupta cea mai grea – acolo northlanderii se chinuiau cu înverşunare să-i învingă pe soldaţii Legiunii şi să escaladeze zidurile. Legiunea de Hotar li se împotrivea cu succes pentru moment, dar era obligată să-şi folosească întreaga forţă spre a face faţă atacului feroce. Câmpia din apropierea intrării în oraş, la mijlocul şirurilor de metereze, era acoperită de ulei şi de rămăşiţele rampelor pe roţi care se năruiseră cu totul şi ardeau cu flăcări nestăpânite. La marginea norului de fum, northlanderii, dezorganizaţi, se căzneau în zadar să-şi refacă liniile de atac şi să reia asaltul oprit în loc. În stânga, călăreţii Legiunii se iviră din fumul gros şi se loviră de primele semne de rezistenţă din partea duşmanului.

Numeroşi cavalerişti mogâldani fuseseră postaţi pe flancul drept ca să apere armata northlanderilor tocmai împotriva unor manevre de genul celei care se desfăşura în acest moment. Northlanderii se bazaseră pe faptul că atacatorii vor fi văzuţi în timp util, dar fuseseră luaţi cu totul prin surprindere. Călăreţii mogâldani, nu prea bine antrenaţi, fură împrăştiaţi cu uşurinţă de Legiunea de Hotar, iar atacul împotriva flancului expus al northlanderilor porni organizat. Luptătorii din faimosul regiment se dispuseră în evantai până departe spre nord şi-şi coborâră lăncile încovoiate, formând un zid adânc de trei coloane,

după care atacară chiar centrul trupelor dușmane, încremenite de uluire. Acton își conduse călăreții într-un asalt executat cu mare precizie, care nimici aproape total flancul drept al armatei Northlandului. Sub privirile îngrijorate ale celor din micul grup de pe zidurile orașului, dușmanul se regrupă numaidecât în partea dreaptă a centrului liniilor sale și, în acel moment, Hendel îi dădu semnal lui Balinor. O a doua platformă fu coborâtă în mijlocul armatei apărătorilor și pe ea apăru silueta înaltă a lui Messaline în fruntea unui al doilea regiment de pedestrași ai Legiunii, care coborâră pe câmpia învăluită în fum. La baza platformei mobile se postă o ariergardă, în vreme ce pedestrașii se făcură nevăzuți în norul de fum. Balinor închise liniile defensive și se grăbi să se alăture prietenilor lui pe ziduri, ca să urmărească de acolo desfășurarea contraatacului pe care tocmai îl lansase.

Acțiunea se desfășură perfect. Pe când războinicii din flancul drept al enormei armate a Northlandului erau luați prin surprindere de atacul cavaleriei și se întorseseră să îl înfrunte, pedestrașii comandați de Messaline se iviră brusc din norul de fum și loviră centrul liniilor dușmane. Dispuși în rânduri strânse, cu lăncile sclipitoare ițite printre scuturile ce formau un zid de netrecut, soldații bine instruiți ai Legiunii străpunseră rândurile dușmanilor nepregătiți și derutați. Northlanderii se pomeniră mânați îndărăt precum vitele, în vreme ce sute de războinici se prăbușeau la tot pasul, morți sau răniți. Călăreții lui Acton continuau să atace în forță din stânga. Întregul flanc drept al frontului dușman începu să cedeze, urletele de groază erau de-acum atât de puternice, încât până și trupele de asalt din flancul drept al defensivei pregetară preț de o clipă, iar northlanderii își ațintiră în zadar privirile consternate spre apus, ca să afle ce se petrece. De pe Zidul Exterior, Menion Leah privea fără să-i vină să-și creadă ochilor.

– Nu se poate. Legiunea îi respinge. Au învins!

– Nu încă, fu şoapta abia auzită a lui Hendel. Adevărata probă a curajului abia acum urmează.

Privirea munteanului se întoarse din nou spre bătălie. Northlanderii se retrăgeau în continuare din faţa trupelor Legiunii care atacau, dar în spatele primelor linii ce dădeau înapoi se distingea ceva forfotă. Armata Vrăjitorului Comandant nu putea fi atât de lesne învinsă; ce-i lipsea în pregătire era compensat de dimensiune. O trupă numeroasă de mogâldani călări se şi formase şi fusese trimisă în galop nebun prin spatele pedestraşilor, ca să atace cavaleria Legiunii. Mogâldanii se iviră exact la nord de călăreţii lui Acton care înaintau; acoperiţi de mai multe şiruri de arcaşi şi aruncători cu praştia, ei lansară un atac. În spatele părţii centrale a armatei northlanderilor, un grup numeros de siluete înalte înzăuate din cap până-n picioare se adunaseră într-un soi de formaţiune compactă, pătrăţoasă, şi începuse să înainteze printre soldaţii dezorientaţi ai propriei oştiri către luptătorii Legiunii. Preţ de o clipă, cei de pe zidurile oraşului priviră miraţi, apoi tresăriră violent văzând că atacatorii înzăuaţi încep să-şi sfârtece cu săbiile şi lăncile propriii tovarăşi de luptă care se retrăgeau. Era fapta cea mai cruntă pe care o văzuse Menion în viaţa lui.

– Troli-stâncă! strigă vehement Balinor. Or să-i facă bucăţi pe Messaline şi pe toţi cei din trupa lui. Semnalul de retragere, Janus.

Cel mai proaspăt comandant ridică, ascultător, fanionul roşu pe un stâlp din apropiere. Menion Leah îl privi în tăcere pe tăcutul Hotarnic. Bătălia părea ca şi câştigată şi, totuşi, el ceruse retragerea. Regele îi întâlni privirea şi zâmbi amar când văzu întrebarea nerostită din ochii munteanului.

– Trolii-stâncă învaţă încă de la naştere doar să lupte – este însuşi sensul vieţii lor. Sunt mult mai bine instruiţi şi mult mai puternici ca forţă fizică decât oamenii noştri. Nu are niciun rost să continuăm atacul. Le-am provocat şi aşa destule pierderi, iar podişul este bine apărat. Dacă vrem să-i învingem, trebuie să le răpim puterea bucată cu bucată.

Menion dădu din cap că înţelege. Balinor le făcu tuturor un semn scurt cu mâna, apoi plecă să comande întoarcerea trupelor din câmpie. Preocuparea lui de căpătâi era acum să apere calea de retragere a celor două regimente ale sale, ceea ce însemna să se ocupe de platformele mobile, singurele căi pe care soldaţii se puteau întoarce în oraş. Munteanul urmări din priviri silueta masivă până când aceasta se făcu nevăzută, apoi se întoarse la metereze. Măcelul din câmpie era de nedescris. Trupurile celor răpuşi şi răniţi zăceau pretutindeni, de la baza podişului până hăt departe, în spatele liniilor armatei Northlandului. Era cel mai cumplit prăpăd pe care îl văzuseră vreodată cei din micul grup de prieteni, care asistau în tăcere la lupta înverşunată care continua la nesfârşit.

În depărtare, pedestraşii de sub comanda lui Messaline începuseră o retragere ordonată spre poziţia defensivă a oraşului, dar uriaşii troli-stâncă aproape reuşiseră să-şi croiască drum printre rândurile indolente ale propriei armate şi se pregăteau să-i urmărească pe mult duşmăniţii apărători ai Tyrsisului. În vreme ce pedestraşii se retrăgeau fără probleme, regimentul cavaleriştilor întâmpină o rezistenţă acerbă din partea călăreţilor mogâldani. Cele două trupe se angajară într-o luptă feroce chiar în stânga trolilor, care înaintau neabătut. Părea că Acton fie nu poate, fie nu vrea să se desprindă din luptă, iar în vremea asta călăreţii lui erau decimaţi pur şi simplu de cele două şiruri de arcaşi amplasaţi chiar la nord. O altă trupă

formată din mogâldani şi troli îşi croia încet drum dincolo de călăreţi, iar acum trupa lui Acton se pomeni înconjurată din trei părţi de duşmani.

Hendel prinse a mormăi pe sub barbă. Pentru întâia oară Menion începu să fie cu adevărat îngrijorat. Chiar Janus Senpre umbla agitat de colo-colo. Temerile lor cele mai sumbre se adeveriră peste câteva clipe. Urmăritorii troli, odihniţi, înaintară cu atâta repeziciune, încât apărătorii Tyrsisului, vlăguiţi de efortul contraatacului, nu apucară să ajungă la baza podişului. La mai puţin de o sută de metri de platformă, se întoarseră să-şi înfrunte duşmanul. Fumul negru răspândit de incendiile izbucnite pretutindeni învăluia meterezele de la nivelele mai joase şi-l împiedica pe Balinor să vadă ce se petrece la intrarea în oraş, dar cei care urmăreau totul de pe zidurile înalte ale oraşului observară neaşteptata întorsătură a evenimentelor.

– Trebuie să mă duc să-i dau de veste lui Balinor! strigă Hendel îndată şi sări jos de pe metereze. Întreaga trupă o să fie sfârtecată în bucăţi!

Janus Senpre plecă împreună cu el, dar Menion şi fraţii elfi rămaseră să privească neputincioşi, fără să-şi poată desprinde ochii de pe acei troli-stâncă uriaşi care înaintau spre regimentul soldaţilor vlăguiţi ai lui Messaline. Soldaţii Legiunii se adunaseră laolaltă, îşi aşezaseră scuturile unul lângă altul şi-şi proptiseră lăncile în pământul tare, ca să reziste atacului în forţă. Şi trolii, la rândul lor, se organizaseră în formaţiune într-un evantai larg şi era limpede că aveau de gând să-i înconjoare pe southlanderi din trei părţi şi să-i zdrobească pur şi simplu prin numărul superior al războinicilor. Menion aruncă o privire fugară peste zid, dar Balinor nu se mişcase din loc, pentru că încă nu realiza că un întreg regiment din faimoasa lui Legiune de Hotar era pe cale să fie nimicit. Chiar pe când

munteanul era gata să-şi reîntoarcă privirile spre câmpul de luptă, îi zări pe Hendel şi pe Janus care ajunseseră lângă Hotarnic şi gesticulau apăsat. Nimeni nu putea să ajungă acolo la timp, strigă Menion în sinea lui. Va fi prea târziu.

Dar tocmai atunci se petrecu ceva bizar. Trupa de cavalerie a lui Acton, dată pentru moment uitării de cei care priveau de pe ziduri, se desprinse fără veste din încleştarea cu mogâldanii, se adună în formaţiune perfectă şi alcătui un arc îndreptat drept spre răsărit, chiar în spatele trolilor. În galop nebun, mândrii călăreţi trecură printre soldaţii mogâldani care încercau să le taie calea. Fără să ia seama la săgeţile lansate din toate părţile, ţâşnite din arcurile mogâldanilor întărâtaţi, călăreţii goniră drept spre regimentul trolilor. În goana lor năvalnică spre răsărit, cu lăncile coborâte, cavaleriştii loviră ultimele rânduri ale formaţiunii de troli. Uriaşii luptători fură luaţi prin surprindere şi se prăbuşiră cu zecile la pământ, răpuşi de lănci.

Dar aceştia erau cei mai buni luptători din lume şi se dezmeticiră pe dată, îşi adunară rândurile şi se întoarseră să înfrunte acest nou duşman. Pe când călăreţii lui Acton cotiră din nou spre apus, gonind pentru a doua oară iute ca vântul de-a lungul rândurilor de troli, northlanderii îi loviră violent cu securi şi lănci. Peste o duzină de călăreţi se prăbuşiră morţi la pământ şi încă o dată pe-atâţia se lăsară greu în şa, grav răniţi, în vreme ce regimentul năvălea spre est şi cotea apoi brusc spre sud ca să ajungă înapoi în Tyrsis.

Acton îşi îndeplinise misiunea; diversiunea creată la timp dăduse regimentului asediat răgazul trebuincios să se desprindă fulgerător din încleştare şi să se piardă în fumul negru. Fusese o manevră strălucit executată, iar cei de pe Zidul Exterior nu se putură abţine şi-şi exprimară zgomotos admiraţia nemărginită.

Chiar urmăriți de primele linii ale trolilor înfuriați peste măsură, pedestrașii izbutiră să se ascundă în fum și ceață și cei mai mulți dintre ei ajunseră, cu ajutorul lui Balinor, care sosise cu o mică trupă de salvare, la platforma care ducea în oraș. La baza podișului se purta o bătălie înverșunată între un regiment de ostași ai Legiunii și dușmanii care încercau să cucerească platforma. În cele din urmă, southlanderii azvârliră pur și simplu platforma de pe metereze, iar aceasta se prăbuși pe câmpia de dedesubt, unde zăcu o clipă doar înainte ca apărătorii Tyrsisului să-i dea foc și să o distrugă complet.

Pe flancul stâng al defensivei, soldații din ariergardă luptau plini de curaj să apere cealaltă platformă, timp în care trupa lui Acton gonea mai departe pe lângă mogâldanii înnebuniți de furie – și alți câțiva cavaleriști căzură răpuși. Bătălia se purta din goana calului și, la un moment dat, călăreții se văzură nevoiți să treacă printr-un șir subțire de luptători înarmați cu săbii care li se puseseră în cale. Dar într-un sfârșit și ultimii călăreți greu încercați reușiră să ajungă la siguranța oferită de podiș, gonind fără oprire pe platformă către poarta orașului, unde îi întâmpină mulțimea de soldați și locuitori entuziasmați. După ce ultimii cavaleriști intrară în oraș, ariergarda se retrase rapid în spatele liniilor defensive, iar platforma fu ridicată și pusă la adăpost.

Erau de-acum ceasurile amiezii, iar căldura soarelui se lăsă ca o pătură umedă peste soldații ambelor armate. Oștirea Northlandului, dezamăgită și mohorâtă, se retrase să se regrupeze, luând cu sine și sute de morți și răniți. După ce briza dimineții încetase, fumul degajat de uleiul ars atârna neclintit deasupra câmpiei ciudat de tăcute. Pământul din fața podișului era presărat cu trupurile carbonizate ale morților, iar câteva ruguri mici ardeau și acum cu încăpățânare, transformând zăbavnic scândurile

late ale rampelor în cenușă. O miasmă înfiorătoare prinse a se ridica de pe câmpul cumplitei bătălii. Cu zbierete de bucurie sosiră la festin, în zbor sau târâș, animalele ce se hrăneau cu stârvuri. De o parte și de alta a terenului hârtopit, cele două armate, vlăguite și zdruncinate, dar dornice să reia vărsarea de sânge ce li se hărăzise, își aruncau una alteia priviri încărcate de ură nedisimulată. Vreme de multe ore lungi, câmpia ce fusese cândva verde zăcu pustie sub cerul albastru fără de nori, iar suprafața ei schimonosită se coapse și se uscă în puterea soarelui de vară. Cei care îngăduiau visării cu ochii deschiși să înlocuiască gândirea logică aveau impresia că atacul se încheiase și că prăpădul luase sfârșit. Gândurile soldaților se mutară de la moarte și supraviețuire la familie și la cei dragi. Umbra morții se risipi pentru scurtă vreme.

Apoi, în ceasurile târzii ale după-amiezii, armata Northlandului atacă din nou. Șiruri întregi de arcași lansară săgeți cu nemiluita asupra meterezelor joase și a podișului de deasupra lor, iar trupe alcătuite din numeroși mogâldani și troli înarmați cu săbii lansară atacuri scurte în diferite puncte ale defensivei Southlandului, căutând în zadar un punct vulnerabil. Dușmanii se folosiră de rampe, de scări lungi și de cârlige cu frânghii înnodate în încercarea de a depăși liniile defensive, dar de fiecare dată atacul era respins. Lupta se dovedea chinuitoare, obositoare, menită să-i epuizeze și să-i descurajeze pe oștenii Tyrsisului. Ziua cea lungă se topi încet în crepuscul, dar bătălia încrâncenată continuă fără oprire și se sfârși trist și tragic pentru Legiunea de Hotar. La vremea când soarele tocmai scăpăta dincolo de tărâmul însângerat, cele două armate vlăguite sloboziră o ultimă ploaie de săgeți una asupra alteia prin aerul împâclit, prin care abia se mai puteau zări. Pe când Acton, comandantul cavaleriei Legiunii, se întorcea în fruntea trupelor lui de pe flancul stâng, o

săgeată rătăcită îi străpunse gâtul, îl doborî de pe cal drept în brațele aghiotanților lui, unde își dădu sufletul câteva minute mai târziu.

Regatul Vrăjitorului Comandant era locul cel mai dezolant și mai primejdios din întreaga lume cunoscută – un șir nesfârșit, pustiu, lipsit de viață, un loc plin de capcane ucigătoare, de netrecut. Mâna dulce, dătătoare de viață a naturii fusese de mult izgonită de pe aceste tărâmuri aspre ale tenebrelor și în urma ei rămăsese o sălbăticie învăluită în tăcere. Hotarul răsăritean era împresurat de negurile și miasmele oribile ale smârcului Malg, o mlaștină înfiorătoare ce se întindea la nesfârșit și pe care niciun muritor nu izbutise vreodată să o treacă. Sub apele puțin adânci, pe care plutea o iarbă rea, lipsită de culoare, în doar o zi răsărită și în aceeași zi moartă, pământul se preschimbase în nămol și nisip mișcător și orice ființă prinsă în puterea lui dispărea curând în adâncuri. Se zicea că smârcul Malg e fără fund și, măcar că se vedea pe ici pe colo câte un petic de pământ tare și câte un copac scheletic, până și acestea se năruiau cu încetul.

Departe spre nord, la vest de Malg, se întindea un lanț de munți nu prea înalți, numiți Razor – Munții Tăișului. Printre acești masivi nu exista nicio trecătoare, iar crestele lor erau ascuțite și țâșneau parcă direct din măruntaiele pământului. Un cățărător iscusit și puternic ar fi izbutit, poate, să afle o cale de trecere peste munți, dacă aceștia nu ar fi fost bântuiți de o specie foarte veninoasă de păianjeni aciuați cu nemiluita prin cele pustietăți. Oasele albite ale celor ce se aventuraseră pe aici, presărate în grămăjoare decolorate printre bolovanii întunecați, dădeau pe tăcute de știre despre primejdiile ascunse.

Șirul capcanelor ucigătoare se întrerupea în locul în care munții Razor coborau în colțul de nord-vest al

împărăției, unde, cale de cinci mile spre sud, se putea înainta ușor printr-o adevărată breșă în cercul de obstacole. Aici natura nu oferea nicio protecție intrușilor, iar portița spre interiorul împărăției era și calea cea mai firească de intrare, deci și calea de pătrundere în capcana în care Seniorul așteptă să-i prindă pe cei necugetați. Făpturi care erau ochii și urechile lui și care se supuneau numai poruncii lui vegheau cu atenția strunită în acest loc îngust. Iar capcana putea fi închisă numaidecât. Chiar la poalele dealului se întindea pe aproape cincizeci de mile un uriaș pustiu arid – deșertul Kierlak. Un aer otrăvit plutea, nevăzut, deasupra nisipurilor nesfârșite, purtat de vânt dinspre apele râului Lethe care se scurgeau leneș prin pustietatea cumplită, venind de la sud ca să se verse în cele din urmă într-un mic lac aflat mai în interior. Chiar și păsările care îndrăzneau să zboare prea aproape de aerul ucigător se prăbușeau în câteva clipe. Făpturile care piereau în cuptorul de iad al nisipului și al aerului otrăvit se descompuneau în câteva ceasuri și rămășițele lor se transformau în pulbere, încât nu rămânea nimic care să stea mărturie trecerii lor.

Dar cel mai teribil obstacol dintre toate se întindea amenințător în lungul hotarului de miazăzi al tărâmului interzis, începând de la marginile sud-estice ale deșertului Kierlak, la răsărit de marginile mocirloase ale smârcului Malg. Knife Edge – Muchia Cuțitului. Aidoma unei lănci înfipte în pământul tare de mâna vreunui uriaș hâd, munții aceștia se înălțau la mii de metri spre cer. Nici nu păreau a fi munți, ci mai degrabă o înșiruire de culmi infernale desenate pe orizontul îndepărtat ca niște degete încordate în agonia morții. La poalele lor se învolburau apele otrăvite ale râului Lethe, care-și avea izvoarele în smârcul Malg, ape care se îndreptau șerpuitor spre apus, tot pe la poalele munților, ca să dispară mai apoi în miasmele deșertului

Kierlak. Numai un muritor mânat de neînțeleasă nebunie ar fi încercat să se cațere pe Knife Edge.

Printre acești munți exista o singură trecătoare îngustă, șerpuitoare, care dădea spre niște poteci de mai multe sute de metri până la poalele unui munte izolat, cu aspect amenințător, chiar la marginea sudică a cercului de obstacole. Suprafața ciobită și scrijelită de forțele naturii dădea muntelui un aspect deosebit de amenințător. Chiar la o privire aruncată întâmplător, călătorul era izbit pe dată de asemănarea extraordinară dintre acest perete sudic și un craniu omenesc lipsit de carne și viață, cu capul rotunjit și sclipitor deasupra găvanelor goale ale ochilor, cu obrajii scofâlciți și cu falca plină de dinți strâmbi și oase dezgolite. Acesta era căminul Stăpânului. Acesta era regatul lui Brona, Vrăjitorul Comandant. Întreg tărâmul sălășluia sub însemnul de neînlăturat al Craniului, simbol evident al morții.

Trecuse de crucea amiezii, dar timpul părea suspendat într-un fel ciudat, iar fortăreața uriașă, pustie, zăcea în neobișnuită încremenire. Plumburiul firesc al tărâmului învăluia soarele și cerul, iar pământul tuciuriu și uscat era lipsit cu totul de orice semn de viață. Dar astăzi se simțea în aer ceva care tăia prin tăcere și pustietate carnea și oasele bărbaților care traversau trecătoarea din masivul Knife Edge. Peste suprafața crăpată a împărăției Vrăjitorului Comandant, aerul era îmbibat cu un fel de nevoie apăsătoare de a grăbi pasul, ca și când evenimente viitoare se precipitau cu prea mare grăbire și se îngrămădeau toate, nerăbdătoare, în așteptarea momentului când avea să le vină rândul.

Trolii pășeau precauți prin trecătoarea șerpuitoare și pe lângă uriașii munți nemuritori, unde trupurile lor altminteri înalte păreau neînsemnate, aducând mai degrabă cu niște sărmane furnicuțe. Pătrunseseră pe

tărâmul morții așa cum intră copiii într-o odaie întunecoasă și necunoscută, înspăimântați în sinea lor, șovăielnici, dar hotărâți să afle ce este acolo. Înaintară fără să fie opriți de nimeni, dar nu și fără să fie zăriți. Erau așteptați. Sosirea lor nu era neprevăzută, așa că intrară fără teama că li se va face vreun rău de către slujitorii Stăpânului. Chipurile impasibile le ascundeau bine gândurile, altfel nu ar fi izbutit să treacă de malurile râului Lethe. Căci în mijlocul lor se afla ultimul descendent al unei familii pe care Seniorul Întunecimii credea că o nimicise în întregime, cel din urmă coborâtor al casei regale a elfilor, Shannara.

Shea mergea chiar în spatele vânjosului Keltset, cu mâinile legate, pasămite, la spate. Urma, legat la fel, Panamon Creel, ai cărui ochi cenușii, amenințători priveau în jur la pereții uriași de stâncă. Vicleșugul avusese succes. În aparență prizonieri ai trolilor-stâncă, cei doi southlanderi fuseseră duși spre malurile râului Lethe, ale cărui ape lenețe, puturoase, statorniceau hotarul de sud al Împărăției Craniilor. Trolii-stâncă și prizonierii cei tăcuți urcaseră pe o plută largă din lemn putrezit prins în chingi ruginite de fier, mânuită de un vâslaș mut, o creatură încovoiată, învești-mântată într-o pelerină cu glugă, aducând mai curând a fiară decât a om, cu chipul ascuns în faldurile pelerinei umede, negre, dar lăsând la vedere mâinile acoperite de solzi, care strângeau bine cârma în vreme ce conducea pluta pe apele clocite, otrăvite. Călătorii, care nu prea erau în largul lor, simțeau o repulsie crescândă la vederea cârmaciului și își arătară fățiș ușurarea când acesta le îngădui să coboare pe malul îndepărtat, după care urcă la loc pe pluta lui străveche și se făcu nevăzut în negurile care atârnau deasupra apei. Partea sudică a Northlandului nu se mai vedea acum deloc, căci ceața fumurie îmbiba într-atât aerul uscat, mucegăit, încât nu se putea zări nimic dincolo de râu. În schimb, piscurile înalte, cu vârfurile negre ale

munţilor Knife Edge, se iviră ameninţător drept în faţa lor şi, în lumina slabă a miezului de zi din acest nord îndepărtat, enormele degete de piatră dădeau parcă ceaţa la o parte. Călătorii traversară fără un cuvânt coridorul care se căsca între uriaşii pereţi de stâncă şi care-i conducea tot mai aproape de inima tărâmurilor interzise ale Vrăjitorului Comandant.

Vrăjitorul Comandant. Shea avu senzaţia că ştiuse de fapt de la bun început, din ziua în care Allanon îi povestise despre sorgintea lui ieşită din comun, că aşa se vor întâmpla toate – că împrejurările vor fi de aşa natură încât îl vor obliga să lupte cu creatura aceea teribilă care se străduia cu atâta râvnă să-l ucidă. Timpul şi evenimentele se topiră toate parcă într-o clipă unică, o scânteiere de amintiri devălmăşite ale tuturor zilelor lungi în care fugise cu disperare ca să supravieţuiască, fugise – ca să aibă parte de această cumplită luptă. Iar acum, momentul acela se apropia şi el avea să facă asta practic de unul singur, pe meleagurile cele mai primejdioase de pe faţa pământului, în condiţiile în care prietenii lui cei mai vechi şi de nădejde erau împrăştiaţi care-ncotro şi în care singurii lui tovarăşi erau o trupă de troli-stâncă, un hoţ proscris şi un misterios uriaş, dornic să-şi răzbune familia ucisă. Acesta din urmă îi convinsese pe judecători să pună un detaşament de troli sub comanda lui şi reuşise nu pentru că trolii dăduseră crezare poveştii cum că văleanul de rând care îl însoţea ar avea puterea să-l nimicească pe nemuritorul Brona, ci pentru că uriaşul lor concetăţean purta atât de respectatul Irix Negru.

Cei trei judecători le spuseseră atunci şi ce se întâmplase cu Orl Fane. Cam cu un ceas înainte ca zeloşii lui urmăritori să fie la rândul lor capturaţi, trolii îl prinseseră pe micul fugar, apoi îl trimiseseră sub pază în tabăra principală din partea locului. Tribunalul format din

comandanţi matureni ajunsese fără prea multe deliberări la concluzia că mogâldanul era nebun de legat. Le îndrugase verzi şi uscate despre te miri ce comori şi taine, cu faţa gălbejită contorsionată într-un rânjet hidos. Uneori părea că vorbeşte cu aerul din jurul lui şi se izbea violent peste braţe şi picioare de parcă umblau pe el nişte animale de un soi sau altul. Singura legătură cu realitatea părea a fi sabia străveche, care era singura lui avere şi pe care o strângea cu atâta putere în mâini, încât trolii nu i-o putuseră lua. Aşa că îi îngăduiseră să păstreze bucata aceea neînsemnată de metal şi-i legaseră mâinile de teaca ruginită. În mai puţin de o oră fusese trimis spre nord, în beciurile Vrăjitorului Comandant.

Coridorul şerpuia chinuit printre culmile înalte ale munţilor Knife Edge, transformându-se pe alocuri dintr-o potecă largă într-un firicel îngust ca o despicătură în piatră. Puternicii troli îi dădeau înainte fără odihnă pe cărarea cotită. Câţiva dintre ei mai fuseseră pe acolo, aşa că îi călăuziră pe ceilalţi în ritm constant şi obositor. Era important să se mişte repede. Dacă întârziau prea mult, Seniorul Spiritelor putea prinde de veste că Orl Fane se află în propriile lui beciuri împreună cu străvechea sabie pe care refuza să o lase din mâini fie şi pentru câteva clipe.

Shea se cutremură la gândul că aşa ceva e posibil. Dar poate se şi petrecuse asta – poate că ei mergeau direct la moarte. Pe tot parcursul lungii călătorii de la Culhaven, Vrăjitorul Comandant păruse să le cunoască dinainte fiecare mişcare; de fiecare dată îi aşteptase cu o capcană. Era curată nebunie – ce risc nesocotit! Şi chiar dacă izbuteau, chiar dacă Shea punea în sfârşit mâna pe Sabia Shannara... ei bine, ce avea atunci să facă? Tânărul râse amar în sinea lui. Cum putea el să lupte cu Vrăjitorul Comandant fără să-l aibă alături pe Allanon şi fără să aibă habar cum se descătuşează puterile ascunse ale

talismanului legendar? Nimeni nu va afla vreodată că are sabia cu el.

Văleanul nu știa ce au ceilalți de gând să facă, dar el unul era hotărât ca, dacă reușea prin cine știe ce miracol să pună mâna pe sabie, să fugă cu ea cât îl țineau picioarele ca să scape cu viață. Ceilalți n-aveau decât să facă ce-i tăia capul. Era încredințat că Panamon Creel ar fi de acord cu un asemenea plan, dar cei doi abia dacă apucaseră să schimbe două vorbe de când începuse călătoria spre Muntele Craniului. Shea simțea că, pentru prima dată în viața lui, alcătuită în mare parte din aventuri riscante, pline de primejdie, hoțul înveșmântat în stacojiu era de astă dată înspăimântat. Dar îi urmase pe Keltset și pe Shea, venise împreună cu ei mai cu seamă pentru că mândria nu i-ar fi permis să procedeze altfel. Instinctul lui dintâi era cel de a supraviețui cu orice preț, dar nu era dispus să se facă de rușine nici măcar ca să scape cu viață.

Motivele pentru care venise Keltset în periculoasa călătorie erau mai puțin limpezi. Lui Shea i se părea că înțelege de ce uriașul trol declarase cu sânge rece că trebuie neapărat să găsească Sabia Shannara, iar motivul era mai important decât simpla răzbunare pentru uciderea familiei lui. În felul de a se purta al lui Keltset era ceva ce-i amintea lui Shea de Balinor – o încredere calmă în sine care dădea parcă puteri celor mai puțin siguri pe ei. Shea simțise această însușire atunci când Keltset îi dăduse de înțeles că ar trebui să pornească după Orl Fane și după sabie. Ochii aceia blânzi, inteligenți, spuneau parcă fără înconjur că trolul avea încredere în el și, fără să-și poată explica de ce anume, Shea își dăduse atunci seama că trebuie să meargă mai departe alături de uriașul lui prieten. Dacă s-ar întoarce acum din drum, după ce petrecuse atâtea săptămâni în căutarea Sabiei Shannara, ar însemna nu doar să-și trădeze prietenii, ci să se trădeze și pe sine însuși.

Trecătoarea din munți se termină brusc și ieși într-o vale ușor povârnită, care aducea cu o depresiune în interiorul Împărăției Craniului, cu suprafața aridă și pustie, pe care se zăreau ici și colo câteva movilițe pietroase și albii secate. Călătorii se opriră tăcuți și toate privirile fură atrase fără voie de muntele însingurat de la capătul celălalt al micii văi, căci peretele sudic al muntelui părea să aibă niște ochi lipsiți de vedere ațintiți asupra lor, aidoma găvanelor goale ale unui craniu de mort. În nemurirea eternității, chipul hâd aștepta sosirea Stăpânului. La ieșirea din trecătoare, Shea simți cum i se face părul măciucă și îl trec fiori reci pe spinare.

Dintre stâncile care mărgineau trecătoarea se apropiară de ei cu pași târșiți mai multe creaturi cocârjate, cu pas șovăielnic, cu trupuri înalte ce păreau la fel de uscate ca tărâmul din jur, cu chipurile aproape lipsite de trăsături distincte. Se prea poate să fi fost cândva ființe omenești, dar acum nu mai erau. Umblau, ce-i drept, pe două picioare și aveau două brațe care atârnau moi pe lângă trup, dar asemănarea se oprea aici. Pielea lor avea o culoare de cretă udă și părea aproape cauciucată, umbletul le era ca al unor ființe lipsite de minte. Aidoma unor imagini venite din cine știe ce coșmar înfricoșător, ciudatele făpturi se apropiară de troli și priviră fix spre chipurile lor de culoarea scoarței de copac, ca și când ar fi vrut să cerceteze ce soi de indivizi le călcau meleagurile. Keltset se întoarse ușor spre Panamon Creel și-i făcu niște semne cu mâinile.

– Trolii îi numesc muteni, șopti aventurierul. Fii calm – se presupune că ești prizonier. Păstrează-ți cumpătul.

Una dintre făpturile acelea strâmbe prinse a le vorbi cu voce hârșită trolilor din fruntea grupului și arătă scurt spre cei doi prizonieri cu mâinile legate. Urmă un scurt schimb de cuvinte, apoi unul dintre troli îi spuse ceva lui

Keltset peste umăr, iar acesta le făcu numaidecât un semn lui Shea şi Panamon să-l urmeze. Cei trei se desprinseră din grupul principal. Însoţiţi de alţi doi troli, porniră în tăcere în urma unuia dintre mutenii deşiraţi care se răsuci în loc şi se îndreptă cam clătinat spre intrarea în munte, spre stânga.

Shea aruncă o privire în urma lui şi văzu cum ceilalţi troli încep să se plimbe plictisiţi pe lângă intrarea în trecătoare, în aşteptarea, pasămite, a tovarăşilor lor. Mutenii rămaşi acolo nu se mişcaseră din loc. Văleanul îşi întoarse din nou privirea în faţa lui şi văzu că în munte se forma o crăpătură înaltă de câteva sute de metri şi că pe acolo se putea intra undeva înăuntru. Micul grup pătrunse în munte, străduindu-se să se deprindă cu bezna. Se opriră o clipă, timp în care călăuza luă o torţă dintr-un suport de pe perete şi o aprinse, apoi o întinse placid unuia dintre troli şi porni din nou. Se pare că ochii lui erau obişnuiţi cu întunericul ca de smoală, căci îi călăuzi liniştit mai departe.

Călătorii intrară într-o peşteră umedă şi urât mirositoare din care se putea pătrunde în mai multe coridoare fără sfârşit. Lui Shea îi îngheţă sângele în vine, căci de undeva din depărtare i se păru că aude urlete reverberate de pereţii peşterii. Panamon blestemă pe sub barbă în lumina tremurătoare a torţei, pe chipul lui lat se prelingea sudoarea. Mutenul nepăsător şi tăcut îşi târşi paşii mai departe printr-unul dintre coridoare, iar lumina slabă care venea de afară dispăru.

Ecoul prelung iscat de cizmele lor pe pardoseală era singurul sunet pe care îl auzeau cei care păşeau acum pe coridorul întunecat, cu privirile rătăcind spre uşile zăvorâte tăiate direct în stânca muntelui de o parte şi de alta. Urletele se mai auzeau slab, dar păreau mai îndepărtate. Nu răzbătea niciun sunet omenesc din celulele pe lângă care treceau. În cele din urmă, călăuza se opri în faţa uneia

dintre uşile acelea grele, făcu nişte gesturi cu mâna şi vorbi scurt, cu aceeaşi voce guturală, cu unul dintre troli. Se întoarse cu spatele ca să-şi continue drumul pe coridor şi abia făcuse un pas când trolul din fruntea grupului ridică ghioaga sa mare de oţel şi îl izbi în căpăţână. Mutenul se prăbuşi mort pe pardoseala peşterii. Keltset se apropie de Shea şi de Panamon şi le scoase legăturile de la mâini, în vreme ce ceilalţi doi rămaseră atenţi de pază la uşa celulei. După ce îşi eliberă prietenii, uriaşul northlander se duse cu paşi ca de pisică spre uşa de fier şi trase zăvorul. Apucă de bare şi deschise uşile grele.

– Acum vom vedea, şopti Panamon cu glas răguşit. Luă torţa din mâna lui Keltset şi pătrunse cu băgare de seamă în încăperea mică, urmat de cei doi tovarăşi ai săi.

Orl Fane şedea ghemuit lângă peretele opus, picioarele slăbănoage îi fuseseră prinse cu lanţuri de pardoseala de piatră, veşmintele îi erau atât de murdare şi de soioase încât aproape nici nu se mai vedeau. Era limpede, făptura pe care-o aveau acum în faţa ochilor nu mai era aceeaşi cu cea pe care o prinseseră ei cu câteva zile în urmă pe câmpia Streleheim. Mogâldanul privi cu nepăsare neghioabă cele trei feţe dinaintea lui, pe chipul subţire şi gălbejit avea întipărit un rânjet tâmp în vreme ce bălmăjea ceva pentru sine. Avea ochii ciudat de măriţi în lumina puternică a torţei şi privea în toate părţile în timp ce vorbea fără şir, de parcă ar fi fost şi alţii în celulă, fiinţe văzute numai de ochii lui.

Cei doi oameni şi uriaşul trol băgară de seamă cât ai clipi în ce stare se află mogâldanul, iar privirea li se aţinti asupra mâinilor osoase care strângeau şi acum posesiv la piept teaca uzată de piele şi metal ce adăpostea obiectul mult râvnit al neobositelor lor căutări. Mânerul străvechi al sabiei sclipi slab în lumina torţei şi scoase la iveală imaginea

umbrită a mâinii ridicate ţinând o torţă aprinsă. O găsiseră. Găsiseră Sabia Shannara!

Preţ de o clipă nimeni nu făcu nicio mişcare, mogâldanul căzut pradă nebuniei strânse cu putere sabia la pieptul scofâlcit şi în privire i se ivi o sclipire scurtă de recunoaştere când dădu cu ochii de sulița ascuţită ce-i ţinea lui Panamon loc de mână şi pe care acum o ridica încet. Aventurierul se apropie ameninţător de mogâldan şi se aplecă deasupra feţei lui supte.

– Am venit după tine, mogâldane, zise el cu glas aspru.

La auzul vocii lui Panamon, Orl Fane îşi schimbă brusc purtarea. De pe buze îi ţâşni un ţipăt de spaimă şi se chinui să se depărteze cât mai mult de el.

– Dă-mi sabia, şobolan trădător ce eşti! îi ceru hoţul.

Fără să aştepte răspuns, apucă sabia şi încercă să o smulgă din strânsoarea surprinzător de puternică a mogâldanului, covârşit de-acum de o adevărată teroare. Dar, deşi era limpede că se află faţă în faţă cu moartea, Orl Fane refuza şi acum să-şi cedeze comoara. Ţipătul lui deveni un urlet nestăpânit şi, cuprins de o furie neaşteptată, Panamon ridică braţul şi-l izbi pe celălalt în cap cu suportul de metal care-i prindea sulița de braţ. Mogâldanul se prăbuşi leşinat pe pardoseala rece.

– Şi noi, care îl urmărim de atâtea zile pe nenorocitul ăsta! exclamă Panamon.

Amuţi, apoi continuă aproape în şoaptă:

– Îmi închipuiam că o să am vreo plăcere să-l văd murind, dar... nici nu merită efortul.

Întinse cu dispreţ mâna după mânerul sabiei, vrând să o scoată din teacă, dar Keltset făcu un pas înainte şi-l opri, punându-i o mână pe umăr. Cuprins încă de mânie, hoţul îl privi cu răceală, dar trolul-stâncă arătă cu un gest spre Shea, care aştepta ceva mai într-o parte, apoi Panamon şi Keltset se dădură amândoi în lături.

Sabia Shannara îi aparţinea de drept lui Shea, prin naştere, dar el şovăi. Bătuse atâta cale, trecuse prin atâtea primejdii, toate pentru acest moment – şi acum se simţea cuprins de spaimă. Îl trecură toate răcorile când privi spre sabia străveche. Se gândi o clipă să refuze, simţea că parte din fiinţa lui nu putea cu niciun chip să accepte răspunderea enormă pe care i se cerea acum să şi-o asume – răspundere pe care nici nu o primise decât cu anasâna. Îşi aminti dintr-odată ce putere teribilă aveau cele trei Nestemate Elfice. Atunci, cât putea fi de mare puterea Sabiei Shannara? Prin minte i se perindară chipurile lui Flick şi Menion şi ale tuturor celorlalţi care luptaseră din greu, cu atâtea sacrificii, să găsească sabia pentru el. Dacă se întorcea acum din drum, trăda încrederea pe care o avuseseră cu toţii în el. Un asemenea gest ar fi spus fără putinţă de tăgadă că tot ceea ce făcuseră ei ca să-l ajute fusese de prisos. Văzu din nou cu ochii minţii chipul întunecat şi enigmatic al lui Allanon, care îl dojenea pentru idealurile-i naive, pentru refuzul lui de a vedea oamenii aşa cum erau în realitate. Va trebui să-i dea şi lui socoteală, iar Allanon nu va fi defel mulţumit...

Cu mişcări rigide, Shea se apropie de trupul prăbuşit la pământ al lui Orl Fane, se aplecă deasupra lui, iar degetele i se încleştară pe mânerul rece de metal al tăişului, unde simţi cum imaginea mâinii cu torţa aprinsă îi intră în palma asudată. Se opri. Apoi trase încet din teacă Sabia Shannara.

XXXII

Ca şi prima zi de bătălie în apărarea oraşului Tyrsis, şi cea de-a doua fu martora aceluiaşi măcel de neînchipuit, în care pieriră mulţime de luptători ai Northlandului. Uriaşa armată a invadatorilor ajunse în pas de marş, în formaţiune ordonată, în faţa podişului şi atacă în zorii zilei, în ritmul bubuitului prelung al tobelor mogâldanilor. Soldaţii se opriră o clipă în tăcere la o sută de metri de oraş; apoi, cu urlet asurzitor, se avântară în greaua bătălie pentru cucerirea aşezării aflate pe înălţimi. Atacatorii năvăliră ca nişte talazuri nedomolite împotriva trupelor asediate ale Legiunii de Hotar, cu aceeaşi nepăsare faţă de propriile vieţi. Şi năvăliră fără rampele mobile, pe care nu avuseseră timp să le dreagă, se foloseau pentru cătărat doar de nenumărate scări şi sfori cu cârlige la capăt. Era o luptă crâncenă, sălbatică, nemiloasă. Sute de northlanderi pieiră chiar în primele minute.

Pentru că Acton murise, Balinor hotărî să nu-i expună din nou primejdiei pe cavalerişti şi nu-i mai trimise să contraatace uriaşa armată. Preferă de data asta să-şi întărească poziţiile de pe podiş, pentru a încerca să reziste acolo cât mai mult. Cu ajutorul uleiului, focului şi al săgeţilor, primul val de atacatori fu respins, dar aceştia nu se mai lăsară cuprinşi de derută şi nu o mai luară la goană. Atacară necontenit, fără preget, până izbutiră să treacă şi de săgeţi, şi de flăcări şi ajunseră la poalele vastului platou, unde-şi proptiră scările de ziduri. Roiuri-roiuri, northlanderii

porniră să se cațere urlând și, în acel moment, se declanșă lupta brutală, corp la corp.

Vreme de aproape opt ore, vitejii apărători ai Tyrsisului ținură piept unei armate ce număra de douăzeci de ori mai mulți luptători. Zdrobiră și tăiară metodic scările și cârligele, îi împinseră îndărăt pe northlanderii care ajungeau pe metereze și completară fără încetare breșele ce se iveau pe alocuri în defensivă, înainte ca dușmanii să-și poată crea spațiu pe acolo. Nemaivăzutele acte de supremă vitejie ale fiecăruia dintre soldații faimoasei Legiuni de Hotar erau deja mai multe decât se puteau consemna. Luptară fără odihnă, fără preget, cu disperare, în tot acest timp știind prea bine că, dacă dădeau greș, dușmanul nu le va arăta îndurare. Vreme de opt ore, luptătorii înverșunați ai Northlandului se chinuiră fără succes să ajungă pe meterezele apărate de Legiune. În cele din urmă, izbutiră totuși să găsească o breșă în liniile defensive de pe flancul stâng. Cu un strigăt sălbatic de victorie, dușmanul se repezi spre podiș.

După moartea lui Acton, bătrânul Fandwick comanda de unul singur întreg sectorul acela. Comandantul Legiunii adună în jurul său puținele trupe care îi mai rămăseseră și porni să oprească năvala northlanderilor. Se declanșă o luptă fioroasă care dură mai multe minute și în care atacatorii căutau cu înverșunare să păstreze și să lărgească nou formata breșă în linia defensivă. Zeci de soldați muriră de ambele părți, printre ei și viteazul Fandwick.

Balinor trimise într-acolo mai multe trupe din rezervele pe care le ținea pe lângă partea centrală și izbuti în cele din urmă să blocheze breșa. Dar câteva clipe mai târziu se formă o a doua, apoi o a treia breșă în front, iar trupele din acea zonă începură să șovăie, apoi să se risipească. Regele Callahornului realiză că armatele lui nu mai puteau păstra apărarea din afara orașului și trimise

vorbă comandanţilor pe care îi mai avea, poruncindu-le să înceapă retragerea ordonată spre oraş. Uriaşul Hotarnic adună în jurul său trupele împuţinate de pe flancul stâng, îi ţinu în loc pe duşmani şi îşi conduse rapid întreaga armată în interiorul oraşului.

Pe southlanderi îi cuprinse amărăciunea când se văzură nevoiţi să se repeadă acum în apărarea măreţului Zid Exterior. Dar soldaţii armatei Northlandului nu atacară. Începură în schimb să demoleze metodic meterezele şi să le transporte mai aproape de oraş, unde porniră să-şi construiască la rândul lor nişte poziţii defensive, chiar în punctul unde nu-i puteau ajunge săgeţile arcaşilor Legiunii. De pe zidurile oraşului, apărătorii osteniţi ai Legiunii de Hotar îi urmăreau în tăcere din priviri pe invadatori, în vreme ce după-amiaza scăldată în soare se preschimba încet în înserare. Northlanderii îşi instalară tabăra chiar pe câmpia de sub oraş, iar soldaţii aprinseră focuri în vreme ce întunericul îi învăluia.

În ultimele minute de lumină, duşmanul îşi dezvălui fără voie o frântură din felul în care avea de gând să se caţere a doua zi pe zidurile Tyrsisului, pentru că aduseră din câmpie nişte rampe înclinate pe care le transportară până la baza podişului şi le proptiră în mare grabă de bolovanii şi bucăţile de lemn rămase din drumeagul care dusese cândva spre oraş. Apoi, din lumina crepusculară se iviră trei uriaşe maşinării de asediu, fiecare dintre ele mai înaltă decât Zidul Exterior. Traseră maşinăriile până în partea din spate a taberei inamice, de unde puteau fi zărite cu uşurinţă de către locuitorii oraşului, şi le legară acolo pe timpul nopţii. Era clar o tactică psihologică de luptă, al cărei ţel era să-i sperie pe soldaţii asediaţi ai Legiunii de Hotar.

Din locul unde se afla, pe zidurile oraşului, Balinor privi scena cu chipul impasibil, alături de comandanţii săi

şi de prietenii cu care sosise din Culhaven. Îi trecu prin minte, preţ de o clipă, să declanşeze un atac pe timp de noapte ca să ardă maşinăriile de asediu, dar renunţă aproape numaidecât la idee. Northlanderii se aşteptau de bună seamă ca el să încerce aşa ceva, iar porţile oraşului aveau să fie sub atentă supraveghere toată noaptea. În fond, Legiunea putea foarte bine să dea foc maşinăriilor în timpul atacului, aşa cum făcuse şi cu rampele mobile.

Balinor clătină din cap şi se încruntă. În strategia de atac a northlanderilor era ceva foarte nefiresc, dar nu-şi putea da seama nicicum ce anume. Nu era posibil ca duşmanii să nu ştie că maşinăriile lor de asediu nu-i vor ajuta să escaladeze Zidul Exterior al oraşului. Fără îndoială, se bizuiau pe cu totul altceva. Se întrebă pentru a suta oară dacă armata elfilor va ajunge la timp să salveze oraşul asediat. Nu putea crede că Eventine îi va părăsi la necaz. Se întunecase de-acum şi, după ce porunci dublarea străjilor la toate posturile de pe zid, îi invită pe ceilalţi să ia cina împreună cu el.

La adăpostul unei pădurici de pe o moviliţă de pământ, câteva mile spre apus de Tyrsis, un mic pâlc de călăreţi privea măcelul crâncenei bătălii care se desfăşura în vale, în lumina slabă a înserării. Călăreţii priviră în tăcere cum sunt aduse maşinăriile de asediu în spatele taberei northlanderilor, gata pentru atacul din dimineaţa următoare.

– Ar trebui să le trimitem cumva un mesaj, şopti încetişor Jon Lin Sandor. Lui Balinor i-ar plăcea să ştie că armata noastră e în drum spre oraşul lui.

Flick îi aruncă o privire întrebătoare lui Eventine, înfăşurat tot în bandaje. Ochii lui ciudaţi păreau să ardă ca focul pe când cercetau aşezarea asediată.

– Sper că armata noastră chiar e în drum spre oraș, mormăi abia auzit regele elfilor. Breen a plecat după ea de trei zile. Dacă nu se întoarce până mâine, mă duc eu însumi.

Prietenul lui puse, plin de înțelegere, o mână pe umărul nevătămat al regelui.

– Nu poți călători așa rănit, Eventine. Fratele tău nu va da greș. Balinor e un luptător experimentat, iar zidurile orașului Tyrsis nu au fost nicicând trecute de vreun dușman de când există așezarea. Legiunea îl poate apăra încă o bună bucată de vreme.

Se lăsă un lung moment de tăcere. Flick își întoarse privirea spre oraș și se întrebă dacă prietenii lui erau în viață. Foarte probabil și Menion se afla între zidurile acelea. Munteanul nu avea de unde să știe prin ce trecuseră el și Eventine. Și nici ce se întâmplase cu imprevizibilul Allanon care, din neștiute pricini, se făcuse nevăzut curând după ce Flick se întorsese împreună cu trupa de elfi. Și, cu toate că druidul păstrase întotdeauna secretul cu privire la multe lucruri, nu plecase niciodată fără o explicație oarecare. Poate că stătuse de vorbă cu Eventine...

– Orașul e încercuit și bine păzit, se auzi vocea lui Eventine din întunericul tot mai deplin. Ar fi prea greu să trecem printre liniile lor de străjeri fie și pentru câteva clipe ca să-i trimitem un mesaj lui Balinor. Dar ai dreptate, Jon Lin – ar fi bine să afle că nu l-am uitat.

– Nu avem destui luptători cu noi ca să pătrundem printre dușmani până la Tyrsis, nici măcar ca să dăm o lovitură ariergardei northlanderilor, spuse prietenul lui, dus pe gânduri. Dar...

Aruncă o scurtă privire spre formele solitare ale mașinăriilor de asediu profilate în întuneric, pe câmpia de dedesubt.

– Doar un mic gest, încheie regele pe un ton amenințător.

Puțin înainte de miezul nopții, Balinor fu chemat în mare grabă pe meterezele de deasupra porților orașului. Câteva clipe mai târziu, când ajunse acolo, rămase mut de uimire, împreună cu Hendel, Menion, Durin și Dayel, la vederea tumultului dezlănțuit în tabăra abia pe jumătate trează a dușmanilor. În spatele imensei armate, una dintre cele trei uriașe mașinării de asediu se preschimbase într-un adevărat rug care ardea vâlvătaie și ale cărui văpăi se întinseseră pe mile întregi de jur împrejur. Northlanderii se repeziseră bezmetici spre celelalte două mașinării, chinuindu-se din răsputeri să împiedice ca focul să se întindă și la ele. Era limpede că invadatorii fuseseră luați total prin surprindere. Balinor le aruncă celorlalți o privire și le surâse cam crispat. Poate că totuși aveau să primească ceva ajutor.

Zorii celei de-a treia zile a bătăliei se iviră însoțiți de o nemișcare mohorâtă ca un giulgiu ce acoperise parcă tărâmul Callahornului și armatele nordului și sudului. Duse erau de-acum tobele duduitoare ale mogâldanilor, bocănitul înfundat al cizmelor năvălitorilor și urletele asurzitoare ale soldaților. Soarele se ivi, roșu aprins, undeva departe, spre est, iar lumina lui se răspândi ca sângele vărsat peste noaptea pe sfârșite. O ceață densă învăluise pământul stropit din belșug de rouă. Nu percepeai nicio mișcare, niciun sunet. Pe zidurile Tyrsisului, soldații Legiunii de Hotar așteptau neliniștiți și priveau fix în neguri, în căutarea dușmanului.

Balinor comanda partea centrală a Zidului Exterior. Ginnisson se ocupa de flancul drept, iar Messaline de cel stâng. Janus Senpre rămăsese în fruntea garnizoanei orașului și a trupelor de rezervă. Menion, Hendel și frații elfi stăteau tăcuți alături de Balinor și tremurau în răcoarea

dimineții. Dormiseră prost, dar se simțeau neobișnuit de vioi și ciudat de calmi. În decursul ultimelor patruzeci și opt de ore, își acceptaseră în sinea lor soarta. Văzuseră cum pier oamenii cu miile și, față de carnagiul la care fuseseră martori și care potopise aceste meleaguri străvechi, propriile lor vieți păreau acum aproape lipsite de însemnătate – în același timp, totuși, foarte valoroase. Câmpia de sub oraș, cândva acoperită cu iarbă, era acum sfâșiată și zdrențuită, iar pământul era înțesat de morți și decolorat de atâta sânge. Și nu se puteau aștepta în continuare decât la același lucru, iar și iar același lucru, până ce una dintre cele două armate va fi nimicită în totalitate. Apărătorii Tyrsisului dăduseră de mult uitării țelul moral al luptei; războiul era de-acum un simplu act reflex de supraviețuire, care justifica tot ce se făcea în numele lui.

Roșul sângeriu al soarelui deveni mai strălucitor, iar soldații și caii dușmanilor începură acum să capete formă și să fie zăriți, așa cum așteptau, aliniați pe întreg câmpul de bătălie din ajun, de la liniile defensive de pe podiș până dincolo de rămășițele carbonizate ale celor două foste platforme mobile. Soldații nu se mișcau, nu scoteau o vorbă. Pur și simplu așteptau. Hendel își dădu îndată seama ce se petrece și-i șopti ceva lui Balinor. Comandantul Legiunii trimise numaidecât mesageri de-a lungul zidurilor, spre subordonații lui, ca să le dea de știre ce urmează să se petreacă și să aibă grijă ca soldații să-și păstreze cumpătul și să rămână pe loc.

Menion tocmai se pregătea să întrebe ce s-a întâmplat, dar chiar atunci se zări o mișcare la porțile orașului. Un războinic însingurat, înzăuat, se desprinse din pâclă și veni încet, cu spatele drept, până la zidul uriaș. Purta în mână un toiag lung, la capătul căruia flutura o flamură purpurie. Cu mișcări lente, apăsate, înfipse toiagul în pământ, apoi se întoarse ca într-o stranie ceremonie și

reveni printre ai săi. Se lăsă din nou un moment de tăcere. Apoi se auzi sunetul prelung, adânc şi tânguitor al unui corn îndepărtat ce răsuna plin de alean de-a lungul câmpiei – o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, din nou, tăcere.

– Veghea morţii, se auzi şoapta înceată a lui Hendel în liniştea deplină. Înseamnă că nu vom primi nicio îndurare. Au de gând să ne ucidă până la unul.

Liniştea fu sfâşiată brusc de sunetul asurzitor al tobelor, iar războinicii se puseră cu toţii în mişcare în aceeaşi clipă. Mii de săgeţi de-ale mogâldanilor şuierară acoperind cerul şi se abătură în jos, asupra meterezelor. Lănci, suliţe şi securi se năpustiră la atac. Din negura dimineţii se ivi pe câmpie forma greoaie a singurei maşinării monstruoase de asediu rămase intactă, care scârţâia şi trosnea în vreme ce era împinsă şi trasă anevoie de sute de soldaţi duşmani către nou construitele rampe înclinate, spre Zidul Exterior. Din interiorul oraşului, arcaşii Legiunii trăgeau asupra siluetelor în mişcare ale duşmanilor, în vreme ce restul soldaţilor aştepta ordinul lui Balinor.

Uriaşul Hotarnic lăsă ca greoaia maşinărie de asediu să ajungă la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de zid. Duşmanul pornise deja să se cţere pe zidul de piatră, folosindu-se de cârlige şi scări, şi tot peretele era acum împânzit de roiuri de siluete care se căzneau în zadar să se cţere pe el. Căldările de ulei fură deşertate îndată de pe metereze, lichidul îmbibă straiele atacatorilor, maşinăria şi peretele de stâncă. Torţe aprinse fură apoi azvârlite, iar partea centrală a frontului northlanderilor fu înghiţită cât ai clipi de flăcări. Maşinăria de asediu şi soldaţii din jurul ei dispărură pur şi simplu, în vreme ce nori negri de fum se învolburau sălbatic spre cer, ascunzând măcelul de dedesubt, dar nu şi urletele de groază şi agonie. Duşmanii care încercau să se cţere pe Zidul Exterior erau prinşi fără

scăpare în capcană. Câţiva izbutiră să ajungă până sus, unde apărătorii îi uciseră fără mare efort, dar cei mai mulţi scăpară cârligele din mâini sau se pomeniră sufocaţi de fumul greu şi se prăbuşiră urlând în flăcări.

În câteva minute, atacul se opri, iar armata Northlandului se făcu din nou nevăzută. Cei de pe metereze rămaseră cu privirea aţintită spre fumul învolburat, încercând în zadar să-şi dea seama cum se va desfăşura următorul atac. Balinor se uită spre tovarăşii lui şi clătină cu îndoială din cap.

– Curată neghiobie. E imposibil ca duşmanul să nu fi ştiut ce se va petrece – şi totuşi au atacat, chiar ştiind. Şi-au pierdut oare minţile?

– Poate că au făcut-o numai ca să ne deruteze, murmură încetişor Hendel. Cum este şi cu perdeaua asta de fum, pe care am fost atât de amabili să le-o oferim în dar.

– Au acceptat să moară atâţia dintre ai lor numai ca să aibă o perdea de fum? făcu Menion, nevenindu-i să creadă.

– Dacă aşa stau într-adevăr lucrurile, înseamnă că au un plan foarte clar în minte – un plan despre care ei ştiu cu siguranţă că nu poate da greş, declară Balinor. Rămâneţi aici şi fiţi cu ochii-n patru. Eu mă duc până jos la poartă.

Se răsuci brusc pe călcâie şi se făcu nevăzut, aproape în goana mare, pe scara şerpuitoare de piatră. Ceilalţi îl priviră plecând, fără un cuvânt, apoi îşi întoarseră ochii spre zid. În faţa lor, fumul se înălţa şi acum în vălătuci grei, pentru că uleiul continua să ardă nestăvilit. Urletele de moarte încetaseră şi se lăsase o tăcere ciudată.

– Ce-or mai pune oare la cale? dădu în cele din urmă glas Menion întrebării pe care şi-o puneau cu toţii.

Preţ de o clipă, nu răspunse nimeni.

– Aş vrea să-l fi putut prinde totuşi pe Stenmin, bombăni Durin în cele din urmă. Nu m-am simţit o clipă în siguranţă, nici chiar între zidurile oraşului, de când ştiu că nebunul acela umblă liber şi nestingherit.

– Aproape pusesem mâna pe el, interveni grăbit Dayel. L-am urmărit până în odaia aceea, dar dus a fost. Poate există un coridor secret prin care a ieşit.

Durin clătină din cap, iar conversaţia lâncezi din nou. Menion rămase cu privirea fixată asupra fumului şi gândul îl purtă la Shirl, care îl aştepta la palat, la Shea, la Flick, la tatăl lui şi la meleagurile natale – toate îi trecură ca o înlănţuire rapidă de imagini prin mintea ce-i rătăcea distrată. Cum se vor isprăvi oare toate astea?

– Măi, al umbrelor să fie! strigă Hendel şi-l smuci atât de brutal de braţ, încât Menion rămase o clipă încremenit. Cât am fost de neghiob! Adevărul a fost de la bun început drept în faţa mea. Un coridor secret! În beciul palatului, chiar sub pivniţa de vinuri, în locul care a fost zăvorât de ani de zile – de-acolo porneşte un coridor prin munţi până la câmpia de dincolo. Regele mi-a vorbit despre el cu ani şi ani în urmă. Stenmin ştie cu siguranţă de el!

– Deci o cale pe care se poate intra în oraş! strigă Menion. Or să ne ia prin surprindere, pe la spate. Îşi curmă o clipă vorba, apoi exclamă: Hendel! Shirl e chiar acolo!

– Nu avem mult timp la dispoziţie, spuse grăbit Hendel, care cobora deja treptele. Menion, tu vino cu mine. Dayel, du-te la Janus Senpre şi cere-i să ne trimită numaidecât întăriri la palat. Durin, fugi la Balinor şi dă-i de veste. Şi acum, grăbiţi-vă şi să sperăm că nu ajungem prea târziu.

Dădură cu toţii buzna în goana mare pe scări în jos şi se împrăştiară care-ncotro pe lângă barăcile soldaţilor, alergând ca posedaţi de cine ştie ce demoni. Hendel şi Menion o luară la o goană nebună printre grupuri compacte

de soldaţi, pe care îi îmbrânciră fără menajamente la o parte, ca să ajungă la Tyrsian Way. Prea încet! strigă o voce disperată în mintea lui Menion. Îl smuci pe Hendel de braţ, de mai-mai să-l trântească la pământ, ca să-i atragă atenţia asupra unui grup de cai gata înşeuaţi, ai unor rezerviști aflaţi undeva mai la dreapta. Fără să se oprească, cei doi îl îmbrânciră cât colo pe soldatul care voia să-i ia la întrebări, se aruncară pe doi cai şi traseră de hăţuri spre oraş. Caii ţâşniră la galop, intrară pe poarta deschisă, trecură de străjerii alarmaţi şi de trupe întregi de soldaţi rezerviști postaţi chiar lângă poartă; odată trecuţi de toate aceste opreliști, se lansară într-un galop nebun spre palat.

Tot ce a urmat se năpusti spre ei într-o învălmăşeală ce nu părea să se supună ideii de timp şi spaţiu. Oameni şi clădiri zburau nelămurit pe lângă cei doi călăreţi care galopau pe pietrele străvechi ale străzii Tyrsian Way. Clipe preţioase treceau, apoi în depărtare se ivi arcul larg al podului Sendic, care lega Parcul Poporului de palatul familiei Buckhannah. Fără să se oprească, cei doi călăreţi împrăştiară cât colo o caravană de căruţe cu provizii, aflată la baza podului, apoi îşi mânară caii peste podul de piatră, pe porţile deschise ale străvechiului palat. Hendel şi Menion se repeziră în curtea împrejmuită de grădini, iar acolo îşi struniră caii plini de spume şi săriră cât ai clipi pe pământ.

Tăcerea domnea pretutindeni. Nimic nu părea neobişnuit. Un servitor veni fără grabă să apuce frâiele cailor, în ochi nu i se citea decât o vagă curiozitate. Hendel îi aruncă o privire aspră, apoi nu-i mai acordă nicio atenţie şi-i făcu semn lui Menion să-l urmeze spre uşa din faţă. Tot nimic. Poate că sosiseră totuşi la timp. Poate chiar se înşelaseră...

Coridoarele căminului de generaţii al regilor acestui meleag erau pustii şi mute, iar cei doi se opriră o clipă în

prag să privească atent spre uşile deschise şi iatacuri, spre draperiile trase şi ferestrele acoperite de perdele. Menion vru să pornească în căutarea lui Shirl, dar tovarăşul lui îl opri cu o vorbă. Fiica de regi, cu părul ei ruginiu, va trebui să mai aştepte puţin. Gnomul porni cu băgare de seamă, cu paşi de pisică, şi îl conduse pe munteanul neliniştit pe coridorul care ducea spre uşa pivniţei. La o cotitură de pe culoar, cei doi şovăiră o clipă, apoi se lipiră de lambriul lustruit şi aruncară o privire precaută după colţ.

Uşa enormă, prinsă în balamale de fier al pivniţei de vinuri, de-acum atât de bine cunoscută, era întredeschisă. Lângă ea, trei străjeri înarmaţi vegheau coridorul pustiu. Purtau cu toţii însemnul şoimului. Menion şi Hendel se traseră în tăcere îndărăt. Pentru prima dată, Prinţul de Leah îşi dădu seama că nu avea nicio armă asupra lui. Lăsase Sabia Leah agăţată de şaua calului. Scrută grăbit coridorul din spatele lui şi privirea i se opri în cele din urmă asupra unor suliţe încrucişate ce împodobeau pereţii din partea cealaltă a încăperii. O suliţă nu era tocmai cea mai nimerită armă, dar nu prea avea de ales. Fără un sunet, apucă una dintre suliţele de pe perete şi se întoarse lângă Hendel. Cei doi se priviră lung unul pe celălalt. Trebuiau să acţioneze în cea mai mare viteză. Dacă izbutea cineva să închidă şi să zăvorască pe dinăuntru uşa pivniţei înainte ca ei să ajungă acolo, pierdeau ultima ocazie de a pune mâna pe Stenmin şi de a bloca coridorul. În orice caz, erau singuri. Câţi duşmani îi aşteptau oare acolo, în pivniţă?

Nu mai stătură pe gânduri. Ţâşniră brusc amândoi din ascunzătoarea lor şi se repeziră pe coridor. Cei trei străjeri abia avură timp să ridice privirea când ceilalţi ajunseră lângă ei. Menion înfipse iute suliţa în cel mai apropiat dintre străjeri şi îl atacă pe al doilea. Ultimul dintre gardieni se prăbuşi fără un sunet, doborât de securea grea a lui

Hendel. Lupta se încheie aproape înainte de a începe, iar cei doi tovarăşi se văzură intraţi pe uşa pivniţei, după care o luară la goană pe treptele tocite, spre locul în care aveau să poarte cea mai sângeroasă luptă din viaţa lor.

Străvechea pivniţă de vinuri parcă luase foc de atâtea torţe aprinse. Micile flăcărui păreau să ardă pe toţi pereţii şi scăldau aerul umed şi întunecos într-o lumină neclară ca a zorilor de zi. În mijlocul încăperii vaste, trapa care ducea spre beciurile de mult uitate de dedesubt era dată deoparte şi din bezna de nepătruns parveneau sunetele îndepărtate ale unor unelte de metal care izbeau în piatră. Pivniţa era plină de soldaţi înarmaţi care se repeziră din toate părţile asupra celor doi intruşi.

Hendel şi Menion întâmpinară atacul cu lovituri pe măsură şi se pomeniră astfel târâţi până în mijlocul duşmanilor. Munteanul înşfăcase o sabie de la unul dintre străjerii doborâţi în capul scărilor. Spate în spate cu Hendel, începu să taie vârtos la atacatori. Zări în treacăt bine cunoscuta siluetă învesmântată în stacojiu, care tocmai ieşea dintr-o nişă întunecată a pivniţei; când dădu cu ochii de mult-blamata făptură a lui Stenmin, Prinţul de Leah se simţi cuprins de o înverşunare sălbatică. Cu îndoită furie, Menion se repezi ca un nebun la străjerii duşmani ca să ajungă cumva la omul care îi trădase pe toţi. Pe chipul uscăţiv al vrăjitorului se aşternu iarăşi inconfundabila expresie de teamă şi se îndepărtă grăbit de scena teribilei bătălii.

Munteanul, tot spate în spate cu gnomul, lupta lovit parcă de demenţă. Peste tot în jurul lor zăceau morţi şi muribunzi. Erau amândoi răniţi în zeci de locuri, dar nu simţeau durerea. Menion alunecase de două ori pe pardoseala năclăită de sânge, şi de fiecare dată Hendel îi ţinuse la distanţă pe duşmani până ce munteanul se ridicase grăbit în picioare. Nu mai rămăseseră decât cinci dintre

atacatori în viaţă, dar Hendel şi Menion Leah erau aproape răpuşi de oboseală. Luptau de-acum mai mult dintr-un fel de reflex mecanic, cu trupurile scăldate în sânge şi sudoare şi cu mădularele tremurând, lipsite de vlagă. Stenmin cel îngrozit păru să-şi recapete abia acum sângele rece, se repezi spre trapa din podea şi începu să strige după ajutor. Prinţul de Leah reacţionă prompt. Cu un ultim efort, se repezi spre doi dintre atacatori pe care îi dădu de-a berbeleacul la pământ. Un al treilea vru să i se pună în cale, dar munteanul înfipse în el sabia până la plăsele şi o lăsă acolo. Înhăţă o suliţă de pe jos, îşi luă avânt şi o azvârli cu putere după vrăjitorul care se ghemuise înspăimântat ceva mai departe. Trupul uscăţiv încă nici nu se prăbuşise cu totul la pământ, când Menion prinse un capăt al trapei şi trase de ea din toate puterile slabe pe care le mai avea.

Trapa de piatră părea să fi fost cimentată în poziţie deschisă. Nici nu se clinti din loc. De undeva de dedesubt sunetul uneltelor de metal izbite de piatră fusese înlocuit de tropăitul de cizme al soldaţilor care se repezeau în sus pe scări, spre trapă. Mai rămăseseră doar câteva clipe. Dacă duşmanii ajungeau la el, Menion era un om mort. Rănitul îşi adună puterile şi-şi folosi întreaga greutate a corpului ca să ridice trapa, şi de astă dată reuşi. Munteanul gemu din pricina efortului teribil şi trase de stâncă până când aceasta căzu, cu un zgomot bubuitor, în poziţie închisă, în podea. Cu degete amorţite şi asudate, tânărul trecu lanţul prin inele şi le prinse pe toate cu o bară grea de oţel. Dacă soldaţii Northlandului voiau să intre pe aici în palat, vor trebui să-şi croiască drum prin metri întregi de piatră şi oţel.

– Menion.

Numele îi fusese rostit de o voce slabă, răguşită. Munteanul căzuse în genunchi, dar apucă îndată o sabie de

pe jos şi-şi ridică faţa acoperită de tăieturi şi vânătăi. Pe podeaua înţesată de străjeri doborâţi, morţi sau chircindu-se în agonie, căutătura Prinţului de Leah se opri, într-un sfârşit, pe prietenul lui. Gnomul stătea cu spatele proptit de peretele din apropierea scărilor, iar în mână strângea şi acum cu putere securea de luptă. Morţi zăceau peste tot în jurul lui. Îi dovedise pe toţi. Niciunul nu-i scăpase. Ochii aspriţi de viaţă îi întâlniră pentru o clipă doar pe ai lui Menion şi acesta îşi aminti ziua în care se cunoscuseră, pe câmpia de dincolo de Black Oaks. Hendel părea acum din nou cel de odinioară – taciturn, încruntat, mereu plin de idei. Apoi securea îi căzu gnomului din mână, iar ochii i se înceţoşară; cu un lung suspin, trupul îi alunecă încet, lipsit de viaţă, în îmbrăţişarea morţii ce pusese în sfârşit stăpânire pe el.

Hendel! Numele răsună prin mintea şocată şi incredulă a lui Menion, care se ridică anevoie în picioare şi rămase clătinându-se în umbrele pâlpâinde. Ochii înroşiţi i se umplură de lacrimi care prinseră să se rostogolească pe faţa învineţită. Cu mişcări rigide, îşi croi drum peste trupurile morţilor, cuprins de adevărate convulsii de furie oarbă şi neputincioasă. Îşi dădu seama, fără să-i pese, că Stenmin îşi vine în fire undeva în spatele lui. Ajunse lângă prietenul lui şi îngenunche, apoi ridică binişor trupul lipsit de vlagă şi îl strânse la piept. De câte ori îl salvase Hendel de la moarte? De câte ori îi salvase pe toţi numai ca să... Nu-şi putu duce gândul până la capăt. Nu putea decât să plângă în hohote. Totul păru să se frângă înlăuntrul lui.

Stenmin se ridică încet într-un genunchi şi rămase cu privirea fixată asupra zecilor de trupuri care zăceau pe pardoseala pivniţei. Oamenii lui morţi cu toţii, trapa de piatră închisă şi prinsă în lanţurile de oţel şi... Trupul îndurerat îi fu scuturat de un fior de spaimă. Unul dintre intruşi era încă în viaţă – munteanul! Cât îl ura pe omul

ăsta, îl ura într-atât, încât îi trecu o clipă prin minte să încerce să-i facă de petrecanie, dar teama se dovedi mai puternică şi nu mai vru altceva decât să fugă. Să fugă ca să scape cu viaţă! Nu era decât o singură cale de ieşire – pe scări în sus, pe lângă omul prăbuşit în genunchi, apoi pe uşă afară. Se ridică grăbit în picioare şi porni furiş, fără un sunet, printre morţi, către scările nepăzite.

Munteanul era cu spatele la el şi legăna încă în braţe trupul gnomului. Pe fruntea lui Stenmin se iviră broboane de sudoare, iar buzele subţiri i se strâmbară ameninţător – dar teama îl împinse mai departe. Doar câţiva paşi mai avea de făcut. Avea să fie din nou liber. Oraşul era sortit pieirii; aveau să piară toţi până la unul – toţi duşmanii lui. Dar el va scăpa cu viaţă. Abia se stăpâni să nu râdă în gura mare. Atinse cu mâna o treaptă de piatră, apoi puse un picior pe ea; munteanul era la câţiva paşi şi nu-i sesizase nici acum prezenţa, uşa pivniţei era întredeschisă şi nepăzită. Libertate! Doar câţiva paşi...

Apoi Menion se întoarse. De pe buzele vrăjitorului scăpă un urlet de groază când văzu expresia cumplită întipărită pe chipul Prinţului de Leah. Stenmin se agăţă cu disperare cu mâinile şi cu picioarele de trepte şi se chinui din răsputeri să ajungă la uşa deschisă, încurcându-se în mantia lungă, stacojie.

Nu apucase să urce decât jumătate din trepte când Menion îl ajunse din urmă.

La zidurile Tyrsisului se petrecea imposibilul. După ce coborî de pe parapetele Zidului Exterior, Balinor se duse în goană la poarta enormă a oraşului. Soldaţii Legiunii, postaţi în faţa barelor de fier, luară îndată poziţie de drepţi când îl văzură. Totul părea la locul lui. Zăvoarele din interior, controlate cu ajutorul unui sistem mecanic aflat în turn, erau bine prinse în adâncitura pe unde cele două jumătăţi trebuiau împiedicate să se deschidă înspre afară.

Bara greoaie de oţel, o măsură suplimentară de apărare, era fixată la locul ei, pe întreaga lăţime a porţii. Balinor rămase cu privirea pironită pe ea, cuprins de aceeaşi sâcâitoare suspiciune. Intuiţia îi dădea clar de veste că ceva era pe cale să se petreacă aici. Poarta era esenţială pentru oraş, era singura verigă slabă într-un perete de stâncă, altminteri de netrecut, ce împrejmuia Tyrsisul. Maşinării de asediu, cârlige de agăţat, scări – toate acestea nu erau decât încercări de escaladare a uriaşului zid sortite eşecului, iar Vrăjitorul Comandant ştia fără îndoială şi el atâta lucru. Poarta era esenţială.

Privirea i se îndreptă în sus, spre ghereta din turn, o încăpere pătrată, fără geamuri, unde se afla mecanismul care controla zăvoarele din interior. Doi soldaţi ai Legiunii stăteau atenţi de strajă în faţa singurei uşi. Cei care păzeau mecanismul acela esenţial făceau parte dintr-un regiment ales personal de Balinor şi aflat sub comanda căpitanului Sheelon. De ambele părţi ale micii încăperi se aflau soldaţi ai Legiunii. Părea cu neputinţă ca northlanderii să-şi închipuie că pot pătrunde în gheretă. Şi totuşi...

Înaltul Hotarnic se apropie de scara spiralată care ducea spre gheretă şi porni urcuşul pe treptele tocite de piatră. Dar atenţia îi fu atrasă de strigăte ce izbucniră pe neaşteptate dinspre zid, aşa că se opri şi ascultă zbârnâitul ascuţit a mii de arcuri şi foşnetul roiului de săgeţi ce năpădi meterezele de pe Zidul Exterior. Balinor ajunse din trei salturi pe metereze. Privi cu atenţie în jos, pe peretele podişului, la zecile de morţi, la sfărâmături şi la focurile care încă mai ardeau leneş în ceaţa dimineţii. Northlanderii renunţaseră la atacul direct. Acum, duşmanii postaseră cinci rânduri de arcaşi care trăgeau sute de săgeţi şi făceau prăpăd pe metereze.

Motivul schimbării de tactică era lesne de înţeles. La baza podişului, un detaşament de troli-stâncă înzăuaţi din

cap până în picioare împingeau un berbece enorm, purtat pe roți și apărat sus și din părți de table late de oțel. În vreme ce soldații Legiunii erau stânjeniți de săgețile care secerau printre ei, uriașii troli puteau căra liniștiți berbecele până în locul de unde puteau începe să izbească în poartă.

Strategia părea la prima vedere absurdă și irealizabilă. Dar dacă ghereta cădea în mâinile dușmanilor, mecanismul zăvoarelor putea fi desferecat și atunci poarta nu s-ar mai ține decât în bara lungă de oțel. Iar bara nu putea rezista loviturilor repetate ale berbecelui. Balinor o rupse la fugă spre mica gheretă. Străjerii luară în tăcere poziție de drepți când îl văzură. Balinor îi privi în treacăt și întinse nerăbdător mâna spre clanță. Sheelon nu se zărea pe nicăieri. Ușa se deschise spre înăuntru, iar regele făcuse deja un pas în odăiță când realiză că nu-i mai văzuse niciodată pe străjerii din fața ușii.

Uriașul Hotarnic reacționă din instinct și făcu un pas fulgerător într-o parte, ca să se ferească de atacul tăcut venit din spate; înșfăcă sulița ce abia îi atinsese umărul și o smulse din mâna ucigașului. Regele se lipi cu spatele de perete și scrută preț de o clipă încăperea slab luminată. Trupurile lui Sheelon și ale oamenilor lui zăceau ceva mai încolo, înțepenite și chircite, despuiate de uniforme și armuri. Din penumbra colțului cel mai îndepărtat al odăii se desprinseră mai mulți atacatori cu chipurile ascunse, care se repeziră la el cu pumnalele ridicate. Balinor azvârli sulița grea drept în mijlocul lor și se repezi spre ușa deschisă. Dar străjerul rămas de partea cealaltă îl văzu și închise ușa din afară. Regele, prins în capcană, nu mai avu răgazul necesar să iasă. Avu timp doar să-și tragă din teacă sabia cea lată înainte ca dușmanii să se repeadă la el. Îl îmbrânciră pe podea și încercară să-l înjunghie cu pumnalele, dar acestea alunecau pe cămașa de zale care îi

salvase de atâtea ori viaţa şi până atunci. Cu preţul unui efort supraomenesc, Balinor îi împinse pe toţi la o parte şi se ridică din nou în picioare. Atacatorii abia se vedeau, dar regele începuse să se obişnuiască deja cu lumina slabă, aşa că sabia lui făcea prăpăd printre ei. Doi duşmani urlară şi căzură morţi de lovituri de sabie, dar ceilalţi reuşiră să se apropie de el.

Balinor fu trântit pentru a doua oară la podea – şi pentru a doua oară se smuci din mâinile duşmanilor, iar lupta continuă în mica încăpere. Zarva bătăliei de afară înăbuşea cu totul zgomotul luptei din gheretă; Hotarnicul ştia că dacă nu reuşeşte să deschidă cumva uşa, nu-i va putea veni nimeni în ajutor. Se lipi cu spatele de perete şi roti sabia în jurul lui ca să se apere de duşmanii învăluiţi în umbre. Trei dintre ei erau morţi şi mulţi alţii grav răniţi, dar regele începuse să obosească după atacurile neîncetate ale celor rămaşi în viaţă. Trebuia să scape de-acolo cât de iute. Apoi se auzi un zgomot de pârghii şi garnituri scrâşnind, şi înţelese cu groază că cineva desface zăvoarele mecanice interioare ale porţii. Balinor se repezi nebuneşte spre mecanismul de închidere, dar atacatorii îi blocară hotărâţi calea, iar el se văzu nevoit să continue lupta într-o mişcare circulară, care îl făcu să se depărteze de obiectivul dorit. O clipă mai târziu se auzi scrâşnet de metal, urmat de lovituri ca de ciocan. Cineva bloca mecanismul de închidere! Fără să mai ţină seama de primejdia care-i ameninţa propria viaţă, Balinor se năpusti cu neînchipuită furie asupra duşmanilor.

Apoi, pe neaşteptate, uşa gheretei se dădu violent de perete, iar trupul străjerului trădător fu azvârlit înlăuntru. Lumina cenuşie a zilei pătrunse în odaia întunecoasă, iar silueta zveltă a lui Durin apăru ca din văzduh şi se postă alături de prietenul său. Cu tăcută înverşunare, cei doi se repeziră cu săbiile la puţinii duşmani rămaşi, luptând să-i

îndepărteze de mecanismul blocat şi de uşa deschisă pe unde aceia ar fi putut să fugă, apoi îi împinseră până în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Iar acolo, după o necruţătoare luptă corp la corp, îi doborâră pe toţi. Fără să le arunce măcar o privire, regele însângerat se repezi numaidecât la mecanismul avariat al porţii şi scrută încruntat pârghiile şi garniturile din care nu mai rămăsese decât o încâlceală de metale încovoiate. Se aruncă furios cu toată greutatea trupului asupra mânerului principal. Dar acesta nici nu se clinti. Durin se făcu alb ca varul când îşi dădu seama ce se petrecuse.

– Nu mai avem timp! tună Balinor înfierbântat şi smuci frenetic pârghiile blocate.

Un trosnet asurzitor reverberă din pereţii gheretei şi-i făcu pe cei doi să se clatine pe picioare.

– Poarta! strigă Durin cu disperare.

Urmă un al doilea trosnet, apoi un al treilea. Pe metereze se auzi bocănit de cizme şi o clipă mai târziu în uşă apăru chipul întunecat al lui Messaline. Acesta deschise gura să spună ceva, dar Balinor începuse deja să-i dea porunci în timp ce alerga spre metereze.

– Fă ordine în gheretă şi cheamă iute meşterii să repare mecanismul. Zăvoarele porţii au fost trase şi blocate în poziţie deschisă!

Messaline arăta ca unul ce primise o lovitură de moarte, dar Balinor îşi urmă vorba:

– Întăreşte poarta cu buşteni şi plasează în evantai la cincizeci de metri în faţa porţii şi de ambele părţi ale ei cel mai bun regiment pe care îl ai. Northlanderii nu trebuie să pătrundă pe poartă. Plasează două şiruri de arcaşi pe Zidul Interior ca să apere intrarea. Rezerviştii şi regimentul garnizoanei vor răspunde de Zidul Interior. Toţi ceilalţi rămân pe poziţii pe Zidul Exterior. Vom rezista acolo cât

putem mai mult. Dacă pierdem lupta acolo, Legiunea se retrage pe poziția defensivă secundară și continuă lupta. Dacă pierdem și acolo, ne regrupăm la podul Sendic. Acolo va fi ultima linie defensivă. Altceva?

Durin povesti pe scurt unde plecase Hendel. Balinor clătină obosit din cap.

– Am fost trădați de pretutindeni. Hendel va trebui deocamdată să se descurce de unul singur. Dacă palatul este cucerit și dușmanii ne atacă din spate, s-a zis cu noi. Messaline, tu vei comanda flancul drept al formațiunii-evantai, Ginnisson pe cel stâng, iar eu voi fi în centru. Dușmanul nu trebuie să pătrundă! Să nădăjduim că Eventine ne va veni în ajutor înainte să fim secătuiți de puteri.

Messaline o luă la fugă aplecat și se făcu nevăzut pe ușă. Bubuiturile berbecelui ce izbea necontenit poarta cutremurau zidul, iar Balinor și Durin schimbară grăbiți o privire în mica odaie. Lumina cenușie a zilei începuse deja să pălească, pe măsură ce întunecimea așternută de Vrăjitorul Comandant se întindea tot mai aproape de orașul hărăzit pieirii. Uriașul Hotarnic se întoarse încet spre prietenul său elf și-i strânse mâna subțire.

– Rămas bun, prietene. Pentru noi a sosit sfârșitul. Timpul ni s-a isprăvit.

– Eventine ar fi venit dacă ar fi putut..., începu elful cu toată seriozitatea.

– Știu, știu, răspunse îndată Balinor. La fel și Allanon. Nu a găsit sabia sau poate nu l-a găsit pe descendentul casei regale Shannara. Și lui i s-a isprăvit timpul.

Între ei se lăsă o clipă de tăcere, întreruptă de strigătele oamenilor de pe metereze și de izbiturile berbecelui în poarta orașului Tyrsis. Balinor își șterse sângele ce-i curgea dintr-o rană adâncă, deasupra unui ochi.

– Du-te la fratele tău, Durin. Dar înainte de a pleca, toarnă ultimele căldări de ulei pe berbecele acela şi dă-i foc. Ştiu că nu îi putem opri de tot, dar măcar să le stânjenim cât mai mult efortul.

Balinor zâmbi amar şi se strecură în tăcere afară. Durin rămase cu privirea pierdută după el şi se întrebă cât putea fi soarta de ticăloasă, dacă-i hărăzea unui asemenea om un sfârşit atât de nedrept. Balinor era cea mai remarcabilă persoană pe care o întâlnise elful în viaţa lui. Şi totuşi, iată, pierduse totul – familia, oraşul, căminul, iar acum se pare că avea să-şi piardă şi viaţa. Ce fel de lume era aceea în care o asemenea nedreptate era posibilă, în care oamenii de valoare erau despuiaţi de tot ce aveau, iar creaturi malefice şi lipsite de suflet, înveninate de ură, supravieţuiau şi se bucurau de victorie în urma atâtor morţi lipsite de noimă? Înainte vreme, Durin fusese convins că nu vor da greş, că vor izbuti să găsească o cale pentru a-l nimici pe maleficul Vrăjitor Comandant şi pentru a salva cele Patru tărâmuri. Visul acesta se sfârşise de-acum.

Durin ridică privirea spre cei câţiva meşteri mătăhăloşi care tocmai intrau în gheretă şi se apucau de sarcina, ce părea fără sorţi de izbândă, de a drege mecanismul blocat. Elful cel zvelt se grăbi să se ducă pe metereze. Sosise timpul să i se alăture lui Dayel.

Lupta pentru apărarea Zidului Exterior era neînchipuit de feroce. În pofida ploii de săgeţi pe care arcaşii mogâldani o abăteau fără preget asupra lor, curajoşii soldaţi ai Legiunii de Hotar reuşeau să ucidă în forţă trolii care izbeau berbecele enorm în poarta slăbită. Ultimele căldări de ulei fură aduse la metereze, deasupra berbecelui, şi deşertate peste maşinăria de atac şi mânuitorii lor. Torţe fură azvârlite apoi şi totul fu înghiţit numaidecât de flăcări şi de nori învolburaţi de fum negru. Metalul se încinse şi se topi, iar trolii arseră de vii, căci armurile li se

preschimbară pe dată în adevărate furnale din care nu aveau scăpare. Dar locul lor era luat imediat de alţi războinici, iar berbecele continua să izbească vârtos în poarta oraşului; în cele din urmă, loviturile cutremurătoare făcură ca bara de oţel care susţinea poarta să se îndoaie, apoi să plesnească.

Fumul unsuros ridicat de pe iarba în flăcări înnegri cu totul văzduhul plumburiu, învăluind zidurile oraşului şi pe apărătorii lui într-o negură densă şi mohorâtă. Duhoarea de carne arsă emanată de trupurile pârjolite şi înnegrite ale trolilor care zăceau grămezi în faţa Zidului Exterior le intra soldaţilor în nări şi plămâni şi-i făcea să se înece de greaţă. Fiecare dintre cele două părţi se străduia din răsputeri să frângă rezistenţa celeilalte, dar balanţa puterii nu înclina spre niciuna dintre ele. Cele două armate avură, pentru scurtă vreme, impresia că ziua se putea sfârşi fără ca lucrurile să se schimbe.

Dar bara de oţel sfârşi prin a plesni cu totul, bârnele de lemn în care era prinsă alunecară şi se făcură ţăndări, iar berbecele uriaş pătrunse prin poarta oraşului Tyrsis. Primii northlanderi dădură năvală pe terenul de paradă şi fură doborâţi pe loc de arcaşii Legiunii de pe Zidul Interior. Plasaţi în formaţiune de luptă ca un pătrat cu o latură deschisă, cu faţa spre Zidul Exterior, soldaţii Legiunii se pregătiră de atac, lăncile lor sclipeau printre scuturile alăturate. Berbecele fu împins tot mai mult, iar poarta se deschise mai larg. Northlanderii din primele linii ale armatei se strecurară prin deschidere şi se aruncară asupra lăncilor Legiunii de Hotar. Preţ de o clipă, apărătorii rămaseră descumpăniţi de atac, dar îşi reveniră îndată şi-i împinseră înapoi pe duşmani, care nu mai ştiau încotro să se îndrepte, căci erau decimaţi de arcaşii de pe ambele ziduri, cel de deasupra şi cel din spatele lor. Cât ai clipi, terenul

de paradă se acoperi de trupurile northlanderilor morți și răniți, iar deschizătura din poartă fu blocată pentru moment, așa că uriașa armată a invadatorilor nu-și putu continua înaintarea.

Durin se postase în apropierea gheretei de pe Zidul Exterior și privea de acolo cum atacul dușmanilor e oprit de trupa Legiunii. Aflase între timp că fratele lui plecase împreună cu Janus Senpre la palat, așa că se hotărâse, cam fără voie, să rămână alături de Balinor cât mai mult cu putință. Dușmanul se străduia acum să reia atacul; pe câmpia de dedesubt, maturenii își trimiseseră regimentele de troli-stâncă spre spărtura din poarta orașului asediat. Armata Northlandului își mobilizase întreaga sa forță enormă ca să-i nimicească o dată pentru totdeauna pe southlanderi. Zidul Exterior era asaltat din toate părțile de hoarde întregi de mogâldani și troli mai mici, care năvăleau acum cu scări, frânghii și cârlige de agățat. Trupele împuținate ale Legiunii aflate pe metereze luptau cu disperare să împiedice pătrunderea dușmanilor, dar tot mai mulți mureau și nu puteau fi înlocuiți, în vreme ce numărul northlanderilor părea fără sfârșit. Lupta devenise de-acum un adevărat război de uzură, care însă nu putea fi câștigat de oamenii din Tyrsis.

Apoi, din bezna tot mai adâncă a văzduhului de la miazănoapte de orașul asediat, se iviră două făpturi înaripate plutind amenințător spre locul bătăliei și Durin simți cum îi îngheață sângele în vine. Purtători de Cranii! Erau oare atât de siguri că victoria e de partea lor de cutezau să se arate ziua în amiaza mare? Elful se simți cuprins de amar. Făcuse aici tot ce putuse; trebuia acum să-l găsească pe fratele lui. Oricare ar fi soarta ce le fusese hărăzită, cel puțin o vor înfrunta împreună.

Durin o porni cu pasul lui sprinten și alergă aplecat de-a lungul zidului până ajunse chiar în spatele trupei

Legiunii. Un drum pietruit în pantă abruptă ducea spre barăcile soldaților, aflate între cele două ziduri ale orașului, la mai multe sute de metri depărtare de ultimele linii ale Legiunii. Un vuiet năprasnic se auzi dinspre locul bătăliei de pe ziduri. Pe când se apropia de capătul de jos al pantei, Durin văzu trupurile înalte, înzăuate, ale uriașilor troli-stâncă năvălind în forță prin deschizătura din poarta Zidului Exterior. Elful rămase locului, dându-și seama că evenimentele din următoarele câteva clipe vor fi decisive pentru soarta Legiunii de Hotar.

Formațiunea în evantai a Legiunii își strânse rândurile și se pregăti de atacul trolilor uriași, care se încolonară și porniră încet spre centrul trupei de apărători, aflată sub comanda lui Balinor. Cele două regimente erau despărțite de numai vreo zece metri când trolii, spre surpriza tuturor, se întoarseră fără veste spre stânga și năvăliră în trombă spre flancul acela. Când cele două trupe se izbiră una de cealaltă, se auzi scrâșnetul cumplit de metal al lăncilor ce se loveau de securi și al scuturilor izbite în armuri. O clipă, trupa Legiunii rezistă, iar trolii aflați în primul rând fură uciși. Dar numărul superior al northlanderilor și forța atacului făcu în cele din urmă ca oamenii mai puțin numeroși și mai scunzi ai Legiunii să fie împinși îndărăt și întreg flancul stâng începu să se destrame.

Silueta autoritară a lui Ginnisson pătrunse grăbită în breșa abia făcută, părul roșu îi flutura în vânt în vreme ce se străduia să păstreze integritatea flancului. Trolii fură împinși îndărăt pas cu pas, Balinor se apropie acum dinspre dreapta cu trupele lui, la fel Messaline, dinspre stânga. Se dezlănțui cea mai fioroasă luptă corp la corp din câte văzuse Durin de la începutul cumplitei bătălii, iar asta îl făcu să rămână cu ochii la uriașii troli-stâncă; aceștia rezistară soldaților Legiunii și începură din nou să înainteze. O clipă mai târziu, breșa din flancul stâng se lărgi din nou, iar

Ginnisson se făcu nevăzut în mijlocul dușmanilor care-și croiră drum spre bараci și spre Zidul Interior.

Durin se afla chiar în drumul lor. Ar fi avut, poate, vreme să se retragă îndărătul zidului, dar elful se lăsase deja într-un genunchi, cu arcul de frasin pregătit de tragere. Primul trol se prăbuși la cincizeci de pași de el, al doilea cu zece pași mai aproape, iar al treilea la douăzeci și cinci. Soldații Legiunii aflați pe zid se repeziră la atac, în vreme ce arcașii de pe meterezele mai joase ale Zidului Interior se străduiau din răsputeri să oprească năvala trolilor. În fața elfului era un haos de nedescris, trolii și soldații Legiunii luptau pe viață și pe moarte pe terenul din fața lui. Uriașii northlanderi însă continuau să se îndrepte spre el, iar Durin slobozi în mijlocul lor și ultima săgeată pe care o mai avea.

Elful azvârli cât colo arcul și se gândi doar acum să fugă. Dar nu mai avea timp, așa că abia izbuti să pună mâna pe o sabie de pe jos înainte ca dușmanii să-l încolțească din toate părțile. Se luptă din greu să-și păstreze echilibrul în vreme ce era silit să se retragă cu spatele la pereții barăcilor. Un trol-stâncă enorm se înălță deasupra lui, tot numai armură și piele întunecată ca scoarța copacului, iar elful se răsuci în disperare de cauză într-o parte ca să evite securea grea ce cobora spre el. Simți o durere năucitoare în umărul stâng, urmată de o ciudată amorțeală. Se chinui amarnic să-și păstreze cunoștința, în vreme ce durerea îi năpădea din nou, valuri-valuri, trupul suplu. Dar începuse deja să se prăbușească. Fața i se lipise de pământ, iar el abia izbutea să răsufle gâfâit. Se simți apăsat ca de o greutate enormă și-și dădu seama că trolii se îndepărtează. Încercă să privească spre ei, dar efortul era prea mare și se cufundă în tăcere într-un leșin prin care însă durerea tot mai răzbătea în rafale chinuitoare.

Menion Leah își aplecă fața năclăită de sânge deasupra trupului nemișcat al lui Hendel și-l ridică încet, cu

multă grijă, în braţe. Îşi croi drum cu pas măsurat printre leşurile duşmanilor doborâţi şi începu să urce treptele către uşa deschisă, păşind atent, dar fără să-şi coboare privirea, peste grămada de carne înfăşurată în mantie stacojie lăţită hidos pe la jumătatea scărilor străvechi. Munteanul ieşi, ca în transă, din pivniţă şi trecu prin coridoarele părăsite ale palatului, cu trupul fără viaţă al gnomului strâns la piept. Umbla în neştire, cu ochii înfricoşător de goi, pe chipul lui se întipărise o expresie cumplită de şoc şi agonie totală, care parcă îşi urla în tăcere nevoia de alinare. Ajunse în holul central al palatului şi acolo se opri să asculte ecoul paşilor cuiva care se apropia în goană dinspre coridorul răsăritean. Îşi aşeză cu blândeţe povara pe podeaua lustruită şi rămase în tăcere cu privirea spre fata subţire, cu păr ruginiu, care încetini pasul în vreme ce se apropia de el, cu lacrimi ce începură să i se prelingă dintr-odată pe faţa frumoasă.

– O, Menion, şopti ea abia auzit. Ce i-au făcut?

Pleoapele lui Menion se zbătură şi gura i se deschise, luptându-se să rostească vorbe care însă nu voiau să vină pe buze. Shirl veni grăbită spre el şi-şi încolăci braţele subţiri împrejurul trupului uşor aplecat, apropiindu-şi faţa de a lui. O clipă mai târziu, fata simţi cum braţele lui puternice îi cuprind umerii şi cum agonia aceea cumplită dinlăuntrul lui se revarsă în tăcere, ca să se topească apoi în tăcerea şi căldura sufletului ei.

Pe meterezele Zidului Interior, Balinor trecu o ultimă dată în revistă sistemele defensive ale Legiunii, apoi se opri ostenit deasupra porţii bine ferecate. Northlanderii se pregăteau deja de atacul decisiv. Cu puţin timp în urmă, Zidul Exterior, până atunci de netrecut, căzuse în faţa duşmanilor, iar neînfricaţii soldaţi ai Legiunii de Hotar se văzuseră nevoiţi să se retragă în spatele celei de-a doua linii defensive. Balinor îşi aţinti cu amărăciune privirea

asupra dușmanilor care se înghesuiau pe meterezele zidului înalt, iar mâna i se încleștă cu putere pe mânerul sabiei, pe sub cămașa de zale. Pelerina și tunica îi fuseseră sfâșiate cu totul în timpul luptei încrâncenate pentru apărarea Zidului Exterior. Balinor reușise să reziste în partea centrală a formațiunii-evantai, dar ambele flancuri cedaseră. Ginnisson fusese ucis, Messaline grav rănit, iar sute de southlanderi își pierduseră viața apărând Zidul Exterior, până ce orice nădejde fusese pierdută. Chiar și Durin dispăruse pe undeva în vâltoarea luptei. Iar acum, regele Callahornului rămăsese singur.

Balinor făcu un gest scurt către oștenii de lângă bârnele de lemn care susțineau poarta de dedesubt, iar zalele de pe braț sclipiră luminos în aerul plumburiu al după-amiezii, dând la iveală zecile de locuri în care fuseseră împunse sau sfâșiate de loviturile de sabie. Preț de o clipă, Hotarnicul îngădui disperării să-i gonească tot curajul din suflet. Îl părăsiseră cu toții. Eventine și armata elfilor. Allanon. Întregul Southland. Tyrsisul, și împreună cu el întreg ținutul Callahornului, era pe punctul de a fi nimicit definitiv și nu venea nici acum nimeni să-i ajute. Legiunea luptase de una singură pentru salvarea lor, a tuturor – cei din urmă apărători ai Southlandului. Și la ce bun? Balinor își veni iute în fire și dădu hotărât la o parte îndoielile și amărăciunea. Nu avea vreme să se lase prins de asemenea gânduri. Prea mulți erau cei care trebuiau salvați și prea mulți se bizuiau pe el.

Armata Northlandului își forma liniile de atac de-a lungul Zidului Exterior, cu scările, cârligele și frânghiile ce le erau de-acum tuturor atât de bine cunoscute. Trupe de troli-stâncă uriași se cățăraseră peste Zidul Interior în timpul luptei de lângă barăcile soldaților, iar acum se împrăștiaseră prin oraș. Balinor se întrebă în treacăt ce se alesese oare de viteazul Hendel și de Menion Leah. Se pare

că reuşiseră să blocheze intrarea duşmanilor prin palat, altminteri oraşul ar fi căzut deja. Acum trebuia să se apere fiecare cum putea împotriva grupurilor izolate de duşmani care izbuteau să treacă de Zidul Interior şi să se apropie de palat.

Cenuşa amestecată în norii de fum negru care se ridicau din uleiul aprins îi înţepă ochii şi el şi-i frecă vârtos până prinseră să-i lăcrimeze din belşug. Îşi întoarse repede privirea spre fortificaţiile de pe zid, dar totul părea învăluit într-o negură plumburie grea. Legiunea fusese pusă într-o situaţie imposibilă, fiind obligată să lupte împotriva unei armate atât de numeroase, pentru care pierderea fie şi a câtorva sute de soldaţi era nesemnificativă. Vorbele rostite de Hendel după moartea tatălui şi a fratelui său îi veniră acum în minte. Ultimul membru al familiei Buckhannah. Numele va pieri odată cu el, aşa cum piereau şi oraşul Tyrsis şi locuitorii lui. Urletul de-acum familiar se înălţă din nou tunător din gâtlejurile northlanderilor, care se năpustiră nebuneşte spre poziţiile defensive ale Legiunii. Cicatricea lungă de pe faţa Hotarnicului căpătă o nuanţă ceva mai intens purpurie, iar sabia cea lungă se înălţă ameninţător.

Aproape în aceeaşi clipă, primii războinici din grupurile răzleţe de troli se adunară la intrarea pe podul Sendic şi acolo se opriră, pentru că pe arcul larg de piatră al podului îşi făcu apariţia un şir de soldaţi ce blocau hotărâţi intrarea în palatul familiei Buckhannah. Chiar în mijlocul lor se afla Janus Senpre; alături de el stătea Menion Leah, cu trupul acoperit de răni, dar drept ca lumânarea şi cu ambele mâini încleştate pe Sabia Leah; de cealaltă parte era Dayel, al cărui chip tânăr era supt şi palid, dar dârz. Îndărătul trolilor-stâncă, văzduhul se umplea de fumul negru, învolburat, stârnit de incendiile care cuprindeau încet clădirile oraşului. Ţipete înspăimântate se

auzeau pe fundalul bătăliei de pe Zidul Interior. În depărtare se zăreau siluete alergând grăbite pe strada pustie Tyrsian Way, căutând adăpost în propriile cămine. Cele două trupe se priviră în tăcere una pe cealaltă, timp în care trolilor li se alăturară mulţi alţii. Îi cercetară din priviri pe southlanderi cu acea expresie rece, studiată a războinicilor de meserie care ştiau foarte bine că fac parte din cea mai bună armată din lume. Apărătorii de pe pod erau mai puţin de cincizeci la număr.

Cerul după-amiezii devenise dintr-odată negru ca smoala şi o tăcere stranie cuprinsese ambele armate. De undeva, din oraşul în flăcări, Menion auzi plânsul slab, dar limpede, al unui copil. Câţiva metri mai la stânga lui, Dayel simţi cum boarea răcoroasă dinspre miazănoapte se domoleşte cu un ultim suspin plin de alean. În faţa lor, uriaşii troli se dispuseră ordonat în formaţiune de luptă, cu securile strânse în mâini; apoi, ca la un semnal, se năpustiră cu toţii înainte. În mijlocul podului, cea din urmă linie defensivă a oraşului se pregăti să întâmpine atacul northlanderilor.

Pe colina de la apus de oraş, Flick Ohmsford privea neajutorat, alături de micul pâlc de călăreţi elfi, cum oraşul Tyrsis e distrus din temelii. Cu Eventine şi Jon Lin Sandor alături, văleanul simţi cum îl părăseşte şi ultima speranţă la vederea hoardelor nesfârşite de northlanderi care năvăleau în voie pe poarta distrusă din Zidul Exterior. Nori de fum negru se înălţau tumultuoşi spre tăriile cerului chiar din interiorul Tyrsisului, iar ultimii soldaţi ai mândrei Legiuni de Hotar dispărură de pe metereze. Toate liniile defensive ale oraşului fuseseră doborâte. Flick privi cu groază cum siluetele groteşti ale Purtătorilor de Cranii îşi fac apariţia deasupra armatei invadatoare, cu aripile negre desfăcute, desenate pe fundalul tot mai întunecat al cerului după-

amiezii. Cele mai sumbre previziuni ale lui Allanon se înfăptuiseră. Vrăjitorul Comandant câştigase lupta.

Brusc, unul dintre călăreţii din stânga lui şuieră ascuţit, iar Eventine, cu chipul îmbujorat de emoţie, dădu pinteni calului cu atâta nerăbdare încât îl îmbrânci pe vălean într-o parte. În partea cealaltă a vastei câmpii, la multe mile depărtare spre apus, o linie întunecată păru să crească pe fundalul cenuşiu al orizontului. Un huruit surd de copite se auzi din depărtare şi se amestecă încetul cu încetul cu vuietul şi zăngănitul bătăliei din spatele lor.

Linia întunecată crescu treptat până deveni limpede că era vorba de mii de călăreţi, ale căror lănci cu vârf sclipitor de metal şi stindarde colorate înviorau aerul. Sunetul strident şi puternic al unui corn de bătălie vesti lumii sosirea lor. Micul pâlc de elfi izbucni într-un adevărat cor de urale în vreme ce trupele numeroase de călăreţi începură să acopere câmpia şi porniră în galop infernal spre Tyrsis. Auzindu-le apropierea, războinicii din ultimele rânduri ale armatei northlanderilor se postaseră deja în poziţie defensivă şi se pregăteau să înfrunte atacul. Era armata elfilor sosită într-un târziu – în ajutorul Tyrsisului, al tuturor naţiunilor asediate din cele trei tărâmuri, în apărarea a tot ceea ce luptaseră seminţiile să construiască de-a lungul veacurilor. Sosită poate prea târziu!

XXXIII

Shea trase uşor, în tăcere, străvechea sabie din teaca uzată. Metalul luci în lumina slabă a torţei, părând să aibă o nuanţă albăstruie profundă, iar lama-i era perfect lucioasă, de parcă legendara sabie nici nu ar fi fost purtată vreodată în bătălie. Era neaşteptat de uşoară, un tăiş subţire, bine echilibrat, cu o lucrătură desăvârşită, pe al cărei mâner fusese gravată cu grijă imaginea de-acum bine cunoscută a mâinii ţinând o torţă aprinsă. Shea ridică prudent sabia în mână şi le aruncă lui Panamon Creel şi lui Keltset o privire fugară, ca pentru a le cere încurajarea, speriat brusc de ceea ce va să se petreacă. Dar tovarăşii lui rămăseseră ca împietriţi, impasibili şi inexpresivi. Shea apucă sabia cu amândouă mâinile, apoi o ridică până ce vârful ei se îndreptă în sus. Mâinile îi asudau din belşug şi simţi cum trupul îi îngheaţă în răcoarea şi întunericul subteran. Ceva se mişcă mai într-o parte şi de pe buzele lui Orl Fane scăpă un scâncet slab. Clipele se scurseră una după alta, Shea simţea limpede conturul însemnului de pe mâner întipărindu-i-se în palmele încleştate. Dar tot nu se întâmplă nimic.

... În lumina slabă a încăperii de pe vârful Muntelui Craniilor, apele întunecate din vasul de piatră erau tăcute şi netede. Puterea întrupată în Vrăjitorul Comandant era netulburată...

Brusc, Sabia Shannara se încinse în mâinile lui Shea, după care un val ciudat de căldură vie trecu din metalul

negru în mâinile văleanului consternat, apoi dispăru. Şocat, Shea făcu un pas înapoi şi coborî uşor lama. O clipă mai târziu, căldura bruscă fu înlocuită cu o senzaţie de furnicătură aspră, care porni din lamă şi-i pătrunse în trup. Deşi senzaţia nu era dureroasă, apariţia ei atât de neaşteptată îl făcu să se strâmbe şi simţi cum i se încordează muşchii. Vru instinctiv să dea drumul sabiei; spre uluirea lui deplină, constată că nu se poate desprinde de ea. Ceva anume, atins în profunzimea fiinţei lui, îi interzicea să o facă, aşa că mâinile i se încleştară şi mai strâns în jurul mânerului străvechi.

Senzaţia de furnicătură continuă să-i străbată trupul şi acum deveni conştient că un flux de energie îi împingea însăşi forţa vitală, pe care o trăgea în jos, spre metalul rece al sabiei, până ce arma deveni parte din trupul lui. Vopseaua ieftină cu care fusese acoperit mânerul începu să se scorojească în mâinile văleanului, iar mânerul îi deveni acum de un argintiu strălucitor, prin care firicele roşietice luminoase păreau să ardă şi să se răsucească, aidoma unor fiinţe vii, prin metalul sclipitor. Shea simţi pentru întâia dată că înlăuntrul său se deşteaptă brusc ceva, ceva ce făcea parte din el şi era totuşi străin de ideea pe care o avusese până atunci despre propria persoană. Iar acel ceva îl trăgea încetişor, dar cu fermitate, tot mai adânc înlăuntrul său.

Aflaţi la o distanţă de câţiva paşi, Panamon Creel şi Keltset priveau cu tot mai mare îngrijorare cum micul vălean pare să cadă într-un fel de transă, cum pleoapele i se lasă, respiraţia i se încetineşte şi trupul îi înţepeneşte, aducând cu o statuie în lumina slabă a torţelor din pivniţă. Ţinea Sabia Shannara cu amândouă mâinile, cu lama ridicată spre înalt, cu mânerul argintiu sclipind. O clipă, lui Panamon îi trecu prin minte să se apropie de vălean şi să-l scuture ca să-şi vină în fire, dar ceva parcă îl oprea pe hoţ.

Din tenebrele încăperii, Orl Fane începu să se târască pe dalele uzate de piatră spre nepreţuita-i sabie. Panamon şovăi o clipă, apoi îi trase un şut cu cizma.

Shea se simţi târât spre lăuntrul său ca un dop dus de curenţii râului. Toate cele din jurul lui începură să devină nedesluşite. Pereţii, plafonul şi pardoseala celulei de piatră se făcură primele nevăzute, apoi silueta cocârjată a lui Orl Fane care se smiorcăia întruna; în cele din urmă, chiar făpturile solide ca granitul ale lui Panamon şi Keltset se topiră. Ciudatul curent ce părea să vâjâie împrejurul lui îl învălui pe de-a-ntregul şi el constată că nu i se poate împotrivi. Încetul cu încetul, Shea se pomeni tras irezistibil spre afundurile cele mai nepătrunse ale sufletului său, până ce nu mai văzu decât beznă în jur.

... O încreţitură efemeră se stârni pe apele molcome din vasul de piatră, în peştera aflată în vârful craniului însingurat, iar făpturile târâtoare ce-l slujeau pe Stăpân ţâşniră înspăimântate din ascunzişurile lor săpate în pereţii de stâncă. Vrăjitorul Comandant tresări tulburat în somnul lui zbuciumat...

În vârtejul de emoţii şi trăsături primare care formau chintesenţa individualităţii lui, purtătorul Sabiei Shannara se pomeni faţă în faţă cu propria-i personalitate. Preţ de o clipă, fu năpădit de un val de impresii neclare; apoi curentul păru să se inverseze şi îl purtă în cu totul altă parte. Imagini şi impresii i se înfăţişară acum. Universul format din locul naşterii şi izvorul existenţei lui i se aşternură brusc în faţa ochilor, totul, din trecutul cel mai îndepărtat până în prezent, despuiat de iluziile pe care şi le făurise cu atâta grijă, şi el văzu realitatea existenţei în toată goliciunea sa. Nici urmă de imagini blânde care să învăluie viziunea, nici urmă de vise şi dorinţe plăcute care să îndulcească asprimea căilor de urmat, nici urmă de nădejdi deşarte care să domolească duritatea raţionamentelor pe care le

reclama viaţa. În mijlocul acestei cuprinderi infinite se văzu apoi şi pe sine – o pâlpâire măruntă, jalnică, efemeră, de viaţă.

Shea simţi cum mintea îi explodează, iar cele văzute îl făcură să încremenească pur şi simplu. Se luptă din răsputeri să impună imaginea aceea despre sine pe care o avusese dintotdeauna, care-l susţinuse, care-l ajutase mereu să-şi păstreze judecata zdravănă, se chinui să respingă priveliştea goliciunii lui interioare şi a slăbiciunii sărmanei fiinţe pe care se vedea silit să o recunoască acum ca fiind chiar propria-i persoană.

Apoi, forţa curentului începu să se mai potolească. Shea se chinui să deschidă ochii, evitând astfel pentru o clipă această confruntare cu viziunile. Dinaintea lui se înălţa sabia, cu lama în sus, scăldată într-o puternică lumină albă, orbitoare, care părea să se prelingă dinspre lamă în jos, spre mâner. Dincolo de ea îi vedea pe Keltset şi Panamon, cu ochii fixaţi asupra lui. Apoi uriaşul trol privi sabia. Gestul vădea o ciudată înţelegere şi insistenţă, iar când Shea îşi întoarse din nou privirea spre Sabia Shannara, constată că aceasta pare să pulseze agitată. Ai fi zis că are parcă de gând să transmită ceva dinspre lamă spre trupul lui şi că îi zădărniceşte ceva eforturile.

Văleanul mai luptă câteva clipe împotriva puterii talismanului, apoi închise din nou ochii, iar viziunile reveniră. Cel dintâi şoc al descoperirii trecuse de-acum, iar el se străduí să priceapă mai bine ce se petrece. Se concentră asupra reprezentării lui Shea Ohmsford şi se afundă total în gândurile, emoţiile, discernământul şi raţionamentul din care era alcătuit felul lui de a fi atât de familiar – şi totuşi străin.

Imaginile se limpeziră cu o duritate înfricoşătoare, iar el zări brusc o nouă latură a caracterului său, una pe care nu o recunoscuse niciodată – sau, poate, pe care nu voise

să o accepte. În faţa lui se desfăşură în întregime un şir nesfârşit de evenimente, adevărate caricaturi ale unor amintiri în care crezuse cu atâta tărie. Înşiruite aici se aflau toate amărăciunile pe care le pricinuise altora, toate geloziile meschine pe care le simţise, prejudecăţile adânc înrădăcinate în conştiinţa lui, jumătăţile de adevăr pe care şi le încropise, autocompătimirea, temerile profunde – tot ce era întunecat şi bine ascuns înlăuntrul cugetului lui. Îl vedea aici pe Shea Ohmsford care fugise din Shady Vale nu ca să-şi salveze familia şi prietenii, ci de teamă pentru propria-i viaţă, şi care căutase orice justificare pentru panica de care se lăsase cuprins – Shea Ohmsford care îngăduise cu atâta egoism ca Flick să împărtăşească şi el coşmarul pe care îl trăia, ca să-i uşureze astfel lui spaimele. Îl vedea pe văleanul care strâmbase din nas şi luase în derâdere codul moral al lui Panamon Creel, dar care, în acelaşi timp, îi îngăduise hoţului să-şi rişte viaţa ca să i-o salveze pe a lui. Aici îl vedea...

Viziunile continuară la nesfârşit. Shea Ohmsford se dădu îngrozit îndărăt din faţa celor ce i se perindau pe dinainte. Nu putea accepta aşa ceva! Nu putea în ruptul capului accepta!

Şi totuşi, din rezerve neştiute de putere şi înţelegere, văleanul îngădui minţii lui să se deschidă şi să cuprindă acele imagini, apoi să le îmbrăţişeze şi să-l convingă, sau poate să-l silească să accepte că viziunile care i se arătau erau aievea. Nu putea refuza cu bună ştiinţă să înţeleagă că firea lui are şi asemenea faţete; la fel ca şi imaginea aceea mărginită pe care o avusese despre felul lui de a fi, şi aceste faţete făceau parte din adevăratul caracter al lui Shea Ohmsford – erau totuşi parte din fiinţa lui, oricât de greu i-ar fi venit să accepte aşa ceva.

Trebuia să accepte. Era adevărul.

... Cuprins de ură încrâncenată, Vrăjitorul Comandant se deşteptă pe deplin...

Adevărul? Shea deschise din nou ochii şi privi Sabia Shannara, care emana o lumină albă intensă pe întreaga lungime a lamei şi a mânerului. O pulsare caldă trecu rapid prin trupul lui, dar nu-i aduse nicio altă viziune, doar conştientizarea deplină, profundă, a sinelui.

Şi realiză brusc că a descoperit taina armei. Sabia Shannara era înzestrată cu puterea de a dezvălui Adevărul – de a-l sili pe cel care o ţinea în mâini să recunoască adevărul despre propria-i persoană; poate chiar şi despre cei pe care i-ar întâlni. Preţ de o clipă, nu-i veni să creadă nimic din toate astea. Şovăi în concluziile lui şi căută cu disperare să-şi urmeze raţionamentul – să găsească şi altceva, doar nu se putea să nu mai fie şi altceva la mijloc. Dar nu mai era nimic de aflat. Aceasta era toată magia mult lăudată a sabiei. În afară de asta, lama nu era nimic altceva decât ceea ce părea la prima vedere – o sabie măiestrit lucrată în vremi de mult apuse.

Înţelegerea bruscă a ceea ce însemna acest lucru îi săgetă cugetul şi-l lăsă încremenit locului. Nici nu era de mirare că Allanon nu voise în ruptul capului să dezvăluie cuiva taina sabiei. Ce fel de armă putea fi ea împotriva nemăsuratei puteri a Vrăjitorului Comandant? Ce apărare putea ea oferi împotriva unei făpturi care era în stare să-l nimicească prin puterea unui simplu gând? Văleanul fu cuprins de un fior rece: nu se îndoia că fusese trădat. Puterea legendară a sabiei era o înşelătorie! Shea se lăsă pradă unui început de panică şi închise ochii ca să-şi alunge spaimele. Bezna dimprejurul lui începu să se învolbure furios, îl făcu să ameţească şi aproape îşi pierdu cunoştinţa.

... În pustietatea plumburie, mohorâtă, a adăpostului său din munte, Vrăjitorul Comandant privea şi asculta.

Furia i se domoli cu încetul, iar negurile sinistre de sub glugă se aplecară mulţumite. Văleanul pe care îl crezuse mort reuşise să supravieţuiască. Şi, în pofida tuturor opreliştilor, pusese mâna pe sabie. Dar omul acesta era un nevolnic demn de milă, care nu pricepea nimic din talismanul ce-i aparţinea. Era de pe acum copleşit de teamă şi avea să fie vulnerabil. Grăbit, fără un sunet, Stăpânul ieşi plutind din peştera lui...

Pe coama unui deal sterp şi bătut de vânturi, silueta înaltă a lui Allanon se opri şi rămase încremenită. Cu ochi ascunşi sub sprâncenele stufoase scrută atent munţii desenaţi asemenea unor năluci însingurate pe fundalul cerului cenuşiu de la miazănoapte. Munţii păreau să-i întoarcă privirea, cu feţele lor cavernoase împănate de cicatrici şi ciupite de boli, reflectând parcă însuşi spiritul meleagului ce le dăduse viaţă cu atâţia ani în urmă. În pustietatea vastă a Northlandului se instăpânise o tăcere adâncă, parcă în expectativă. Nici chiar vântul rece al munţilor nu mai sufla. Druidul îşi înfăşură mai strâns pelerina în jurul trupului şi lăsă să-i scape un suspin. Nu putea fi o greşeală la mijloc; explorarea mintală pe care o făcuse nu putea să-l înşele. Acţiunea pe care trudise cu atâta osârdie să o ducă la capăt se desfăşura chiar acum. În adâncurile munţilor Knife Edge, într-un loc aflat încă departe de dealul pe care stătea vrăjitorul druid, Shea Ohmsford trăsese din teacă Sabia Shannara.

Şi totuşi, ceva nu mergea cum trebuie! Văleanul va accepta adevărul despre el însuşi şi poate va desluşi taina sabiei, dar nu era pregătit câtuşi de puţin să folosească însuşirile talismanului împotriva Vrăjitorului Comandant. Şi nu avea timpul necesar să dobândească încrederea de care era nevoie pentru a face aşa ceva singur şi lipsit de cunoştinţele şi ajutorul pe care nu i le putea oferi decât

Allanon. Shea se îndoia, fără doar şi poate, de propria persoană şi era sfâşiat de spaimă, pradă uşoară pentru Brona. Druidul simţea chiar în clipa aceasta că duşmanul se trezise. Seniorul Întunecimii începuse deja să coboare din ascunzişul lui din vârful muntelui, pe deplin încredinţat că purtătorul sabiei nu cunoştea puterea talismanului. Va ataca numaidecât, cu cruzime, iar Shea avea să piară înainte de a afla în ce fel să procedeze pentru a supravieţui.

Rămăseseră doar câteva minute scurte înainte de confruntarea dintre cei doi, iar Allanon înţelesese că nu va putea ajunge la timp la faţa locului ca să-i fie de folos. Îşi dăduse într-un târziu seama că atât Shea, cât şi Sabia Shannara o porniseră cumva spre miazănoapte. Îi lăsase pe ceilalţi în Callahorn şi o pornise în cea mai mare grabă în ajutorul văleanului. Dar evenimentele se precipitaseră. Acum nu-i mai rămăsese decât un singur mod – chiar îndoielnic – de a-l ajuta pe Shea, iar el era prea departe. Druidul, pe al cărui chip se aşternu o expresie încăpăţânată, îşi strânse mai bine pelerina în jurul siluetei subţiri şi o luă în pas grăbit spre poalele dealului, stârnind mici norişori de praf în drum.

Panamon Creel dădu să se repeadă spre Shea atunci când acesta căzu într-un genunchi, dar braţul vânjos al lui Keltset îl opri. Trolul se întorsese cu faţa spre intrarea în peşteră şi asculta cu atenţia încordată. Panamon nu auzea nimic, dar îl cuprinse o groază şi o spaimă subite şi rămase ţintuit locului. Privirea lui Keltset se mută treptat, ca şi când ar fi urmărit trecerea cuiva de-a lungul coridorului de afară, iar Panamon fu răscolit de o teamă încă mai profundă.

Apoi o umbră se lăsă asupra tuturor. Lumina torţei care scotea la iveală conturul celor din pivniţă păli brusc. În pragul uşii se afla o siluetă înaltă învăluită într-o mantie neagră. Instinctiv, Panamon Creel realiză că este Vrăjitorul Comandant. În locul unde ar fi trebuit să-i fie faţa, sub

gluga bine înfăşurată, nu era nimic alta decât un soi de ceaţă verzuie ce se învolbura în jurul a două scântei de foc sângeriu. Scânteile se întoarseră mai întâi spre Panamon şi Keltset, pe care îi preschimbă cât ai clipi în două statui nemişcate, şi trimise spre trupurile lor înţepenite toate spaimele şi ororile pe care le simţiseră vreodată în viaţa lor. Hoţul vru să strige spre micul vălean ca să-l prevină, dar constată că nu poate scoate un sunet, aşa că nu-i rămase decât să privească neajutorat cum mantia lipsită de chip pluteşte încet spre Shea.

Văleanul simţi cum îşi vine uşurel în fire în aerul umed şi tenebros al celulei. Toate i se păreau ciudat de îndepărtate, deşi undeva, în adâncul minţii înceţoşate, ceva parcă îl îmboldea, prevenindu-l că îl pândeşte o primejdie. Dar el era cuprins de moleşeală şi, preţ de câteva clipe, nu simţi decât mirosul muced al aerului stătut şi nu văzu decât sclipirea slabă a torţei. Zări apoi ca prin ceaţă trupurile nemişcate ale lui Panamon şi Keltset, aflate la nu mai mult de doi metri de el, şi chipurile lor aspre, care oglindeau teama. Orl Fane se ghemuise într-un colţ al celulei ca o minge mică şi gălbejită şi se smiorcăia şi mormăia fără noimă. În faţa ochilor lui Shea, lama Sabiei Shannara strălucea viu.

Apoi, pe neaşteptate, îşi aminti din nou care este taina sabiei – şi îşi aminti şi în ce situaţie disperată se află. Vru să ridice capul, dar nu-şi putu desprinde privirea de pe lamă. O teamă şi deznădejde fără margini se revărsară asupra lui ca un fluviu îngheţat în care simţi că se îneacă. Îl năpădi o sudoare rece, iar mâinile prinseră să-i tremure. Doar atât auzea în adâncul cugetului: Salvează-te! Fugi, înainte ca făptura teribilă al cărui tărâm interzis ai îndrăznit să-l calci să te afle şi să te facă mii fărâme! Ţelul în numele căruia înfăptuise totul până acum nu mai exista; în minte nu-i rămăsese decât nevoia imperioasă de a fugi cât îl ţineau picioarele.

Cu spatele țeapăn, se împletici. Fiecare părticică din corpul lui își striga nevoia de a se elibera și a porni spre ușă, îi cerea să azvârle sabia cât colo și să o ia la goană. Dar nu putea face una ca asta. Ceva în adâncul ființei lui refuza să dea drumul sabiei. Luptă din răsputeri să-și stăpânească spaima, iar mâinile i se încleștară pe mânerul sabiei și o strânseră până ce încheieturile i se albiră de durere. Asta era tot ce-i mai rămăsese, tot ce stătea între el și o panică totală, căci nu-și mai păstra cumpătul decât cu ajutorul acestui talisman, despre care știa prea bine că e nefolositor.

MURITORULE, SUNT AICI!

În tăcerea adâncă, vorbele se auziră ca un ecou ce-i îngheță sângele în vine. Shea se chinui să privească spre ușă. La început, nu văzu decât niște umbre; apoi umbrele se adunară încet și formară silueta învăluită în mantie a Vrăjitorului Comandant. Iar acolo, în pragul micii celule, aceasta rămase suspendată amenințător, o mantie lipsită de formă și substanță. De undeva, din adâncurile de nepătruns din glugă, ceața verzuie se învolbură, iar scânteile sângerii ce-i țineau loc de ochi scăpărară și se măriră.

MURITORULE, SUNT AICI. ÎNCHINĂ-TE DINAINTEA MEA!

Shea se făcu alb ca varul de spaimă. Ceva uriaș și întunecat îi atacă mintea și el fu cât pe ce să cedeze în fața acelei panici absolute. În fața lui păru să se deschidă o genune fără fund. Și nu ar trebui decât un ghiont cât de mic să... Se sili să-și întoarcă gândul la sabie și la nevoia disperată de a supraviețui. O negură însângerată îi înfășură cugetul și aduse cu sine vocile celor fără de număr care fuseseră hărăziți unei sorți crude și care cereau veșnic, în zadar, îndurare. Făpturi cocârjate și încovrigate i se agățaseră de brațe și de picioare și îl trăgeau fără milă către

abisuri. Curajul lui se topi cu totul. Era atât de mărunt, atât de lipsit de cea mai mică însemnătate! Cum se putea el împotrivi unei creaturi atât de temute precum Vrăjitorul Comandant?

La capătul celălalt al celulei, Panamon Creel privi cum silueta în mantie se apropia de Shea. Vrăjitorul Comandant părea o creatură lipsită de substanţă, o glugă fără chip, o mantie goală. Era însă o creatură prea fioroasă pentru ca Shea să o poată înfrunta de unul singur, cu sau fără sabie. Panamon îi făcu iute un semn lui Keltset, luptă cu sentimentul de panică ce părea să-l sfâşie în bucăţi, apoi porni la atac, iar mâna terminată într-o suliţă se ridică ameninţător. Ca într-o doară, silueta întunecată se întoarse spre el, acum însă nu mai părea pustie, ci încărcată cu o putere înfricoşătoare. Un braţ se ridică spre el şi hoţul simţi cum ceva ca de oţel îl înşfacă de gât şi dă cu el de perete. Luptă din nou să se elibereze, dar puterea celuilalt îl ţintuia locului laolaltă cu Keltset. Şi de acolo privi neputincios cum Vrăjitorul Comandant se întoarce din nou spre vălean.

Lupta aproape că se încheiase pentru Shea. Încă ţinea sabia înaintea lui, dar rezistenţa i se năruia în faţa atacului Seniorului Întunecimii. Nici nu mai putea să gândească limpede. Îi era cu neputinţă să se apere de valul de emoţii care îl sfâşiau. Din adâncimile glugii veni o poruncă aspră:

PUNE SABIA JOS, MURITORULE!

Shea se împotrivi din răsputeri tentaţiei de a se supune poruncii. Totul i se împâcli în faţa ochilor, abia mai răsufla. Pe undeva, prin străfunduri de conştiinţă, o bine cunoscută voce părea să-i strige numele. Încercă să răspundă şi urlă fără sunet, cerând ajutor. Apoi glasul Vrăjitorului Comandant îi sfâşie din nou sufletul:

PUNE SABIA JOS!

Lama coborî uşor. Shea simţi cum mintea îi amorţeşte uşor, iar întunericul îl copleşeşte. Sabia nu-i era de niciun folos. De ce să nu o arunce şi să termine cu toate astea? Doar el nu reprezenta nimic pentru creatura aceasta atotputernică. Nu era decât un muritor mărunt, neînsemnat.

Sabia mai coborî puţin. Orl Fane urlă brusc, cuprins de o groază nemărginită, şi se prăbuşi în hohote de plâns pe pardoseala celulei întunecoase. Panamon pălise de moarte. Trupul spătos al lui Keltset părea lipit de peretele celulei. Vârful sabiei se afla acum la câţiva centimetri de pardoseala de piatră şi tremura uşor.

Apoi, glasul din străfundul minţii lui Shea îl chemă din nou pe nume. Ca din văzduh, vorbele îi ajunseră la urechi într-o şoaptă atât de slabă, încât abia le putea desluşi.

– *Shea! Păstrează-ţi curajul. Ai încredere în sabie.*

Allanon!

Glasul druidului pătrunse tăios prin spaima şi îndoielile care se abătuseră nemilos asupra văleanului. Dar venea de atât de departe – atât de departe...

– *Ai încredere în sabie, Shea. Tot ce simţi nu este decât iluzie...*

Vorbele lui Allanon se topiră într-un urlet de mânie venit dinspre Vrăjitorul Comandant, care stinse vocea druidului din mintea văleanului. Dar înţelegerea celor petrecute sosise prea târziu pentru Brona. Allanon aruncase de-acum un colac de salvare, iar Shea se agăţă cu disperare de el şi se înălţă astfel deasupra apelor vijelioase ale înfrângerii în care începuse să se scufunde. Spaima şi îndoiala se mai risipiră. Sabia se ridică uşurel.

Vrăjitorul Comandant păru să dea înapoi un pas, iar gluga lui goală se întoarse spre Orl Fane. Mogâldanul smiorcăit se ridică îndată în picioare, cu mişcări rigide, ca de marionetă. Devenită slujitor al Seniorului Întunecimii,

făptura aceea, care nu mai era stăpână pe faptele sale, se repezi înainte, iar mâinile noduroase şi gălbejite se întinseră cu disperare după sabie. Degetele i se încleştară pe lama dezgolită şi traseră zadarnic de ea. Apoi Orl Fane urlă ca pradă agoniei şi îşi trase mâinile de pe talisman, de parcă acesta l-ar fi ars. Trăsăturile chipului i se contorsionară, iar el se prăbuşi pe podea, acoperindu-şi ochii cu mâinile, de parcă ar fi vrut să alunge cine ştie ce viziune îngrozitoare.

Vrăjitorul Comandant făcu din nou un gest. Trupul lui Orl Fane, tremurând din toate încheieturile, se ridică anevoie în picioare şi mogâldanul se aruncă încă o dată în luptă, cu un urlet sălbatic. Prinse din nou în mâini lama strălucitoare a sabiei. Pentru a doua oară, urlă îngrozit şi se prăbuşi în genunchi, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă.

Shea aruncă o privire trupului ghemuit al mogâldanului. El înţelegea ce se petrecuse. La atingerea sabiei, Orl Fane văzuse adevărul despre propria persoană, aşa cum i se întâmplase şi lui Shea. Dar pentru mogâldan adevărul era cu neputinţă de îndurat. În toate astea era însă ceva foarte ciudat. De ce nu încercase Brona însuşi să-i smulgă sabia din mână? Lui i-ar fi fost lesne, şi totuşi Vrăjitorul Comandant încercase mai întâi să-l legene în mrejele unor iluzii, ca să-l facă să dea drumul sabiei, iar apoi se folosise de Orl Fane, cel cu mintea deja rătăcită, ca să scoată castanele din foc pentru el. Brona era stăpân peste puteri nemăsurate şi, totuşi, nu putea să-i ia sabia din mâini? Efortul ar fi trebuit să fie minuscul pentru el; pe Shea îl ului acest mister şi orbecăi înlăuntrul său după răspunsul care părea atât de simplu – şi dintr-odată avu impresia că începe să înţeleagă.

Orl Fane se ridică din nou în picioare, supus şi acum voinţei Vrăjitorului Comandant. Se năpusti asupra lui Shea cu neagră disperare, iar mâinile noduroase se întinseră

înainte. Văleanul încercă să evite ciocnirea, dar Orl Fane trecuse dincolo de limitele raţiunii, mintea îi era pierdută, iar sufletul îi era în stăpânirea altuia. Cu un urlet de spaimă şi furie se aruncă asupra sabiei. Preţ de o clipă, silueta uscăţivă se zbătu străpunsă de metalul strălucitor, iar mogâldanul se află în contact direct cu singurul lucru care mai avea vreo importanţă pentru el pe lumea asta. O secundă doar, lucrul acela îi aparţinu, în sfârşit. Apoi mogâldanul muri.

Şocat, Shea se dădu îndărăt şi smulse lama din trupul lipsit de viaţă. Vrăjitorul Comandant lansă numaidecât un nou atac sălbatic împotriva minţii văleanului, ca să-i zdrobească definitiv rezistenţa. Atacul fu brutal şi făţiş, fără împunsăturile dibace ale îndoielilor, fără insinuările scepticismului, fără iluzii înşelătoare. Era o groază absolută, copleşitoare şi nimicitoare, pe care duşmanul o abătu asupra lui ca pe o lovitură năprasnică de măciucă. Viziunile se perindară una după alta prin mintea lui Shea – viziuni ale puterii nemaipomenite a Vrăjitorului Comandant, prezentate în mii de feluri teribile, în scopul unic al distrugerii lui. Simţi cum e preschimbat în cea mai măruntă, cea mai becisnică târâtoare de pe faţa pământului; în secunda următoare, se părea că Vrăjitorul Comandant avea să-l facă praf şi pulbere pe muritorul cel neajutorat.

Dar Shea se împotrivi cu vitejie atacului. Aproape cedase o dată în faţa nebuniei, aşa că de astă dată se chinui să reziste, să creadă în el însuşi şi în Allanon. Strânse în mâini sabia şi reuşi să facă un mic pas înainte în negura plumburie, în zidul de spaimă ce-l asalta. Încercă să se autoconvingă că totul nu era decât iluzie, că teama şi panica ce-l cuprinseseră nu erau aievea. Zidul de spaimă păru să cedeze, iar el îl împinse mai puternic. Îşi aminti cum murise Orl Fane şi mintea lui alcătui imaginea tuturor celor care aveau să mai moară dacă el dădea greş acum.

Își aminti apoi și cuvintele pe care i le șoptise Allanon. Și se concentră asupra a ceea ce credea el că reprezintă slăbiciunea Vrăjitorului Comandant, și anume refuzul ciudat de a atinge sabia. Shea încerca să creadă că taina adevărată a talismanului era extrem de simplă și că ea afecta chiar o creatură cumplită precum Brona.

Negura se subție brusc, iar zidul de spaimă se prăbuși. Shea se află din nou față în față cu Vrăjitorul Comandant. În ceața verzuie de sub glugă scânteile sângerii scăpărau furioase. Brațele acoperite de pelerină se ridicară rapid, ca și când ar fi vrut să se apere de o mare primejdie, iar silueta întunecată se trase îndărăt. În lumina slabă a părții din spate a celulei, Panamon Creel și Keltset se eliberară de vrajă și se repeziră înainte cu săbiile trase. Shea simți cum ultimele urme de rezistență ale Vrăjitorului Comandant se risipesc și dispar cu totul. Apoi Sabia Shannara coborî.

Un urlet bizar de teroare, mut, țâșni dinspre giulgiul tremurător și un braț lung, scheletic, se ridică brusc spre înalt. Văleanul împinse încă mai mult lama sclipitoare spre silueta care se contorsiona și o sili să se apropie tot mai mult de perete. Nu-l va lăsa în ruptul capului să-i scape, se jură în sinea lui. Cruzimea sălbatică a acestei creaturi se va sfârși acum. Înaintea lui, mantia întunecată se cutremură drept răspuns, în vreme ce degetele încovoiate scurmau dureros aerul umed al celulei. Vrăjitorul Comandant începu să se prăvălească și își urlă ura împotriva obiectului ce-i aducea pieirea. Dincolo de urletul lui, ecoul a mii de alte voci se făcu auzit, cerând răzbunarea ce le fusese refuzată atâta amar de vreme.

Shea simți caracterul îngrozitor al acelei creaturi strecurându-i-se din sabie până în adâncul cugetului, dar împreună cu el sosi și puterea celorlalte voci, așa că văleanul nu pregetă. Atingerea sabiei purta cu ea un adevăr

ce nu putea fi distrus de iluziile şi înşelătoria Vrăjitorului Comandant. Era un adevăr pe care acesta nu putea să-l recunoască, nu putea să-l accepte, nu putea să-l îndure – dar era un adevăr împotriva căruia nu se putea apăra. Pentru Vrăjitorul Comandant, adevărul era totuna cu moartea.

Viaţa de muritor a lui Brona fusese doar o iluzie. În urmă cu foarte mulţi ani, metodele pe care le încercase ca să-şi prelungească viaţa dăduseră greş, iar trupul lui murise. Dar convingerea-i obsesivă că nu putea să piară cu totul păstrase în viaţă o părticică din făptura lui, iar el hrănise părticica aceea cu ajutorul aceleiaşi vrăjitorii care-l scosese din minţi. Refuzase să-şi accepte moartea şi se agăţase cu disperare de trupul lui lipsit de viaţă ca să atingă nemurirea, ţel pe care nu izbutise să-l realizeze. Ca făptură ce aparţinea ambelor lumi, atât de diferite, puterea lui păruse nemărginită. Dar acum sabia îl silea să se vadă pe sine aşa cum era în realitate – o găoace putredă, lipsită de viaţă, nutrită doar de judecata greşită cu privire la adevărata lui existenţă – o înşelătorie, o prefăcătorie creată de puterea voinţei doar, la fel de ireală ca şi creatura ce voise să pară. Era o minciună născută şi crescută pe solul temerilor şi îndoielilor muritorilor de rând, o minciună pe care o încropise el ca să ascundă adevărul. Dar acum minciuna era dată în vileag.

Shea Ohmsford reuşise să-şi accepte nimicnicia şi defectele, ele erau parte inerentă a caracterului oricărei fiinţe omeneşti. Dar Vrăjitorul Comandant nu putuse nicicum să se împace cu ceea ce-i dezvăluise sabia: adevărul era că fiinţa care se credea el însuşi îşi sfârşise viaţa cu aproape o mie de ani în urmă. Din Brona nu mai rămăsese decât o minciună, iar acum minciuna dispăruse la rândul ei, învinsă de puterea Sabiei Shannara.

Strigă pentru cea din urmă oară, un biet scâncet de împotrivire ce stârni un ecou trist în pereţii celulei, amestecat cu un adevărat cor triumfal de alte voci ca de fantome. Apoi nu se mai auzi niciun sunet. Braţul întins începu să tremure, să se pulverizeze şi să se desprindă, transformat în cenuşă, de trupul care se destrămă sub mantie. Scânteile sângerii mai sclipiră o dată în ceaţa verzuie din ce în ce mai rarefiată, apoi dispărură. Golită de conţinut, mantia se boţi şi se prăbuşi, iar gluga coborî din ce în ce, până ce pe podea nu mai rămase decât o grămadă de haine vechi.

O clipă mai târziu, Shea începu să se clatine pe picioare. Nervii îi fuseseră întinşi strună de prea multele emoţii care-l secătuiseră, iar trupul ostenit plătea acum preţul unor spaime prelungite peste măsură. Podeaua păru să i se învârtă sub picioare şi se prăbuşi încet, încet, într-o beznă tot mai deplină.

În oraşul Tyrsis, încleştarea nesfârşită, nemaivăzută, dintre muritorii zămisliţi din pulberea pământului, pe de o parte, şi făpturile izvodite de fantasme, pe de alta, ajunse cu o iuţeală de necrezut în punctul culminant. De undeva, din inima lui îmbrăcată în piatră, pământul prinse a se cutremura, iar undele de şoc ajunseră, constant şi ameninţător, până la suprafaţa crăpată a acestuia. Pe dealul scund de la răsărit de Tyrsis, cei din micul grup de elfi se străduiau din greu să-şi stăpânească bidiviii înfricoşaţi, iar Flick Ohmsford se holba, obosit şi uluit la culme, la terenul din jurul lui, care se unduia în chip straniu. Pe Zidul Interior, silueta parcă indestructibilă a uriaşului Balinor respingea atacurile succesive ale armatei Northlandului, care se străduia zadarnic să înfrângă rezistenţa Southlandului, încât mai multe minute tremurul pământului nici nu fu băgat în seamă în vâltoarea sălbatică

a luptei. Dar pe podul Sendic, trolii se opriră şi aruncară în jur priviri neliniştite în vreme ce pământul continua să vibreze. Menion Leah tresări văzând cum se ivesc crăpături mari în piatra străveche şi cum apărătorii sunt gata să o ia la fugă. Vibraţiile deveniră tot mai puternice şi curând se simţi o succesiune neîntreruptă de scuturături şi bubuituri care treceau prin pământ şi stâncă. Se stârni un vânt care sufla peste câmpie în rafale nimicitoare, împrăştiindu-i pe elfii ce galopau nebuneşte în ajutorul celor din Tyrsis. Din Culhaven, din codrii Anarului, tocmai până în cele mai îndepărtate ţinuturi din întinsul Westland, vântul puternic se abătu asupra tuturor regiunilor. Arborii groşi ai pădurii crăpară şi se prăbuşiră, porţiuni întregi de munte se desprinseră din lanţurile lor şi se făcură praf şi pulbere din pricina cutremurului şi a vântului ce se abătuseră în forţă asupra celor Patru tărâmuri. Cerul se întunecase cu totul – nu se mai vedeau nici nori, nici soare, era pustiu de parcă o pensulă uriaşă trecuse peste întreaga boltă şi ştersese totul de pe ea. Fulgere enorme, bifurcate, roşii ca focul, sfâşiau bezna de la o linie a orizontului la cealaltă, formând o reţea încâlcită de energie electrică. Parcă era sfârşitul vieţii pe pământ. Pieirea întregii suflări, făgăduită încă de când se rostise cel dintâi cuvânt, se petrecea acum.

O clipă mai târziu însă totul se sfârşi şi o linişte desăvârşită se înstăpâni pe întreg meleagul. Tăcerea nefirească spânzură deasupra pământului ca un giulgiu, până ce din nepătrunsa beznă se auziră plânsete disperate, care trecură imediat în urlete de agonie. În oraşul Tyrsis, bătălia fusese dată uitării. Northlanderii şi southlanderii deopotrivă priveau îngroziţi cum Purtătorii de Cranii plutesc în neştire pe boltă şi cum se zbat şi strigă, pradă unei agonii de nedescris, în vreme ce mădularele strâmbe li se chircesc. Creaturile mai rămaseră o vreme acolo unde puteau fi văzute cu uşurinţă de luptătorii de dedesubt, care

pălirã de groazã, dar care nu-şi puteau lua privirea de la ele. Apoi siluetele înaripate începurã sã se destrame; trupurile întunecate li se preschimbarã cu încetul în cenuşã şi se risipirã în bãtaia vântului, spre rãsãrit. Câteva clipe mai târziu nu se mai vãzu nimic, doar bezna neagrã şi vastã care începu sã se rostogolească greoi spre miazãnoapte, pãrând sã-şi ia cu sine fruntariile ca pe nişte capete de pled. Mai întâi la miazãzi, apoi la rãsãrit şi apus, fâşii de cer albastru se ivirã peste toate meleagurile şi le învãluirã într-o strãlucire orbitoare. Muritorii privirã consternaţi cum bezna insuportabilã se transformã toatã într-un unic nor negru undeva departe, spre miazãnoapte, şi cum acesta pluteşte o clipã nemişcat, apoi coboarã spre pãmânt şi dispare pentru totdeauna.

Timpul se scurgea fãrã mãsurã pentru Shea, care zãcea fãrã cunoştinţã într-un vid total, vast şi negru.

– Nu cred cã mai trãieşte.

Un glas îi pãtrunse de undeva de foarte departe în auz. Simţi brusc pe faţã şi pe mâini rãceala pietrei lustruite care-i atingea pielea înfierbântatã.

– Stai puţin, parcã i se zbat pleoapele. Cred cã-şi vine în fire!

Panamon Creel. Shea deschise ochii şi constatã cã zace pe pardoseala micii celule de piatrã luminatã de sclipirile gãlbui ale torţei. Îşi revenise. Încã strângea mânerul Sabiei Shannara, dar puterea talismanului îl pãrãsise, iar legãtura ciudatã care se stabilise între ei dispãruse. Se chinui anevoie sã se ridice în patru labe, dar un tremur ameninţãtor scuturã peştera şi el se clãtinã ameţit. Mâini puternice îl prinserã şi îl împiedicarã sã se prãbuşească.

– Uşurel, odihneşte-te o clipã, auzi aproape de el vocea asprã a lui Panamon. Stai sã mã îngrijesc puţin de tine. Ia uitã-te la mine.

Îl smuci zdravăn pe micul vălean până ce privirile li se întâlniră. În ochii duri ai hoţului se citea parcă o umbră de îngrijorare, pe urmă însă acesta îi zâmbi.

– N-are nimic, Keltset. Şi acum, hai să ieşim de aici.

Îl ajută pe Shea să se ridice în picioare, apoi o porniră spre uşa deschisă. Trupul voinic al lui Keltset păşea câţiva metri înaintea lor. Shea făcu şovăielnic câţiva paşi, apoi se opri. Ceva parcă îl împiedica să meargă mai departe.

– N-am nimic, murmură el abia auzit.

Apoi îşi aminti brusc tot ce se petrecuse – puterea sabiei care îi trecuse prin trup şi-l legase de ea, viziunile cu adevărul despre el însuşi, bătălia aceea îngrozitoare cu Vrăjitorul Comandant, moartea lui Orl Fane... Shea scăpă un ţipăt şi se clătină.

Panamon Creel întinse numaidecât mâna zdravănă şi-l strânse pe micul vălean la piept.

– Uşurel, uşurel, totul s-a terminat, Shea. Ai izbândit. Vrăjitorul Comandant a fost nimicit. Dar se cutremură peştera. Trebuie să ieşim de-aici înainte să ne cadă tot muntele în cap!

Cutremurul crescu în intensitate, bucăţi de stâncă începuseră să se desprindă de pe pereţi şi din plafon şi să cadă apoi într-un nor de praf şi pietricele. În stânca străveche se formau crăpături, iar zguduiturile deveneau tot mai puternice. Shea privi spre Panamon şi dădu din cap.

– O să scapi cu viaţă, declară hoţul stacojiu şi se îndreptă îndată de spate. Te scot eu de aici cu bine. Ai cuvântul meu.

Cei trei ieşiră din celulă şi o porniră în mare grabă pe coridorul întunecat. Tunelul întortocheat străbătea şerpuit inima muntelui Knife Edge. Avea pereţii plini de crăpături şi despicături strâmbe, dar tot mai multe spărturi apăreau pe măsură ce cutremurul devenea mai puternic, iar pereţii

începeau să se sfărâme şi să se prăbuşească. Muntele se scutura de parcă pământul ameninţa să se caşte şi să-l înghită cu totul, iar zgâlţâiturile reverberau ecouri tunătoare ce păreau să vină tocmai din adâncuri. Trecură prin nenumărate mici culoare şi celule în pas rapid, dar tot nu reuşiră să iasă la lumină. În mai multe rânduri câte unul dintre ei cădea, acoperit de pietricele şi colb, dar de fiecare dată se ridica în picioare şi pornea mai departe. Bucăţi enorme de piatră cădeau şi se zdrobeau în calea lor pe coridoare, dar voinicul Keltset ridica bolovanii, iar micul grup putea astfel să înainteze rapid. Shea începu să nici nu-şi mai dea seama ce se petrece cu el – o sfârşeală cumplită pusese stăpânire pe trupul lui, îl apăsa fără milă şi-i secătuia puţinele puteri ce-i mai rămăseseră. Când nu credea că mai poate merge, Panamon îi sărea imediat în ajutor, iar braţul lui puternic îl ridica şi-l împingea înainte printre sfărâmăturile de piatră.

Tocmai ajunseseră într-un loc îngust, acolo unde coridorul făcea o cotitură bruscă spre dreapta, când o zguduire mai puternică decât celelalte scutură violent muntele în curs de prăbuşire. Întregul plafon al coridorului plesni cu mare zgomot şi începu să se lase încet. Panamon strigă ceva şi-l trase pe Shea în faţa lui, încercând să-l apere pe vălean cu propriul corp. Keltset se apropie pe dată, umerii uriaşi i se încordară şi susţinură tonele de piatră sfărâmată. Colbul se ridica şi forma nori deşi, iar pentru o vreme nu se mai văzu nimic. Panamon Creel îl smuci pe vălean şi-l ridică în picioare, îl împinse înainte dincolo de trupul încordat al trolului-stâncă. Shea aruncă o scurtă privire în sus în vreme ce se târa şi se împiedica printre bucăţile de stâncă spartă, iar ochii aceia blânzi îi întâlniră pe ai lui. Plafonul mai coborî câţiva centimetri, iar trupul ţeapăn cu pielea ca de scoarţă de copac al trolului-stâncă făcu o sforţare supranaturală pentru a rezista. Shea ezită,

dar mâna lui Panamon i se încleştă cu putere pe umăr şi-l trase dincolo de cotitura coridorului, pe un culoar mai larg. Iar acolo se prăbuşiră amândoi pe o grămadă de pietre şi moloz, răsuflând anevoie. Privirea lor prinse fugar imaginea lui Keltset, al cărui trup voinic încă susţinea stânca pe cale de a se prăbuşi. Panamon dădu să pornească înapoi spre cotitură, dar un cutremur puternic se făcu simţit în inima muntelui; cu muget de stânci sfărâmate şi prăbuşite, tunelul din spatele lor se zbuciumă şi se năruí cu totul. Tone de bolovani căzură, iar coridorul dispăru. Shea scoase un urlet şi se azvârli cu tot corpul asupra zidului de piatră, dar Panamon îl trase înapoi fără vorbă şi-i vârî sulița sub ochi.

– A murit! Nu-l mai putem ajuta.

Chipul supt al văleanului se întoarse spre celălalt şi-l privi consternat.

– Mişcă – ieşi afară de-aici!

Hoţul era livid de furie:

– Vrei ca moartea lui să fi fost în zadar? Mişcă!

Îl smuci brutal pe Shea, îl ridică în picioare şi-l îmbrânci înainte prin tunel. Zgâlţâiturile continuară, făcură ca întreg muntele să vibreze şi aproape-i azvârliră pe cei doi pe podeaua peşterii în drumul lor împleticit. Shea alerga bezmetic de-acum, orbit de praf şi de lacrimi. Îi era greu să vadă pe unde merge şi clipea des ca să-şi limpezească ochii. Shea auzea aproape în ureche răsuflarea chinuită a lui Panamon şi-i simţea în coaste braţul terminat în suliţă, împungându-l mereu să meargă mai departe, mai repede. Bucăţi de moloz se desprindeau de pe pereţii şi plafonul coridorului şi cădeau ca o ploaie pe trupul lui lipsit de apărare, provocându-i tăieturi şi vânătăi; veşmintele îi fură sfâşiate şi atârnau acum în petice zdrenţuite pe corpul subţire şi asudat. Strângea în mâini sabia cea strălucitoare, care nu-i mai era acum de niciun folos, ci stătea doar

mărturie că întâmplările prin care trecuse fuseseră mai mult decât o nebunie închipuită.

Şi, brusc, coridorul dispăru în urma lor, înlocuit de cerul plumburiu al Northlandului, şi se pomeniră scăpaţi în sfârşit de muntele acela. Leşuri de troli şi de muteni erau împrăştiate în tot locul. Fără să încetinească, cei doi se îndreptară în goana mare spre celălalt capăt al trecătorii şerpuitoare care ducea dincolo de sinistrul munte Knife Edge. Pământul întărit se scutura violent, crăpături lungi apăreau la baza muntelui şi se înălţau strâmb spre lanţul de oprelişti care marca intrarea în tărâmul interzis. Un trosnet brusc şi sonor, mai puternic decât toate cele de până atunci, îi făcu pe cei doi fugari să privească în urma lor. Cu răsuflarea tăiată, rămaseră amândoi încremeniţi, cu ochii la craniul cu chip găunos care începuse să se clatine, apoi să se năruie cu încetul. Părea să plesnească din toate părţile în acelaşi timp, iar însemnul Vrăjitorului Comandant dispăru de pe faţa pământului în vreme ce tone de stâncă alunecară la vale, iar Muntele Craniului încetă să mai existe. Un nor dens de colb gălbui se ridică spre cer, iar sunetul profund izvodit în adâncurile pământului umplu aerul şi stârni ecou în spaţiul enorm şi pustiu al Northlandului. Se iscă vântul, care suflă cu putere peste ce mai rămăsese din muntele muribund, apoi cutremurul crescu din nou în intensitate. Shea văzu, spre groaza lui, cum hidosul munte Knife Edge se zgâlţâie tot mai amarnic cu fiecare unduire a pământului. Întregul regat se spulbera pur şi simplu!

Panamon se repezi împleticit spre gura trecătorii şi-l târî după el pe Shea, care era cam ameţit. De data asta însă văleanul nu mai avea nevoie de îndemnuri şi alerga de unul singur printre morţi. Dintr-un rezervor tainic parcă de curaj şi îndârjire, văleanul îşi adună ultimele puteri, iar Panamon se pomeni, spre surpriza lui, nevoit să gonească

din răsputeri ca să țină pasul cu el. Când ajunseră la gura trecătorii, muntele Knife Edge începu să se dezintegreze și să se prăbușească, bucată cu bucată, cu fiecare nouă vibrație a pământului. Bolovani imenși căzură cu extraordinară putere în trecătoarea cotită și o adevărată avalanșă de pietre alunecă brusc de pe înălțimile seculare, tot mai multe cu fiecare clipă ce trecea. Prin mijlocul acestui peisaj devastat se strecurau și se fereau cei doi southlanderi – unul pe jumătate elf, zdrențuit și cu străvechea lui sabie în mână, celălalt – un hoț cu o singură mână. Vântul îi izbea cu putere în spate și-i împingea cu îndoită putere prin ploaia de pietricele și colb. Cotiturile se iveau și rămâneau apoi în urma lor, iar cei doi își dădură seama că se apropiau de capătul trecătorii și de dealurile de dincolo de ea. Shea se pomeni din nou că nu mai vede limpede și se împiedică, apoi ridică mâna liberă și se frecă la ochi cu putere.

Pe neașteptate, întreg peretele vestic al trecătorii păru să se sfărâme și să se prăbușească peste cei doi bărbați, pe care îi îngropă sub o masă înecăcioasă de bolovani sparți și praf. Ceva ascuțit îl izbi pe Shea în cap și-l făcu să-și piardă pentru moment cunoștința. Rămase întins la pământ, acoperit de sfărâmături. Panamon îl eliberă dintre pietroaie și-l ridică în picioare cu mâna lui puternică. Ca printr-o ceață ce-i acoperea ochii, Shea văzu că fața acelui bărbat voinic era scăldată în sânge. Shea se îndreptă greoi de spate și se sprijini din plin în Sabia Shannara.

Panamon căzu în genunchi. Cu mâna terminată în suliță arătă înapoi spre trecătoare. Shea privi neliniștit într-acolo. Spre groaza lui, zări o creatură diformă care se îndrepta clătinându-se spre ei, răsărită din norul învolburat de colb. Un muten! Chipul lipsit de trăsături, ca din plastic, era întors spre ei, iar monstrul se apropia pas cu pas. Panamon ridică privirea spre Shea și zâmbi amar.

– Ne urmăreşte încă de la capătul celălalt. Sperasem că o să scăpăm de el printre pietroaie, dar creatura e perseverentă.

Se ridică încet în picioare şi-şi trase sabia cea lungă din teacă.

– Mergi mai departe, Shea. Te ajung eu din urmă.

Văleanul clătină perplex din cap, fără o vorbă. Trebuie că nu înţelesese el bine.

– Putem să fugim mai repede decât el, izbucni în cele din urmă. Şi aşa aproape am ajuns la capătul trecătorii. Putem să luptăm acolo cu el – împreună!

Panamon clătină din cap şi surâse cu tristeţe.

– De data asta, mă tem că nu pot. Mi-am rănit cumva un picior. Nu mai pot să alerg.

Clătină din nou energic din cap când Shea dădu să spună ceva.

– Nu mai vreau să aud un cuvânt, Shea. Şi acum, fugi – şi nu te opri!

Văleanul îi aruncă o privire şi pe obraji prinseră să-i curgă lacrimi.

– Nu pot să fac asta!

Un tremur scutură din nou violent muntele Knife Edge, iar cei doi bărbaţi căzură din nou în genunchi. Bolovani enormi veniră la vale de pe versantul dărâmat aproape în întregime, dislocaţi de convulsiile puternice venite parcă din adâncurile cele mai nepătrunse ale pământului. Mutenul se clătina tâmp spre ei fără să-i pese de cutremur. Panamon se ridică anevoie în picioare şi-l trase şi pe Shea în sus.

– Trecătoarea se prăbuşeşte cu totul, declară el calm. Nu avem timp să ne certăm. Pot să-mi port singur de grijă – aşa cum am făcut-o cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine sau pe Keltset. Şi acum, vreau să fugi – să ieşi cât mai repede din trecătoare!

Puse o mână pe umărul firav al văleanului şi-l împinse cu blândeţe. Shea se dădu câţiva paşi îndărăt şi se opri şovăielnic, apoi ridică Sabia Shannara aproape ameninţător. Pe faţa lată a lui Panamon Creel se citi un licăr de surprindere, apoi se întipări din nou bine cunoscutul surâs drăcesc şi în ochi i se aprinse o văpaie.

– Ne vom revedea, Shea Ohmsford. Aşteaptă-te să apar cât de curând.

Flutură cu mâna terminată în suliţă în semn de rămas-bun, apoi se întoarse spre a-l înfrunta pe muten. Shea mai rămase o vreme cu privirea aţintită asupra lui. Ochii înceţoşaţi trebuie că-l înşelau – preţ de o clipă i se păru că hoţul cel stacojiu nici nu şchioapătă. Apoi cutremurul lovi din nou muntele, iar văleanul se repezi în goană spre siguranţa dealurilor de dincolo de trecătoare. Când împiedicându-se, când alunecând pe grohotiş şi pământ, abia ferindu-se de bolovanii care se prăbuşeau întruna de pe înălţimile muntelui Knife Edge pe cărăruia îngustă, Shea alerga singur înainte.

XXXIV

După-amiaza era pe sfârşite. Printre norii alburii ce alergau grăbiţi, lumina soarelui se prefira în fâşii subţiri şi estompate şi cădea cu atingeri blânde pe meleagurile pustii şi sterpe ale Northlandului. Ici şi colo, câte o rază cădea binefăcător asupra micilor petice de vegetaţie – primele semne vestitoare de viaţă ivite din nou pe acest tărâm, arid şi sterp atâta amar de vreme. În depărtare, culmile rotunjite ale muntelui Knife Edge se desenau clar pe linia nordică a orizontului, iar norii de praf atârnau şi acum deasupra văii devastate în care se aflase Regatul Craniilor.

Shea apăru ca din văzduh, umbla fără ţintă printre nenumăratele coline şi deluşoare presărate chiar la poalele muntelui Knife Edge. Pe jumătate orbit, secătuit de puteri, cu corpul învineţit şi cu straiele sfâşiate, văleanul abia de putea fi recunoscut. Veni drept spre Allanon fără să-l vadă, cu ambele mâini încleştate pe mânerul argintat al sabiei. Preţ de o clipă, druidul se holbă în tăcere la ciudata apariţie a zdrenţuitului purtător de sabie, care se clătina pe picioare. Apoi scoase un strigăt de uşurare şi se repezi să prindă în braţe trupul subţiratic şi însângerat al lui Shea Ohmsford.

Văleanul dormi îndelung, iar când în sfârşit se deşteptă se lăsase noaptea. Era culcat la adăpostul unor stânci care acopereau o depresiune adâncă şi lată. În apropiere se auzeau trosnind slab câţiva buşteni ce ardeau

pașnic și dăruiau încă un strop de căldură trupului bine învelit în pături. Privirea începu să i se limpezească și i se odihni pe cerul strălucitor al nopții, spuzit de stele care se întindeau deasupra lui ca un baldachin, de la un vârf de munte la altul. Se pomeni zâmbind fără să vrea. Și visă o clipă cu ochii deschiși că se află din nou în Shady Vale. Apoi silueta întunecată a lui Allanon se ivi în lumina slabă a focului.

– Te simți mai bine? întrebă druidul pe post de salut și se așeză lângă el.

Ceva neobișnuit părea să se fi petrecut cu Allanon. Era mai binevoitor, mai puțin înspăimântător ca înainte vreme, iar în vocea lui se simțea o neobișnuită căldură.

Shea încuviință din cap.

– Cum m-ai găsit?

– Tu m-ai găsit pe mine. Nu-ți amintești nimic?

– Nu, nimic – mai ales după... Shea ezită: Era cineva... ai mai văzut pe cineva cu mine?

Allanon îi cercetă din priviri chipul chinuit, de parcă s-ar fi gândit cum e mai bine să-i răspundă, apoi clătină din cap.

– Erai singur.

Lui Shea i se puse un nod în gât și rămase întins, învelit în pătura caldă, înghițind din greu. Deci murise și Panamon. Nu știa de ce, dar parcă nu se așteptase ca totul să se sfârșească astfel.

– Te simți bine?

Vocea adâncă a druidului pătrunse ca un colac de salvare ce i se întindea în noaptea adâncă a deznădejdii.

– Vrei să mănânci ceva? Cred că ți-ar prinde bine.

– Da.

Shea se ridică în capul oaselor, cu pătura strânsă bine în jurul trupului. Allanon se duse lângă foc și turnă supă într-un castronaș. Aroma îi pătrunse îmbietoare în nări și el

o trase cu nesaţ în piept. Apoi îşi aminti pe neaşteptate de Sabia Shannara şi o căută din priviri prin întunericul din jur. O văzu aproape numaidecât, chiar lângă el, cu metalul bine şlefuit sclipind slab. Ca într-o doară, îşi pipăi buzunarele, în căutarea Nestematelor Elfice. Nu le găsi. Cuprins de panică, se apucă să scotocească frenetic prin toate veşmintele după punguţă, dar cu acelaşi rezultat. Dispăruse. O senzaţie de spaimă îl cuprinse şi se lăsă vlăguit pe spate. Poate că Allanon...

– Allanon, nu găsesc Nestematele Elfice, zise el grăbit. Le-ai luat tu cumva şi...?

Druidul se apropie şi-i întinse castronaşul aburind, cu o lingură de lemn în el. Chipul lui era o mască impenetrabilă, învăluită în umbre.

– Nu, Shea. Trebuie că le-ai rătăcit pe când fugeai din munţii Knife Edge.

Văzu expresia dezamăgită de pe chipul celuilalt şi îl bătu liniştitor pe umărul zvelt.

– Nu are niciun rost să-ţi faci griji din pricina lor. Nestematele au slujit scopului pentru care au fost create. Acum vreau să mănânci puţin şi să te culci la loc – ai nevoie de odihnă.

Shea începu să soarbă mecanic supa, dar nu se putea împăca atât de uşor cu pierderea Nestematelor Elfice. Îl însoţiseră de la bun început şi îl apăraseră pas cu pas. În mai multe rânduri îi salvaseră chiar viaţa. Cum putuse fi atât de neglijent? Încercă să-şi amintească exact ce făcuse şi pe unde le putuse pierde – degeaba. N-avea cum să ştie cam pe unde i-or fi căzut din buzunar.

– Îmi pare rău de Nestematele Elfice, se scuză el cu glas scăzut, simţind nevoia să adauge ceva pe această temă.

Allanon înălţă din umeri şi zâmbi slab. Pe când se aşeza alături de vălean, druidul îi păru acestuia extenuat peste măsură şi, într-un fel, mai bătrân.

– Poate le vei găsi cu altă ocazie.

Shea termină în tăcere supa din castronaş, iar Allanon îi mai turnă din proprie iniţiativă o porţie. Lichidul cald îl linişti pe văleanul care se simţea încă sleit de puteri, iar trupul îi fu învăluit de o dulce somnolenţă. Era pe cale să adoarmă din nou. Ar fi fost atât de simplu să se lase pradă somnului, dar nu putea. Prea erau multe lucruri care îl nelinişteau, prea rămăseseră multe întrebări fără răspuns. Şi voia răspunsurile chiar acum, de la singurul om care i le putea da. Merita măcar atâta lucru după toate câte îndurase.

Se chinui să se salte în şezut, conştient de faptul că Allanon îl privea cu atenţie din bezna de dincolo de cercul de lumină aruncat de foc. În depărtare, ţipătul ascuţit al unei păsări de noapte sfâşie liniştea deplină. Shea rămase o clipă pe gânduri. Animalele se întorceau în sfârşit să vieţuiască în Northland – după atâta vreme. Văleanul puse jos castronaşul de supă şi se întoarse spre Allanon.

– Putem să stăm puţin de vorbă?

Druidul încuviinţă în tăcere din cap.

– De ce nu mi-ai spus adevărul despre sabie? întrebă văleanul cu glas scăzut. De ce?

– Ţi-am spus tot ceea ce aveai nevoie să ştii. Chipul smead al lui Allanon era impenetrabil: Iar sabia ţi-a spus restul.

Shea făcu ochii mari, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Trebuia ca tu însuţi să afli taina Sabiei Shannara, reluă druidul cu blândeţe. Nu ţi-aş fi putut-o explica eu – era ceva ce trebuia să trăieşti personal. A fost nevoie să te deprinzi să accepţi adevărul despre tine însuţi înainte ca sabia să-ţi poată fi de folos ca armă împotriva Vrăjitorului Comandant. Era un proces în care eu nu mă puteam implica direct.

– Ei bine, nu puteai măcar să-mi spui de ce sabia îl poate nimici pe Brona? insistă Shea.

– Şi în ce fel te-ar fi ajutat toate aceste lucruri dacă le-ai fi ştiut, Shea?

Văleanul se încruntă.

– Nu înţeleg.

– Dacă ţi-aş fi spus tot ceea ce era în puterea mea să-ţi spun despre sabie – şi ţine cont de faptul că nu ai fi ştiut atunci ce ştii acum din proprie experienţă – cum te-ar fi ajutat toate acestea, practic? Ai mai fi putut persevera în căutarea sabiei? Ai fi putut să te avânţi în luptă împotriva lui Brona dacă ai fi ştiut că tăişul cu care erai înarmat nu poate face altceva decât să îi dezvăluie acestuia adevărul despre propria persoană? M-ai fi crezut măcar dacă ţi-aş fi spus că un lucru atât de simplu are puterea de a ucide un monstru atât de puternic cum era Vrăjitorul Comandant?

Se ghemui alături de Shea în lumina pâlpâitoare a focului.

– Sau te-ai fi lăsat pe loc păgubaş? Cât adevăr ai fi fost în stare să accepţi?

– Nu ştiu, răspunse Shea cu îndoială.

– Atunci, îţi voi spune un lucru pe care nu ţi l-am putut dezvălui înainte vreme. Jerle Shannara, cu cinci sute de ani în urmă, a ştiut toate aceste lucruri – şi totuşi a dat greş.

– Dar am crezut...

– Că a învins? încheie Allanon întrebarea. Dacă ar fi învins, nu ar fi fost Vrăjitorul Comandant nimicit? Nu, Shea, Jerle Shannara nu a învins. Bremen i-a încredinţat regelui elfilor taina sabiei, pentru că şi-a închipuit că purtătorul talismanului, ştiind adevărul, ar putea fi mai bine pregătit pentru confruntarea cu Brona. Nu a fost aşa. Deşi fusese prevenit că avea să se găsească faţă în faţă cu adevărul despre propria persoană, Jerle Shannara nu a putut accepta pe deplin ceea ce aflase. De fapt, probabil nici nu

ar fi fost posibil să se pregătească dinainte în modul cel mai nimerit. Noi, oamenii, ne construim prea multe paravane după care să ne ascundem şi nu suntem pe deplin cinstiţi faţă de noi înşine. Şi cred că nici nu a dat crezare vorbelor lui Bremen, care îi explicase ce avea să se petreacă în bătălia finală, cu sabia în mână. Jerle Shannara a fost un rege războinic, iar instinctul lui firesc era să mânuiască tăişul ca pe o armă de rând, deşi i se spusese că Sabia Shannara nu îl va ajuta dacă este folosită în acest fel. Când l-a înfruntat pe Vrăjitorul Comandant şi talismanul a început să îşi facă efectul exact aşa cum îi spusese Bremen că se va întâmpla, regele a intrat în panică. A realizat că toată puterea lui fizică, marele lui talent de luptător, vasta experienţă dobândită în nenumărate bătălii nu-i foloseau la nimic. Asta era deja prea mult şi nu a putut accepta aşa ceva. Drept urmare, Vrăjitorul Comandant i-a scăpat.

Shea nu părea convins.

– Ar fi fost, poate, altfel în cazul meu.

Dar druidul nu părea să-l fi auzit.

– Aveam de gând să fiu alături de tine când găseşti Sabia Shannara, iar când taina începea să ţi se desluşească, voiam să-ţi explic mai pe larg însemnătatea ei ca armă împotriva Vrăjitorului Comandant. Dar te-ai rătăcit de mine în munţii Dragon's Teeth şi abia mai târziu mi-am dat seama că tu ai găsit sabia şi ai pornit chiar fără mine spre miazănoapte. Am încercat să te urmez dar, oricât m-am străduit, am ajuns prea târziu. Am simţit cum te cuprinde panica atunci când ai descoperit taina sabiei şi am ştiut că şi Vrăjitorul Comandant simte la rândul lui panica ta. Dar eram prea departe să ajung acolo la timp. Am încercat să te chem – să îmi trimit vocea în cugetul tău. Nu am avut timp să-ţi spun ce ai de făcut; Vrăjitorul

Comandant m-a împiedicat să fac asta. Nu a fost vreme decât pentru câteva cuvinte.

Păstră un moment de tăcere, cu ochii pierduţi undeva în gol, în spaţiul dintre ei, ca şi când ar fi căzut într-un fel de transă.

– Dar tu ai descoperit singur ce ai de făcut, Shea – şi ai scăpat cu viaţă.

Văleanul îşi feri privirea, căci îşi aduse pe neaşteptate aminte că, deşi el scăpase într-adevăr cu viaţă, se părea că toţi cei care îl însoţiseră în Regatul Craniilor pieriseră.

– Ar fi fost, poate, altfel, repetă el ca un automat.

Allanon nu-i răspunse. La picioarele lui, micul foc se stingea încet şi se preschimba în cărbuni roşietici, iar întunericul se înstăpânea în jurul lor. Shea apucă din nou castronaşul şi termină iute de mâncat supa, după care simţi cum îl cuprinde iar moleşeala. Moţăia deja când Allanon se ivi brusc din beznă şi se apropie de el.

– Consideri deci că am greşit nedezvăluindu-ţi taina sabiei? murmură el încetişor.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

– Poate că ai dreptate. Poate ar fi fost mai bine pentru toţi dacă ţi-aş fi spus totul de la bun început.

Shea ridică privirea spre el. Chipul prelung părea o adevărată mască formată din scobituri întunecate şi linii ascuţite ce păreau să ascundă o veşnică enigmă.

– Nu, ai avut dreptate, răspunse văleanul cu glas potolit. Nu ştiu dacă aş fi putut accepta adevărul.

Allanon îşi plecă uşor capul, ca şi când ar fi chibzuit asupra vorbelor celuilalt.

– Ar fi trebuit să-ţi acord ceva mai multă încredere, Shea. Dar mi-a fost teamă. Amuţi, văzând umbra de îndoială aşternută pe faţa văleanului: Nu mă crezi, dar aşa este. Ţie – dar şi celorlalţi – ţi-am părut întotdeauna o fiinţă mai presus de cele de rând. Trebuia să par astfel, altminteri

nu ai fi acceptat misiunea pe care ţi-am încredinţat-o. Dar un druid este şi el doar o fiinţă omenească, Shea. Iar tu uiţi ceva. Înainte de a deveni Vrăjitor Comandant, Brona a fost şi el druid. Încât, în oarecare măsură, druizii poartă răspunderea pentru ceea ce a devenit el ulterior. Noi i-am îngăduit să devină Vrăjitor Comandant. Învăţăturile noastre l-au ajutat; îndelungata izolare a druizilor de toţi ceilalţi i-au îngăduit să evolueze în acest fel. S-ar fi putut întâmpla ca seminţiile să fie înrobite sau nimicite, iar vina ar fi fost a noastră. Druizii au avut de două ori ocazia să-l ucidă – şi au dat greş de fiecare dată. Eu sunt ultimul druid şi, dacă dădeam şi eu greş, nu ar mai fi rămas nimeni în stare să se ridice în apărarea seminţiilor, în lupta lor împotriva acestui rău monstruos. Da, mi-a fost teamă. O greşeală, cât de măruntă, şi Brona mi-ar fi scăpat pentru totdeauna.

Vocea druidului deveni aproape o şoaptă, iar Allanon lăsă privirea în pământ.

– Şi mai este ceva ce trebuie să ştii. Bremen nu a fost doar precursorul meu. A fost tatăl meu.

– Tatăl tău! făcu Shea care se trezi într-o clipă de-a binelea. Dar asta nu e posi...

Rămase cu vorba nedusă la capăt. Allanon zâmbi slab.

– Cu siguranţă ai bănuit uneori că trăiesc de mai multă vreme decât orice om normal. După încheierea Primului Război al Seminţiilor druizii au descoperit secretul longevităţii. Dar longevitatea are un preţ – pe care Brona a refuzat să-l plătească. Există multe obligaţii şi reguli care trebuie urmate cu stricteţe, Shea. Nu este cine ştie ce dar măreţ. Iar pentru vremea în care umblăm pe acest pământ, acumulăm o datorie ce trebuie plătită printr-un somn special, care ne apără de îmbătrânire. Sunt multe etape de urmat pentru atingerea adevăratei longevităţi, iar unele nu

sunt prea... plăcute. Iar ușoară nu este niciuna. Brona a căutat o altă cale decât cea a druizilor, o cale prin care să nu plătească un preț atât de greu, prin care să nu facă atâtea sacrificii; până la urmă nu a găsit decât iluzia.

Druidul părea să se fi retras undeva înlăuntrul său, dar continuă apoi:

– Bremen a fost tatăl meu. A avut ocazia să pună capăt amenințării pe care o reprezenta Vrăjitorul Comandant, dar a făcut prea multe greșeli, iar Brona i-a scăpat. Brona a supraviețuit din vina tatălui meu – iar dacă Vrăjitorul Comandant ar fi izbândit în planurile lui, tatăl meu ar fi fost învinuit de tot ceea ce ar fi urmat. Am trăit cu teama ca nu cumva să se petreacă așa ceva, iar asta a ajuns până la urmă să mă obsedeze. Mi-am jurat să nu fac greșelile pe care le-a făcut el. Mă tem, Shea, că nu am avut niciodată prea mare încredere în tine. Te socoteam prea nevolnic ca să împlinești ceea ce trebuia împlinit și ți-am ascuns adevărul ca să-mi ating țelul. În multe feluri, am fost nedrept față de tine. Dar tu erai singura mea șansă de a îndrepta greșelile tatălui meu, de a mă elibera de propriul meu sentiment de vinovăție pentru tot ceea ce se întâmplase și de a șterge pe veci învinuirile ce li s-ar fi putut aduce druizilor pentru că îl creaseră pe Brona.

Șovăi, apoi îl privi pe Shea drept în ochi.

– M-am înșelat, vălene. Te-ai dovedit mai destoinic decât am crezut.

Shea surâse și clătină încet din cap.

– Nu, Allanon. Chiar tu mi-ai vorbit despre lucrurile pe care le știi din proprie experiență. Ține acum cont de propriile sfaturi, cronicarule.

În bezna de lângă el, druidul îi zâmbi trist.

– Aș vrea... aș vrea să fi avut mai mult timp la dispoziție, Shea Ohmsford. Să ne cunoaștem ceva mai

temeinic. Dar trebuie să plătesc o datorie... îi vine prea curând scadența...

Vocea lui avea un timbru aproape abătut, iar fruntea îi coborî, ascunzându-se în umbrele nopții. Nedumerit, văleanul mai așteptă o clipă, având impresia că celălalt era pe cale să adauge ceva. Dar druidul rămase tăcut.

– Atunci, pe mâine dimineață.

Shea își întinse ostenit mădularele și se înfășură mai bine în pătură, unde îi era cald, unde focul și supa îl relaxaseră.

– Avem cale lungă de bătut până în Southland.

Allanon nu-i răspunse numaidecât.

– Prietenii tăi sunt pe-aproape, te caută, spuse el în cele din urmă. Când te vor găsi, povestește-le și lor tot ceea ce ți-am explicat eu.

Shea abia îl mai auzi, imaginația îl purta înapoi spre Shady Vale, fericit la gândul că se va întoarce acasă.

– Tu poți să le povestești mai bine decât mine, murmură el somnoros.

Se lăsă încă un moment de tăcere. Apoi Shea îl auzi pe Allanon ridicându-se în bezna de lângă el, iar când bărbatul cel înalt vorbi din nou, vocea îi suna ciudat de îndepărtată.

– Nu cred că voi putea face asta, Shea. Sunt foarte obosit – mi-au sleit puterile trupești. Va trebui, o vreme de-acum încolo, să... dorm.

– Pe mâine, bolborosi Shea. Noapte bună.

– Rămas bun, tânărul meu prieten. Rămas bun, Shea.

Dar văleanul dormea de-acum.

Shea se trezi cu o tresărire, scăldat în lumina dimineții. Deschise grabnic ochii când auzi tropot de copite și de cizme și se pomeni înconjurat de un grup de siluete înalte, voinice, înveșmântate în straie vânătorești. Mâna i

se întinse instinctiv după Sabia Shannara şi se strădui să se salte repede în capul oaselor, mijindu-şi ochii ca să deslușească feţele nou veniţilor. Erau elfi. Unul dintre ei, un bărbat înalt, cu chip aspru, se desprinse dintre ceilalţi şi se aplecă spre el. Doi ochi verzi, adânci, se pironiră într-ai lui şi o mână puternică i se aşeză liniştitor pe umăr.

– Te afli între prieteni, Shea Ohmsford. Suntem oşteni ai armatei lui Eventine.

Shea se ridică încet, precaut, în picioare, cu sabia în mână.

– Allanon...? întrebă el şi se uită împrejur în căutarea druidului.

Bărbatul cel înalt şovăi o clipă, apoi clătină din cap:

– Nu mai e nimeni aici. Doar tu.

Uluit, Shea îl ocoli şi-şi croi drum prin cercul de călăreţi care îl înconjura, cercetând din ochi depresiunea. Privirea lui nu întâlni decât bolovani cenuşii şi pământ, o cărare pustie care şerpuia şi apoi dispărea. Cu excepţia lui însuşi şi a trupei de călăreţi elfi, nu se mai afla nimeni acolo. Apoi îşi aminti ceva din spusele druidului – şi atunci înţelese că Allanon plecase pentru totdeauna.

– Să doarmă, rosti el într-o şoaptă abia auzită.

Cu mişcări rigide, văleanul se îndreptă din nou spre elfii care îl aşteptau, apoi şovăi, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe faţa suptă. Dar Allanon avea să se întoarcă atunci când seminţiile vor avea nevoie de el, îşi spuse el furios. Aşa făcuse întotdeauna. Îşi şterse lacrimile şi aruncă o privire scurtă spre cerul albastru, luminos, de deasupra Northlandului. I se păru o clipă că aude vocea druidului care îl chema de undeva, de foarte departe. Un surâs abia văzut îi jucă pe faţă.

– Rămas bun, Allanon, îi răspunse el încetişor.

XXXV

Şi aşa se sfârşi povestea. Cam zece zile mai târziu, cei care mai rămăseseră din micul grup plecat cu atâtea săptămâni în urmă din Culhaven îşi luară pentru ultima oară rămas-bun unul de la altul. Era o zi senină, luminoasă, scăldată în căldura soarelui şi în prospeţimea verii. Dinspre apus, o adiere blândă sufla peste covorul de iarbă verde ca smaraldul al câmpiei dimprejurul Tyrsisului, iar în depărtare vuietul scurgerii leneşe a Mermidonului umplea tăcerea zorilor de zi. Stăteau acolo, împreună, pe drumeagul de ieşire din oraşul împrejmuit de ziduri – Dayel şi Durin, acesta din urmă cu braţul stâng prins în atele şi bandajat. Dayel dăduse peste el printre răniţi, iar acum braţul vătămat se vindeca rapid. Alături de ei se aflau Balinor Buckhannah, înveşmântat în cămaşă de zale peste care purta o pelerină albastră regală de călărie, Shea Ohmsford, palid şi acum, credinciosul Flick Ohmsford şi Menion Leah. Vorbeau între ei cu voci scăzute, zâmbeau cu bărbăţie şi se străduiau să pară amabili şi relaxaţi, dar fără prea mult succes, cu priviri furişe aruncate din când în când cailor care păşteau mulţumiţi în spatele lor. În cele din urmă, între ei se lăsă o tăcere stingheră, îşi întinseră şi îşi strânseră unii altora mâinile, apoi îşi făgăduiră aproape în şoaptă să se viziteze cât de curând. Era un rămas-bun dureros, tristeţea îşi arăta faţa în spatele zâmbetelor şi a strângerilor de mână.

Apoi plecară călare, fiecare spre căminul lui. Durin și Dayel călătoreau spre apus, spre Beleal, unde tânărul Dayel avea să se căsătorească în sfârșit cu preaiubita lui Lynliss. Frații Ohmsford cotiră spre miazăzi, spre Shady Vale și spre ceea ce Flick îi repeta fără-ncetare fratelui său că va fi o binemeritată odihnă. Flick era de părere că pentru ei se terminase cu drumețiile. Menion Leah îi însoți pe cei doi până în Shady Vale, pentru că voia neapărat să se convingă personal că lui Shea nu i se va mai întâmpla ceva neplăcut pe drum. Iar de-acolo avea de gând să se întoarcă în ținuturile lui muntoase, la tatăl lui, care pesemne îi simțea de-acum lipsa. Dar știa că va trebui, cât de curând, să se întoarcă pe meleagurile de hotar, unde îl aștepta o fată de neam regesc, cu păr ruginiu.

Balinor rămase tăcut pe drumeagul pustiu, privind în urma prietenilor lui până când aceștia deveniră micuțe umbre în verdele îndepărtat al câmpiei. Apoi încălecă domol calul care-l aștepta și se întoarse în Tyrsis.

Sabia Shannara rămase în păstrare în Callahorn. Shea luase hotărârea de neclintit să lase talismanul la străjerii hotarelor. Sacrificaseră mai mult ca oricare alții pentru păstrarea libertății celor Patru tărâmuri. Aveau un drept mai mare decât oricare alții să o aibă în grijă și să o apere. Iar legendara sabie fu prinsă, cu lama în jos, într-un bloc de marmură roșie și așezată sub o boltă, chiar în mijlocul grădinii din Parcul Poporului din Tyrsis, apărată de întreaga lungime a podului Sendic, hărăzită să rămână acolo pentru totdeauna. Pe marmura boltei fu cioplită o inscripție:

Aici se află conștiința și spiritul tuturor națiunilor.
Dreptul lor să trăiască libere,
Dorința lor de pace,
Curajul de a descoperi adevărul.
Aici se află Sabia Shannara.

Câteva săptămâni mai târziu, Shea era cocoţat pe unul dintre scaunele înalte ale barului din bucătăria hanului şi se uita fix în farfuria cu bucate din faţa lui. Pe scaunul de alături, Flick începuse deja să înfulece a doua porţie. Era după-amiaza târziu, iar fraţii Ohmsford îşi petrecuseră întreaga zi reparând acoperişul verandei. Soarele de vară fusese arzător, iar treaba ceruse multă migală; dar, deşi era obosit, Shea îşi dădu seama că nu are deloc poftă de mâncare. Tocmai răscolea cam fără chef mâncarea cu furculiţa, când tatăl lui îşi făcu apariţia în uşă, bombănind nemulţumit. Curzad Ohmsford se apropie de Shea şi îl bătu pe umăr.

– Cât o să mai ţină aiureala asta? vru el să ştie.

Shea ridică surprins privirea.

– Nu ştiu la ce te referi, răspunse el cu sinceritate, după care se uită întrebător la Flick, care înălţă nedumerit din umeri.

– Văd că nu prea mănânci, declară tatăl, cu un ochi spre farfuria lui Shea. Cum vrei să-ţi recapeţi puterile dacă nu mănânci?

Tăcu o clipă, apoi păru să-şi aducă aminte că se îndepărtase cu totul de subiectul discuţiei pe care avusese de gând să îl abordeze.

– Despre străini voiam să spun. Şi acum, presupun că o să pleci iarăşi. Nădăjduiam că ai terminat cu asta.

Shea se holbă năuc la el.

– Nu plec nicăieri. Ce tot spui acolo?

Curzad Ohmsford se aşeză greoi pe un scaun şi-i aruncă o privire pătrunzătoare fiului său vitreg, căci părea să se fi resemnat cu ideea că nu se va alege cu un răspuns ca lumea fără să depună un mic efort, pe care altminteri nu l-ar fi considerat necesar.

– Shea, noi doi nu ne-am mințit niciodată unul pe altul, aşa e? Când te-ai întors din vizita pe care i-ai făcut-o

Prințului de Leah, nu am insistat să-mi spui ce s-a petrecut acolo, deși ai plecat în miez de noapte fără să sufli o vorbă cuiva, deși acum, când te-ai întors, arăți ca o nălucă și nu vrei cu niciun chip să-mi spui cum ai ajuns în halul ăsta. Și acum, vorbește, se grăbi el să spună când Shea dădu să protesteze. Doar nu ți-am cerut niciodată până acum să-mi spui ceva, așa e?

Shea încuviință în tăcere din cap. Tatăl lui se arătă satisfăcut.

– Și nu ți-am cerut-o pentru că eu consider că fiecare om are dreptul să-și păstreze tainele. Dar nu pot uita că atunci când ai dispărut din Shady Vale data trecută, treaba asta s-a întâmplat imediat după ce a apărut celălalt străin și a întrebat de tine.

– Celălalt străin! strigară ambii frați într-un glas.

Amintirile îi năpădiră brusc pe amândoi – apariția misterioasă a lui Allanon, avertismentul lui Balinor, Purtătorii de Cranii, fuga nebună, teama... Shea se lăsă să alunece ușurel de pe scaun.

– A venit cineva aici... și a întrebat de mine?

Tatăl lui dădu din cap și fața lată i se încruntă la vederea neliniștii adânci cu care fiul său aruncă o privire furișă spre ușa deschisă.

– Un străin, ca mai înainte. A sosit cu câteva minute în urmă și a întrebat de tine. Acum așteaptă în salon. Dar nu înțeleg ce...

– Shea, ce ne facem? îl întrerupse Flick grăbit. Nici măcar nu mai avem Nestematele Elfice ca să ne apere.

– Nu... nu știu, murmură fratele lui și se chinui să-și limpezească gândurile. Am putea să ne strecurăm pe ușa din spate...

– Ia stați o clipă!

Curzad Ohmsford se săturase până peste cap de toate astea. Îi apucă pe amândoi de umeri și clătină din cap.

– Trebuie să vă obişnuiţi să luaţi în piept problemele pe care le aveţi, nu să daţi bir cu fugiţii din faţa lor. Aici sunteţi în propria voastră casă, printre rude şi prieteni care vă vor sări la nevoie în ajutor, şi voi aveţi de gând să o luaţi la sănătoasa.

Îşi luă mâinile de pe umerii lor şi făcu un pas înapoi.

– Şi acum, hai să mergem toţi acolo şi să vorbim cu el. Are o înfăţişare cam aspră, dar părea prietenos când am stat de vorbă. Şi-apoi, nu cred că un om cu o singură mână poate dovedi trei bărbaţi zdraveni şi în putere – chiar cu sulița aia înfiptă în braţ.

Shea tresări violent.

– Cu o singură mână...?

– Pare să fi bătut cale lungă până aici, îi dădu înainte Ohmsford-tatăl, fără să dea atenţie începutului de întrebare. Are la el o punguţă de piele şi zice că e a ta. M-am oferit să o iau eu, dar n-a vrut să mi-o dea. Zice că nu o dă nimănui, doar ţie personal.

Flick înţelese brusc.

– Trebuie să fie vorba de ceva important, declară tatăl lui. Străinul a zis că ai pierdut punguţa în drum spre casă. Se poate să păţeşti tu aşa ceva?

Curzad Ohmsford avu o bună bucată de vreme de aşteptat răspunsul la întrebarea lui. Cât ai clipi, cei doi fii îl ocoliră în goană nebună, ieşiră pe uşa bucătăriei şi, înainte ca tatăl să-şi isprăvească vorba, ei erau deja la jumătatea coridorului, ca să ajungă cât mai repede în salonul hanului.

SFÂRŞIT

Sabia Shannara a fost prima operă de ficţiune care a apărut pe lista bestseller-urilor din New York Times în 1977.

Terry Brooks se consideră moştenitorul lui Tolkien şi revendică influenţa lui Alexandre Dumas. Toate romanele sale au fost bestseller-uri, iar Shannara este cel mai mare ciclu al său (11 volume până în prezent).

Vă propunem să descoperiţi în întregime una dintre cele cinci serii majore de fantezie contemporană, fără de care Eddings şi Jordan nu ar fi cunoscut succesul.

„Mărturisesc că am o slăbiciune deosebită pentru operele domnului Brooks, pe care le-am citit în întregime şi care mă impresionează prin profunzimea simţirilor prezentate în stilul caracteristic, fantastic, şi, de asemenea, prin stilul cuceritor al tuturor scrierilor. Cărţile lui sunt ceea ce americanii numesc «page turners», adică romane pe care nu le poţi lăsa din mână."

Dora FEJES (traducător)

edituraminerva.ro